

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHERRILYN KENYON

BORN OF LEGEND

THE LEAGUE
NEMESIS RISING

www.hantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BORH OF LFGI ND

S H E R R I L Y N
K E N Y O N

ST. MARTIN'S PRESS New York

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğerk harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Bana okumayı öğreten, ilk hayranım olan ve Lig serisine her zaman inanan ağabeyim için. Seni her gün daha çok özleyorum ve kitaplarımdan sadece birinin basıldığını görebilmen için her şeyimi verirdim.

Yanlış anlaşılan, kendini yabancı hisseden ve aldığı darbelerle sendeleyecek kadar sert bir şekilde yere serilen her mazlum için. Bir hayali olan, onun yıkıldığını gören, tekrar ayağa kalkan ve yine de devam eden. Ağabeyimin her zaman söylediği gibi, hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, üstlenmediğiniz her görevde başarısız olacağınız dışında. Ve bırakmaya karar verene kadar asla yenilmezsiniz.

Hayatım olan ve beni sayısız kalp kırıklığından geçiren oğullarıma ve kocama. Ailem olan okuyucularıma ve aklımı başımda tutan arkadaşlarıma. Hayatımın bir parçası olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, Monique, Alex, Robert, John, Eric, Ervin, Mark, Nancy, Angie, Jen ve St. Martin's ve Trident'te kitapları gerçeğe dönüştürmek için inanılmaz derecede sıkı çalışan herkese. Ve MB çalışanları: Kim, Paco, Lisa ve Carl ve işlerin sorunsuz yürümesini sağlayan tüm gönüllüler! Sizler en iyisisiniz!

Sadece adaletin tadına bakmaya açsın
Çünkü sahip olduğun tek şey ruhun
-Tracy Chapman, *Sahip Olduğunuz Tek Şey Ruhunuzdur*

ESKİ BİR ANDARION EFSANESİ

Tüm dünyalarda, tüm efsanelerde ve tüm mitlerde, en sağlam Andarion savaşçısını yeni doğmuş bir çocuk gibi titretebilecek tek bir kişi vardır. Sadece bir tanesi onun cesur kalbine kutsal olmayan bir dehşet üfler.

Çünkü gerçekten durdurulamaz olduğunu bildiğimiz tek bir canavar var.

Acımasız *Hançer Ixur*.

İrkımızın en eski efsaneleri arasında yer aldığı söylenen Hançer Ixur, kötü büyü tanrıçası Samari'den doğmuştu ve saf, sınırsız bir kötülüktü. Oğulları Duffarrar (kötülük), Fain (şiddet) ve Arixur (karanlık) ile birlikte Andaria topraklarında acımasız bir katliamın izini sürdü, herkesi yerle bir etti ve kimseye acımadı.

Yine de tüm kalpsiz zalimliğine rağmen oğullarını seviyordu.

Kanatlı tanrı Koriŋon, adını soluduğu çalkantılı ateşten . O, panteonumuzun en karanlık tanrısı, annesi için lanetlenmişlerin ruhlarını avlar ve onları Tophet'in barbar çukurlarına atardı; burada en kötü korkaklık eylemlerini ve başkalarına karşı işlenen suçları işleyenler sonsuza dek azap çeker, reenkarnasyon onurundan veya acılarından herhangi bir teselli veya teselliden sonsuza dek mahrum kalırlardı. Koriŋon, asla pazarlık edilemeyecek veya korkutulamayacak acımasız vahşiliği nedeniyle, Samari'nin kalbine en yakın tuttuğu tek çocuktur.

Ta ki Aziz Sarn'ın Andarion ırklarını medenileştirmeye başladığı gün gelene kadar.

-Kabileleri birleştirmek ve savaşan topraklarımıza barış getirmek. Rivayete göre, Birinci Plenum'un tam saatinde, kudretli Dansçı Savaş Hauk, Hauk soyunun ilk savaşçı klan olarak hüküm sürebilmesi için Andaria tahtını daha küçük Anatole'a bıraktığında, Samari'nin oğulları böyle bir ihanete izin verdikleri için ebeveynlerine karşı çıktılar.

Büyük savaşçıların gözünde, tahtta gerçek bir savaşçının değil de daha düşük bir soyun ırklarımızı yönetmesi dünyamızı zayıflatıyordu.

Savaşçı panteonumuzu zayıflattı.

Savaş tanrıları intikam dolu bir öfkeyle kendilerinden daha küçük, zayıf ebeveynlerine saldırdı ve Koriŋon'un kanatlı Savaş Kılıcı annesinin rahminin derinliklerine saplandığında, kalbi ihaneti yüzünden bir düzine kararmış parçaya ayrıldı. Son nefesinde bu parçalara hayat verdi ve dört oğlunu her günün sonunda bu yeni çocukların ellerinde acımasız bir ıstırap içinde ölmeleri için lanetledi - dört hain yavrusunun onu acımasızca vurduğu zamanı işaretlemek için.

Hançer Ixur, o kırık parçalardan, paramparça olmuş kalbinin kalıntılarından yaratıldı.

Bu dünyadaki son intikamı.

Her şafak vakti, Samari'nin dört öz oğlu tanrısal görevlerini yerine getirmek üzere yeniden doğar, ancak Samari'nin karanlık nefesinin Andarion topraklarını yeniden öptüğü alacakaranlık gölgeleri geldiğinde, Hançer Ixur annelerinin öpücüğünden durdurulamaz hayaletler olarak çıkar ve önce tanrıça annelerine ihanet eden ölümsüz *Petguar*'dan, sonra da annesinin kalbini kıran her çocuktan intikamlarını alırlar.

Ve şimdi bile böyle devam ediyor. Samari'nin intikamı devam ediyor ve her akşamın çöküşüyle birlikte Hançer Ixur serbest kalıyor. Sessiz hayalet olarak, annelerini doğumlarına pişman edenleri aramak için gölgelerde dolaşırlar. Soylarına utanç getirenler.

Hiç kimse onların gazabından ya da adaletinden kaçamaz.

Çünkü öfkeleri her şeyi tüketir ve hedefleri her zaman doğrudur. Ne de olsa Hançer Ixur, Andarion dilinde kalbe saplanan kara bir bıçak anlamına gelir. Ve eğer annesini doğumu için ağlatan, sevgisine ihanet eden ve nefretle karşılık veren bir oğul varsa, onu yok edecek ve mezarına koyacaklardır. Bu onların Tanrıça Samari ile yaptıkları kutsal antlaşmadır. Asla bozmayacakları bir antlaşmadır.

Bir annenin tek yapması gereken, hatalı çocuğunu cezalandırmak için onların adını anarak yardımlarını istemektir.

Bu kutsal anlaşma, bir damla Andarion kanı taşıyan her erkeğin gece karanlığında en çok korktuğu şeydir ve en cesur yüreklerin bile her gölgeli köşeye utangaç bir göz atmasının nedenidir. Sadece bu korku bile başka hiçbir Andarion'un onunla alay etmeye cesaret edemeyeceği tek şeydir. Çünkü Hançer Ixur'un ruhunuzu almak için ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz.

Ama kesin olarak bildiğiniz bir şey var.

Sizin için geldiğinde, kaçış yoktur. Çeyrek yok. Umut yoktur.

Sadece acı ve ölüm vardır. Ve savaşta bir korkağın tarafını tutarsan, ihanet edersen seni karşılamak için kollarını açmış bekliyor.

ya da yaptıklarıyla kanını utandır. Çünkü tanrılar her şeyi görür.
Her şeyi biliyorlar.
Ve Hançer Ixur'un gölgeleri gecenin sahibidir.

BÖLÜM 1

Burası ölmek için çok iyi bir yere benziyordu. Ve en azından kavurucu sıcak değildi.

Acı içinde yüzünü buruşturan Hançer Ixur, elini yavaş yavaş onu öldüren yarasına bastırdı ve Dokuz Dünya'nın en kötü haşaratlarından bazılarının Steradore'un kavurucu ikili güneşinden kaçmak için sığındığı dalış deliğine adım attı.

Nefes almakta zorlanırken, çektiği acıyı çelikleşmiş bir can sıkıntısı maskesinin ardına sakladı ve yarasını gizlemeye dikkat ederek arka masalardan birine gidip oturdu. Buradaki yaratıklar kuduz hayvanlar gibi, onun kendini savunmaktan aciz olduğundan bir nanosaniye bile şüphelenirlerse topluca saldıracaklardı.

Özellikle de başına konan büyük ödül düşünüldüğünde.

Aklı olsaydı, bu kadar itibar için teslim olurdu. En azından dört yıldır ilk kez iyi bir yemek yiyebilirdi.

Ama ölmüş olsaydı harcayamazdı.

"Bu alanı işgal etmek için en az otuz crona gerekiyor. Otuz kronun var mı, sürtük?"

Hançer kendini beğenmiş mor tenli insansı garsona dudak büktü. Bir zamanlar evrendeki en büyük servetlerden ikisinin varisi olan eski bir prensle konuştuğundan haberi yoktu.

Ama bu yıllar önceydi.

Bugün, bokun varisi ve bokun ikinci kuzeniydi. Ve eğer ölümün eşiğinde olmasaydı, burada servis edildiğine şüphe olmayan sulandırılmış, beşinci sınıf, sentetik içkiye harcayacak otuz cronası olmazdı.

Cebine uzanarak paraları çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Tondarion Ateşi."

Paraları avucunun içine aldı ve sahte olmadıklarından emin olmak için inceledi. Sonra tek kelime etmeden içkisini getirmeye gitti.

İhanet dolu gözlerini gizlediğinden emin olmak için koyu kırmızı gözlüklerini ayarlayan Dagger, az önce sipariş ettiği çakma çöpün tadına bakacak kadar uzun yaşamayı umarak bitkin bir nefes verdi. Kanama hızına bakılırsa...

Daha acımayacak.

Ne yazık ki kararmış ruhunu hangisinin daha çok yaktığını bilmiyordu. Zehirli bıçak yarası mı yoksa burada kanlar içinde otururken arayıp son bir veda edecek kimsesinin mi? Yarım saatten kısa bir süre içinde ölecek olması kimsenin umurunda bile değildi.

Sağ tarafındaki bir itiş kakış dikkatini çekti.

Hemen alarma geçerek sol eliyle blasterine uzandı, peşinde daha fazla infazcı ya da suikastçi olmasını bekliyordu.

İki pis insan ve bir uzaylının zincire vurulmuş sıska bir çocuğu taşıdığını görünce rahatladı. Görünüşe bakılırsa çocuk muhtemelen cezalandırılan bir mürettebat üyesi ya da nakledilen bir mahkûmdu.

En fazla on beş ya da on altı yaşında olan beyaz-sarı saçlı çocuk, kendisinden çok daha iri ve yaşlı bir erkekten uzaklaştı. Tıslayarak bir dizi azı dişini, birini *dövmek* olarak bilinen özel ve aşağılayıcı bir şekilde ortaya çıkardı. Dagger bu meydan okuyan ve saldırgan hareket karşısında kaşlarını çattı.

Çocuk Andarion muydu? *Bu* saç rengiyle?

Dagger tam bir dakika boyunca kan kaybından halüsinasyon gördüğünü sandı çünkü zihninde karşısındaki çocuğu değil, kendi ikiz kardeşi Nykyrian'ı gördü. Bir zamanlar var olmuş başka sarışın Andarion'lara dair efsaneler olsa da, Nykyrian Dagger'ın canlı olarak gördüğü tek beyaz saçlı Andarion'du. Bu türün geri kalanı, o ve kardeşi doğmadan çok önce vahşice öldürülmüştü. Bu özellik ve büyükannelerinin saltanatına ve otoritesine doğal bir tehdit olarak gördüğü herhangi bir yetenek veya beceri için avlanmış ve yok edilmişlerdi.

Çünkü evet, gerçekten de o kadar güvensiz bir

kaltaktı. Büyük uzaylı çocuğa yumruk attı.

"Malımı zedelemeyin!" diye hırladı alıcı. "Hasar görürse değerinin yarısını öderim."

Hañer bu sert sözler karşısında irkildi. Köle tacirleri zavallı çocuğun masumiyeti ve güzelliği üzerinden hızlı bir kazanç elde etmeye çalışıyordu.

Hiç de umurlarında değilmiş gibi görünen diğer sakinler gibi o da bu işin dışında kalmaya başladı. Ama sonra, tüm hayatı boyunca bencil bir korku içinde, sadece kendilerini düşünenlerle çevrili olarak yaşamıştı. Peki bu ona ne kazandırmıştı?

Durgun bir gezegende erken bir ölüm, tek başına kan

kaybından ölmek. Arkadaşsız. Aile yok.

Ölüp gittiğinde, bu kurtçuklar cesedini yetersiz kredileri, silahları ve yüzüğü için yağmalayacak ve kalıntılarını unutulmuş bir çöp gibi atacaklardı.

O ölecekti. Bu .

Ama sessizce gidip gitmeme konusunda bir seçeneği vardı...

Ya da tanrılara giden yolda savaşarak, bundan bir geleceği olabilecek korkmuş bir çocuk için biraz iyilik yapmak. Ailesi ve arkadaşlarıyla evde olması gereken bir çocuk. Bu duygusuz, paragöz piçlerin elinde değil.

Dört yıl önce Dagger nihayet pis bir banyonun kırık aynasında gerçekte yüzleştğinde ve on yıldan uzun bir süredir ilk kez ayık durduğunda, aslında ne kadar boktan biri olduğunu görmüştü. O anda, etrafındaki herkes tarafından ezilen ve korkutulan bencil, korkak prensi sonsuza dek gömmüş ve o gece emir almaktan ve değersiz, sırtından bıçaklayan ailesini memnun etmeye çalışmaktan bıkmış korkusuz hayatta kalan Dagger Ixur olarak yeniden doğmuştu.

Tam bir kabuklu piç olmayan biri.

Kimyasal olarak uyuşmuş Jullien eton Anatole, çocuğa ne olduğunu umursamadan çekip gidecekken, soğukkanlı katil Dagger'ın bunu yapmayacağı kesindi.

Ayağa kalkan Dagger yavaşça paltosunu geriye kaydırды ve elini blaster kabzasına götürerek onlara hayatları üzerindeki saatin tıklamaya başladığını açıkça gösterdi. Artık bunu durdurmanın tek yolu doğru kararı vermeleriydi. "Çocuğu bırakın gitsin."

Çocuğu satın almayı planlayan iri yarı haydut ona dönüp alay etti. "Eee... burada neyimiz varmış? Sen süslü biri değil misin?"

Hançer kaşlarını kaldırdı. "Ne? Bir hafta önce banyo yaptım diye mi? Gerçekten mi?" Kirliydi, terliyordu, kanıyordu ve üzerinde en az bir yıl önce yakılmış olması gereken giysiler vardı. Ölü ve çürümüş bir şeyin arka tarafı gibi kokuyordu. Doğrusu iğrençti. Kokusu onu bile rahatsız etmişti. *Bu* evrende nasıl olur da biri böyle bir şeyi şık bulabilirdi?

Yine de, kaynak düşünüldüğünde... Evet, ne de olsa oldukça süslü biriydi.

"Vur onu Eben, bitsin bu iş."

Eben suç ortağına uymak için hamle yaptığında, Hançer yıldırım hızıyla blasterını çekti ve önce ateş etti. Patlama, hatasız bir nişanla adamın gözlerinin tam ortasına indi.

Hançer, ağabeyi gibi eğitimli bir Birlik suikastçısı olmasa da, her zaman inanılmaz derecede isabetli bir atış yapmıştır - çok uzun yıllar boyunca

VR shooter oyun bağımlılığı ve bir gün çok sayıda iğrenç kuzeninden birinin sırtına nişan alacak cesareti bulacağına dair saplantılı paranoyasını besleme ihtiyacı.

Müşteriler çılgılık atıp kaçışırken kaos patlak verdi ve işletme sahibi ile fedailer onları kontrol altına almak ve Hançeri etkisiz hale getirmek için harekete geçti.

Evet, sanki hayatta olduğu sürece böyle bir şey olacaktı gibi. Eğilerek üç tanesini daha vurdu.

Diğer insan saldırdı. Dagger adamı yakalayıp yana doğru tekmeledi, aynı anda uzaylı kemirgen şeklindeki arkadaşı da sırtına saldırdı. Onu yere serdi ve çocuğun zincirlerini hızla çözdü.

Dagger çocuğun incinmediğinden emin olmak için bir an durduktan sonra ona bağlantısını ve içinde Andarion kraliyet mühür yüzüğünün bulunduğu cüzdanını verdi. Geçmişinden kalan parasal değeri olan tek şey buydu. Rehin vermediği ya da satmadığı tek şey. Onu neden sakladığına dair hiçbir fikri yoktu - dürüst olmak gerekirse, duygusal biri değildi. Yine de bilinmeyen bir nedenden dolayı ondan ayıramamıştı.

Şimdiye kadar.

Son olarak, sırtının küçük kısmındaki kılıfa uzandı ve çocuğa sahip olduğu ve onun için bir anlam ifade eden tek şeyi verdi.

Tam şarjlı yedek blasteri.

Dagger çocuğun ellerini eşyaların etrafına kapatırken çocuk kaşlarını çatı. Blaster'ın tetiğindeki biyolock'u serbest bıraktı, böylece çocuk gerekirse ateş edebilecekti.

Hançer başını ona doğru eğdi. "Orada seni eve, ailene götürmeye yetecek kadar var. Mutlaka ara ve onlara güvende olduğunu söyle. Sana zarar vermeye ya da seni durdurmaya çalışan herkesi vur. *Kim olursa olsun*. Eve git, *chizzi*. Ne gerekiyorsa yap. Vicdanının canı cehenneme. Ciddiyim. Hiçbir şey için durma. Kimsenin sana zarar vermesine izin verme."

Diğerlerinin onlara doğru geldiğini gördü. "Kaçın!" diye bağırdı çocuğa, sonra da bir sandalye kapıp kokuşmuş kemirgene doğru savurdu.

Çocuk uzağa gitmedi. Aksine iki büküm oldu ve Hançer'in ceketini kaptı. "Beni takip etsen iyi olur yoksa seni kesin yakalarlar."

"Ne demek istiyorsun?"

Çocuk fısıldamak için eğildi. "Kim olduğunu biliyorum... *tiziran*."

Hançer alışkanlıkla geri adım attı, sonra kendini tuttu. Neden rahatsız olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çocuğun ona yapabileceği başka bir şey yoktu. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. Özellikle de kalbinin vücuduna zehir gibi çarptığı ve sürekli kanadığı düşünüldüğünde.

Kapıya yaklaştıklarında, silahlı ve savaşa hazır bir başka haydut grubu içeri girdi.

bakılırsa Tavalı korsanlarıydı. *Kahretsin...*

Kötü zamanlama ve kötü şans, tamamı matronlardan oluşan bir gezegendeki son erkek gibi ona hâlâ kur yapıyordu. Tavalı'nın tek derdi kârdı. Onu bu bardaki terk edilmişlerden bile daha hızlı deşeceklerdi. Ve *chizzi'*ye ne yapacaklarını kimse bilemezdi.

Hançer çocuğu arkasına çekti, çocuğu güvende tutmak için onlarla sonuna kadar savaşmaya hazırды. Ana silahında başka bir şarjör kaldığından şüphe etse de, silahını kafasına nişan alan kadın liderlerine doğrulttu.

"Durun! Ateş etme!" Hançer buna engel olamadan çocuk arkasından koşarak aralarına girdi. "O beni kurtardı, anne."

Hedefleme noktası alçalarak Hançer'in kalbinin üzerinde sabit bir şekilde durdu. "Ne?"

"Bu doğru." Çocuk yerdeki cesetleri işaret etti. "Beni serbest bıraktı ve kaçmama yardım ediyordu."

Bacakları aniden güçsüzleşen Hançer, kulaklarında yüksek sesli bir uğultu başlarken sabit kalmaya çalıştı ama başaramadı. Bir anda yüz kilo almış olan silahını tutmaya ve nişan almaya devam edemezdi. Bunun yerine, için önemli olan tek şeye odaklandı. "Zarar görmekten kurtuldun mu, *akam*?"

"Evet."

Başını sallayarak kolunu indirdi, blaster'ını bıraktı ve her şey kararmadan önce yere çöktü.

* * *

Oğlunu hayatta bulduğu için rahatlayan Ushara, iri yarı, kaslı Andarion erkeğinin savaşmadan yere yığıldığını görünce gözyaşlarını tutamadı ve silahını kılıfına soktu. Kalan tehdit seviyesini görsel olarak kontrol etti, ki bu seviye şu anda minimumdu.

Ama bu uzun sürmezdi. Tek çocuğunu bulma arayışında çok fazla yasayı ihlal etmişlerdi ve burası hızla ısınabilirdi. Umursadığından değil. Oğlu tehdit edilmişti, Vasili'nin hayatı için her yerde, her zaman, her yasayı çiğneyebilirdi.

Ve tüm gezegeni bir edeceğim.

Onun için önemli olan tek şey bebeğiydi. Ve hâlâ da önceliğiydi. Vasili'nin takip cihazı son çubuğundaydı. Beş dakika daha ve

onu tamamen kaybedeceklerdi. Onu kaçıranlar bir kez daha yerini değiştirseydi, onu asla bulamayacaktı.

Gözyaşları ve panik onu doldurdu ve küçük oğlunu bir daha asla görememeye ne kadar yaklaştığını fark ettikçe onu boğmakla tehdit etti. Bunun için hala nefes alamıyordu.

Ama hepsi alınıp hapse atılmadan önce buradan çıkmaları gerekiyordu. Daha sonra titrer ve dağılırdı. Şu anda herkesin güvenliğini sağlamak zorundaydı. "Vas! Gitmemiz gerek. Hemen!"

Oğlu erkeğin yanında diz çöktü. "Onsuz olmaz."

"Vas!"

İnatçı küçük yavrusu çenesini çıkarıp ona meydan okuma cüretini gösterdi. "O beni kurtardı anne. Bunu yapmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Hem de hiçbir sebep yokken. Bize yardım edenlere biz de yardım ederiz. Bana hep bunu söyledin, değil mi?"

"Sözlerimi yüzüme vurmaya cüret etme. Şu anda olmaz."

"İyi niyetlerimizi dile getirmemiz yeterli değil. Bunları eylemle desteklemeliyiz."

Çocuğuna ve onun inatçı meydan okumasına hırladı. Kanında babasından çok fazla şey vardı.

Daha mı kötü? İçinde ondan çok fazla vardı. Arkasında duran erkek kardeşi, Vasili'nin meydan okuyan inadına gülme cüretini gösterdiğinde bu gerçek ortaya çıkmıştı.

"Tamam!" Hırlayarak yerdeki topağı işaret etti ve kardeşine bu çok kötü durumu temizlemenin bir parçası olarak onu almasını emretti. "Onu gemiye götürün ve elinizi çabuk tutun. Yetkililer geldiğinde burada olmak istemeyiz."

Bebeğini bulmak üzere bu taşra kayalığına ulaşmak için o kadar hızlı hareket etmişlerdi ki, hâlâ Tavali işaretleri ve teçhizatı taşıyorlardı. Bunun yanı sıra, istasyonlarına yanaşmış olan en hızlı gemideki kargoyu da çalmışlardı. Vasili'nin köle tacirleri tarafından kaçırıldığı haberi geldiğinde, bu girişim için o gemiye pervasızca el koymuştu. Ve eğer yakalanırlarsa, bu yüzden hepsi idam edilebilirdi.

Hatta bu onun gemisi ya da mürettebatı bile değildi. Aksine, kardeşlerinin, kuzenlerinin ve kız kardeşlerinin mürettebatından gönüllülerden ve çocuğunu kurtarmaya yardım etmek isteyen herhangi bir korsandan oluşan başıboş Tavali'nin birleşik bir gücüydü.

Tavali'nin dost bölgesinden çok uzaktaydılar ve hiçbir müttefikleri ya da destekçileri olmadan uçuyorlardı. Hepsinin yaptığı şey çok aptalcaydı. Havalanmadan önce geminin uzaya çıkmaya uygun olduğundan emin olmak için ön hazırlık veya güvenlik kontrolleri bile yapmamışlardı. Tek bildikleri Vas'ın başının dertte olduğu ve

Onun için bir tür yer ve sonsuza dek kaybolmadan önce onu bulmak için çok sınırlı bir zamanları vardı.

Evet, geçmişe bakınca kötü bir fikir.

Trajen haklıydı. Söz konusu oğlu olduğunda, hiç sağduyusu yoktu. "Hey!" diye seslendi ev sahibi onlar kapıya doğru ilerlerken. "Peki ya barımda karışıklık?"

Ushara öfkeyle adama döndü, öfkesi karşısında dehşete düşmüştü. "O pisliklerin çocuğumu satmak için müesseseni kullanmasına izin verdin ve onu kurtarıırken olanlar için sana ödeme borçlu olduğumu mu düşünüyorsun?" Biricik sarı saçlı bebeğine tekrar baktı. Henüz on üç yaşındaydı ama bilmeyenlere daha büyük görünüyordu.

Masumiyetini çalmayı planladıkları bir çocuktan sadece. Onu sakinleştirmeye bile başlayamayacağı kadar öfkeliendiren şeyler için satıldı.

"Haklısın. Sana borçluyum." Onu kalbinin olması gereken yerden vurdu, sonra da mürettebatının peşinden gitti.

Zellen onu kapıda sert bir yüz ifadesiyle karşıladı. "Bu akıllıca değildi."

"Sakin bana ders vermeye kalkma, Gondarion. İçinde bulunduğum ruh haliyle

Seni de. Ayrıca, bir çocuğu satan herkesi öldürmek bir kamu hizmetidir. Bir madalya almalıyım."

Emir subayı akıllıca ellerini kaldırdı ve onun yolundan çekildi. Bu onun kolaylıkla ya da sık sık yaptığı bir şey değildi. Kırklı yaşlarının sonlarında olan kel erkek hâlâ yırtık pırtıktı ve fiziksel olarak yaşının yarısı kadar olan herkesi alt edebilirdi ama Ushara bu kadar öfkeliyken ve söz konusu olan tek, kutsal çocuğunun iyiliği olduğunda onunla uğraşmak istemezdi.

Zellen'in bugünlerde yerde olmasının tek nedeni, on yıl önce geçirdiği ve çevresel görüşünü ciddi şekilde kısıtlayan bir yaralanmaydı. Bu tek sakatlık onu uçmaktan alıkoyuyordu. Ama savaşmasına ya da en değerli çalışanlarından biri olmasına engel değildi.

Zellen tek kelime etmeden onu körfeze kadar takip etti ve Vasili'nin beklediği gemiye bindi.

Mürettebat hızla fırlatmayı hazırlayıp Andarion erkeğini revire yerleştirirken, o da kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için oğlunu muayene etti. Ona sıkıca sarıldı, sonra çenesini avucunun içine aldı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Anne, dur! Bebek değil. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Beni kurtaran erkeğe teşekkür ederim. Nerede o?"

"Onun için endişelenmene gerek yok. Bir ömür boyu yetecek kadar stres ve sorun yarattın. Fırlatma için kendini hazırla."

"Ama, anne-"

"Bana *annelik* yapma, Vas. Koltuğuna otur."

Vasili gözlerini devirerek itaat etti, bir yandan da nefesinin altında bir şikâyet mırıldandı.

Ushara, hepsini içine soktuğu tehlikeli durum yüzünden şu anda ona ne kadar kızgın olduğunu bilmemesi için çocuğunu arkasından dişledi.

Onu doğurmak için mücadele etmesi iyi bir şeydi, yoksa onu boğma dürtüsü ona teslim olması için yeterli olacaktı. Bu, yaşamı boyunca onu neredeyse ikinci kez kaybedişiydi. İkinci kez dünyası kendi ekseninde dönüyor ve kendini kontrolden çıkmış hissediyordu. Ve eğer Vasili'ye bir şey olursa, bundan sağ çıkamayacağını kesinlikle biliyordu.

Ne kadar güçlü olduğunu düşünmek istese de acı gerçeği biliyordu. Çocuğunun mezarı başında durmak onu duygusal olarak öldürecekti. Vasili onun her şeyiydi. Onu kaybetme düşüncesi bile onu tarif edilemez derecede dehşete düşüren bir histeri durumuna sokuyordu.

Vas'ın kaçırıldığı haberi yüzünden hâlâ titriyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada durup durmayacağını . Onun tekrar yanında güvende olmasından çok memnundu. Buraya zamanında geldiklerini bilmek.

Şu anda sahip oldukları bilinmeyen Andarion erkeği sayesinde. Birkaç dakika daha ve oğlu için açık artırma tamamlanmış olacaktı.

-O zaman Vas'ı sonsuza dek kaybedecekti.

Ama şimdi bir yabancıyı yanlarında eve geri getirmek ...

Trajen beni öldürecek.

Patronu bilinmeyen değişkenlerden hiç hoşlanmazdı ve bir *misafiri* üslerinden ya da bölgelerinden birine sürüklemek kesinlikle onu sonuna kadar kızdıracak bir değişkendi. Zorunluluk ve yüksek ödüller hepsine son derece yabancı düşmanı olmayı öğretmiş olsa da, Trajen aşırı paranoyasıyla kıyaslandığında diğerlerinin düpedüz pervasız görünmesini sağlamıştı.

"Amiral? Güvertede size ihtiyacımız var. Kalkış izni verme konusunda bize kızıyorlar."

Elbette öyleydiler. Sanki o ve mürettebatı sahte belgelerle, çalıntı bir gemiyle, çalıntı bir kargoyla burada değillerdi ve bir bara girip sahibini öldürmemişlerdi. Gee? Onlara şehrin anahtarını vereceklerini sanırsın. Öyle değil mi?

Acı bir şekilde eğlenerek Vas'ın koşum takımını iki kez kontrol etti, sonra Zellen'e baktı. "Yerinde kaldığından emin ol."

Zellen kendini Vas'ın yanına attı ve ona ters ters baktı. "Hareket etmiyor, Amiral."

Çocuğunun sakinleştikten ve güvende olduğundan emin olduktan sonra bir sonraki *eğlence* turuyla ilgilenmeye gitti.

Uçuş güvertesine adımını attığında kulaklığına dokundu. "Ben Koramiral Ushara Altaan. Bize neden izin verilmediğini sorabilir miyim?"

"Um... Amiral, bize bir kaçağı uygun izinler ya da izinler olmadan geminize aldığınız söylendi."

Bekle, bu yeni ve beklenmedik bir olaydı. Ushara önündeki monitörden adama ters ters baktı. "Saçmalama. Benim oğlum-"

"Oğlunuz değil, Amiral. Andarion prensi." Oh, tamam. Muhasebeci belli ki uçmuş.

Bu saçmalığa güldü. "Gemiye prens falan getirmedim. Aklını mı kaçırdın sen?"

Muhasebeci, oğlunun hayatını köle tacirlerinin kurtaran serserinin çok daha temiz ve tumbul bir versiyonunun fotoğrafını ekranına yansıttı. "Jullien eton Anatole. Andarion tiziran ve eski varisi. Ödenmemiş bir Birlik ödülü var. Thrill-Kill sonlandırma emri." Sonra bardaki görüntülerini gösterdi. "Geminizde erkek bu değil mi?"

Tabii ki . Çünkü tanrılar doğduğu günden beri peşindeydi.

Ancak ekranındaki uzun boylu, kibirli ve züppe prensin fotoğrafına bakarken tek düşünebildiği, son nefesinde çocuğunu savunmaya hazır duran kararlı erkeğin bakışlarıydı. Yaralarına teslim olmadan *önce* Vas'a söylediği sözler -*güvende misin oğlum*-.
Aptal olma, Shara. O senin ırkını yok eden ailenin bir prensi. Onu teslim et ve bu işi bitir. Ona hak ettiğini ver. Tüm Anatolelerin hak ettiğini. Acımasız bir ölüm, hayal edilebilecek en kötü şekilde.

Hepsi acı içinde çılgınlık atarak öldürülmeliydi. Diğer herkese yaptıkları buydu.

Yapması gereken buydu.

Kucağında küçük bir eşya yığını tutan Vas'ın sinirli bir şekilde tırnaklarını yediğini gösteren monitöre baktı.

Görünmektense olmak. Kocasını bu düsturla .

Oğullarına söylemesini istediği sözler.

Daha da kötüsü, kafasının içinde kendi babasının sözlerini duydu.

Merhamete cinayetle karşılık vermeyiz. İyilik iyiliği büyütür ve ektiğiniz tohumların hasadını alırsınız.

Lanet olsun.

Sessiz tuşuna basarak, mürettebatıyla konuşabilmek için ekrana sırtını döndü. "Kemerlerinizi bağlayın. Amiral dümende."

Etrafında, mürettebatı meydan okuyan protesto eylemlerine ve hızlı dini jestler yapmaya başladı.

"Kutsal tanrılar!"

"Kutsal Anne bizi koru!"

"Kutsal Baba bizi kurtar!"

"Azizler merhamet edin!"

"Ben bu bok için kaydolmadım!"

"Kapağı açın! Teslim olmak istiyorum!"

"Anne!"

Onlar küçük çocuklar gibi mızızlanmaya devam ederken Ushara gözlerini devirdi. "Kesin şunu, sizi koca züppeler. Sizin sertleşmiş korsanlar olmanız gerekiyor. Öyle davranın."

Kardeşi bile inliyordu.

En son Tavalı baskınında bu gemiyi çalan kuzeni Gavin silahları eline aldı. "Öyleyiz, ama lanet olsun, Shara... sadece lanet olsun."

Gülümseyen tek kişi çocuğuydu. Monitörden Vasili'nin koltuğunda, Ushara kontrolleri devralırken kulaktan kulağa sırttığını gördü, bu sırada denetçi prensi onların gözetimine bırakmasını talep etmeye devam ediyordu.

Kanalı açan Ushara boğazını temizledi. "Özür dilerim, silahlanıp kalkış pozisyonu alırken sizi bilerek görmezden geliyordum. Şimdi, neler olacağını açıklamama izin verin. Ya bize yolu açarsınız ya da patlarız ve giderken bir ton adamınızı da yanımızda götürürüz."

"Anladığınızı sanmıyorum. Sizi hedef alan toplarımız var."

"Yani, sen yaptın. Şimdi devre dışı bırakıldılar." Onlar kendisini dışarıda bırakmaya çalışırken o sistemlerini didik didik etmeye devam etti. Gülümseyerek başını salladı. "Güvenliğinizi kim programladı? Bir bebek mi? Oğlum yeni yürümeye başlayan bir çocukken daha sert protokoller oluşturuyordu." Kapıyı açtı. "Devriyelerinizi geri çekin. Kimseyi işini yaptığı için öldürmek istemiyorum ama bizi durdurmaya çalışırlarsa öldürürüm."

Ushara, mürettebatının korkunç protesto çığlıkları arasında fırladı.

Onları görmezden gelerek, iyon toplarıyla üzerlerine inen avcı uçaklarına odaklandı. Kalkanları güçlendirdi ve avcı uçaklarının kendisinden çok daha çevik olan gemisinin kaçış hızına yetişmekte zorlanacaklarını bildiği için dümdüz uçu. Yine de ateş ettiler. Yuvarlandı ve

alçaldı, sonra tekrar yükseldi ve spiralden çıkmadan önce keskin bir sola döndü.

Gavin ve nişancıları ateşe karşılık verirken, mühendisleri motorlarından kesintisiz güç akışını sürdürdüler. Açık alana ulaştıklarında ve hiper sürücüyü serbest bırakabildiğinde, mürettebatının yarısı ter içinde kalmıştı.

Ya da bayılmış.

Sinirlenerek onlara sıırttı. "Gerçekten mi?"

Gavin kesik kesik bir nefes aldı. "Sorun şu, Star Skream. *Bana bak, ben bir profesyonelim*, diyorsun. *Bana güvenebilirsin. Bir hata yapıp seni bir şeye çarpmayacağım ya da atomlarına ayırmayacağım. Ama... içimizden biri senin yaptığın gibi uçmaya cüret etse, bunun için kışımızı yırtar atarsın.*"

Kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Anlamı yok. Sadece hem boyalarım hem de koltuk için leke çıkarıcıya ihtiyacım olduğunu söylemek istedim."

Ushara onun kendisine güldüğü gerçeğinden nefret ediyordu. "Sizi çekici bulmuyorum Kaptan. Dümeninizi alın."

"Memnuniyetle." Aşırı abartılı bir şekilde sürünerek yerine oturduğunda, onu rahatlattığı için mürettebat arasında gürültülü bir tezahürat ve alkış koptu.

"duyuyorum!" diye seslendi.

"Biliyoruz!"

Ushara başını salladı. Onları ailesi olarak görmese daha çok kırılırdı. Kızgın bir iç çekişle, hâlâ Zellen'in yanında bağlı olan Vasili'yi kontrol etmeye gitti. "Dosyalamak istediğin bir şikâyet var mı?"

Vas başını salladı. "Seninle gurur duyuyorum anne. Teslim olmadığın için teşekkürler."

Beyaz-sarı saçlarını alnından geriye doğru taradı ve oraya bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Şimdi burada kal ve misafirimizle ilgilenmeme izin ver."

"gitme, tamam mı?"

"Neden?"

Vasili kucağındaki desteyi ona uzattı. "Beni serbest bıraktığında bunları bana verdi ve eve gitmek için kullanmamı söyledi. Endişelenmemen için ailemi aramamı ve sana güvende olduğumu söylememi istedi. Ve durmamam gerektiğini. Ne olursa olsun." Vas ona patlayıcıyı uzattı. "Silahını bana verdi anne... hem de etrafı düşmanlarla çevriliyken. Kim tanımadığı biri için bunu yapar ki?"

Bu kadar düşünceli ve fedakâr olması onu hayrete düşürmüştü. Onu hazırlıksız yakalayan bir şey pek sık olmazdı. Ama *bu* şaşırttı. Bir Eton Anatole'un kendisinden başkası için böyle duygular besleyebileceğine inanmazdı.

Buna inanamayan kadın, adamın elinden eşyaları aldı.

Önce patlayıcıyı kontrol etti. Devre dışı bırakılmış bir biyolock vardı. Tamamen şarj edilmişti. Prensın ona doğrulttuğu silahın aksine. Onunki tamamen boşalmıştı. İçinde hiç atış yoktu. Kendisini savunmasız bırakmış ve oğluna korunması için tam şarjlı bir blaster vermişti.

Cesurdu ve bunun için prensin pek çok günahını affedebilirdi. Tanımadığı bir çocuğu korumak için kendi hayatını seve seve feda edebilecek her erkek ...

Bu onun hakkında çok şey anlatıyordu.

Merakla bağlantıyı açtı, kilitli olmasını bekliyordu ama kilitli değildi. Ama sonra, programlanmış bir numara olmadığı için buna gerek kalmadı. Kayıtlara göre prensi kimse aramamıştı.

Hiç.

Ne arkadaşı, ne de ailesi. Giden tek mesajlar rastgele bilgiler içindi. Kişisel olmayan aramalar. Çoğunlukla iş ya da ulaşım için arıyorlardı. Kalacak çok ucuz yerler. Evsizlere ve yardıma muhtaçlara hizmet veren türden yerler.

Bağlantının arka plan fotoğrafını fark edince durakladı. Albüme tıkladığında, albümdeki tek resmin olduğunu fark etti. Ve bu beklediği son şeydi. Prensın ya da bir kadının değil, çok daha genç olan Andaria'lı Tadara Cairistiona ile Triosa'lı İmparator Aros'un, yani Tiziran'ın anne ve babasının gençlik fotoğrafıydı. Aslında gençlerdi. Kucaklaşan ikili birbirlerinin gözlerinin içine bakıyordu. Aslında çok dokunaklı bir çift fotoğrafıydı.

Bu fotoğrafı taşıması ve başka hiçbir fotoğraf taşımaması garip. Müzik de yok. Bağlantıda kişisel hiçbir şey yoktu. Soğuk ve sterildi.

Bağlantıyı kapatarak cüzdanını açtı. Bağlantı gibi, cüzdan da bomboştu. Yirmiden az kredi. Herhangi bir kart ya da kimlik yoktu. Sadece bozuk para bölümünde garip bir çıkıntı vardı. Cüzdanı açtığında Andarion kraliyet mühür yüzüğünü buldu. Bir servet değerindeki bu şeyi görünce çenesi düştü. "Bunu sana o mu verdi?"

Vasili başını salladı. "İçinde beni eve, ailemin yanına götürecek kadar para olduğunu söyledi."

Antika yüzük fazlasıyla yeterliydi. Aslında, muhtemelen küçük bir gezegen satın alabilirdi. İşin şakası, yüzüğün tiziranın ağırlığınca altın değerinde olduğunu söylüyordu ve Jullien eton Anatole'un ağırlığının ne kadar olduğu düşünüldüğünde... bu çok *fazla* altın demekti.

Mantıklı düşünme yetisini kaybetmiş bir halde kapıyı kapattı ve dikkatlice cebine koydu. "Burada kal Vas. Ben hemen döneceğim."

"Tamam."

Ne bulacağından emin olmadan, Mareşal'in prensle ilgilenmekten temizlenmekte olduğu revire yöneldi. Odaya girdiğinde ona baktı.

"Hastanız nasıl?"

"Artık Gavin bizi uçurduğuna göre, çok daha iyi." Ona gözlerini devirdi. "Sen de mi?"

Sorusuna cevap vermeden önce sıırttı. "Kötü bir bıçak yarası aldı. Zehirli bıçak. Neyse ki, bir Birlik suikastçısı değil de bağımsız bir saldırgandı. Onu bulamamış olsaydık, zehir hayati fonksiyonlarını durdurmadan önce yarım saat daha dayanamazdı."

"Şimdi mi?"

". Sanırım her şeyi ." Onu terk etti.

Tiziranla yalnız kalan Ushara, Jullien'in baygın yattığı yatağa yöneldi. İlk kez yüz hatlarını görmesine izin verdi. Ona ekranda gösterdikleri eski kraliyet fotoğrafında olduğundan çok daha yakışıklıydı ve tanıştıkları barda fark ettiğinden çok daha yakışıklıydı.

Elbette o zamanlar daha çok oğluna ve ona zarar vermek isteyenlere odaklanmıştı. Jullien aklındaki son şeydi.

Ancak şimdi..

Enfes biriydi. Uzun boylu ama çok fazla yemek yemediği için zayıf olan eski tiziran inanılmaz derecede yırtıktı. Esmer teninin her yeri kesilmiş ve belirginleştirilmişti. Tüm vücudundaki her bir kas, antrenman yapan bir atlet gibi şekillendirilmiş ve bilenmiş durumdaydı. Yine de, bıçak, blaster yaraları, pençeler, hatta ısırık izleri gibi birbiriyle kesişen korkunç yara izleriyle doluydu. Sanki akla gelebilecek her tür yaratık onun sonunu getirmek için elinden geleni yapmış gibiydi.

Adamın hayatı için büyük bir mücadele vermek zorunda kaldığını anlayınca acıma duygusu onu boğdu.

Sık sık.

Kendini durduramadan bir adım daha yaklaştı ve kalbine o kadar yakın olan en derin yara izine dokundu ki, onu ıskalamış olması bir mucizeydi. Köprücük kemiği boyunca uzanan bir yara daha vardı.

Sağ göğüs kafesinde soluk, daha küçük yaralar vardı. Bunlar daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu ve bunlara neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyordu.

Andarionlar fiziksel güzelliğe her şeyden çok değer verirken bir tiziranın bu kadar zarar görmesi ne kadar tuhaftı. Gerçekten de, bu kadar hasar bir Andarion oğlunun mirastan mahrum kalmasına, dışlanmasına ve alay edilmesine neden olabilirdi.

Ve kesinlikle evlatlıktan reddedilmişti. Annesinin soyunu kestiği ve onu Serserilikle damgaladığı, omuzlarını belirgin bir şekilde kesen izleri gözden kaçırmak mümkün değildi. Türünün en ağır cezası olarak onu doğuştan gelen haklarından sonsuza dek koparmış ve Andarion topraklarından ya da ileri karakollarından sürgün etmişti.

"Ah," diye nefes alırken, ona duyduğu sempati daha da arttı. Ne yapmış olursa olsun, bir annenin kendi çocuğuna karşı onu soyundan koparacak, evinden ve ailesinden uzaklaştıracak kadar acımasız olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Bildiği şeyden.

Önündeki bu muammayı merak ederek elini onun eline götürdü ve inceledi. Vücudunun geri kalanı gibi parmak eklemleri de dövüşlerden dolayı yara bere içindeydi. Pençeleri yırtık ve pırtıktı, şımarık bir aristokratın manikürlü elleri gibi değildi. Aksine, bir süredir ağır işlerde çalıştığını gösteren kaba nasırları ve iyileşen sıyrıkları vardı. Vahşi bir hayvan gibi boğaz tokluğuna yaşıyordu.

Sol ön kolunun iç tarafında, bilekten dirseğe kadar, kanayan bir kalbi delen ve kanatlarla çevrili bir kılıç dövmesi vardı. Kan, kolundan bileğine doğru damlıyor gibiydi. Kalbin alt kısmında tek bir Andarion kelimesinin yer aldığı bir rocker bayrağı vardı. *Indurari*. Bağlama göre *dayanıyorum* ya da *güçleniyorum*. Bir zamanlar kudretli War Hauk ailesinin savaş kalkanlarını ve savaş miğferlerini süsleyen kadim bir savaşçı sembolüydü. Bu kelime, savaşçıların zorluklar ve çatışmalar sayesinde savaş için bilindiklerini ve daha iyi ve daha güçlü hale geldiklerini ifade ediyordu. Zorluklarla sonsuza dek güçlenirlerdi. Hauk'ların Andarion uygarlık tarihinin başlangıcından beri Anatol'ların can düşmanı olduğu düşünüldüğünde böyle bir sembol seçmesi ironikti. İki aile akraba olsa da, Hauk soyu Jullien'in soyundan onunkinden bile daha fazla nefret ediyordu.

Dövmelerin, kendi ailenize saygı göstermek ya da onları onurlandırmak için yapılmadığı sürece kara kalpli Andarionlar tarafından aşağılandığından bahsetmiyorum bile.

Bir kara kalp tiziran için bir ...

Kraliyet ailesi buna *bayılmış* olmalı.

Şaşkınlık Ushara elini yatağa geri götürdü ve nasıl yaralandığını görmek için bandajı kontrol etti. Kalçasına yakın bir yerden alçak bir darbe almıştı.

ve kasıklarına yakındı. Aşağıya doğru olan açısına bakarak, tiziran saldırısına karşı koyduğunda suikastçının uyluk atardamarına yöneldiğini tahmin etti.

"Elini biraz daha sola ve aşağıya doğru hareket ettirmek istersen itiraz etmem."

Birdenbire büyük bir patlama olduğunu fark edince yanaklarına sıcaklık yayıldı.

Çarşafın altındaki şişkinlik eline *çok* yakındı ve tam da tarif ettiği yerdeydi. Nefes nefese başını kaldırıp, kırmızı çerçeveli bir çift şüpheli ama ürkütücü ela, kahverengimsi yeşil gözle karşılaştı.

Onlar Andarion gözleri değildi.

İnsan görünümündeydiler. Onları gizlemek için koyu kırmızı güneş gözlüğü takmasına şaşmamalıydı. Ama onu en çok hayrete düşüren şey.... bu gözlerin vücudunda yarattığı beklenmedik ve istenmeyen sıcaklığı.

Hançer, güzel sarışın meleğe gülümsemeye başlamıştı ki fark etti Siyah *savaş giysisine* kaç tane silah bağlıydı.

Lanet olsun. giyindiğine göre ya bir suikastçı ya da ödül avcısıydı.

Alışkanlıkla kendi tabancasına uzandı ama çarşafın altında çıplak bir ten buldu. Yataktan kalkmaya başladı ama kadın tuttu ve nazıkçe geri itti.

"yok. O yarayla hareket etmene gerek yok."

Evet, uh-huh. Yine de onu içeri alıyorsa, neden hala hayattaydı? Neden zahmet etsin ki? Ölüsü için de dirisi için ödeyecekleri kadar para ödeyeceklerdi.

Aslında daha fazla.

Biraz sakinleşip daha hafif bir paranoyaya bürünerek gözlerini ona dikti. "Gözaltında değil miyim?"

Başını iki yana salladı. "Ne hatırlıyor musun?"

Hayal meyal. Net olarak hatırlayabildiği tek bir şey vardı... "Çocuk.

Kurtulmayı başardı mı?"

"Oğlum. Evet, oğlum. Tüm hatırladığın bu mu?"

Hançer diğer ayrıntıları düşünmeye çalışırken kaşlarını çatı. Ama hatırlayabildiği tek şey acıydı. Şu anda hissettiği acıyla aynı. Yere baktığında bandajını hızla kaplayan kanı gördü.

Dişi Andarion yere baktı ve küfretti. "Dikişlerini açmışsın. Arkana yaslan."

"Gitmem gerek. Kıyafetlerim nerede?"

"Gidecek hiçbir yeriniz yok. Çoktan fırlattık." "Fırlattık mı?"

Metal duvarları işaret etti. "Gemimizdesiniz."

Çarşafı beline dolayıp yataktan fırladığında öfkeden deliye dönmüştü. "Beni Birlik'e teslim etmenize izin vermeyeceğim," diye hırladı.

Ushara onun gözlerindeki, kendisine saldırmak üzere olan bir canavarı hatırlatan vahşi ve kararlı öfkeyi görünce geri adım attı. Tiziran'ın bu durumdayken ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacak kadar çaresiz varlıklarla uğraşmıştı. Ellerini havaya kaldırarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Niyetim bu değil. Öyle olsaydı, benden talep ettiklerinde ayrılmadan önce seni yetkililere teslim ederdim."

Şaşkınlıktan alını çatlamıştı. "Pardon?"

Yavaşça duvar monitörüne doğru ilerledi. "İşte. Sana göstereyim." Bilinci yerinde değilken kaçırdıklarını tekrar oynatmak için yayını çağırdı.

Bunu izlerken çenesi gevşedi. Yüzündeki ifadeden, kimsenin onun için ayağa kalkmasına alışık olmadığı belliydi. Dönüp şaşkınlıkla ona baktı. "Neden mürettebatını benim için riske atıyorsun?"

"Oğlumu neden kurtardın?"

"Başka kimsenin yapacağını düşünmemiştim. Sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim."

Beklenmedik cevabındaki dürüstlük onu şaşkına çevirdi. "Gözaltında ya da ölü olmadığın için kendine teşekkür etmelisin. Burada olmanızın tek nedeni bu kararınız. Sen onu kurtardın, biz de seni kurtardık. Seni en yakın istasyona bırakacağız, sonra-"

"Sakıncası yoksa, beni nüfusun olmadığı bir yere atmanızı tercih ederim. Tek isteğim nefes alınabilir bir atmosfere sahip olması."

"Ciddi misin?"

Başını salladı ve alnındaki teri sildi. Bronz teninde aniden grimsi bir renk oluşmuştu.

Endişeyle kaşlarını çatı. "Yatağına dönüp dinlenmen gerek." Başını salladı. "İyi olacağım. Sadece kıyafetlerime ihtiyacım var."

Kocası gibi o da inatçı bir Andarion erkeğiydi. Ona karşı kazanamayacağını bilen Ushara, teçhizatını almak için dolaba gitti. Eşyaların ne kadar kötü ve yıpranmış durumda olduğunu görünce tereddüt etti. Botları o kadar yıpranmıştı ki, soldakinin burnunda su geçirmemesi için plastik bantla kapatılmış bir delik vardı. Kıyafetlerini titizlikle temiz tutmasına rağmen pantolonu yamalı ve soluktu. Bir zamanlar siyah, şimdi koyu grimsi olan gömleği aşırı kullanımdan ve yaşlılıktan esnemişti.

Onun için üzüldüğünü hissederek, kendisinden alabilmesi için onları uzattı. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Kıyafetlerini topladı ve utangaç bir ifadeyle etrafına bakındı. "Bir iyilik isteyebilir miyim, Ger Tarra?"

"Mu tara," diye Andarion terimini düzeltti ve evli olmadığını ona bildirdi. Gerçi bunu neden yaptığından tam olarak emin değildi. "Ne?"

"Gemide kullanabileceğim bir duş var mı?"

Sağ tarafındaki kapıyı işaret etti. "Oradan geç. Sabun, tıraş bıçağı ve havlu da bulacaksın."

Ona çok asil bir selam verdi. "Teşekkür ederim." Banyoya yönelirken bu sözlerdeki içten minnettarlık şaşırtıcıydı. Botlarını, silahlarını ve paltosunu yatağın üzerine bıraktı.

Ushara bir an için onları tekrar inceledi, özellikle de Jullien'in temizlemeye çalıştığı yıpranmış koyu kahverengi paltosundaki sayısız kan lekesini... Lekeler inatla onu kaç kişinin öldürmeye çalıştığının acı birer hatırlatıcısı olarak kalmıştı.

Defalarca. Onların acımasız kararlılığı, en iyi çabalarına rağmen hayatta kalmak için kendi kararlı iradesinin bir kanıtıydı.

Deride, blaster yaralarından geriye kalan düzinelerce yanık izinin yanı sıra, elinden geldiğince deriyi yamalar ve pürüzlü dikişlerle onardığı bıçak ve diğer silahlardan kaynaklanan kesiklerin kalıntıları görülüyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı. Evrende onu önemseyen hiç kimse yok muydu?

Bu durumda, ölüm emrini kim vermişti? Annesi Andarion İmparatorluğu'nun Tadara'sıydı. Babası Triosan'ları yönetiyordu, bu da Jullien'in evrendeki diğer imparatorlukları ve hükümetleri yöneten kuzenleri olacağı anlamına geliyordu. Çoğu imparatorla akraba olmalı ve diğerleriyle de bağları olmalıydı. İkiz kardeşi Nykyrian Quiakides, güç konusunda Birlik'e rakip olan askeri bir örgüt olan Sentella'nın liderlerinden biriydi. Gourish başkanının tek çocuğuyla evli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tahrs Nykyrian'ın siyasi bağları dehşet vericiydi. Prenses Kiara'nınki daha da korkunç.

Şüphesiz *içlerinden* biri Jullien için ölüm emrini iptal edebilirdi. Ne de olsa İmparator Aros, Birlik'i Nykyrian'a karşı yıllardır çıkardıkları emri geri çekmeye zorlamıştı ve Nykyrian da Birlik'e ihanet etmişti ki bu onların gözünde büyük bir günahı. Eğer bu yapılabiliyorsa, Jullien için olanı neden iptal edemiyorlardı?

Tabii ailesi buna göz yummadıysa. Ya da Tanrı korusun, hayatına kasteden emri verenler aslında onlardı.

Bu mümkün müydü?

Bir sebepten dolayı onu mirastan mahrum etmişlerdi.

Son derece meraklı bir şekilde, görmek için bağlantısındaki arama emrini açtı. Pek çok Thrill-Kill sözleşmesi anonim olarak yapılıyordu - ki açıkçası bulmayı beklediği şey de buydu. Ancak dosya yüklendiğinde ve düzenleyenin adını gördüğünde sesli bir şekilde nefesi kesildi.

Eriadne eton Anatole.

Kendi büyükannesi mi?

Gerçekten mi?

Ve hem anne babası hem de kardeşi buna izin mi vermişti? *Sevgili tanrılar... neden?*

Cevap, arama emrinin en altında, düz bir şekilde Universal olarak yazılmıştı.

Jullien eton Anatole.

Ölü, tecavüze uğramış, kirletilmiş ve parçalanmış olarak aranıyor.

Heyecan-öldürme emri.

Eylemler: Cinayet. Adam kaçırma. Komplo. Cinayete teşebbüs. Hırsızlık. Andarion imparatorluğuna ve ırkına karşı ihanet.

Başının Eski Majestelerine teslim edilmesi üzerine Eski Tadara tarafından ödenecek ödül. Kalbinin ve Andarion mühür yüzüğünün teslimi için ödenecek ikramiye.

Birden üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırıp baktığında, Jullien'in yüzündeki karanlık ve ölümcül ifadeyi gördü.

Bağlantıyı kızın elinden aldı ve kayıtsızca ona geri vermeden önce tıklayarak kapattı. Yüz ifadesi tamamen soğukkanlı ve okunamazdı. "Söylenmemiş soruna cevap vermek gerekirse, mu tara. Evet, bunu hak ediyorum. Ve evet, ben o kadar büyük bir pisliğim."

BÖLÜM 2

Jullien'in teninin taze ve temiz kokusu Ushara'ya sertçe çarparken, Ushara ince bir kırmızının çevrelediği o işkence dolu ela gözlerle karşılaştı. İnsan ve Andarion karışımı. Kalın, simsiyah saçları inanılmaz yakışıklı yüzünden geriye doğru kaymıştı ve asi sakalını, şimdi yontulmuş çene kemiğini zar zor tozlayan seksi erkeksi bir gölge haline getirmek için bir dakikasını ayırmıştı.

Tek kelimeyle yıkıcıydı. Ölümcül. Ham ve erkeksi. Yine de aynı zamanda, nefes almak kadar doğal ve kökleşmiş bir asil incelik havası vardı. Daha önce hiç bu kadar çekici biriyle birlikte olmamıştı.

Ve aynı zamanda, daha ölümcül biri.

Vahşi doğadaki vahşi bir lorina gibi. Nefes nefese seyretmekten kendinizi alamadığınız, zarafet ve güzellikte görkemli bir yaratık. Umutsuzca uzanıp sevmek istediğiniz ama denerseniz kolunuzu koparıp boğazınızı parçalayacağını bildiğiniz bir yaratık. Ona yakın olmak tam olarak böyle hissettiriyordu.

Jullien tek kelime etmeden, kılıfı zayıf kalçalarına geçirmek ve blasteri sol uyluğuna bağlamak için geri çekildi. Silahlarının geri kalanını vücuduna sabitledi ve yedek blasteri sırtının küçük kısmına yerleştirdi. Sonra ceketini silkti.

"Kimi öldürdün?"

Jullien botlarını alıp giyebilmek için bir sandalyeye doğru ilerlerken yorgun bir şekilde içini çekti. "Bunun ne önemi var? İkimizi de rahatlatmak için sana bunu hak ettiğini söylememi istiyorsun. Hak etmiş olsun ya da olmasın, onu sevenler günahlarından bağımsız olarak ölümünün yasını tutuyor. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de birlikte yaşamak zorunda olduğum ve bir gün uğruna öleceğim bir hayatı almak gibi acımasız bir karar verdim."

Dirseklerini dizlerine dayayarak durakladı ve ona baktı. "Sence Düşüncelerinizi bilmiyorum, *mu tara* ... Tahrs Jullien eton Anatole. Kraliyet

Hıyar. Kibirli pislik. Duygulardan ve merhametten yoksun olarak doğdum ve aptalca ilk nefesimi verdiğim andan itibaren hor görüldüm ve onu hemen dışarı atıp ölme sağduyusuna sahip değildim. Sevimsiz ve iğrenç. Şımarık, zengin ve en yaratıcı romancının en çılgın hayallerinin ötesinde kutsanmış. İnanın bana, gözlerinizden taşan nefret beni hiç korkutmuyor. Bir zamanlar yabancılardan ve ailemden gelen bu tür kınamalar beni acımasız ruhumun çekirdeğine kadar yakar ve köşelere çekilmeme neden olurdu, ama bunu çoktan aştım."

Ona ters ters baktı. "Senin ailen benimkine ne yaptı biliyor musun?" "Onları katlettiler."

Adamın umursamaz ve pişmanlık duymayan sesi onu çileden çıkarmıştı.

Kadının öfkesinden rahatsız olmayan adam, soğuk ve boş bir bakışla ona karşılık verdi. "Birbirlerini bağışladıklarını mı düşünüyorsun?" Kendini geriye itti ve gömleğini kaldırarak daha önce kızın dokunduğu, kalbinin yanındaki yara izini gösterdi. "Büyükanneimin hediyesi. Yaşlı bir kaltağa göre inanılmaz hızlı hareket ediyor." Elini göbeğinin yanında, sekiz paketini ikiye bölen yatay yara izine götürdü. "On bir yaşındayken. Kuzen Chrisen karnımı deşmeye çalıştı. Kaza olduğunu söyledi, ama anda gözlerindeki bakışı gördüm. İşin tek kazara olan kısmı beni kısır ya da ölü bırakmamış olmasıydı."

Sonra gömleğinin eteklerini indirdi, köprücük kemiği boyunca uzanan yara izini göstermek için başını yana eğdi. "Kuzen Merrell bunu dört yıl önce yaptı. Boğazımı kesmeye çalıştı ama ben onu alt ettim ve kaçtım." Alnındaki diğer yarayı göstermek için saçlarını kaldırdı. "Annem bu değerli hatırayı bana altı yaşındayken verdi ve ağlarken onu yatıştırmaya çalışmak gibi bir hata yaptım. Kuzen Nyran'ın bana bıraktığı hatırayı da size gösterirdim ama öyle bir yerde ki teşhir ettiğim için beni tutuklatırsınız. Ailemin yüzyıllardır birbirlerine yaptıkları düşünüldüğünde, akraba olmadıkları kişilere neler yaptıklarını ancak hayal edebilirim."

Ushara'nın buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Annen seni neden yaralasın ki?"

Eski püskü kıyafetleriyle çelişen bir zarafetle ceplerinden bir çift yırtık pırtık parmaksız eldiven çıkarıp giydi. "Büyükanneim ikiz kardeşimi vahşice öldürmüştü. Cenazesinin olduğu gün annemi teselli etmeye ve mezarında ona katılmayacağım için kendimi biraz rahatlatmaya gittiğimde - annem *beni* gerçekten koruyabilirdi - annem onun ölümünün bir şekilde benim suçum olduğuna karar verdi ve o yılın başlarında doğum gününde onun için yaptığım hediye fırlattı. Bana bir daha asla çömlekten ya da pişmiş kilden hediye yapmamayı öğretti. Ondan sonra kağıt ve hafif takılara yöneldim."

Sandalyede arkasına yaslandı, başparmaklarını kılıfına soktu, bileklerini çaprazladı ve ona yorgun, duygusuz bir bakış attı. "Bak, *mu tara*, senin sempatin ya da acımanı istemiyorum, öfke ve nefretini de kesinlikle istemiyorum. Ailemi savunmayacağım - o güzel ölüm emrinin de açıkça gösterdiği gibi beni hiçbir zaman korumadılar. Aldığım her nefesin muhtemelen son nefesim olacağı ve etrafımdaki herkesin ölümümü, parçalanmamı ve ihanetimi planladığı son derece düşmanca bir ortamda hayatta kalmaya çalışırken yapmak zorunda kaldığım eylemler için mazeret üretmeye de niyetim yok. Beni öldürmek istiyorsan, öldür. Şanslısın. Bugün zaten hiç istemediğim bir hayat için savaşamayacak kadar acı çekiyorum."

Ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup gözlerini kapattı.

Bir parçası, onun küstahça ve kibirli bir şekilde kovulmasına son derece sinirlenmişti. O kadar ki, onu tekmelemek istiyordu.

Ama başka bir parçası bunun ne olduğunu anladı. Kendi savunma mekanizması.

Eğer ona doğruyu söylüyorsa, ailesi acımasızlıklarını ondan esirgememişti.

Hem de hiç.

Arama emrinde gördükleri ve onu nasıl öldürmek istediklerine dair ayrıntılar ve vücudundaki yara izleri göz önüne alındığında, ondan şüphe etmesine gerek yoktu.

Kendi ailesi onu sadece öldürmek için değil, vahşice öldürmek, işkence etmek ve parçalara ayırmak için de acımasız bir ölüm emri çıkarmıştı.

Thrill-Kill. Bu, bir insanın hayatına karşı çıkarılabilecek en korkunç emirdi.

Kendi büyükannesi tarafından. Ailesi de buna seyirci kalmış ve ona bunu yapmasına izin vermişti. İkisi de kendi çocuklarını koruma ya da kollama zahmetine girmemişti.

Bu tek hareketin soğukluğuna inanamayan kadın, onu dinlenmesi ve iyileşmesi için yalnız bıraktı.

Dagger kapının kapandığını duyunca gözlerini açtı. Nedenini bilmiyordu ama onun yokluğunu fiziksel bir acı gibi hissediyordu.

Çünkü sen minsid bir aptalsın.

Bu da vardı. Bir kısmı da uzun zamandır kimsenin onunla konuşmamış olmasından kaynaklanıyordu. Aslında, en son ne zaman biriyle gerçek bir konuşma yaptığını bile hatırlamıyordu. Son dört yıl boyunca kuduz bir hayvan gibi sürekli kaçarak yaşamıştı. Mümkün olduğunca az konuşuyor ve kendisini tanıyıp onu ihbar ederek ya da öldürerek bir gecede milyoner olmak istediklerine karar verirlerse onları öldürmek zorunda kalma korkusuyla herkesten ve her şeyden kaçıyordu.

Artık koşmaktan çok yorulmuştu. Açlıktan ölmekten yorulmuştu. Zahmete değmeyen bir hayat için savaşmaktan yorulmuştu.

Ayak parmağını botundaki delikten geçirdi ve iç çekti. Kardeşi şimdi onu görse gülmez miydi?

Bu konuda teyzesi Tylie kendini beğenmiş bir memnuniyet içinde iki büküm olurdu. En sevdiği şey her zaman ona ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatmak olmuştu. Kimse için, özellikle de kendi annesi için ne kadar az önemli olduğunu.

Hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil. Tek yapması gereken babasını aramak ya da annesini görmeyi ve Nykyrian'ın onların sevdiği tek oğul olduğu hemen anlaşıyordu.

O sadece sıkışıp biriydi.

Bunu düşünmeyi ve eski zihinsel yaraları yeniden açmayı reddederek bağlantısını çıkardı ve koordinatlarını kontrol etti. Birlik ve Sentella kuvvetlerinden kaçabilirse, bir ileri karakolda biraz teknik iş bulabilirdi. Belki tıbbi ya da mekanik. Genellikle kanıtlayabileceği bir belgesi ya da diploması olmadığı gerçeğini görmezden gelecek kadar çaresizdiler.

Yine de bir melez olduğu gerçeğini saklamak zordu. İnsanlar Andarionlardan nefret ettiği ve Andarionlar da insanları hor gördüğu için bu ona çok pahalıya mal oluyordu. İki ırk arasında yüzyıllardır süren savaş, birbirlerine karşı son derece şüpheli olmalarına neden olmuştu.

Bu iki tür için daha kötü olan tek şey, genetik olarak üreyebilecek kadar yakın akraba olduklarını hatırlatan melez bir bok parçasıydı.

Beni doğarken boğmadığınız ve meşgul olduğunuz için teşekkürler anne ve baba. Bir tane lanet prezervatif için.

Bencil, dikkatsiz piçler.

Kapı açılıp Ushara elinde bir tepsiyle döndüğünde başını kaldırıp baktı. Sıcak ve lezzetli bir şeyin kokusu ona bir yumruk gibi çarptı.

"Aç olabileceğini düşündüm."

Boğazı anında kurudu, konuşamadı. Gerçek bir yemek gibi kokan şeye bu yakinken olmazdı. Buna karşı koyamayarak kadının tepsiyi koyduğu yere gitti. Oh evet... bu yemektir.

İlk kez halüsinasyon görmüyordu ve zehirli, üzerine işenmiş ya da içine tükürülmüş olması umurunda bile değildi. Ne olursa olsun alacak ve sonuçlarına daha sonra katlanacaktı. İçini kemiren açlığı durduracak herhangi bir şey....

Jullien kelimenin tam anlamıyla yemeğe saldırmadan önce Ushara kapağı ve parmaklarını tabaktan zar zor çıkardı. Çıplak elleriyle, doymak bilmez bir çılgınlıkla ağızına tıktırdı. Ondan biraz korkan Ushara, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde geri çekildi.

Birkaç saniye sonra başını kaldırdı ve kadının yüzündeki dehşet ifadesini yakalamış olmalıydı. Yavaşladı ve parmaklarını yaladı.

Dudağını utangaç bir şekilde ısırarak çatal bıçak takımını ona uzattı. "Bıçak ve çatal ister misiniz? Peçete?"

Sevimli bir kızarıklıkla onlara uzandı. "Özür dilerim. Uzun zaman oldu..." Yemeğe geri döndü.

"Yemeğiniz ya da misafiriniz var mıydı?" Onun yerine sözünü bitirdi. "Her ikisi de." Bu kez tavırları kusursuzdu. Zarifti.

"Seni yargılamıyorum, *Alteske*. Lütfen." Yemeği işaret etti. "Ne kadar aç olduğunuzu fark etseydim, daha fazlasını getirirdim."

Yemeği içine çekmeye devam ederken konuşmadı, sonra içkiyi o kadar hızlı yuttu ki geri gelmemesine şaşırdı. Ya da geçirmedişine. Ama nasıl davrandığını fark ettiğinde yine kızardı.

Daha önceki neşesine tamamen aykırı bir hareketle çatal bıçak takımını ve peçeteyi tabağın yanına koydu ve tabağın üzerini örttü.

"Amiral? Güvertede bir sorunumuz var."

Gavin'in kendisine çağrı yaptığı monitöre baktı. "misin?"

Gavin Jullien'e baktı. "Bir ileti alıyoruz ama hiçbirimiz çeviremiyoruz ve geminin çeviri yazılımı da dili tanımlayamıyor. Birlik'in ya da başka bir gücün bizi izliyor olabileceğinden endişe ediyoruz."

"Bana bağla." Sonunda .

Ushara kaşlarını çattı. Güzeldi ama... "Hiçbir fikrim yok. Geri çekil ve-"

"Gyron Force kodu," dedi Jullien tereddüt etmeden. "Bu kodun Sen. Eğitim için Aluran C'ye giden birlikleri var. Yakında komşularıyla bir şeyler yapmaya hazırlanıyorlar. Komuta kademesinden liderlerine, görev parametreleriyle ilgili emirleri içeren rutin bir mesaj."

İkisi de Jullien'e bakakaldı.

"Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Gyron Force'tan kuzenlerim vardı. Biri binbaşydı. Diğer yüzbaşydı. Amcaları bir darbeye hepsini öldürüp kardeşinin yerine imparator olmadan önce başkomutandı... ve benim korkak babam misilleme yapmayı reddetti. Her neyse, biz çocukken Barnabas beni manevralara çıkarırdı, ne zaman onun hava sahasını solumaya cüret etsem *beni* kırbaçlardı. Bence beni kalp krizine sokmaya çalışıyordu. Ama her neyse. Ben bu askeri kod saçmalığıyla büyüdüm. Hala ne zaman duysam TSSB'ye giriyorum."

Ushara onun kuru ve alaycı ses tonuna homurdandı. "İşte böyle Kaptan. O zaman endişelenecek bir şey yok."

"Ona güveniyor musun?"

"Yetkililerle karşılaşmamız durumunda onun bizden daha fazla korkması gerektiğine göre, sanırım öyle."

Ekran karardı.

Kaşlarını kaldırarak Jullien'e döndü. "Gerçek bu mu?" "Sana daha fazla yara izi göstermemi ister misin?" Pantolonunu çıkarmak için uzandı.

Ushara gülerek onu hemen durdurdu. "Bir tizirandan beklediğim gibi biri değilsin."

Alay etti. "Güven bana, göt herifler konusunda pazar payına sahip değiliz. Etrafta bundan çok var."

Ne yazık ki bu konuda haklıydı. Ushara tepsiyi alabilmek için hareket . "Hâlâ aç mısın?"

"Kibar bir cevap mı yoksa gerçeği mi istersin?" "Gerçek."

"Neredeyse beş gündür bir şey yemedim. Botumdaki delik nereden geldi sanıyorsun? Dişlerimle aynı boyutta ve şekilde olduğunu fark ettin mi?"

Onun küstah cevabına gülümseyerek, onun tarafından büyülenmek istemedi. Yine de...

"Benimle gel."

Revirden çıktıklarında, kendisine doğru hızla yürüyen Vasili'yle neredeyse çarpışıyordu. Adam utanarak geri çekildi.

"Vas... ne yapıyorsun?"

"Ben, um... um...." Biricik bebeği, satın alabileceği bir cevap arar gibi etrafına bakındı.

Onun yalan söylemeye çalışmasına bayılırdı. Bu konuda çok kötüydü.

Vasili başını kaldırıp Jullien'e baktı. " misin, *Alteske*?"

"Bana Hançer de, ben iyiyim. Ya sen, *Luden*? Sana zarar vermediler, değil mi?"

"Hayır. Ama annem uçarken neredeyse beni öldürüyordu. Kaçtığımızda uyanık mıydın?"

"Hayır, bunu kaçırdım."

"Minnettar ol. Mürettebatın yarısı hâlâ kusuyor." Ushara gözlerini devirdi.

"Ama anne, tiziran dövüşünü görmeliydin. Müthişti! Senden daha çok kış tekmeledi."

Kaşlarını kaldırdı. "Gyron Force mu demiştiniz?"

"Ah, hayır. Ergenlik öncesi kız kardeşleri aslında. Her ziyaretinde kafamı tuvalete sokup sifonu çekmesinden bıkmıştım. Sarayda yaşamamanın en kötü yanı mı? Turbo sifon. Tuvaletler o kadar güçlüdür ki, emeceklerinden korkarsınız.

Kolu çektiğinizde hala üzerlerindeyseniz bir böbreğiniz çıkar. Onu üzerimden atmayı öğrenmeden önce birkaç beyin hücresi kaybettiğime ."

Konuşması o kadar kuru ve soğuktu ki ciddi olup olmadığından tam olarak emin olamadı.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Muhteşem bir kaşını kaldırdı. "İnsan hiç turbo sifon, tuvalet şampuanı, kayıp beyin hücreleri ya da Amazon kuzenleri hakkında şaka yapar mı? Genelde ne tür varlıklarla ilişki kurarsınız?"

"Normal olanlar."

"Gerçekten mi? Tavalı ile anlaşılan pek çok normal insan var, değil mi?"

Adamın sorusu karşısında donakaldı. "Tavalı hakkında kim bir şey söyledi?"

Başını kibirli bir şekilde eğdi. "Hiç kimse. Kesinlikle ben değilim."

Kahretsin, çok zekiymiş. Bundan rahatsız olmayan kadın onu mutfağa götürdü ve tepsiyi tezgâhın üzerine koydu.

Jullien odanın dolu olduğunu görünce kapı aralığını gölgelemek için geri çekildi.

Ushara başını aşçıya doğru eğdi. Kısa boylu, yuvarlak hatlı, mavi tenli parlak yeşil gözlü Daryn birkaç yıldır Gavin'in ekibinin bir üyesiydi. "Daryn. Nasıl gidiyor?"

Tepsiyi almadan önce ellerini önlüğüne sildi. "Gavin dümendeyken daha iyi."

"Durur musun?" Jullien'e doğru döndü. "Ne istersiniz?"

Artık tüm samimiyet ve alaycılık gitmişti. Yakışıklı yüz hatları sert ve ölümcül olan Jullien, aşçıya temkinli bir şekilde bakarken elini tabancasına götürdü. "Ben böyle iyiyim. Teşekkür ." Sırtını duvara vererek koridora doğru sürüklendi.

Ani dönüşü karşısında kafası karışan Ushara, Vasili'yi kadırgada bırakıp revire giden yolu yarılarmış olan prensin peşinden gitti. "Jullien?"

Uzun adımlarını yavaşlattı.

"Evet?" "Aç olduğunu sanıyordum?"

"Yapabilirim. Yine de teşekkürler, *mu tara*. Beni atmana daha ne kadar var?"

"Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değil. Tedbirli." Üzerinde ödül kâğıdı olan linkini tekrar ona uzattı. "Bu kadar krediye karşılık, beni sırtımdan vurmayacaklarına güvенеbildiğim için şanslıyım. Bu yüzden başkalarını kışkırtmayacağım bölgelerde kalmayı tercih ediyorum."

". "

"Evet. Ve bu sadece başımın üstündeki değil." Bir bot tıkırtısı kadar bile fısıldamadan gölgelerin arasına karıştı ve revire döndü.

Ushara onun gerçekten bir üyeye üzüldüğüne inanamıyordu. aristokrasi. *Andarion* aristokrasisi, daha az değil. Sahip olduğu her şeyle onlardan nefret etmek üzere yetiştirilmişti.

Ve yine de...

Adamın yara izlerini aklından çıkaramıyordu. Eski püskü, yırtık pırtık kıyafetleri. Ela gözlerindeki yorgun teslimiyet ve azap. Ya da onu hazırlıksız yakalayan tuhaf mizahını.

"Anne?"

Vasili'nin sesiyle döndü. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" "Tiziran nereye gitti?"

"Kendini iyi hissetmiyordu."

"Ona biraz yiyecek götüreyim mi?"

Bu alışılmadık soru karşısında kaşlarını çattı. Bir yabancıyla ilgilenmek Vasili'ye göre değildi. Oğlu iyi bir çocuk olmasına rağmen, normalde başkalarının yanında çok temkinli ve korkaktı.

Babasının ölümünden beri dünyadan elini eteğini çekmişti. Chaz'ın aldığı her nefese tapan o canlı çocuğun gölgesiydi. O kadar yakındılar ki, Chaz'ın ölümünden sonra Vas neredeyse bir yıl boyunca hiç konuşmamıştı. Bu olay onu öylesine sarsmış ve üzmüştü ki, oğlunu bir daha asla göremeyeceğinden korkmaya başlamıştı.

Şimdi, prensle bir kez karşılaştıktan sonra, Vasili neredeyse hatırladığı çocuktu.

Jullien'in onun içinde bir şeyleri ateşlemesi ve güvenini geri getirmesi ne kadar garip...

"Tabii. Bir soru sorabilir miyim?"

Vasili burnunu kaşıdı. "Tamam."

"Tiziran'a neden bu kadar bağlısın?"

Vasili omuz silkerek yüzünü buruşturdu. "Umursaması için hiçbir neden yoktu anne. Ama umursadı. Eve, sana gidebilmem için bana bağlantısını, blasterini ve cüzdanını verdi ve sonra da kaçabilmem için ölmeye razı oldu. Bilmiyorum. Bunu yapmasının benim için bir anlamı vardı. Senden başka hiç kimse benim için böyle durup savaşmamıştı. Gerçek hayattaki bir kahraman gibiydi. Bana okuduğun Savaş Hauk'ları gibi."

Ve bu onun için her şey demekti. Gülümseyerek Vasili'yi kollarının arasına aldı ve başını öptü. "Boyun gittikçe uzuyor. Yakında ben de sana bakıyor olacağım."

"Tanrım, umarım öyledir. Bir yetişkin olarak bu kadar kısa olmaktan nefret ediyorum. Sence Basha Dimitri kadar uzun olacak mıyım?"

"Daha uzun."

Gülümsedi. "Gidip tizirana biraz yiyecek getireyim." "Tamam, ya Vas?"

Ona bakmak için durakladı.

"Ona sürekli böyle hitap etmemelisin. Başını belaya . Ona sadece söylediği gibi Hançer de, tamam mı?"

Başını sallayarak mutfağa doğru ilerlerken o da misafirlerini kontrol etmek için revire gitti.

Kapıyı açtığı anda, Jullien'i gömleğini yukarı çekmiş, yarasını incelerken yakaladı. "Her şey yolunda mı?"

Gömleği geçirdi. "Tamam."

Buna bir an bile inanmadı. "Ne kadar kötü?" Odayı geçti ve kendi gözleriyle görmek için uzandı.

Onun yolundan çekildi. " yok." "Ne yaptığını görmeme izin ver."

"tercih ederim."

"Neden?"

Jullien sinirli bir hırıltıyla onu lavabonun üzerindeki küçük aynaya doğru çevirdi. Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerindeki ıstıraplı acı yakıcıydı. "Sahip olamayacağım şeylerle ilgili yeterince hatırlatıcım var. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey, senin için ne kadar iğrenç olduğumu bildiğim halde güzel bir kadının ellerinin bana dokunduğunu hissetmek, özellikle de *bu kadar* yakından. Önce kan kaybından ölmeyi tercih ederim." Adam kızın saçlarına öyle acı bir özlemle baktı ki, geri çekilip başka tarafa bakmadan önce kızın boğazına bir yumru oturdu.

Oturup linkini çıkardı ve ona baktı. "Gitme vakti geldiğinde bana haber ver."

"İğrenç değilsin."

Kaba bir çelişki homurdandı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu sana inanmadığım anlamına geliyor, *mu tara*. Aksini gösteren pek çok kanıtım var; bana doğru her bakışında dudağının istemsizce kıvrılması da buna dahil, sanki ben birinin ateşe verip kapının önüne koyduğu yanan bir dışkı yığınıymışım gibi."

Ushara bu sözlerin onun için ne kadar acı verdiğinden nefret ediyordu. Daha mı kötüydü? Bunu ona yapmış olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Oysa onun doğuştan sahip olduğu haklara ve ailesine duyduğu hoşnutsuzluğu sakladığını sanıyordu. Görünüşe göre o da herkes kadar kötüydü ve yargılamakta o kadar hızlıydı.

Bakışlarını adamın uzun, zayıf vücudunda gezdirdi. Çok eski ve yırtık olan ama yine de erkeksi bir kibir ve yaralı bir gururla giydiği temiz, kalitesiz kıyafetlerine.

Sadece o bu kadar eski püskü bir şeyi taşıyabilir ve yine de seksi ve ölümcül görünmesini sağlayabilirdi.

"En son ne zaman gerçek bir yatakta uyudun?"

Durup bunu düşünmek zorunda kalması kalbini kırmıştı. Ama cevap kadar değil. "Bilmiyorum."

"Bir ay mı?"

Cevap vermeden önce iç çekti. "Daha uzun.... en azından."

Onun fısıltıyla söylediği sözler karşısında irkildi. Ve kendini durduramadan, sempatisi onun yerine konuştu. "O zaman bizimle geri dönmeye ne dersin?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Nereye?"

"Üssümüze. Orada iş bulabilirsin. Kimsenin seni avlamayacağı güvenli bir yer. Herhangi bir yeteneğin var mı?"

Ona ukala bir sırıtış attı. "Etrafımdaki herkesi kızdırma konusunda özellikle yetenekliyim. Aslında bu konuda oldukça istisnai biriyim. Sadece bir odaya girerek bile bunu yaptığım biliniyor."

Güldü. "Daha pazarlanabilir bir şey var mı?"

"Evet. Mühendislik ve mekanik. Eğer bir anakartı ya da elektronik aksamı varsa onu çalıştırabilir, tasarlayabilir ya da tamir edebilirim."

Etkileyici. Yalan söylemiyorsa tabii. "Bu becerileri her zaman kullanabiliriz. Hiç gemilerde çalıştın mı?"

"İlk savaş sıfırdan özel olarak yaptım." Kadın ona bakakaldı. "Ciddi misin?"

Bağlantısını cebine soktu ve ona şaşkın şaşkın baktı. "Benden tutkuyla nefret eden kaç kişi olduğunu düşünürsek, ki bunların çoğu tahtım için sıraya girmiş çok yakın akrabalarım, mekanik hareketli parçaları ve yakıt enjeksiyon sistemleri olan, ben içindeyken korkunç bir şekilde patlayabilecek ve tanınmayacak kadar yandığım basit bir kaza gibi görünen bir şeye dokunması için birine güveneceğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Çok mu paranoyak?"

Kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak alaycı bir şekilde homurdandı. "Tüm Andaria'da en çok nefret edilen ikinci varlık. Triosan imparatorluğu tarihinde en *çok* nefret edilen prens - bu benim övünmem değil, gerçekten anketler yaptılar ve bu konuda makaleler yazdılar. Ben kazandım. Açık ara. Tartışmasız. Andaria'da tam on yıl. Ve tekrar belirteyim, büyükannem büyükbabamı PMS nöbeti sırasında öldürdü, ailesinin çoğunluğunu, ikiz kardeşimi daha beş yaşındayken öldürdü ya da en azından çalıştı ve annemi

Benim ikizim de dâhil olmak üzere birçok kardeşini katletti... Hâlâ nefes alıyor olmamın tek nedeni paranoya, uykusuzluk ve aşırı derecede esneklik ve çevresel görüş. Hadi bana." Ses tonu Oksanan çölünden daha kuruydu.

Ama bu onu tek bir soruyla baş başa bıraktı. "Triosanlara ne yaptın ki senden bu kadar nefret ediyorlar?"

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Bir Andarion anneden doğmak gibi büyük bir talihsizliğe sahibim."

Evet, doğru. "Cidden, onlara ne yaptın?"

"Benim bir Andarion öz annem var," diye tekrarladı yavaş ve sabit bir ses tonuyla. "Ciddiyim. Nykyrian'ı kucaklıyorlar çünkü babamıza benziyor ve bu bir şekilde onun dişlerini görmelerini sağlıyor. Koyu renk saçlarım var ve tanıdıkları hiç kimseye benzemiyorum. Gözlerimde onları şaşırtacak kadar kırmızı var. Her nasılsa bu da onlara benim Andarion olduğumu ve dolayısıyla Triosan kraliyet ailesinin bir parçası olmaya uygun olmadığımı hatırlatmak için büyük bir fark yaratıyor."

"Peki ya baban?"

Sinirli bir sırtışla onu iğnelemek için başını kaldırdı. "Bu benim terapi seansım mı? Evet, Dr. Tavalı, baba sorunlarım var. Ve anne sorunlarım. Yetişme yıllarımda iki ebeveynimle de bağ kuramadım. Kendinizi hazırlayın. Büyürken olumlu rol modellerim olmadı ve bu nedenle çoğu durumda kötü tepki veriyorum. Aşırı, kendine zarar verici şekillerde davranma eğilimindeyim. Kısacası, antisosyal eğilimleri olan, yıpratıcı, sevimsiz bir pisliğim. Bu hale gelmem tamamen benim hatam. Bunu tamamen kabul ediyorum. Bu hale geldiğim için ailemi suçlamıyorum. Buna gerek yok. Çocukluğum boyunca yanımda olmadıkları için, yetişkinliğimden nasıl sorumlu olduklarını anlamıyorum. Beni yetiştiren bendim ve bu konuda berbatım. Hiçbir evcil hayvanı da uzun süre besleyemedim. Her zaman başka birine bağlandılar ve beni terk ettiler. Evcil balıklarım bile benim kaba arkadaşlığıma katlanmaktansa intihar etmek için kaselerinden atladılar."

Vasili kapıyı açtı ve bir tepsi daha getirdi.

Bir anda Jullien'in tüm tavrı değişti. Ve ilk kez, Vasili etrafta olduğunda onun her zaman sert bakışlarını gizlediğini fark etti. Yüz hatlarını yumuşatarak çok daha nazik bir ifadeye bürünmüştü. Kardeşçe ve hoşgörülü.

"Sana biraz yiyecek getirdim, *Alte...* J-Jullien?"

Gülümsedi. "Jullien iyi. Teşekkürler *Luden*. Kendini rahatsız etmemeliydin."

"Sorun değil. Kurabiye sever misin?"

Jullien doğrulup oturdu. "Şaka mı yapıyorsun? Bunlar en iyileri. Yine de onları benimle paylaşacaksın, değil mi?"

"Tabii." Vasili onun yanına oturdu ve tepside bir kurabiye aldı.

Ushara bir an durup ikisini izledi. Jullien Vasili'ye karşı diğer herkesten çok daha nazikti. Hareketlerinde hâlâ hükümdar tiziran'ın izleri olsa da, çok daha cana yakındı.

"Peki işle ilgileniyor musun?" diye sorarak sohbeti tekrar teklifine çevirdi.

Vasili iri gözlerle yukarı baktı. "İş mi?"

"Tiziran'a üste çalışmayı teklif ettim."

Jullien yemek yerken tereddüt etti. Yutkunarak içkisine uzandı. "Bana kağıt para ya da cronas olarak ödeme yapılması gerekiyor. İzlenebilir bir şey değil. Konut için de aynı şey geçerli."

"Anlaşıldı."

Vasili umutlu bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Lütfen gelip bizim için çalışın!"

Orayı çok seveceksiniz!"

Jullien ona sevimli bir sırıtış attı. "Tamam. Deneyeceğim."

"Güzel. Gavin'e rotamızı değiştirmesini söyleyeyim. Siz ikiniz beladan uzak durun." Kapıdan çıkarken Ushara, Jullien'in son kurabiyeyi yemesi için Vasili'ye uzattığını gözden kaçırmadı. Jullien'in açlıktan öldüğünü bilmesine rağmen, yine de kurabiyeyi oğluna vermişti ve erkeğin kıyafetlerinin ne kadar yırtık pırtık olduğunu bilmiyordu. Tiziran'ın ne kadar zamandır bir şey yemediğini de.

Jullien'in çocuğuna karşı gösterdiği beklenmedik nezaket karşısında şaşırmış ve duygulanmış bir halde, bunu onlara söylemek için köprüye yöneldi.

Kuzeninden biraz direnç beklerken, ondan gelen topyekûn öfke oldukça yersizdi.

"Aklını mı kaçırdın, Shara? Öyle olduğunu biliyor musun?" "Biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Gavin monitörden Jullien'in arama emri dosyasını çıkardı.

"Ben zaten gördüm."

"Bunu gördün mü?" Ona Jullien'in Andarion ceza mahkemesi kayıtlarını gösterdi. Kabul etmek zorundaydı, oldukça uzun bir dosyaydı. "On yaşından beri hapse girip çıkmış. Hapis yatmamasının tek nedeni soyadı. Görünüşe göre, annem torpil yapmak ve onun hak sahibi kıcını beladan kurtarmak için çok zaman harcamış."

Ushara suçlamalar ve Jullien'in eski sabıka fotoğrafları arasında gezindi. Genç tiziran'ı revirdeki yetişkin erkek olarak zar zor tanıdı. O zamanlar aşırı kilolu olduğu gerçeğini göz ardı edersek, yüzünün çoğu yara bere içindeydi. Siyah gözler. Kırık burun ve dudaklar. Çizikler. Teni solgun, gözleri çökmüştü. Bir yandan da

O resimlerdeki çocuk kibirli bir gururla perişan, ruhu yorgun ve acı bir şekilde öfkeli görünüyordu.

Ve görünüşe göre çok erken yaşlarda kavgayı sevmiş olsa da, oğlunu kurtarmak için yaralıyken eğitilmiş katilleri kesen ölümcül, temkinli erkek bu değildi.

Tutuklamalara gelince... çoğu kavga ve halkı sarhoş etmekten, ama geri kalanı bulundurma, kamu malına zarar verme, yalancı şahitlik, hükümet binalarına zorla girme, vandalizm - bir keresinde Eris'teki başkent binasında büyükannesinin resmini tahrif etmişti - tutuklamaya direnme, kamu araçlarını kötüye kullanma, ahlaksızlık ve kolluk kuvvetlerinin ekipmanına işemekten bir suçlamaydı. *Buna* neredeyse saygı duyabilirdi, buna yol açan olaylara bağlı olarak. "Biliyor musun, senin çocukluk kayıtların bundan daha kötü."

"Evet, ama cinayet, vatana ihanet, casusluk ve adam kaırma konularında mezun olmadım."

Gavin'in kendi hırsızlık suçlamalarından hiç bahsetmediğini fark etti. Ama sonra,
Onlar korsandı.

Kaşlarını çatarak, mevcut arama emrinin ayrıntılarını görene kadar dosyayı okudu.

Lanet olsun. Jullien baldızının kaırılmasına yardım etmişti. Bu da vatana ihanet suçlamasının bir parçasıydı. Gözaltından kaçarken bir kuzenini ve birkaç Andarion muhafızını öldürmüştü. Annesinin tahta geçebilmesi için tutuklanmasına ve devrilmesine yol açan eski kraliçe hakkında bilgi vermişti, dolayısıyla vatana ihanet ve casusluk suçlamalarının geri kalanı. Merrell, Chrisen ve Nyran adlı kuzenlerini isyancılara ve Sentella'ya ispiyonlamış ve Parisa adlı bir diğerinin kaçmasına yardım etmişti. Sonra da onu yeni rejim tarafından yakalanması için tuzağa düşürdü.

Evet, hepsi oldukça kötüydü. Bunların hiçbiri onu özellikle sempatik ya da güvenilir yapmadı.

Ushara, teyzesi Tylie'nin tadara vekili olarak Andaria'da tutuklanması ve topraklarından sürgün edilmesi için emirleri imzalayan kişi olduğunu ve büyükannesinin de infaz emri ve ödöl talebiyle emirleri Birlik'e gönderen kişi olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Serserilik statüsü için verilen emirlerin yanı sıra.

Ama onu en çok hasta eden form, Triosan avukatlarının onun adına doldurduğu, Triosan imparatorluğunun herhangi bir yerinde babasından siyasi sığınma ve koruma talep eden formdu.

Herhangi bir yerde. Sömürge karakollarından birinde bile.

Babasının kişisel kraliyet ofisinden gelen ve imparatorun kraliyet mührünü taşıyan kalın kırmızı harflerle yazılmış tek bir kelime.

Reddedildi.

Babasının herhangi bir güvenlik görüntüsünü reddetmesi için bunun ne kadar kötü yanmış olması gerektiğini hayal etmeye çalışırken gözyaşları boğazını yaktı. Kirovar da dahil olmak üzere diğer imparatorluklardaki diğer aile üyelerinden daha fazla ret cevabı gelmişti. Tek bir teyze, amca ya da kuzen bile ona sığınma hakkı tanımamıştı.

Hiç kimse.

Jullien'in hırpalanmış bir çocukken çekilmiş fotoğraflarına geri döndü ve ona ailesinin yanında olmadığı ve onu yetiştirmekte nasıl başarısız oldukları hakkında söylediklerini hatırladı.

Hayır, ailesi ona acımasızlıklarını bir an bile esirgememişti. Görünüşe bakılırsa, gıybet çılgınlıklarının merkezindeydi ve umursamaz ahlaksızlıkları onun normal günlük rutini ve diyeti olmuştu. Kimse onu zerre kadar umursamazken, kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılan korumasız bir çocuk.

"Zarar görmekten kurtuldun mu, akam?"

Bayılmadan önce Vasili'nin refahını sağlamak için bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. Açlıktan ölüren bile son kurabiyeyi neden oğluna vermişti. Çünkü tüm bunların bedelini biliyordu. Evrende yalnız, arkadaşsız ya da ailesiz olmanın ne kadar acı verdiğini. Sizi önemseyen başka kimse yokken, size göz kulak olmak isteyen hiç kimse olmadan.

Ve o anda vermişti. "Jullien kalıyor."

Gavin'in çenesinde sert bir tik başladı. "Trajen bunu duyunca çılgına dönecek. Bu yüzden Canting'ini soymazsa şanslısın."

"Trajen'le ben ilgilenirim."

"Peki o kraliyet engereği hepimizi yere serdiğinde ne yapacaksınız?"

"Saçmalıyorsun."

"Öyle ? Irkımızın tüm tarihi Anatole ailesinin kan davalarıyla yazılmıştır. Onların doymak bilmez güç arayışları ve yollarına çıkan herkesin boğazını kesme istekleri. Bizi blaster noktasında evrenin en uzak köşelerine kadar kovaladılar ve şimdi siz onlardan birini son sığınağımıza getirmeye cüret mi ediyorsunuz? Trajen'i unutun, bunun için sizin derinizi canlı canlı yüzenler Fyreblood'lar olacak."

Şimdi *bu...* bu çok gerçek bir olasılıktı.

Ve büyük olasılıkla boğazına sarılacak linç kalabalığını yöneten de kendi babası olacaktı.

BÖLÜM 3

Jullien yanındaki çocuğa usulca, "Benden korkmana gerek yok, *mi tana*," dedi. Çocuk o kadar gergindi ki, neredeyse sandalyesinde titriyordu. Jullien onun her an koltuğunu ıslatmasını bekliyordu. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Vasili yüzünü buruşturarak burnunu kaşıdı. "Gerçekten dev gibisin. Bütün kara kalpler senin kadar büyük mü?"

Jullien bu masum soru karşısında boğazını temizledi. Kara Yürek, insanların yüzyıllar önce kullanmaya başladığı, kendi ırkına karşı kullanılan küçük bir aşağılamaydı. İnsanlığın Andarion kültürünü küçümsemesinden ve kınamasından kaynaklanıyordu. Andarionlar savaşçı bir tür oldukları için düşmanlarının kalplerini oyar ve kurutarak evlerinde ve silahlarında süs olarak kullanmak üzere asılı kupalar halinde sakarlardı. Bunun için kullandıkları işlem kalpleri siyah ve derimsi bir hale getirirdi; kara kalpler terimi de buradan gelir.

Ve Eriadne kanatlı ve sarışın Andarionlara karşı Arındırma'ya başladıktan sonra, bu kelime sadece kendi alt türlerine, ruhsuz ve zalim oldukları anlamına gelen aşağılık bir hakaret olarak uygulanmaya başlandı.

Ancak çocuk, kendi türünü aşağılamak için bu terimi kullanan diğerlerinin aksine, onu gücendirmek istemiyordu ve Jullien de bundan bir şey çıkarmadı.

"Pek çok Ixurianir'den daha iriyim ama benden daha irileri de var. Yine de hiçbirimiz Pavakahir gibi ateş püskürtemiyoruz. Bu da size, ne kadar büyük olursak olalım, bize karşı belirgin bir avantaj sağlıyor."

Vasili'nin nefesi kesildi. "Bunu biliyor muydun?" "Sarı saçları seni ele veriyor."

"Madem Fyreblood olduğumu biliyordun, neden bana yardım ettin? Tüm karanlık kalplerin bizi avlayıp öldürdüğünü sanıyordum."

Jullien, Vas'ın düşürdüğü son kurabiye parçasını ona uzattı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette."

"Benim çift yumurta ikizi bir kardeşim var. Tıpkı seninki gibi beyaz-sarı saçları var." Kardeşinden söz etmek ve onu düşünmek bile onu öylesine kederlendirdi ve suçluluk duygusuna sürükledi ki, bir an için nefesini kesti. Tanrım, hayatının çoğundan nasıl da pişmanlık duyuyordu. Ama hiçbir kardeşine yaptıklarından pişman olduğu kadar değildi.

Tek başına Nyk, onu sonsuza dek rahatsız eden tek günah. Kendini asla affetmeyeceği tek günah.

Geçmiş elinden geldiğince bastıran ve aldığı her nefeste kendinden nefret eden Jullien boğazını temizledi. "Küçük bir çocukken, bir gece annemin kardeşimin öldürüldüğünü haykıran sesleriyle uyandım."

Çocukluk masumiyetini ve bildiği her türlü güven duygusunu paramparça eden o lanet geceyi her hatırladığında onu boğan gözyaşlarını geri kırttı.

"O anda hissettiğim acıyı size anlatamam. Ve Tanrı'ya dua ediyorum. Tanrılar sana böyle bir acıyı asla yaşatmasın, *Chizzi*. Dünyaya kardeşimle birlikte geldim ve o zamana kadar hiç yalnız kalmamıştım. Bugün seni gördüğümde tek düşünebildiğim, o gece evde benimki gibi yıkılmış bir annen olduğuydu. Babanın teselli bulamayacağı ve erkek ya da kız kardeşinin, annemin çığlıklarını duyduğumda benim hissettiğim gibi kaybolmuş hissedeceğiydi. Ve ailenizi benimki gibi parçalanmış halde bırakamayacağımı biliyordum. Durdurabilsem bile."

"Bu yüzden mi eve gitmem için bana cüzdanını verdin?"

Başını salladı. "Ailene döndüğünden emin olmak istedim." "Teşekkür ederim, *Alteske*."

Jullien şakacı bir tavırla elini çocuğun saçlarında gezdirirken Vasili ona *Majesteleri* demekle ısrar etmeye devam etti. "Hançer ya da Jullien. Burada tiziran yok, Vas. Sadece pek çok savaşa katılmış yıpranmış bir erkek."

Ona gülümsedi. "Jullien. Emin misin? Çünkü bu oldukça saygısızca görünüyor."

"Öyle değil. Ayrıca, sen *benim* hayatımı kurtardın. Eğer birinin saygı borcu varsa, bunu sana borçluyum çünkü sana karşı olan ihtimallere rağmen bu kadar asil ve cesurdun. Benim aksime, sen eğitilmiş değildin. Bir başkasını kurtarmak için tehlikenin içine koşacak pek kimse yoktur, özellikle de senin yaşında. Henüz bir çocuk olabilirsin Vas, ama içinde bir savaşçının kalbi var. Korkusuz. Sözlerime kulak ver, büyüüp hesaba gereken bir *žumi* olacaksın. Hayatını kurtarmış olmayı en büyük onur olarak görüyorum, çünkü biliyorum ki sen tanıdığım herkesten çok daha iyi bir erkek olacaksın ve kesinlikle benim olmaya çalışabileceğimden çok daha iyi olacaksın. Sakın senin gibi asil birine saygısızlık edebileceğini düşünme.

Benim kadar alçak biri." Ona göz kırptı. "Ve ben de asla ateş püskürtmeyeceğim."

Vas homurdandı. "Henüz ateş üfleyemiyorum." Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. "Denemeye devam ediyorum. Annem her yapabileceğimi söylüyor. Ama henüz gelmedi." Şiddetli bir nefes verdi, sonra öksürmeye başladı.

Jullien hırıltılı ses karşısında kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?" Başını sallayarak esnedi. "Gördün mü? Çok sinir bozucu."

"Sabırlı ol, benim genç Fyreblood'um. Eminim annen haklıdır."

Vasili bacaklarını altına sıkıştırdı ve Jullien'e linkini uzattı. "Evet, *Alte-Jullien*. Bir oyun oynamak ister misin? Bende bir sürü var."

Çocuğa ve onun masum coşkısına gülümsedi. Hayatında bir yabancıya karşı bu kadar açık olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Kraliyet ihaneti ve saray politikaları buna asla izin vermemişti. Hatırlayabildiği kadarıyla herkes ondan bir şey istemişti, genellikle de kan. Ve hepsi de iyilik için onu satmakta acele etmişti. Söylenen her kelime dikkatle tartılmalı, çift anlamları ve dostlarıymış gibi davrananlar tarafından nasıl çarpıtılıp ona zarar vermek için kullanılabileceği düşünülmeliydi. Sessizce geçirilen haftalar ve aylar olmuştu çünkü kendine hizmet eden zalimliğin ve ikili oynayan saçmalıkların sonuçlarını riske atmaktan daha kolaydı.

Geçmişinde hiç kimse yanı başındaki bu masum çocuk kadar saf bir kalbe sahip olmamıştı. Ve uzun zamandır kimse sebepsiz yere onun etrafında olmak istememişti.

Düşünecek olursanız, herhangi birinin bir tür iyilik yapmadan ya da akrabalarından birine yakınlaşmaya çalışmadan onunla birlikte olmak istemesi tamamen yeni bir deneyimdi. Çoğu ona tescilli bir veba taşıyıcısı gibi davranıyordu.

Burası onun için tamamen yabancı bir bölgeydi. "Elbette, Vas. Senin için ne zevk?"

Vasili bağlantısını . "Savaş!"

* * *

Gorturnum Kıbrıs Yıldız İstasyonu'na vardıklarında Ushara, Jullien'i buraya getirme kararı hakkında büyük şüpheler duymaya başlamıştı. Belki *de* bu kötü bir fikirdi. Gavin haklıydı. Cyperian'dan gelen Tavalı'nın büyük bir yüzdesi Fyreblood Andarion' ve Jullien'i tanırlarsa, ödeyecekleri cehennem . Ya da en azından kan ve post

yüksek profilli, son derece değerli bir Andarion tiziranının başına konan ödül herkesi anında milyoner yapabilirdi.

Onu gördüğü anda deşmeyecek tek bir Fyreblood bile kalmamıştı.

Sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz.

Ama bu haliyle de tam olarak tanınabilir değildi. Ela gözleri doğum statüsüne ihanet eden tek şeydi. İnsanların da onunki gibi gözleri vardı. Andarionların gözleri de onunkiler gibiydi. Beyaz ya da gümüşü beyaz, genellikle kırmızı bir kenarı olan. Bir avuç Andarion erkeğinin gözleri tamamen kırmızıydı ve bunlara stralen denirdi. Ama bu son derece nadir görülen bir genetik anormallikti. Ve Anatollerin bu geni taşıdığını hiç duymamıştı. Efsaneye göre bu gene sahip olan sadece üç soy vardı.

İki Kara Yürek soyu ve bir Fyreblood.

Revirin kapısını açtığında Jullien ve Vasili'yi görünce donakaldı. Oğlu tiziranı bir oyun seansına ikna etmiş olmalıydı ve bir noktada ikisi de uykuya dalmıştı. Oyun sonsuz bir müzik döngüsünde devam ederken, onlar yerde yan yana sarılmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. İki küçük, sıcacık köpek yavrusu gibi. Ya da kardeşleri... sonra tekrar, kardeşleri bir araya geldiklerinde bunu *hala* yapıyorlardı ve kendi oğulları olan yetişkinlerdi.

Erkeklerin doğuştan bir yuvada uyuklamalarının sebebi neydi?

İçine bir sıcaklık dolunca gülümsedi. Bu pozisyonda çok sevimliydiler. Onları rahatsız etmek istemediğinden aradaki mesafeyi sessizce kapattı ve Vasili'yi hafifçe dürterek uyandırdı.

Nefes nefese gözlerini açtı.

Jullien ayağa fırladı ve blasterini çekti. Onun bir tehdit olmadığını anlaması bir saniyesini aldı. Nefes alış veriş düzenlenince mekanizmayı yerine oturttu ve silahını kılıfına soktu. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturarak elini yarasına bastırdı ve derin bir tıslamayla arkasına yaslandı. "İstasyonda mıyız?"

"Öyleyiz."

Neredeyse çocuksu ve bir şekilde sevimli bir hareketle bıyıklı yanağını kaşıdı. Nazik bir gülümsemeyle bağlantıyı Vasili' uzattı. "Görünüşe göre sen kazandın şampiyon."

"Çünkü seviyenin ortasında uyuyakaldın."

"Evet, bunun için üzgünüm. Bir sonraki rövanşta en iyi oyunumu sergileyeceğime söz veriyorum."

" sende." Vasili elini uzattı.

Jullien onu salladıktan sonra ayağa kalktı ve cebinden yırtık pırtık bir atkı çıkarmak için bir dakikasını ayırdı. Belirgin yara izlerini gizlemek için boynuna sardı, ardından gözlerini opak bir güneş gözlüğüyle kapattı.

Kimse onların insan olduğunu söyleyemezdi. Ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını düzeltti ve onu kendisine bakarken yakaladı. "Gözlerim hakkında bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? Doğduğumda onları açtığım andan beri bana acı çektiriyorlar."

"Bence yeşilin çok güzel bir tonu."

"Bir insan için. Belki de. Andarion dişlerine ve boyuna sahipseniz berbat olur. Ve Andaria'da uyum sağlamaya çalışıyorsanız cidden berbatlar." Ceketini geri çekti ve ihtiyaç duyduğunda silahlarına ulaşabilecek şekilde sabitledi. "Bu eğlenceli tatile ilk başladığımda, bir süreliğine onları gizlemek için lenslerim vardı ama sürekli yenilerini almaya gücüm yetmedi. Ve benimle kayıt dışı çalışmak isteyen bir optometrist bulamadım. Her zaman tıbbi dosyaları alıp göndermek istiyorlar. Bu nedenle, yeni bir numaralı gözlük almak için para için adam öldürebilirim. Net görebilmeyi gerçekten özlüyorum."

Ushara buna inanmakta en çok zorlanan kişiydi. Annesi ve babası Dokuz Dünya'daki en zengin imparatorluklardan ikisini kontrol eden, yaşayan en zengin varlıklardan ikisiydi. "Ailen seni gerçekten terk mi etti?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. En son hesaplarıma erişmeye çalıştığımda, yetkililer tarafından donduruldukları söylendi - ki bu ailemin hükümetleri olurdu ve kaldığım binayı terk edemeden beş suikastçı peşimdeydi. Zar zor canlı çıkabildim. Bir kez daha denemeye değmeyeceğine karar verdim."

"Özür dilerim."

"Olma. Hepimizin sorunları var. Babamın dediği gibi, yatağımı ben yaptım ve en sevdiğim eğlence çarşılarımda içinde yuvarlanmak olduğu için... seçtiklerimi beğendiğimi umuyordu. Gerçekten yıpratıyorlar. Özellikle de hassas yerlerimi. Ve yürürken bana verdikleri süper kamçıyı sormayın bile."

Kısa bir kahkaha attı. "Bunu nasıl hafife alabilirsin?"

Omuz silkti. "Ağlamanın ne faydası var? Bir kere denedim. Boğazımı ağrıttı ve başımı üşüttüm. Kendisi bizzat vermediği sürece ağlamak için gerçek bir neden olmadığına karar veren büyükannemi çok kızdırdı. O değerli, hayatımı değiştiren dayaktan sonra, içimde tutmanın daha kolay olduğuna karar verdim."

Onlar kapıyı açmadan önce biri kapıyı çaldı. "Amiral? Gidiyor musunuz?"

Ushara Letia'ya başını salladı. "Hemen arkanızdayız." Jullien'e doğru geri döndü. Eski püskü zarafet. Bu terimi hayatı boyunca duymuştu ama hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı.

Şimdiye kadar.

Bu terimin özeti gibiydi. Tatlı, çağrıştırmacı, yürüyen bir çelişki. Sert erkeksi ama aynı zamanda zarif ve eğitilmiş. Pürüzsüz, hafif aksanı ve mükemmel yontulmuş yüz hatları yıpranmış kıyafetleriyle uyuşmuyordu.

Andarion özelliklerine sahip insan gözleri. Darağacı, alaycı mizah ve büyüleyici tavırlar ...

"Hazır mısın?"

"Beni derimi yüzmeye götür, *mu tara*."

Tanrım, hâlâ şaka yapıyor olmasını ve psişik olmamasını umuyordu. Vasili'nin elini tutarak onları gemiden çıkardı ve iniş pistine götürdü. Neyse ki gece yarısı olduğu için etrafta pek kimse yoktu.

Tabii ki korsanlar için hareketlilik bir saat sonra daha da artacaktı. Çoğu sabahın erken saatlerinde çalışma eğilimindeydi. Ama kardeşlerinin en iyi işlerini yapmaları için hâlâ biraz erkendi.

Ana ofise doğru yöneldi. Orada sadece bir avuç işçi vardı. Hepsi de daha düşük rütbeli Tavalı'lerdi ve içeri girdiğinde onu selamladılar.

Ushara jestle karşılık verdi. "DCP nerede?" Baş çukurlar hangarlardan ve hangarlarda çalışan bağımsız bakım ekiplerinden sorumlu memurlardı ve her vardiyanın görevdeyken sorumluluk alan atanmış bir CP'si vardı.

İnsan bir kadın dinlenme odasını işaret etti. "Gunnar arkada, öğle yemeğini yiyor."

En çok sevdiği CP olduğu için rahatlayan Ushara, Jullien ve Vas'ı da yanına alarak oraya doğru yola çıktı.

İri yarı ve arkadaş canlısı olan Gunnar'ın kır saçları ve dağ gibi bir yapısı vardı. Kadın içeri girdiğinde bir sandviç yiyor ve raporlarını gözden geçiriyordu. "Hey, Leydi VA, şeytani yavrularınızla geri döndüğünüze sevindim." Başını eğerek Jullien'e şüpheyi baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Vasili'yi kurtardı. Görünüşe göre dövüşte çok iyi ve gemiler ile sistemler hakkında bilgisi var. Ben de hizmetlerinin karşılığı olarak ona iş teklif ettim."

Gunnar, Jullien'in vücuduna pek de hoş olmayan bir bakış fırlatırken yavaşça bir yudum aldı. "Bir adın var mı, Andarion?"

"Hançer Ixur."

Bu takma adın Jullien'in dilinden bu kadar hızlı ve kolay dökülmesinden etkilenmişti. Bir süredir kullanıyor olmalı. Ve yine Hançer Ixur'un aynı zamanda bir Andarion öcüsünün adı olduğu göz önüne alındığında alaycılıkla

Bir Andarion tanrıçası tarafından, oğlu ona ihanet ederek kalbini kırıldığında sebep olduğu söylenir.

Jullien gerçekten de hastalıklı bir mizah ve ironi anlayışına sahipti. Gunnar ağzını sildi. "Deneyim mi?"

"Bir sürü."

Gözlerini devirdi. "Yeni mi?"

"Evet."

Gunnar sinirli bir ifadeyle uzun ve acı dolu bir iç geçirdi. "Anlaman gerek evlat, buraya gelen sert bir kalabalık var. İş berbat edersen kafanı duvara asarlar."

"Ben halledebilirim. Ve batırmayacağım. Eğer yaparsam, bana sağ tarafımın daha iyi bir profil olduğu söylendi... sadece gelecekteki montaj referansı için."

CP ona alaycı bir bakış attı ama yorum yapmadı. "İşi batırmadığına emin ol. Hiç yük gemilerinde çalıştın mı?"

"Çoğunlukla savaşçılar. Bazı EV'ler ve AU'lar. Motor motordur. Eğer anlayamazsam, her zaman biraz araştırma yapabilirim. Bana bu ufak tefek sembollerin harfleri temsil ettiğini ve onları bir araya getirdiğinizde uyumlu kelimeler ve karmaşık cümleler oluşturduklarını söylediler. Bu cümleler anlaşılır paragraflar oluşturarak gemilerin ve motorların nasıl çalıştığını açıklayabilir ve bilmediğiniz her türlü şeyi mucizevi bir şekilde size anlatabilir. Ve etrafımızdaki bu büyük, uçan nesnelerin her birinin, size nasıl çalıştıklarını ve nasıl tamir edeceklerini anlatan servis kılavuzları adı verilen bu inanılmaz öğelere erişebileceğinizi. Hepsi karanlık, ruh emici sihir, gerçekten."

Gunnar güldü. "Bu seni mürettebatımın yarısından daha zeki yapar. Gemiye hoş geldin. Ama bu tavrını bir kenara bırak, çünkü kafana ağır bir şey fırlatmama neden olabilir. Yarın sabah rapor ver. Seni ilk rotasyona sok."

"Teşekkürler, Gunnar."

Ushara'ya göz kırptı. "Sizin için her şeyi yaparım Amiral."

Başını ona doğru eğdi. "Bu süre zarfında kullanabileceği bir eviniz var mı?"

Nefesini sertçe içine çekti. "Sen gittikten kısa bir süre sonra bir grup Stitch ve Rogue'u içeri aldık. Mevcut konutların çoğunu onlar kapladı. Elimde sadece cüruf odaları kaldı."

Bu düşünce onu ürpertti. Cüruf odaları bir hapishane hücresinden sadece biraz daha iyiydi.

Jullien, "İçinde sürünen bir şey olmayan kuru bir yatak olduğu sürece idare edebilirim," dedi.

Gunnar ayağa kalktı ve anahtar kartlarını sakladığı ana ofisine gitti. Birkaç dakika sonra geri geldi ve bir tanesini Jullien'e uzattı.

Yardımcılarından birini çağırdığında, Ushara kızı durdurdu.

"Vasili'yi eve götürebilirse, göstereceğim..." Ushara yanlış ismi söylemeden önce durakladı, "Hançer onunkine."

"Evet, hanımefendi."

Jullien, Ushara onu arka kapıdan geçirip ofislerin dışına çıkarırken ve birkaç sistemde yasaklandığından emin olduğu bir yürüyüşle arka, dar bir koridordan geçirirken konuşmadı. En çok da Ushara'nın kışının ne kadar mükemmel biçimli olduğundan başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. En son bir kadın ona dokunmalı ne kadar uzun zaman olmuştu.

Şimdiye kadar hiç kimse ona nazıkçe dokunmamıştı. Hizmetleri için para ödediğinde bile.

Yine de ona hiç kimsenin olmadığı kadar iyi davranıyordu ve bu ona neredeyse normal hissettiriyordu. Sanki tam bir melez ucube değilmiş gibi.

Kes şunu. Böyle düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir prens ya da tiziran olarak şefkat göremediyse, bir Serseri olarak nefret ve küçümsemeden başka bir şey beklemesine imkân yoktu. Özellikle de onun gibi bir kadından. Onurlu ve yüksek rütbeli biriydi.

Güzel ve başarılı. Onun liginin *çok* üstünde.

Tüm istekler, bitmek bilmeyen hayal kırıklıklarının sürekli akışı yüzünden canını acıtıyordu. Ailesi ona beşikten itibaren bunu öğretmişti. *Arzuların ya da hedeflerin olmasın ve hiçbir şey acıtmasın. Sadece bir hayvan gibi hayatta kal.*

Hayat bu şekilde daha kolaydı.

Odaklan, Julie.

Etrafına bakınırken, onun kendisini ayartmasına izin vermedi. Bunun yerine, yeni evi hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Tavalı istasyonları hakkında pek çok söylenti duymuştu ama daha önce hiç birinde bulunmamıştı. Yabancıların dikkatsizce içeri girmesine izin vermeyecek kadar gizli ve temkinliydiler. Ve kadının ona kapıları açması onu şaşırtmıştı.

Ne de olsa sadakatiyle övünen biri değildi. Ailesinin üç üyesi hariç hepsini satmıştı.

Kendi ruhunu bile satmıştı.

Bunu düşünmemeye çalışarak istasyonun etrafına göz gezdirdi. Düşündüğünden çok daha temizdi. Daha modern.

Bunun için minnettardı.

Tekrar uyuyabileceği nispeten güvenli bir yere sahip olduğu için bile minnettardı. Kilitli bir kapı büyük bir avantajdı.

Ushara uzun elik sokağın sonunda durdu ve kartı bir okuyucunun üzerinde salladı. "Burası gerçekten berbat bir yer. Diğerkleri gittikten sonra seni başka bir yere yerleştirmeye çalışacağım."

" değıl. Gerçekten." *Benim gibi bir pisliğın hak ettiğinden daha iyi.*

"yle diyorsun ama görmedin." Işıkları .

Jullien bakışlarını küçük, sade odada gezdirdi ve bu yaklaşık bir buçuk saniye sürdü. "Burası kesinlikle içinde büyüdüğüm saray değıl. Ama dün gece içinde kanadığım kanalizasyon da değıl. Eğerk tuvalet ve duş çalışıyorsa, yemin ederim *Eweyne'*deyim."

şüpheyle kartı ona uzattı.

Jullien parmakları yanlışlıkla değınce donakaldı. Bir kadınla fiziksel temas kurmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Başka biriyle seks yapmanın nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyordu. Ve Kendisinden gerçekten *hoşlanan* biriyle hiç birlikte olmamıştı. Sadece onu kullanmak isteyen kadınlarla ya da bunun için anlaştığı kadınlarla... Andaria'da en çok zlediğı şey de buydu. Sosyal açıdan kabul edilebilir ücretli yoldaşlar, aksi takdirde boktan olan hayatı için tatlı bir bonus olmuştu.

Tahrs olarak, istediğı herhangi bir ajansla iki yıllık standart bir sözleşme yapmasına izin verilmişti. Ve biriyle kalıcı bir ilişki kurmayı arzulasa da, ücretli kadınları bile onunla kalmıyordu. Bir yoldaşla daha uzun bir süre için pazarlık yapmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da onlara ne söz verirse versin, sözleşmelerinin süresi dolar dolmaz hep ayrılırlardı.

Kuzenlerinin de çok çabuk belirttiğı gibi, onların dünyasında çirkin, şişman, melez bir köpekten başka bir şey değıldi. Evet, ta giymiş bir prens ve varis olmuştu. Ama çok sevilen Andarion Tahrs unvanı bile ona sevgi kazandıramaz ya da kanının babasının zayıf insan genetik koduyla lekelenmiş olduğ gerçeğini maskeleyemezdi.

Yüce Tanrım, Julie, z annen seni sevemiyor, hatta iğrenç suretine bakmaya bile dayanamıyor. Sence başkası sevebilir mi?

Teyzesi Tylie haklıydı. Kimse onunla bir şey yapmak istemiyordu. Hiç istemediler.

Ve tanrılar onun kolunda Ushara kadar güzel ya da başarılı bir kadına asla izin vermezdi. İnanılmaz derecede nazik ve yumuşak biri. Narin.

Sıcak bir yaz öğleden sonrası gibi kokuyordu.

Solgun saçları istasyonun loşluğunda bile her ışığı alıyor ve onu saçlarına dokunmaya çağırıyordu. Çok çekiciydi... ama ondan kaçan ve geri çekilen o çok kadın görmüştü ki, onun bunu yapmasını izlemek istemiyordu.

Aynı şekilde. Kendisine ait olmayan şeylere ulaşmaya çalışmaktan ve bu çabası yüzünden dayak yemekten bıkmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak ondan uzaklaştı.

Nazıkçe kolundan tuttu ve onu durdurdu.

Kadın elini cebine sokup linkini çıkarırken şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Sonra bir numara programladı ve tekrar ceketinin içine yerleştirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye. Bu benim numaram."

"Gerçekten mi?"

Kız da en az onun kadar şaşırmış . "Bu seni şaşırttı mı?" "Birazcık."

Gülümseyerek uzandı ve adamın alnındaki saçları geriye doğru taradı.

Jullien gözlerini kapadı ve muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmeyen bu tek hareketin şefkatinin tadını çıkardı. Yine de onun için çok şey ifade ediyordu ve tüm vücudunu ürpertti. Daha önce hiç kimse ona bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Ama işin en kötü yanı, teninin kokusu onu o kadar sertleştirmişti ki, acı veriyordu.

Parmakları adamın sol kaşını ikiye bölen yara izinin üzerinde geziniyordu ve bu, ruhunda bıraktığı iz ile kıyaslandığında hiçbir şeydi. "Buna neyin sebep olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye sordu gözlüklerini çıkarırken.

"Muhtemelen hayır." Çünkü tanrılar onun bu olayı hatırlamak istemediğini biliyordu.

Bakışları adamın göz bebeklerine gitti ve tekrar konuşmadan önce birkaç saniye boyunca gözlerini inceledi. "Hâlâ Popivul kullanıyor musun?"

Kadının ne yaptığını anladığında acı acı güldü. Çoğu Andarion'un bir dereceye kadar ışığa hassasiyeti ve insan gözleri gibi genişlemeyen gözbebekleri olsa da, onun yıllarca uyuşturucu kullanması, bu tür konularda eğitilmiş olanlar için kolayca tespit edilebilen kalıcı bir genişlemiş gözbebeği bırakmıştı. "Kişisel dosyama baktın, değil mi?"

Başını salladı.

Yakasını geriye doğru çekerek ona boynunu ve uyuşturucu bağımlılığıyla geçirdiği yıllardan kalma, gizlemek için saçlarını çok daha uzun tutmasını gerektiren eski, soluk yara izlerini gösterdi. Eğer hâlâ kullanıyor olsaydı, o bölge ciddi şekilde renk değiştirmiş ve morarmış olurdu. "Uzun zamandır ayıgım. Bunun için bir suçum yok."

Her zaman giysileriyle gizlemeye çalıştığı korkunç izlere bakarak yüzünü buruşturdu. "Buna neden başladın ki?"

"Yapmadım. Annesi bana iğne yaparken kuzenim Merrell beni tuttu. O, kardeşleri ve annesi, kafam iyiiken planlarına çok daha uyumlu olduğumu fark ettiler. Birkaç kez zorla içirdikten sonra

artık ayık olmak istemiyordum. Her şeye karşı uyuşmuşken ailemle başa çıkmak daha kolaydı."

Ushara onun tarif ettiği gibi bir aile hayal edemiyordu. Sevgi dolu bir şefkat onun için ne kadar yabancıysa, bu da onun için o kadar yabancıydı. "Ne zamandır ayıksın?"

"Kardeşimin beni kalabalık bir restoranda masanın üzerine fırlattığı ve arkamdaki duvarı beynimle boyamakla tehdit ettiği gecedен beri. Bu beni çabuk ayılttı. Ailemin bana bakışından bahsetmiyorum bile... sanki nefes almış en aşağılık pislikmişim gibi. Annem aslında bana, eğer benim yaptıklarım yüzünden kardeşimi kaybederse, beni tabutuma elleriyle mühürleyeceğini ve içinde ölürken çığlıklarımı dinleyeceğini söyledi. Babam da beni asla affetmeyeceğini söyledi. Onun için öldüğümü. Dosyalarımı gördüyseniz, her kelimesinde ciddi bilirsiniz. O zamandan beri konuşmadık, çünkü telefonlarımı hemen engelledi ve ona ve imparatorluğuna olan tüm erişimimi kesti."

"Baldızın yüzünden mi?" Başını salladı.

"Onu neden kaçırdın?"

Jullien acı bir kahkaha attı. "Onu ben kaçırmadım.... Aksel Bredeh ağabeyimin üvey kardeşiydi. Onu ona verdim ve bana ona zarar vermeyeceğine, sadece Nyk'i tekrar hayatımdan çıkarmak ve beni öldürmeden önce büyükannemin yakamdan düşmesini sağlamak için onu kullanacağına dair yemin etti - ki bunu yapmaya söz vermişti. Üstelik ne bana, ne ona, ne de Nyk'a yabancı değildi. Hepimiz aynı okula gitmiştik. Nyk'ın kızının üvey babasıydı. Aksel'i yıllardır tanıyordum. Kiara'yı da öyle, alınmayın ama bana karşı hep sümüklü bir kaltaktı. Ne zaman ona iyi davranmaya çalışsam, dudağını büker ve sanki onun havasını solumaya uygun değilmişim gibi dudak bükerdi."

Gözleri acı içinde, bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O gece kafamın çok iyi olduğunu söylemiş miydin? Düzgün düşünemiyordum. Tüm dünyam, anlamlandırabildiğimden daha hızlı bir şekilde etrafımda yıkılıyordu. Ailem Nykyrian'ın ölümü ve yokluğu için beni suçluyordu, sanki bunu planlayan benmişim gibi. Ve tüm bunlar olduğunda ben daha çocuktum. Tam olarak beş yaşındaydım. Zeki olduğumu düşünmek hoşuma gitse de, o zamanlar bu seviyede bir kötülüğün yeteneklerimin oldukça ötesinde olduğunu söylemeliyim. Sonra, annem, babam ve kardeşimle birlikte ortalık karışırken, Andarion halkı hepimizi öldürmek için sokaklarda ayaklanmaya başladı. Bu da yetmezmiş gibi, büyükannem aklını kaçırdı ve Nykyrian'ı öldürmesine yardım etmezsem beni ve annemi öldürmekle tehdit etti. Bir de kuzenler Merrell, Chrisen ve Nyran'ın ayaklanmalar sırasında tahtı ele geçirmek için hepimizin peşine düşmesini ekleyin... Evet, eğlenceli anılar. Babamla konuşmaya çalıştım

ve yardımını istediğimde, benden tiksindiğini ve bunun için zamanı olmadığını söyleyerek beni başından savdı. Aslında, tüm konsolosluğu beni mirastan mahrum bırakmaya çalışıyordu. Teyzem Tylie beni hapse attırmakla tehdit ediyordu. Galene Batur beni bağırsaklarımı deşmekle tehdit etti. Kendi korumalarım tarafından zehirlenmişim. Kuzenlerim sistematik olarak avlanıyor ve idam ediliyordu... ve benim hakkımda yalanlar söyleyerek kendi kışkırtmalarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Evet, gerçekten kötü kararlar verdim. Ama tüm ailem bana sırtını dönmüştü, müttefikim ya da arkadaşım yoktu ve son derece şiddetli bir siyasi darbenin ortasında hayatta kalmaya çalışıyordum. Bu yüzden güvenecek ya da başvuracak kimsem olmadığında paniklediğim için beni dava edin."

Adamın gözlerindeki ıstırap kadını yaktı. "İşte, sana olayların tam sırasını vereyim." Parmaklarının ucuyla saydı. "Kuzenlerim Chrisen, Merrell ve Nyran beni öldürme zamanının geldiğine karar vermişlerdi ve beni ve annemi öldürtmek için planlar yapıyorlardı. Annemin en yakın arkadaşı ve baş koruması olan Talyn Batur adında bir adamı tuzağa düşürüp suçu bana yıkana kadar ne yaptıklarının farkında değildim. Şimdi, masum olmadığımı tamamen kabul ediyorum. Bir aptal gibi onların oyununa geldim. Ne istedilerse yaptım. Ve bu bana pahalıya patladı. Bu da beni korkuttu çünkü karşı beni asla affetmeyeceği bir hata yaptığımı biliyordum. Galene'i her zaman benden daha çok düşünmüştür. Bu konuda Talyn'i daha çok seviyor. Bu yüzden Chrisen ve onların beni manipüle etmesine izin verdim. Galene ve Talyn'den, anneme hiçbir nedenle yaklaşmadığım ama Talyn'in onu sevgili bir evlat gibi ziyaret etmesine izin verildiği için nefret ediyordum. *Onu* sallayarak uyutuyor ve okşuyordu. Onun kucığında ev ödevlerini yapardı. Bana ise bakmazdı. Hiçbir şey için. Beni tokatlamadan ya da bana saldırmadan olmaz. Ve sonra Nyk hamile bir eşle ortaya çıktığında..." Gözlerini kapadı ve irkildi. "Annemle teyzemin konuşmalarına kulak misafiri oldum."

Bakışlarını başka yöne çevirerek dişlerini sıktı. "Hakkımda söyledikleri sert şeyler kemiklerime kadar işledi. Annemin sevgisini kazanmak gibi bir hayalim yoktu ama lanet olsun. Bana olan nefretini bir başkasına yüksek sesle söylediğini duymak başka bir şey. Daha yeni çıkmışken beni tekrar hapse atmayı planladığını duymak. Bunu kaldıramadım. Ve kötü bir şekilde tepki gösterdim."

Kesik kesik bir nefes aldı. "Soruna cevap vermek gerekirse, bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Kıskançlık. Korku. Acı. Nefret. Öfke. Bir parçam, onların beni incittiği kadar benim de onları incitmemi istiyordu. Geri çekilip baktığınızda mantıklı gelmeyen binlerce neden var ve bunu kabul ediyorum. Nyk'in onca yıl sonra ortaya çıkması ve

Benden ne kadar az şey kaldıysa. Her iki nişanlım da benimle nişanlanmak yerine kendilerini öldürdükten sonra güzel bir karısı ve çocuğu olduğunu. Parayla tutulmuş acımasız bir katil, kendi üvey babasını ve kadın-erkek binden fazla masum Lig kurbanını öldürmüş *bir suikastçı* olmasına rağmen ailelerimiz *ona* saygı duyuyor, *ona* oğlum demekten gurur duyuyor ve hakkımdaki en temel şeyi öğrenme zahmetine bile katlanmadıkları halde benden tiksiniyorlardı. Kimse beni *herhangi bir* sebepten dolayı sevemezdi. Sonunda, adil olmanın hiçbir şeyle ilgisi olmadığını anladım. Hayat sadece acıdır ve hepimizden eşit derecede nefret eder."

"Ve bazen sizi şaşırtır."

"Evet," diye alay etti. "Ama asla iyi bir şekilde değil."

"Asla mı?" Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Benim tecrübelerime göre değil."

Ushara bakışlarını ona dikti. "Belki de deneyimlerinizin değişme zamanı gelmiştir."

"Nasıl yani?"

"Yaptıklarınla her şey cehenneme döndü. Belki senin daha iyi olur." Jullien acı acı homurdandı. "Şüpheli."

"Asla asla deme." "Asla,"

dedi inatla.

Ushara küstahça ve haklılığını kanıtlamak için eğildi ve başını aşağı çekerek o baştan çıkarıcı dudakları öptü.

Jullien, kızın dili onunkinden değişikinde beklenmedik tat karşısında homurdandı. Kendisine özgürce verilen ilk öpücükle içinden bir sıcaklık aktı. Buna inanamıyordu, başı dönerken tamamen sersemlemişti.

Geri çekilerek adamın çenesini ısırdı ve gözlüklerini eline sıkıştırırken ona gülümsedi. "Dediğim gibi, şansının dönme vakti geldi."

Ve bununla birlikte, onu sert ve azgın bıraktı.

Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde Jullien onu kapıya kadar takip etti ve gözden kaybolana kadar o seksi, baştan çıkarıcı yürüyüşünü izledi.

Onun gibi bir dişiyle gerçekten sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken dudağını ısırdı.

Oraya gitme bile.

Ama değildi. Tek istediği ona dokunacak sevgi dolu bir eldi.

Değersiz, Tanrı'nın unuttuğu hayatında sadece bir kez.

Anne babasının eski fotoğrafını bu yüzden linkinde saklıyordu. Ailesi onu sadece küçümseme, nefret ve tiksintiyle büyütmüş olsa da, en azından ona her baktıklarında

Aşka gebe kaldı. En başında, doğumundan önce, her ikisi tarafından da istenmişti.

"Ölen sen olmalıydın! Neden benim Nykyrian'ım? Neden sen değilsin!"

"Doğduğun andan beri, acı bir hayattan başka bir şey olmadın.

Benim için hayal kırıklığı. Böyle bir rezilliğe dönüştüğünü görmektense ölü doğmuş ya da ölmüş olmanı ne kadar isterdim. Annenin uyuşturulmuş bir sersemlik içinde yatmasına şaşmamalı. Umarım doğurduğu şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek için asla dışarı çıkmaz."

Jullien yüzünü buruşturarak alnındaki yara izini ovuşturdu ve ailesinin nefretinin hatırasını silmeye çalıştı.

"Sen öldürmesi zor bir piçsin. Senin derdin ne lan? Neden ölmüyorsun?"

Tıpkı küçük bir çocukken annesinin ona Nykın yerinde ölmesi gerektiğini haykırması gibi, Jullien bir yetişkin olarak kuzenlerinin ona yaptığı vahşi saldırıdan kurtulduğunda Merrell'in yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı.

Kolundaki dövmenin de söylediği gibi, acı çekmek için doğmuştu. Bunu burada durduğu kadar biliyordu.

Ve tanrıların ölümün ona bir an bile ayırmasına izin vermeye niyeti yoktu. Umabileceği en iyi şey bu sefaletle katlanmak ve her şeyden ders çıkarmaktı. Onun için asla huzur olmayacaktı.

Asla kaçamayacağı tek bir gerçek karşısında iç geçirerek kapıyı kilitledi ve yeni evini incelemek için arkasını döndü.

"En azından temizleyecek pek bir şey yok." Paltosunu ve atkısını silkti ve onları koyacak bir yer aradı. Sol tarafındaki kapıyı açınca içinde tuvalet ve duş olan küçük bir banyo buldu. Bir dolap büyüklüğünde olsa da, dolap değildi. Mutfak, arkasında küçük bir dikdörtgen masa ve genç bir kızın oyun evi için yapılmış olması gereken dört düz beyaz sandalyenin bulunduğu küçük bir alandı.

Mutfağa gitti, orada başka bir dolap gibi görünüyordu.

Yok, yok. Sıska bir kiler.

Önündeki küçük oturma odasında kesinlikle bir dolap yoktu. Sadece duvarda bir monitör ve onun altında küçük bir cam masa vardı. Karşısındaki duvarda bir kanep ve çalışma masası ile yukarıdaki çatı katına çıkan dar bir merdiven vardı.

Jullien paltosunu ve atkısını omzuna attı ve çatı katına tırmandı, burada kambur durması gerekiyordu yoksa kafasını yarma riski vardı. Orada, son derece rahatsız bir uyku pozisyonu vaat eden çok kısa bir yatak onu bekliyordu. Ama en azından temizdi ve bir yastığı ve battaniyesi vardı. Dolap

yatağın yan tarafında sürgülü dolaplar olduğu ortaya çıktı. Ceketini katladı ve burada bir monitör ve lambanın bulunduğu küçük bir sehpa daha olduğunu gördü.

Yatağa oturup botlarını çıkardıktan sonra ceplerini boşaltırken, "Evim güzel ," diye nefes aldı.

Gününün böyle bitmesini beklemiyordu, hem de hiç. Hâlâ hayattaydı.

Merrell haklıydı. Öldürmesi zor bir piçti.

Jullien soyundu ve yatağa girdi, daha sonra canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalma ihtimaline karşı pantolonu hâlâ üzerindeydi. Uzaktan kumandaya uzandı ve güvenliği devreye sokmadan önce ışıkları kapattı. Alışkanlık olarak, tabancasını yastığının altına koydu ve elini üzerinde tuttu.

Gözlerini kapatarak sessizliği dinledi.

Sarayda yaşarken hep müzik eşliğinde uyurdu. Ancak suikastçılara ve ödül avcılarına karşı tetikte olma zorunluluğu yıllar önce bundan vazgeçmesine neden olmuştu. Ailesinin onu mirastan mahrum bıraktığı günden beri zevk için müzik dinlememişti.

Kendi iradesi dışında, annesini ve kardeşini en son ne zaman görmeye çalıştığını hatırladı. Özür dilemek ve bunu telafi etmeye çalışmak için.

Jullien, Aksel'in onlara yaptıklarından ve kendi payına düşenlerden dolayı hasta olduğu için, Nykyrian'ın hastaneden taburcu edildiği gün saraya gitmişti.

Tylie ve kız arkadaşı onu fuayede karşılamışlardı.

Gözlerinde top gibi yanan bir nefret vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mataramı görmem gerek."

Her zamanki asil, güzel Andarion teyzesi onun önüne geçmiş, aile kanadına giden yolu kesmişti. mağrur, kendini beğenmiş alaycılığıyla başını sallamıştı. "Annene ve bu imparatorluğa yeterince zarar verdin. Kardeşine yaptıklarından sonra seni görmek istemiyor. Sana gidip babanla kalmanı söylemiştim."

Ama babası onu istememişti. Andaria'daki kargaşa ve imparatorluklarına savaş getirme korkusu yüzünden Triosalılar ona iniş izni vermemişlerdi. Babasını aramasına bile izin vermemişlerdi. Bu emirleri hükümetin mi yoksa babasının mı verdiğini hâlâ bilmiyordu.

Jullien'in o güne kadar bildiği tek şey, babasının darbe sırasında onu kontrol etmek için bir kez bile aramadığıydı. Kanlı ayaklanma, kraliyet tutuklamaları ve idamları sırasında yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için bile.

Yorgun, yaralı, ağrılı ve gözetimsiz detokstan dolayı korkunç acılar çeken Jullien'in tek istediği annesini görmektir. Ölmeden önce son bir kez.

Tek bir dakika için.

Nefret dolu teyzesinin yanından geçmeye çalışmıştı. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Tylie."

Kadın onu o kadar güçlü bir şekilde itmişti ki, adam ona vurmak istemişti ama bundan kaçındı. "O zaman git, yoksa muhafızları çağırır ve senin için imzaladığım tutuklama emrini infaz ettiririm. Ve bilmelisin ki, Galene Batur artık donanmanın baş komutanı ve Talyn Batur da komutan yardımcılığına terfi etti. Eminim onlara yaptıklarından sonra *seni* gözaltında tutmayı çok isterler."

Bu tehdit onu can evinden vurmuştu. Jullien kendi aptalca korkusu ve kıskançlığı yüzünden, Talyn onun muhafızlığına atanırken sadece Talyn'i korkutmak ve aşağılamak istemişti. Ancak Chrisen ve Merrell olaya dahil olunca işler hızla tırmanmış ve kontrolden çıkmıştı; Talyn de onların boğazını kesmek için ölümcül bir arayışa girmişti.

Jullien Talyn'i tutuklamıştı - ona bir ders vermek için hırpaladıktan sonra çocuğu serbest bırakmak niyetiyle. Ancak Talyn'in babasına duyduğu kişisel nefret yüzünden Merrell Talyn'e ciddi bir kazık atmış ve kardeşi Chrisen Talyn'in bacaklarını kırıp kafasını kazıtmadan önce onu mirastan mahrum edilmiş bir hain olarak damgalamıştı. İkisi birlikte Talyn'i Onoria'ya sürmüş ve orada ölüme terk etmişlerdi.

Sonsuz utancına rağmen, Jullien bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Daha da kötüsü, örtbas etmelerine yardım etmişti. Akılsız bir aptal gibi ve onu da öldürmeye çalışan büyük kuzenlerine karşı koyamayacak kadar korkak olan Jullien, bir sonraki kurbanları olmadan önce ihanetlerinden kurtulabileceğini umarak Talyn için yaptıkları planlara uymuştu.

Eğer Galene ya da Talyn Jullien'e ellerini sürerlerse, olanlarda payı olduğu için onun bağırsaklarını deşeceklerdi. Tıpkı Talyn'in kuzenlerine yaptığı gibi.

Talyn hem Merrell'i hem de Chrisen'i acımasızca katletmişti. Buna rağmen Onlarla *adil* bir dövüş ev sahipliği yapması gereken Ring'de karşılaşmıştı, Andarion şampiyonu dövüşçüye karşı hiçbir şansları yoktu.

Ve oğlunu şiddetle koruyan Galene'nin aksine, Jullien'in annesi bunun olmasını engellemeyecekti.

Jullien'in hayattaki ikinci dersi tek başına olduğuydu. Kurtlar boğazına saldırdığında, ailesi kendi kışkırlarını kurtarmak için kaçtı ve onu kurtlarla birlikte dışarıda, kendi başının çaresine bakması için kilitli bıraktı.

Arkasında kimse yoktu. Yanında ya da yakınında. Vücuduna çapa atmadıkları ve boğazına çiğ et bağlamadıkları için şanslıydı.

Ama Tylie'nin onunla işi bitmemişti. Beyaz gözlerinde mide bulandırıcı bir memnuniyet parıltısıyla yüzüne soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şunu da bilmelisin ki, sen artık tahrirden çıkarıldın. Artık tahrs değilsin. Nykyrian artık Andaria ve Triosa'nın taç giymiş prensi ve varisi."

Bu sözler onu çok üzmüştü. Mirastan mahrum bırakıldığı için değil, o da bunu bekliyordu ama annesi bunu ona söyleme nezaketini göstermediği için.

Babası da . Ona tek bir kelime bile etmeden bunu yapmışlardı.

Toparlayabildiği kadar gururla çenesini kaldırdı. Ailesinin ona erkenden öğrettiği bir başka şey de düşmanlarının ona ne kadar acı çektirdiğini asla göstermemesiydi. Bu düşmanlar kan bağı olan yakın akrabaları olsa bile. "Anlıyorum. Eşyalarımı alayım ve-"

"Burada sana göre bir şey yok. Neden hepimize bir iyilik yapıp gitmiyorsun? Seni görmenin bile bizi hasta ettiğini anlamıyor musun? Yoksa istediğin bu mu? Hepimize olabildiğince çok acı çektirmek mi?"

Hayır, bu istediği son şeydi.

Ayrılmak için döndüğünde Tylie onu durdurdu. "Bir şey unutmuyor musun?"

Ne? Saygınlığı mı? Onu uzun zaman önce parçalamışlardı. Bu yüzden sadece ona baktı.

Kızgın bir şekilde, bağlantısını bulana kadar onun üstünü aradı. "Bu Andarion kraliyet malıdır. Artık buna ya da başka bir şeye hakkın yok." Geri çekildi ve muhafızlara işaret etti. "Ona binadan çıkarken eşlik edin ve erişiminin tüm hesaplardan temizlendiğinden emin olun. Buraya bir daha dönmeyecek. Hiçbir şey için."

Böylece onu dış kapılara kadar takip etmişlerdi.

Tylie onu bildiği tek evden dışarı atarken arkasından çarpan kapıların sesini hâlâ duyabiliyordu. Öfkeli ve mantıklı düşünme yetisini kaybetmiş bir halde nihayet içeri girmeye başlamıştı ki Tylie'nin kız arkadaşı Kelsei onu vurmuş ve binadan kovmuştu.

O olaydan sonra hiçbiri onu arayıp patlayıcı yarasından kurtulup kurtulmadığını bile sormamıştı. Kendi ailesi için bile önemsiz biriydi.

Ben kimse için bir şey değilim.

Yana doğru yuvarlanan Jullien, geçmişteki her şeyi unutmaya çalışırken nefesinin altından homurdandı.

Ama yapamadı.

Her gece bunu yaşadı. Pişmanlık üstüne pişmanlık. Keşke daha farklı yapsaydım dediği onca şey. İncitmemesi gereken herkesi incitmişti.

Daha iyi bir evlat olmalıydı. Ama ne zaman annesini görmeye çalışsa itilip . Ya Tylie ya Galene ya da annesinin sağlığını takip eden ve sürekli değişen doktorlardan biri tarafından.

"Varlığınız onu üzüyor. Tizirah'tan uzak durmanız onun hassas durumu için en iyisi."

"Seni görmek istemiyor, Jullien. O sadece Nykyrian'ı istiyor. Ve sen kardeşin değilsin."

Beş yaşından beri ona söylenen tek şey buydu. Ve annesini gerçekten gördüğü nadir durumlarda, annesi onu görmezden gelmiş ya da bir kenara itmişti. "Nykyrian'ı gördün mü? Kardeşin nerede? Burada olduğunu biliyorum. Neden onu benden saklıyorsun? Nykyrian!" Sonra ya Nykyrian hayatta değilken hayatta olmaya cüret ettiği için ona saldırır ya da kalbinin üzerinde taşıdığı kardeşinin bir resmini gösterirdi.

Asla onun
fotoğrafı değil.

Sadece
Nykyrian'ın.

Ya da daha kötüsü, onu küçük bir kızken kendisini öldürmeye çalışan amcasıyla karıştırır ve histeri krizlerine girerek onu öldürmeye çalışırdı ve Eadvard olmadığını ve ona zarar vermek istemediğini anlamasını sağlamaya çalışırken onu sakinleştirmek zorunda kalırlardı.

Sadece onu sevmek istediğini.

Annesinin deliliği, babasının ihmali, teyzesinin acımasızlığı ve kendi güvensizlikleri ve korkuları arasında, büyükannesi kafasına girmiş ve hangi ucun yukarıda olduğunu bilmediği noktaya kadar zihnini becermişti. Jullien ne yöne dönse, en iyi ihtimalle kullanılmış, en kötü ihtimalle de istismar edilmişti. Birine güvenmek gibi bir hata yaptığında ya ona ihanet etmişler ya da öldürülmüşlerdi.

Ya da daha kötüsü, psikozluydular...

"Kardeşini öldürdüm. Eğer dediklerimi yapmazsan seni de öldürmeyeceğimi bir an bile düşünme. Sahip olduğum tek torun sen olabilirsin ama Anatole soyunun sonuncusu değilsin ve en azından diğerleri tam kanlı Andarionlar, sümüklü insan yan üfleyiciler değil. Zayıf ve acınasıdır. Tıpkı değersiz insan baban gibi. Yüce Andarion soyumuz için bir utanç kaynağı."

Jullien küfrederek yataktan kalktı ve tekrar giyindi. Uyumaya çalışmasına gerek yoktu. Şeytanları bu gece tüm güçleriyle dışarıdaydı ve onu kırbaçlıyorlardı. Kardeşine yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk duygusu onu çok zorluyordu.

Evet, Nykyrian'ın ölmesini o da en az büyükannesi kadar istemişti. Bütün hayatı onun yüzünden perişan olmuştu. Ama bu Nykyrian'ın suçu değildi. Onun olduğundan daha fazla.

Her ikisi de aileleri tarafından kazıklanmıştı. Yine de büyükanneleri ve onun insan ırkına olan nefreti yüzünden Nykyrian'a yaptıkları affedilemezdi ve bunu biliyordu.

Ben babamın oğluyum.

Andarion'dan daha insan.

Yeni evinden ayrılan Jullien hangara giden yolu takip etti ve bir Tavalı mürettebatı buldu. "Bar nerede?"

Tavalı, Jullien'in yırtık pırtık, modası geçmiş kıyafetlerinden iğrenerek dudağını büktü, sonra da talimatlarla cevap verdi.

Ona teşekkür eden Jullien, iblisleri güçlü bir şeyle boğmaya kararlı bir şekilde ona doğru yöneldi.

İstasyondaki dalış yerini bulmak uzun sürmedi. Görünüşe göre, hangara yakın olduğu ve bu saatte bile insanlar ve uzaylılarla dolu olduğu için Tavalı için ortak bir yerdi.

Bu da fark edilmek istemeyen biri için iyi bir şeydi.

Jullien arka köşedeki loş bara yöneldi ve sert likörlerinin en güçlüsü olan bir şişe Tondarian A-Grade Hellfire ve yanında içmek için küçük bir bira sipariş etti. Parayı ödedikten sonra yeni evine dönmeyi düşündü ama açıkçası kafasının içindeki seslerle yalnız kalmak istemiyordu. Bu yüzden içkisini barın arka tarafına taşıdı ve ayakta duran küçük masalardan birinin boşalması için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı.

Omurgasını duvara dayayarak bir içki doldurdu ve geri devirdi. Bir sonraki raundu hazırlarken kısa boylu, portakal etli bir Okşan ona yaklaştı.

Jullien'e spekülatif bir attı. "Bir ekiple mi geliyorsun?" "Belki."

"Tavalı?"

Jullien tereddüt etti. Ama vatandaşlık iddia etmekten daha iyisini biliyordu. Tavalı kendini onlardan biri gibi göstermeye çalışan herkesi öldürürdü. Onların vatandaşlığı kazanılan bir şeydi ve bunu ilan ettiğinizde tam bir üye olsanız iyi edersiniz, yoksa uzun süre yaşayamazdınız. "Hayır."

Boncuk gözlerini Jullien'in boynuna dikti.

Eşarbnı geride bıraktığını çok geç fark etti, böylece ağır uyuşturucu kullanımının kanıtı açıkça görülebiliyordu. Ama en azından güneş gözlüklerini hatırlamıştı.

"Biraz Bliss ister misin?"

Jullien yakasını yara izlerinin üzerinden yukarı çekti. "Bunu karşılayamam." "Bir ödeme planı yapabiliriz. İlk vuruş bana."

Evet, bu ihtiyacı olan son şeydi. Ve kastettiği bu değildi. Parası olsa bile, duyularının bu şekilde körelmesini göze alamazdı. Hele de onun sonunu getirmeye çalışan bu kadar çok varlık varken. "Sorun değil. Ben almayayım." Bardağıyla şişelerini işaret etti. "İhtiyacım olan tek şey bu."

"Emin misin? Bir arkadaşa ne dersin? Canınız ne size ayarlayabilirim." Parmaklarını şıklattı ve son derece çekici bir esmer yanlarına geldi. "Delisa'nın rakipsiz yetenekleri var."

Jullien'e müstehcen bir gülümseme attı. "Merhaba yakışıklı. Arkadaşa ihtiyacın var mı?" Ona doğru yanaşarak elini aşağı kaydırđı ve onu sıkıca, yatıştırıcı bir şekilde kavradı.

Kan beyninden kasıklarına doğru akarken Jullien nefes alamıyordu. Neredeyse anında boşalıyordu. Ama ilgisiz elleriyle onu tatmin ederken zamanı izleyen sıkılmış kadınlardan bıkmıştı.

Avucunu çekerek pişmanlıkla iç geçirdi. "Üzgünüm aşkım. Yaptığın işte çok iyi olduğuna eminim ve son derece güzelsin, ama başka bir hissedebilen yaratığa alınıp satılacak bir mal gibi davranmak istemiyorum. Ruhumda yeterince günah var. Bu gece daha fazlasını eklemek istemiyorum."

"Yazık." Başka birini bulmak için uzaklaştı.

Uzaylı tısladı. "Eğer fikrini değiştirirsen, ben her zaman buradayım. Risk'i iste."

Jullien bir içki daha doldurmadan önce şişeyle onu selamladı. "Etkilendiğimi söylemeliyim. Delisa'yı geri çevirebilecek pek fazla erkek yok."

Jullien sırtının çok yakınından konuşan derin aksanlı sese kaşlarını çattı. Bu piç nasıl olmuştu da onun haberi olmadan ona bu kadar yaklaşabilmişti? Eğer o bir suikastçı olsaydı, Jullien ölmüş olurdu.

Cesareti kırılmış bir halde uzun boylu, siyah saçlı insanı inceledi. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sanki daha önce karşılaşmışlardı ama onu . Tavalı giysileri ve Canting giymesine rağmen, üzerinde aristokrat olduğunu gösteren bir asalet havası vardı. Sokakta, normal kıyafetlerle karşılaşmış olsalardı, Jullien onu başka bir prens sanırdı.

Erkek elini ona doğru uzattı. "Adım Tray. ...?" "Hançer." Uzatılan eli sıkıldı.

"Bir içki için bana katılır mısınız?"

"Neden?"

Tray güldü. "Benim zel bir kabinim var ama senin yok."

"Peki, bu durumda..." Jullien Şişelerini aldı ve onu takip etti.

Oturur oturmaz bir garson elinde bir bardak Tondarian birası ve çeşitli atıŐtırmalıklarla geldi.

Jullien kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla burada çok kalıyorsun." "Evet. Fazla uyumuyorum. Ya sen?"

Jullien ikisinden bir yudum aldı ve çekti. "Bazen Őeytanlarımla greŐiyorum. DiŐer zamanlarda ise sadece sarılıyoruz."

Homurdanarak kaseleri Jullien'e doŐru itti. "Biraz yemeŐe ihtiyaın varmış gibi görünüyorsun."

Jullien bir avuç fındık aldı.

"Peki, iblislerin yorumunu göz önünde bulundurursak, neden uyuŐturucuları pas geçtiniz?"

Jullien, Tray'in içkisini nasıl doldurduŐunu izledi. "Sen benimkine cevap verirsen ben de senin soruna cevap veririm."

"Ve bu?"

"Gorturnum Ulusu'nun yüksek amiralinin tahttan indirilmiŐ bir Trisani prensi olduŐunu bilen başka kimse var mı?"

BÖLÜM 4

Trajen Scalera'nın yüzündeki tüm samimiyet anında kayboldu. Jullien bir an için çizgiyi aştığından ve beyninin adamın insanüstü psiyonik güçleri tarafından erilmek üzere olduğundan korktu.

Ama uzun bir dakikadan sonra Trajen arkasına yaslandı ve kara gözlerini ona dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hangi kısım?" "başla."

"Kabinlere geçtiğimizde, herkes dikkatinizi çekmekten korkmuş yolunuzdan çekildi ve alınmayın, benden daha uzun değilsiniz ve kaslı değilsiniz. Ve dişleri olan *sen değilsin*. Daha belirgin bir Andarion olduğum için, genellikle insanları korkutan benim." Çenesini garsonlara doğru salladı. "Sana yaklaşan tek kişi garsondu, o da *tam olarak* ne istediğini biliyordu ve bu gerçekten iyi ve pahalı bir şeydi - içtiğim bu sulandırılmış içki değil. Ve teslimatta ödeme istemedi, bu da sizin bu pek de zarif olmayan işletmenin sahibinden daha önemli olduğunuz anlamına geliyor."

Jullien aralarındaki yiyecekleri göstermek için ellerini uzattı. "Ortaya çıktığın anda senin için sihirli bir şekilde boşalan masaya başka kimse oturmadı... hem de herhangi bir masa değil. Oturduğun yerden tüm giriş ve çıkışları net bir şekilde gören tek masa, ki sen de en az benim kadar kontrol ediyorsun. Her kapıda iki koruma var, gözlerini benden ayırmıyorlar ve ne yapmaları gerektiğine dair ipuçlarını senden alıyorlar. Üniformanız sade olsa da özel ve bulunabilecek en iyi malzemelerden yapılmış. Silahlarınız ve botlarınız da öyle. Canting'inizi bilmesem de Gorturnum bayrağını gördüğümde tanırım. Açıkça gösteriş yapmaktan korkmadığın bir şey. Bu barda benden çok daha yakışıklı ve eğlenceli bir sürü yaratık varken, sen Ushara'nın bu gece ızgara yapmak için getirip buraya diktiği bir sokak hayvanına odaklandın. Bunları bir araya getirince, Gorturnum Ulusu'nun baş belası oluyorsun.

Kalmama izin verecek misiniz yoksa zavallı kıcıımı en yakın hava kilidinden fırlatıp atacak mısınız bir bakın."

Trajen sinirli bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Etkileyici. Benim Trisani olduğumu nereden çıkardın?"

"Tipik gözlere sahip değilsin, bu da demek oluyor ki güçlerin konusunda son derece ustalaşmışsın ve mirasının tüm izlerini kamufle edebiliyorsun - bu arada tebrikler. Bunun sana zihinsel ve fiziksel olarak neye mal olduğunu bilmek bile istemiyorum. Ama sanırım bu yüzden Trisani dilindeki kadim *Thaumarturgus* yani büyücü kelimesi Canting'inizin üzerine dikilmiş. Her ne kadar aksanını güzelce gömmüş olsan da, arada sırada bazı kelime ve cümlelerde kayıyor. Ve senin gibi, ben de düşmüş bir prensim. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, beşikten itibaren bize dayatılan tavır ve edepten kurtulamayız. Tanrılara yemin ederim ki, bazen bunun genetik bir kusur olduğunu düşünüyorum."

"Minsid cehennemi. Her zaman bu kadar zeki misin?"

"Etrafınızdaki herkesin sizi utandırmak, cezalandırmak ya da öldürmek için planlar yaptığı bir ortamda büyürseniz, küçük ayrıntılara dikkat etmeyi çabuk öğrenirsiniz."

"O zaman Squerin'de cehennem gibisin."

"Pek sayılmaz. Sadece atıştırmalıklar için oynadım."

Trajen güldü. "Soruma cevap vermedin." "Sen de benimkine cevap vermedin."

Birasını Jullien'e doğru eğdi. "Dediğim gibi, sen zeki birisin. Ve hayır. Kim ve ne olduğumu sadece VA'm biliyor. Bunu kendinize saklamanızı öneririm."

"Endişelenme. Sır saklamak en iyi yaptığım şeydir."

"Ve şimdi sıra sende. Bir kullanıcı olduğunuzu ve baştan çıkarıldığınızı biliyorum."

"Doğru." Jullien daha fazla fındığa uzandı. "Korılın'un kulağıma fısıldadığı bir an yaşadım."

"Ve?"

"Neyse ki yıllar önce ağabeyim kafama bir tokat attığında o kulağımdaki tüm duyma yetisini kaybettim. Hiçbir şey duymadım."

Trajen homurdandı. "Bu bir cevap değil."

Jullien iç çekti. "Gerçek şu ki, ondan uzaklaşmam çok uzun sürdü. O tozlu, çıkmaz yola geri dönmek gibi bir niyetim yok. Sonunda düştüğüm o çukurdan hiç hoşlanmadım. Zaten kusmuk içinde uyanmak da hiç umurumda değildi."

Trajen başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bak ne diyeceğim... *Hançer*. Önümüzdeki bir yıl boyunca temiz kal, beladan uzak dur ve işinde iyi bir sicil tut, ben de vatandaşlık adaylığı için sana sponsor olayım."

Bu teklif onu şaşkına çevirdi. "Benimle dalga geçme ve yalan vaatlerde bulunma." "Ben senin büyükannen değilim, Andarion. Seninle böyle oyunlar oynamam.

Diğerleri. Günahlarım olmasa da samimiyetsizlik bunlardan biri değil. Dediğiniz gibi, biz düşmüş prensleriz. Arkadaşsız, ailesiz ya da ülkesiz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Avlanmış ve yalnız. Nefret ve acı. Her çıkışı ve girişi kontrol etmek, bir sonrakinin beni hedef alan bir suikastçı olabileceğini bilmek.... Berbat."

Jullien, Trajen'in teklifini tartışırken elindeki bardağı evirip çevirdi.

Aralarından seçim yapabileceği çok sayıda kadehi yoktu.

Ya da herhangi biri, gerçekten.

Trajen homurdandı. "Düşüncelerini duyduğumu biliyorsun, değil mi?" "Duyuyor musun?"

"Evet. Şimdiye kadar kimse sana yardım etmemişken neden umursadığımı ya da yardım etmek istediğimi merak ediyorsun. Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yok. Gerçekten umurumda değil. Sadece anlıyorum. Uzun zaman önce, bir Tavali kötü bir durumdan kurtulmama yardım etti ve buna değmediğim halde neden beni cüruf bataklığından çekip çıkarmaya zahmet ettiği konusunda hala hiçbir fikrim yok. Ama bunu yapmamış olsaydı, şimdi ölmüş olurdum. Ya kendi elimle ya da başkasının eliyle. Bunun için ona ve kendine teşekkür etmelisin. Çünkü burada oturup sana bakarken onu ve akli başında bir adam çekip gidecek ve beni çürümeye terk edecekken benim için yaptıklarını düşünüyorum.... Ve hiçbir nedenin yokken ve bunun dışında kalmak için her türlü nedenin varken VA'ma yardım ettiğin gerçeğini. O tek özverili hareketinle kendine hayatında yeniden bir şeyler yapma şansı verdin."

Trajen havadan bir Tavali Gorturnum horoz rozeti çıkardı ve onu Jullien'e doğru itti. "Tavali olmakla ilgili tek şey, Ulusumuzda eşitiz. Buradaki tek sınır kendinize koyduğunuz sınırlardır. Kendi liyakatiniz ve sadakatinizle yükselir ve düşersiniz. Başka kimsenin değil. Şu andan itibaren, siciliniz temizlendi. Önemli bir geçmişiniz yok. Seninle uğraşan herkes bana hesap verir. Ben senin büyükannen değilim. Kulaktan dolma bilgilerle ya da söylentilerle iş yapmam. *Sen* bana güvenmemem için bir sebep verene kadar sana güveneceğim. Sadece güvenimi kötüye kullanma, çünkü sana ikinci bir şans vermeyeceğim ve bunu bozduğunda alacağım şey senin hayatın olacak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Şartlarımı kabul ediyor musun?" Jullien başını salladı.

"Teşekkür ."

Trajen başını ona doğru eğdi. "Bana teşekkür etme. Dediğim gibi, bir zamanlar benim için yapılan bir iyiliğin karşılığını ödüyorum. Sen de Vasili ve Ushara için yaptıklarınla bunu hak ettin. Doğru kararlar vermeye devam edersen Gorturnum Ulusu'nda çok ilerlersin. Yanlış yaparsan seni gömerim."

Trajen bu sözleri söyledikten sonra ayağa kalktı ve onu rozetle baş başa bıraktı.

Jullien onu kendine doğru çekti ve yutkundu. Siyah yamanın üzerinde çığlık atan bir kafatasının hayalet görüntüsü vardı. Efsaneye göre Canting sembolü, Tavalian Birliği'ni kuran Snitches tarafından, kızlarının ve mürettebatının, yüklerini isteyen yozlaşmış bir hükümet tarafından haksız yere ele geçirilip katledildiğini öğrendiklerinde ruhlarının çıkardığı sesi temsil etmek için seçilmişti.

Bu sesi biliyordu. Annesinin çığlıklarıyla uyandığında kendi ruhu da bu sesi çıkarmıştı. Uykulu ve kafası karışık bir halde, sorunun ne olduğunu öğrenmek için çaresizce odasından çıkmıştı.

"Matarra? Ne oldu?"

Histeriyle çığlık atarak, intikam hırsıyla ona saldırdı. "Kıymetli Nykyrian'ım öldü! Ölen sen olmalıydın ama onunla okula gidemeyecek kadar aptalsın. Okula bile giremedin! Tanrı *senin* imparator olduğun bu imparatorluğa yardım etsin!"

Sersemlemiş bir halde, sadece masum bir çocuk olarak orada durmuş, bu sözleri ve kalbindeki yürek parçalayıcı acıyı sindirmeye çalışırken, annesi ona karşı çıkmaya devam etmişti.

İkizi ölmüş müydü?

Ruhu kardeşi için haykırırken acı bir ıstırap dilini çalmıştı. Nykyrian ölmüş olamazdı. Onlar ikizdi. Hayatlarını birlikte geçirmeleri gerekiyordu. Sonsuza kadar. İkizlerin yaptığı buydu.

Kardeşine bir şey olduğunu anlamayacak mıydı? Kardeşi öldüğünde bunu iliklerinde hissedecek kadar yakın olmaları gerekmiyor muydu? Sonra Tylie kendi öfkesini ona yöneltti. Ona öyle sert bir tokat atmıştı ki, elinin acısını hâlâ hissedebiliyordu. "Kardeşin için gözyaşların nerede? Kardeşin mi? Onun için *hiçbir şey* hissetmiyor musun? O *senin* ikizindi!"

Yine de hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Sanki tüm nefesi vücudundan şiddetle çekilmiş gibiydi.

Tylie tıslayarak onu kolundan tutup odadan dışarı sürükledi. "Matarra!" diye bağırarak annesine ulaşmaya çalışmıştı.

Tylie onu koridora itip kapıyı suratına çarparak kilitlediğinde ona sırtını dönmüştü.

Sonra gözyaşları gelmişti. Gözyaşlarından hasta olana kadar hızlı ve öfkeli bir şekilde. Nykyrian'la birlikte okula gitmek istemişti. Ama annesinin de dediği gibi, okula giremeyecek kadar aptaldı. Çalışmasına ve üç kez kabul sınavına girmesine rağmen yeterince iyi olamamıştı. Hiçbir konuda Nykyrian kadar iyi olamamıştı. Ne kadar çabalamış olursa olsun. Her zaman eksik kalmıştı. Her zaman ikinci en iyi.

"Sakin o melez piç için ağlamaya kalkma!"

Jullien, büyükannesi ve kuzeni Parisa ona yaklaştığında büzülerek uzaklaşmıştı. Zayıflığını görmesine izin vermemek bildiğinden gözyaşlarını silmiş ve kesik kesik nefes almıştı. "Kardeşim öldü."

"Biliyorum. Onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

Gözleri soğukkanlı bir dehşetle açılmış, büyükannesinden Parisa'ya ve tekrar büyükannesine bakmıştı.

"Doğru," demişti büyükannesi hiçbir hissetmeden. "Ve eğer uslu durmaz ve dediklerimi yapmazsan, tahtımda gördüğüm kişi Parisa'nın oğlu olacak. Anladın mı?"

"Evet, *mu tadara*." Hayatta kalmaktan başka hiçbir mantıklı düşünceye sahip olmadığı için dehşete kapılmış bir halde odasına doğru yola çıkmıştı.

"Ya Jullien?"

Ona bakmak için duraklamıştı.

"Tylie ya da Cairistiona'ya bundan tek kelime edersen seni Nykyrian'ın yanındaki mezara gömdürürüm. Ve ölümün o kadar da acısız olmayacak. Sana söz veriyorum. Parçalar halinde, acı içinde çığlıklar atarak öleceksin."

Bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturan Jullien, büyükannesini ve onun bitmek bilmeyen tehditlerini aklından çıkarmaya çalışırken bir içki daha aldı.

İronik bir şekilde, o minsid tahtını hiç istememişti. Tek istediği ailesiyle geçireceği zaman ve hayatta kalmaktı.

Dileğinin yarısını elde etmişti. Gerçi geriye dönüp baktığında, hayatını almalarına da izin vermeliydi. Çoğu gün çektiği acıya değmiyormuş gibi görünüyordu.

Düşünceleri dağılırken kolundaki dövmeyle baktı.

Indurari. Kan acısı sayesinde fetheder ve dayanırız. Kötülükten iyilik doğar. Yaşadığımız zorluklarla güçleniriz. Daima güçlüyüz. Sonsuza dek ileriye. War Hauk efsanesi ve ailesinin sloganı buydu ve bu kesinlikle ailesininkinden daha iyiydi: Zirveye giden yolda yalan söyle ve cinayet işle. Yakalayabildiğin her şeyi al. Yoluna çıkan herkesin canı cehenneme.

Yamaya bakarken aklına başka bir görüntü geldi. Bir kez olsun geçmişinin dehşeti değildi bu. Bu, gümüşü beyaz gözleri ve dudaklarının tadı nektardan daha tatlı olan güzel sarışın bir meleğin görüntüsüydü. En yumuşak ipekten saçları olan biri. Asla olamayacağını bilse de

Aralarında hiçbir şey olmaması, bu kadar lekesiz ve güzel birine layık olmaması, fantezilerinin ona asla olamayacağını bildiği bir hayalle işkence etmesini engellemedi.

Ushara gibi dişiler her zaman kardeşi gibi erkekleri seçerdi. Saygı duyulan ünlü kahramanlar. Dünya tarafından aranan ve değer verilenler.

Herkes Nykyrian'ı takip etti. Konuştuğunda onu dinlediler. Jullien çok yaralı ve kırılmıştı. Psikopat ailesi tarafından kafası çok karıştırılmıştı, hep de öyle olmuştu. Hiç kimse onu dinlememişti. Ve geçmişteki günahları affedilemeyecek kadar ağırdı. Onun türünün hikâyeleri hep aynıydı.

Korkunç bir hayat. Kötü kararlar. Erken yaşta korkunç bir ölüm. Etrafındaki herkes tarafından affedilmedi.

Onun gibi yaratıklara asla bir çıkış yolu verilmezdi. Her zaman korkunç bir şekilde ölürler.

Bir köpek kusmuğuna geri döner. Büyükannesi bunu alıntılamış ve başkalarına karşı yaptığı kötülükleri haklı çıkarmak için kullanmıştı. Bu yüzden hiç kimseye ikinci bir şans vermemişti.

Neden ona hep bu kadar sert davrandığını.

Sen sadece değersiz, yarı insan bir byblow'sun.

Yine de değişmek istiyordu. Artık ayıktı. Artık Merrell, Chrisen ya da Nyran'ın bir piyonu ya da kurbanı değildi. Büyükannesinin boyunduruğundan kurtulmuştu.

İlk kez hayatı kendisine aitti.

Evet ve sen de harika bir iş çıkardın. Evsiz. Beş parasız.

Dolaşıyor ve kaybolmuş. Açlıktan ölüyorum.

Şişeye uzandı, sonra kendini durdurdu. Biraz daha içerse sarhoş olacaktı. Deneyimlerinden bunun onu kavgaya ve kilitlenmeye götüreceğini biliyordu.

Ayıkken kavgacıydı, sarhoşken *iğrenç* bir şekilde kavgacı oluyordu. Daha da kötüsü, kendine duyduğu nefreti, yaptırım uygulamakla görevli kişilere ya da birazcık otoritesi olan herkese karşı şiddet eylemlerine dönüştürme eğilimindeydi.

Bir kez olsun doğru kararı ver.

Jullien şişenin kapağını kapattı, ayağa kalktı ve rozeti cebine koydu. Alkole son bir kez, özlemle bakarak, yetersiz konaklama yerine geri döndü ve erken kalkıp yeni işi için tek kıyafetini temizleyebilmek için yatmaya gitti.

* * *

Sırılsıklam ıslanan Jullien kapısının alındığını duyunca donakaldı. Yanındaki tezgâhtan silahını çekti ve suikastıların kapıyı almadığını fark etti. Sadece saldırırlardı.

Yine de...

Hiç kimse onu *ziyaret etmedi*. Bunun için gerçekten bir arkadaş edinmesi gerekirdi. Bu da ne demek oluyor?

Bunun bir hata olduğuna kanaat getirdikten sonra görmezden ve durulamayı bitirdi. Ta ki kapı tekrar alınana kadar.

"Jullien?"

Ushara'nın kapıdan gelen boğucu sesiyle kalbi hızlandı. Ve bu ses kasıklarına kan hücüm etmesine neden oldu.

Lanet olsun. O kadar sertleşmişti ki, acı veriyordu. Sinirle homurdanarak duştan çıktı ve kıyafetlerini giydi, ardından ön kapıya gidip açmadan önce ereksiyonunun çok belirgin olup olmadığını iki kez kontrol etti. Sonra keşke açmasaydım dedi çünkü koridorun ışığında onun güzel yüzünü görmek onu daha da sertleştirmiş ve azdırmıştı. Mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir şey.

"Merhaba." Kollarında küçük bir ocuk gibi bk bir çanta tutarak ona gülümsedi.

Böyle beklenmedik, dostça bir selamlamaya cevap verebilmesi için beynine yeterince kan gitmesi bir saniye sürdü. "Günaydın." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Burada ne işin var?"

Çantayı ona doğru tuttu. "Yeni işine başladığında giymek için yeni kıyafetler isteyebileceğini düşündüm. Bedeninizi tahmin ettim, ama eğer uymazlarsa, tezgâhtar bana onları değiştirmenin sorun olmayacağını söyledi."

Jullien onun hediyesi karşısında şaşkına döndü. Kimsenin ona zor zamanlar dışında bir şey vermesine alışık değildi. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum. Kendini hazırla, Jullien... Hediyeinin amacı da bu zaten. Sen bunu *zorunda olduğun* için yapma. için yaparsın."

Evet ve bu yüzden bunun olduğuna inanamıyordu. Daha önce hiç kimse onun için bir şey yapmak istememişti. Kıçını tekmelemek ve onu aşağılamak dışında.

Ushara, yakışıklı yüzündeki içtenlikle şok olmuş ifade karşısında duraksadı ve ona tamamen inanmaz bir şekilde bakmaya devam etti. Başını eğerek kaşlarını çattı. "Tanrım, sanki sana daha önce hiç hediye verilmemiş gibi davranıyorsun."

"Yapmadım. En azından ... bu şekilde değil." antayı alırken eli gerçekten titredi ve gözlerinde gerçek bir minnettarlık parladı. "Teşekkür ederim Amiral."

"Ushara."

Birdenbire utanarak çantayı beceriksizce göğsüne bastırdı ve başını ona doğru eğdi.

Onun daracık odasına şöyle bir göz attı. Temiz olsa da, çok yetersiz ve yetersizdi. Açlıktan zayıflamış olsa da, yine de iri yarı bir Andarion erkeğiydi. Bu kadar küçük bir yaşam alanında hareket etmek onun için zor olmalıydı.

Yine de tek kelime bile şikâyet etmedi. Aksine, bunun için gerçekten minnettar görünüyordu.

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Um... hayır. Duştan yeni çıktım."

Kapıya doğru işaret etti. "Vardiyamdan önce o tarafa gidiyordum. Bana katılmak ister misiniz? Size alışveriş merkezi bölgesindeki yemek alanlarını ve mağazaları gösterebilirim."

Şüphe kaşlarını çattı. "Bundan kazanacağın hiçbir şey yokken neden bana iyi davranıyorsun? Oğlunuz için yaptıklarımın dolayısı borçlu olduğunuzu düşündüğünüz her şeyi fazlasıyla ödediniz."

Ushara onun ses tonuna homurdandı. "Senden hoşlanmamam mı gerekiyor?"

Yüzündeki o şaşkın ifade bambaşkaydı. Bir insan nasıl olur da birinin kendisinden hoşlanmasına bu kadar şaşırabilirdi?

"Tarihte bunu yapan ilk kişi olursunuz."

Adamın ciddi olduğunu fark edene kadar güldü. "Hadi, Jullien. Sizi seven arkadaşlarınız ve aileniz var.. değil mi?"

Rahatsız olduğunu belli eden bir hareketle kulağını ovuşturdu. "O zaman bana bu kelimenin tanımını yanlış öğretilmiş olmalı. Çünkü ben hep bir şeye düşkün olduğun anlamına geldiğini düşünürdüm."

Sobering, bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Herhalde alay ediyordu. "Kimsenin sana karşı bir düşkünlüğü yok mu? Cidden mi?"

"Şey, hepsi benimle ilgili bir şeyi sevdi."

"O da ne?"

"Benim yokluğum."

Ushara onu inkâr etmesi için zorlamaya başlamıştı ki bağlantısında hiçbir arama kaydı olmadığını hatırladı.

Hem de hiç. Ve kendi ailesi onun hakkında ölüm emri çıkarmış ve onu buna terk etmişti. Gerçekten de tüm evrende onu önemseyen hiç kimse yoktu.

Öne doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Sana çok düşkünüm Jullien. Gel ve kahvaltıda bana katıl. Seni dışarıda bekleyeceğim."

Jullien onun küçük odasından çıkışını ve kapıyı kapatışını izlerken nefes alamıyordu.

Sana karşı bir sevgim var.

Bu sözler onu ürpertti. Daha önce ilk kez biri ona böyle bir şey söylemişti. Kesinlikle kadın vücut parçalarına sahip olan biri değildi.

Şaşkınlık ve hayret içinde ve daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde çantayı açtığında iki çift siyah pantolon, gri gömlek ve yeni bir çift çorap buldu. Kıyafetleri çabucak denedi. Üzerinde biraz bol durmuşlardı - son birkaç yıldır kaçtığından beri onun için yeni bir şeydi bu.

Kendini bildi bileli hep kiloluydu. Ve bunun için acımasızca alay edilmişti. Herkes tarafından.

Babası bile. Onları sırtından atmak için kilo vermeye çalışmıştı. Ancak açlık diyetleri her zaman iki kat daha fazla yemesi ve daha fazla kilo almasıyla sonuçlanıyordu. Fiziksel ve psikolojik tacizden oluşan bu kısır döngü, ne zaman bir aynanın karşısına geçse yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

Bu nedenle, donuk tencere ve kaşıklar ya da yansıtıcı yüzeyi olan herhangi bir şey ona kurdeşen döktürüyordu.

Jullien ceketinin cebine uzandı ve nemli saçları için kırık tarağını çıkardı. Diğer Andarionların aksine, saçlarını örmesine asla izin verilmemişti. Hor görülen bir melez ve gayrimeşru bir çocuk olarak orduya katılması yasaktı. Prens ya da varis olmasının bir önemi yoktu.

Annesi gibi bir savaşçı olamayacağı için, büyükannesi saçlarını diğer erkeklerden daha kısa kestirmesi konusunda ısrar etmişti - yakasının hemen altında

-Annesinin bir insan erkeğini becerme suçundan dolayı onu utandırmanın başka bir yolu. Jullien'i akranlarından ayırmanın ve onlara Jullien'in kendileri gibi olmadığını hatırlatmanın başka bir yolu.

Sanki yarı insan olduğu gerçeğini unutmamasına izin vereceklermiş gibi.

İç geçirerek tarağı tekrar cebine soktu ve blasterini kalçasına bağladı. Paltosunu silkti ve Ushara'yı kapının hemen dışında beklerken bulmak için küçük apartman dairesinden çıktı.

Ushara, Jullien'i yeni kıyafetler içinde görünce donakaldı. Kahretsin, yenilebilir biriydi. Keskin, patrisyen yüz hatlarıyla sessiz bir zarafeti vardı. Ve aynı zamanda, çocuksu bir niteliği. Kibirli bir utangaçlığın baştan çıkarıcı ikilemi. Kendinden emin bir güvensizlik. İri yarı erkeği yürüyen bir çelişkiydi.

Ve onu tamamen karşı konulmaz buldu.

Kadın kendini durduramadan, öne doğru bir adım atarak adamın bedenini saran büyük paltosunu düzeltti.

Koyu renk yanaklarında sevimli bir kızarıklık belirdi. "Şimdi kabul edilebilir miyim, Matarra?"

Andarion dilinde anne anlamına gelen kelimeye güldü. "Özür dilerim. Elimde değil. Vasili de aynı şeyi yapıyor. Ceketini her zaman yana doğru silkeler ve yakasının bir kısmını yukarıda, bir kısmını aşağıda bırakır... tıpkı senin gibi." Elini yanlışlıkla Vasili'nin göğsüne ve oradaki kasların sertliğine değdirince gülümsemesi soldu. Bunun tüm vücudunda yarattığı ani ve ezici arzu sarsıntısına tamamen hazırlıksızdı. Boğazını temizleyerek *bunu* hemen bastırdı. "Kıyafetler biraz büyük. Bunun için üzgünüm."

"Olma. Giyecek yeni ve taze bir şeyim olduğu için son derece minnettarım. Bir hayır kurumunun bağış kutusundan çıkmayan bir şeye sahip olmayalı uzun zaman olmuştu."

Çünkü normal bir mağaza satın almak için kimlik isterdi ve suikastçılar tarafından izini sürmek için kullanılabilecek kameraları ve izleri olurdu. Düşünmek zorunda olmadığı şeyler. Ama onun hayatını sona erdirebilirlerdi.

"Bu kadar uzun süre tek başına nasıl hayatta kaldın?"

Omuz silkti. "Dikkatle ve büyük bir ustalıkla."

Onun alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. Sonra bakışları, göğüs kaslarının ne kadar belirgin olduğunu göstermek için aşağı doğru düşen gömleğinin boynuna kaydı. Daha da kötüsü, davetkâr miktarda siyah kılla tozlanmışlardı. Çok kalın değil, erkeksi ve seksi olmaya yetecek kadar, ama itici ya da iğrenç olacak kadar da değil. Böyle göğüslere sahip erkeklere her zaman bayılmıştı. Chaz'ınki tüm Andarionlar gibi çıplaktı.

Ama Jullien'in ...

Kesin şunu!

Düşüncelerini bir kenara iterek, adam eşarbını boynuna sararken geri adım attı.

"İlk restoran bölgesi bu tarafta." Onu hangara ve doğuya doğru yönlendirdi. "Şanslısın ki buradan çok uzakta değil ve en sevdiğim restoranlardan biri hemen köşede."

Onun peşinden giderken hiç konuşmadı. Yine de onun baştan çıkarıcı yürüyüşünün farkındaydı. Başparmağını kemerinde, gerektiğinde hemen çekebilmek için blasterinin yanında tutuş şeklinin. Başını eğik tutuyor ama etrafındaki hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Gerçek bir avcı.

Özellikle de adamın devasa cüssesi düşünüldüğünde, bu durum tüylerini ürpertti. Kendisi de 1.80'in biraz üzerindeydi ve topuklu botlarını giydiğinde çoğu Andarion erkeğiyle göz hizasında karşılaşmaya alışkındı. Ve insan erkeklerinin çoğunun üzerinde yükseliyordu. Jullien ondan tam bir baş daha uzundu ve kıyaslandığında kendini küçücük hissetmesine neden oluyordu.

Olması gerekenden çok daha fazla hoşuna gitti.

Restorana vardıklarında, önce onun girebilmesi için kapıyı açmak üzere etrafından dolandı.

"Teşekkür ."

Başını ona doğru eğdi.

Ushara, kasanın yanındaki tutucudan iki menü alıp her zamanki masasına doğru ilerlerken aşçıyı ve ev sahibesini selamladı.

O oturmaya başladığında, Jullien tereddüt etti. "Şuraya oturmamızın bir sakıncası var mı?"

Neden istediğini anlayana kadar kaşlarını çattı. "Tüm restorani net bir şekilde görebileceğin ama kimsenin seni masada otururken göremeyeceği duvara yaslan. Kimin gelip gittiğini bilmek için her iki kapıda da gözleriniz var ve güvenlik kamerasının altındasınız?"

Başını

salladı.

"Elbette."

Başka bir şey söylemeden, oturmadan önce kılıfının kilidini açtı ve ceketinin kılıfa erişimini engellemediğinden emin oldu. Aynı şekilde, gerekirse kabinden fırlayabilmek için bir bacağına da dışarıda tuttu.

Onun aşırı dikkati karşısında üzüntüden boğuldu. "Hiç gardını indirdin mi?"

"Hâlâ nefes alıyorum." Hızlı bakışlar dışında menüye bakmadı bile.

"Merhaba, Misha." Ushara onlara katılan garsona gülümsedi.

"Amiral... anladığım kadarıyla yine ilk vardiya sizde."

"Gerçekten de öyle. Bu benim arkadaşım, Hançer. Partimize yeni katıldı, bu yüzden ona etrafı gezdiriyorum. Burada ona iyi davranılacağına inanıyorum."

"Kesinlikle. Her arkadaşınız bizim için aileden sayılır. Petya'ya söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Onunla tanışmak isteyeceğini biliyorum." Bir e-tablet çıkardı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Her gibi. Hançer?"

"Açılmamış şişe suyu. Kesilmemiş kanolay meyvesi." Misha tereddüt etti. "Ve?"

"İşte bu "

Ushara bu önemsiz sipariş karşısında kaşlarını çattı. "Kahvaltı benim ikramımdır."

"Teşekkür . Ama tek istediğim bu." Menüü Misha'ya uzattı.

Misha ona şaşkın bakışlar atarak elektronik menülerini topladı ve yanlarından ayrıldı.

Jullien bıyıklarını sıvazlarken, kadının yüzünde şok olmuş düşüncelerini ele veren ifadeyi yakaladı. "Ne?"

"Bununla yaşayamazsın. Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı. Neden başka bir şey sipariş etmedin?"

"Yemeğimin kaç kez zehirlendiği ya da kurcalandığı hakkında bir fikriniz var mı? İçine tükürürlerse şanslıyım."

"Sen tiziran'sın."

"Evet. Andaria ve Triosa tarihindeki en nefret edilen tahrirler bir arada. Hatırladın mı? Bir anket yapmışlardı. Ben kazandım. Andaria'da on yıl üst üste. Eğer Justicale Cruel ve büyükannem olmasaydı, muhtemelen tüm Ichidian tarihinde en çok nefret edilen kral olurum. Kuzenlerimin benden çok daha kötü suçlar işlediğini düşünürsek bu çok garip. Ben çoğunlukla cansız nesnelere saldırdım. Kimseye tecavüz etmedim ya da birinin köpeğini vurmadım ama ne fark eder ki? Neden kavgacı, sarhoş ve düzensiz bir suç geçmişine dayanarak ayrımcılık yapıyorsunuz?"

Misha içeceklerini getirdi ve yüzünü buruşturarak Jullien'in açılmamış suyunu onun önüne koydu.

"Teşekkür ." Jullien mührü açmadan önce dikkatlice kontrol .

"Teşekkür ederim, Misha."

Başını salladı ve onları tekrar yalnız bıraktı.

Jullien mührü kontrol etmiş olsa da suyu kokladı ve zehir ya da kirlilik olup olmadığını anlamak için parmağını suya daldırdı. Ardından cebinden küçük bir şişe çıkardı ve suya iki damla damlatarak karıştırdı.

"O da ne?"

"Eğer zehir mora döner. Paralitik varsa maviye. Halüsinojenler için sarı."

Ushara ağzı açık kaldı. "Her yemek yediğinde bunu mu yapıyorsun?"

"Sadece ben hazırlamazsam." Şişeyi tekrar cebine soktu ve suyu yudumlamadan önce birkaç dakika bekledi.

"Bunu benim gemimde yapmadın."

"O zamanlar umursamayacak kadar açtım. Ayrıca, zaten senin gözetimindeydim ve merhametine kalmıştım. Ölmemi isteseydiniz beni bir hava kilidinden ."

Haklıydı ama yine de.. "Hep miydin?"

Jullien suyunu incelemeye devam ederken başını salladı. "Hayır. Bir zamanlar intihara meyilliydim. Beni öldürüp öldürmemeleri umurumda değildi. Bir parçam başarılı olmalarını umuyordu. Şimdi umursamamın tek nedeni, sırf yere yatıp boğazımı kesmelerine izin verdiğim için bir pisliğin sırtımdan milyoner olmasına izin vermeyecek olmam. Beni içeri alırlarsa, piç kurusu bunu hak edecek ve ben de onun kışının bir kısmını benimle birlikte mezara götüreceğim." Ona orantısız bir sırıtma yaptı. "Bu şekilde tam tersi bir hıyarım."

Misha yemeğini getirip önüne koyarken arkasına yaslandı. Kavunu Jullien'in önüne koyarken yüzünü buruşturdu. "Bunun için sana bir bıçak getirmemi ister misin?"

Jullien kendininkini çıkardı ve çevirerek açtı. "Hayır, teşekkürler. Bende var." Misha aceleyle geri çekildi.

Ushara, Misha'nın Jullien'in etkileyici bıçak becerilerine verdiği tepki karşısında bir kahkahayı bastırdı. "Dur tahmin edeyim... zehirli bir bıçaktan mı korkuyorsun?"

"Beni sana getiren de bu oldu, değil mi?"

Yine çok geçerli bir nokta. Ushara onun kavunun pürüzsüz kabuğunu dikkatle incelemesini izledi. Ve bununla *dikkatlice* demek istiyordu. "Bunda bir sorun mu var?"

"İğne izi arıyorum. bir şey enjekte edilmediğinden emin olmak için."

Onun gerçekçi ses tonu karşısında kalbi sıkıştı. Bu kadar paranoyak olduğu halde bir şey yemesi bile mucizeydi. Hatta kabuğu kokladı ve üzerine bir şey konulup konulmadığını test etmek için *solüsyonunu* üzerine sürdü.

Sonunda tatmin oldu ve kavununu kesti. Ve suda olduğu gibi, dikkatle yemeden önce her bir parçayı incelemeye devam etti.

"Benimkilerden istemediğine emin misin?"

Jullien tereddüt etti. Gözlerindeki açlık ve özlem yakıcıydı. "Bunun için adam öldürebilirim. Ama hastalanma riskine değmez."

Çünkü ona bakacak kimsesi yoktu ve tıbbi yardım almasının hiçbir yolu yoktu. Herhangi bir doktor ya da hemşirenin yapacağı ilk şey, tıbbi kayıtlar için DNA'sını ve parmak izlerini araştırmaktı. Ve bunu yaptıkları anda, arama emri ortaya çıkacak ve kaçak olduğunu bildireceklerdi. Kanunen onu teslim etmeleri gerekirdi.

Onun yaşamak zorunda bırakıldığı hayattan acı duyarak ekmeğinden bir ısırık aldı ve ona doğru uzattı. "Yemek tadımcınız ben olacağım."

Jullien durakladı. Kendini durduramadan ağzını açtı ve ona bir ısırık vermesine izin verdi.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi, sonra çenesini sildi. "Gördün mü? Çok lezzetli, değil mi?"

Dürüstçe mi? Bir parça bile tat almadı. Tek odaklanabildiği şey onun ne kadar güzel olduğu ve dokunuşunun içini ne kadar ısıttığıydı.

Çatalını havaya kaldırdı ve ona kahvaltıda yaptığı omletten biraz yedirdi. "Teşekkür ederim."

Başını eğerek kendisi de bir ısırık aldı.

Onun izlerken siki sarsıldı ve düşünceleri olmaması gerektiğini bildiği bir yere gitti. Ama buna engel olamıyordu. Hiç kimse ona karşı bu kadar nazik olmamıştı. Hayatı boyunca, kendisine sırf iyilik olsun diye iyi davranan birinin nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Büyükannesinden bir şey ya da bir iyilik istedikleri için değil.

Güzel çünkü onu *sevdiler*.

Onu özellikle okulda başkalarına karşı bu kadar acımasız yapan şey buydu. Geriye dönüp baktığında, başta Dancer Hauk olmak üzere pek çok sınıf arkadaşına nasıl davrandığı konusunda pişmanlık duyuyordu. Ama Dancer'ın okula geldiği ve annesinin onları kasıtlı olarak yan yana oturttuğu o ilk günü hâlâ hatırlıyordu.

"Unutma Dancer, bu Tahr'lar. Ona iyi davranırsan senin ve ailemiz için pek çok şey yapabilir. İkinizin en iyi arkadaşlar olmanızı istiyorum."

Jullien Endine Hauk'un hakkını teslim ederdi. En azından o bu konuda açıktı. Çoğu yalakalık konusunda bu kadar açık değildi. Ama sonra, annesinin uzaktan kuzeniydi. Bu tür kendine hizmet eden, gıybet eden saçmalıklar genlerinde vardı.

Ve o andan itibaren Dancer'a karşı sert davranmaya başladı. Şüpheli ve soğuk. Dancer'ın Endine'in Jullien'in varlığına tahammül etmesini sağlamasından başka bir nedenle orada olduğuna asla güvenmiyordu.

Ama kimse Ushara'ya ona iyi davranmasını söylememişti. Burada oturarak kazanacağı hiçbir şey yoktu. Artık kullanabileceği siyasi bağları yoktu. Çekecek ipi yoktu.

Hiçbir şey.

Jambonunu kesti ve ona uzattı. Adam dudaklarını açtığında, kadın şakacı bir şekilde onu geri çekti ve onun yerine yedi. "Ha! Kandırdım seni!"

Jullien, kızın solgun gözleri mizahla parlarken güldü. Başını sallayarak ona bir parça kavun uzattı. "Bunu da yanında ye. Suyu lezzetini artıracaktır."

Öne doğru eğilerek elinden yedi. Dili parmaklarının etini sıyrıp geçerken nefesi kesildi ve daha önce hiç hissetmediği bir arzu dalgası gönderdi.

Kutsal tanrılar...

"Mmmm," diye nefes aldı. "Haklısın. Çok lezzetli. Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Çocukken mutfakta çok zaman geçirirdim."

"Gerçekten mi? Bir Andarion tiziranı için hayal edebileceğim bir yer değil." Homurdanarak biraz daha kavun kesti. "Benim görmedin mi? Ben Prens Ponderous muydum?"

Yemeği boğazında kaldı. "Affedersiniz?"

"Hadi ama. Duygularımı incitmeyeceksin. Sanki kaçırmışım gibi. Manşetler evrendeki tüm gazetelerde ve haber kaynaklarında yer alıyordu. Tahrs Tub-of-lard. Jiggly Jullien. Prens Jerklilien. Jolt-Head Jullien. Ve tabii ki benim en sevdiğim, Tahrs Keş, her şeyi yiyen Pislik. Ne zaman ayık kalmaya çalışsam, bir fıçı kek hamurunun dibine sığınırdım. Koca sarayda kimsenin beni rahatsız etmediği tek güvenli yer orasıydı." Parmaklarını yaladı.

"Özür dilerim."

"Olma. Hayatımın en güzel anıları aşçımız çalışırken onunla mutfakta oturmaktı. Onun da benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama en azından bana karşı açıkça kaba değildi."

"O zaman senden hoşlanmadığını nereden biliyorsun?"

"Andarion duydu ve ben şişman bir çocuk için gölge gibi hareket ettim. Kimsenin bilmediği pek çok şey duydum. Ama en azından Karna bir süre sonra benden şikayet etmeyi bıraktı. Bazen içeri girdiğimde neredeyse gülümsüyordu bile. Ve en azından bol kıcımın genişliğinden onun sıkı çalışmasını takdir ettiğimi biliyordu."

Ushara ona bir parça daha jambon uzattı ve bu sefer geri çekmedi.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Peki

ya ben?"

"Seni kim büyüttü?"

Gerçekten sormaması gereken bir şeye tepki vermemeye çalıştı. Bu soruda samimi olması onun dünyası hakkında çok şey söylüyordu. "Ailem. Onlar Tavali, ben de burada büyüdüm." Meyve suyundan bir yudum aldı. "İkisi de hâlâ hayatta ve babam bazı işler yapmaya devam ediyor ama çok fazla değil. Aslında Vasili de bu sabah orada. Biz eve geldikten sonra dün geceyi onlarla geçirdi. Ve bütün gün onlarla olacak. Önümüzdeki günlerde onu gözümüzün önünden ayırmayacağız."

"Gerçekten mi?" Sesi inançsızlıkla doluydu. "Onları seviyor mu?"

"Çoğu varlık büyükanne ve büyükbabalarını sever, Jullien."

"mi?"

Onun gerçekten şok olmuş ses tonuna güldü. "Evet. Söz veriyorum."

Ancak yüzündeki ifadeden bu kavramı tam olarak kavrayamadığı anlaşılıyordu. Onun için ne kadar trajik.

Ellerini sildi. "Kardeşin var mı?"

"Çok . Üç erkek ve dört kız kardeş." Gözleri genişledi.

"Ve kendinizi hazırlayın... Birbirimizi seviyoruz. Çoğu gün çok iyi anlaşırız. Aslında, birbirimizin evlerine yürüme mesafesinde, birlikte bir kümede yaşıyoruz. Hatta iki kardeşim sizi buraya getiren gemideydi. Vasili'yi almak için bara girdiğimde barın kapısında kaşlarını çatan o koca dev var ya? O benim kardeşim Dimitri'ydi."

"Az önce söylediğiniz hiçbir şeyle ilişki kurma yeteneğim yok. Evrensel bir dilde konuştuğunuza inanıyorum ama aslında tek duyduğum bleh, blar, blurr, blah, bleakly, blar, blar."

Onun saçma sapan sözlerine güldü. "Bu doğru."

"Sana neredeyse inanıyorum. Tabii ki Gal Günü'nde çocuklara hediye getirmek için bir çift sihirli bot kullanan Aziz Daner'e de hala inanıyorum. Ne olmuş yani?" Adam kızın yanından geçerken gözlerindeki kahkaha söndü ve bakışları keskinleşerek kızın arkasındaki birine sabitlendi.

Onun dikkatini neyin çektiğini görmek için döndü. *Kahretsin...* Ailesinden bahsetmişken. Kuzeni Lev ekibiyle birlikte onlara doğru geliyordu. Son seferlerinden yeni gelmiş olmalıydılar. Ve pek de mutlu görünmüyordu.

Başparmakları kılıfında olan Lev onun yanında durdu ve Jullien'e baktı kuşkuyla baktı. "Kyzu," dedi selamlayarak. "Seni burada... yeni bir hizmetkârla görmeyi beklemiyordum."

Jullien koltuğunda arkasına yaslandı. Rahatlamış görünüyordu ama Ushara bunun ne olduğunu anladı. İhtiyaç duyması halinde kuzenine masanın altından temiz bir atış yapabilmesi için yolu açtı.

"Hançer," dedi çabucak, "Seni Kyzı Lev'imle tanıştırebilir miyim?"

Jullien'in gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı, sonra elini masanın üzerine koyarak parmağının tetikten çekildiğini ona bildirdi. Ona sinirli bir gülümseme gönderdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

Jullien omuz silkti. "O yüzlerden bende de var."

"Lev..." Ushara adamın dikkatini tekrar ona çekti. "İhtiyacınız olan bir şey mi var?"

O cevap veremedi bağlantısı koptu. Kontrol etti ve sövdü. "Kusura bakmayın. Buna bakmam gerekiyor." Kabinden çıkarak, yalnız kalmak için banyoya doğru yöneldi.

İri yarı, sarışın Fyreblood Andarion onu engellediğinde Jullien hareket etmedi. Çünkü Jullien henüz dişlerini göstermemiş ya da ayağa kalkmamıştı ve

Ushara ile konuşurken güneş gözlüklerini çıkaran Lev, bir adamın üzerinde yükseldiğini ve ona gözdağı verdiğini düşündü. Salak.

"Onun kim olduğunu biliyor musun, *schânkefret*?" "Biliyorum."

Diğer iki Fyreblood Lev'i kuşatmak için harekete geçerken o da Jullien'e dik dik baktı. "Burada yabancıları sevmeyiz. Kimse dışilerimize tecavüz edemez. Bir Andarion'a dokunamazsın, *schânkefret*. Onlar senin gibiler için yasak bölge. Anlaşıldı mı?"

"Kültüre aşınayım."

Ushara döndüğünde üçü de geri çekildi. İç çekerek hızlıca bir içki aldı. "Üzgünüm, ofisimde bana ihtiyaçları var. Gitmem gerekiyor."

Jullien başını ona doğru eğdi. " değil. Bu sabahki sohbet için teşekkür ederim. Ve hediyeler için."

Yüz hatları yumuşadı. "Bugün iyi şanslar. Birkaç arkadaş edinmeye çalış." Sonra onu çok şaşırtacak şekilde eğildi ve yanağından öptü. Arkasını dönerek kuzenine ve ekibine baktı. "İyi oynayın."

Ama o gider gitmez, ona ters ters bakmaya başladılar.

Jullien yorgun bir iç geçirdi. "Buradaki ilk günümde kışınıza tekme basmak zorunda mıyım gerçekten?"

"Lev," dedi kadın sahibi uyararak. "Restoranımda ateş yakmak yasak."

"Merak etme Petya. Bu insan müsveddesine dersini vermek için ateşe ihtiyacım yok.

dersi."

"Kıç tekmeleme o ." Jullien yavaşça ayağa kalktı. "Buradan tek başına için son şansın."

Lev, Jullien'in tahmin ettiğinden daha uzun boylu olduğunu fark edince duraksadı. Ve daha geniş.

Nedense kimse onun cüssesini takdir etmiyor gibiydi. Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. Çoğu varlığın üzerinde yükseliyordu ve yine de çok geç olana kadar bu gerçeği anlamamış görünüyorlardı.

Şimdi olduğu gibi.

Geri çekilmeyi ve mürettebatının gözünden düşmeyi reddeden Lev ona doğru uzandı. Jullien akıcı bir hareketle onu solar pleksusundan yakaladı, bu da ateş etmesini engelleyecekti. Sonra da boğazına yumruk attı. Onu yakalayınca döndü ve Lev'i bir sonrakinin peşinden gitmeden önce kabine yerleştirdi.

Jullien onu hızla yumruklayıp yakaladı ve yere düşürdü. Üçüncüyü vurmak için hamle yaptığında, o akıllıca geri adım attı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Seninle bir sorunum yok kardeşim."

Jullien başka bir tehdit olmadığından emin olmak için bakışlarını etrafta gezdirdi. Mişa ve Petya ağzı açık bir şekilde ona bakıyorlardı.

"Evinde bir karmaşa istemediğini söylemişsin."

Petya başını ona doğru eğdi. "Minnettarım."

Jullien cüzdanını çıkardı ve parasının yarısını bıraktı, bahşişin rahatsızlığı karşılayacağını umuyordu. üçüncü tayfadan uzak tutarak restorandan çıktı ve bu çıkışıyla kendi ölüm fermanını imzalamamış olduğunu umdu.

Eğer olsaydı...

Büyükannesi bu gece cesedinin başında kutlama yapıyor olacaktı.

Yeni işine doğru ilerlerken, mağaza vitrinlerindeki yansımasına bir an göz attı ve yüzünü buruşturdu.

Ona saldırmalarına şaşmamalı. En kötü serseri köpeklere benziyordu. Evet, temizdi. Ama yırtık pırtıktı. Bol giysiler. Terk edilmiş bir fabrikanın yakınlarında, elinde şişe içkiyle yanan bir fiçinin üzerine yığılmış gibi görünecek kadar yamanmış, ikinci el, lekeli palto. Elektrik bandıyla bir arada tutulan botlar. Çürük ellerine ve yırtık pençelerine baktı.

İğrençsin! Eton Anatole'un tüm soyu için bir utanç kaynağı! Annenin odasından çıkmamasına şaşmamalı. Onu kim suçlayabilir ki? Oğlum olarak seninle yüzleşmek zorunda kalsaydım ben de ayılmazdım!

Gerçek olmasaydı bu kadar yanmazdı.

Teyzesinin sert eleştirilerini bir kenara iterek yırtık pırtık paltosunun yakasını kaldırdı ve işe gitmek üzere hangara doğru yola koyuldu.

Ofise girdiğinde, yüzüne odaklanana kadar tezgâhtarın tiksinti dolu bakışlarını yakaladı. Sonra bakışları biraz daha misafirperver oldu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gunnar bu sabah işe gitmemi söyledi."

"Ah... sen Hançer olmalısın. Bir dakika bekleyin." Ayağa kalktı ve başka bir ofise gitti.

Geri döndüğünde, Jullien'in formuna odaklanırken yürüyüşünü yavaşlatan sarışın bir erkeğe liderlik ediyordu. Jullien'in aşınmış botlarının ucundan başının tepesine kadar hesaplı bir bakış attı. "Sana işlerimizi nasıl yaptığımızı iyice anlatmam söylendi. Gunnar gemiler hakkında bilgin söyledi?"

""

"Tavali hakkında ne kadar şey biliyorsun?" "Genel bilgi. Özel bir şey yok."

"Beni takip ederseniz... size iş tulumlarınızı giyebileceğiniz ve eşyalarınızı saklayabileceğiniz yeri göstereceğim."

Jullien onunla birlikte arka tarafa yöneldi. Silahını çıkarmaya başladığında içinden kötü bir his geçti. Gerçekten mi? Silahından vazgeçmektense testislerinden vazgeçmeyi tercih ederdi. Testisleri olmadan da yaşayabilirdi.

Silahlar ...

Paranoyaklaşıyorsun.

"Körfezde silahlı olarak çalışamazsınız. Bu tüm yönetmeliklere aykırı." Evet, o da öyle düşünmüştü. Yine de...

Jullien kılıfını ve silahlarını dolaba yerleştirdi ve müdürünü hangara kadar takip etti. "OOD siz misiniz?"

"Evet. Size Tavalian kültürü ve burada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında kısa bir eğitim vereyim. Şuna bakın..." Tavalı'nın ulusal bayraklarını, bireysel kantlarını ve rütbelerini taktığı kolunu işaret etti. "Hangi Ulus için uçtuğumuzu belirtir. Çıglık atan kafatasının bulunduğu simsiyah bayrak Gerçek Kara Bayrak Ulusu Gorturnum'a aittir. Bu biziz. Tavalı Ulusları arasında ilk yaratılan biziz. Altındaki yama benim kişisel Canting'im, sonra da rütbem. Bu üç şey benim bu Ulus'ta hakları olan bir Tavalı vatandaşı olduğum anlamına gelir. Dikkat ettiysen sende ne kantlama, ne bayrak, ne de rütbe var."

"Evet. Biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Kolundaki o boş kolun anlamı, senin bir sürtük olduğun. Rütben ya da vatandaşlığın yok. Bir horoz bile değilsin. Yani biz seninle konuşmadıkça sen Tavalı'yle konuşamazsın. Bizim dünyamızda sayılmıyorsun ve var değilsin. Burada sesi ve hakları *olmayan* bir hayaletsin."

Jullien, bir grup Tavalı'nın etrafında bir çember oluşturmak için ilerlediğini görünce donakaldı.

"Rütbeniz varmış gibi amirallerimizden biriyle yemek yemeyeceğinizden emin olabilirsiniz."

Kadınlarımıza bakmıyorsunuz bile."

"Evet," dedi başka bir Tavalı arkasından. "Ve sen kesinlikle bir komutana saldıramazsın, sürtük. Çünkü bizden birine saldırıyorsun. Hepimize saldırırsın. Tavalı olmanın anlamı budur."

"Ve *sen* Tavalı değilsin, köpek."

Jullien zihninde hesap yaparken sessizce yüzünü buruşturdu. İhtiyacı olduğundan değil. Bire yirmi ...

Çıplak elle yapmayı planlıyorlarsa bu canını yakabilirdi. Onu dövmek için aletler topluyor olmaları...

Siktir .

Bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi ve onlara gülümsedi. "Vay canına çocuklar. Bana hoş geldin partisi vereceğinizi bilseydim, bira getirirdim."

BÖLÜM 5

Ushara kendi kendine, en son şarkı söyleyen gönül avcısına tutulmuş aşık bir genç gibi davranmayacağına söz vermişti. Ne de olsa Tavalı filosunun en eski ulusunun amiral yardımcısıydı. Sahip oldukları en güçlü komutanın sağ koluydu. Genç olmasına rağmen, şimdiye kadar doğmuş herkes kadar bıkkındı. Bilge ve güçlüydü.

Olgun.

Trajen'in en iyi pilotlarından biriydi. Diğerlerinden daha çok güvendiği bir komutandı. Jullien'i kara sevdadan dolayı kontrol etmiyordu. Azıcık bile değil. Bu sadece Vasili'ye yaptıklarından dolayı duyduğu minnettarlıktı ve Jullien'in yeni işine ve karargâhına alıştığından emin olmak istiyordu.

Amiral yardımcısı olarak görevi buydu; istasyonlarına yeni katılan her üyenin toplumla iyi bir şekilde kaynaşmasını sağlamak. Uyum sağlamaları ya da atılmaları gerekiyordu.

Elbette normalde ondan bu kadar kişisel hizmet almazlardı ama Jullien oğlunun hayatını kurtarmıştı... Ona borçluydu.

Evet, kendine yalan ve hiç işi olmadığı halde neden onu aradığına dair bahaneler uydurduğunu biliyordu.

Ne kadar inkâr ederse etsin, aptalca olduğunu bildiği halde ona çekiliyordu. Onunla ilgili aklından çıkaramadığı şey vardı. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde kalbine dokunan bir şey.

Kocası bile.

Yine de kendisiyle gurur duyuyordu. Neredeyse iki tam günü onu rahatsız etmeden ya da nerede olduğunu gözetlemeden geçirmişti. Ama iki günün ardından, onun hiçbir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak istedi.

Belli etmemeye çalışarak körfeze yöneldi ve teknik olarak işinin parametreleri dahilinde olan gemi ve kargoları inceliyormuş gibi davrandı.

Yer ekiplerini taradı, siyah saçlı, geniş omuzlu, ölümcül bir yırtıcı hızına sahip ve tuhaf bir ısırma, kendini küçümseyen mizah anlayışı olan son derece uzun boylu bir erkek arıyordu.

Onu göremeyince hayal kırıklığına uğradı.

Nerede olabilir ki? Büyük bir kalabalığın içinde bile gözden kaçırılması zor biriydi. Kabul edin, koyu Andarion erkekleri Fyreblood cinsi arasında göze çarpma eğilimindeydi. Özellikle de onun gibi asil, belalı bir arabaya sahip olanlar.

"Hey, bebeğim."

Kardeşi Davel yanından gelip yanağına bir öpücük kondurunca durakladı. Ona hafifçe sarıldı. "Hey. Yeni mi geliyorsun?"

Siyah üzerine siyah giyinmiş olan erkek kardeşi başını salladı. Altı-iki yaşında, aşırı gelişmiş kaslardan oluşan devasa bir kütleydi. Ona göre fazla iriydi, kısa, dikenli beyaz sarı saçları ve kendisinininkine benzeyen gümüşü beyaz gözleri vardı. Ağabeyi olarak, her zaman zorba ve otoriterdi ve kocasının ölümünden bu yana, oğlunun nasıl yetiştirilmesi gerektiği konusunda yersiz tavsiye ve fikirlerle Vasili'nin babası olarak devreye girmeye çalışmıştı. Bu hem onun hem de oğlunun hoşuna gitmiyordu. Davel'in gidişatına bakılırsa, hangisinin hayatı için daha önce Lig sözleşmesi imzalayacağı bir yarışa dönüşecekti; o mu yoksa Vasili mi?

Yine de onu seviyordu ve iyi niyetli olduğunu biliyordu. Sadece kendi ailesini terapiye göndermeye devam etmesini ve oğlunu tek başına mahvetmesi için ona bırakmasını diliyordu.

"Mürettebatının geri kalanı nerede?" diye sordu, etrafına bakınarak.

"Çoktan eve doğru yola çıktılar. Seni burada gördüm, etrafta dolanıyordun, ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Paka bana Vas'a ne olduğunu anlattı. Köle tacirleri onu nasıl ele geçirdi ki?"

"Küçük bir arkadaş grubuyla Paraf Run'a gitmesine izin verdim." Neredeyse bir felaketin eşiğinden dönmüş olmanın öfkesiyle ona ters ters baktı. "Karın yüzünden."

Adamın rengi soldu. "Karım mı?"

öfke daha da artarken ellerini kalçalarına götürerek başını salladı. "Evet! Bana aşırı korumacı ve saçma olduğumu söylüyordu. Bağımsızlık duygusuna zarar vermeden ve onu kendi başına dışarı çıkmaktan korkar hale getirmeden önce çocuğumun üzerindeki ölümcül tutuşumu gevşetmem gerektiğini. Peki merhamet ettiğim an ne olacak? Seks tacirleri onun sarı saçlarını ve güzel yüzünü görüp onu sokakta yakalıyor. Ebeveynlik konusundaki uzman görüşleriniz için ikinize de teşekkür ederim. İkiniz de harikasınız. Minnettarım."

Nefesinin altında küfretti. "Ben dul muyum?"

"Henüz değil. Bunun için annene teşekkür etmelisin, bir de karının hamile olması ve doğmamış masum çocuğunun ruhunun vicdanımı rahatsız etmesini istemediğim gerçeği var. Ama bir dahaki sefere Fara karışırsa..."

"Vasili'yi asla riske atmayacağını biliyorsun."

Sözünü kesmek için elini sertçe kaldırdı. "Umurumda değil. Benim işime karışmaması gerekiyor. Senin de öyle. Oğlumu nasıl yetiştirdiğim onu ilgilendirmez, özellikle de bundan sonra."

Ölüme ne kadar yakın olduğunu fark etmiş olmalı ki, ilk kez geri adım attı. "Pekâlâ. Bu tartışmayı onunla ben yapacağım. Gerçi eminim bunu çoktan yapmışsınızdır."

"Evet, . Ve evet, şimdi benden korkuyor."

Başını salladı. ". Ona bir peruk almam gerekiyor mu?"

Ushara homurdandı. "Beni zorlama, Davel. Ona ne olmuş olabileceğini hâlâ atlatabilmiş değilim. Çok yakındı ve o çocuk bu alemde sahip olduğum tek şey. Kocamı çoktan gömdüm. Oğlumu *gömmeyeceğim*."

Ayıldı, "Biliyorum. Hepimiz sarsıldık ve biliyorsun ki kanıma zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim." Kaşlarını çatarak onunla birlikte körfezi taradı. "Her neyse, ne arıyorsun?"

O sorar sormaz bakışları aradığı erkeğe kaydı. Kendine ihanet etmemeye çalışarak omuz silkti. "Yok bir şey. Sadece buradan geçiyordum. Neden gidip ailene merhaba demiyorsun? Çocuklarının seni özlediğini biliyorum. Paka'larının evde olduğunu bilmeye ihtiyaçları var."

"Neyin peşinde olduğun konusunda yalan söylüyorsun ama olsun. Beni ne zaman yanında istemediğini biliyorum." Tekrar yanağına bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

Ailesinin bir Ixurian'la konuşmasını onaylamayacağını bilen Ushara, bir yükleyicinin hidrolik sistemi üzerinde çalışan Jullien'e doğru ilerlemeden önce onun gözden kaybolmasını bekledi. Ancak ona yaklaştığında, her zamanki akıcı zarafetiyle hareket etmediğini fark etti. Aksine hareketleri yavaş ve zahmetliydi. Metodikti.

Onun savaşa hazır bir şekilde arkasını dönene kadar nedenini anlayamadı.

"Aman Tanrım!" diye nefes nefese kaldı. Yüzünün bir tarafı yediği dayaktan dolayı korkunç bir şekilde şişmişti. Sol gözünü zar zor açabiliyordu ve dudakları yarılmış ve kabuk bağlamıştı. "Ne oldu sana böyle? Bir yük gemisi tarafından mı ezildin?" diye nefes aldı ve yaralarını inceleyebilmek için ona dokunmak üzere ilerledi.

Kızın ulaşamayacağı bir yere adım atarak etrafına bakındı ve sonra çalışıyor. "Ne diyebilirim ki, *mu tara*? Gittiğim her yerde arkadaş ediniyorum."

O da

Bir İngiliz anahtarını almak için eğildiğinde, gömleği sırtından yukarı doğru sıyrılarak omurgası boyunca daha fazla çürük ortaya çıkardı.

Dehşete kapılarak, ona yapılanların gerçek kabusunu ortaya çıkarmak için derisinden çekti. Aman Tanrım, topuk ve ayak parmak izlerinin tüm hatlarını . "Bu da ne böyle?"

Gömleğinin kuyruğunu kadının elinden aldı ve aşağı doğru çekti. "Sanırım terimi *bot partisidir*."

"Jullien... bunu HC'lere rapor ettin mi?"

"Neden? Hayatımda ilk kez biri beni onuruma bir parti düzenleyecek kadar düşündü. Aslında bu zahmete katlandıkları için oldukça duygulandım."

"Hiç komik değilsin." Bağlantısını çıkardı. "Hatırladığınız herkesin isimlerini ve eşkallerini istiyorum."

Soğukkanlı yüz ifadesiyle bağlantıyı aşağı itti. "Hiçbir şey hatırlamıyorum Amiral. Şimdi lütfen izin verirseniz, yapmam gereken işler var."

Kaba ses tonu onu yaralamıştı. Ve düşününce, çok garip davranıyordu. Her zamanki çekici hali yoktu. Aksine, mesafeli ve soğuktu. Onun bakışlarına bile karşılık vermiyordu.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey, *mu tara*. Sadece yapmam gereken çok iş var ve bunları gerçekten halletmem gerekiyor."

Sonunda ne olduğunu anladığında kalbi küt küt atmaya başladı. "Benimle yemek yediğin için seni dövdüler, değil mi?"

İçini çekti ama yine de onun bakışlarına karşılık vermedi. "Ben sadece Tavali gelenekleri, kuralları ve toplumunuzdaki yerim konusunda eğitildim."

"Ve sana yaptıklarından memnun musun? Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasından ve cezalandırılmamaktan memnun musun?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Başkalarına ders vermek için bu tür taktikler kullandığım biliniyor. Pek çok değersiz şey olsam da, Amiral, ikiyüzlü değilim. Ve karmaya çok inanırım. Bunu hak ettiğimi düşündüm. Her halükarda, demek istediklerini çok net bir şekilde anladım. Bu kesinlikle yakın zamanda unutmayacağım bir şey."

"Hey!"

Ushara keskin ve öfkeli bir seslenişle döndüğünde büyük kuzenlerinden birinin körfezin karşı tarafından onlara doğru geldiğini gördü. Durduğu yerden kuzeni onu göremiyordu ama kuzeninin görüş açısı açıktı.

Istaf, Jullien'e doğru o öfkeli kış tekmeleyici çalımıyla fırladı. Altı altı yaşında, dağ gibi, kaslı bir kar canavarıydı ve herkese gözdağı veriyordu.

Etrafında hep birileri vardı. Çoğu, açlıktan ölmek üzere olan bir kediden kaçan fareler gibi onun yolundan kaçtı.

Ancak Jullien cesurca yerini korudu ve onun yaklaşımı karşısında irkilmedi. Aksine, sakince ellerini sildi ve aptalca olduğu kadar takdire şayan da olan sinirli, meydan okuyan bir gülümsemeyle ona baktı.

"Küçük kardeşimi pislik sen misin?"

Jullien onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınmış olsa da, İstafa öldürücü bir bakış fırlattı. "Duruma göre değişir. Kardeşin silahsız bir sivile kuduz bir köpek gibi saldıran korkak piç mi?"

Öfkeyle hırlayan İstaf ilerlemeye başladı. Jullien de öyle.

Ushara girdi. "Oha! Bu da ne böyle? İstaf, açıkla kendini. Şimdi!"

"Silig'in ağzını burnunu kırdı. Onu hastaneye yatırın. Bunun bedelini ödemesini sağlamak için buradayım."

Çenesi düşmüş bir halde Jullien'le yüzleşti. "Sana saldıran Silig miydi?" Jullien kaçırdı.

İstaf'la yüzleşti. "Silig ona saldırdı mı?"

"Cidden bizden biri yerine bir pislik parçasını savunmuyorsun, değil mi?"

"Oğlumun hayatını tek başına kurtaran ve Vas'ı bana sağ salim teslim eden kişi o ise, ben de öyleyim. Oğlumu kurtardığı için minnettarlığımdan dolayı buraya getirdiğim erkeğe kendi kanımdan birinin zarar vermeye cüret ettiğini mi söylüyorsun? Trajen'in kendi misafirperverliğini gösterdiği bir erkeğe?"

İstaf'ın rengi soldu. "Ne?"

"Evet, o kısmı , değil mi?"

"Neler oluyor burada?" Davel, İstaf'ın yürüyüşündeki kan öfkesini görmüş olmalı ki sordu ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için iki kat geri döndü.

Ushara kuzenine doğru eliyle işaret etti. "Bu salak, sığınma teklif ettiğim ve Vasili'yi kurtaran erkeği dövmek üzereydi." Jullien'e döndü. "Şu embesillerin ona ne yaptığına bir baksana!"

Davel İstaf'ı itti. "Ne be adam? Neyin var senin?"

"Bilmiyordum. Ayrıca bunu kız kardeşini korumak için yapıyordum. Silig, Lev'in bir kuyruklu yıldız cürufunu ona asılırken yakaladığını ve haddinin bildirilmesi gerektiğini söyledi. O cürufun Vasili'yi kurtaran cüruf olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Ushara tiksintiyle dudaklarını büktü. "Sanki beni korumana ihtiyacım varmış gibi. Gerçekten mi? Karınıza benziyor muyum? Bilgin olsun diye söylüyorum, benim iki tane

blasterler ve onları kullanmak için bir lisans. Minsid cehennemi, *kız!*"

"Evet," diye kabul etti Davel. "Hatırlarsanız, küçük kız kardeşimle zorla dans etmeye çalışan son erkek hala burun deliklerinden her iki testisinin de alınması için ameliyat geçiriyor."

Kardeşi üzerine gidince gözlerini devirdi. "*O kadar* da kötü değilim."

"Hayır mı? Yalvarırım testisleri üç yıl geçmesine rağmen hala inmemiş olan adama sorun. Size söz veriyorum, kesinlikle aynı olmayacaktır. Testis alma ameliyatı gülünecek bir şey değildir."

Ushara hiç eğlenmedi. "Hâlâ kendi taşaklarına vurduğunu iddia ediyorum."

"Hiçbir erkek kendi taşaklarını *bu kadar* sert kaldıramaz. Güven bana." "Bilmiyorsun," diye homurdandı. "Sen orada değildin."

"Evet, ama kimin neyi, nasıl ve özellikle de ne kadar zorladığını bilecek kadar seninle dövüştüm. Hatta ne zaman yanıma gelsen taşaklarım hayatta kalma içgüdüleriyle vücuduma geri dönüyor. Ve bu sadece kötü çocukluk anılarımdan kaynaklanıyor."

"Hey, nereye gidiyor bu?" Istaf çenesini yavaşça geriye, körfezdeki ofislere doğru yürüyen Jullien'e doğru salladı.

Üçü de ona doğru dönünce Jullien dondu kaldı. "Tüm bu konuşmalar beni oldukça rahatsız ediyordu. Bu nedenle, testislerimi *herkesin* vuruş menziline çıkarmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Davel bir kahkaha patlattı. "Akıllı erkek. Ondan şimdiden hoşlandım." Jullien'in yüzündeki hasarı görünce ayıldı. Kuzenine ters ters bakarken çenesinde bir tik başladı. "Bunu ona sen mi yaptın?"

"Hayır. Silig ve bir grup yandaşı yaptı. Ama-" Istaf, sözünü kesmeye başlayan Davel'in sözlerini kesmek için elini kaldırdı. "Bu piç kurusunun *onlara* ne yaptığını görmelisin. Her birinin ağzını burnunu kırdı. Dürüst olmak gerekirse, onun iki katı büyüklüğünde birini bekliyordum."

Jullien İngiliz anahtarını ayaklarının dibindeki alet kutusuna attı. "Evet, ben ve Gondarion örümcek otu. Kolay kolay yıkılmayız."

"O zaman neden peşinden tek başına geldin?" diye sordu Davel Istafa savunmacı bir tavırla. "İlk başta, onu görene kadar öyle değildim. Sonra kardeşimi düşündüm. aptalın tekiydi."

Jullien bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bu durumda Amiral Altaan'a teşekkür borçlusunuz. Az önce seni bir evren dolusu acıdan ve nereye sokmayı planladığımı bilmek istemeyeceğin bir yerden İngiliz anahtarı alma operasyonundan kurtardı."

Istaf kaskatı kesildi. "Pek tehdit oluşturacak birine benzemiyorsun *evlat*."

"Evet, yürüyen ve çalışan benim, hastane yatağında yatan ise kardeşin." Jullien bir İngiliz anahtarı daha çevirdi.

indir.

Istaf öne doğru bir adım attı ama Davel onu yakalayıp geri çekilmeye zorladı. "Yeter artık. Sen," dedi kuzenine. "Evine git."

Istaf razı olmadan önce Jullien'e hoşnutsuz bir bakış fırlattı. Jullien işine geri döndü.

Ushara, Jullien monitöre uzanırken elini onun elinin üzerine koydu ve onu durdurdu. "Bir doktora görünmeniz gerekiyor."

"Ben iyiyim," dedi başını kaldırmadan.

Çenesini hafifçe avucunun içine aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Jullien onun solgun gözlerindeki sıcak endişeye bakarken nefes alamıyordu. Elinin sıcaklığını teninde hissederken.

"Lütfen?"

Gerçeği söylemeden önce bu tek kelimenin tadını çıkardı. "Boş zamanı karşılayamam. Kira ödemek zorundayım. Ayrıca, çok daha kötü dayaklar yedim. Güven bana. Bu o kadar da kötü değil."

Bakımlı elini onun çürük elinin üzerine bıraktı. Aralarındaki zıtlık şaşırtıcıydı. Sadece onunkinin onunkine kıyasla çok solgun olması değil, narin kemikleri ve teninin yumuşaklığı da. "Tek bir şey yaparsan gideceğim."

"Ne?"

"Gömleğini çıkar. Davel doktora ihtiyacın olmadığını söylerse seni rahat bırakırım."

Kardeşi büyük bir protesto sesi çıkardı. "Ben bu işe nasıl bulaştım?"

"Sen dövüşmeyi seven asabi birisin ve Jullien'in yaralıyken çalışıp çalışmaması gerektiğini bilecek kadar kaburgalarını kırdın ve zedeledin. Ayrıca yüz ifadenden yaralarının ne kadar kötü olduğunu anlayabiliyorum çünkü seni çok iyi tanıyorum."

Jullien dişlerini sıktı. "Peki ya reddedersem?"

"Sizi işten uzaklaştıracam ve tam bir değerlendirme için revire sevk edeceğim."

Jullien aletlerini bırakmadan önce ona homurdandı ve gömleğini yukarı çekmenin acısı için kendini hazırladı. Gerçi buna mecbur değildi. Gömleği koltuk altlarına kadar kaldırmıştı ki ağabeyi kötü bir küfür savurdu.

"Bu nasıl ayakta durabiliyorsun?" Ushara yüzünü buruşturdu. "Kötü, değil mi?"

Davel başını salladı. "Evet, bu kötü. *Kahretsin!* Eğer gerçekten daha kötüsünü yaşıadıysan, nasıl olduğunu bilmek istemiyorum. Nedenini de bilmek istemediğime eminim."

Gömleğini indiren Jullien, acının onu kesmesiyle irkildi ve acı dolu bir nefes verdi. Bir an için gerçekten bayılabileceğinden korktu.

Ushara ona ters ters baktı. "İşte bu kadar. Benimle geliyorsun."

Jullien ter içinde kalırken görüşünü temizlemek için başını salladı.

"*Mu tara-*"

"Tek bir itiraz kelimesi bile yok. Seni burada acı çekmen için bırakmayacağım. Biz işleri böyle yapmayız."

"Tavsiyemi dinler misin, *Drey*? Tartışmaya girme. İnatçılığı ya da alçaklığıyla kazanacaktır. Daha önceki testis tartışmasını hatırlıyor musun?"

Jullien homurdandı. "Peki." Aletlerini temizlemeye gittiğinde, kardeşi onu kenara itti.

"Bunu anladım. Akciğerini delmeden önce dinlenmelisin. Gerçekten mi? Şimdiye kadar bunu yapmayı nasıl kaçırdınız bilmiyorum."

O haklıydı. Ciddi bir iç hasar vermemiş olması bir mucizeydi. Ama belirttiği gibi, bu onun ilk şiddetli dayaağı değildi. Yaralarla nasıl hareket edeceğini ve onları nasıl kötüleştirmeyeceğini uzun, çok uzun zaman önce öğrenmişti.

Davel'e nezaketi için minnettar olan Jullien başını ona doğru eğdi.

"*Pakti, drey.*"

"Sorun değil."

Ushara onun paltosunu yerden aldı ve onu tamamen şaşırtarak elini kendi elinin içine aldı. Tam bir dakika boyunca Ushara'nın teninin sıcaklığı elini okşarken nefes alamadı. "İşe bu halde geldiğine inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?"

"Eğer yapmazsam, paramı alamayacağımı. Daha kötüsü? Kovulacaktım. Bu ikisinin arasında bir yerde... öldürülürdüm."

"Hiç komik değilsin."

Revire doğru gitmeye başladığında, adam onu durdurdu. "Oraya gidemem." "Neden?"

Jullien bu soru karşısında dehşete kapıldı. "Başıma konan ödölü gördün. Hayatımı, DNA'mı inceleyip arama emrimi bulacak olan bilinmeyen bir doktorun ellerine bırakacak değilim. Orospu büyükannemi mutlu etmek için cesedimi kirlletmek üzere beni zehirleyen bir sıçanı beslemektense yaralarımın ölmei tercih ederim."

"Bana , değil mi?" "Evet."

Elleri hâlâ onunkilerdeyken, onu ters yöne doğru çekti.

Jullien, başka bir konut alanına gelene kadar onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Buradaki apartman daireleri onun bulunduğu yerden çok daha güzeldi.

Yaşamak. Daha büyük. Yemyeşil. Ona Andaria'daki Eris'in, üst aristokrasinin ve eski soyluların çoğunun evlerini yaptığı politikacı bölgesini hatırlatıyordu.

Ushara sakın bir yeşile boyanmış bir evde durdu ve içeri girmeden önce kapıya bir kod girdi. İlk başta buranın kendi evi olduğunu düşündü, ta ki etrafına bakıp Ushara'nın sayısız kardeşiyle birlikte küçük bir kızken çekilmiş eski resimlerini görene kadar. Halı kaplı zeminde her türlü oyuncak vardı ve havaya sıcak ve tatlı bir koku yayılıyordu.

"Matarra?"

Kız annesini çağırdığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burada ne var?" diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sakin ol. O bir şifacı. Sana iyi bakacaktır."

Ushara'nın *Fyreblood* ebeveynleriyle karşılaşma ihtimali karşısında aniden dehşete kapılan adam, Ushara'nın daha yaşlı bir versiyonunun önlerindeki kapıdan içeri girmesiyle aynı anda oradan ayrılmak niyetiyle geri adım attı. Annesi ona bir kez baktı ve beyaz Andarion gözlerini dolduran tanıdık nefret parıltısıyla dudağını büktü.

Jullien kaçmaya çalıştı ama Ushara onun elini bırakmayı reddetti.

Birden arkasında bir varlık hissetti. Döndüğünde, orada babası olması gereken yaşlı bir *Fyreblood* erkeği gördü.

Ve onu gördüğüne en az annesi kadar sevinmiş görünüyordu. Anne ve babası onu yakıcı nefesleriyle oracıkta kavurmadıkları için şanslıydı.

"Onun burada ne işi var?" diye hırladı annesi, her an ateş hortumunu ona fırlatmak üzere olduğunu belli eden hırçın bir ses tonuyla.

"Vasili'nin hayatını kurtardı."

"Buna inanmak imkânsız," diye hırladı babası arkasından. "Onun türü bunu yapmaz. Kendilerinden başka kimseyi kurtarmazlar ve bizi de hedef olarak kullanmaktan ve duvarlarına hatıra olarak koymak dışında bir amaçları yoktur."

"Ve ben oradaydım. Onu gördüm."

Babası aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun, Ushara?"

"Biliyorum, Paka."

"Anladığımı sanmıyorum, *Atalla*." Jullien'e, teyzesi Tylie'nin çocukken annesini görmeye çalıştığında ona attığı bakışları hatırlatan soğuk ve nefret dolu bir bakış fırlattı. Tıpkı o zamanki gibi, midesini küçülttü ve ona hissettirdikleri kadar düşük olmayı dilemesine neden olan aynı mide bulandırıcı, mide bulandırıcı hissi bıraktı. En azından o zaman görünmez olurdu.

"Büyükbabası ben çocukken babamı gözümün önünde öldürdü ve bunu yaparken de güldü."

Jullien dişlerini sıktı. Evet, bu kulağa ailesinin yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Gür Tana, büyükannem duyduğu bir dedikodu yüzünden aynı suçlu büyükbabamın boğazını kahvaltı sırasında kesti."

Bu onun öfkesini aldı. Gerçekten de ağzı açık kaldı. "Ne?"

Jullien hafifçe başını salladı. "Kulaktan kulağa. Elbette bu ona söylenmiş bir yalandı. Ama iş geçene kadar gerçeği öğrenmeye zahmet etmedi. *Tüh* demek o günü tam olarak karşılamıyordu ve kendisine yalan söyleyen kişiye karşı başlattığı öfkenin yanında bu hiçbir şeydi. İyi *ki o* aptal ben değilmişim."

Çenesi daha da düşen babası, Ushara'ya yüzünü buruştururken Jullien'i işaret etti. "Nasıl olduklarını görüyorsun! Hiçbirine güvenemezsin. Ve sen *bunu* evime getirmeye nasıl cüret edersin? Ne düşünüyorsun?"

"O büyükannesi değil. Jullien, söyle ona!"

Jullien önce annesine sonra da babasına baktı, sonra başını salladı ve elini bıraktı. "Buna gerek yok. Ben zaten yargılandım ve hüküm giydim ve ailemden en çok öğrendiğim şey, bir hüküm verildikten sonra bunun ertelenemeyeceği ya da merhamet gösterilmeyeceğidir." Annesine resmi bir selam verdi. "Güzel evinize huzursuzluk getirdiğim ve sizi üzdüğüm için beni affet Ger Tarra." Babasının önünde eğildi. "Mi Gür Tana."

Bununla birlikte gitti.

Ushara babasına ters ters baktı. "Gerçekten mi? Küçük bir kızken bana misafirperverlik ve borçların ödenmesi hakkında verdiğin onca dersten sonra mı?"

"Sakin bu tonda konuşmaya cüret etme! Eğer sana başka bir şey öğretmediysem, o da asla ve asla karanlık bir kalbe inanmaman gerektiğidir. Kocan bunun için mezarında dönüyor!"

"Ve oğlum o erkek ve Vas için yaptığı fedakârlık sayesinde yaşıyor. Herkes tarafından dışlandı ve reddedildi. Ben onlar gibi olmayacağım. Sen bana daha iyisini öğrettin. *Evrendeki yolculuk tek bir adımla başlar*. Bunu bana kaç kez söyledin?"

Kaşlarını çatarak annesine döndü. "Ailesi ona öğretti Hayatının her noktasında ihanet ve zulümden başka bir şey *görmedi*. Onu hiçbir şey vermeden dışarı attılar ve ölüme terk ettiler. Ona bizim onlardan daha iyi olduğumuzu söyledim. Ama buraya geldiğinden beri bizden de aynı vahşeti görüyor. Gerçekten onlardan bir farkımız var mı? Onlar gibi olmadığımız için bize saldırdılar, peki biz ona ne yaptık? Aynısını.

Ben öyle olmayacağım. Onu ailesinin yaptıklarıyla yargılamayı reddediyorum."

Babası kekeledi. "*O aranıyor*. Taşdığı ödülü görmedin mi?"

Başını salladı. "Evet, biliyorum. Onun da bizim gibi bir ödülü var. Biz de Birlik tarafından aranmıyor muyuz? Tavalı Canting ve bayraklarına sahip olmak ölüm değil mi? Burada bir Birlik gemisi tarafından yakalandığında hapsedilecek ya da asılacak birimiz yok mu? Andarion topraklarına girmeye kalkışırsak başımıza neler geleceğini boş verin."

Ushara, Jullien'in gittiği kapıyı işaret etti. "Jullien hayatını değiştirmeye ve yeniden başlamaya çalışıyor. Aşması gereken bir başka dağ gibi engel olmaksızın, ona yardımcı olacak bir merdiven olmayı tercih ederim."

Annesi küçümseyerek homurdandı. "Daha çok, seni kullandıktan sonra bir kenara atılacak bir sıçrama taşı gibi."

"Eğer böyle yapmayı seçerse bu onun suçu olur. Ama onu reddedersem ve Eton Anatole soyundan geldiği gerçeğinden başka hiçbir sebep yokken ona bok gibi davranırsam, o zaman bu benim suçum olur. Ve bu günahın ruhuma işlemesini istemiyorum. Bir kara yürek olarak yaşamayacağım. Ailem bana daha iyisini öğretti."

* * *

Jullien titreyerek ve halsiz bir şekilde duvardan aşağı kayarak karanlık bir sokağın gölgesinde çömelirken içini çekti. Dürüst olmak gerekirse, artık yürüyemeyecek kadar yorgun ve acı içindeydi. Hem neden zahmet etmişti ki?

Bir gün daha yaşasa kimsenin umurunda olmayacaktı. Ölse bile kimsenin haberi olmayacaktı. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Sadece anlamadığı kararlı bir devam etme isteği. Muhtemelen bildiği tek şey bu olduğu için.

Büyükannesi haklıydı, o sonuna kadar aykırı bir piçti.

Gözlerini kapatarak, hayatında rüya gördüğü bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyordu. Çocukken tek amacı hayatta kalmaktı. Günü canlı atlatmak.

Çocukluğuyla ilgili hatırladığı tek şey sürekli korkmaktı. Ya da kızgın.

Evet. Çok kızgın olduğunu hatırlıyordu.

Korku ve öfkenin onu ancak kardeşinin gözlerine baktıktan ve Nemesis'in ona baktığını gördükten sonra terk etmesi ne kadar garipti. O ruhsuz katil, onu durduğu yerde deşmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Kristal berraklığındaki o tek anda, onu yakan o insan yeşili gözlerde

Yırtıcı bir öfkeyle kendi yansımasını görmüş ve kendinden Nykyrian'ın asla edemeyeceği kadar nefret etmişti.

Aslında hiç kardeş olmamışlardı. Nykryian gönderilmeden ve "öldürülmeden" önce bile hiç . Altın sarısı ve adil olan Nyk, anne ve babaları tarafından üzerine titrenmişti. Ve Jullien bu yüzden ondan nefret etmişti. Jullien doğduğu andan itibaren onunla rekabet edebilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kendisini Nyk'ın dengi olarak görmelerini sağlamak için.

Hiç .

İkinci doğan. İkinci en iyi.

Nyk varisiydi. Jullien onların yedeği idi. Ve onu hiçbir zaman gerçekten istememişlerdi. Bu gerçeği saklamaya ya da onun duygularını kurtarmaya da çalışmadılar.

"Jullien?"

Başını geriye doğru eğdiğinde, azap meleğinin indiğini gördü.

Yorgun ve üşümüş bir halde ona baktı. "Lütfen beni yalnız bırakın."

Ushara onun yanında diz çöktü ve kaşlarını çattı. Onda farklı bir şeyler vardı. Sesinde kalbini burkan bir şey. "Neden?"

Cevap vermedi.

"Jullien... konuş

benimle."

"Bu daha kolay, tamam mı? İstenmeyen bir pislik olduğumu biliyorum ve bunu kabul ediyorum. Ama sonra sen geliyorsun ve bana parçası olamayacağım bir dünyanın görüntülerini gösteriyorsun. Bana normal olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyorsun ve sonra gerçeklik geri döndüğünde bununla başa çıkmak benim için çok daha zor oluyor." Adam kızın bakışlarıyla karşılaştı ve ela gözlerindeki ıstırap kızın içini yaktı. "Artık bunu yapmaktansa herkesin yaptığı gibi beni dövmeni ve aşağılamayı tercih ederim. Bu çok daha zalimce."

"Seni burada bırakamam. Acı içinde."

"Elbette yapabilirsin. Sadece arkanı dön ve herkes gibi beni de karanlıkta bırak. Çok kolay."

"Jullien-"

Sözlerini kesmek için parmağını kızın dudaklarına koydu. "Denediğin için teşekkür ederim. Herkesin benim için yaptığından daha fazlasını yaptın. Şimdi git, *mu tara*. Seni seven bir ailen var. Benim gibi bir şey için onlarla asla kavga etmemelisin. İnan bana, ben buna değmem."

bir gölge düştü.

Kafasını kaldırdığında babasının onlara öfkeyle baktığını gördü.

Sinirli bir şekilde hırlayarak, Jullien'in ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi. "Hadi, seni değersiz kara kalp piçi."

Jullien acı içinde tısladı.

"Dikkatli ol!" diye uyardı. "Durumu kötü, Paka."

Dokunuşunu yumuşatan babası, Jullien'in kolunu omuzlarına doladı ve onunla başka bir kelime konuşmadan evlerine dönmesine yardım etti.

Döndüklerinde annesi misafir odasını hazırlamış ve küçük bir tıbbi kit hazırlamıştı. Babası geri çekilmeden önce Jullien'in yatağa oturmasına yardım etti.

"Peki nesi var?" diye sordu babası Ushara'ya. "Bir suikastçı tarafından bıçaklanmadan önce mi sonra mı?"

Babası iç çekti. "Bu yarar."

Jullien acı ve gönülsüz bir sırıtış attı. "Ne diyebilirim ki? Herkesin içindeki en iyi amacı ortaya çıkarıyorum."

Annesi Jullien'in iş gömleğini çıkarmasına yardım ederken babası homurdandı. Ancak o zaman Ushara, Jullien'in hayatının gerçek dehşeti hakkında öğrendiklerini anlamaya başladıklarında, ebeveynlerinin gözlerinde ona karşı gerçek bir sempati gördü.

Annesi dudağını ısırarak kanlı bandajı bıçak yarısından geri çekti. "Bu çok kötü enfekte olmuş. Doktora gittin mi?"

"Hayır. Üzerime atlayana kadar iyi idare ediyordum. Kırık kaburgalarla dezenfekte zor oldu." Elini kaldırdı ve yırtık pırtık, yıpranmış eldivenini çıkardı. "Ve kırık bir bilek."

Ushara fark etmediği bir şey karşısında nefesini tuttu.

Babası Jullien'e ters ters bakmadan önce ona şaşkınlıkla baktı. "Körfezde bu şekilde mi çalışıyordun?"

"Evet, Gür Tana."

"Ne kadar sürecek?"

"İki gün oldu. Aslında bugün dünkü kadar kötü değil."

"Revire gitmesi gerekiyor." Annesinin sesi ısrarcıydı. Jullien başını salladı. "Bunu riske atamam."

"Haklı," diye onayladı babası. "Kimliğini öğrendiklerinde onu ele vermek istemeyecek tek bir Tavalı bile yok burada. Ve bizden biri olmadığı için hiçbir koruması da yok. Ödül için onu vurmadığım için çok şanslı."

Annesi ona sert bir bakış attı. "Hiç komik değilsin Petran." "Hayır, ama dürüstüm."

Annesi ona bakarak Jullien'in morarmış ve şişmiş elini ve dövmele ön kolunu nazikçe inceledi. Bileğindeki, tiziran'ın geçmişiyle ilgili daha da derin bir üzüntüye işaret eden sivri dikey yara izlerini görünce yüz hatları sertleşti.

Daha mı kötü? Kendi hayatına son vermeyi birden fazla kez denemişti.

Annesinin neye baktığını fark ettiği anda kızardı ve bileğini yana çevirerek onları gizledi.

Annesi yara izleri hakkında yorum yapmadı. "Evladım? Lütfen benim için yağ sandığımı getirir misin? Ve Shara, bir bitki çayına ihtiyacım var. Ballı limon ve ornar."

Annesi gözünü ve yanağını incelemek için hareket ettiğinde Jullien kendini destekledi. Annesinin hakkını vermeliydi, şimdiye kadar yakın olduğu herkesten daha nazik bir dokunuşu vardı.

"Neden kaçıp duruyorsun? Dokunuşum seni bu kadar mı rahatsız ediyor?"

"Hayır, Ger Tarra. Lütfen beni affet. Birinin bana dokunmasına alışkın değilim.

Tabii bir darbe vurmak için değilse."

Adamın morarmamış yanağını avuçladı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "En son ne zaman biri sana sarıldı?"

Jullien ona cevap vermek istemeyerek başka tarafa baktı.

"*Alteske?*"

"Jullien, lütfen, Ger Tarra. Resmiyete gerek yok. Dört yıl önce mirastan mahrum bırakıldım."

Bakışları adamın göğsündeki, sözlerini kanıtlayan belirgin pençe izlerine kaydı. O serseri idi. Andarion topraklarında artık hoş karşılanmıyordu. Topraklarından herhangi birinde yakalanmak en iyi ihtimalle anında tutuklanmak, en kötü ihtimalle de ölüm demekti.

Talyn Jullien'in özel muhafızlığına atandığında kuzeni Merrell'in Talyn Batur'a yaptığı da buna uyuyordu. Talyn'in babası Fain Hauk'a yapılmasında hepsinin parmağı vardı. Dürüst olmak gerekirse, Jullien Fain'in evlatlıktan reddedilmesini istememişti.

Bu, büyükannesinin zalim rüyasıydı çünkü Hauk ailesinden şahsen çok nefret ediyordu.

Evrene atılan şey, intikamla geri döner. Jullien bunu kesinlikle doğrulayabilir.

Ushara'nın annesi nazikçe gözünü temizledi. "Soruma cevap vermedin."

"Bence bu çok açık, Ger Tarra." "Dört yıl mı?"

Onun bu varsayımına acı acı güldü. Sonra içindeki o eski zehir damarı ayağa kalktı ve her zaman yaptığını yaptı. Ruhunun en karanlık köşelerinde tasmalı tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı kısır acıdan dışarı fırladı.

"Başkaları tarafından sadece cezalandırılmak için yeterince uzun süre tutuldum. Eğer içimde bir parça iyilik arıyorsanız, sizi temin ederim ki, ben oldukça

kısır. Kendi annem de dahil olmak üzere herkes bana doğduğum andan beri Androkyn'in en hayırsızı olduğumu söyledi. Aksine, yaşamak için en isteksiz sütannem tarafından emzirilmek yerine, onun rahminden çıktıktan sonra ."

Solgun gözleri dehşetle doldu ve elini onun yüzünden çekti. "Öz annen tarafından bu kadar nefret edilecek ne yaptın sen?"

Tüm çocukluğu boyunca peşini bırakmayan soru buydu. "Elimdeki tek cevap, amcam Eadvard'ı kayırmak gibi talihsiz bir şansa sahip olduğum."

"Anlamıyorum."

Jullien onun bakışlarına karşılık verdi ve iç çekti. "Aralarında sadece bir yaş vardı. Büyükanneimin en sevdiği çocuğu olan Eadvard, on altı yaşına gelmeden annemin iki kardeşini öldürdü. Anneme saldırıp ölüme terk etti ve annem yaralarından ölmeyince onu ve teyzem Tylie'yi öldürmeye kalkıştı. Teyzem de henüz genç bir kızken onun kalbini göğsünden söküp çıkarmış. Görünüşe göre, yürümeyi öğrendiği andan itibaren psikopat bir piçmiş. Dolayısıyla, kendisini öldürmeye çalıştığı için öldürdüğü yarattığın fiziksel bir kopyasını rahminden çıkarıp ona vermeye çalıştıklarında annemin yaşadığı dehşeti tahmin edebilirsiniz. Bana ilk baktığında çılgılık attığı ve dehşet içinde geri çekildiği söylendi."

"Bu senin hatan değil."

"Annem ve teyzem de Yllam Ortodoksluğunun sıkı takipçileridir. Amcamın ruhunun bende olduğuna ve tanrıların amcama karşı yaptıklarından dolayı amcamı cezalandırmak için onu anneme geri verdiğine inanıyorlar."

"Neye inanıyorsun?"

"Belki de ben Eadvard'ın yeniden doğmuş haliyim. Ve cezam buraya dönmek ve benden en çok nefret edenlerin himayesine verilmek. Bu en azından bana hayatım boyunca yaşadığım cehennem için bir sebep verir. Ve eğer bu yüzden buradaysam, o zaman bu kadarı kabul edebilir ve onunla başa çıkabilirim."

"Yani inançlı birisin, öyle mi?"

"Pek sayılmaz. Bu sadece kendime söylediğim bir yalan, böylece bir nebze olsun akıl sağlığımı koruyabiliyor ve ailemin ne kadar büyük bir rezalet olduğunu açıklayabiliyorum. Ve neden onlara katlanmak zorunda olduğumu."

Ushara elinde çay ve büyük bir sandıkla döndü. "Paka Oxana'yı almak için ayrılmak zorunda kaldı. Motorlarının bir parçası patlamış ve mahsur kalmışlar."

"O iyi mi?"

"Evet. Sadece bir arıza. Sizin için onu izliyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ona göz kulak olabilmemiz için iletim yapıyor."

İyi. Paka gelene kadar onları koruması için bir avcı ekibi gönderdik bile." Ushara çayı annesine uzattı. "Oxana benim kız kardeşlerimden biri," diye açıkladı Jullien'e.

Annesinin yağları çayın içine karıştırıp ona vermesini izlerken cevap vermedi.

"Bunu sıcakken içmelisin. Acına iyi gelecektir. Bitirdiğinde, bıçak yarasını temizleyip tekrar kapatacağım ve bileğini ayarlayacağım."

"Peki ya kaburgaları, anne?"

"Ben yarayı iyileştirdikten sonra onları sarabiliriz. Revir onları kaynaştırabilir ve çok daha hızlı iyileştirebilir."

Jullien bu düşünceyle alay etti. "Şahdamarımı kesip ödülü de toplayabilirler." Çayı bir yudumda geri devirdi. Aslında gerçekten güzeldi. Sıcaklık içine yayıldı, ama bunu yaparken göz kapaklarını ağırlaştırdı.

Oda dönmeye başladı. Ne oluyor be?

Odaklanmaya çalıştı. "Bana ne yaptın?"

"Dinlenmeye ihtiyacın var. Sadece rahatla ve nefes al."

Lanet olsun.

"Bana ilaç mı verdin?" Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Bildiği bir sonraki şey, her şeyin karardığıydı.

Ushara, Jullien'in başını çarpmadan önce yakaladı. "Dikkatli ol," diye uyardı annesi.

Bu ses tonundaki endişe onu hazırlıksız yakaladı. "Şimdi mi endişeleniyorsun?"

Ushara'nın onu yatağa yatırmasına yardım ettikten sonra başını salladı. "Sen yokken bir anımız oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, anlıyorum. Onun karanlığına neden kapıldığını anlıyorum." Jullien'in dövmenin olduğu kolunu kaldırdı ve Ushara'nın mürekkebin altında Jullien'in bileklerini kestiği yara izlerini görebileceği şekilde çevirdi. "Ama dikkatli ol, *mu tina*. Biri bu tür bir acı içindeyken, bundan kurtulmak kolay değildir. Senin onu yukarı çekip kurtarmandan çok, onun seni aşağı çekip boğması daha olasıdır."

"Katılıyorum. Ama üzüntüsünün içinde debelenmiyor. Başkalarını da suçlamıyor. Çabalıyor. Gördüğüm şey bu ve ona yardım etmek istememe neden olan da bu. O tanıştığımız diğer karanlık kalpler gibi değil."

"Hayır, ama içinde hala derin, affetmeyen bir karanlık var. Hakkında okuduklarıma göre, onu kendi kardeşine karşı serbest bırakmış. Dikkat et de sana asla salmasın."

Annesi haklıydı ve o da bunu biliyordu. Sadece bir aptal bu erkeğin tehlikesini görmezden gelebilirdi. Jullien ailesi gibi olmasa da, yine de onların zalimliğinin bir ürünüydü. Hâlâ bir Eton Anatole'du. Bu da onun kalbine sahip olma fikrinin daha çok onu göğsünden oymak ve eğlence için yakılmak üzere bir kutuya koymak olduğu anlamına geliyordu.

"Merak etmeyin. Biz sadece arkadaşız. Bu konuda çok eksik görünüyor."

Annesi bıçak yarası üzerinde çalışırken başını salladı. "Bu neden mühürlenmemiş?"

"Öyleydi. Silig ve aptal arkadaşları ona saldırdığında tekrar yırtmış olmalı."

Kafasını kaldırdı, ağzı açık kalmıştı. "Bunu ona yapan Silig mi?" "Evet. Lev bizi birlikte yemek yerken gördü ve ona yer."

"Onun kim olduğunu bilmiyorlar mıydı?"

"Tabii ki hayır. Onlar aptal. Neyse ki bizim taraf tüm beyinleri ele geçirdi."

Annesi buna güldü, sonra yarasını sarmayı bitirdi ve dikkatlice yan tarafını sardı.

Kaburgalarını sardıklarında annesi tereddüt etti. "Son derece yakışıklı, değil mi?"

Ushara başıyla onaylamadan önce yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

Annesi ona spekülatif bir bakış attı. "Yani ondan hoşlanıyorsun?" "Yalan söyleyip hayır demeyeceğim. Baştan çıkarıcı biri."

"Sana karşı herhangi bir yaklaşımda bulundu mu?" "Hayır, çok saygılı davrandı."

"Yazık."

"Matarra!"

Güldü ve burnunu kırıştırdı. "Baban sinir bozucu bir canavardı. O peşimde olmadan arkamı dönemezdim. Gözümü bir başkasına dikmişim ama baban buna izin vermedi. Bugüne kadar Petran'ın ısrarcı olmasına çok sevindim. Ve çok geç olmadan aklım başıma geldiği için. Aksi takdirde, başka bir paka ve başka bir hayatınız olacaktı."

Annesi Jullien'in vücudundaki morluklara ve kesiklere dikkatle yağlarını sürdü ve ovdu. Bir yandan da kirpiklerinin altından Ushara'ya bakıyordu. "Chaz'in öleli uzun zaman oldu ve senin başka bir erkeğe yaklaştığını hiç görmedim."

"Doğru."

"Peki ne değişti kızım?"

Ushara cevap vermemeye başladı ama annesinden hiç sır saklamamıştı. şimdi başlamak için gerçekten bir neden yoktu. "Vasili ondan hoşlanıyor. Vas'ın şimdi nasıl olduğunu gördün. Yeniden konuşuyor ve yıllardır yapmadığı gibi etkileşime giriyor. Ve tiziran Vas'a karşı çok nazik. İnanılmaz derecede."

"Paka'nız yanımızda bir kara kalbi asla kabul etmez. Bunu sen de biliyorsun. Geri dönmesine izin vermesine şaşırdım."

"Biliyorum. Dediğim gibi, biz sadece arkadaşız. Hepsi bu." Yine de bu sözleri söylerken bile yalan olduğunu biliyordu. Jullien ne zaman yanında olsa içinde farklı bir şeyler oluyordu.

Kalbini kırdı ve kocasından beri hiçbir erkeğin ona hissettirmediği şekilde hissetmesini sağladı. Bir parçası onun varlığında daha canlıydı. Onun daha çok farkındaydı. Daha uyanık ve baş döndürücü.

Dokunduğu sadece Vasili değildi.

Nedenini bile bilmiyordu. Ya da nasıl olduğunu. Ama tehlike işaretlerini fark etmişti. Chaz ile bu çok kolay olmuştu. Çocukken birlikte okula gitmiş benzer yaratıklardı.

Aileleri, ikisinin de hatırlayabildiği kadar eskiden beri arkadaştı.

Jullien tamamen başka bir meseleydi. Onun varlığı hepsini tehdit ediyordu. O aranıyordu. Avlanıyordu.

Nefret ettim.

Bakışları adamın bileğindeki, ailesinin geri kalanı gibi psikopat olabileceğini düşündüren yara izlerine kaydı. Tanrılar, Anatollerin damarlarında hiçbir zaman istikrar ve güvenilirliğin dolaşmadığını biliyordu.

Aklı başında bir kadın çok geç olmadan oradan uzaklaşırdı.

"Shara?"

Annesinin endişeli ses tonu karşısında gözlerini kırptırdı. "zr dilerim anne. Sadece haklı olduğunu düşünüyordum. İyileşir iyileşmez buradan gönderilmesini sağlayacağım. Bu riske değmez. Aramızda bir karanlık kalbi kaldıramayız. Birçoğumuz onların elinden acı çekti. O geçmişi deşmeyeceğim ya da duygularım yüzünden kimsenin onun varlığına katlanmasını istemeyeceğim. Beni bu kadar bencil yetiştirmedin. Onun gitmesini sağlayacağım."

"Aferin kızıma. Anatoller bu evrene kalp kırıklığı ve kargaşadan başka bir şey getirmediler. Gleri ve zenginlikleriyle yetinmek yerine, kendi ailelerini ve bizimkileri yok etmek için komplolar kurdular ve katlettiler. Bunu asla unutmayın."

"Yapmayacağım." Yine de elini yüzünü yıkamak için odadan çıkarken aklından çıkaramadığı bir şey vardı.

Son iki gün boyunca, Jullien'in geçmişiyle ilgili daha fazla araştırma yaparken, yıllar boyunca çekilmiş binlerce medya fotoğrafını inceledi.

Bir kraliyet prensi ve iki imparatorluk için tiziran olarak, doğduğu andan itibaren fotoğrafçılar ve muhabirler tarafından takip edilmişti. Sahip olduğu neredeyse her başarısızlığı ve eksikliği acımasız bir hırçınlıkla belgelemişlerdi. Kendisini alenen küçük düşürmek için adına kötü niyetle yapıştırdıkları alaycı lakaplar hakkında şaka yapmıyordu

-Anatoller daha önce kendi soylularından birine böyle bir şey yapılmasına asla izin vermemişti. Ama yarı insan ve fazla kilolu olduğu için, ona karşı av sezonu açılmıştı.

Triosyalıların ona yaptıkları üzerinde düşünmeye bile değmezdi.

Karşılaştırıldığında Andarionlar'ı iyiliksever azizler gibi gösteriyorlardı.

Yine de makaleleri ve fotoğrafları tararken aklına takılan şey, on binlerce samimi ve resmi devlet fotoğrafında bir kez bile kraliyet ailesinden birinin Jullien'e dokunmamış olmasıydı. Annelerinin Nykyrian'ı bebekken kuşağında ya da kollarında tutarken, bir hemşirenin Jullien'i soğuk, plastik bir taşıyıcıda tuttuğu fotoğraflar vardı.

Ama hiçbiri annesinin kollarında değil. Ya da başkasının.

Triosan devletinin resmi aile fotoğrafında bile babası oturur vaziyette, Jullien arkasında ayakta ve eli babasının tahtında gösteriliyordu. Asla babasının vücudunda değil. Ve babasının Jullien'e dokunduğu ya da ona baktığı hiçbir yer yoktu. Bu nedenle, Jullien de babasına hiç bakmıyordu.

Bakışları hep yerde ya da ellerindeydi. Ya da ailesinin tam tersi yöne odaklanmıştı.

Geri kalan tüm resimlerde Jullien ile ailesinin herhangi bir yesi arasında en az bir karış boşluk vardı. Çoğu zaman ona sırtlarını dönmüşlerdi. Ve her birinde, gözlerindeki derin ıstırap insanın içini burkuyordu.

Gözlerinin önünde duran ve acı verecek kadar açık olan şeyi nasıl olur da kimse göremezdi?

Yoksa kimsenin umurunda değil miydi? Gerçekten de bu kadar kalpsiz ve duygusuzlar mıydı ki, onun apaçık işkencesine ve reddedilmesine rağmen onu aşağılamaya ve hakaret etmeye devam ediyorlardı?

Ama ne yazık ki evrenin doğası böyleydi. Herkes kendi kaygılarına o kadar dalmıştı ki, bazen başkalarının da kendi sorunları ve acıları olduğunu görmek zordu. Her şeye sahipmiş gibi görünenlerin bazen hiçbir şeye sahip olmadıklarını hatırlamak.

Ve yarın geldiğinde, herkes kadar duygusuz olmak ve onu ölmesini isteyen evrene geri itmek için içinde bir şeyler bulması gerekecekti.

Nasıl ?

Başka seçeneği yoktu. Prens için üzülse de ailesini riske atamazdı. Onlar her zaman diğer her şeyden öncelikli olacaktı.

Kendi kanayan kalbi bile.

BÖLÜM 6

Jullien karanlık yatak odasında uzanmış, oturma odasında kız kardeşinin gemisi ve tamir masraflarını nasıl karşılamayı planladıkları hakkında sohbet eden Ushara'nın ailesinin yumuşak seslerini dinliyordu.

"Hayır, Paka. Bunun için kredi alamazsın. Bir yolunu bulacağım. Ne bulacağımı bilmiyorum. Ama bir şeyler bulacağım. Bugünlerde fahişeliğin iyi para getirdiğini duydum."

"Ana! Beslemen gereken dört küçük kızın var. Kocan son sevkiyatını ve gemisini kaybetti. Hâlâ onun hastane masraflarını ödüyorsun."

"Biliyorum. Ama-"

Davel, "Daha fazla koşu toplayabilirim," diye önerdi.

"Ben de," dedi Dimitri. Jullien bu kardeşle henüz tanışmamıştı ama her gece anne babasını ve kız kardeşlerini kontrol etmeye geldiği için sesini .

"Davel, karın her an yeni oğlunu doğurmak üzere. İhtiyacın olan *burada* olmak. Uzakta değil, kim bilir nerede. Ve Dimitri, oğlunun ve kızının gemisi için zaten borçlusun. Daha fazla borcu karşılayamazsın." Oxana içini çekti. "Bir şeyler yapabilirim."

Yine de ona nasıl yardım edeceklerini tartıştılar.

Jullien bunu anlayamıyordu. Ailesi sadece birbirlerinin boğazını nasıl keseceklerini tartışmışlardı. Sırada kiminle yatacaklarını.

Ve ne kadar zor.

Odasının kapısı açıldı.

Ushara onu rahatsız etmemek için sessizce içeri girdi. "Uyandım," diye fısıldadı.

"Seni uyandırdık mı?"

"Hayır, seni duyamıyorum," diye yalan söyledi, ailesinin özel meselesini duyabildiğini öğrenirse bunun onu utandıracağını biliyordu. Çoğu Andarion'un işitme duyusu yüksek olsa da, onunki onlarınkinden bile daha hassastı. Çocuk doktorları bunun bir çocuk olmanın getirdiği bir kusurdan kaynaklandığını düşünmüşlerdi.

Melez. Çocukken, kulak zarlarının herhangi bir keskin seste parçalanmasını önlemek için özel sönümleyiciler takmak zorunda kalmıştı.

Koşarken, bir sineğin gıcirtısını iki tık öteden duyabilmek ekstra kullanışlı oldu.

Masa lambasını yaktı, sonra ateşini ölçmek ve gözünü kontrol etmek için elini hafifçe alnına koydu. Her gün bunu dört gözle beklemesi ne kadar iğrençti? Akşamları birilerinin onu önemseydiğini varsayabileceği bu kısacık karşılaşma ve bunun uzun sürmeyecek olması onu üzüyordu. Çok yakında, kulübesine geri dönecek ve o da hayatından çıkacaktı.

Sonsuza kadar.

Bunu düşünmek istemediğinden, kendini soğukkanlı kalmaya zorladı. "İş nasıl"

Nazikçe gülümsedi. "İyiyim. Daha iyi hissediyor musun?"

Kadın bıçak yarasına bakmak için bandajı geri çekerken başıyla onayladı. Ne yazık ki incelemesini istediği şey bu değildi. Kendini durduramadan uzandı ve öne doğru sarkan solgun saçlarının inanılmaz yumuşak tutamına dokundu.

İrkilerek başını kaldırdı ve adamın bakışlarını yakaladı.

Jullien başparmağını onun dudaklarına değdirmeden önce sertçe yutkundu, keşke onu öpecek cesareti olsaydı. Ama o daha iyisini biliyordu. Ayrıca, o Andarion'du. Kendisine bu kadar nazik davranan anne babasının evinde onun onurunu kırmak yanlış olurdu. Onunla eş ya da nişanlanma hakkı olmadan saçlarına dokunarak zaten yaptığı şey yanlıştı.

Evlerinin ve soylarının değerli bir kızıydı. Yarı yetişkin bir oğlu olan onurlu bir dul ...

Bu yüzden elini bıraktı ve bakışlarını yere dikti. "Bağışlayın ben, *mu tara*."

"Ushara?" diye seslendi annesi.

"Geliyorum." Doğruldu ve gitti.

Vücudu üzerinde düşünmeye dayanamayacak kadar güçlü bir ihtiyaçtan titreyen Jullien yuvarlandı ve gözlerini kapadı. Ama ona sarılma görüntüleri ona işkence ediyordu. Çocukken hiç rüya görmemiş olabilirdi ama şimdi bir tane vardı.

Andaria rahiplerinin ona ebedi ruhunu riske atacağını söyleyeceği saf Tophetic çılgınlığıydı. Yine de umurunda değildi. Ona sahip olmak için bu ücreti ödemeye hazırdı.

Sadece bir kere.

Yatağında onu seven bir kadın hiç olmamıştı. Sadece onun ihtiyaçlarına "hizmet edenler" vardı. Çoğu zaman, melez dokunuşuna tahammül etmek zorunda kaldıkları için ilgisizliklerini ve tiksintilerini zar zor gizlemişlerdi. Yine de ölmeden önce, kendisi için yanıp tutuşan bir dişiye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Kendisi için yanıp tutuştuğu kadar onun için de yanıp tutuşan bir kadın.

Gah, sen duygusal bir aptalsın. Kadın gibi konuşuyorsun.

Ve öyleydi. İtiraf etti. Aptalca bir rüyaydı zaten. Bu yüzden çocukken hepsini bir kenara atmıştı. Onlara sahip olmaya gerek yoktu. Tek yaptıkları ona hapisanede kendisine atanan gardiyanlardan daha fazla işkence etmektir.

Odaklanmanız gereken tek şey, ödeme yapılmadığı için kutunuzdan atılmadan önce işinize geri dönmektir.

* * *

"Kara Yürek'in Oxana'nın gemisini tamir ettiğini biliyor muydun?"

Babası ofisine girdiğinde Ushara raporlarından başını kaldırdı. "Pardon?"

"Parçası nihayet geldiğine göre işçiliğin ne kadara mal olacağına dair bir tahmin almak için teknik temsilciyle görüştüm. Açtık ve sürücüde hiçbir sorun yoktu. *Ti. Dyti. Delidun.* Aslında, hiç olmadığı kadar geliştirilmiş ve daha iyiydi. Yepyeni görünüyordu."

Bu şaşırtıcıydı. Oxana'nın tahrik sistemi Solaras Sistemindeki son seferinde tamamen yanmıştı. Hepsi de bunun maliyeti konusunda çok endişelenmişlerdi. "Tamir edenin Jullien olduğunu nereden biliyorsun?"

"Başka kim bu becerilere sahip ve bunlar için bize fatura kesmez?"

Yine de haklıydı... "Sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

Babası başını salladı. "Kendisiyle ilgilendiğimiz için teşekkür edip üç hafta önce ayrıldıktan sonra hiçbirimize tek kelime etmedi. Seninle konuştu mu?"

"Hayır. Hastalık taşıyan bir kemirgen gibi benden kaçtı."

"Başka hiç kimsenin bunu yapabilecek beceriye sahip olmadığını iddia ediyorum. Gunnar parça için bizi oyalıyor, getiremeyeceğini söylüyor ve bir piç gibi maliyeti iki katına çıkarıyordu. Dün bana, Lig ambargosu ve vergi zammından sonra nihayet geleceği söylendi. O kadar yükseltmişti ki Oxana en küçük çocuğunu açık pazarda satmaya hazırdı. Bu nedenle, bugün ilerleyen saatlerde bunu karşılamak için Frax'tan kredi almayı planlıyordum."

Ne pahasına olursa olsun uzak durulması gereken kötü şöhretli bir Tavalı tefecisinin adını duyunca irkildi. Ondan borç alanların çoğunun sonu ömür boyu kölelik oluyordu ve ailesinin bu şekilde haraca bağlanması onu çileden çıkarıyordu. Özellikle de işini sürdürebilmek için Trajen'in iyi niyetine muhtaç olan birinden. "Neden bana gelmedin?"

"Senin de bu iş için yetkin yok." "Ben hâlâ ailedenim."

"İşte bu yüzden sizi rahatsız etmek istemedim. Benim işim çocuklarımla ilgilenmek, onlara yük olmak değil."

Babasına ve onun arkaik prensiplerine gözlerini devirdi. "Aile birbirine yardım eder."

"Her neyse," dedi konuyu değiştirerek, "bir saat önce işçilik tahmini için buluştuk. Gemiye açtığımızda tamir edilecek hiçbir şey yoktu. Gemi şimdi ilk aldığı zamankinden daha iyi çalışıyor. Gelin kendiniz görün."

Ushara Zellen'e öğle yemeği molası verdiğini bildirdi. Konuyu merak eden Zellen ofisinden çıktı ve babasını istasyon boyunca takip ederek Oxana'nın yük gemisinin babasının haftalar önce gemiyi getirmesinden beri depolandığı kuzey hangarına doğru ilerledi.

İstasyon Gorturnum Ulusu'nun yasalarına tabi olsa da, hangar bakım ve onarım ekiplerinin her biri ayrı bir sahibi veya patronu olan bağımsız birer şirketti. Gunnar, hangarı Trajen'den kiralayan ve Tavalı gemilerinin uçuşunu ve kargonun istasyona girip çıkmasını sağlamak için her bir şirket sahibiyle sözleşme yapan doğrudan gözetmenleri ya da Şef Pit'ti. Ayrıca "kurtarılmış" Birlik mallarının elden çıkarılmasına, yasal kargoların taşınmasına ve bunlar için müzayedeler düzenlenmesine de yardımcı oluyordu. Ancak asıl görevi gemileri ve hangarı denetleyerek her şeyin sorunsuz ve Tavalı Kurallarına göre işlenmesini sağlamaktı.

Son duyduğuna göre Jullien, Gunnar'ın üssünde yer ekipmanlarını ve tesis sistemlerini çalıştıran ve bakımını yapan bakım süpürgecilerinden biri olarak çalışıyordu. Sadece diğer mürettebattan birinin yardıma ihtiyacı olduğunda gemileri temizleme ve yükleme yetkisi vardı.

Ama pozisyonunun değişmiş olması mümkündü.

Ushara, Jullien ailesinin evinden ayrıldığından beri onunla konuşmaktan ya da onun hakkında konuşmaktan bilinçli olarak kaçınmıştı. Özellikle de ailesine söz verdiği gibi ondan henüz üssü terk etmesini istememiş olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu herkes için hassas ve hassas bir konuydu.

Bir düzineden fazla kez bunu yapmaya başlamış ama sonra korkup vazgeçmişti. Ona zarar vermeyi kendine yediremiyordu. Ona bu şekilde davrandıktan sonra

Diğer herkes.

Gidecek hiçbir yeri yoktu ve o da bunu biliyordu. Başının üzerinde asılı duran büyük bir ölüm cezasının küçük meselesinden bahsetmiyorum bile. Kendisini neyin beklediğini bile bile onu kapı dışarı etmek doğru görünmüyordu.

Ve neden onu gitmeye zorlasın ki? Kimseyi rahatsız etmedi. Bir hayalet gibi içine kapanıktı.

Örnek olarak, onu aramak için hangarın içinde dolaşırlarken, varlığına dair ne bir görüntü ne de bir ses vardı. Diğer teknisyenler ve mühendisler şamatalı takımlar ya da ekipler halinde çalışıp sohbet ederken ya da iğrenç bir şekilde müzik çalarken, Jullien hep yalnızdı. Gölgelere tutunmuş bir esinti fısıltısıydı. Sadece bulunmak istediğinde başkaları tarafından görülürdü. Bu da neredeyse hiç olmazdı.

Birkaç dakika boşuna uğraştıktan sonra, bağlantısını çıkardı ve onun çalışma dosyasını çağırdı.

"Bu vardiya rotasyonunda değil mi?" Kız programı okumaya devam ederken babası yaklaşıp omzunun üzerinden baktı. "Bir sorun mu var? Neden böyle kaşlarını çatıyorsun?"

"Sadece..." Görmesi için bağlantıyı uzattı. "Sheila'nın ekibine transfer olmak istedi."

"Sheila mı?" Ses tonunda şok olmuş bir küçümseme vardı. "Neden *biri o* kaltak için çalışmak istesin ki?"

Ushara hayal bile edemezdi. Herkes yaşlı huysuz Tavalı'den nefret ederdi. Çoğu onun ağır hakaretleri altında bir iki gün geçirdikten sonra işi bırakırdı.

Hiç kimse onun mürettebatından sıra istememişti. Çoğu, hangarda çalışmaya zorlandıklarında çığlık kaçıyordu.

"Hançer'i mi arıyorsunuz, Amiral?"

Ushara, yirmi iki ya da yirmi üç yaşından fazla olmayan genç bir kadının sessiz ve ürkek sesiyle döndü. Ufak tefek ve çelimsizdi, kısa siyah saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Rütbe armasına bakılırsa bir yemdi, Tavalı'nin düzenli bir üyesiydi. "Öyleyiz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Başı belada değil, değil mi?"

Sesindeki endişe Ushara'nın içine şiddetli ve beklenmedik bir kıskançlık dalgası gönderdi. Genç kadını incitmek istemesine neden oldu. Çok uzun zamandır böyle bir dürtü hissetmemişti ve duygularını kontrol altına bir anını aldı. "Hayır, başı dertte değil. Sen onun kadını mısın?" Bu, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. Ve niyetlendiğinden çok daha keskin bir tonda çıkmıştı.

Babasının gözleri şok içinde açıldı.

Kız bolca kızardı. "Hayır, hanımefendi. Öyle bir şey değil. Sadece bu kadar nazik bir şey yaptığı için başının belaya girmesini istemiyorum. Kovulmak üzereydin ve kızımı beslemek için bu işe gerçekten ihtiyacım vardı... kocamın ondalık vergisi için borcu var. Ve yaptığım her şey Sheila'yı kızdırıyordu. Bana sürekli bağıyor, hakaret ediyor, elindeki en kötü işleri bana veriyordu. Evde olmam gerekirken beni geç saatlere kadar çalıştırıyordu. Dagger da onu üzerimden atmak için benimle ekip değiştirdi. Onu almasaydı ne yapardım bilmiyorum. Şimdi çok daha iyi. Gerçekten yemek yiyebiliyorum ve geri kusmuyorum."

Ushara ona gülümsedi. "Daha iyi olmana sevindim. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Kız fısıldamak için eğilmeden önce etrafına bakındı. "Bugün aslında onun izin günü. Ama mesai sonrası ve izin günlerini Snitch Fonu'na bağlıyor. Onu doğu çeyreğindeki *Jolly Harlot*'ta çalışırken bulabilirsin. Bu arada, Gunnar beni tembellik ederken yakalamadan önce işe dönsen iyi olacak." Aceleyle uzaklaştı.

Tamamen şoke olan Ushara, babasının aynı derecede şaşkın ifadesiyle karşılaştı. Snitchler, yıllar önce kızları Tavalı ve mürettebatı yozlaşmış bir hükümet tarafından haksız yere tutuklanıp katledildikten sonra Uluslarını kuran evli bir çiftti. Onlar ve bir grup diğer bağımsız yük gemisi, şirketler veya hükümetler için çalışmak istemeyen dürüst bağımsız pilotları ve yük gemilerini sömürmek ve avlamak isteyenlere karşı birbirlerini korumak için bir koalisyon oluşturmak üzere bir araya gelmişlerdi.

Tavalı aradan geçen yüzyıllar içinde çok yol kat etmişti. Ama bir şey hep aynı kaldı.

Birbirleri için savaşır ve ölürlerd. Bir Tavalı'ye bulaşırsan, tüm Tavalı'ye bulaşırsın.

Ve Snitch Fonu, şehitlerinin ailelerini ya da savaşta yaralananları korumak için sahip oldukları pek çok programdan biriydi. Eğer birinin tamir edilmesi gereken bir gemisi varsa ve servis ya da parça masraflarını karşılayamıyorsa, yardım için başvurabilir ve bir bekleme listesine eklenebilirdi. Yetenekleri ve imkânları olanlar daha sonra fona uygun gördükleri kredileri, işçiliği ve parçaları bağlıyorlardı. Ya da, cezalandırılmaları durumunda, hizmet veya ücret bağışında bulunmaya zorlanabiliyorlardı.

Ancak Tavalı olmayanların programa katılması son derece nadir görülen bir durumdu.

Hangara doğru babasının yüzündeki ifade karşısında Ushara kaşlarını kaldırdı. "Sorun ne, Paka? Dilini yutmuş gibi görünüyorsun."

"Hayır. Sadece mütevazı pastadan büyük bir ısırik yiyorum. Ve yedikçe içime oturuyor."

Sonunda Jullien'i tek başına bir köşede, gerçekten eski bir yük gemisinin soğutma sistemi üzerinde çalışırken bulduklarında kendisi de biraz tadına bakıyordu.

Yediği dayaktan dolayı eli hâlâ sargılıydı ve çalışabilmek için elindeki e-tableti yarasına uygun şekilde garip bir açıyla tutmak zorunda kalmıştı. Belli belirsiz bir morluk da gözünün ve yanağının derisini karartmaya devam ediyordu ve bir bacağına diğerine tercih ediyordu.

Yine de inanılmaz derecede seksiydi.

Birden tableti bıraktı ve gemiye doğru hamle yaptı. "Dikkatli ol, *Sprytan*. Eğer yapmazsan-" Sözleri buharın fışkırıp üzerini kaplaması ve kolunu haşlamasıyla kesildi. Isıyı görmezden gelerek daha küçük bir bedeni yakaladı ve onu yukarı çekerek tehlikeden uzaklaştırdı.

Ceset netleşene kadar onun Vasili olduğunu fark etmedi.

Nefesi kesilen Jullien, Vas'ın vücudunda bir zarar olup olmadığını araştırdı. "İyi misin?"

"Özür dilerim! Özür dilerim!"

"Her şey . Bir şey yok. Yaralandın mı, *Sprytan*?" Dehşete kapılan Ushara ileri doğru koştu. "Vas!"

Jullien hemen girdi. Kelimenin tam anlamıyla. Vas'ı bir koluyla arkasından kavradı, böylece Vas ona ulaşamıyor, hatta onu göremiyordu. "Bu onun suçu değil."

dolaşmaya çalıştı.

Çocuğunun yanına yaklaşmasına izin vermedi. "O yanlış bir şey yapmadı. Hepsi benim suçum. Onun değil. Ona zarar vermeyin."

Ushara, Jullien'in gözlerindeki paniği görünce durakladı ve onun gerçekten de kendi oğluna zarar vereceğini düşündüğünü fark etti. "Jullien, sorun yok. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Temkinli bir şekilde haşlanmış kolunu kaldırdı ve Vasili'nin ona ulaşmak için kolunun altından geçmesine izin verdi.

Vas utangaç bir tavırla ona yaklaştı. "Deli misin sen?"

Bakışlarını ona dikti. "Burada ne yapıyorsun?"

Jullien alet çantasına doğru ilerledi ve ön kolunu jel bir beze sardı. "Matematik konusunda yardım almak için okuldan sonra geliyor."

"Ve onu bitirdikten sonra, Jullien bana motorlar ve sistemler hakkında bazı şeyler öğretiyor." Vas dudağını ısırarak Jullien'e kaşlarını çatı. "Seni incittim mi?"

"Hayır, sorun değil. Olur böyle şeyler. Vanayı gevşetmeden önce üzerindeki buhar basıncını boşaltmanız konusunda sizi unuttum. Sana bulaşmadı, değil mi?"

Bu mu?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Babası kaşlarını çatarak Jullian'a yaklaştı. "Koluna bir bakayım."

"Sorun yok, Gür Tana. Sadece bir buhar yanığı. İlk değil. Son olacağından da şüpheliyim. Vas'ı zamanında yoldan çektiğime sevindim. Dikkatsiz davrandığım için üzgünüm. Artık gemilerin etrafında dolaşmasına izin vermeyeceğim."

Vas'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Geri dönemez miyim?"

Bakışları aniden boşalan Jullien de bu düşünceye aynı derecede üzülmüş görünüyordu ama konuşmadı.

Ushara, ikisinin son birkaç hafta içinde birbirlerine gerçekten bağlanmış olmaları gerektiğini fark edince duraksadı. Ne kadar garip. Oğlu inanılmaz derecede . Vas nadiren kimseyle arkadaşlık kurardı. Bu nedenle de nadiren konuşurdu.

Ona bile.

"Jullien'i rahatsız mı ediyorsun, *m'tana*?" diye takıldı. Vas'a baktı. "Rahatsız etmiyor."

"Emin misin?"

Jullien başını salladı. "Olumlu. İşlerimi zamanında hallediyorum. Elim kırık olsa bile."

"Notlarım hiç bu kadar iyi olmamıştı. Öğretmenlerime sorabilirsin. Jullien gerçekten çok zeki anne. Bana matematiği anlamanın hiç bilmediğim yollarını gösterdi."

Jullien alay etti. "Bütün bunlardan haberim yok. Çoğu yılı zar zor geçtim. Okuldayken öğretmenlerimin tek yaptığı bana ne kadar aptal olduğumu söylemektir." "Evet, ama sen bunu çok daha iyi açıklıyorsun. I gösterdiğinizde gerçekten anlıyorum. Ders sırasında bunu yaptıklarında ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok." Vas tabletini aldı ve ona uzattı. "Gördün mü? Bugünkü tüm ödevlerimi yaptım bile."

Bu manzara karşısında ağzı açık kaldı. "Demek . Ben de bunu merak ediyordum."

"Ve *ben* yaptım. Jullien bana sadece ne anlama geldiğini anlayabilmem için nasıl yapılacağını gösteriyor. Kendi başıma çözmemi ve cevapları iki kez kontrol etmemi sağlıyor. Bunu benim için yapmıyor çünkü bunun beni ve geleceğimi kandırmaktan başka bir işe yaramayacağını söylüyor."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamam. Bak ne diyeceğim. Neden sen ve Paka gidip içecek bir şeyler alıyorsunuz ve ben de Jullien'le bir dakika konuşmama izin vermiyorsunuz?"

Vas kaşlarını çatı. "Ona bağırmayacaksın, değil mi? Çünkü onu görmeye gelmem onun suçu değil. Sana söylememi ve senin için sorun olmadığından emin olmamı istedi."

"Ben kimseye kızgın değilim, Vasi. Sadece onunla bir saniye konuşmak istiyorum."

"Lütfen arkadaşşıma bağıırma anne. Benim yaptığım bir şey için değil."

"Vas..."

"Hadi, *Tana*. Onlara birkaç dakika verelim." İsteksizce, büyükbabasıyla birlikte ayrıldı.

Jullien Vasili'nin gidişini izlerken içini çekti ve Ushara'nın onun için planladığından emin olduğu çiğ kıçının çiğnenmesini bekledi. "Sorun değil Amiral. Bundan sonra kötü adam ben olacağım ve onu kovalayacağım, böylece sen yapmak zorunda kalmayacaksın. Anlıyorum. Siz onun annesisiniz. Kızması gereken kişı benim. Size değil."

"Ne?"

"Söylemek istediğin buydu, değil mi? Karanlık kalp yöntemlerimle onu mahvetmeden önce çocuğunuzdan uzak durmam için beni uyarın. Sheila zaten bunun doğru görünmediği konusunda beni uyardı, ama her zaman toplum içinde ve açık alanda, başkalarının önünde olduğumuz için, molalarımnda ona ödevlerinde yardım etmenin bir zararı olacağını düşünmedim. Babasız, abisiz ya da o yaşılar da konuşacak başka bir erkek olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden ona iyi davranmaya çalışıyordum. Ama merak etmeyin. Bunu bir daha yapmayacağım. Onun yaşındaki benim aksime, onu seven amcaları ve büyükbabası var. Çocuğunuzdan uzak duracağım. Sorun değil."

Başını sallayarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve yarasını kontrol edebilmek için kolunu eline aldı. Oğlunu kurtarıırken haşılanmış, kızgın derisini görünce yüzünü buruşırttı ama Vasili'ye sesini bile yükseltmemiştı. Bunun yerine sabırlı ve nazik davranmıştı.

Şefkatli.

Koruyucu.

Ona hiç gösterilmeyen şeyler.

"Seninle konuşmak istediğim bu değildi." "Hayır mı?"

"Hayır. Kız kardeşimin gemisini sormak istemiştım. Nasıl tamir edildiğini biliyor musun?"

Yüz hatlarında yavaş yavaş kırmızılaşan bir leke belirdi. Kirpiklerinin altından ona baktı.

Başka tarafa baktı.

"Jullien?"

Adam kadının elinden kurtulmaya çalıştı ama kadın onu sıkıca tuttu. "Neden cevap vermiyorsun?"

Onun bakışlarıyla buluşmayı reddederek derin bir nefes verdi. "İyileşirken ailenizin benim için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirdim. Yemek, ilaç ve yatak için onlara borçluydum."

"Kız kardeşime borcun yoktu."

"Biliyorum. Ama ben oradayken babanın kredi hakkında konuştuğunu duydum ve bunun onu beladan uzak tutacağını biliyordum."

Hâlâ onun kendisine bakmasını sağlayamıyordu. Tatlı olduğu kadar sinir bozucuydu da. "Ne zaman üzerinde çalıştın?"

"Geceleri. İşten sonra. İzin günlerinde."

Adamın bu iş için tek başına harcadığı saatlere üzüldü. Bu kadar hızlı bitirmek için şafak sökene kadar üzerinde çalışıyor olmalıydı, özellikle de yaraları varken. "Peki ya parçalar? Bunlar için gerekli krediyi nereden buldun?"

Tekrar uzaklaşmaya çalıştı.

"Jullien?"

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri, ruhunun derinliklerine kazınmış ve orada kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen ıstırap dışında boştu. "Onlar için yüzüğümü takas ettim."

Kadın ona hayretle baktı. "Ne? Neden?"

Omuz silkerek tekrar kızardı. "Kız kardeşinin bakması gereken bir ailesi var. Benim yok."

"Ama o yüzük-"

"Bunun kimseye bir olmadı. Bu konuda bana güvenin. Onu neden sakladığımı bile bilmiyorum."

"Amiral?"

Jullien sonunda onun kurtulmayı başardı. Gunnar ona tekrar seslenince Ushara döndü. "Komutada sana ihtiyaç var."

"Geliyorum."

Jullien o kadar hızlı ortadan kaybolmuştu ki, nereye gittiğini bile görememişti. Hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. O cüssede bir erkeğin nasıl bu kadar sessiz sedasız ve tamamen ortadan kaybolabildiğini asla anlayamayacaktı. Bir Birlik suikastçısından daha becerikliydi.

Hayal kırıklığı içinde, nefesinin altında küfretti. Başka çaresi kalmayınca ofisine geri döndü. Ama attığı her adımda onu merak etmeye devam ediyordu. Kendisini bu kadar hor görenlere neden yardım ediyordu?

Yine de ne yazık ki tek bildiği buydu. Onun aksine, hiçbir zaman gerçekten ait olduğu bir yer olmamıştı. Onu kabul eden bir grup yoktu. Ne insan ne de Andarion, her iki ırk arasında da göze çarpıyordu. Her ikisi tarafından da dışlanmış, alay edilmiş ve nefret edilmişti.

Kötü niyetli magazin gazeteleri ona adamın hiç de abartmadığını öğretmişti.

Prens Potbelly. Rotund Royal. Jumbo Jullien ...

Onu şimdi görseler altlarına yaparlardı. Zayıf ve yırtık pırtık. Yırtık pırtık giysiler içinde bile yenilebilir ve karşı konulmazdı. Asil bir soydan gelsin ya da gelmesin, o nefis kıçtan bir parça için annesinin boğazını kesmeyecek tek bir kadın bile yoktu.

Ve ne yazık ki, magazinciler ona ancak mirastan mahrum bırakıldıktan sonra rahat bir nefes aldırabilmişlerdi. Son bir zalimlikle, kardeşinin varis olarak yükselişini ve Jullien'in gözden düşüşünü öven manşet üstüne manşet atmışlardı.

Tahrs Jullien Karanlığa Sürgün Edildi! Yaşasın Tahrs Nykyrian! Yaşasın! Nykyrian'ın taç giyme töreninin fotoğrafları, Jullien'in tutuklanırken çekilen fotoğraflarının yanında yayınlanmış ve Jullien'in yüzünün üzerine *Sürgün* ya da *Serserilik* kelimelerini yerleştirmişlerdi. Ya da daha kötüsü, Jullien'in resminin üzerine bir *X* işareti koymuşlardı.

Yüzüğünü takas etmesine şaşmamalı. baktığımızda, neden saklamıştı *ki*?

Bin yıl yaşasa, ailesinin onu nasıl bir kenara atabildiğini ve iyi olup olmadığını öğrenmek için aramadığını asla anlayamayacaktı. Sadece bir kez. Kendi oğullarına ne olduğunu hiç mi merak etmiyorlardı? Yaşayıp yaşamadığını?

Ailesinden kimsenin onunla ilgilenmemesi ona mantıklı gelmiyordu. Hem de hiç.

Ve bu onun kalbini tamamen kırdı.

* * *

Jullien küçük yük gemisi üzerindeki çalışmasını bitirdiğinde yorgun bir iç çekti. Tankların kapasitesine kadar dolu olduğundan emin olmak için soğutma sıvısını iki kez kontrol etti ve son teşhisleri çalıştırdı. Sistem protokolleri test ederken, o da panelleri sildi ve parlattı.

Ama akli bu konuda değildi. Aksine, düşünceleri hayal etmekten daha iyi bildiği şeyler üzerineydi. Özellikle de uzun bacaklı, kıvrımlı ve olmaması gerektiği halde içini ısıtan bir Fyreblood üzerinde.

Yoldan çıkmış düşüncelerine kızarak gemiyi kilitledi ve komuta modülünü bırakma alanına geri götürdü. Diğer gönüllülerin aksine, onu sahibine şahsen teslim etmedi. Dürüst olmak gerekirse, hizmetleri için herhangi minnettarlık ya da teşekkür beklemiyordu.

Bunu yapmasının nedeni bu değildi. Bunu ihtiyacı olanlar için yaptı, kendi egosu için değil. Başkalarına yardım ederek hiçbir şey hak etmiyordu. Aksine geçmişte yaptığı kötülükleri telafi etmeye çalışıyordu.

Ailesinin bu evrene yaptığı tüm yanlışlar için.

Bu yüzden modülü sessizce ıslah yuvasına kaydırđı ve kimse onu görmeden ortadan kayboldu. Sonra listeleme duvarından başka bir yardım görevi aldı ve gölgelerin arasında kayboldu.

Büyükannen şimdi seni görmek için can atıyor.

Her türlü hayırseverliği küçümserdi. Ona göre merhamet zayıflıktı. Merhamet, arındırılması ve cezalandırılması gereken daha da ağır bir günahdır.

Sadece güç ve disiplin önemliydi. Tartışmasız otorite.

Korkulmak sevmekten daha iyiydi. Ve bu bakımdan, nirvanasına ulaşmıştı; çünkü doğmuş tüm dişiler arasında en çok korkulanı oydu.

İstese de ondan daha fazla nefret edemezdi. Bu yüzden ayaklanmalar sırasında Andaria'dan kaçıp Porturnun İstasyonu'na sığındıktan sonra Parisa'ya onun yerini sevinçle bildirmiş ve kuzeninin büyükannesinin düşmanlarını doğrudan ona yönlendirmesine izin vermişti, böylece ölümcül kaltağı yakalayabilecekler ve büyükannesi onu öldürmeden önce annesini iktidara getirebileceklerdi. Annesinin güvenliğini garanti altına almanın tek yolu buydu.

Talyn Batur ondan nefret edebilirdi ama o, annesi Galene ve WAR'ın geri kalanı, Jullien'in büyükannesinin rejimini devirmek için onlara gizlice yardım etmeseydi, Jullien'in büyükannesini alaşağı etmeyi ve kuzenlerini hapse atmayı asla başaramazlardı.

Andarion isyancı örgütü WAR, yıllar boyunca en önemli muhbirleri olan Hançer Ixur'un aslında Jullien eton Anatole olduğunu ve aristokrasiye karşı kullanmak için güvendikleri hassas bilgilerin çoğunun onun erişim kodlarıyla toplandığını bilmiyordu. Bu nedenle, gerçek darbe başlamadan önce annesi ve teyzesinin Andaria'dan kaçabilmeleri için büyükannesinin dikkatini dağıtmada etkili olmuş ve büyükannesi onları tahtta görmektense . Teyzesi ve annesinin hâlâ hayatta olmasının tek sebebi oydu. Büyükannesinin, ailesinin geri kalanına yaptığı gibi annesini de öldürmek yerine uyuşturmasının tek sebebiydi.

Ama Tylie ona herhangi bir şey için kredi vermeden önce öldürdü. Andaria'da kıyamet kopmadan ve ayaklanma başlamadan önce kaçışlarını engellemek ve babasının topraklarına ulaşmalarını sağlamak için hayatını tehlikeye atmıştı.

Minnettar olmak ve onlar için boynunu ilmiğe geçirdiğini fark etmek yerine ne yapmışlardı?

O gün elçilikte kardeşiyle ilk kez karşılaştıktan sonra onunla alay etmişlerdi.

Büyükannesi ve kuzenlerinden yediğı onca ihanet ve dayak arasında hiçbir annesininkinden daha derin bir yara açmamıştı.

ona karşı sert sözler söyledi.

Annesi onun kalbini kesmemişti.

Göğsünden koparıp ona yedirmişti.

"Onu gördün mü, Tylie? Benim güzel Nykyrian'ım erkeklerin en soylusudur!" "Gerçekten de öyle. O kanımız için bir onurdur. Jullien'in aksine. Ben asla

ikisinin nasıl birlikte doğduğunu anlıyorum."

"Korılın'un ruhuna sahip olması Jullien'in suçu değil. Beni ürpertiyor. Yapabileceklerinden korktuğum için ona bakmaya dayanamıyorum. Yemin ederim Eadvard'ın o soğuk gözlerle bana baktığını görüyorum. Bana her yaklaştığında tüylerim diken diken oluyor. Ben sadece... o iğrenç!"

"Sen mi, kardeşim? Yıllar boyunca onun iğrenç varlığına en çok katlanmak zorunda kalan kişi benim. Ne zaman ağzını açsa, tokatla kapatmak istiyorum. Sürgün belgelerini imzalayıp sonunda mirastan mahrum bırakılmasından ne kadar mutlu olacağımı tahmin bile edemezsin. Bence onu Onoria'ya tıkalım ve oradaki mahkumlar onun şişko, asık suratlı kıcına istediklerini yapsınlar. Yapacaklarından değil. Ona dokunmaları için onlara af rüşveti vermemiz gerekir."

Annesi teyzesinin önerisine gerçekten de gülmüştü. *"Beni kışkırtma, küçük kardeşim..."*

Jullien geleceğiyle ilgili planlarını duymak için daha fazla kalmamıştı. Yeterince dehşete düşmüş ve alay edilmişti.

O zamana kadar, Aksel'in Kiara'yı kardeşine karşı kullanılacak bir piyon olarak almasına yardım etme konusunda kararsızdı. Ama ona karşı söyledikleri acımasız sözlerden sonra, en azından denemezse, her iki imparatorluktan da evsiz barksız ve -ailesi ve büyükannesinin yürek ısıtan ilgisi sayesinde- kendi geçimini sağlayacak hiçbir imkânı olmadan kovulacağını fark etmişti.

Bencilce olduğunu kabul etse de, ona başka seçenek bırakmamışlar gibi hissediyordu. Ondan her şeyini almışlardı ve artık canına tak etmişti. Elinde hiçbir şey olmadan öylece durmayacaktı.

Onlar tarafından maruz bırakıldığı onca şeyden sonra olmazdı. İsteddiği son şey Nykyrian'ın sevilen evlat olarak gelip ailesinin duygusuz, ölü kalplerinde onun yerini alması ve onu ilan ettikleri çöp gibi bir kenara itmesiydi.

Ve neden olmasın? Bunu zaten yapıyorlardı.

Babasının senatosu o yılın başlarında, uzak insan kuzeninin Triosan varisi olarak seçilmesi için harekete geçmişti. Ve babası onların kararına karşı çıkmamıştı.

"En iyisi bu, Jullien. Bu şekilde sadakatiniz iki imparatorluk arasında bölünmez. Ve bölünmüş olmanın baskısını hissetmeyeceksin, ki bu da

duygusal olarak kaldırabileceğinden daha fazla. Güven bana. Olgunlaşmamışlığın ve asık suratlılığın beni derinden endişelendiriyor. Herhangi bir çatışma sırasında çatışmaya girmek yerine geri çekilmeye yatkın olmanız. Yönetmek için gereken sorumluluk türlerine veya baskı altında soğukkanlılığınızı korumanın getirdiği baskılara hazır değilsiniz. Gerçekten, bu hem senin hem de Triosa ve Andarionların yararına. Göreceksiniz. İnsanlar ya da imparatorluğumun tarihi hakkında onu etkili bir şekilde yönetecek kadar bilgi sahibi olmadığından bahsetmiyorum bile."

Tamamen gerçek dışı bir şey. Jullien doktorasını Triosa ve Trisa tarihi üzerine karşılaştırmalı siyaset bilimi alanında yapmış ve doktora tezini Justicale Cruel'in çöküşü ile Trisani İmparatorluğu'nun çöküşünün karşılaştırılması üzerine hazırlamıştı. Gerçi babası bunu öğrenmek için onunla beş dakika yalnız kalma zahmetine katlanmamıştı.

Ve Jullien hiçbir zaman içine kapanık ya da dikkati dağınık olmamıştı; baskı altında da soğukkanlılığını kaybetmemişti. Altı yıl boyunca Dokuz Dünya'nın en zor üniversitesine kaydolmuş ve araştırmasına odaklanmıştı ve büyükannesinin histerilerinden, annesinin deliliğinden ve ikisi neredeyse ölümcül olan beş ayrı yaşam girişiminden kaçarken, ölü bir dilin sekiz lehçesini ve ayrıca Karonca'yı öğrenmekle uğraşıyordu.

Bu arada, oğlunun telefonlarına çıkmaya tenezzül etmeyen ilgisiz babasının, Jullien'in Kuzey Eris Üniversitesi'nden birincilikle mezun olduğundan haberi bile yoktu, çünkü bu mezuniyet, babasının ailesinin Jullien'i Triosa'dan kötü niyetle men ettiği yıl gerçekleşmişti, çünkü Jullien onları memnun etmek için Andarion dışlarını törpülemeyi reddetmişti

-Resmi bir devlet yemeği sırasında onunla alay ettikten sonra

Andarion'un dış özellikleri *onları* "utandırmıştı".

Ve böylesine görkemli yıllar süren fındık kırma çabalarından sağ çıkmasının ödülü?

Alışlagelmiş mezuniyet töreni ve böylesine etkileyici hedeflere ulaşıldığı için alınan övgüler değil.

Hayır, Tahrs Jullien için değil.

Mezuniyet törenine katılması yasaklanmıştı -aslında, o yılki tüm etkinlik kraliyet kararnamesiyle iptal edilmiş, verilmesi gereken tüm dereceler iptal edilmiş ve etik kuralları ihlal ettiği gerekçesiyle tüm öğrenciler onun adına okuldan atılmıştı, böylece ondan sonsuza dek nefret edecekleri garanti altına alınmıştı.

Sonra Eriadne, yıldız öfkesiyle, diplomasının bir insan alanında olduğunu fark ettiğinde tüm okul kayıtlarını yok etmişti. Daha da kötüsü? Ona diploma vermeye cüret ettiği için danışmanını ve tüm doktora komitesini idam etmişti.

Böylece tüm sıkı çalışması ve yıllarca süren eğitimi, Eriadne'nin kaltak boyutundaki epik bir öfke nöbeti sırasında boşa gitmişti. Sonunda, şiddetle ele geçirildi ve yirmi ikinci doğum gününü de içeren tam bir yıl boyunca, en nefret ettiği kişiler için ayırdığı özel cehennem çukuru yeraltı odalarında hapsedildi.

Bu değerli deneyimden "biraz asık suratlı" çıktığını söylemek, bir süpernovayı bir toplu iğne ışığına benzetmekle eşdeğerdi.

İçine kapanmasına gelince... bu, kendisinin bir Andarion, babasının halkının ise insan olduğu gerçeğine duyduğu saygıdan kaynaklanıyordu. Andaria ve Triosa arasındaki yerçekimi farkları onu o kadar güçlü kılmıştı ki, kazara hassas kemiklerini kürdan gibi kırmamak için bir Triosalıya dokunmaktan korkuyordu. Tüyleri diken diken eden öfkesini babasının ırkının yanında kaybetme riskine girmeye cesaret edemediği için istemeden de olsa onu ateşleyebilecek her türlü durumdan kaçınırdı.

Çocukken bile çoğu insan kadar uzun boyluydu ve onlardan yüz kilodan fazla daha ağırdı.

Ve Triosan senatosu Jullien'in mirasına karşı karar verdiğinde, babası mirasın sonsuza dek kalması konusunda tamamen hemfikir olmuştu. Jullien'in geçen yıl oraya bu kadar çok gitmesinin nedeni de buydu. Onları tekrar düşünmeye zorluyordu çünkü Merrell ve Chrisen'in kendisini Andaria'da devirmek için ellerinden geleni yaptıklarını ve bunu başarmalarının an meselesi olduğunu biliyordu.

Ya da onu öldürdü.

O ilmiğin her geçen gün daha da sıkıldığını hissetmişti, ta ki nefes almakta zorlanana kadar. Sonra tüm çocukluğunu korumaya çalışarak geçirdiği annesinin, teyzesiyle birlikte ona karşı komplo kurduğunu ve onu katledilmek üzere kurtların önüne sevinçle attığını duymak...

Ya da ihlal edildi...

Jullien kan istemişti. Nykyrian kadar onun da oğluydu.

Yine de ebeveynlerinden hiçbiri ona bir kez bile yorucu bir yükten başka bir şey olarak bakmamıştı. İstenmeyen bir yükümlülük.

Yani evet. Hepsine karşı biraz delirmişti.

İşin talihsiz yanı, Jullien anne babasına karşı gelip, bir ömür boyu haklı bir öfke ve nefretle onlara saldırırken Nykyrian'ın da onun öfkesinin çapraz ateşinde kalmış olmasıydı.

Ve tüm bu çile hakkında onu en çok rahatsız eden şey de buydu. Kardeşi tek başına masumdu. Nykyrian asla Jullien'in peşinden gitmemişti.

Ta ki o gece restoranda Jullien, Aksel'in onu almasına izin vererek Nyk'in karısına karşı sebepsiz ve affedilmez bir davranışta bulunana kadar.

Nyk bunların hiçbirini hak etmemiştir. O ıssız acı ve öfke anında Jullien asla yapmayacağına yemin ettiği çizgiyi aşmış ve büyükannesi olmuştu. Ailesine saldırmak için masum bir kadını ve kendi kardeşini kullanmıştı.

Jullien bugüne kadar bunun için kendinden nefret etti.

Keşke kardeşine yaptıklarından dolayı ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilseydi. Ve Nykyrian'ın bunun samimi olduğunu bilmesini. Ona karşı yaptıkları için affedilmek istemediğini ya da beklemediğini ama ona bir özür borçlu olduğunu.

En azından şimdi mutlu.

Nyk hak ettiği hayatı yaşadı. Hem Trioslular hem de Andarionlular tarafından çok seviliyordu. Jullien'i hiçbir zaman kendilerinden biri olarak kabul etmemiş ya da onunla ilgili hiçbir şeye saygı duymamış olsalar da, kardeşini gelecekteki imparatorları olarak karşılamaktan çok mutluydular. Nyk'ın ona tapan bir karısı vardı. Güzel bir kızı ve iki oğlu vardı. Aileleri Nyk'ın fikirlerine saygı duyuyor ve onu dinliyorlardı.

Bir gün Nyk iki imparatorluğa da hükmedecekti.

Jullien ona iyi dileklerde bulundu. Ona barış diledi. Hepsinden önemlisi, kardeşine sevgi ve uzak ataları Anatole'un binlerce yıl önce Andarion tahtını Hauk ailesinden ilk talep ettiği andan beri ailelerine musallat olan ihanetten arınmış uyumlu bir hükümdarlık diledi.

Efsanelere göre asıl Dansçı Hauk'un karısı, kocasının tahtı Anatole'a devretmesine duyduğu kıskançlık yüzünden Jullien'in tüm soyunu, güçlerini Hauk'lara geri verene kadar evlerinde asla huzur bulmamaları için lanetlemişti.

Bir parçası buna inanıyordu.

Ama açgözlülük, ihanet, kıskançlık ve şehvetin onları harekete geçirmek için bir lanete ihtiyacı yoktu. Andarions bunların insan özellikleri olduğuna inanmak istese de, o daha iyisini biliyordu. Her iki ırktan da doğduğu için, iki türün ne kadar benzer olduğunun farkındaydı. Her ne kadar birbirlerine hiç benzemiyormuş gibi davranmak isteseler de, insanlar ve Andarions'un ikisinin de kabul etmek istediğinden çok daha fazla ortak noktası vardı.

İkisi de berbattı ve iki türün de bir parçası olmaktan nefret ediyordu. Bir sonraki yaşamında amip olarak geri dönecekti.

Belki bir ayakkabı bağı.

Hangara döndüğünde, bir sonraki projesini görmek için durakladı. *Stormbringer*. Hmmm... ilginç. Fırtınakıran için yaratıcılık sıkıntısı yoktu. Konu gemilerine isim vermeye geldiğinde

Tavali. "Hey, Hançer! Buraya gel! Şimdi!"

Sheila'nın sert karşısında kaşlarını çatı.

Neredeyse iki metre boyunda ve yapılıydı, kısa kızıl saçları ve soğuk mavi gözleri vardı. Huysuz ve kabaydı, asla bir şey istemezdi. Sanki bir köpek kulübesinin müdiresiymiş ve herkes onun itaatkâr fahişesiymiş gibi emir yağdırırdı. Diğerleri onun talepkâr tavırlarına katlanamıyordu ama Sheila'yı dişsiz bir kedi yavrusuna benzeten zorba büyükannesi tarafından büyütüldüğü için buna aldırımıyordu. Bir hevesle birinin kafasını kestirecek ya da bağırsaklarını deştirecek değildi ya.

"Benim için *mi* aradın, *tara* ve işkenceci?"

Şaşkın bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Um... evet, bana bir saniyeliğine yardım edebilir misin? Mesai saatinin dışında olduğunu biliyorum. Ama bu yeni geldi ve Dumbass inmeden hemen önce öğle yemeğine gitti."

"Dumbass'ın kim olduğunu bilmediğim için, benim için daha uygun bir lakap seçilmesi koşuluyla, onun yerine geçmekten mutluluk duyacağım. Ben kendim için Beyin için Bok'u tercih ederim. Kısaca Bokkafa."

Aslında güldü. "Her neyse. Tekrar hizmete girmeleri gerekiyor. Karonez kodunu ve sistemlerini programlayabilir misin ve M-Sınıfı yıldız gemileri hakkında bir şey biliyor musun?"

"Evet ve evet."

"Tanrılara şükürler olsun! Onları uçurursan yemek benden."

Jullien başını ona doğru eğdikten sonra geminin içine doğru eğildi. Gemiye daha iki adım atmıştı ki, geminin ne olduğunu ve neden hasar gördüğünü anladı.

O bir Tavali gemisi değildi. Bu bir savaşta ele geçirilmiş bir Caronese savaş gemisiydi. Koridorlarda iz bırakan blaster izlerine bakılırsa acımasız bir savaş.

Yerlerde ve duvarlarda kan lekeleri var.

Jullien bu manzara karşısında irkildi ve Tavali'nin merhametli davranıp mürettebatı öldürmüş olmasını umdu. Caron'a ve Danışman Cruel'in sevgi dolu kucasına dönmek için hayatta kalırlarsa, Arturo askerlerinin geri kalanı için örnek olarak onlara işkence edecekti. Eriadne'nin iyiliksever görünmesini sağlayan az sayıdaki modern liderden biriydi.

Zavallı piçler.

Bu düşünciyi bir kenara iterek, güvenlik protokollerini geçersiz kılmak ve Tavali'nin onu uçurabilmesi için kodu yeniden yazmak üzere canavarın karnına gitti.

İzi bulunamadı.

Jullien programlamaya henüz başlamıştı ki, bir blasterin ayarlarının değiştirildiği keskin klik sesini duydu. Anında dondu kaldı.

"Vay, vay. Bu küçük Julie Anatole değil mi? Ben de bu geminin bugünkü en değerli kazancımız olacağını sanıyordum. Şimdi, iyi bir küçük prens ol. Geri çekil ve diz çök ki seni güzelce ve yavaşça öldürebileyim ve hak ettiğin tüm krediyi alabileyim."

BÖLÜM 7

Ellerini havaya kaldıran Jullien, arkasındaki Tavalı'ya bakmak için yavaşça döndü. Tavalı'nın konuşma tarzından korsanı tanımayı umuyordu.

O hatırlamıyordu. Eğer yolları daha önce kesişmişse bile, Jullien bunu hatırlamıyordu. Erkeğin cüssesine, kokusuna ve savaş giysisindeki yamalara bakılırsa o da bir Chiller'dı. Trisani'yi avlamak ve öldürmek için eğitilmiş olan bu türün daha irilerinden biriydi. Birlik suikastçıları kadar ölümcüllerdi. Jullien'in şansına, Chiller da herkes gibi onu hafife almıştı.

Ancak Jullien'in diğer düşmanları gibi o da Jullien'in kışını tekmeleyen tek varlığın onun tekmelemesine izin verdiği varlıklar olduğunu öğrenmek üzereydi; yeterince büyük bir grup halinde gelip onu güçleriyle alt edenler....

Ya da ilk kör atışı yapacak kadar şanslı olanlar.

"*Titana tu, chiran.*" Jullien, Chiller'ın tepki vermesinden daha hızlı bir şekilde silahı kaptı. Silah ateş aldı ve Chiller'ın onu öldürmeye niyetli olduğunu kanıtladı.

Bu onun vicdanını etkili bir şekilde bastırdı.

Tüm hayırseverliği ve çekincesi kaybolan Jullien, iri yarı erkeğin dengesini bozmak için hiç vakit kaybetmedi ve onu yere çarpıp boynunu kırdı.

Ne yazık ki Chiller ölmeden önce bir çığlık attı ve arkadaşlarını koşturdu. Jullien patlayıcıyı almak için çabaladı ve onlar içeri girmeden önce ayağa kalktı, Sheila da arkalarındaydı.

"Vay canına!" diye bağırdı birbirlerine sarılıp silahlı çatışmaya girdiklerinde. "Ne oldu Hançer?"

Jullien ayaklarının dibindeki leşle uğraşırken gözlerini diğerlerinden ayırmadı. "Üzerime geldi."

"Saçmalık!" diye hırladı mürettebatın kaptanı. "Larl bunu yapmazdı." Jullien'e doğru ilerlemeye başladı.

Jullien omzunun üzerinden ateş etti. "Yapma, sürtük. Bir sonraki atış bir uyarı olmayacak."

Sheila ellerini onlara doğru salladı. "Herkes sakın olsun. Bu işi halledeceğiz."

Kaptan başını iki yana salladı. "Mürettebatım için onun hayatını istiyorum. O Tavali bile değil. Kuralları biliyorsun."

Jullien kaşlarını çattı. "Kod nedir?"

Sheila, Jullien'in bakışlarıyla karşılaştığında iç çekti. "Seni buraya getiren Tavali yaptığın her şeyden sorumludur. Suçunu kabul edip kaptanın adaletine boyun eğebilirsin ya da bunu yapmazsan sponsorun seni teslim etmek ya da senin için Calibrim'e gitmek zorunda kalır."

"Calibrim?"

"Silahların sınanması," diye açıkladı Sheila. "Amiral kaptanla dövüşmek zorunda kalacak. Andarion Yüzüğü dövüşüne benzer."

Jullien nefesinin altından küfretti. Olamaz. Kendini savunmadan önce Tavali kural kitabını okuma zahmetine katlanmamış olması Ushara'nın suçu değildi.

Her neyse. Onun hayatını riske atmasına ya da kendisi yüzünden zarar görmesine izin vermeyecekti. Hele de büyütmesi gereken bir oğlu varken. Kesinlikle buna değmezdi.

Jullien blasteri tutuşunu gevşetip elinde döndürdü, böylece kabzayı kaptana uzatabilecekti.

Jullien'in elinden kaptı.

Kaderine terk edilen Jullien, ellerini başının arkasına koyup parmaklarını birbirine kenetledi ve ardından onların teslim oldu. En azından kimliğini biliyor gibi görünmüyorlardı. Belki de onu çabucak öldüreceklerdi.

* * *

"Amiral!"

Ushara, Sheila'nın sesi kapısından içeri girdiğinde sinirli bir inilti çıkardı. Bugün saçmalıklarla uğraşmaktan çok yorulmuştu. Zellen'e Sheila'yı bir bahaneyle başından savmasını söylemek için mesaj atarken kapısı açıldı.

"Hanımefendi, bu Dagger. Onu öldürmeden hemen gelmelisiniz.

Lütfen!"

Yüzünün rengi soldu. "Ne?"

"Razor'un mürettebatından birini öldürdü. Nefsi müdafaa olduğunu söyledi. Bu yüzden onun için savaşmak zorunda kalacağınızı söylediğimde onlara teslim oldu ve onu gemilerine aldılar."

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı. Bağlantısını kaptığı gibi kapıya doğru koştu. "Beni onlara götür." Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde körfeze doğru koşarlarken Trajen'i arayarak durumdan haberdar etti.

Gemiye ulaştıklarında dışarıda kalmışlardı - ki körfeze yanaşmak yasalara aykırıydı. Tavalı Kuralları'nın bir parçası olarak, iniş ayrıcalığı tanınan her geminin açık kalması ve üssün yüksek komuta kademesi ya da Hadean Sıhhiye Erleri tarafından erişilebilir olması gerekiyordu.

Ushara giriş için seslendi.

Kimse çağrısına cevap vermedi.

Panik ve öfke içinde tehlikeli bir seviyede birleşti. Ve tek panikleyen o değildi. Sheila blasterını çıkardı ve gövdeye doğru ateşlemeye başladı. Ushara tetiği çekmeden önce kolunu zorlukla yakaladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kıçlarını tekmeliyorum! Bu doğru değil. O soysuzlara yardım ederek bana iyilik yapıyordu. Yanlış bir şey yapmadığını biliyorum. Dagger iyi bir adamdır, Amiral. Söylediğim şeylere kızmayan ya da üzülmeyen tek kişi o. Beni anlıyor, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Diğer herkes tam bir pislik."

"Herkes mi?" Trajen onlara katılırken kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Sheila yorum yapmadan geri çekildi.

Ushara Sheila'nın blasterını ona geri verdi. "Bizi dışarıda bıraktılar."

Trajen genç bir kızın sahte aksanıyla, "Hayır anne, yapmadın," dedi. "Benim üssümde olmaz, sürtükler."

Güçlerini kullanarak geminin kapısını tamamen havaya uçurdu. Gemi otuz metre havaya uçarak tam elli metre öteye sağır edici bir gürültüyle indi.

Trajen ağzı açık duran Sheila'ya döndü. "Lanet olası patlama şarjı. Çok fazla kullandım."

Geri adım atıp Trajen'le arasına daha fazla mesafe koyarken tek kelime etmedi.

"Muhtemelen bizi burada beklemelisin, Sheila." Ve bununla birlikte, Sheila burada kalmanın en iyisi olduğuna karar verirken Ushara'yı gemiye götürdü.

Gemiye girdiklerinde gözleri fal taşı gibi açılmış olan Ushara, Trajen'in güçlerini bu şekilde kullandı. Trajen Trisani kökenlerini *hiçbir zaman, hiçbir* nedenle kimseye açıklamamıştı. Ama karanlık, yabancı gemide yollarına devam ederken onun bir istisna yapmasından memnundu.

Trajen'in muazzam psiyonik takip yetenekleri sayesinde onları bulmak uzun sürmedi. Mürettebat Jullien'le birlikte kargo alanında idi ve onu parçalamak üzereydi. Hatta onu kızgın bir tanrıya kurban edilecek bir hayvan gibi gömleksiz bir şekilde hasarlı bir kargo parçasına bağlamışlardı.

Ushara ilerlemeye başlayınca dönüp silahlarını çektiler.

Onu yerinde tutmak için elini omzuna koyan Trajen kahkahayı patlattı. Ancak o bu kadar eğlenmemiştir.

"Ölmeden önce birilerini neşelendirdiğime sevindim," dedi Jullien huysuzca.

Trajen gülmeye devam etti. "Evet, öyle yaptın, serseri." Gözlerini sildi. "Evlat, bu şekilde buluşmaktan vazgeçmeliyiz. Kendini daha çok pisliğe bulaştırıyorsun. Senin kim olduğun *hakkında hiçbir* fikirleri yok. Ne kadar değerli olduğun hakkında." Tekrar gülmeye başladı. "Aman Tanrım... Bu şimdiye kadar yaşamış en aptal grup olabilir." Ushara'ya baktı. "Sırf bu yüzden bile onları öldürmek cazip geliyor."

"Bu da ne böyle?" Kaptan bir adım öne çıktı. "Gemimden defolun!" Bu söz Trajen'i anında ayılttı. Ushara'yı bıraktı ve kara gözlerine vahşi bir ölüm bakışı yerleşirken doğruldu. "Başka bir ses tonu bulsan iyi olur, pislik. Çabuk."

Jullien'e en yakın olanlara sivri bir bakış attı. "Arkadaşımdan uzaklaşın yoksa en sevdiğiniz vücut parçalarınız size vurmaya başlayacak yere. Ve onları özleyeceksin. Güven bana."

Jullien'in kravatları çözüldü ve gömleği ona geri döndü. Bu onlara Trajen'in kim ve ne olduğunu hemen anlattı.

Bu da Ushara'ya Jullien'in kendi ikna gücü ve başkaları üzerindeki karizması hakkında çok şey anlatıyordu. Trajen kendini kolay kolay kimseye ifşa etmezdi. Dürüst olmak gerekirse, onun Jullien'i kurtarmasına yardım etmesini beklemiyordu. Onu sadece protokol gereği bu durumdan haberdar etmişti.

Burada olduğu gerçeği...

Bu etkileyiciydi.

Jullien'e arkadaş demesi eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Trajen'i tanıdığı onca yıl boyunca onun güldüğünü hiç duymamıştı. Belki hafif alaycı bir kıkırdama.

Bunu asla.

Kaptan kaskatı kesildi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet ve arkandaki arkadaşım istasyonuma getirdiğin bir Chiller'ı buzladı. Senin kim olduğun, babanın kim olduğu ya da başka bir şey gerçekten umurumda mı sanıyorsun?" Trajen kenara çekildi. "Ushara? Hançeri al ve git. Şimdi."

İtaat etmekte tereddüt etmedi.

Jullien başka bir meseleydi. Trajen'in omzuna kadar gitti ve durdu. "Yapma bunu."

Trajen ona kaşlarını çatı. "Affedersiniz? *Evlat...* bu seni ilgilendirmez. Ne yeri ne de zamanı."

Jullien geri adım atmayı ya da korkmayı reddetti. "Ve *beni* duydun, *ihitiyar*. Bırak gitsinler. Kendini riske atma."

Trajen vahşi kaşlarından birini kaldırarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kapıları şu anda bölmemin ortasında durduğu için oldukça zor."

"Caronese savaş gemisini getirmişler. Tamamen işlevsel. Bırakın ."

Aralarında garip bir şeyler geçiyordu. Ushara bunu sahip olduğu tüm içgüdülerle hissedebiliyordu. Yine de ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Birkaç saniye sonra Trajen kabul etti. "Pekâlâ. İşte böyle, sürtükler. İstasyonumdan defolun ve merhametim için minnettar olun. Bir daha yüzünüzü görmek istemiyorum." Ona doğru döndü. "Shara? HC'yi çağırıp onlara bölgemizin sınırlarına kadar eşlik etmelerini ve bize zarar vermeden ayrıldıklarından emin olmalarını sağla."

Jullien gemiden uzaklaşana kadar onu vücuduyla korudu. Körfeze girdiklerinde, Hadean Sıhhiyecilerini çağırmak için durakladı, sonra bir büfede çalışan Jullien'e döndü. "Az önce ne kaçırdım?"

"Bir saniye bekle, hemen halletmem gereken birkaç şey var."

Trajen onlara ancak mürettebat ağır silahlı eskortlar eşliğinde Karon gemisine bindikten ve kalkış izni alındıktan sonra katılabildi. "O gemiye *tam olarak* ne yaptınız?" diye sordu Jullien'e.

Jullien omuz silkti. "HD ve LD'lerini devre dışı bıraktım. Hedef işaretlerini yeniden etkinleştirdim. Karun EDB'sine gizli bir yardım çağrısı gönderdim. Gorturnum uzayının dış sınırına vardıklarında, Karonlular onlar için tam bir karşılama partisi hazırlamış olmalılar. Senatör Nylan'ın oğlu geminin komutanı olduğundan ve gemiyi ele geçirirken onu öldürdüklerinden, intikam almaya kararlı olacaktır. Caron'a canlı dönemeyecekler. Ve siz onların kanını ellerinize bulaştırmayacaksınız ve UTC'ye hesap vermek zorunda kalacağınız herhangi bir Tavalian Yasasını ya da kanununu çiğnemiş olmayacaksınız."

"Sen sinsi küçük bir piçsin." Trajen başını salladı. "Etkilenmeli miyim yoksa korkmalı mıyım bilmiyorum."

"İkisinden de biraz."

"Evet..." Trajen gemilerinden söktüğü kapıya doğru baktı. "Sanırım ikimizin de çözülmemiş çocukluk öfkesi sorunları var."

"Evet ve ben köprüleri yakmaya inanmıyorum. Aksine o anneleri yerle bir eder ve yanan kalıntıların üzerinde şekerleme kızartırım."

"Bunu unutmayacağım."

Karon gemisi denize açıldığında sessizliğe gömüldüler.

Sheila ofisinden tamamen sıkıntılı bir şekilde çıktı... ta ki Jullien'in büfede durduğunu görene kadar. Sonra ona doğru koştu ve Ushara'nın tam anlamıyla şok olmasına rağmen kendini onun kollarına attı. "Tanrı'ya şükür! Bir şeyin yok."

O da Ushara'nın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Um, evet."

Sheila onun sırtını sıvazladı. "Bir dahaki sefere bu kadar aptal olma, bok kafa."

"Dürüst olmak gerekirse, bu sefer o kadar aptal olmamaya çalışıyordum. Nasıl sonuçlandığını görüyorsunuz. Belki de bir dahaki sefere tamamen aptal olmayı denemeliyim. Bu benim için gerçekten işe yarayabilir."

Gülerek iç geçirdi. "Kimse beni senin anladığın gibi anlamıyor evlat. O yüzden aptallık etmeyi bırak. Eğer yarın işe geç kalırsan, kışına tekme basarım."

Saatini kontrol etti. "Son kış tekmelememden bu yana on beş dakika geçti. Sabaha kadar yeni bir tane yemem gerekiyor. Bunu dört gözle bekleyeceğim, *mu tara*."

Jullien'e son bir kez hırlayan Sheila, onu kolundan tutup fırlattı ve oradan ayrıldı.

Sheila körfezi geçip ofisine dönerken Ushara yüzünü buruşturarak ona baktı. "Seninle konuşma şekline nasıl katlanabiliyorsun?"

"O da ne? Bence o çok komik."

"Ciddi değilsin ya?"

Yine de öyleydi. Onun kahverengimsi yeşil gözlerindeki samimiyeti görebiliyordu. "İnanın bana, doğası gereği huysuz olan ve kendini başkalarından zarar görmekten korumaya çalışan biri ile dikenleri kan akıtmak için olan biri arasındaki farkı biliyorum. Ne yazık ki onun için, diğerleri bunu ayırt edemiyor. Bu yüzden de yabancılara karşı koruyucu bir bariyer oluşturmaya çalışarak kendine, nazik davranarak verebileceğinden daha fazla zarar veriyor. Ama ilk darbeyi onlardan önce vurma ihtiyacını anlıyorum. Bunu kesinlikle ona karşı kullanmıyorum ve bunu kastetmediğini de biliyorum. Ayrıca benim egom o kadar da kırılgan değil. Bunun için gerçekten bir egomun olması gerekir."

Trajen homurdandı. "Her neyse..." Çenesini terk edilmiş gemiye doğru salladı. "Görünüşe göre yedek bir gemimiz var. İster misiniz Lord Jullien? Sizideşmeyi planladıkları için adil görünüyor, değil mi?"

"O bok parçasına ihtiyacım yok. Düşüncesiz bir piç kapıyı menteşelerinden söktükten sonra onu uçuramam." Trajen'e doğru eğlenen bir bakış fırlattı. "Bence bu iş Sheila'ya gitmeli, çünkü ona yaptırdıkları işin parasını alamadı. Ayrıca, kızının tedavi çok yüksek. Benim bakmakla yükümlü olduğum kimse yok. Bugünlerde oldukça ucuz, hatta bedava musluk suyu içiyorum."

"Evet, ama o boktan botları değiştirebilirsin." Trajen alaycı bir bakışla onları süzdü.

Jullien kaşlarını kaldırdı. "Neden? Bu botları seviyorum. Aşınmışlar. Ve bedava klimaları var. Oksana çöl bölgesinde bu fikrin patentini almaya çalıştıklarını bile duydum, sadece orada bunlara *sandalet* deniyor. Bu doğru. Bana inanmıyorsanız araştırın. Bu son moda çılğınlığı."

Trajen yine gülerek onu itti. "Kapa şu lanet çenenı." Sinirli hırıltıyla onlardan uzaklaşmaya başladı, sonra durup kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Senden neden hoşlanıyorum, yine mi?"

"Dişleri yüzünden. Bizi çok şirin ve sevimli gösteriyor."

"Evet. olmalı." Ve bununla birlikte Trajen uzaklaştı.

Ushara başını eğerek Jullien'in yırtık çizmelerine baktı. "Neden onları değiştirmiyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım kredilerimi yemek, elektrik ve kira gibi anlamsız şeylere harcamakla meşgulüm."

"Peki ya kız kardeşimin gemisi?"

"Kız kardeşinin beslemesi gereken dört kızı var."

"O zaman neden botlarını değiştirmeme izin vermiyorsun?"

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Hayır, bunun nasıl olduğunu biliyorum. Buna aşamalı tuzak denir. Buraya gel, küçük çocuk. Senin için bir parça şekerim var. Servisime bin... Sonra bir baktım, sarhoşum ve senin yatağında çırılçıplak yatıyorum. Benimle kötü bir şekilde oynuyorsun. Annem beni senin gibi kadınlar ve yabancılardan şeker almak konusunda uyarmıştı."

Kadın ona güldü. "Sanırım bundan kurtulmakta zorlanırdım."

"Ne yazık ki, şüpheliyim. Senin için kolay bir aptal olacağımdan oldukça , bu yüzden botları pas geçmek zorundayım. Ayrıca, alışverişten nefret ederim. Beni alırsan içimde yaşayan canavarı görürsün ve bir süre daha bu asil kahraman efsanesiyle yaşamanı tercih ederim."

Ushara ona ve yakışıklı yüzündeki o sevimli sırıtışa baktı. "İnanılmaz derecede çekicisin."

"Pek sayılmaz. Çoğu kişi dev bir pislik olduğumu söyler." "Kim?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç derecede uzun bir liste. Terabaytlarca veri var aslında."

"Seni tanımıyorlar."

"Hepsi de öyle olduğunu iddia ediyor." "Peki siz ne diyorsunuz?"

Hüzünlenererek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Belki de beni benden daha iyi tanıyorlar, gerçekten. Hepimiz hayatımız boyunca milyonlarca oyunda binlerce karakter değil miyiz? Anne Ushara ile kız Ushara aynı karakter mi? Ya da amiral Ushara ile abla Ushara aynı karakter mi? Ya da küçük kız kardeş? Kocanız hayatınızdaki herkesten farklı bir yönünüzü bilmiyor mu? Peki ya testis fırlatan Ushara'yı tanıyan erkek? Eminim o sizin hakkınızda benden çok daha farklı bir imaj çizecektir. Aramızda kim sürekli değişmiyor? Sürekli yeni birine dönüşmüyor mu? Belki daha iyi biri... ya da daha kötü biri."

Yüce Tanrım, inanılmaz derecede zekiydi. "Peki sen kim olmak istiyorsun, Hançer?"

"Dürüstçe mi? Vasili'nin bana her baktığında gördüğü kahraman olmak için tükenmiş, kararmış ruhumdan geriye ne kaldıysa satarım, gerçekte olduğumu bildiğim değersiz bok parçası değil." Ve güçlkle duyulabilen bu sözlerle döndü ve kendine özgü o seksi yırtıcı yürüyüşüyle uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken gözyaşlarına boğuldu. O tam da Vasili'nin düşündüğü gibi bir erkekti. Keşke o da bunu görebilseydi.

Ama ne yazık ki geçmişî bunun için çok acımasızdı. Ve vicdanı suçluluk duygusuyla delik deşikti. Yine de bir gün, başkalarına bakarken kullandığı aynı şefkatle kendini yargılama yeteneğini bulabileceğini umuyordu. Çünkü tanrılar biliyordu ki, mükemmel olmasa da, tanıdığı herkes kadar şefkatli ve nazikti. Ve hayatında ikinci bir şansı hak eden biri varsa, o da kesinlikle oydu.

Çok geç olmadan bunu fark etmesini umuyordu. İç çekerek ofisine geri döndü.

* * *

"Sana , değil mi?"

Oxana, ablasının koydan ayrılışını izlerken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Vay canına... Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Biliyorum, değil mi?" İkiz kız kardeşi Jalyna gözlerini kocaman açarak ona doğru döndü. "Paka'nın ne dediğini biliyorum ama yanılıyor. Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne?"

"Ne, ne? Ne olduğunu biliyorsun! *İşte bu*. Sheez, ne? Bana ne diye sorduğuna inanamıyorum. Sanki bilmiyorsun." Kız kardeşi tiziranın peşinden gitti.

Oxana panikledi. "Jay, dur!" diye tısladı. "Ne yapıyorsun?"

"O annemdeyken yapmamız gereken şeyi. Şimdi, geliyor musun? Yoksa orada durup Mary gibi görünüp benden korkacak mısın? Sen bir Fyreblood musun yoksa bir darkheart mı?"

Oxana ona tısladı. "Bu terimi kullanmamalısın, biliyorsun değil mi? İğrenç, kaba ve aşağılayıcı, özellikle de kız kardeşini biriyle üzere olan biri için."

"O bir bütün değil . O sadece kısmen kara yürek."

"Çünkü o bir insan. Sanki bu çok daha iyiymiş gibi."

"Şimdi kim kötü oluyor, ha?"

"Hâlâ sensin," dedi Oxana asık suratla. "Sen her zaman kötü ikizsin. Bizi tanıyan herkese sor."

"Isır onu!"

"Siz tavuklar şimdi ne geveliyorsunuz?"

Küçük kız kardeşleri Mariska onlara yetişince donup kaldılar. Görünüş olarak Ushara ile neredeyse aynı olan Mariska, ablalarının daha küçük ve minyon versiyonuydu.

Jay sahte bir masumiyetle etrafına baktı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yok." "Ah evet, doğru... um.... Asla. Ne planlıyorsunuz ve ve bu sefer cesedin saklanmasına yardım edebilir miyim?"

Oxana gözlerini devirerek uzun uzun iç geçirdi. "Neden gidip kızdıracak bir kuzen ya da kardeş bulmuyorsun? Davel içeride. Daha da iyisi, gidip Axl'ın karısının canına okuyun. Ondan hoşlanmıyoruz."

Mary başını salladı. "İkinizi de kızdırmayı tercih ederim." "Elbette kızdırırsın."

"Hasarı sızdırın..." Mary sırayla her birini dürttü.

Karşılıklı olarak kaşlarını çattılar. "Peki," dedi Jay önce. "Ana'nın gemisini tamir eden adamı görmeye gidiyoruz."

"Kimin tamir bilmediğini sanıyordum."

Oxana omuz silkti. "Paka onun adını öğrendi. Ona teşekkür edecektim."

"Gördün mü?" Jay kızıl saçlarını umursamaz bir tavırla omzunun üzerinden savurdu. "Şimdi koş birlikte."

"Hayır. Bundan daha fazlası var. Çok ateşli, değil mi?" Mary sesli bir şekilde nefesini tuttu. "Jay kocasını aldatacak! Aman Tanrım! Hepsi bu, değil mi?"

"Hayır!" Jay tersledi. "Sen korkunç birisin! Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Ana onunkini aldatamaz. O zaman sorun ne?"

Oxana kulağına fısıldamak için eğildi. "Bunu yapan tiziran. Ve Ushara ona aşık oluyor." Mary

daha da yüksek sesle soludu.

"Hayır!" "Evet!"

"Hayır!"

"Evet!" diye bağırdı ikizler hep bir ağızdan. Mary'nin gözleri büyüdü. "Ben de gelebilir miyim?"

"Şimdi söylemek zorundasın yoksa söylersin ve seni öldürmek zorunda kalırız." Jay onun kolundan tuttu ve onu peşlerinden sürükleyerek istasyonun hiç girmemeye çalıştıkları iğrenç, korkunç bölümünde Jullien'in apartman dairesine götürdüler.

Kapıya yaklaştıklarında Mary dilini dışarı çıkardı ve ürperdi. "Gerçekten burada mı yaşıyor?"

Jay kapıyı çalarken Oxana nefesinin altından "Evet," dedi. "Kaba olmayı bırak."

"Evde değil mi? Daha sert vur. Ev *o kadar* büyük olamaz." Mary, Jay'i kenara itti. "Gel. Yardım edeyim."

* * *

Jullien pantolonunu bağlarken kapısının ısrarla çalınmasına kaşlarını çattı. Duştan hâlâ damlıyordu. Ama dışarıdaki öfkeli telaş, orada her kim varsa ona banyosunu bitirmesi için zaman tanımayacağını ve hemen cevap vermezse kapının yetersiz menteşelerini kırabileceklerini söylüyordu.

Bu kadar yakın olan neydi?

Saçlarını havluyla sildikten sonra kapıyı açtığında üç tane çok renkli, genç kadınla karşılaştı. Üçü de onun görünüşüne neredeyse koreografik bir uyum içinde bakıyordu. Bu kadar sinirli olmasaydı komik olabilirdi.

Ama en azından öfkesini dindirmeyi başarmış ve onlara karşı samimi davranmasını sağlamıştı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Delicesine parlak floresan kızıl saçlı iki kişi belli ki tek yumurta ikiziydi. Biri sarı ve kırmızı bir uçuş kıyafeti, diğeri ise düz kırmızı kıyafet giymişti. İkisi de iyi silahlanmıştı ama tehditkâr görünmüyorlardı. Üçünden küçük olanın bembeyaz saçları vardı ve saçlarının bir kısmını parlak pembe ve mora boyamıştı; Ushara'nın yüzünde Tavalı savaş boyası olarak kullandığı renklerin aynısı. Ve şimdi onlara baktığında, yüz hatlarının kendisinininkine, özellikle de en küçük kızıninkine son derece benzediğini fark etti.

İkizlerin yanından dirsek atarak geçti. "Merhaba." Ona elini uzattı. "Ben Mariska, ama bana Mary diyebilirsin. Herkesin var. Bunlar benim kız kardeşlerim ve seslerini tekrar , ki bu her an olabilir, Oxana ve Jay, ya da aslında telaffuz edilemeyen bir şey benim

Annem onu lanetledi çünkü biz tuhafız, sanki Fyreblood'lar zaten yeterince tuhaf değilmiş gibi. Her neyse, buraya geldik çünkü-"

"Sus, Mary!" dedi kırmızı takım elbiseli ikiz, kız kardeşini geri iterek. "Sen bunun bir parçası bile değildin. Görevimizi kaçırdın." Hırlayarak Jullien'le yüzleşti. "Ben Ana. Ya da Oxana ve yardım ettiğin kişi benim. Bunun için sana şahsen teşekkür etmek istedim."

Mary seslerinin tizliği konusunda şaka yapmıyordu. Jullien hassas kulaklarını kapatma ya da sinme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Bunun yerine, kendini ona gülümsemeye zorladı. "Bunu yapmak zorunda değildin." "Evet, yaptım. Çok nazıksınız ve biz de sizin için bir şeyler yapmak istedik."

zorunda olmadığın halde yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi göstermek için."

Hayatında ilk kez gerçek, dürüst bir dehşete kapıldı. Jullien'in aklında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onun için iyi olamazdı.

Seksten yemeğe kadar tüm senaryolar onun kanlı bir şekilde parçalanması ve vücudunun parçalarının evrenin her yerinde bulunmasıyla sonuçlandı.

"Um... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Jay güldü. "Şu surata bak! Sanırım onu korkutuyoruz."

Mary sırtıttı ve Ana'ya dirsek attı. "Bizden korkmalı. Erkek akrabalarımızdan oluşan bir sürüyle geldik ama... zararsızız. Aslında sana kız kardeşimizi ayarlamak için buradayız."

Jullien kaşlarını çatı, şimdi daha da dehşete düşmüştü. "Affedersiniz?"

İkizler onu kollarından tuttu. "Mary haklı. Shara'nın sana nasıl baktığını gördük. Neredeyse her yerini yaladı."

Mary başıyla onayladı. "Seni istiyor ve biz de seni ona takdim etmek buradayız."

"Pardon?" diye tekrarladı.

Jay kız kardeşine dudak büktü. "Şunun konuşmasını dinle. O aksanı bütün gün duyabilirim. O kadar düzgün ki! Motorumun uğuldamasına neden oluyor. Bunu kaydedip geceleri çalmalıyız. Sence kocam aldırır mı?"

Jullien boğuldu. "Taras... lütfen, ben... mutfakta yanan bir şey var."

"Hayır, . Ama iyi denemeydi." Mary dişlerini göstererek ona sırtıttı. "Sadece teslim ol. Senin için çok daha kolay ve daha az acı verici olacak." Kız kardeşlerine baktı. "Ben ona bir gömlek ve ayakkabı getireyim."

Jullien buna itiraz etmenin bir yolu olmadığını anlayınca bir inilti çıkardı. Vazgeçmek üzere değillerdi. "Beni bu işten gerçekten kurtarmayacaksınız, değil mi?"

"Hayatta olmaz." Jay sırtıttı.

Onlara zarar vermeden kurtulmaya çalışıyordu. "Sizin işkence edecek çocuklarınız ve erkekleriniz yok mu?"

"Evet," dedi Jay, "ama sen yeni erkek biftek oldun. Kız kardeşimiz için seni alıştırmamız lazım. Seni iyice terbiye etmeliyiz."

"Ayrıca, benim kendi erkeğim yok. Bu yüzden sana işkence etmek zorundayım." Mary kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin? Oldukça yeşil görünüyorsun."

"Kadınların yanında nadiren bulunduğumun farkındasınızdır."

"Neden? Eşcinsel misin?" Mary masumca göz kırptı. "Eğer öyleysen, bir kuzenimiz var..."

"Hayır. Ben ağırlıklı olarak erkek bir aileden geliyorum. Her iki tarafta da. Kadınlarla nadiren etkileşime girdim ve girdiğimde de bu olumlu bir deneyim olmadı."

"Ah. Yazık sana." Mary onun kolunu okşadı. "Bir eğitimin içindesin. Ama nazik olmaya çalışacağız."

Mary bunu uğursuz bir kahkahayla noktalamasaydı, bu daha fazla ağırlık taşıyabilirdi.

Jullien, ona merhamet göstermeye hiç niyetleri olmadığını bilmiyordu.

Her türlü.

Aksine, sonraki birkaç saati onu değerli bir evcil hayvan gibi tımar ederek geçirdiler. İtip kaktılar, çekiştirdiler ve neredeyse delirecek hale gelene kadar dürttüler. Hayatında hiç bu kadar elle taciz edilmemiş ya da sevgiyle kötü muamele görmemişti. Ona hiçbir konuda seçenek bırakmadılar. Saçını nasıl şekillendirecekleri ya da yüzünü nasıl tıraş edecekleri konusunda bile.

Ona ne yaptıklarını görmesine de izin vermiyorlardı. Kendini gerçekten de gösteri öncesi bir canavar gibi hissediyordu.

Ne zaman itiraz etmeye başlasa, Mary koluna vuruyordu. "Senin ne düşündüğün önemli değil, kıymetlim. Bunu Ushara için yapıyoruz. Sadece gelecek faydaları düşün. Söz veriyorum, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirecek."

Homurdandı.

Dürüst olmak gerekirse, Ushara'nın kız kardeşlerini garip bir şekilde eğlenceli ve tuhaf buluyordu. Çok daha ciddi düşünen ablalarıyla tam bir tezat oluşturuyorlardı ve Ushara'nın neden onların kapris duygusundan yoksun olduğunu merak ediyordu.

Hiç onlar gibi olmuş muydu?

Eğer öyleyse, gülümsemesini çalan neydi?

Onlar gibi olmaması onu üzüyordu. Onlarla birlikte olduğu süre uzadıkça, onlara kıyasla ne kadar korunaklı ve içine kapanık olduğunu daha iyi anlıyordu.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu onlar gibi hayal edemiyordu.

Jullien şaşkınlıkla ikizlerin onun kıyafetleri için kavga etmelerini izledi.

Oxana, Mary'ye gözlerini devirdi ve bir pantolonu tekrar rafa itti. "Eğer ona *bunları* giydirirsen, onu kısırlaştırırsın. Hiçbir erkeğin o kadar dar pantolona ihtiyacı yoktur. Aman Tanrım! Bu hiç seksi değil. Müstehcen!"

"Katılmıyorum. Böyle bir vücut ! Neden saklayalım ki?"

"Çünkü bir gün Shara başka bir çocuk sahibi olmak isteyebilir. Onun sperm sayısını düşürmek istemezsin. Aman Tanrım! Ayrıca, bunların içine oturmaya çalışırsa, kendini kırar ve gece boyunca iş göremez hale gelir. Bunu bir düşün!"

Anlaşmazlıklarını çözmek için Jay'e döndüler.

"Ana haksız *değil*. Ama Mary'nin de haklı olduğu bir nokta var. Gerçekten de yenilebilir bir kalçası ve kolları var. Ve karın kasları... Eğer benim barım da *öyle* olsaydı, yatağımdan *hiç* çıkmazdım. Demek istediğim, şimdiye kadar Ana'dan daha çok çocuğum olurdu."

Üçü de dönüp ona baktı.

Evet, tamam, tamamen giyinik olmasına rağmen kendini çıplak hissediyordu.

Ana kaşlarını çatarak ona bir ceket uzattı, sonra onuncu kez fikrini değiştirirken ceketini geri aldı.

Mary ona bir tane daha uzattı.

Jullien onu almadan önce tereddüt etti ve omuz silkti.

Onu bir laboratuvar deneyi gibi incelemek için yüzlerini buruşturdular.

Evet, Ushara'yı gruplarının bir parçası olarak bu çılgınlığa katılırken hayal edemiyordu. "Ushara her zaman bu kadar ciddi ve sert miydi?"

Oxana öne çıkarak ceketini onun için düzeltti. "Hayır. Aslında kendi mürettebatını yönetirken çok eğlenceliydi. Bu yüzden ona Star Skream adını verdiler."

"Star Skream?" Ne tuhaf bir çağrı işareti.

Mary dudağını çiğneyerek ona giymesi için farklı, daha uzun bir ceket uzattı. "Bir pilot olarak o kadar pervasız ve cüretkârdı ki, gemisiyle yanlarından geçerken yıldızların çılgınlıklarını duyabildiğinizi söylerler. Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, herhangi bir Leaguer'e karşı koşardı. Korkusuzdu."

"Saçma sapan bir şekilde," diye onayladı Jay. "O bir deliydi. Trajen bunun için onu sürekli rapor ediyordu. Sonra puf! Chaz öldükten sonra... Gort Ulusu'ndaki en iyi pilot olan o, Vasili yetim kalmasın diye kendini yere indirdi."

"Ve bir daha asla gerçekten gülümsemedi," diye cümleyi tamamladı Ana. "Ta ki sen gelene kadar. Senin yanında çok gülümsüyor."

Jay başıyla onayladı. "Gavin seni kurtarmak için uçtuğunu bile söyledi. Chaz öldüğünden beri dümende olduğu tek zaman bu. Garip, değil mi? Seni ve Vas'ı Steradore'dan çıkarmak için dümene geçti."

"İşte bu yüzden bunu yapıyoruz." Mary burnunu kırıştırdı. "Hâlâ doğru ceket değil."

Ona bir tane daha uzattı.

İnleyerek üstünü
değiştirdi. Tekrar.

Üçünün de nefesi kesildi, sonra hep birlikte sevinçle alkışladılar. Mary küçük bir mutluluk dansı bile yaptı.

"Ne düşünüyorsun?" Mary muzip bir sırıtışla geri adım attı.

Sonunda sona eriyor olabileceği düşüncesiyle rahatlayan Jullien, arkasındaki aynaya bakması için onu çevirmelerine izin verdi. Ancak yansımasına odaklandığı anda orada gördüğü şeye tamamen hazırlıksızdı.

Artık hayatta kalan Hançer Ixur'un sakallı yüzü değildi. Bu, piç Tahrs Jullien eton'un kusursuz bakımlı görüntüsüydü.

Anatole.

Bir kalp atışında, geçmişî öfkeli bir yumrukla ona çarptı.

Acı, korkunç anılar içini parçaladı ve dengesini bozdu. İçinde bulundukları alışveriş salonunu görmedi. Yıldızlı ve şatafatlı saray balo salonlarını gördü. Alaycı kahkahaları ve ince örtülü dikenli nüktelerle kendisine yöneltilen sürekli ve hızlı eleştirileri duydu. Yıllardır devam eden küçümsemeleri ve iğrenç gıybetleri.

Tüm o kendinden nefret ve kin intikam duygusuyla geri geldi. Ve onu paramparça etti.

"Hançer mi?"

Geriye doğru sendeleyip ceketini yırtıp dengesini sağlamaya çalışırken duvarlar üzerine kapandı. Ama başaramadı. Baktığı her yerde, ondan iğrenen bir prensin nefret dolu yüzünü gördü. Olduğu her şeyle alay eden, aşağılayan ve ona yaşamaya hakkı olmadığını söyleyen sesleri duydu.

Buna dayanamayarak kapıya doğru koştu.

* * *

Ushara, eve gidip Vasili için sakın bir akşam yemeği hazırlamak ve geceyi hiçbir şey yapmadan geçirmek niyetiyle ofisinden ayrıldı.

Ancak binadan çıkarken, onu çığlık çığlığa bir panikle karşılayan en küçük kız kardeşiyle neredeyse çarpışıyordu, onu arkasından koşan ikizler ve Mary'nin üzerine yığılırken eşit derecede kulak tırmalayan baş dönmeleri izledi.

Bu iyi olamaz.

"Yüce Tanrım, şimdi ne yaptın?"

Mary cevabı ağzından kaçırmadan önce Jay dudağını ısırdı. "Erkek arkadaşını kırdık!"

Ushara kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

Oxana panikten nefesi kesilmiş bir halde başını salladı. "Bu doğru. Biz sadece yardım etmeye çalışıyorduk. Yaptıklarına teşekkür etmek için onu dışarı çıkardık ve saçını kestirip tıraş ettirdik."

"Birkaç giysi," diye girdi Jay.

"Ve Corela dikenli çekiciyle kışına binmek üzereymiş gibi kaçtı."

Oxana tekrar başını salladı. "Dairesine gittik ama orada değil. Başka nereye bakacağımızı bilmiyoruz. Ama gerçekten çok üzgündü."

"Gerçekten üzgün!" Jay vurgulamak için tekrarladı.

"Çok üzgünüz," diye nefes aldı Mary. "Onu kırmak istememiştik. Her şey yolunda gidiyordu. Sonra ... bam! Kırıldı. Ne bir uyarı ne de başka bir şey."

"Senin için Vasili'ye göz kulak oluruz." Jay Ushara'yı sokağa doğru itti. "Gerekirse bütün gece. Onu evime götürüp bakacağım. Sadece lütfen... Jullien'i bul. Her ne yanlış yaptıysak düzelt. Jullien çok tatlı biri."

Mary şimdi başını sallıyordu. "Hiçbir fikrimiz yoktu. Lütfen ona üzgün olduğumuzu söyleyin."

Ushara onlara sarıldı. "Tamam, onu bulacağım."

Ama sorun şu ki, nereye bakacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Trajen'i tekrar aramaktan nefret ediyordu. Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Burası büyük bir istasyondur. Trajen olmadan, aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu.

Beni öldürecek.

de.

Bağlantısını çıkararak Trajen'in şifresini tuşlarken içini bir korku kapladı. Trajen hemen cevap verdi.

"Hey, patron. Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum. Jullien yine ortadan kayboldu ve nereye bakacağımı . Bana doğru yönü gösterebilir misin? Kız kardeşlerim yanlışlıkla onu üzdüler ve ben sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Yanında o kadar hızlı belirdi ki bu onu ürküttü.

Onun ışınlamasından nefret ederdi. Bu onu tamamen ürkütüyordu. "Bir dahaki sefere biraz uyarı, lütfen?"

Hayali bir el boynunu gıdıkladı.

"Hiç komik değil patron."

Trajen homurdandı, sonra tamamen hareketsiz kaldı. Ta ki yüzüne tuhaf bir ifade gelene kadar. "Ne yapmışlar böyle?"

Kız cevap veremeden, adam kızın elinden tuttu ve onunla birlikte istasyona doğru koşmaya başladı.

Ushara, onu üssün en eski kısmına, artık kimsenin gitmediği terk edilmiş bölüme götürene kadar nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu bölge yıllardır kapalı ve terk edilmiş durumdaydı. Muhtemelen

doğduğundan beri. Dürüst olmak gerekirse, buraya hiç gelmemiştir. Sadece memur oryantasyonu sırasında istasyonu ilk kez gezdiğinde bu bölgeden geçmiştir. Buraya kimsenin girmemesi gerekiyordu.

Jullien'in içeri nasıl girdiği onu aşırıyordu.

Hacklemediği ve güvenliği atlatmadığı sürece ...

Hâlâ nefes alınabilir bir atmosfere sahip olsa da, çok az karışmıştı. Ve burası pek de güvenli bir yer değildi. Toz, döküntü ve örümcek ağları paslanmış kirişleri ve ıssız koridorları kaplamıştı. Kimsenin hatırlamadığı ya da kaydetme zahmetine bile girmediği bir kazanın burayı güvensiz hale getirmesinin ardından tüm bölüm nesiller önce mühürlenmişti.

Burası çok ürkütücüydü. Sessiz ve soğuk.

Yalnız. Issız.

Yine de kısmen yıkılmış eski bir binanın cılız iskelesinin üzerinde, uzayın karanlığına karşı silüet halinde, istasyonun üzerinde gezindiği büyük, yaşanmaz gaz gezegenine bakan korumalı pencerelerin önünde sarsılmaz bir gölge oturuyordu. O kadar hareketsizdi ki ilk bakışta manzaranın bir parçası gibi görünüyordu.

Ta ki siz daha yakından bakıp bunun aslında kırıktan sarkan yırtık pırtık koyu kahverengi bir palto olduğunu fark edene kadar. Ve bir çift yıpranmış bot.

Hayır..

"Jullien?" diye .

Kımıldamadı.

"Burada bekle." Trajen, Jullien'in oturduğu yere doğru tehlikeli ve dik tırmanışa dikkatle başladı.

Trajen ona beklemesini söylemiş olsa da biraz daha yaklaştı. Ama bir şeyin içinden düşme riski olmadan gidebileceği tek yer orasıydı. Jullien'in oraya çıkmak için kat ettiği yol korkunç bir tehlikeydi. Ve onu buraya getirdiğinden beri kaç kez böyle bir şey yaptığını merak ediyordu. Etrafındaki taze izlere bakılırsa, bu prens için oldukça yaygın bir uygulama haline gelmiş olabilirdi.

Trajen bu kadar uzun boylu biri için inanılmaz bir zarafetle, dar kırıste hızla Jullien'in yanına doğru manevra yaptı. "Hey, dostum. Ne yapıyorsun?"

Jullien hâlâ kımıldamıyordu. Sessizce oturdu, berrak pencerelerden yıldızlara baktı. "Ne yaptığımı biliyorsun. Ne düşündüğümü biliyorsun."

Jullien'in tehlikeli bir şekilde tünediği ince korkulukta onun yanına oturan Trajen kesik kesik bir nefes aldı. "Buradan istasyonun zeminine uzun bir iniş var."

"Hep uçmak istemişimdir."

Trajen tısladı ve elinin topuğunu şakağına götürdü. "Kahretsin, kafanda çok boktan şeyler var."

"Biliyorum. Sen de benim gibi tam zamanlı olarak benim düşüncelerimde yaşamalısın."

"Hayır, teşekkürler. Benim uğraşmam gereken çarpık aynalarla dolu kendi eğlence evim var."

Jullien burnundan soluyarak içmekte olduğu Tondarion Ateşi şişesini ona uzattı.

Trajen güçlü viskiden bir yudum aldıktan sonra viskiyi ona geri verdi. "Bir daha asla çizmelerinle alay etmeyeceğim."

Jullien içini çekti. "Evet. Ne kadar berbat durumda olduğumu fark etmemiştim.... yani biliyordum. Sadece hiçbir fikrim yoktu."

"Kendini hırpalama, evlat. Güven bana. Senin için bunu yapmaya hazır bir sürü insan var. Bunu onlar için bedavaya yapmana gerek yok."

"Elimde değil." Jullien bir içki aldı. "Olduğum gibi iyiydim. Sonra baktım ve gördüm-" pençelerini derisinde kırmızı bir iz bırakacak kadar sert bir şekilde yanağına sürttü. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey değişmiyor, değil mi?"

Soruyu duymazdan gelen Trajen, sessiz bir tonda konuşmadan önce tereddüt etti. "Acını biliyorum küçük kardeşim. Bana gözlerimi ve onları neyin kararttığını sormuştun ve haklıydın. Bizi öldürmesi gereken şeyden kurtulmanın acı bedelini biliyorum. Geri dönüşü olmadığını bildiğin günahları işlemenin acı bedelini biliyorum. Ruhlarımızda öyle derin yaralar açtılar ki kalplerimizde kraterler oluşturdular ve asla eskisi gibi olamayacağımız kadar ağır hasarlar bıraktılar. Yaptıklarımız için özür dileyemeyiz. Ne hasımlarımızdan ya da düşmanlarımızdan, ne onların yasını tutan masum ailelerinden ne de incittiğimiz sevdiklerimizden. Ve kendimize sunduğumuz hiçbir mazeret, çığlık atan vicdanlarımızı asla susturamaz. Bizim gibiler için hiçbir kurtuluş mümkün değildir. Kendi ellerimizle lanetlendik ve bunu biliyoruz. Kendimizi cehenneme gönderdik, peki ne için? Sonu olmayan bu acı ve ıstırap dolu sefil varoluş için mi?"

Trajen tam olarak ne hissettiğini yüksek sesle söylerken Jullien gözlerini kapattı. Çünkü

Hayatında ilk kez cehenneminde yalnız hissetmiyordu. Trajen'in ne yaptığını bilmiyordu, umurunda da değildi. Başka hiç kimsenin yaptıklarını yargılayacak durumda değildi. İyi ya da kötü.

Trajen, artık saklamaya ya da azaltmaya çalışmadığı lirik Trisani aksanıyla konuşmaya devam ederken koyu renk gözlerini ona dikti. "Ve ruhunuz acı bir ıstırap içinde o kadar yüksek sesle çığlık atarken, etrafınızda tamamen cahil bir kayıtsızlıkla yürüyen dünyaya bakarsınız ki, bunun nasıl mümkün olduğunu düşünürsünüz."

Başka kimse duymuyor mu? Her zaman içinde yaşadığınız acıyı ve sefaleti nasıl görmezler? Sizin için ne bir sığınak ne de bir teselli var. Bu delilikten kaçış yok. Ama gerçek şu ki... bunu görmüyorlar çünkü hepimiz kendi özel azabımızın içinde kaybolmuş durumdayız."

Ne yazık ki Jullien bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ve başkalarının acılarını görmezden geldikleri kadar kendisi de suçluydu. Şimdiye kadar bunun hiç farkında olmamıştı. Vasili hayatına girene kadar bir başkasının acısını olduğu gibi görememişti.

Vas'ın ona neden ulaştığından ve onu neden umursadığından emin değildi. O çocuktaki bir şey, o gün, soğuk ve ölü kalbini açmış ve ona ulaşmıştı. Buraya geldiğinden beri, daha önce hiç olmadığı bir şekilde başkalarının farkına varmıştı.

Hayatında ilk kez gerçekten umursuyordu.

Yine de Trajen konuşmaya devam ederken Jullien'in içindeki duyguları ve gerçekleri tam olarak dile getirdi. "Hayat, bizi sığ mezarlarda parçalara ayrılmış kanlı cesetler olarak bırakmak için elinden geleni yaparken, hepimizin elimizden geldiğince hayatta kalmaya çalıştığımız bir korku filminden başka bir şey değil. Her gün karşılaştığımız yeni bir savaş bizi yorgun askerler haline getiriyor; bir sonraki tepenin ardında barışçıl bir girişim olabilecek ya da hiç beklemediğimiz bir anda bizi paramparça etmeyi bekleyen görünmeyen patlayıcılarla mayınlanmış hangi düşmanın yattığını merak ediyoruz. Ve öyle bir noktaya gelirsiniz ki, sizden çok daha iyi varlıklar düştükten sonra kendinizi o tepenin üzerinde bulursunuz ve bunu anlamazsınız. Neden onlar da siz değilsiniz? Onlar saf, nazik kalplere ve siz yaptıklarınızla kararmış ve çürümüş ruhunuzun çekirdeğine kadar yanmışsınız. Zıyan olmuş ve zarar görmüşsün. Kimsenin seni sevmemesine şaşmamalı. Yaşadığın cehennemden yara almamış, lekesiz, pırıl pırıl ve yepyeniye kimse seni sevmeydiyse, Tanrılar aşkına nasıl olur da biri seni *bu halinle* isteyebilir? Tükenmiş ve utanmış bir halde, kendi yansımanıza bakmaya bile tahammül edemezken bir başkasını sevip sevmeyeceğinizden bile emin değilsiniz. Sadece bir deliğe girip ölmek istiyorsunuz çünkü artık içinizde o her şeyi tüketen acı ve kendinizden nefret etmekten başka bir şey kalmadı. Yine de devam ediyorsunuz ve neden uğraştığınızı bilmiyorsunuz. Önünden geçtiğiniz her tabela vazgeçmeniz gerektiğini söylerken neden vazgeçmiyorsunuz?"

"Şu anda *senden* gerçekten nefret ediyorum, Trajen."

Alay etti. "Hayır, etmiyorsun. Kendinden o kadar nefret ediyorsun ki kalbinde başka birinden nefret etmeye yer yok ve bunu biliyorsun."

"*Titana tu.*"

"Sen benim tipim değilsin Andarion.... Ayrıca etrafına bir bak. Sen hâlâ buradasın. Sebebi ne olursa olsun. Hayat cevapları bulmak değildir. Hayat cevapları bulmak değildir."

Mantıklı. Belki de öyle olması gerekmiyordur. Bu sadece bizi en üst düzey yeteneklerimize kadar test etmeye kararlı rastgele bir evrendir. Ve belki de gerçek amacı budur. Gerçek cesaretimizi görmemize ve bulmamıza yardım etmek. Çünkü yaptığı şey bu. Boğazımıza tekme yediğimiz, kalbimizin göğsümüzden söküldüğü ve taşaklarımızın elimize verildiği o en kasvetli saatlerde, artık gücümüz kalmamış bir şekilde çukurda yatarken, gerçekte kim ve ne olduğumuzu öğreniriz. Prens ya da fakir olarak doğmuş olmanız fark etmez. Bu zor zamanlar, evrene ve bize neyden yapıldığımızı göstermek için bizi özümze kadar soyar. Ya tekrar ayağa kalkar ve Ring'e çıkıp bir raunt daha dövüşürsünüz ya da yatar ve akbabaların sizi ele geçirmesine izin verirsiniz."

"Bırakmak için her zaman çok aptaldım."

"Hayır. Aptal değilsin. Belki inatçısın..."

Jullien homurdandı. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Hiç kolay değil. Bu darbeler sarsıcıdır. Ve en zor olanları her zaman kendimize verdiklerimizdir. Hayatta kalmamızın bedelini ya da bizi en çok incitenlerin seslerini unutmamıza asla izin vermeyen vicdanlarımızın kırbaç gibi tiz sesleri. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, onları alkolle boğamayız ya da uyuşturucuyla arındıramayız. Biz onları gömüp hayatımıza devam ettikten çok sonra bile bize işkence etmek için şeytani ruhlar olarak geri dönerler."

"Hiç kolaylaşıyor mu?"

Trajen başını salladı. "Ama aradığınız rahatlama elinizdeki şişenin dibinde ya da bir ilaç kuyruğunda değil. Ve kesinlikle mezarda da değil." Çenesini Ushara'nın aşağıda onları beklediği yere doğru salladı. "Başkalarıyla o küçük bağlantıları kurmanın rahatlığında. Çünkü kaybolduğumuzda bize eve dönmemiz için rehberlik eden şey yalnızca onlardır. Ve onlarsız bir ev yoktur. Onlar yorgun bir ruhun sahip olmayı umabileceği tek sığınaktır."

Jullien'in elinden şişeyi almadan önce yorgun bir şekilde içini çekti. bir yudum daha. "Geçmişini unut, *Merjani*. Hepimiz birilerini incittik. Bazen kötü bir şekilde, kasıtlı ya da kazayla. Kötü niyetle ya da ihmalle. Hayatta kalmak için yaptığınız korkunç şeyleri değiştiremezsiniz. Sadece bugünden sonra ne yapacağınızı değiştirebilirsiniz."

Jullien bunun doğru olduğunu biliyordu. Yine de bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Özellikle de geçmişin bu kadar akılda kalıcı ve canlı olduğu böyle gecelerde. Çok ısırtıcı ve çığ.

Trajen sert bir bakışla onu kıstırdı. Ama diğerlerinin aksine, bu gözler onu asla yargılamadı. Yine de Jullien'i hiç kimsenin görmediği kadar net görüyordu.

"Tahrs Jullien eton Anatole dört yıl önce Andaria'da yalnız bir şekilde öldü. Bugün yanımda olan erkek, o ihanetin küllerinden doğdu,

vahşi bir savaşçı olarak yeniden doğdu. Daha güçlü,
daha zayıf, daha zeki-" "Ben o kadar ileri
gitmezdim."

Trajen sırttı. "Hiçbir zaman onların düşündüğü gibi bir erkek olmadın ve bunu sen de biliyorsun. Hiçbiri senin gerçek yüzünü görmedi. Hayatta kalmak ve akli başında kalmak için kendini onlardan sakladın. Seni hafife aldılar ve bu onların hatasıydı. Ama şimdi olmak istediğiniz erkek olmak için bir şansınız var. Gurur duyabileceğiniz bir erkek olmak için. Doğru seçimleri yapmak ve istediğin hayatı yaşamak için. Ve ben seni izliyorum."

"Seni sapık."

Trajen lafı duymazdan gelerek sırttı. "Nezaketinin sonuçlarını görmedin."

"Çünkü korumam gereken kişileri ne kadar incittiğimi biliyorum." "O zamanlar daha çocuktun. Yine de annenin hayatını kurtardın.

Onun yaşamasının tek sebebi sensin. Diğer konuya gelince, bırakın kardeşinizi korumayı, kendinizi nasıl koruyacağınızı bile bilmiyordunuz. O zaman korkmakta haklıydın. Eğer o ortaya çıksaydı, sonuçları ikiniz için de felaket olurdu."

Jullien anıları canlanırken irkildi. Keşke sonuçlarını daha iyi anlayabilseydi.

için.

Nykyrian'ın yüzüğü yüzünden tutuklanmaması gerekiyordu. Okul politikası kardeşinin hırsızlıktan okuldan atılmasını gerektiriyordu. Başka bir şey değil. Ama her şey çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkmıştı -Merrell ve Aksel Bredeh bunu görmüştü. Ve babası duruma dahil olduğunda, Jullien yalan ortaya çıktığında Aros ve büyükannesinin ona ne yapacağından korkmuştu. Babasının gözünde yalan söylemek hırsızlıktan daha kötü bir suçtu.

Babası ondan yeterince nefret ediyordu. Jullien'in Nykyrian'a karşı yalan söylediğini öğrenmek nükleer bir etki yaratabilirdi.

Ve öyle de oldu. Bu olayın tek iyi yanı, babasının öfkesini kontrol edemeyip onu bir daha dövmemesine neden olacak kadar şiddetli olmasıydı. Ama ilişkileri o meşum günden sonra asla düzelmedi.

Jullien'in herkese söylediği yalandan ve Jullien'in ölü bedenini canlandırmak için sağlık görevlilerinin çağırılmasıyla son bulan kendi aşırı tepkisinden utanan Aros, onu Triosa'dan neredeyse sürgün etmişti.

O günden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Dancer, gerçeği ortaya çıkardığında Jullien'e neye mal olduğunu bilmiyordu. Ve sadece Jullien'in babasıyla değil. Merrell ve Chrisen

Bu olay onların lehine oldu ve Jullien büyükannesiyile birlikte kurumaya bırakıldı.

Andarion'larla ilgili tek bir şey vardı, kesinlikle ağır ve aşırı bedensel cezalara inanırlardı, özellikle de büyükannesi yarı insan torunundan utandığını düşündüğünde. Nyk sadece kırk sekiz saatlik bir ceza ve hapis cezasıyla kurtulmuştu.

Jullien o kadar şanslı değildi.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Büyükannesinin Nyk'ı görüp onu tanıyacağından korkan Jullien paniğe kapılıp kardeşini okuldan attırmaya çalışmış ve bu korkunç aptallıkla neredeyse ikisini de ifşa etmişti.

Gerçeği söylemek gerekirse, sonuçta her ikisi de, kendilerinin ve annelerinin başına gelebilecek kanlı infazlar göz önüne alındığında, kolay kurtulmuşlardı.

Ama onu bugüne kadar yakan şey Nykyrian'ın masum olduğu gerçeği idi. Jullien berbat olduğu iki yüzlü bir oyunu oynamaya çalışmak yerine kardeşini rahat bırakmalı ve onu görmezden gelmeliydi.

Tanrım, keşke hepsini geri alabilseydi...

Jullien'in düşüncelerini duyan Trajen, "Ama yapamayız," diye fısıldadı. "Bazen geleceğimizi geçmişimizin enkazı üzerine inşa etmek zorunda kalırız. Evet, temellerimiz sallantılı ve çatlaktır. Ama bu fırtınaları atlatarak ne kadar güçlü olduğumuzu öğrendik. Ve ben karşımda paramparça olmuş bir prens görmüyorum. Savaşta arkamda olmasından onur duyacağım yetenekli bir asker görüyorum ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Senin gibi, benim de güvenim zor kazanıldı. Peki ya son nefesinde kurtardığını sandığın o çocuk? O da paramparça olmuştu. Babası öldüğünde Vas da oradaydı. Ushara'nın neden emirlerime karşı gelip seni için buradaki konumunu riske attığını bilmek ister misin? Neden senden gitmeni istemeyerek tüm ailesini kızdırdı? Çünkü kimse oğluna ulaşamazken sen bir şekilde ona ulaşmayı başardın. Son birkaç yıldır Vasili, sizin tanıdığınız çocuğun gölgesi gibi. Kahkaha yok. Merak yok. Sadece gezinen, cansız bir hayalet. Yine de sizi bir arkadaş ve baba gibi arıyor. Söyleyin bana Majesteleri, bu kadar temiz kalpli biri içinizde sadece iyilik görüyorsa, gerçekten ne kadar çürümüş bir erkek olabilirsiniz?"

"O daha genç."

"Ve yaşının çok ötesinde yorgun. İnanın bana. Başkalarının sandığından çok daha fazlasını görüyor. Bu konuda son derece yetenekli."

Jullien sessizce oturup Trajen'in sözlerini düşündü. Nedense bu sözler ona çalışmaları sırasında hafızasına kazınmış olduğu eski bir pasajı hatırlattı. "Savaş yoluyla barış arayan askere dikkat edin. Rahip kim

trajedide teselli bulanlar ve sadece güneşin en parlak olduğu zamanlarda sevebilenler."

Trajen sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Eski Pralortorian dilinde *Uyum Kitabı*'ndan alıntı yapan bir erkek mi? Lanet olsun, Andarion. Birinin beni etkilemesi çok nadir görülen bir şey."

"Evet, ama eminim telaffuzu karıştırmışımıdır."

"Aslında fevkalade bir iş çıkardınız. Biz Rs'lerimizi yuvarlamayız, bu Andarion'a özgü bir şey, ama geri kalanı... bunu almak için ciddi bir çaba sarf etmiş olmalısınız."

"Kokteyl partileri için işe yaramaz bilgi."

Trajen başını salladı. "Evet, bunu tekrar duymak güzel. Benim için uzun zaman oldu. Şimdi, yerdeki kan ve bağırsaklarını temizlemeleri için bir temizlik ekibi çağırman gerekiyor mu yoksa kendine acıman bitti mi?"

Jullien ona eski bir Trisani'nin müstehcen hareketini yaptı. "Harika bir konuşmaydı patron. Beni tekrar ayağa kaldırmanın yolu."

"Sen Andarion'sun. Duyduğuma göre kasıklarınıza tekme atmak, sırtınızı sıvazlamaktan daha çok işe yarıyormuş."

"Şimdiye kadar hep kasıklarına tekme yediğim için bilemezdim." Trajen ayağa kalktı ve elini Jullien'e uzattı.

Jullien kabul etmeden önce tereddüt etti ve Trajen'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Hâlâ en kısa yolu seçmemem gerektiğinden emin değilim."

"Seni özleyeceğimi söylesem bir şey fark eder mi?"

Jullien acı ve alaycı bir kahkaha attı. "Bunun yalan olduğunu biliyorum. Sanki umurunda da."

Trajen çenesini Ushara'ya doğru salladı. "Yapardı."

Jullien onu istasyonun soluk ve loş acil durum ışıkları altında görünce duraksadı. İradesi dışında nefes alış veriş hızlandı.

"Onun kalbini kırma," diye fısıldadı Trajen. "Göründüğü kadar sağlam biri değil. Ama son derece sadıktır ve sevdiğinde de her şeyini ortaya koyar."

Onun karanlıkta parlamasını izlerken sertçe yutkundu. Ona Trisani efsanelerindeki Darling'i, yani eski denizcilerin yön bulmak için kullandıkları yol gösterici ışığı hatırlattı. Edebiyatlarında ve dini metinlerinde bununla ilgili pek çok efsane ve hikâye vardı. "Her ruha doğduğunda Sevgilisi atanır ve biz de hayatımız boyunca onu bulmak için çabalarız. Çünkü o, en karanlık fırtınalarda bile bize daima yol gösterecektir. Ve son gece gelip de son nefesi verdiğimizde, sonsuzlukta bizi teselli edecek ve sonsuza dek yanımızda kalacaktır. Tek gerçek sevgilimiz. Ölümsüz ruhumun yol gösterici ışığı."

Trajen ona kaşlarını çattı. "Ne kadar Trisani çalıştın?" Jullien acı bir kahkaha attı. "Belli ki çok fazla."

"Evet ve ben de sana şiiirden alıntı yapman gereken kişi değilim. karanlık. Tabii *beni* baştan çıkarmaya çalışmıyorsan ve yeterince Tondarion Ateşi varsa, her şey mümkün."

Jullien güldü. "O devasa, iri kışını önümden çekene kadar aşağı inemem."

"Seni kurtarmak için bunca çaba sarf ettikten sonra bana karşı küstahlaşma, yoksa seni fırlatıp atabilirim."

"Biliyorsun, bu gerçekten motive edici değil çünkü her iki durumda da iyiyim. Yerde bir leke olmak isteyip istemediğime hâlâ karar vermedim."

"O zaman senin yerine amiral ile biraz dinlensem sorun olmaz değil mi?"

Jullien'in içinden öyle hızlı ve beklenmedik bir öfke dalgası geçti ki Trajen'e uzanıp onu yakaladı. Düşmelerini engelleyen tek şey Trisani'nin dengesini koruma konusundaki inanılmaz yeteneğiydi.

Ushara aşağıdan keskin bir çığlık attı.

Trajen ona ukala bir sırıtışla karşılık verdi. "Anladığım kadarıyla umursuyorsun?" Jullien zayıfça başını salladı.

Jullien'in yanağına aynı derecede sinir bir tokat atan Trajen, bırakmadan önce Jullien'in dengesini sağladı. "Bil diye söylüyorum, Ushara benim kızım olacak kadar genç. Ve ben de onu böyle görüyorum. Bunu sadece seni duygularından uyandırmak için söyledim. Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı."

"Güzel. Seni deşmek zorunda kalmaktan nefret ederim." Jullien onu iskeleden aşağıya kadar takip etti.

Dibe vardıklarında Ushara onları bekliyordu. Hızla ileri atıldı.

Jullien onun gözlerindeki endişeyi görünce kendini berbat hissetti.

Trajen şişeyi onun elinden aldı. "Kötü davranışının cezası olarak buna el koyuyorum."

"Teşekkür Trajen," dedi Ushara.

Onları yalnız bırakmadan önce başını ona doğru eğdi.

Jullien ona ne söylemesi gerektiğini düşünürken yüzünü buruşturdu. Dürüst olmak gerekirse, utanmıştı. "Ben-"

Onun sözlerini yakıcı bir öpücükle kesti.

Kollarını sıcak, gür kıvrımlarla ve başını tatlı gül kokusuyla doldururken, onun beklenmedik tadı karşısında sersemlemiş bir şekilde hırladı.

Ushara geri çekilerek mahcup bir gülümsemeyle ona baktı. "Özür dilerim."

"Neden? O selamlama için kışımı ateşe verirdim... Ya da *sen* ."

Güldü, sonra ayıldı. "Sen iyi misin?"

Yüzünü buruşturarak kulağını çok sevimli bir şekilde kaşıdı. "Egom asla eskisi gibi olmayacak. Umarım kız kardeşlerini fazla kırmamışımdır. Yapmaya çalıştıkları şey çok nazikti. Bunu bozmak istememiştim."

"Peki ne oldu?"

Çenesini göğsüne bastırdı. "Sabuna karşı bir nefret geliştirmiş gibiyim. Bir kalıba bir kez baktım ve o-"

Onun sözlerini bir öpücükle daha kesti. "Gerçek."

"Neden? Ben kesinlikle yalanın bana getireceği ödülleri tercih ederim." Homurdanarak ellerini onun beline indirdi.

Kız ona hafifçe dokunduğunda nefesini sertçe içine çekti.

"Çünkü gerçek sana çok daha iyilerini getirecek."

Boğazı kururken vücudu erimeye başladı. "Yapma, Shara." Uzaklaşmaya çalıştı ama Shara buna izin vermedi.

Paltosunu yakaladı ve onu önünde tuttu. "Bu gece olmaz. Bunun neden aptalca olduğunu ve seni neden en yakın hava kilidinden atmam gerektiğini gösteren tüm argümanları biliyorum. Her şeyi Trajen'mişim gibi yüksek sesle duyuyorum. Ama..." Elini adamın yanağına koydu ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Sonra sana bakıyorum ve beni yakan o duygulu gözleri görüyorum." Başparmağını onun dudaklarına değdirdi. "Bu küçük sevimli gülümseme..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Ve bunu anlamıyorum. Kocamı seviyordum. Sevdim ama bu çok farklıydı. Rahat ve huzur vericiydi. Senin için hissettiklerim korkutucu ve sinir bozucu."

"Harika. Seni dehşete düşürüyorum. Tam da ilham vermek istediğim duygu." Tekrar kurtulmaya çalıştı.

Ama onu yerinde tutarken hiç acımasızdı. "Korkutucu bir şekilde harika. Ne zaman yanıma gelsen bir parçam uyanıyor sanki. Senin aynı şeyi hissetmediğini biliyorum ve bu sorun değil."

Konuşmaya başladığında onun sözünü kesti. "Senden hiçbir şey almak istemiyorum, Jullien. Yeterince şey aldın zaten. Ben sadece sana hiç sahip olmadığını düşündüğüm tek şeyi vermek istiyorum."

"Ve bu?"

"Güvenli liman. Benimle eve gel. Bir geceliğine. Ve sana huzur içinde başını yastığa koymanın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin ver... İstendiğin bir yerde."

Jullien boğazı sıkıştığı için nefes alamıyordu. *Aptal olma. Bu lanet bir numara.*

Öyle olmalıydı.

Birden şüphelenerek geri çekildi ve etrafına bakındı. "Kim var burada?"

"Ne?"

"Birlik mi? Beni teslim , değil mi?"

Onun bu varsayımı karşısında ağzı açık kaldı. "Burada kimse yok. Sevgili tanrılar, Jullien. Gerçekten mi? Gerçekten bu konuda yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Seni düşmanlarına teslim etmek için tuzak kurduğumu mu? Sana ne yaptılar ki kimseye güvenemiyorsun? Hiçbir şey için?"

Jullien, sorusu en nefret ettiği birkaç anıyı tetiklediğinde acı bir kahkaha attı. "Buna cevap vermemi gerçekten istemiyorsun."

Adam gitmeye hazırlanırken kolundan tuttu. "Konuş benimle."

Nereden başlayabilir ki? Cidden. Çok fazla acı vardı. İçinde incinen ve kırılan o kadar çok şey vardı ki. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki, başka biriyle nasıl birlikte olacağını bile bilmiyordu.

Ama onun gözlerine bakarken, her zaman diğerlerinin üzerinde duran bir anı vardı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla kovamayacağı bir kâbus. Ve bunu bilmeden önce, ona başka hiç kimseye söylemediği tek şeyi söyledi.

"Sizinle tanıştığımızda kimin cinayetinden arandığımı sormuştunuz. Hatırlıyor musun?"

Ushara içinden kötü bir his geçerken yavaşça başını salladı. Onun kasvetli ruh halinden bunun korkunç olacağını anlayabiliyordu. Bu yüzden elinden geldiğince kendini hazırladı.

"Aldığım ilk hayattı. Kaç biliyor musun?" "Yirmi mi?"

Gülüşü gözlerindeki karanlıktan bile daha acıydı. "Yedi."

Dehşete bir halde, onun ağzından çıkmasını beklediği son rakam karşısında boğuldu.

Ciddi miydi? "Ne?" diye

nefes nefese kaldı.

Bakışları perili ve eziyetli, başını salladı. "Onu öldürdüm.

Bunun olacağını *hiç* tahmin *etmemişti*."

Ona ne söylediğini ve bu tarifsiz suçu işlediğinde hangi yaşta olduğunu anlamaya çalışırken tüyleri diken diken oldu. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Ondan uzaklaşarak, sanki kâbustan kurtulmaya çalışıyormuş da kurtulamıyormuş gibi elini yüzüne sildi. "Sadece annemin iyi olduğundan emin olmak istedim. Sık sık yaptığı gibi bütün gün kardeşim için ağlıyordu. Sonra birdenbire sebepsiz yere sessizleşti."

Yüzünü ona döndü. "Kanımı dondurdu." "Neden?"

"Büyükanneimin ona karşı sabırsızlandığını biliyordum. Bir yıl önce ağladığım için acımasızca dövülmüştüm, bu yüzden Nykyrian için bir damla daha gözyaşı dökmemem gerektiğini biliyordum. Büyükanneimin gazabını tekrar göze alamazdım. Asla. Bana güvenin. Eriadne'nin bir dayaağı, bir insanın hafızasında uzun süre kalması için yeter de artar bile. Ama annem şimdiye kadar bundan kurtulmuştu. Yine de büyükanneimin gazabını ona da yöneltmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Ve o gece ağlamayı bırakışındaki bir şey bana bunun doğru olmadığını söylüyordu. O gece büyükanneimin canına tak etmişti. İçimde bir his vardı. Ben de onu kontrol etmeye gittim. Odasının ağır kapısını iterek açtığımda, büyükanneimin özel korumasının onu yatağında boğduğunu gördüm."

Ushara dehşet içinde nefesini tuttu.

Jullien yutkundu ama fısıltılı bir monotonlukla konuşmaya devam ederken hiçbir duygu belirtisi göstermedi. "Onları gördüğümde çok korktum, ne yapacağımı bilemedim. O çok büyüktü ve ben onun yanında çok küçüktüm. Tek bir darbeyle beni öldürebilirdi. Tıpkı her zaman yapmakla tehdit ettikleri gibi. Ama annemi öldürmesine izin veremezdim. Evrende sahip olduğum tek şey oydu."

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Dehşete düştüm. Çıldırılmışım. Tam bir panik içinde, durduğum kapının yanındaki duvarda annemin askeri savaş kılıcını gördüm. Elimden sadece birkaç santim ötedeydi. Ona asla dokunmamam gerekiyordu çünkü çok keskin ve tehlikeliydi. Hayatım boyunca bana et ve kemiği tereyağından yapılmış gibi kesebildiği söylenmişti ve tek düşünebildiğim bana yardımcı olabileceğiydi. Bu yüzden onu aldım ve ne yaptığımı bilmeden kafasını kestim. O benim odada olduğumu bile bilmeden. Birinin bu kadar kanayabileceğini hiç düşünmemiştim. Cesedini anneminkinden ayırmak çok zor oldu. Çok ağırdı. Onu annemden ayırıp hala yaşayıp yaşamadığını kontrol edemeden önce ağırlığının annemi ezeceğini düşünüp duruyordum."

Ushara onun anlattığı trajik dehşet karşısında nefes alamadı. "Yardım çağırmadın mı?"

"Kim, Ushara mı?" Sesi nihayet öfkesini, suçluluk duygusunu ve kargaşasını yansıtıyordu. "Uyuşturulmuş bir sersemlik içinde yatarken onu öldürmesi için o erkeği gönderen kendi büyükanneim, Tadara'ydı. Az önce ikiz kardeşimin ölüm emrini veren aynı sinsi yaratık. Kendi büyükbabamın ve ailemdeki diğer herkesin boğazını kesen kişi. Size soruyorum, bana kim yardım edecekti? O gece yardım için kimi aramalıydım? Kimi mi? Babam telefonlarıma bile çıkmadı. Kardeşimin yasını tutuyordu ve bana o sırada sesimin çıkmasının zihinsel olarak onu çok rahatsız ettiğini söylediler."

O anda, çocukluğunun ve içinde bulunduğu durumun tüm dehşeti yüzüne vurdu. Hayatında gerçekten başvurabileceği hiç kimse yoktu. Hiçbir şey için. "Baban seni gerçekten yanına almaz mıydı?"

"Hayır. Benim için savaşa gitmeyi reddetti. Bana çok söyledi. Defalarca. Halkı onun için güvenemeyeceği değersiz, yalancı piç bir oğuldan daha önemli. Onun için ben buyum. Hep öyle oldum. Beni bir kez bile varisi olarak görmedi. Gerçekten düşünmedi. Aramızda sevdiği tek kişi Nyk'ti. Beni hiç umursamadı."

Ushara bunu inkâr etmek istedi ama o haklıydı ve bunu biliyordu. Bir çelişki onu sadece daha fazla acıttırdı. "Peki sen ne yaptın?"

"Hayatta olduğundan emin olduktan sonra elimden geldiğince üzerindeki kanı temizledim ve saatlerce şok içinde oturup kanlı havluları kucağımda tutarak ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Aklımdan pek çok senaryo geçirdim ama hiçbir cevap bulamadım. Tek bildiğim büyükannemin de annem gibi deli olduğuuydu. Ve o sarayda onlarla yalnızdım, bana yardım edecek kimse yoktu. Daha da kötüsü, büyükannemin durmayacağını biliyordum. Er ya da geç, onu öldürmeyi tekrar deneyecekti. Ben de yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yaptım. Sonunda muhafızın kafasını ve annemin kılıcını aldım ve sabahın erken saatlerinde büyükannemin yatak odasına doğru yola çıktım."

Ushara, yaşlı Tadaranın uyandığında genç prensi odasında böyle korkunç bir halde bulunduğunu hayal edebiliyordu. "Ve?"

"Başını ayaklarının dibine koydum ve gözümü kırpmadan ona baktım. Sonra toplayabildiğim tüm cesaretle onunla yüzleştim ve bu gecenin annemi tehdit edeceğin son gece olduğunu söyledim. Asla. Çünkü senin hakkında bildiğim tek bir gerçek var, *mu Tadara*. Zalim olduğun kadar kibirlisin de. Benden nefret etsen ve benden utansan da, Anatole soyundan olmayan birinin sevgili tahtına oturmasına izin vermeden önce ölürsün. Kardeşimi öldürdüğünden beri, senin soyunun tek varisi benim. En sonuncusu. Bu yüzden bana katlanmak zorundasın. Ama ben sana tahammül zorunda değilim. Bu kılıcın tek bir darbesiyle, muhafızının kellesini aldığım gibi tahtını da kolayca alabilirim. Eğer bir daha anneme saldırırsan, Andarion Tadar'ı olarak yerimi almakta tereddüt etmem. Seni hayatta tutan tek şey annem. Onu iyi koru ve hayatının ona bağlı olduğunu bil."

Jullien iç çekti. "Geriye dönüp baktığımda, fırsatım varken onu o yatakta mızraklamalıydım. Bu benim hayattaki en büyük hatam.... ve en büyük pişmanlığımıdı."

"Annenin bundan haberi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmişti ve hiçbir şey hatırlamıyor. O geceyi sadece büyükannem ve ben biliyoruz. Eriadne her şeyi temizletti ve sildirdi. İnfazım için emir çıkana kadar hiçbir kısmının kanıt olarak saklandığını bilmiyordum."

"Nasıl yani?"

"Kaltak, o gece giydiğim ve üzerinde gardiyanın kanı olan kıyafetleri sakladı. Hikayenin onun versiyonu anneme saldırdığını atlıyor. Hiçbir doğrulayıcı tanık olmadan..."

"Sen bir katilsin." "Bunun için ölü olarak aranıyor."

"Ama ailene gidip onlara söyleseydin-"

Acı acı güldü. "Umurlarında değil. Teyzem Tylie'nin ortağı, dört yıl önce Andaria'dan son kez kaçtığımda beni vuran kişiydi... Tylie'nin emriyle."

"Ama annen-"

"Bana karşı Tylie'nin yanında duracak. O da benim onlar kadar suçlu olduğuma inanıyor. Masum olduğumu düşünseydi, sözleşmeyi feshederdi. Ama dikkat edin, sözleşme duruyor ve ben de acımasızca avlanıyorum. Basit bir Bill-Kill'e bile indirgeyemiyorum. En azından önce işkence görmek yerine hızlı ve acısız bir ölüm olurdu."

Ushara onun için midesinin bulandığını hissetti. Teyzesi onun vurulmasını emrettiğinde ne kadar korkunç hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Nasıl da ihanete uğradım.

Jullien yorgun bir nefes verdi. "Bakın, annemi yargılamayın. Bu onun hatası değil. Yalan söyleyip kusursuz, tertemiz bir melek olduğumu söylemeyeceğim. Değildim. Bana sırtı dönükken o piçin kafasını tek bir vuruşla kestim. Tüm çocukluğumu acı bir öfke içinde geçirdim. Ve patladığında yolumun üzerinde olmak istemezsiniz. Bazen eylemlerim haklıydı. Çoğu zaman değildi. Haklı olsalar da olmasalar da, hala onlarla yaşamak zorundayım. Zor olan da bu."

"Ve senin hakkında tüm bunları bildiğim halde, seni yine de eve götürmek istiyorum." Elini ona doğru uzattı.

Jullien tereddüt etti. "Neden?"

"Senden hoşlanabileceğime inanmak bu kadar zor mu?" "Sen ilk olursun."

"O zaman ilkiniz ben olayım."

Jullien hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Ama sonunda kadının ona hissettirdiklerini inkâr edemedi. Ona en çok istediği şeyi sunuyordu. Hiç sahip olamadığı tek şeyi.

Nazik bir dokunuş. Ona boktan biriymiş gibi bakmayan biri.

Bunun muhtemelen büyükannesinin başını almamak kadar büyük bir hata olduğunu bilerek elini onunkine koydu ve teninin sıcaklığının kendisini yatıştırmasına izin verdi.

Tek kelime daha itiraz etmeden onu istasyondan geçip küçük bir markete kadar takip etti. Kadın endişeyle etrafına bakındı. "Evime gitmeden önce birkaç şey almam gerekiyor."

"Tamam." Kadın küçük bir sepet alırken adam da onun peşinden gitti. "Et tercihiniz var mı?"

Omuz silkti. "Son birkaç yıldır seçici olmamayı öğrendim." Adam sepeti kadının elinden aldı, böylece kadın sepeti hızlıca akşam yemeği malzemeleriyle doldururken o da taşıyabilecekti.

"Şarap?" diye sordu.

"Yine, tercihim yok."

Ushara koridorda duraksadı. "Önerin var mı o zaman? Genelde içki içmem o."

"Eğer istemiyorsan, ihtiyacım yok."

Ona doğru sırtıttı. "Normalde genç biriyle yemek yerim. içki içmek için yeterince büyük değil. Yetişkin olduğumuza göre, ben *de* biraz istiyorum. Kocam basit zevkleri olan bir erkekti ve içkiyi pek sevmezdi ama sizin gerçekten iyi bir şarapla boşa harcanmış bir krediyi ayırt edebilecek biri olduğunuzu hissediyorum."

"Ah... bunu biliyorum. Ancak, sağlam bir pazarlık mı istiyorsunuz yoksa külotunuzu yerde, başınızı bulutlarda ve banka hesabınızı acı içinde çığlık atarken bırakacak çökmüş müstehcen bir şey mi?"

Onun tanımına güldü. "Bu iki seçenek arasında mutlu bir uzlaşma var mı?"

Yüzünü buruşturarak birkaç dakika rafları inceledi ve sonunda bir şişeye uzandı. "Bu, akşam yemeği için seçtiğiniz tatlarla ihtiyaçlarınızı oldukça iyi karşılayacaktır." Şişeyi sepete ekledi. "İstedığınız başka bir şey var mı?"

Etrafına bakınırken dudağını ısırdı ve tamamen utanmamaya çalıştı. "Şey... bir şey var. Burada bekle." Kurnaz ve hızlı olmaya çalıştı.

Ne yazık ki ve tamamen aşağılanmış bir şekilde, Jullien peşinden gitti. Lanet olsun!

Küçük kutuyu yiyeceklerin altındaki sepete yerleştirirken adamın alnının eğilerek kalkmasından gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu.

Kadın koridordan çıkıp kasaya doğru gitmeye başladığında, adam .
Onun yerine dikkatini çekmek için boğazını
temizledi. "Bunlar uymaz, biliyorsun."

"Affedersiniz?"

"İnsan erkekleri için boyutlandırılmışlar. Çok küçük olacaklar ve
muhtemelen kırılacaklar."

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Sana kutuya bakmanı söyledim. Ama yüzünüzdeki
kızarıklığın derecesine bakılırsa, utançtan oracıkta öleceğinizden eminim."

Dişlerini gıcırdatarak nefesinin altından inledi. "Sanırım çok geç kaldın.
Ben çoktan yaptım."

Ona sırtıttı. Sonra da bir prenze yakışan en nazik tavırla onun elini öptü.
"Sen evine dön, ben bunu bitirip seninle orada buluşacağım."

"Parasını ödemek zorundayım."

"Ben fahişe değilim, Ushara. Senin için akşam yemeği
ısmarlayabilirim." "Öyle olduğunu ima etmiyordum."

"O zaman git ve seninle orada buluşalım. Tabii gerçekten benimle
prezervatif alışverişi yapmak istemiyorsan."

Sevimli bir gıcırta çıkardı. "Tamam, ben çıkıyorum! Birkaç dakika sonra
görüşürüz."

Jullien onun aceleyle geri çekilmesine güldü. Bu kadar dünyevi ve bıkkın
bir kadının bu kadar gülünç ve zararsız bir şeyden utanmasını değerli ve
ferahlatıcı buldu. Ayrıca ne satın aldığı ve nasıl seçeceği hakkında çok az şey
biliyor olması da ona onun hakkında şey anlatıyordu.

Yine de neden onunla zaman harcadığı hayal gücüne meydan okuyor ve
onu alçaltıyordu.

Hayatı boyunca, kaç kez denemiş olursa olsun, hiçbir zaman
bir kadını onunla *herhangi bir* randevuya gitmeye ikna edemez. Ücretli bir
refakatçi bile değil. Anlaşmalı olduğu önceden ayarlanmış etkinliklerde ona
eşlik edebilirler ve belirli ziyaret saatleri için onlara sağladığı konutları ziyaret
edebilirler ya da saraydaki odalarına gelebilirlerdi, ama hepsi bu kadar.

İnsan kadınlar onun Andarion cüssesinden ve dişlerinden her zaman
korkmuşlardır. Öyle ki, onun yaklaştığı anda karşıdan karşıya geçerler ya da
odadan kaçarlar, hatta asansörü bile boşaltırlardı. Bu durum gençlik yıllarında
ona bir kompleks vermişti.

Andarion dişileri çok daha acımasız ve merhametsizdi. İnsan gözleri onu deforme olmuş bir ucube olarak görmelerine neden olmuştu. Bu yeterince kötüydü. Kilo almaya başladığında...

Andarion'daki sosyal hayatı durma noktasına gelmişti.

Daha önce hiçbir kadın ona Ushara'nın baktığı gibi bakmamıştı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında hissettiği şeyleri ona hiç hissettirmemişlerdi.

Arzulanan biriymiş gibi.

Bunu anlayamıyordu. Bu kadar güzel ve nazik bir kadın neden zamanını onunla harcasındı ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı. Diğer erkeklerin aksine, bu şansı heba etmeyecekti. Bu anların ne kadar nadir ve değerli olduğunu biliyordu.

Ne kadar geçici.

Sadece bu geceleri olabilirdi. Ve ona vermek için elinde kalan tek şey kalbi ve saygısıydı.

Onun hayatı.

Ama eğer kabul ederse onlar onun olacaktı. Ve eğer sonunda onu reddeder ve herkes gibi bir kenara atarsa, o zaman onu öldürme nezaketini göstereceğini umuyordu.

* * *

Ushara tam Jullien'in dairesine giden yolu kaybettiğinden endişelenmeye başlamıştı ki kapısının hafifçe vurulduğunu duydu. Kapıyı açtığında onu kollarında kırmızı ve altın rengi çiçeklerden oluşan kocaman bir buketle karşısında buldu.

Ortasında da bir çift kalın mor çorap vardı. Son derece yumuşak olan bu çoraplara bayılırdı.

"Ne yaptın sen?"

Buketin arkasından ona bakmak için utangaç bir tavırla başını eğdi. "Kıkırdayan kız kardeşler sürünü danışmak için çağırdım. Bunların senin favorin olduğunu söylediler. Çiçeklerden çok çorapları."

Gülerek onu içeri çekti ve yanağından öptü. "Haklılar, ama şu anda onları tutan erkek benim gözümde hepsinden daha üstün."

"Buna inanmakta zorlanıyorum.... Çoraplar çok daha şirin."

Çiçekleri ondan alıp mutfığa taşırken dudağını ısırды. Adam yiyeceklerle onu takip etti ve yiyecekleri onun için tezgâhın üzerine koydu.

Ushara döndüğünde adamın gözlerindeki aç bakışı yakaladı. Kesinlikle yakıcıydı ve onu olduğu yere perçinledi. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Sanki soluması gereken hava oymuş gibi.

Yine de ondan uzakta, sert ve mesafeli duruyordu. Bir prensin tüm asaletiyle.

"Bana dokunmana izin verdiğimi biliyorsun Jullien."

Yine de bunu yapmak için harekete geçmedi. Ixurian Andarion kültüründe birbirlerinin kişisel alanlarına saygı duymak o kadar yer etmişti ki, asla birbirlerine hafifçe dokunmak için uzanmazlardı. Sadece en yakın aile üyeleri bunu yapardı.

O zaman bile, nadiren halk içinde.

Fyreblood'lar farklıydı. Asla onun türü gibi olmamışlardı. Andaria'da yüzyıllar boyunca zulüm görmelerinin ve nefret edilmelerinin pek çok nedeninden biri de buydu. Onlar çok daha açık ve özgürdü. Ve neden böyle olduklarını anlamayan karanlık kalpler onlara şüpheyle yaklaşıyordu.

Ona bir adım daha yaklaşarak, pürüzsüz yanağının keskin hatlarını izlemek için uzandı. Hafif sakalı ve yeni saç kesimi olmadan çok farklı görünüyordu. Zarif ve zarif. Mükemmel, hatta melek gibi. Tam anlamıyla erkeksi bir güzelliği vardı. Ixuryalıların sert yüz hatlarından çok, bir Fyreblood'un daha zayıf, yontulmuş yüz hatlarına benziyordu.

Kız kardeşleri, onu uçuruma sürükleyen şeyin bu olduğunu söylemişlerdi. Kendisini temiz traşlı ve şık giyimli gördüğünde. Bu da ona çok mantıklı gelmişti. Mirastan mahrum edilmeden önceki tüm fotoğraflarında tertemiz bakımlı, son moda kıyafetler içindeydi. Saçı başı dağınık değildi. Tek bir bıyık izi bile yoktu. Sanki bir uşak ve moda danışmanı, giysilerinin ve saçlarının her telini her zaman aynı hizada tutmak için onunla birlikte seyahat etmişti. Sanki mükemmel bir şekilde süslenip püslenmedikçe asla insan içine çıkmaması gerektiği kafasına kazınmıştı.

Sert ve heybetli. Emredici ve kibirli.

Hâlâ bunun izlerini taşıdığı zamanlar vardı. Ama çoğunlukla, aristokrat kişiliğini bir kenara bırakıp temkinli, tetikte bir yırtıcıya dönüşmüştü. Her zaman tetikte ve tetikte olan biri. Şimdi bile, yalnız olduklarında.

Hâlâ sırtı duvara ve yüzü kapıya dönük olacak şekilde konumlanmıştı. Kimse onu herhangi bir pencereden göremezdi. Kılıfı açıktı ve gerekirse silahını çekebilmek için ceketini geriye doğru çekmişti.

Yine de onun ve Vas'ın yanında herkesten daha rahattı. Onların yanında kollarını göğsünün üzerinde kavuştururdu. Hatta ellerini ceplerine sokardı. Diğerlerinin yanındayken sol elini her zaman blasterinin yanında tutardı. Ya silahın kabzasında ya da başparmağı silahın yanındaki kemere takılıydı.

Kendisinin ve Vasili'nin, tek başlarına, onun güvenine sahip olduklarını bilmek onu inanılmaz derecede özel hissettiriyordu.

Ve kadın ona yaklaştıkça, adamın nefes alış veriş i düzensizleşti. Bakışlarını eğip gömleğinin altına baktı. Yine de ona dokunmak için hareket etmedi.

Ama pantolonundaki ani şişkinlik düşüncelerinin yönünü ele verdi. da ötesi, akşam yemeğ i için duyduğ u tüm arzuları bir kenara itti.

Boynundaki eşar bı düzeltti. "Bir kadınla yatmayalı ne kadar oldu?"

"Hatırlamıyorum," dedi kısık sesle.

Kadın bön bön baktı. "Ciddi misin?"

Sertçe yutkunurken bakışları kızın göğüslerinden ayrılmadı. "Dört, altı... bin yıl."

"Jullien!" Elini onun göğsüne koydu.

Yüzünü buruşturarak başparmağ ını alnına bastırdı ve düşünmeye başladı. "Mmmm... en son sözleşme imzaladığ ımda. Edrinus '60... Sanırım."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Bu kelimenin tam anlamıyla beş yıl önceydi."

"Evet," dedi yavaşça. "Bu gerçeğ in gayet farkındayım. Kahretsin, muhtemelen başka biriyle nasıl birlikte olacağ ımı bile hatırlamıyorum. Tek bildiğ im, Androkyn'in artık bunu aynı şekilde yapmadığ ı. Çanlar bile kullanıyor olabilirler. Springs. Bilmiyorum. Nereden bilebilirim ki? Bu noktada, her şeyi bırakıp rahipliğ e katılmalıyım."

Güldü. "Seni zavallı bebek. Ben de kendimi kötü sanıyordum." Durakladı. "Bekle... O kadar kötüyüm ki. Ah, kahretsin. Bende daha kötüsü var. Evet, kocamı kaybettiğ imden beri bir erkeğ in yanına yaklaşmadım."

"Ah güzel, o zaman batırdığ ımda kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğ im. Sen de hatırlamayacaksın."

Gülerek onu dudaklarından hafifçe öptü. "Senin için gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?"

Elini kızın saçlarının arasından geçirdi ve bir tutamını parmaklarının arasında döndürmek için kaldırdı. "Güven bana, yalan söylemediğ imi çok yakında anlayacaksın. Eminim beceriksizliğ im göze batacak ve utanç verici olacak. Sadece seni fazla bir şey beklememeye hazırlamak için bunu erkenden söylüyorum. Lütfen gülmemeye çalışın, çünkü bu sahip olduğ um küçük egoyu yerle bir edecektir."

"Hmmm..." Ushara kendini ondan uzaklaşt ırdı. Küçük bir kutu prezervatif ve şarap bulmak için çantayı karıştırdı. Şarab ı Jullien'e uzatarak yiyecekleri buzdolabına koydu ve hafif bir atıştırmalık ile bardakları aldı.

Jullien, parmağ ını kemerinin sokup onu peşinden çekene kadar neler olup bittiğ inden emin değildi. Kız onu peşinden sürüklerken kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bej renkli koridordan geçerek hayatında gördüğü en *tuhaf* kadınsı yatak odasına ulaştı.

Evet, Tavalı Gorturnum Ulusu'nun sert, ciddi fikirli tadarasından bekleyeceği şey bu değildi. İnanılmaz derecede süslü ve *p-i-n-k*.

Ve *çiçekli*.

Acı verici bir
şekilde.

Sadece pembe değil. *Parlak*, koyu pembe. Sanki pembe kanayabilseydi, *bu* özel pembe tonu da kanardı. Bunun üzerine bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldı. Odanın tek iyi yanı yatağın büyüklüğüydü. Sarmaşık sarmaşıkları ve daha da pembe çiçeklerle sarılmış beyaz sütunlar şeklinde oyulmuş dört posteriyi vardı. Yatağın önüne daha küçük beyaz ve pembe bir kanepenin yerleştirilmişti ve yerde daha pembe çiçek saksıları vardı. Oda ona her tarafı çiçeklerle donatılmış bir bahçeyi hatırlatıyordu.

Ushara onu bırakıp yiyecekleri, kadehleri ve şarabı beyaz komodinin üzerine bıraktıktan sonra, tüm alanı neşeli ve sıcak bir ışıltıyla yıkamak için yakabileceği büyük, kokulu mumların rustik kemerli bir aynanın önünde yere yerleştirildiği köşeye yöneldi.

Jullien odanın ortasında durup tavana daha fazla gölge düşüren spiral sarmaşıklar ve cam çiçeklerle oyulmuş süslü beyaz avizeye baktı. Odaya masalsı bir görünüm veriyor ve pembe bahçe motifiyle uyum sağlıyordu.

"İyi misin?"

Rahatsız bir şekilde bıyıklarını kaşıdı. "Evet, sadece aniden son derece erkeksi bir şey yapma ihtiyacı hissediyorum."

Kibriti üfleyip söndürmeden ve küçük bir kum kovalına koymadan önce güldü. "Vas gibi konuşuyorsun."

Tüm mumları yaktıktan sonra arkasından yaklaştı ve ceketini omuzlarından çekti. Kanepenin üzerine fırlattı.

Jullien kılıfını çıkarırken onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Yüz hatları çok narin ve kırılmalı. Ve o berrak soluk gözlere bakarken, hırpalanmış ruhundan geriye kalan azıcık şeyi de ona kaptırdı. Yavaşça başını eğdi, onun arkasını dönmesini ve öpücüğünü reddetmesini bekledi.

O .

Bunun yerine elini saçlarına daldırdı ve onu kendine yakın tuttu. En azından gömleğini başından çekip silahlarının üzerine atacak kadar uzun süre öpüşmeyi kesene kadar. Kadın adamın yaralı vücudunu ortaya çıkarınca adam irkildi.

Ama ellerini onun teninde gezdirirken ve onu kollarına çekerken fark etmemiş gibi görünüyordu.

Daha da gergin olan Jullien, gömleğini nazikçe çıkarırken yutkundu ve ilk kez esnek tenine dokunmak için elini içeri kaydırıldı.

Dürüst olmak gerekirse, bunun için onu tokatlamasını bekliyordu. Ama onu nazikçe avuçladığında, nefesini sertçe içine çekti ve elini kendi eliyle kapatarak onu teşvik etti. Adam onun etinin satenimsi hissiyle homurdandı.

Her yanı onun için yanıp tutuşurken, özellikle de onu okşayabilmek için pantolonunu çıkardığını hissettiğinde duyuları sarsıldı. Parmakları sikine değdiği anda neredeyse boşalıyordu.

Yoğunluk o kadar şiddetliydi ki, çekilmek zorunda kaldı. Çabuk. "Jullien?"

Nefesini tutamayınca eğildi ve elini saçlarında gezdirdi. Küfrederek kendini kontrol etmeye çalıştı. "Özür dilerim. Seni uyarmıştım, uzun zaman oldu. Yıldızları görmeyi bırakmak için bir saniyeye ihtiyacım var."

Kızmak yerine ona gülümsedi ve sonra yavaşça kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı, ardından kısık, yumuşak bir melodi açtı ve ışıkları hafif bir parıltıya indirdi. "Sorun değil, yakışıklı. Acele etme."

Bu onu tekrar işe soktu. İlgiyle.

Jullien onun yatağın üzerinde duygusal bir şekilde kaymasını izlerken dilinin yerde olduğundan emindi. Dizlerinin üzerinde yükselip kalçalarını iki yana açarak arkasına yaslandı ve müzik eşliğinde hafifçe dönerek kollarını ve omuzlarını ritme uydurdu.

Ushara, Jullien'in kıyafetlerinin geri kalanını ne kadar hızlı çıkardığını ve kendisini yanındaki yatağa fırlattığını görünce gülümsedi. Onu şakacı bir şekilde yakaladı ve kaslı vücudunun üzerine yayılacak şekilde yuvarlandı.

"Merhaba güzelim," diye takıldı.

"Bu dansı nerede öğrendin?"

"Oh... konuşmamız gerek. Fyreblood'ların çok özel bir tür doğurganlık dansı vardır. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Kahretsin..." Diliyle ve dudaklarıyla alay etmek için başını eğmeden önce elini yavaşça göğüslerinin üzerinde gezdirdi.

Ve bahsetmişken... Ushara onun tadına inanılmaz bir ustalıkla bakarken nefesi kesildi. Aman Tanrım! Diliyle yapabildiği şeyler! Şimdiye kadar hissettiği hiçbir şeye benzemeyen duygusal bir ritimle bir taraftan diğerine hareket etti. O kadar yoğun ve inanılmazdı ki, o kadar şehvetli ve güçlüydü ki gerçekten boşaldı.

Yaptığı şeye inanamayan kadın, hayretler içinde bakakaldı. "Jullien? Ne oldu?"

Bu mu?"

Onu yatağa yatırırken gülümseyerek, yavaşça ve metodik bir şekilde yaladı ve karnından aşağıya doğru alay etti. "Hafif bir oral takıntım olduğunu söylemeyi unuttum mu? Bu yüzden ergenlik dönemindeki kilo problemim?"

Adam biraz daha kadar ne demek istediğini anlamadı.

Evet.. bu önemsiz bir şey değildi.

Bu, prensinin sahip olduğu önemli bir beceri ve inanılmaz bir saplantıydı.

Zevkle haykırarak elini adamın kalın siyah saçlarına gömdü, adam onu acımadan yaladı ve alay etti. Sonunda merhamet edip prezervatiflere ulaşmak için uzaklaşmadan önce onu kaç kez doruğa çıkardığını sayamadı.

Hiç kimse ona karşı *bu kadar* titiz davranmamıştı. Tüm vücudu titriyordu ve halsizdi. Tatmadığı hiçbir yerini bırakmamıştı.

Ama şimdi onun yardımı olmadan hızlıca ve sessizce prezervatifi sabitlerken tam olarak anlayamadığı garip bir kasvet vardı. Onun bakışlarıyla bile karşılaşmadı. Bunun yerine uzandı ve anlam veremediği büyük bir hüznle elini yavaşça saçlarının arasından geçirdi.

Onu kucaklamak için yuvarlanmaya çalıştığında, sırtını ona doğru tuttu ve o şekilde içine girdi. Jullien yüzünü onun saçlarına yasladı ve vücuduna mümkün olduğunca az ağırlık vererek kendini onun üzerinde sert bir şekilde tuttu. Çok dikkatli ve yavaşça kalçalarına doğru itti - sanki onu ezmekten veya incitmekten korkuyormuş gibi.

Onun yanında o kadar gergindi ki, eğlenip eğlenmediğinden bile emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, nasıl eğleniyor olabileceğini anlamıyordu. Bu nedenle, ağırlığını onun üzerinde tutma çabasından dolayı kramp girmemesine şaşırdı. Daha ziyade, ona mümkün olduğunca az dokunmaya ve prezervatifi sabit tutmaya odaklanmış görünüyordu.

Sonra boşalır boşalmaz dikkatlice içinden çıktı - yine o kadar hızlıydı ki tamamen doruğa ulaştığından emin olamadı. Her şeyi yerinde tuttuğundan emin olduktan sonra yataktan o kadar hızlı kalktı ki, kadın sersemlemişti.

Ne be?

Ve birkaç dakika sonra tamamen giyinmiş bir halde odasına dönüp ceketine uzandığında, kadın tamamen sinirlenmişti. "Ne yapıyorsun sen?"

Şaşkın bir ifadeyle yatağa ve yere baktı. "Döktüm mü yoksa canını mı yaktım? Mümkün olduğunca temiz ve nazik olmaya çalıştım."

Kadın ona bakakaldı. "Öylece kalkıp ." Şimdi daha da şaşkın görünüyordu. "Öyle mi?"

Ve şok olma sırası ondaydı. "mi?" "Yapmıyor musun?"

"Hayır, Jullien. . Asla." Yataktan kalkarak onun yanına gitti ve paltosunu elinden aldı. Onu kanepeye geri koydu. "Hep *böyle* mi seks yapardın?"

Başını salladı.

Ona kaşlarını çatı. "Bana *tüm* kız arkadaşlarının sana bu şekilde davrandığını mı söylüyorsun?"

Kaşları daha da çatıldı. "Benim hiç kız arkadaşım olmadı. Sadece ücretli yoldaşlarım oldu. Sözleşmeleri her zaman standarttı ve seks sırasında aramızda ne kadar fiziksel temasa izin verileceği ve cüsemenden dolayı onlara zarar vermemem için hangi pozisyonlara izin verileceği konusunda çok katıydı. Ve işim bittikten sonra ne kadar kalmama izin verildiği konusunda da."

"Dur tahmin edeyim. Hemen dışarı mı çıkacaksın?" Yine başını salladı.

Adamın gömleğini çıkardı ve elini yaralı kaburgalarında gezdirdi. "Ben bir ajansla çalışmıyorum. Ve paralı bir ganimet çağrısı değilim. Şimdi yatağa geri dön ve sana senden gerçekten hoşlanan ve seninle birlikte olmak isteyen biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin ver."

Botlarını ve pantolonunu çıkarıp ona itaat ederken gözlerinde garip bir çekingenlik vardı.

Yatağına döndüğünde durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu fark etti. Birine nasıl sarılacağı ya da onu nasıl kucağına alacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kalbi kırılmasa komik olurdu.

"Jules? Rahatla ve bu kadar gergin olmayı bırak. Seni ısırmayacağım." Daha da sertleşti ve kaskatı kesildi. "Bana ne dedin sen?" Dondu kaldı. "Jules. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Bunu daha önce hiç kimse kullanmadı." Çok garip görünüyordu, rahat etmeye çalışırken yastıklara yaslanmıştı.

Başını sallayarak ona bir bardak şarap uzattı. "Seni rahatlatmak için daha sert bir şeyler almalıydık diye düşünüyorum. Bir prensin yatakta uzanarak çok fazla zaman geçireceğini düşünürdüm."

Gözlerindeki tüm mizah kayboldu.

Onu kızdırdığını fark ettiğinde midesi hemen kasıldı. "Ne dedim ben?"

"Yok bir şey. Sadece benim için hassas bir konuya değindiniz. Ve hayır, sık sık suçlanmama rağmen, yatağımda yatmama asla izin verilmedi. Ya da bir başkasının." "Belli ki." Ela gözlerinin ardındaki lanetli iblislerin dansını izlerken elini onun alınına götürdü. Ne kadar da isterdi

onları ondan uzaklaştırmak istiyordu. Ama elini adamın vücudundaki sert ve çok sayıdaki yara izinin üzerinde gezdirirken bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Kanlı ruhunu lekeleyenlerin yanında bunlar çok önemsizdi.

Nasıl bu kadar zalim olabilirler?

Kalbinin yanında, büyükannesinin onu öldürmeye çok yaklaştığı yerde durakladı. Acısını dindirmek için başını eğerek yara izini nazikçe okşadı.

Jullien, Ushara'nın dilinin sıcaklığını teninde hissettiğinde dişlerini sıktı ve ürperdi. Daha önce hiçbir dişi ona böyle dokunmamıştı. Geçmişteki yoldaşlarının hepsi vücudundan iğrenmişti. Dokunuşundan tiksindikleri için yataklarında ona zar zor tahammül etmişlerdi. Nadiren ona bakmışlardı.

Hiç kimse onu onun gibi keşfetmek . Boş ver.

Bittiğinde onu kucaklamak ya da *sarılmak*.

Nefes nefese kalmış bir halde kızın solgun başını avuçlarının arasına aldı ve beyaz, dalgalı saçlarının ipeksi dokusuna hayran kaldı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş ya da hissetmemişti. Ya da tenini de öyle. Çok solgun ve güzeldi. Lekesiz ve mükemmeldi.

Üzerinde tek bir iz bile yoktu.

Sanki tanrıların kendileri böylesine zarif, saf ve değerli bir şeye zarar vermeyi ayıplıyordu. Kadının kendisine koşulsuz ya da kısıtlama olmaksızın dokunmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyordu. Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir onur bahsetmemişti.

Ona gülümseyerek şarabı elinden aldı ve bir kenara koydu, sonra yavaşça yaralı parmaklarını ısırıldı. Vücudunu ürperti kapladı ve kasıklarına doğru yakıcı bir sıcaklık dalgası göndererek onu anında yeniden sertleştirdi. Ve başparmağını emmeye ve dillemeye başladığında, adam zevkle hırladı.

Sonra kendisine başka neler yaptığını fark edince lanet okudu.

Jullien aniden geri çekilince Ushara kaşlarını çatı. "Sorun nedir?" Kendini tutarak odaya baktı ve rahatsız bir şekilde hareket etti.

"Havlunuz var mı?" "Ne için?"

Ona tuhaf bir bakış attı. "Evli ve bir çocuk sahibi olduğunuza göre bildiğinizi varsayıyorum."

"Yine mi ?"

Kırgın bir şekilde başını salladı. "Hayır. Ama sızıntı yapmaya başladım."

"Evet..." diye kelimeyi , hâlâ onun hareketleri karşısında şaşkındı.

"Erkekler bunu yapar."

Adam ona şaşkın şaşkın baktı. "İşte bu yüzden çarşaflarınızı kirletmemek için bir havluya ihtiyacım var."

Ushara sonunda anladığında ağızı açık kaldı. "*Keramon*, benimle yatarken düzenli olmanı beklemiyorum. Sorun değil." Onu yatağa geri çekti ve okşayabilmek ve çarşaflarını kirletip kirletmemesini zerre kadar umursamadığını kanıtlamak için üzerini açmaya zorladı. "Benim için sorun değil. Yıkanırlar."

Jullien onun kendisine olan hoşgörüsünü anlayamıyordu. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde davranmamıştı. Birlikte olduğu diğerleri onun vücudundan o kadar tiksinişlerdi ki, her zaman onun her parçası zahmetli ve iğrenmiş gibi davranmışlardı.

Ushara onu nazikçe avuçlayıp okşarken dudaklarını ısırarak inledi. Ve onu ağzına almak için eğildiğinde, daha önce hiç bilmediği yepyeni bir cennet seviyesi buldu. Tüm vücudu sarsıldı.

Bunun gerçek olduğuna inanamayan adam, elini yavaşça onun saçlarında gezdirdi ve kendisine bahsedilen mucizeye hayret etti. Trajen'in onun kollarında huzur bulmakla ne demek istediğini nihayet anlamıştı. Tam burada. Şu anda ona karşı tamamen çıplaktı. Ve sadece fiziksel olarak değil. Duygusal olarak da. Başka hiç kimseye karşı bu kadar dürüst olmamıştı. Onun hakkında daha önce hiç paylaşmadığı şeyleri biliyordu.

Ve yine de onu kabul etti.

Onun sevgilisiydi.

Aşka dair hiçbir anlayışı ya da kavramı olmasa da, ona karşı hissettiği şeyin bu olabileceğinden şüpheleniyordu. Ya da belki de soğukkanlı bir dehşetti.

Dürüst olmak gerekirse, ikisini birbirinden ayırmanın hiçbir yolu yoktu. Tek bildiği, şu anda onun hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçasına sahip olduğuydu. Yalnızca onun için ölecek ya da öldürecekti.

O ana kadar bir kez bile nazik bir el tarafından dokunulmamıştı. İstenmenin ya da arzulanmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordu.

Ve onun kendisini tatmasını izlerken, içinde bir şeyler paramparça oldu. Yakıcı ve sıcak, kanını açıklamaya ya da sıralamaya bile başlayamayacağı duygularla doldurdu. Duyulabilir bir nefesle, onu doruğa çıkarırken sırtını kamburlaştırdı. Tamamen onun geri çekilmesini ve kontrol eksikliği yüzünden kendisine lanet okumasını bekliyordu.

Bunun yerinenefes nefese kalıp halsiz düşene kadar nazikçe alay etti ve vücudundaki her zerreyi sıktı. Ancak o zaman yavaşça karnını ve göğsünü öperek yumuşak, sıcak bir battaniye gibi üzerine uzandı.

Başı dönerken Jullien onu kendine doğru çekti. Elini onun yumuşak saçlarına gömdü ve bu saf mutluluk anının tadını çıkarırken alnından öptü. Derin bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler kifayetsiz kaldı. İşte

hissettiklerinin gerçek derinliğini ifade edebilecek hiçbir şey yoktu ve istediği son şey bunu önemsizleştirmektir.

Ushara başını kaldırıp Jullien'in yüzündeki en açık ve korunmasız ifadeyi yakaladı. Kalbi ve ruhu ona karşı çıplaktı. Uzanıp parmaklarını Jullien'in dudaklarında gezdirirken gülümsedi. "Çok yakışıklısın."

Başını iki yana salladı. "Keşke hâlâ sana verecek bir şeyim olsaydı."

"Eşyalara ihtiyacım yok, Jullien. Eşyalar benim için hiçbir zaman önemli olmadı."

"Biliyorum." Onunla birlikte yuvarlanarak, göğüsleriyle saygılı bir şekilde oynayabilmek için yan yattı.

Ushara, her an ona bir tokat atacak ya da geri çekilecekmiş gibi korkarak vücudunu keşfetmesini izlerken bir gülümsemeyi ısırdı. "Merak etme. Onu senden almayacağım."

Adam homurdandı. "Öyle diyorsun... ama geçmişte hep böyle oldu. Tek bir yanlış ses ya da hareketle konjonktürel haklarım anında elimden alınırdı. Bazen ceza olarak bir ay ya da daha fazla süreyle."

"Konjonktürel haklar mı? Gerçekten mi? Onlara böyle mi diyorlar?"

Başını sallayarak başını aşağı eğdi, böylece meme ucuna serin bir nefes üfleyebildi.

Aklından bir başka kötü düşünce geçerken kaşlarını çatı. "Peki yıllar boyunca kaç farklı metresin oldu?"

Yüzünü buruşturarak geri çekildi. "O kadar çok değil. Büyükanne ne zaman yeni bir sözleşme imzalayacağımı bilecek kadar esrarengiz bir yeteneğe sahipti ve tam görüşmeleri yapacakken beni hapse atıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Merrell, Chrisen ya da Nyran'ın cinsel olarak hüsrana uğradığımdan emin olmak için onu buna zorladığını düşünüyorum."

Bunu doğru mu duymuştu?

Ushara çenesini kavradı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Hapishane mi?" Başını salladı. Başını tekrar eğmek üzereyken

Ushara onu durdurdu.

"Jullien? Ne hapishanesi? Ne zaman? Kayıtlarınızda böyle bir şey görmedim. Sadece birkaç tutuklama. Ama gerçek bir hapis cezası yok. Dosyalarınıza göre hep serbest bırakılmışsınız."

Acı bir kahkaha attı. "Kayıtlarımda görünmeyen pek *çok* şey var. Hapishaneye gelince, büyükanne Eris'teki sarayın altında tuttuğu ve vörgäte adını verdiği kendi özel cehennemi var. Sadece iki girişi var. Biri yatak odasından, diğeri de kişisel korumasının odasından. Burası, diğer hapishanelerde tutmaya ya da normal kanallarla imha etmeye gücü yetmediği tutsaklar için ayrılmış. Ailemden çok sayıda kişi burada nihai kaderleriyle buluştu ve özellikle geveze bir tahrir, yetişme çağının önemli bir bölümünü burada geçirdi."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, onun alnına bir öpücük kondurdu. "Çok özür dilerim."

Omuz silkti. "Sorun değil. En azından orada, kuzenlerimden birinin ben uyurken beni bıçaklaması konusunda endişelenmem gerekmiyordu. Ve ne zaman onun kişisel oyun alanında bir süre kalsam fotoğraflardan bunu anlayabiliyorsunuz."

"Nasıl yani?"

"Genelde daha zayıfım. Çok daha solgunum ve iç mekanlarda bile ya gözlerimi kısıyorum ya da koyu renk güneş gözlüğü takıyorum."

Aziz Sarn, onun bahsettiği fotoğrafları çok iyi biliyordu. Ayrıca fotoğraflarda çok gergin ya da tedirgin görünüyordu.

Hiç şaşırmadım.

"Ne zaman-"

"Shara," diye nefes alarak onun sözünü kesti. "Sakıncası yoksa bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederim. Şu anda geçmişini düşünmek istemiyorum. Sadece burada seninle olmayı ve bunun her saniyesinin tadını çıkarmayı tercih ederim."

Gözyaşları onu boğdu. Bu şimdiye kadar birinin ona söylediği en tatlı şeydi. "Tamam."

Vücudunu dikkatlice kadının bacaklarının arasına yerleştirdi ve kendini tekrar kadının içine sokmadan önce onu öptü.

Dudağını ısırarak, ellerini saçlarında gezdirirken bacaklarıyla onun kalçalarını kavradı ve onun kendisini izlemesini seyretti. Boynuna sokulup kulağına hırlarken gözlerindeki vahşi ışık onu kavuruyordu. Bu kez onunla vahşice sevişti.

Ve bitkin düştüğünde Ushara'nın kollarına uzandı ve sonunda uykuya dalana kadar ona sarılıp kucaklamasına izin verdi. Ushara elini onun yara bere içindeki vücudunda gezdirdi ve acıdan yüzünü buruşturdu. Silig ve diğerlerinin ona attığı dayak karşısında irkilmemesine şaşmamalıydı. Vörgäte'yle ilgili iddialarının doğruluğu konusunda herhangi bir şüphesi olsaydı, sadece bu bile ona geçmişini hiç de abartmadığını söylerdi. Sadece dayak yemeye alışkın biri bunu kaldırabilir ve devam edebilirdi.

Sen Chaz'den çok farklısın.

Kocası bir barış yanlısıydı. Bir Andarion için çok ama çok nadir rastlanan bir durumdu bu. Sinir bozucu derecede dışa dönük ve dışadönük olan Chaz, kendisini sürekli arkadaşları ve ailesiyle çevrili tutmuştu. O ki, kadın ayak diremek ve kocasıyla yalnız kalmayı talep etmek zorunda kalmıştı.

Zıt kutupları aramış olsaydı daha farklı iki erkek bulamazdı. Yine de aranıyor ve avlanıyor olmasına rağmen Jullien ona kendini güvende hissettiriyordu.

Ne kadar tuhaf değil mi?

Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onu sakinleştirdi ve heyecanlandırdı. İki de aynı anda. Çekici ve sinir bozucuydu. Kavgacı ve tatlıydı.

Hiç sürpriz olmadı.

Hiç beklenmedik. Ama birlikte bir gelecekleri yoktu ve o da bunu biliyordu. Bu kadar avlanan ve nefret edilen bir erkeği hayatına sokamazdı. Heyecanla öldürme emriyle değil. Ona yakın olan herkes için tehlikeliydi. Vasili için bir tehlike.

*Gitmene izin verecek gücü bulmak
zorundayım. Ve ikimizin de kalbini
kırmalıyım.*

* * *

Ushara banyodan çıktığında hayatının en nefis kokusuyla karşılaştı. Ve şimdiye kadar gördüğü en tatlı şeyle.

Jullien onun için bir sabah ziyafeti hazırlamıştı. Taze çiçekler, taze sıkılmış meyve suları, dilimlenmiş meyveler ve iki ayağı üzerinde durabilen en seksi erkek, evinin içine iştah açıcı kokular yayabileceğini bile bilmediği bir ocağın önünde yemek pişiriyordu.

Mutfağa girdiğinde onu neşeli bir şarkı mırıldanırken bulduğunda, içinden bir korku geçti. "Yüce tanrılar, sen bir sabah Androkyn'isin, değil mi?"

Gülerek, taze, elle sıkılmış meyve suyunu uzatırken ona göz kırptı. "Ne yazık ki evet. Özellikle de bu kadar tatlı bir geceden sonra."

Sonra ona sadece kahvaltıyı vermekle kalmayıp et ve yumurtaları tavadan tabağa çevirerek onu daha da şaşırttı. Tabağı omzunu aşacak kadar yükseğe fırlattı, döndü, yakaladı ve akıllara durgunluk veren bir yetenek ve beceriyle ona sunmak için döndü.

"Hangisi beni daha çok etkiliyor bilmiyorum. Bunu yapabiliyor olman mı, yoksa sabahın bu uğursuz saatinde yapabiliyor olman mı? El-göz koordinasyonum üç saatten önce devreye girmez."

Yine gülerek, yemeğini önüne koymadan önce baharat ve garnitürlerle süsledi. Sonra da hepsinin üzerine biraz peynir serpti. Çeşitli hamur içlerinden oluşan bir tepsi çıkarmak için fırına yöneldi.

"Bütün bunları ben duş alırken mi yaptın?"

"Size sarayın mutfağında çok zaman geçirdiğimi söylemiştim."

"Öyle yaptın." Bir ısıruk aldı ve ardından tuzlu lezzeti karşısında yüksek sesle inledi. "Aman Tanrım, Jules! Körfezde çalışmayı unut. Seni restoran loncalarına taşımalıyız. Bu inanılmaz!"

Rulolardan birini ayırdı ve kremalı bir karışım sürdü. "Daha en iyisini tatmadın." Ona doğru uzattı.

Ağzını açtı ve dilinin üzerine yerleştirmesine izin verdi, sonra da kabul etmek zorunda kaldı. "Bununla bir vurgun yapabiliriz."

Gülümseyerek diğer yarısını yedi.

Daha fazla hamur işi almak için uzandığında ön kapı açıldı.

Jullien'in beti benzi attı. Gözleri vahşi bir bakışla karardı. Vasili geniş bir gülümsemeyle mutfığa girdiğinde bu bakış daha da kötüleşti.

"Bu kokladığım lezzet de ne?" Jullien sesli bir şekilde yutkundu. "Um... ..."

Ushara onun paniğine güldü.

Önce ona, sonra Vasili'ye baktı. "Bu sabah amiral için bazı raporlar getiriyordum ve ben... şey..."

Vasili tabağındakilere bakmak için yanaştığında daha da çok güldü ve oğluna sarıldı. "Sakin ol, Jullien. Geceyi burada geçirdiğini biliyor. Ben çocuğumdan sır saklamam." Jullien nihayet sakinleşirken Vasili onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Vasili açgözlülükle hamur işlerine baktı. "Biraz alabilir miyim?"

"Elbette." Jullien ona yaygı ve bıçağı, ardından da bir tabak ve peçete uzattı. "Biraz yumurta ve jambon ister misin?"

"Ah evet!" Jullien onları hazırlamaya giderken Vasili oturdu. "Ee, anne. Neden böyle yemek yapamıyorsun?"

"Sağ ol Vas. Sen neden yapamıyorsun?"

"Muhtemelen bana hiç göstermediğin için."

"Çünkü nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Vas parmaklarını yalarken başını salladı. "Peki Jullien, nasıl öğrendin?"

"Andaria'daki gurme bir aşçıdan.

farklı mutfaklar ve baharatlar. Yemek yemeyi sevdiğimden bahsetmiyorum bile. Hem de çok." Jullien tabağı Vasili'nin önüne koydu.

Ushara saati kontrol etti. "Acele etsen iyi olur bebeğim. Okula gitmene çok az kaldı."

"Biliyorum. İkinizi de rahatsız ettiğim için özür dilerim ama dün odamda bir kitap unutmuşum. Yemin ederim hepsini aldığımı sanmıştım. Ben bakmıyorken bir şekilde sırt çantamdan fırlamış."

Ushara güldü. "Olur öyle şeyler. Tapınak için öğretmenlerinizden tavsiyelerinizi almayı unutmayın. Yarın onları teslim etmek için son gün."

"Tamam."

"Onaylama sürecine mi giriyor?"

Gururla başını salladı. "Çok hızlı büyüyor."

Vasili köşeden kafasını uzattı. "Yarın bizimle tapınağa ister misin, Jullien?"

Bu istek onu şaşırttı. Bu fikir hakkında ne düşündüğünü görmek için Ushara'ya baktı ama tepkisini ölçemedi.

Sadece eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Vas... Jullien'in Yllam Ortodoks olduğuna eminim. Bizim tapınağımıza katılmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Oh..."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Julliendeydi. "Siz Demurrist misiniz?" Başını salladı. "Fyreblood'ların çoğu öyledir."

Vas onlara tekrar katıldığında kaşlarını çatı. "Çok fark var mı?"

"Jullien'in büyük büyükbabasının Asukar'a ve kraliyete küfrettikleri gerekçesiyle çok sayıda uygulayıcımızı sistematik olarak hapse atıp idam etmesi ve bugüne kadar Andarion'a ait hiçbir bölgede veya ileri karakolda Demur tapınaklarına izin verilmemesi yeterli. İmparatorluklarında inancımızın bir sembolünü bulunduran herhangi bir Androkyn tutuklanmaya, hapsedilmeye veya idam edilmeye tabidir."

Vas ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Bunlar büyükannemin Arınma Kanunlarıydı. Annem onları uygulama konusunda çok daha hoşgörülü davrandı." Jullien Vasili'ye doğru döndü. "Teklifinize gelince, annenizin bir sakıncası yoksa sizinle birlikte tapınağa katılmaktan onur duyarım. Kadora' takipçileriyle bir sorunum yok. Tanrı biliyor ya, bana Asukaryalılardan çok daha nazik davrandılar."

Ushara başını eğdi. "Evet, ama-"

"İnanç konusunda hiçbir zaman onaylanmadım," dedi, kadının yapmak üzere olduğu protestoyu biliyordu. "Tahrir olarak tapınağa gitmeye zorlanırken, rahipler bana komünyonu ve exordiom ve Konfirmasyon da dahil olmak üzere tüm kutsal törenleri reddetti."

Ushara, her hafta katlanmak zorunda kalacağı, toplum önünde utanç verici bir şey karşısında nefesini tuttu. Ve exordiom olmadan, öldüğünde cenaze törenleri gibi en temel Andarion geleneklerinden bazılarının izin verilmeyecekti. Ve eğer rahiplerine inanılırsa, onsuz Eweyne'nin kutsanmış topraklarına girmesine de izin verilmeyecek, bunun yerine Tophet'te sonsuz acı çekmeye mahkûm edilecekti. "Neden?"

"Yarı insan. Kutsama ve kefaret için uygun değilim."

"Bekle... kardeşine exordiom verildi. O daha bebekken yapılan törenin fotoğraflarını gördüm."

"Kardeşim en büyükleri ve varisleriydi. Bu nedenle annem onu onurlandırmaları için onları zorladı. Onun hizmetleri için içeri girmeme izin verilmedi. Ve o öldükten sonra

sözde öldürüldü, benim ölümsüz ruhumla ilgilenemeyecek kadar rahatsızdı. Endişelerinizi yanıtlamak gerekirse, sizinle birlikte katılmak için tapınak doktrinlerini ihlal etmeyeceğim.... Merak etmeyin. Sizi utandırmayacağım. Komünyonunuzu ya da kutsal onaylarınızı kabul edemeyeceğimin farkındayım."

"Bu hiç aklıma gelmemişti ve bize katılmanızdan onur duyarız."

Vasili odasına koşmadan önce neşelendi.

Jullien Vas'ın tabağını temizlerken Ushara'nın bağlantısı koptu. Onun sinirli sesiyle döndü. "Bir sorun mu var?"

"Kaçmam lazım." Sonra daha yüksek sesle seslendi. "Vas? Acele etmen gerek. Gitmek zorundayım."

"Devam etmeniz gerekiyorsa onu sizin için okula götürebilirim." Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Şunu temizlemeyi bitirip hemen çıkacağım. Sorunsuz bir şekilde kapıyı kilitleyebilir ve onu zamanında okula götürebiliriz."

Kadının yüzündeki gülümseme adamın içini ısıttı. "Harikasın." Ama hiçbir şey ona verdiği öpücük kadar harika değildi.

Gözlerini kapatan Jullien onun tadına baktı.

Çekilmeden önce adamın dudaklarını ısırdı. "Sonra görüşürüz, yakışıklı."

Kadın giderken doğru dürüst düşünemiyordu ve mutfağı çabucak topladı. Eşyalarını ve Vas'ı topladı, sonra çocuk durmadan gevezelik ederken onu okula kadar geçirdi. Yine de çocuktan çok hoşlanıyordu. Bununla birlikte, çocuğun onunla takılmaktan neden hoşlandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de seviyordu.

Okula vardıklarında Vas tereddüt etti. "Bir şey mi unuttun?"

Vas kulağını çekiştirdi, sonra başını salladı. Sevimli bir utangaç hareketle Jullien'in kollarına girdi ve ona hızlıca sarıldı. Sonra da savaş lorinaları peşindeymiş gibi fırladı.

Jullien sırtıttı, bu jest onu ısıtmıştı. İşe koyulmadan önce Vas'ın içeride güvende olduğundan emin olana kadar bekledi.

Ama günün tuhaf normalliği gözünden kaçmamıştı. Evrendeki en tehlikeli yaratıklardan bazılarının bulunduğu bu Tavalı üssünde, hayatında ilk kez kendini güvende hissetmesi ne tuhaftı.

Evet, kapalıydı.

Dolabındaki parlak turuncu fişi gördüğünde maaş günü olduğunu fark etti. Minnettarlıkla, önce takas etmek için muhasebe bürosuna götürdü. Fakat

Ona kredi zarfını verdiklerinde, bunun bir hata olduğunu anladı.

Doğruca Sheila'nın ofisine gitti, Sheila zaten bağlantının diğer ucundaki biriyle tam öfke modundaydı. Evet, *bunun* muhatabı olmak istemiyordu. Sheila'nın öfkesini tamamen kusmasını ve gen havuzunun her bir üyesine hakaret etmesini sabırla bekleyen Jullien, onunla konuşmak için içeri girdi.

Masasının üzerindeki birkaç şeyi çarptıktan sonra ona ters ters baktı. "Senin zararın ne?"

"Doğumda kafa travması. Ebeveyn sevgisi ve desteği eksikliği. Karşı gelme bozukluğu. Ve otorite figürlerine, özellikle de üniformalı ve rozetli olanlara karşı bariz bir saygısızlık. Ama bu yüzden burada değilim."

Bu onu güldürmeyi başardı. "Pekâlâ, Hançer. Ne istiyorsun?"

Maaşından kesilen ekstra parayı ona uzattı. "Makbuzumda bir hata olmuş. Size geri döndüğünden emin olmak istedim."

Bakışları ona dönmeden önce yumuşadı. "Bir hata yoktu. Senindir."

"Anlamıyorum."

"Bu bir ikramiye ve zam. Ekibimdeki herkesten daha çok çalışıyorsun. Çoğu gün üç kişinin yapacağı işi yapıyorsun ve bunu fark etmediğimi sanma. Bütün molalarını kullanmıyorsun. Tembellik ya da sosyalleşmiyorsun. , doğruca işe gidiyorsun ve çıkış saatine kadar durmuyorsun. Ayrıca dün ne yaptığını duydum. Amiral Trajen sana o gemiyi teklif etti ve sen kabul . Her şey senin olabilecekken hiçbir şey almamak senin için doğru değil."

"Sheila-"

"Bana karşı yumuşama, bok kafalı. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun." Sırıttı. "Tamam."

"Bunu hak ettin evlat. Ve dışarıda yeniden satılmak üzere soyulması ve temizlenmesi gereken bir geminiz var."

"Evet, hanımefendi." Gitmeye başladı.

"Peki ya Hançer?"

Ona bakmak için durakladı.

"Sen iyi bir erkeksin. Neden her zaman böyle bir sürtük olduğumu anladığın için teşekkür ederim. Bunu yapabilen çok kişi yok. Ve kızımı düşündüğün için. Gerçekten minnettarım. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver."

Başını ona doğru eğerek işe doğru yola koyuldu.

* * *

"Bu verimsizdi."

Ushara, Tavalı Qıllaq büyükelçisiyle video konferanslarını tamamladıklarında konseyine homurdandı. "Evet ama Qill'in bir savaş başlatmasına yardım etmekle ilgilenmiyorum. Resmi olarak. Trajen hepimizi öldürür. Pilotların bağımsız olarak ne yapacakları onları ilgilendirir. Ulus olarak bu karmaşaya dahil olmayacağız. Şimdi, müsaade eder misiniz?" Brifing odasından çıktı ve ofisine yöneldi.

Acınacak kadar uzun bir gün olmuştu. Aşırı derecede korkunçtu. Bu noktada hiçbir şey onu gülümsetemezdi.

"İyi misiniz Amiral?"

Resepsiyon görevlisine homurdandı. "Bir sürahi ağrı kesiciye ihtiyacım var."

Tyra güldü. "Masanın üst çekmecesinde biraz var. Sana taze bir şişe su getireyim mi?"

"Bunun için seni çok severim."

"Evet, ." Biraz getirmek için ayağa kalktı.

Ushara sandalyesine çöktü ve çekmeceyi açtı. Ancak ağrı kesicileri görmek yerine bakışları altın bir kurdeleye sarılmış tek bir güle takıldı. Kurdelenin ucuna küçük bir kart ve güzel bir bilezik bağlanmıştı. Kalbi hızla çarparak onları çıkardı ve cesur, erkeksi bir yazıyla karşılaşmak için kartı açtı.

Mu Kira,

Umarım bu, benim kalbime getirdiğiniz gülümsemenin aynısını sizin kalbinize de getirir.

İmzasız olsa da Jullien'den geldiğini biliyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak, kanatlı kalp bileziği görünce sertçe yutkundu. Andaria'da bunlar asla kolay kolay verilmezdi. Kalbi ters çevirip Jullien'in sağ kanadın önüne kendi baş harfini, sol kanadın altına da kendi baş harfini kazımış olduğunu gördüğünde, Jullien'in hediyelediğini anladığını ve önemini bilincinde olarak bunu yaptığını anladı.

Bunlar, kendi kastlarından sayılmayanlara aşık olmaya cesaret eden Andarionlar için ayrılmıştı. İlişkiye girmeleri kanunen yasak olan aşıklar.

Karşılıksız aşkın ya da ulaşılamaz olanın sembolüydü.

Ve her zaman daha alt kastta yer alan kişi tarafından verilir ve kendilerini layık görmedikleri kişiye alçakgönüllülükle sunulurdu.

-Bu yüzden kızın baş harfi sağ ön tarafta, erkeğinki ise sol arka tarafta gizliydi.

Onu elinde tutarken gözyaşlarına boğuldu. "Amiral?"

Ushara boğazını temizledi. "Özür dilerim. Bunu kimin getirdiğini gördün mü?" "Ne getirmiş? Ofisinize kimse gelmedi."

Jullien'e bırak. Onun hayalet prensi. "Hiçbir şey." Elini su için uzattı ve aldı.

Ushara bileziği bileğine taktı ve ışığın kırmızı kristalde nasıl oynadığını izledi. Bakışları bileklikten masasının üzerinde duran ve Chaz'ın ölümünden birkaç gün önce çekilmiş olan Vasili ve Chaz'ın fotoğrafına kaydı. Gülüyorlar ve ona el sallıyorlardı. Oğlunun gözlerindeki o lekesiz mutluluğu en son o zaman görmüştü.

Bugüne kadar.

Jullien'e neden o şekilde cevap ? Hiç gelmiyordu. "Amiral?"

Zellen'in sesini duyunca başını kaldırdı ve onu kapısının önünde dikilirken buldu. "Evet?"

Elindeki bağlantıyla öne çıktı ve ona uzattı. "Kardeşin Dimitri az önce bunu gönderdi ve hemen gördüğünden emin olmamı istedi. Ona bunu sana kendim vereceğimi söyledim."

Uğursuz sesi dehşet vericiydi. Haber bültenine tıkladı ve dosyanın yüklenmesini bekledi.

Bir muhabir Gondara'daki Gözetmen Trigon Mahkemesi'nin önünde durdu. "Detaylar şu anda kabataslak olsa da, raporlar dün gece kurbanı tecavüz eden ve soyan kişinin Serleri Andarion prensi Jullien eton Anatole olduğunu doğruluyor. Bu son iğrenç hareket karşısında Birlik, Anatole hakkındaki yakalama emrini arttırdı ve suçlamaları güncelledi. Anatole'un ailesinden bir açıklama almaya çalışıyoruz, ancak ne Andarion tadara ne de Triosan imparatoru kamuoyu önünde yorum yapmayacak. Elimizde en fazla Triosan büyükelçisinin, Birlik adaletinden kaçan hiçbir kaçağı barındırmayacaklarını ve Anatole'un imparatorluklarında hiçbir iniş ayrıcalığı veya sığınağı olmadığını garanti eden bir açıklaması var. Aynı şekilde, Andarion büyükelçisi de Anatole'un resmi olarak toplumlarından dışlandığını ve Andarion yasaları altında hiçbir rütbeye veya korumaya sahip olmadığını doğruladı."

Ushara tiksintiyle telefonu kapattı ve Zellen'e geri verdi. "Jullien Bunu yap."

"Fark etmez. Dışarıda birileri onun adını kullanıyor ve başına konan ödülü artırıyor. Onu ortaya çıkarmaya çalışıyorlar."

Evet, .

Bu arada ailesi de büyük ihtimalle bu saçmalığa inanıyordu. "İki eleyici gönderin ve bu konuda ne öğrenebileceklerine bakın. Bulabildikleri kadarını bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kimsenin yapmadığı bir şey için suçlandığını görmekten hoşlanmıyorum. Ve eğer bunu onun üzerine yıkmak bu kadar kolaysa, suçlandığı şeylerin geri kalanını merak etmiyor musunuz?"

Zellen omuz silkti. "O bir aristo. Kimin umurunda?"

"Önemsiyorum ve ben senin amirim. Emir altındasınız. Onlara uymanızı öneririm."

"Evet, hanımefendi."

O gider gitmez Ushara, Jullien hakkındaki güncel arama emrini çıkardı. *Yirmi beş milyon kron.*

Fahiş miktar karşısında başı döndü. Daha önce hiç *böyle bir* ödül görmemişti. yüksek. Ne yapmışlardı? Koleksiyon mu yapmışlar?

Daha da kötüsü? İyi niyetli kız kardeşleri onun sakalını kesmişlerdi. Artık yüz hatlarını karıştırmak mümkün değildi. Onu gören herkes Andarion prensi olduğunu hemen anlardı.

Alnına neon bir hedef tahtası çizip üzerine de "hey, buraya ateş et!" yazmış olabilirler.

Kalbi hızla çarparak, Jullien'e bu harika haberi mümkün olan en ölümcül şekilde öğrenmeden önce söylemek için oradan ayrıldı.

BÖLÜM 8

Jullien kapıyı çaldı, sonra ceketini gergin bir şekilde çekiştirirken yüzünü buruşturdu. Güzel giysilerin ne kadar kaşındırıldığını unutmuştu. Sonra omuzlarını silkti, oradaki ani tahrişi hafifletmeye çalıştı. Cildi gerçekten de sürünüyormuş gibi hissediyordu.

Daha da sinir bozucu olanı, çenesi bir anne gibi yanıyor ve kaşınıyordu. Sakalının bir kısmının yeniden uzamasına izin vermeye çalıştı. *Gah, sanırım banyoya alerjim var.*

Dürüst olmak gerekirse, bu ona kraliyet görevlerini hatırlatan her şeye karşı psikosomatik bir aşırı tepkiydi. Bunu biliyordu. Ama nedenini anlamak ve sonuçlarıyla yaşamak tamamen farklı iki şeydi.

Peki Ushara'nın kapıyı açması neden bu kadar uzun sürdü?

Onu terk mi etmişlerdi? Saati kontrol etti. Biraz erken gelmişti...

Jullien kapıyı tekrar çaldı.

Vasili kapıyı açtı, üzerinde siyah ve altın rengi süslü kırmızı ceket vardı. Yüzü boyalıydı ve beyaz saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Jullien'e azı dişlerini ortaya çıkaran geniş bir sırıtış attı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Çizgileri düzgün hale getirmeye çalışıyordum."

"Sorun değil. Zamanı yanlış hesapladığımdan korkuyordum."

Kapıyı kapatan Vasili, Jullien'in elindeki eşyalara kaşlarını çatarak baktı. "Nedir o?"

"Onları kullanıp kullanmadığınızı bilmiyordum. Eris'te tapınağa giriş için sahip olmamız gereken şey bu. Ama onlara yabancı nesnelermiş gibi baktığınıza göre, burada gereksiz olduklarını varsayıyorum."

Onları incelemek için başını eğdi. "Ama bunlar ne?"

"Tespah ve dua çarkı. Asukarian şapkası." Vasili dudağını ısırды. "Onlara dokunabilir miyim?"

"Elbette." Boncukları çocuğa uzattı.

"Boncuklarla ne yapıyorsun?"

Jullien ona gösterdi. "Zinciri parmaklarınızın arasından bu şekilde geçiriyorsunuz ve boncukları dualarınızı saymak için kullanıyorsunuz. Çark dua sırasını takip etmenize yardımcı oluyor ve size yıllık döngünün neresinde olduğunuzu hatırlatıyor, böylece mevsime uygun tanrıyı onurlandırmış oluyorsunuz."

"Peki neden şapka takıyorsun?"

Jullien gülümsedi. "Savaşçılar saç örgüleri ile gurur duyarlar. Onları örtmek bir alçakgönüllülük eylemidir. Tanrı Asukar'a, tapınağında onları örterek onun ve panteonunun önünde alçakgönüllü olduğunuzu ve tanrıların emirlerine gönüllü olarak tabi olduğunuzu gösteriyorsunuz."

"Ah. Bu mantıklı."

"Ama bunu tapınağınızda yapmıyorsunuz?"

Vasili başını salladı. "Andaria'da yüzlerinizi boyuyor musunuz?"

"Biliyoruz. Ancak, Fyreblood'ların ve Andaria'nın geçmişi göz önüne alındığında, yüzümde Anatole veya Nykyrian soyunun izlerini taşıyarak tapınağınıza girmenin ihtiyatlı olacağını düşünmedim. İntihar eğilimlerim olsa da, hayatımı sonlandırmak için çok daha az acı verici ve daha hızlı yollar düşünebilirim. Sıvı kanalizasyon temizleyicisi akıtmak gibi."

Ushara odasından çıkarken durakladı ve Jullien'in oğluna söylediği sözlerin sonunu duydu. İkisini görünce nefesi boğazında düğümlendi.

Kutsal tanrılar...

Jullien'i ilk kez gerçekten şık giyinmiş olarak görüyordu. Ve adam kesinlikle göz alıcıydı. Kız kardeşlerinin onu kıyafet almak için götürdükleri mağazaya geri dönmüş ve tapınak için yeni kıyafetini satın almış olmalıydı. Başka erkeklerin de böyle takım elbiseler giydiğini görmüştü ama hiçbirisi Jullien'in yaptığı kadar hakkını vermemişti. Siyah gömlek ve pantolon, yırtık pırtık vücudunu sanki özel olarak onun için dikilmiş ve kesilmiş gibi sarıyordu. Aynı şekilde seçtiği koyu kırmızı ceket de iyi kesilmiş ve abartısızdı. Çoğu erkeğin tapınakta giydiği kadar süslü değildi ama öyle olmasına da gerek yoktu. Onu giyme şeklindeki bir şey onu nazik ve son derece şık kılıyordu. Özellikle de boynuna eski püskü, şık ve gündelik bir tarzda sarılıp dolanan sade siyah örgü atkıyla birlikte.

Koyu kırmızı renkli, siyah çerçeveli bir gözlük takan adam aynı kişi gibi bile görünmüyordu. Yüz hatları daha sert ve keskin görünüyordu. Daha zarif ve asil. Yüksek moda ve kibar. Kendini daha dik tutuyordu, sanki bu kıyafetleri giymekle kraliyet eğitimi devreye girmiş ve bu onun için nefes almak kadar doğuştan gelmişti. Kraliyet tavırları

normalde zaman zaman belirgin olsalar da, şu anda en üst düzeyde sergileniyorlardı.

Evet, onun içindeki asil, kibirli hıyarı kolayca görebiliyordu ama yine de diğler tarafını çok yakından tanıdığı ve Vasili'ye gösterdiği nezaket nedeniyle onu son derece çekici ve sevimli buluyordu.

Ve ona doğru bir bakış attığında, sözlerinde tökezlediğinde ve sonra soğukkanlılığını tamamen kaybettiğinde, yeniden tamamen sevilebilir hale geldi.

Bu kesinlikle onun Jules'uydu.

Gülümseyerek ona doğru yöneldi ve bıyıklı yanağını öptü. "Merhaba yakışıklı."

Jullien onun dudaklarını teninde hissettiğinde nefes alamıyordu. Nefesi kulağına değıyordu. İçini ürperti kapladı ve beynini işlemez hale getirdi. Daha da kötüsü, bu onu o kadar sertleştirdi ve onun için acı çekmesine neden oldu ki doğru düşünemedi.

Ve kadının giydiğı şey de onun durumuna hiç yardımcı olmuyordu. "Bu normal bir tapınak modası mı?"

Kadının yüzündeki gülümseme adamın durumunu daha da kötüleştirdi. "Andaria'da giydikleri bu değıl mi?"

"Hayır. Eğer öyle olsaydı, sizi temin ederim, tüm zamanların en sadık takipçisi olurum.

Ve hayatım boyunca tapınağı bir gün bile kaçırmazdım."

Vasili ona ters ters baktı. "Sakıncası var mı? O benim mataram, biliyor musun?"

Ben de tam burada duruyorum."

"Üzgünüm, Vas." Yine de Jullien gözlerini onun cimri kıyafetinden alamıyordu. Etek uzun olsa da, kahverengi sarkan hafif bir ipekten yapılmıştı,

Yeşil ve bordo paneller, deri ve kuş tüyü bir kemerin altından sarkıyordu. Bu kemer kalçasının ve uyluğunun üst kısmını açıkta bırakıyordu. Üst kısmı, karnının üzerinden dalgalar halinde aşağıya inen, mücevherlerle süslenmiş özenli bir sütyenden başka bir şey değıldi. Boynunda kuş şeklinde tüylü ve boncuklu bir boyunluk vardı ve arkada boncuklu manşetlerle bileklerinden tutturulmuş şeffaf beyaz bir pelerin vardı. Saçları örülmüş ve kulaklarını örten süslü beyaz boncuklu ve tüylü bir başlıkla bezenmiş başının tepesinden özenli bir şekilde düşecek şekilde sarılmıştı. Boncuk işçiliğı, boyalı yüzünü zincir ve boncuklarla çevreleyerek alnının üzerinde tepe yapıyordu.

Yüzünün yan tarafına sarkan boncuklarla oynadı. "Çok güzelsin."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ." Sonra kolunu yukarı kaldırarak ona bıraktığı bileziğı taktığını gösterdi. "Ve hediyem için teşekkür ederim."

Şimdi utanma sırası yine ondaydı.

Burnunu kırıştırarak çenesini arkasındaki tabureye doğru salladı. "Şimdi otur, ben de senin için yüzünü boyayayım. Ve bu kadar endişeli görünme, Gür Tana. Ne yazık ki, bu senin kastında bir kesinti anlamına gelecek, ama dediğin gibi, kan dökülmeden tapınağa yürüyen bir Anatole'ye sahip olamayız. Bu yüzden bugün alçakgönüllü bir Altaylı olarak girmen gerekecek."

Ela bakışları öfkeyle kızın üzerine çevrildi ve canlı kahverengimsi yeşil bir ateş saçtı. "Fyreblood Klanı Altaan ya da Davers'in aşağılık bir tarafı yok. Kokuşmuş tenimin asil klanlarınızın itibarını lekelemesine izin vererek beni onurlandıran sizsiniz."

Öfkeli ses tonu karşısında gözyaşlarına boğuldu. Söylediklerinin her birinde ciddiydi. Gerçekten içtendi. Ve kocasının klan adını öğrendiğini bile bilmiyordu. Chaz'in bir Davers olduğunu ona hiç söylememiştii.

Kendini durduramadan onu öptü.

"Oh, ben çıktım." Vas dairenin arka tarafına yöneldi.

Ushara gülerек Jullien'den uzaklaştı. "Üzgünüm, *mi courani!* Geri gelin! Uslu duracağımıza söz veriyorum."

Vasili geri döndü, ama bunu yaparken ikisine de ters ters baktı. "Sen daha iyisin."

Gözlüklerini çıkaran Jullien gözlerini kapadı ve Ushara klan sembollerini kendisinin ve Vasili'ninkilerle eşleştirmek için yüzüne boyamaya başlarken kendini tamamen hareketsiz tuttu.

"Gözlükler yeni," dedi çalışırken. "Tanıştığımızda taktıklarından daha koyu renk."

"Bunlar reçeteli. Düzgün görmeyi ne kadar özlediğimi unutmuşum."

Boyanın kurumasına yardımcı olmak için alnına doğru üfledi. "Gerçekten mi?"

Ona bakmak için gözlerini açtı. "Evet. Yakından bakmak zor. Ve melez olduğum için renk bozulmalarıyla ilgili spektral sorunlarım var. Bazen başım çok ağrıyor."

"Bu yüzden mi kırmızı renkteler?" Resim yapmaya geri döndü.

Başını salladı. "Çok yardımcı oluyor. Ayrıca UV ışınlarına, özellikle de yapay ışığa karşı hassasım."

"Ameliyatla düzeltemezler mi?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorlar. Çünkü ne olduğundan emin değiller. Melez bir yaşam formu olmanın faydaları - bunu anlayacak benim gibi yeterince insan yok. *Melez* kelimesi bir doktorun dudaklarından çıkar çıkmaz büyükannem dinlemeyi bıraktı ve uzaklaştı. Onun felsefesi her zaman, doğumda ölmediğim için ceza olarak bununla acı çekebileceğim yönündeydi."

"Özür dilerim."

Omuz silkti. "Kırılan lenslerin yerine yenilerini alamadığım son birkaç yıla kadar o kadar da büyük bir sorun değildi. Neyse ki suikastçılar yakından saldırdığında, onları bulmak için net bir görüşe ihtiyacım olmayacak kadar büyükler."

Onun karşısında gözlerini devirdi. "Yani uzaktan iyisin, öyle mi?"

"Evet. Sadece yakından ve küçük yazılarda sorun yaşıyorum."

"Nasıl programlama yapıyorsun?"

"Ekranları nasıl patlatacağımı biliyorum. Dev yazı tipimin boyutunu gördün mü bebeğim?"

Onun sözüne gülerek sendeleyerek geri çekildi. "Çok dağınıksın."

Biri kapılarını çalmış.

"Ben bakarım." Vasili taburesinden sıçradı.

"Tüm Altay klanıyla tanışmaya hazır mısınız?"

Gerçekten de yüzü kızardı. "Ne?"

"Bunu kabul ettiğinizde işin bu kısmının farkında , değil mi?"

"Hepsi mi?" diye boğuldu.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Ama paniğe kapılmayın. Bunalmayın. Bana ve Vas'a sadık kal. Seni koruyacağız."

"Peki kaç Altaylıdan bahsediyoruz?"

Yüzüne biraz daha boya sürerken omuz silkti. "Kayınvalidemle birlikte... yetmiş iki."

"*Vay* anasını!" Ağzı açık kaldı. "Yetmiş iki mi? Lütfen benimle dalga geçtiğini söyle."

Ushara başını salladı. "Ama sorun değil. Hepsi limanda olmayabilir. Ben sadece her ihtimale karşı seni hazırlıyorum. Gerçekten uzak durulması gereken tek kişi Dimitri. İxuryalılarla en büyük sorunu o yaşıyor."

"Peki ya beni öldüresiye dövenler?" "Ve onları. Söylemeye gerek yok."

"Harika." İç çekerek gözlüklerini tekrar taktı. "Şu anda düşünüyorum da, kardeşim bana sorusuna cevap verme ya da beynimi uçurma seçeneklerini sunduğunda, ben kötü olanı seçtim."

"kes." Onu ayağa kaldırdı.

Jullien onu kapıya kadar takip etti ve karşılaşacaklarını bildiği *sıcak* karşılama için kendini hazırladı. Vas'la konuşmakta olan anne ve babası onu görür görmez sustular.

Yanakları öfkeyle kararırken babasının gözleri büyüdü. "O ne ne yapıyorsun burada, *böyle* giyinmiş?"

Ushara Jullien'i kapıdan çıkardı ve kilitledi. "Bizimle tapınağa geliyor."

Petran annesine doğru döndü. "Katira? Kızınla konuş. Şimdi!"

"Shara-"

Ushara başını dik tutarak Jullien'i kolundan çekti ve yoluna devam etti.

"Geç kalmak gibi bir niyetim yok Matarra."

Jullien özür dileyen bir yüz ifadesiyle ailesine baktı.

Petran annesine ters ters baktı. "Bunun için ailenin senin tarafını suçluyorum." Gözlerini devirerek onların peşinden giderken hiçbir şey söylemedi.

Ushara, kocaları ve çocuklarıyla birlikte bir grup olarak yürüyen kız kardeşlerine yetişmek için acele etti. Aynı Ushara gibi giyinmiş olan Oxana onları arada görür görmez çılgık attı ve kız kardeşini kucakladı.

Sonra Jullien'e sarıldı ve yanağından öptü. "Yüzünü sevdim! Altaan sana çok yakışmış." Jullien'in elini tuttu ve onu, kendi kıyafetinin daha mütevazı bir versiyonunu giymiş küçük bir kız çocuğunu taşıyan erkeğe götürdü. "Sparn... bu Dagger. Gemimi bizim için tamir eden kişi."

Sparn durakladı ve Jullien'in elini sıkmak için kızını kollarının arasında kaydırды. "Tüm kutsamalar sana." Aralarında koşuşturan diğer üç kıza göz gezdirdi. "Gördüğünüz gibi, yardımınız çok takdir edildi. Çok teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Oxana elini Sparn'ın kucağındaki küçük kızın saçlarında gezdirdi. "Bu bizim en küçüğümüz, Olya." En büyüğünü işaret etti. "Nadya, adını yaya'mızdan aldı. Sonra ikizler Iryna ve Fena. Kızlar, Dagger'a merhaba deyin."

Muhtemelen dört ya da beş yaşlarında olan Nadya dudaklarını büzerek ona baktı. "Neden siyah saçların var?"

"Nadya!" Oxana tersledi. "Kaba olma! Hançer bir Fyreblood değil." "Ama dişleri var? Neden siyah saçları ve sivri dişleri var?" Nefes nefese kaldı ve babasına koştu.

Jullien tek dizinin üzerine çöktü ve elini ona doğru uzattı. "Sana zarar vermeyeceğim, Nadya. Söz veriyorum."

Gözlerini kocaman açarak onay için annesine baktı.

"Bu doğru, *couriana*. Kuzenin Vasili'yi kurtaran kişi o."

"Gerçekten mi?"

Jullien başını salladı.

Ona yavaşça yaklaştı. İncelemesi için elini kaldırdı. "Gördün mü? Ben zararsızım."

Birkaç saniye sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve gülümsedi.

"Tamam.

Beni taşırsan sana inanırım." Oxana

inlerken Jullien güldü. "O benim

eğitimdeki dolandırıcım."

Onu kollarına alan Jullien ayağa kalktı. "Onu taşımak benim için bir

onurdur." "Şimdi böyle söylüyorsun," diye Sparn. "Ama o olduğundan daha

ağır

görünür."

Nadya, Jullien'in kollarına yerleşirken dilini dışarı çıkardı ve mutlu bir şekilde sırtıttı. "Bak Yaya! Naddi'yi tapınağa götürüyorlar!"

"Öyle yaptın, Naddicakes. Sen de ."

Ushara, Jullien'in Vasili ile yürürken yeğenini kucağında taşıdığını görünce gülümsedi. Nefes alış verişine garip şeyler yapıyordu. Ve içinde garip, ağlamaklı bir his uyandırdı.

Mary arkasından yaklaşıp onu kucakladı. "Muhteşem, değil mi?" diye fısıldadı kulağına. "Ve söyle bana... şikayet etmeden bebek taşıyan bir erkek ne kadar seksi olabilir? Bunu bal ve bisküviyle yalayıp yutamaz mısın?"

"Durur musun?"

"Duramam. Bu kadar güzel bir şey olduğunda değil." Mırıltılı bir ses çıkardı.

"Tapınağa gidiyoruz ve sen korkunç davranıyorsun."

"İtiraf edecek bir şeye ihtiyacım var. Ve o sert, güzel *kargaya* sınırsız erişimin olduğu düşünöldüğünde, düz yürümene şaşıyorum."

Kız kardeşinin kabalığı karşısında yüzünü buruşturan Ushara, Jullien'in onları duymaması için dua etti. Ama birkaç dakika sonra omzunun üzerinden ona attığı şeytani sırtış, Mary'nin sesinin onun olağanüstü işitme duyusuna açıkça ulaştığını gösteriyordu.

Harika. Tek ihtiyacı olan buydu.

Tapınak alanının kapısına vardıklarında Ushara ayıldı. Özellikle de Daryna onları içeride beklerken ablasının yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde.

Tüyler ürperticiydi.

Ve o soğuk, uğursuz bakışıyla Ryna'nın ona ulaşır ulaşmaz kulağına bir şeyler fısıldayacağını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, ablasını üzecek ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Jullien yüzünden miydi?

Ushara tapınağa gelen tüm Fyreblood'lara şöyle bir baktı ve sayının çokluğu karşısında irkildi. Kız kardeşinin gazabıyla karşılaşmadan önce tapınağın kapısından ve onları karşılayıp içeri girerken kutsamak için bekleyen baş rahibeden geçmeleri gerekiyordu. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Birden kendini hasta hissetti.

Kalbi küt küt atarken bakışlarını Jullien'e çevirdi. Eğer bu konuda herhangi bir korkusu ya da çekincesi varsa bile bunu hiç belli etmedi. Bunun yerine, omurgasını dik tuttu, başını dik tuttu ve sanki olması gereken yer burasıymış gibi davrandı. Sanki burada olmaya herkes kadar hakkı varmış gibi.

Ama koyu rengiyle dikkat çekiyordu. Kendisinden önceki nesiller tarafından acımasızca zulme uğrayanların ortasında bir kara yürek olduğu gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değildi.

Onu benim aptallığının sunağında kurban edecekler...

Rahibeye yaklaştıklarında Jullien Nadya'yı yere bıraktı, böylece Oxana onun elini tutup kutsayabildi. Sonra Jullien baş rahibenin yanına gitti.

"Selamlar, kutsanmış Yüce Anne." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı, sanki bunu binlerce kez yapmış ve bir Demurristmiş gibi.

Onları dokunuşuyla fırçaladı ve kutsal yağıyla işaretledi, sonra başını kaldırdı ve adamın yüzünü görüp Ixurian özelliklerini kavrayınca dondu kaldı.

Ushara, Jullien'in kabaca dışarı atılacağından ya da gitmesinin isteneceğinden korkarak kendi nefesini tutarken babasının içinden küfrettiğini duydu.

Ya da daha kötüsü, tapınaklarının merdivenlerinde ateşe verilir.

Bunun yerine, yaşlı rahibe onun ellerini kendi elleriyle kavrarken ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin, *Drey*. Tanrılar bugün sana gerçekten gülümsüyor. Sık sık bir savaşçının cesaretinden bahsederim ama gerçekte böylesini nadiren görürüm. Ve burada karşılaşacağın nefreti bile bile, bu tapınağın kapısına kadar silahsız ve huzur içinde yürümek için gerçek bir Kadurr olmak gerektiğini biliyorum." Onun elini öperek önünde eğildi. "Savaşçı yüreğiniz karşısında alçakgönüllüyüm."

Jullien bu jeste karşılık verdi ve sırayla her iki elini de öptü. "Nazik karşılamanız karşısında alçakgönüllü olan benim, Yüce Anne. Ve belki de cesareten ziyade basit bir aptallıkla karşı karşıyayım."

Yüksek sesle güldü. "Ve mütevazı." Boğazını temizleyerek başını salladı ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Hoş geldiniz ve iyi dileklerimle."

"Ve sana, Yüce Anne."

Ushara ayağa kalkınca rahibe bakışlarını ona dikti. "Onu buraya getiren sen misin?"

"Öyleyim, Yüce Anne."

Gülümsedi. "Tanrıça senden çok memnun, *mu tina*. Dünyevi süslerinin altındaki kalbi gören ruh nadirdir. Daha da nadir olanı, kendi yolunda yürümekten korkmayan kişidir.

Topuklarına batar ve acı çekmesine neden olur. Çünkü bazı dikenli yollar acılara değer, çünkü getirdikleri ödüller ölçülemez."

"Teşekkür ."

Kutsandıktan sonra Ushara girişin diğer tarafında Jullien'e katıldı ve Vasili'yi bekledi.

Ryna ona ters ters bakmaya devam etti.

Sinirlenerek, yeniden beyaz-sarı saçlarına kavuşan ablasının yanına gitti. Normalde Ryna, diğer Andarionlara uyum sağlamak için saçlarını koyu kahverengiye ya da karamele boyardı çünkü onların bölgesine diğerlerinden daha fazla uçma eğilimindeydi.

"Ne?" Ushara tedirginlikle sordu.

"Seninle konuşmuyorum." Ushara'ya sırtını döndü ve onun yerine Vasili'yle konuştu. "Mataranın, benim sinir bozucu küçük kız kardeşimin, bu erkeği benimle değil teyzelerininle tanıştırdığını biliyor muydun? Sen tanıştırdın mı? Gaggaglı kazlar, onunla tanışacaklar. Ne o? Beyni olan tek kız kardeşinden utanıyor mu?"

Vasili orada öylece duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dehşet içindeydi, sanki ona bir cevap vermeye ya da yorum yapmaya bile korkuyordu.

Sonra Jullien'e döndü. "Bu arada ben Daryna ya da Ryna'yım. Seninle aynı odadayken başının kesilmesini ya da başka bir gezegende olmayı dilemene neden olmayan tek kadın kardeşin olarak beni özleyemezsin."

Jullien endişeyle etrafına bakındı. "Um... merhaba?"

"Benim için bir zevk." Tekrar Ushara'ya döndü ve ona ters ters baktı. "Ne kadar düşüncesiz bir yaratıksın. Beni sonra ara."

Ryna fırlayıp giderken Ushara sinirli bir iç çekti. "Kız kardeşlerimin hepsinin deli olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Hayır, ama merak etmeye başladım."

Gülümseyerek onun elini tuttu ve öptü. "Benim gidip koroyla oturmam gerekiyor. Siz ikiniz uslu durun."

Vasili onu sol tarafta, süslü, kemerli sütunların üzerine koyu bordo bir örtü serilmiş açık tapınağın arka tarafına yakın boş bir banka götürdü. Ortaya doğru oturdular ve neredeyse anında bir grup erkek etraflarını sardı. Birini tanıyordu. İki tanesini de körfezdeki "karşılama" partisinden tanıyordu. Rest....

Yüz hatlarının benzerliğine bakılırsa, bunların Ushara'nın yetmiş iki akrabasından biri olduğunu düşündü. Onlardan tuhaf bir şekilde hoşlanan Jullien, Vas'a doğru eğildi. "Dur tahmin edeyim... amcaların mı?"

"Ve kuzenler." Omzunun üzerinden baktı. "Gre paran ve grasparan'ım arkamızdaki sıradalar."

"Nice.... Bana mı bakıyorsun?"

Vasili şiddetle başını salladı. "Büyük bir nefretle."

"Harika. Düşündüğüm kadar paranoyak değilmişim." Jullien doğruldu ve programlarını gözden geçirebilmek için bağlantısını ayın simgesine yönlendirdi.

Vasili onun kolunu çekiştirdi. "Yine de inanılmaz derecede sakın görünüyorsun."

"Beni ya deşecekler ya da deşmeyecekler. Olana kadar endişelenmenin bir faydası yok. Yine de..." Solundaki kocaman piç kurusuna kaşlarını çatı. "Bu sevimli canavarın bana bir akşam yemeği ısmarlamasını ya da beni alenen okşamadan önce aramıza biraz daha mesafe koymasını isterdim."

Arkalarındaki banktan boğuk kahkahalar yükseldi. "Çocuğu duydun Kirill. Biraz kenara çekil de nefes alsın."

Kirill'in burun deliklerinden tam anlamıyla duman çıktı.

Jullien arkasını döndüğünde Ushara'nın babasının yanında oturan yaşlı Fyreblood'u gördü. "Masumiyetimi koruduğun için teşekkür ederim, *Gür Tana*."

"Tanrılar adına, sen arsız küçük bir piçsin, karanlık yürek."

"Vidarri! Tapınaktaki diline dikkat et!" Ona kaşlarını çatarak bakan kadın, Jullien'e doğru eğilip elini uzatırken yüz ifadesini yumuşattı. "Ben Ushara'nın yaya'sıyım. Nadya. Sizinle tanışmak bir zevk. Dagger'dı, değil mi?"

Kadının elini kendi elinin arasına sıkıştırarak üzerine eğildi. "Evet, Ger Tarra. Ve bu onur tamamen bana ait. Sizi temin ederim. Bu ana kadar Ushara'nın tüm güzelliğini annesinden aldığını sanıyordum. Şimdi, kimi daha çok sevdiğini söyleyemem. Hiçbir aile sizinkiler kadar muhteşem dişilerle kutsanmamıştır."

Kadın ona baktı. "Sen yakışıklı bir büyücüsün."

"Ben sadece doğruyu söylüyorum."

Kirril dudağını büktü. "Şimdi ona vurabilir miyim, Grasp?"

Vidarri gerçekten de bunu düşündü. "Hızla oraya varıyorum." Vasili kıs kıs güldü.

"Hain," dedi Jullien nefesinin altından.

Şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Sadece şaka yapıyordum." Jullien kolunu doladı ve sarıldı.

"Sakin ol, *mi tana*. Sana asla kızmam. Sadece kapıya doğru aceleyle koşmak zorunda kalırsam onlara engel olman için sana çelme takmak zorunda kalırsam bana kızma."

Tekrar güldü.

"Şşşt!" Nadya oturduğu yerden hepsini tersledi. "Servis başlıyor."

Koro alayı başladığında ayağa kalktılar ve rahibeleri kürsüye ve sunağa doğru yönlendirmeye başladılar. Jullien ancak o zaman

ne kadar çok dūřmanın sardıđını gerçekten takdir ediyor.

Ve bu büyük kalabalığın içinde ne kadar tuhaf bir Androkyn olduğunu. Evet, bu iyi bir fikir olmayabilir.

Ne yazık ki en kötüsü de bu değildi. Yine de, "kahretsin, bunu yapmamalıydım" listesinde oldukça üst sıralarda yer almaya başlamıştı.

 lk kez bir pun kasesine dışkı gibi yapışmış değilsin. Ve en azından etrafındakilerin hiçbiri büyükannesini tarafından yasal süreç olmaksızın hapsedilmiş ve işkence görmüş sinirli mahkumlar değildi.

Silahsız ve eğitimsiz bir ocuk da değildi.

Kötü bir anısı gözünün önünden geçerken irkildi. Nefesini kontrol etmesi ve soğukkanlılığını koruması bir saniyesini aldı. Kendini korumak ve nerede olduğunu hatırlamak için.

Güvende olduğunu. Kontrolün onda olduğunu.

Kendisine bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için elini Vasili'nin omzuna koydu. *Bu* bir rüya ya da halüsinasyon değildi. Diğerini sadece kötü bir hatıraydı. Artık orada değildi.

Nefes al, Jullien. Nefes al.

Ama panik ataklarını kontrol edemediği bir zaman olmuştu. Onu işe yaramaz hale getirdiklerinde ve onu uçucu duyguların sinmiş bir enkazı haline getirdiklerinde.

Ve geçmişte onlar yüzünden acı çeken tek kişi de o değildi. Talyn Batur, kuzenlerini durduramayacak kadar ileri gittiği için kaçırılmış ve vahşice  ld r lm şti. O zamanlar doğru d ş nebilseydi ve panik ataklarını kontrol edebilseydi, Merrell ya da Chrisen'in çocuğu tutuklayıp sürgüne göndermesine asla izin vermezdi. Onların aptallığı o gün ona bu kadar mantıklı gelmezdi. Ama Talyn ona şiddetle saldırdığında, Jullien bir çocuğun kendisine doğru geldiğini görmemiş, geçmişinin en karanlık yerlerine gitmiş ve oradan köşeye sıkışmış bir köpek gibi saldırmıştı. Talyn başkalarının ona yaptığı yanlışların bedelini çok ağır ödemişti.

Jullien'in ailesinin kötülükleri yüzünden yargılanmaktan ya da cezalandırılmaktan şik yet etmemesinin nedeni buydu. Bu yüzden bunu hakkı olarak kabul etti.

Kendini korumaya çalışırken kendi günahlarını ve yanlışlarını işlemişti.

Ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Gözlerini sıkarak düşüncelerini geçmişten uzaklaştırdı. Acıdan uzaklaştırdı. Bir prens olabilirdi ama o sarayda yaşadığı süre boyunca vahşi bir hayvan gibi, sürekli hayatta kalma modunda yaşamıştı. Ona yaklaşmaya cesaret eden herkese saldırıyordu.

Bırak gitsin ve nefes al.

Jullien yumuşak bir arp, elektrikli piyano ve davul çalmaya başladıklarında onları dinledi ve Ushara ile koronun dans edip şarkı söylemesini izledi. Ona öğretilen kasvetli, iç karartıcı ilahilerin aksine, onlarınki neşelendiriciydi. Bir araya gelmek ve birleşmekle ilgiliydiler. Birlikte durmak ve birbirimizi savunmak. Bir aile olmak. Onlar şarkı söylerken Vasili kolunu Jullien'in koluna doladı.

İçine yabancı bir sıcaklık doldu ve o daha durduramadan unuttuğu bir rüya, onu kilitli tuttuğu zihinsel zindandan dışarı fırladı. Gerçek bir ailenin parçası olduğu bir rüyaydı bu.

Elini Vasili'nin elinin üzerine koydu ve çocuğun babası olacak kadar şanslı olmayı diledi. Vas'ın çocukluğunun böylesine trajik bir kayıpla lekelenmesi onu çok kızdırmıştı. Çocuk bunu Ushara'dan daha fazla hak etmemişti. Jullien onlarınki nazik ve kibar kalplerin neden incinmek zorunda olduğunu asla anlayamayacaktı. Bu hiç doğru gelmiyordu. Onları koruyabilmek ve evrenden uzak tutabilmek için her şeyini verirdi.

İçinde garip bir koruyucu sahiplenme duygusu öylesine şiddetle yükseldi ki bir an nefes alamadı. İlkel ve hamdı. Bunaltıcıydı. Gardiyanın annesini boğduğunu gördüğü geceden beri böyle bir şey hissetmemişti. Sevdiği şeyin yanına hiç kimsenin ve hiçbir şeyin yaklaşmamasını sağlamak için öfkeli bir ihtiyaç.

Sevdim...

Bu rastgele düşünce var olan üç beyin hücrelerini sarsıp varlığının her parçasını buza çevirirken Jullien buz kesti. Her ne kadar inkâr etmek istese de, gerçek yüzüne tokat gibi çarptı.

Onları seviyorum.

Hem Vasili hem de Ushara. Bu düşünce onu aşağıladı ve bununla ne yapacağından gerçekten emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce onu korkutmuş ve çılgılık atarak en yakın kapıya doğru koşmak istemesine neden olmuştu. Daha önce hiç kimseyi gerçekten sevmemişti. Kimse ona izin vermemişti.

Şarkı bittiğinde ve Jullien yükselen paniğiyle boğuşurken Vas ona sırtıttı ve yerine oturdu.

Jullien, böyle bir zamanda asitin etkisiyle çılgılık atan bir deli gibi servise koşmanın kötü bir davranış olacağını bildiğinden, o da oturdu ve kendini sakinleşmeye zorladı.

Kirill tıslayıp yanına atladığında panikle aldığı nefesi yeni yeni dengelemeye başlamıştı ki, sinirli bir tüy parçası Kirill'in yanından geçip ona yer açmak için bacağını kenara çekene kadar minik yumruğuyla erkeğin etli bacağına vurdu. Bebek Nadya kızgın gözlerle yukarı baktı

Kirill'e bakarak bacaklarının diğer tarafına doğru kıpırdandı ve sonra Jullien'e gülümseyerek kollarını ona doğru kaldırdı.

Genç Nadya'nın onu tekrar kucağına almasını istediğini anlaması bir saniye sürdü. "Benimle oturmak ister misin?" diye fısıldadı.

Hevesle başını salladı.

Annesi Ushara'yla birlikte en ön koroda olduğu için, büyükanne ve büyükbabasının iyi olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. İkisi de onu öldürmek için kıpırdamayınca, küçük kızı yavaşça kucağına aldı ve beceriksizce Vasili'nin yanındaki dizinin kenarına oturttu. Kız bir ayağını Vasili'nin kalçasına koydu, sonra Jullien'in göğsüne yaslandı ve başparmağını emmeye başladı. Birkaç dakika içinde Jullien'in kollarında mışıl mışıl uyuyordu.

Ne yapacağını tamamen şaşıran Jullien'in hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç üzerinde uyuyan bir çocuk olmamıştı. Aslına bakılırsa, daha önce hiç çocuklarla birlikte olmamıştı. Yavrularını yetişkin olmadan önce yeme eğiliminde olan bir ailede, çocuk bol miktarda bulunmazdı.

Bu yüzden ayın zamanı geldiğinde, onunla birlikte yerinde kaldı ve diğerlerinin sunak için sıraya girmesine izin verdi.

Oxana kendi yerini aldıktan sonra korodaki yerine dönmek yerine gelip onun yanına oturdu. "Sparn, sıraların altına tırmanarak ondan kaçtığını söyledi. Annemlere gittiğini sanıyordu ama ayinlerde yanlarında göremeyince paniğe kapıldım, sonra Vas seninle olduğunu söyledi. Sen iyi misin?"

"İyi. Bunca zamandır uyuyor." "Onu uyandırabilirim."

"Zorunda değilsin. İstersen onu eve kadar taşıyabilirim. Gerçekten ağır değil."

Nadya gözlerini kırptırdı ve esnedi.

"Anne?" "Buradayım, Naddicakes."

Gözlerini ovuşturarak öne, Oxana'nın kollarına düştü. "Tapınak bitti mi?"

"Neredeyse."

Jullien'e bakarken kaşlarını çattı. "Dagger benim yeni basham mı?" Gülerek kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Hayır tatlım, o sadece Ushara'nın arkadaşı."

"Tamam, ama ondan hoşlandım. Güzel kokuyor. Onu bir şekilde basha'm yapabilir miyiz?"

Son dua ve dağılma için ayağa kalktıklarında Oxana hâlâ gülüyordu.

Ushara'nın ailesinin erkekleri onu tekrar kuşatmaya çalışırken, dişiler bir koruma katmanı olarak onun etrafında yan pozisyonlar aldı. Bu

onu tamamen şaşkına çevirdi. En çok da annesi ve büyükannesinin de işin içinde olması onu şoke etmişti.

"Hepiniz devam edin," dedi büyükannesi, erkekleri nazıkçe geri iterek. "Ona daha sonra yumruk atabilirsiniz. Ama şimdilik çocuğu rahat bırakın. Hepiniz ona bir sabah için yeterince hırladınız."

Erkekler uzaklaşıp giderken, yaşlı Nadya, Jullien'e işkence seansına başlamak üzere olan bir kraliyet sorgucusunu hatırlatan sivri bir bakışla döndü. "Peki senin soyun nedir, Ixurian?"

Jullien irkilmeyi ya da bu sorunun ne kadar canını yaktığını ona belli etmeyi reddetti. Andarionlar anaerkil olduklarından, onun fikri önemliydi ve söz konusu kendisi olduğunda ona kendi annesinin fikrini soruyordu.

Omzu kaşınıyor, ailesinin ona ne kadar az değer verdiğini hatırlatıyordu. "Ben Serseriyim, Ger Tarra."

"Sen kastsız doğmadın. Anneni kızdırmadan önce neydi de seni soyundan kopardı?"

"Fark eder mi?"

Bakışları sert ve ısırgan bir hal aldı. "Ushara'mla ilgili niyetine bağlı. Neymiş onlar?"

"Yaya," diye azarladı Ushara. "Ne yapıyorsun sen?"

"Onu oğlunla birlikte tapınağa getir. Ben hakkım olanı yapıyorum." Jullien'in yüzüne top gibi parlayan bir bakış fırlattı.

Ushara, Jullien'in gözlerindeki acıyı fark ettiğinde ailesini öldürmek istedi. Bu incelikliydi ve onu kendisi kadar iyi tanıımıyorsanız bunu fark edemezsiniz.

Jullien'in hakkını yememek lazımdı, hiç tereddüt etmedi ya da zayıflık göstermedi, ki bu da büyükannesiyle uğraşırken iyi bir şeydi. Nadya Altaan'ın nefret ettiği bir şey varsa, o da herhangi bir yaratıktaki herhangi bir tür çekingenlikti. Zaaf kokusu alırsa, boğazına sarılırdı.

Chaz'ın onda en nefret ettiği şey buydu ve Ushara'nın onunla evli olduğu süre boyunca aralarının açılmasına neden olmuştu. Aileye girmesine izin verilmesinin tek nedeni, küçük bir çocukken yemin etmiş olmalarıydı. Büyükannesi Chaz'ın savaşmaktan ve silahlardan hoşlanmadığını keşfetmeden yıllar önce.

Prens asla iki şey.

Jullien konuştuğunda sesi zengin, asil aksanıyla pürüzsüz ve sabitti. "Ona karşı niyetim son derece onurlu, Ger Tarra. Ancak verecek hiçbir şeyim kalmadığı için ona maddi hiçbir şey veremem. Bununla birlikte,

Onu korumak için hayatımı seve seve feda ederim. Ve Vasili'nin. Kimsenin ikisine de zarar vermesine asla izin vermem."

"Sen Tavalı misin?"

"Değilim."

"O zaman gidip utandıracak başka bir kadın bulmalısın. Benim *Grastiya*'m bu Ulusun amiral yardımcısı ve eski bir amiralin saygın dul eşidir. Onun itibarının senin gibi serseri bir kuyruklu yıldız kalıntısıyla ilişkilendirilerek zedelenmesine izin vermeyeceğim. Anladınız mı?"

Bu sert sözlerin acımasızlığı karşısında gözünü bile kırpmadı. Ama kendi anne babasından daha kötülerini de duymuştu. "Anlıyorum, Ger Tarra. Ailene karşı yaptığım onursuzluk için beni affet."

O uzaklaşırken Ushara ağzı açık kaldı. "Jullien, sen burada kal." Onu yanında tutmak için nazikçe elini kendi eline aldı. Ancak o zaman onun ne kadar katı ve gergin olduğunu hissetti. Onun dokunuşunda en ufak bir titreme hissetti.

Büyükannesi ona ters ters baktı.

Yine de hayatında ilk kez aile reislerine karşı geldi. "Atladığı birkaç şey var. Verecek maddi bir şeyi yok çünkü Oxana'nın gemisinin tamir masraflarını karşılamak için son derece değerli kraliyet mühür yüzüğünü takas etti ve parçalar ya da işçilik için herhangi bir geri ödeme almayı reddetti. İlk kısmı kaçırdıysan söyleyeyim, Yaya. *Kraliyet* mühür yüzüğü."

Büyükannesi tiksintiyle dudağını büktü. "Birini getirmeye cüret ediyorsun benden önce."

Ushara çenesini kaldırdı. "Duruma göre değişir. Benim de soyumu kesecek misin?"

Jullien onun elini bıraktı. "Shara, lütfen. Ailenle kavga etme. Benim için değil. Çok geç olmadan ve geri alamayacağın bir şey söylemeden önce dur." Onu büyükannesine doğru itti. "Seni onlardan ayıran bir kama olmaya dayanmam. Tüm ailesi kendini yiyip bitirmiş biri söylüyorum. Bu travmaya değmez. Benim kanımın seninkini zehirlemesine izin verme. Ben gidiyorum."

"Ama-"

"Hayır," dedi sertçe, sözünü keserek. "Çok geç olmadan bunu onlarla hallet. Aile bağlarının ne kadar nadir ve değerli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Geri kalanımızın uğruna ruhunu satacağı şeyleri hafife alıyorsun ve hiçbir paranın yerine koyamayacağı bir şeyi koparmana izin vermeyeceğim."

Ve böylece gitmiş oldu.

Kendilerinden fazlasıyla memnun görünen annesi ve büyükannesine doğru dönerken gözlerinden yaşlar süzüldü.

"En iyisi bu."

"Kimin iyiliği için anne?" diye sordu. "Herkesin."

Ama Ushara Vasili'nin yüzündeki kederli ifadeyi görünce daha iyi anladı. Onun için en iyisi bu değildi. Kendine ait bir babası olmasını o kadar çok istiyordu ki, bundan önce katlanabileceği bir erkek bulamadığı için yıllardır yüreği yanıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu kesinlikle onun yararına değildi.

Büyükannesi kaşlarını çattı. "Ailen yerine gerçekten bir kara kalbi seçer misin Shara?"

Bu soruya kendi sorusuyla cevap vermeden önce kendisini boğan gözyaşlarına karşı sertçe yutkundu. "Beni bu karara zorlamadan önce Yaya, durup Ixuryalılara olan nefretin yüzünden beni ve Vasili'yi kaybetmek isteyip istemediğini düşünmek isteyebilirsin."

BÖLÜM 9

Kalp hastası ve yorgun Jullien elini *Stormbringer*'ın dış panelinde gezdirdi. Eski bir gemi olmasına rağmen, mutlak bir güzelliğe ve zarafete sahipti. İnce, zarif çizgileriyle antika. Modern gemilerin aksine, usta bir mühendis tarafından özel olarak tasarlanmıştı. Bir fabrikada soğuk mekalar ve dronlar tarafından damgalanmamıştı. Bu gemide insani bir dokunuş vardı. Birileri yapımına kişisel özen göstermiş ve hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamıştı.

"İkinizi yalnız bırakayım mı?"

Tanıdık sese kaşlarını çattı. Başını çevirdiğinde baş rahibeyi normal Tavali kıyafetleri içinde görünce şaşırdı. , Baş Rahibe tapınak kıyafetlerine kıyasla şimdi çok daha ufak tefek görünüyordu. Beyaz sarı saçları geriye doğru topuz yapılmıştı. Zaten son derece solgun olan teninin üzerine tüm yüzü bembeyaz boyanmıştı ve beyaz gözlerinin etrafına Samari klanının siyah kanatları çizilmişti; kanatları ve dudaklarını ikiye bölen mücevher mavisi çizgiler vardı. Yaşlı bir dişi olarak bile çarpıcı derecede güzeldi ve gençlik yıllarında inanılmaz derecede nefes kesici olmalıydı. Yine de onun en güzel yanı şefkati ve nezaketiydi. Başkalarına sanki onları gerçekten önemsiyormuş gibi bakmasıydı, tıpkı bir annenin sevdiği ve değer verdiği çocuklarına bakması gerektiği gibi. Bu konuda kişisel bir deneyimi olduğundan değil. Bu ifadeyi sadece diğer anaç varlıklar yavrularına bakarken ya da kendi annesi kardeşi ve Nykyrian'ın çocuklarına bakarken görmüştü.

Elini indirdi ve ona yaklaştı. "Size yardımcı olabilir miyim, High Anne?"

Elindeki sepeti kaydırarak sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bir *xetetic* buna tesadüf derdi."

İnançsız ya da kendi inançlarından olmayan biri için kullanılan Demurrist terimine homurdandı. "Peki siz buna ne diyorsunuz?"

"Ben daha çok gemimde bu kadar özenli bir bağlılıkla çalışma ihtimalinin ne olduğunu düşündüğünüzle ilgileniyorum."

Jullien dondu kaldı. "*Stormbringer*'ın sahibi sen misin?"

Elini iç kaplamaların etrafını saran telkari desenin üzerinde gezdirdi. "Biliyorum ve burada birilerinin onu benim için tekrar hizmete sokması için dua edip duruyorum. Sonra bir de baktım ki, dualarımın kabul edilip edilmediğini görmek için haftalık kontrolümü yapıyorum ve gerçekten de birilerinin nihayet onarım talebimi kabul ettiğini görüyorum. Cömert hayırseverime bir bakım sepeti götürmeye ve nezaketi için teşekkür etmeye geliyorum ve o kişi... yani *siz oluyorsunuz*. Tekrar soruyorum, olasılıklar nedir?"

ne kadar perde arkasında onlar için iyi şeyler yapan yüce bir güce inanmak istese de, onları umursayan iyiliksever bir yaratığın varlığına inanmak küçük çocuklara ve aptallara mahsustu. Büyükannesinin ona ikiz kardeşini öldürdüğünü acımasızca söylediği gün, çocukluğunda böyle bir şeye olan güveni ölmüştü. "Bu rastgele bir evren, Yüce Anne. Her gün sebepsiz yere garip şeyler oluyor."

"Öyle diyorsun. Ben buna inanmamayı seçiyorum. Tanrılar, hepimizin yararına olacak şekilde, kendi isteklerini kendi zamanlarında yerine getirirler." Sepetini ona doğru uzattı. "Yine de bunu almanı istiyorum."

"Teşekkür ederim ama kabul edemem. Bu işi para için değil, kendi kefaretimi ödemek için yapıyorum." Giriş paneli için doğru anahtarı bulmak üzere alet kutusunu karıştırdı. "Bunu anlayabilecek biri varsa, eminim o da sizsiniz."

"Günahlarınız o kadar büyük mü, *m'tana*?"

Sürücünün içine bakmak ve oradaki kabloları kontrol etmek için paneli açarken yorum yapmadı. En azından artık rahibenin gerçek adını biliyordu. Geminin manifestosuna göre adı Unira Samari'ydi.

"Peki yaşlı kıza ne?"

Onun arkasında durmak için hareket etti, böylece omzunun üzerinden bakabilir ve gemisinin bağırsaklarını karıştırırken izleyebilirdi. "Öncelikli olarak Birlik ablukaları arasında yardım seferleri yapıyorum... bu yüzden onu onaracak param olmadı. Bildiğinizden eminim, hayır işlerinde çok fazla kâr yoktur. Son seferimde işler biraz kızıştı ve Garvonlar geminin tahrik ve kalkan sistemlerinin büyük bir kısmını yok ettiler. Limana geri döndük. Ama o zamandan beri eskisi gibi değil. Bu yüzden bana karşı çok hırçınlaştı. Motorlarını zar zor çalıştırabiliyorum. Çok eski olduğu için, üzerinde çalışmak isteyen ya da onu nasıl tamir edeceğini bilen birini bulmak çok zor. Birçoğu çekirdeğine nasıl erişeceğini ya da eski kodunu nasıl okuyacağını bile bilmiyor.

Yıllar önce üretimini durdurduklarından beri her yıl onun için parça bulmak daha da zorlaşıyor."

"Neden onu değiştirmiyorsun?"

Gemisine ağlamaklı bir bakış attı. "O ve ben çok eskiden beri tanışıyoruz. Eminim sen de takdir edersin. Sırf biraz yaşlandı ve çoğu kişinin zevkine uymuyor diye en iyi arkadaşınızdan kurtulamazsınız. İkimizin de deneyimle daha iyi hale geldiğimizi düşünmek hoşuma gidiyor. Yıkanmış değiliz. Ayrıca, kimse ona değer vermez. Onu sadece metal ve devreler için satın alırlar, sonra da hurdalar için ezerler ve başkaları gözlerinin önündeki gerçeği görmek için bir dakikalarını ayıramadıkları için bu kadar değerli bir şeyin gereksiz yere yok edildiğini görme düşüncesine dayanamıyorum."

Rahibenin ruhunun iç güzelliğine gülümseyen Jullien, el bilgisayarındaki tanıyı bağladı ve gözden geçirdi. "O kadar da kötü görünmüyor. Sanırım birkaç hafta içinde onu sizin için tekrar hizmete sokabilirim."

Tüm yüzü . "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sheila ile biraz at ticareti ve bazı özel işler, ama idare edilebilir olmalı." Şemaları incelerken durakladı. "Ve eğer istersen, yardımcı ateş gücünü artırabilirim. Dediğiniz gibi biraz eski... yine de savunma için kullandığınızdan daha yüksek bir mermi alacaktır. Bu Garvonları ve diğerlerini sizden biraz uzak tutacaktır. Sistemi güncelleyebilir, bir yama yapabilir ve daha fazla taşımasını sağlayabilirim. Eğer ilgileniyorsanız?"

"Gerçekten mi?" Unira heyecanla tekrarladı. "Bu harika olurdu!"

"Ayrıca girişe dokunabilir, hızınızı artırabilir ve yakıt hatlarını yavaşlatabilirim, bu da yıllık işletme maliyetlerinizden çok tasarruf etmenizi sağlar. İlk kalkışta biraz yavaş olacak, ancak uçuş sırasında veya HD'ye ulaştığınızda bunu fark etmeyeceksiniz. Yani bir üstün tavşan gibi çıkmadığınız sürece sorun yaşamazsınız. Bunu çok yapar mısınız?"

"Hayır. Yetkililerle karşılaştığımda genellikle uçuşun ortasında olur."

"Kalkışta daha fazla hıza ihtiyaç duyarsanız bir yükseltici anahtar takabilirim."

Bu, acil bir durumda yakıt tasarrufunu ve ayarlarını devre dışı bırakacaktır." Kadın ona bakakaldı. "Tüm bunları gerçekten yapabiliyor musun?"

"Elbette, bu eski model gemilerde son derece kolay. Yenilerde o kadar da zor değil. Sadece zorbalık etmek ve atlamak için daha fazla kodunuz var. Avlamak ve tokatlamak isteyeceğiniz daha fazla kodlayıcı ve meka var."

Gülerek geri çekildi ve hediyesini alaycı bir tavırla havaya kaldırdı. "Gerçekten de tüm bunları benim için yaptın ve sepetimden kendin için hiçbir şey almadın mı?"

Jullien başını salladı. "Eminim çok daha değerli ve ihtiyacı olan birini bulabilirsiniz... örneğin dullar ve yetimler fonu gibi."

Ona bakmak için elini indirdi. ", o zaman başka bir soru sorabilir miyim?"
"Elbette."

"Sizi tapınakta tekrar görmek için ne zaman sabırsızlanabilirim?"

Ushara ve ailesini en son ne zaman gördüğünü hatırlayınca midesi bulandı. Üzerinde durmamak ya da düşünmemek için elinden geleni yaptığı şey buydu.

Dört gün. Hâlâ canı yanıyor ve içi boşaltılmış gibi hissediyordu. Ama o zaman gardını düşürmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Kendisi için bir şeylere sahip olabileceğini düşünmesine bir an bile izin vermemeliydi.

"Kendi annenin sana bakmaya dayanamadığını bilmek nasıl bir şey Julie? Senin o iğrenç melez halini ilk gördüğünde çığlık attığını bilmek?" Merrell'in nefret dolu sözlerinin kin dolu bir neşeyle kulağına söylendiğini duyunca yüzünü buruşturdu.

İç çekerek, dünyaya bir ikiz kardeşle gelmiş olsa da, sonsuza dek yalnız kalacağı soğuk ve sert gerçekle yüzleşmeye zorladı kendini. "Bilmiyorum."

Başrahibe sepetten küçük, yaldızlı bir kitap çıkardı ve ona uzattı. "İşte, m'tana. Hiç değilse bunu kendiniz için almanızda ısrar ediyorum. Bu bir dua kitabı ve bez. Ushara bana Andaria'da sana hiç exordium verilmediğini söyledi. İnancımızı onaylamak benim için bir onurdur. Dersler kolay. Onlara katılmak ve din değiştirmekle ilgileniyorsanız, numaram kitabın arkasında yazıyor. Bunu bağlantınıza tarayabilir ve hazır olduğunuzda, eğer isterseniz, benimle iletişime geçebilirsiniz."

Jullien kitabı aldı ve inanç sembolleriyle işlenmiş parlak mor kumaşa ve işlemeyen sarkan altın çiçek tılsımına baktı. "Ixurian olmama rağmen bana emir mi verdin?"

Nazıkçe gülümsedi. "Önümde hiç Ixur görmüyorum. Sadece nadir bir Kadurr. Eğer kendine bir takma isim bulacaksan, çocuğum. Gerçek doğana gerçekten uyan bir tane seç." Ve bununla birlikte, yürüyüp gitti ve onu terk etti.

Onun sözleri hakkında ne düşüneceğini bilemeyen Jullien, gemiyi onarmak için ihtiyaç duyacağı parçaları sipariş etmeye giderken kitabı cebine koydu.

Ana iniş pistine doğru yürürken, diğer üç gemi ve gürültülü mürettebatları boşaltılma ve kod kontrolünden geçirilme aşamasındaydı.

ve envanterini çıkardı ve diğer ekiplerin olası onarımları için kayıt altına aldı. Onlara pek dikkat .

Ta ki bilinmeyen bir nesne kafasına doğru uçana kadar. Saf içgüdüleriyle tepki vererek tereddüt etmeden onu yakaladı.

Bunun bir Karon savaş yıldızı olması ve elini kesmemiş olması, bunu ona pervasız delillerden etkilenmiş bir ses çıkardı. Ama bu onu çok kızdırmıştı. Yakalamayı kaçırsa ya da geldiğini görmese dikiş atılması gerekecekti ve bu onu öldürebilir ya da ciddi yaralanmalara neden olabilirdi. Sadece bir başkasının hayatına saygı duymayan dikkatsiz bir moron *bunu* birine atabilirdi.

Kuzenleri ya da büyükannesi için yaptığı bir şeydi. eğlence ve bu kesinlikle onun bozuk ruh haline yardımcı olmuyordu - bu tür şeyleri yakalamada bu kadar iyi olmasının nedeni de buydu. Küçük bir çocukken o kadar çok darbe almıştı ki, çevresel uyanıklığı ve suikastçı refleksleri artmış, bu da kendisine doğru uçarak gelen herhangi bir nesneyi uyarıda bulunmadan yakalamasını veya saptırmasını sağlamıştı.

Zifiri karanlıkta bile.

Jullien savaş yıldızını elinde tutarak ağırlığını test etti ve onu gönderene iade etmenin mantığını tartıştı.

İlgiyle.

Yapma. Öfkeni tut.

Ancak kendisine kendini beğenmiş, küçümseyen bir sırıtışla yaklaşan Karun piçini yumruklamak için yanıp tutuşurken bunu yapmak çok ama çok zordu. Özellikle de eski anılar ve geri dönüşler içini yakıp kavururken ve buna bir de saldıрма ihtiyacı eklendiğinde.

Sonuçlarına lanet olsun.

"Üzgünüm, sürtük. Elimden kaydı." Jullien'in elinden çekip aldı.

Jullien kıpırdamadan durmaya devam etti. *Ushara ona karşı yapacağın her hareketin hesabını vermek zorunda kalacak.* Tek başına bu bile yoluna devam etmesini sağladı.

Ruhu kan için çılgılık atsa bile.

Piçin tayfasından bir başka pisliğin Jullien'in yanına gelip ona tokat atması, sonra da o ve arkadaşları dans ederek uzaklaşırken buna gülmesi kesinlikle yardımcı olmamıştı. Ağzındaki acı ve kanın metalik tadı öfkesini gerçekten de doruğa çıkardı.

Davel Altaan da onun yüzüne bakmadan önce zar zor gözden kaybolmuşlardı.

Jullien dişlerini sıktı. Büyükanneleri onu tapınakta herkesin önünde azarladığından beri Ushara'nın ailesinden biri ilk kez onun yanına geliyordu. Zonklayan dudağını kıvırdı. "Nedir bu? Tavalı Pislik Günü mü?"

Davel onun alaycılığını görmezden geldi. "Neden onlara vurmadın?"

Jullien başparmağıyla dudaklarındaki kanı sildi. "Bana saldıran kardeşlerinizden birini en son tokatladığımda, bunun karşılığının kız kardeşine gittiği söylendi. Düşündüğünüzün aksine, ona değer veriyorum ve onu hiçbir şey için incitmem. Bu yüzden eğer haysiyetimi ve biraz kanımı kaybetmek onu bir Calibrium'dan kurtaracaksa, Tophet'i içimden söküp atacak olsa bile hiçbir şey yapmam."

"Gerçek sebep bu mu?"

Davel'e alaycı bir bakış attı. "Kuzenlerine ne yaptığımı gördün. O bir grup *insan cocúpün'ün* beni gerçekten korkuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Oh iyi, bu durumda. Gidip onlara biraz terbiye öğretilim, olur mu?" Jullien kaşlarını çatı. "Benimle alay etme, Davel. Bu çok zalimce."

"Kavga, içki ya da seks hakkında asla dalga geçmem. Ve endişelenme. Bu geri tepme benden, *Drey...* kefalet de öyle."

Jullien günlerdir ilk kez, nihayet dört gözle beklediği bir şey olduğu için gülümsedi. "O halde önden buyurun *mi dryht* Tavalı." Gözlüklerini çıkardı ve silahlarıyla birlikte körfezde bıraktığı koruyucu kılıfına koydu - cinayet suçlaması için kendini kışkırtmaya gerek yoktu.

Diğerlerinin gittiği bara vardıklarında Jullien eldivenlerini giymişti ve intikam almaya hazır. "Bu boku başlatan Caronese *chiron'u* istiyorum."

Davel ona sinsi bir sırıtişla baktı. "Ve ben de onun tokat manyağı arkadaşına talibim."

* * * "Amiral?"

Derhal nezarethaneye alınmanız gerekiyor."

Ushara, ofisinin kapısında dururken yüzünde garip bir şekilde eğlenmiş bir ifade beliren Zellen'e kaşlarını çatarak baktı. "Pardon?"

"Anders en kısa zamanda şahsen gelmenizin şart olduğunu söyledi."

Hadean Kolordusu komutanının onu bu şekilde çağırmaya cüret etmesine sinirlenerek ayağa kalktı ve kamarasına doğru yola koyuldu. HC'nin onu neden rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Normalde Anders, onun ya da Trajen'in herhangi bir müdahalesi olmadan istasyonda polislik yapabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Kendi bölümlerine sahip olmalarının tüm amacı buydu. Normalde HC onu ya da Trajen'i sadece Calibrim için bir karar ya da hüküm verilmesi gerektiğinde rahatsız ederdi - ya da bir duruşma ya da sürgün.

Ancak HC bürosuna vardığında, kardeşi ve Jullien'in, ebeveynlerinin en sevdiği skimmer'ını gezintiye çıkarmış iki suçlu genç gibi bir mahkum bankında birlikte kelepçelendiğini görünce şüphelenmeye başladı

o gün neden onun varlığını talep etmişti. Giysileri yırtık ve kanlıydı ve her ikisinde de şiddetli ve uzun süreli bir kavgaya karışıklarını gösteren türden yaralar vardı.

Lütfen bana birbirleriyle kavga etmediklerini söyle.

Dürüst olmak gerekirse, birbirlerine girmiş olsalardı, becerileri ve boyutları göz önüne alındığında çok daha kötü durumda olmalarını beklerdi. Ayrıca böyle bir kavgadan sonra onları birbirlerinin yanına kelepçelebileceklerinden de şüpheliydi.

İki Andarion erkeği bir mesele yüzünden şiddete başvurduğunda, içlerinden biri sedyeyle götürülene kadar birbirlerini yumruklamayı nadiren bırakırlardı. Kan kardeşi olmadıkları ya da blaster noktasında durmadıkları sürece, bir ambulans ve infaz görevlileri çağrılana kadar asla durmazlardı.

"Ne yapmışlar?" diye sordu danışmadaki görevliye.

Ushara'ya baktı ve başını salladı. "Tüm alışveriş listesini mi istiyorsun yoksa sadece eğlenceli kısımları mı?"

Ushara gözlerini kapadı ve içini korku kaplarken iç çekti. Utanarak ve sinirlenerek elini ağzına götürdü, böylece önce kardeşine sonra da Jullien'e bakabildi. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Siz ikiniz kaç yaşındasınız?"

"Bu Davel'in suçu değil."

"Dagger'ın değil." Hep bir ağızdan konuştular.

"Yani şimdi bağlandın. Ne oldunuz? Dövüş kardeşleri mi? Browlers?"

"Getiriciler olabilir," dedi Davel, bu da Jullien'in gözlerindeki öfkeyi görene kadar gülmesine neden oldu.

Anında ayıldı.

Davel, Jullien'in omzuna yaslandı. "İyi tarafından bak, *Drey*. Kız arkadaşın bu gece seni annende yatıramaz. Hayal kırıklığına uğradığın için seni azarlayan anne babanın harika sesiyle yatmak zorunda değilsin."

"Zêriti."

"Ah, üzülme. Buna değdi. O kulağı tekrar takabilmek için bizden almalarından nefret ediyorum. Duvarım için çerçeveletmek istiyordum."

"Aman Tanrım!" Ushara'nın nefesi kesildi. "Birinin kulağını mı kopardın?"

"Ben ." Davel Jullien'i işaret etti. "Kavgada çok acımasız bir piçtir."

Jullien pişmanlık duymuyordu. "Önce o bana saldırdı. Silahsızdım. İşin içine çatal bıçak sokan oydu. Ayrıca, vücudundan koparmak istediğim şey daha az kötüydü."

Ushara tekrar giriş memuruna döndü. "Onları buradan çıkarmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Bağlandılar. Ancak verdikleri hasardan sonra HCXO onları IRIS olarak işaretledi."

"IRIS?"

"Yoğun Gözetim Gerekliyor. Anders onları doğrudan gözetim altında tutmadan serbest bırakmak istemedi, bu yüzden velayetlerini almanız için sizi aramamı istedi."

Başka bir HC kelepçelerinin kilidini açarken Davel yorgun bir iç çekti. "Evet, ispiyoncu kedi annemin bildiğinden emin olmak istedi, böylece kışımıza şaplak atabilecekti." Serbest kalan bileklerini ovuşturarak Jullien'e baktı. "Yemekten sonra hoşuna gidebilir. Ama unutma, o benim küçük kız kardeşim. Yani, söz vermeden gru-gru yapmak yok. Yoksa senin kanını akıtmak zorunda kalırım." Ayağa kalktı ve elini Jullien'e uzattı.

Ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra Davel ona kardeşçe sarıldı. "Sonra görüşürüz,
Kiran."

"Görüşürüz, *mi drey.*"

Utangaç bir tavırla ona doğru yürüyen Davel, Ushara'nın yanağını öptü. "Üzerine fazla gitme, *Kisa*. Kötü bir gün geçirdi. Ona mürettebatımda sponsor olmayı teklif ettiğimi bilmelisin. Biri onu öldürmeden önce rıhtımdan çıkarmamız gerek. Dışarıda yaması olmayan herkes için açık sezon, özellikle *de Dagger* gibi biri için. Bugün birkaç kez kıl payı kurtuldu. Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsanız, onu bir daha oraya göndermeyin."

Sersemlemiş bir halde kardeşinin gidişini izledi, sonra Jullien'e döndü. "Ona ne yaptın?"

IO ona eşyalarını uzatırken onun yanında durakladı. "Hiçbir şey. Ama o kafasına oldukça sert bir darbe aldı. *Bunu* önlemeye çalıştım."

Ceketini, silahlarını ve gözlüklerini alabilmesi için onu ofisten çıkarıp iniş pistine doğru götürdü. "Her neyse, ne oldu?"

Umursamazca omuz silkti. "Pislikler . Davel hepsini gördü *büyüleyici* ihtişamları. Onlara biraz terbiye öğretmeye karar verdik." "Görgü kurallarını öğretmenin daha kolay ve çok daha ucuz yolları var." Jullien homurdandı. "Eğer Andarion değilsen."

Ushara, Davel'in ona ne söylediğini anlayınca durakladı. Ve bunun ne anlama geldiğini. "Kardeşime gerçekte kim olduğunu söyledin mi?"

"Baban yaptı."

Kardeşine güvenmekle birlikte, Jullien'in tutuksuz yargılanma emrini bu kadar çok kişinin bilmesinden hoşlandığından emin değildi. Davel ona zarar vermezdi ama sır saklama konusunda da her zaman en mantıklı kişi değildi. Jullien'in kız kardeşleri arasında en üst sırada yer alıyordu.

"Biliyorsun, eğer Davel sana sponsor olursa... çoğu zaman üsten uzakta olacaksın. Seni nadiren görürüm."

Ellerini arka ceplerine sokan Jullien, körfezden çıkıp yaşam alanlarına doğru ilerlerken ona sevimli, çocuksu bir yan bakış attı. "Beni özleyecek misin?"

"Sanırım yapacağım." Onun bu konuda ne hissettiğini anlayamadı. Duygularını saklamak gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı.

"Şey, hemen gitmiyorum. Bebek doğana kadar gitmeyecek."

"Her olabilir."

"Evet, ama Bölünme Günü'nden sonraya kadar ayrılmayacağını söyledi."

O kadar da uzak değildi. Jullien'in Davel'in ekibiyle birlikte ayrılacağı düşüncesi içini sızlattı. Olması gerekenden çok daha fazla. Aslında dayanılmazdı. "O zaman o zamandan bu zamana kadar seni daha çok görmeyi umuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Tamam." Çenesini ovuşturdu. "Daha fazla kilo alacağım." Onun alaycı ses tonuna güldü. "Jullien!"

"Ah..." dedi, kelimeyi uzatarak. "*gel* demek istedin. Senin evinde oynamak gibi... Çünkü ben sadece bir *çocuk* suçluyum. Değil mi?"

Adamın hafif, alaycı tonu ve gözlerindeki şakacı ışık karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Eğer böyle davranmakta ısrar ediyorsan..."

Yürürlerken başparmağını alt dudağının üzerinde spekülatif bir şekilde gezdirdi. Sonra ona bir erkeğin yüzünde gördüğü en sevimli sırıtışı yaptı ve bu onun içini inanılmaz derecede ısıttı ve hassaslaştırdı. "Daha sonra da dayak yiyecek miyim?"

Onu nasıl bu kadar çekici bulabildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama yine de hiç kimseden bu kadar etkilenmemişti. "Bir tane ister misin?"

"Pek sayılmaz." Bir şeyi düşünmek için bir an durakladı. "Tabii tapınakta giydiğin o kıyafeti giymiyorsan. O zaman bunu bir Androkyn gibi kabul etmeye ikna olabilirim... ve bundan zevk alırım."

Kadın . "Şimdi de dine saygısızlık ediyorsun."

"Evet, Tophet'e gideceksem iyi bir şey için gideyim derim." Başını ona doğru sallayarak güldü. "Sen iflah olmazsın."

"değil. Zihnim uygunsuz düşüncelerle çalışıyor. Ayrıca, içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyorsun."

"Gerçekten mi?" diye lafı , bu düşünceden biraz rahatsız olmuştu.

"*En kötüsü* mü?"

Jullien hayatında gördüğü en güzel kadına bakarken şakacı bir şekilde başını salladı. Kendini durduramadan, kadının yumuşak yanağındaki solgun saçları geriye doğru taradı. Gözlerindeki ışık onu yaktı.

Dahası, onun tadına bakmak için ağzının sulanmasına neden oldu. Tanrım, son birkaç gündür onu nasıl da özlemişti. Tek düşünebildiği oydu. Onunla birlikte olsun ya da olmasın, kendi özel şeytanı gibi onunla birlikte kalıyordu.

Bunun için ona lanet
olsun... Ve ona da lanet
olsun.

"Hayır, Shara," diye dürüstçe nefes aldı. "Bu doğru değil. Sen beni çok daha daha iyi Androkyn. Aslında ilk başta *senin yüzünden* dövüşten kaçtım. Ve bunu hayatımda daha önce hiç yapmamıştım. İnan bana. Eğer bir sorun çıkarsa, her zaman iki elim de orada olur."

"O zaman nasıl tekrar bu işin içine çekildin?"

Yanlışlıkla kardeşini becerdiğini fark edince yüzünü buruşturarak parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Şimdi gizlilik moduna geçiyorum. Az önce güvenli bir çıkışı olmayan kötü bir yere girdim."

Üzüntüyle ondan uzaklaştı.

Onunla yüzleşmek için kişisel alanını işgal ederken bakışlarını ona dikti. "Anladığım kadarıyla seni bu işe Davel sürükledi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Tüm etkinlik boyunca kesinlikle gönüllü bir katılımcıydım. Oraya kendi ayaklarım üzerinde yürüdüm ve her şeyi yaptım."

Ushara alnını onun yanağına bastırırken tedirgin bir nefes verdi ve onu kendine yakın tutmak için elini onun yumuşak saçlarına daldırdı. Onunla ilgili en iyi şeylerden biri aynı zamanda en sinir bozucu olanıydı. Tüm suçlamaları kendi hakkı olarak kabul ederdi.

Tüm sorumlulukla.

Bir liderin gerçek işareti. İster doğuştan gelen bir özellik olsun, isterse anne-babası ve büyükannesi tarafından dayatılmış olsun, hiçbir zaman suçu üstünden atmaya çalışmadı. Gerçeği biraz gizleyebilirdi ama bu olaydaki rolünü .

Ayrıca son birkaç gündür büyükannesinin kendisinden ne kadar nefret ettiğini, onun emri ve geçmişi hakkında daha fazla araştırma yaptıkça keşfetmişti. Andaria'da onunla ilgili hiçbir kayıt kalmamıştı.

Hem de hiç.

Muhabirlerin düşmanca, alaycı makalelerinden başka bir şey yok ve onu halkın alayına maruz bırakıyor. Doğum kaydı yok. Kast listesi yok. Jullien eton Anatole'un tüm izleri silinmişti.

sistemleri. Sanki hiç doğmamış gibiydi. Kraliyet ailesinin geçmişinde adı bile geçmiyordu.

Onu tamamen temizlemişler.

Tüm niyet ve amaçlar için, istenmeyen kişiydi.

Triosa'da da durum pek iyi değildi. Doğum ya da okul kayıtları yoktu. Onu kraliyet soy ağacından silecek kadar ileri gitmemiş olsalar da, bir dipnottan daha fazlası değildi ve sadece Aros Jullien Triosan'ın küçük yarı-Andarion piç oğlu olarak listelenmişti. Elembiuos'un on yedinci günü, 8561'de kraliyet mirasından mahrum bırakıldı.

Ne adı ne de soyadı verilmişti. Sanki hiç önemi yokmuş gibi hayatlarından silinmişti. Sanki ailesi için hiçbir önemi yokmuş gibi.

Ama onun söz konusu olduğu yerde bu doğru değildi. Ne düşündüklerine ve ona nasıl davrandıklarına rağmen, onun kabadayılığının altındaki asil kalbini gördü. Kibrinin altında yatan güvensizliği. Ve vahşi, yorgun bir savaşçının sert yüzünün altından çıkan sevimli, şakacı parçayı.

"Benimle eve gel, Jules. Vas geceyi bir arkadaşıyla geçirecek. Sana yemek yapabilirim ve oğlum yerine yemeklerimden şikayet etmeni dinleyebilirim."

Hafifçe kıkırdadı. "Unutma, beni memnun etmek kolaydır. Yemeklerinin ne kadar kötü olduğunu düşünürsen düşün, asla tattığım en kötü şey olmayacak ve asla şikayet etmeyeceğim. Beni zehirlemediğin, içine tükürmediğin ya da işemediğin sürece çok mutlu ve minnettar olurum."

Bu sözler midelerini ağrıttı. "Bunun bir şaka olmasını gerçekten isterdim."

"Benim kadar değil, sizi temin ederim." Adam onun elini tuttu ve bir avucuna yakıcı bir öpücük kondurdu. "Beni eve götür, *mu tara*. Her zaman olduğu gibi, senin isteğin karşısında çaresizim."

Markete uğrayıp hafif bir akşam yemeği seçmesi ve ardından dairesine geri dönmesi uzun sürmedi.

Jullien sebzeleri yıkamaya ve kesmeye başlarken o da üniformasını çıkarıp daha rahat kıyafetler giydi. Sonra da Jullien'in şarabı açıp doldurabilmesi için görevi devraldı.

"Yemek yapmamı istemediğine emin misin?" diye sordu ona bir bardak uzatırken.

Ona bir parça ekmek verdi. "Hayır. Ben hallederim. Senin kadar becerikli olmasam da temel rahatlatıcı yiyecekleri yapabilirim. Şimdi izin ver de beceriksizliğimle gözlerini kamaştırayım."

Tezgâhtan uzaklaşıp oturma odasının duvarlarındaki ve raflarındaki Vas ve ailesinin resimlerine bakarken homurdandı. Kanepenin yanındaki eski klavye konsoluna geldiğinde kaşlarını çattı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Elektrikli klavye mi?"

Ona baktı. "Oynuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Tek bir nota bile yok. Vasili birkaç yıl önce ders almak istedi. Sıkılıp vazgeçmeden önce yaklaşık altı gün sürdü. Belki tekrar ilgilenir diye yanımda tutuyorum. Sattığımın ertesi günü tekrar yapmak isteyeceğini bildiğim şeylerden biri." Adamın terk edilmiş enstrümana saygılı bakışını yakaladı. Tozlu kutuyu okşayışını. Kayıp, unutulmuş bir arkadaş gibi. "Çalıyor musun?"

"Eskiden öyleydi. Ama uzun zaman oldu."

"Devam edin ve kendinizi eğlendirin. Gülmeyeceğime söz veriyorum. Vas'ın yaptığından daha fazla işkence yapmana imkan yok. Çalmaya çalıştığı süre boyunca sesi ölmek üzere olan bir yaksen gibiydi."

Jullien homurdanarak oturdu, açtı ve birkaç tuşa dokunduktan sonra yüzünü buruşturdu. "Akordu çok bozuk. Bunun bir parçası olabilir." Mırıldandı ve tekrar ahenkli hale getirene kadar birkaç dakika boyunca üzerindeki kaydırıcılarla oynadı.

Ushara onun kulaktan bu kadar kolay akort edebilmesinden etkilenmişti. Vasili'yi ve öğretmenini izlerken bunun bir akort aletiyle bile o kadar kolay olmadığını biliyordu. Eski olduğu ve satın aldığı dönemde çok kullanıldığı için akordunu tutturmakta zorlanmışlar ve konuda sürekli şikâyet etmişlerdi. Ancak Jullien doğru perdeyi bulmakta hiç sorun yaşamıyor gibiydi.

Tatmin olduktan sonra son derece karmaşık bir parça çalmaya başladı. Adamın sahip olduğu akıl almaz beceri karşısında çenesi düştü.

Kutsal tanrılar...

Usta bir virtüözün kaydını dinlemek gibiydi. Dokunuşu çok hafif ve narindi. Kesin ve zarif. Tek bir notayı bile kaçırmıyordu. Daha önce hiç kimsenin böyle canlı çaldığını duymamıştı. *Bu* tür bir başarıyla değil. Enstrümanı sanki nefes alan bir yaratılmış gibi canlandırıyor. Sanki ilahi bir ilham almışçasına çalarken geçen duygularla göğsü sıkışıyordu.

Bundan daha inanılmaz bir ses çıkabileceğini düşünemezdi.

Ta ki gözlerini kapatıp derin ve zengin bir bas sesiyle şarkı söylemeye başlayana kadar. Sanki yüksek sesle şarkı söyleyemeyecek kadar çekingen ya da utangaçmış gibi alçak sesle söylüyordu. Ama çok güzeldi ve tonu da çalması kadar mükemmeldi.

Her notayı dinlemeye çalışırken gözyaşları onu kör etti. Bir melek gibi şarkı söylüyordu.

Nefes nefese odayı geçip onun yanında durdu.

Anında durdu ve boğazını temizledi. "*Zēritui*."

"Pardon? Aman Tanrım, Jullien! Bu inanılmazdı. Böyle çalmayı ve söylemeyi nereden öğrendin?"

Şarabına uzanarak mütevazı bir omuz silkti. "Eğitimimin bir parçası olarak haftada altı kez ders almam gerekiyordu. Ama hiçbir zaman bir resital için yeterince iyi olamadım."

Asla yeterince iyi değil mi? Bu bir şaka mıydı? "Kim dedi?"

"Herkes. Büyükannem ve öğretmenlerim. Teyzem. Babam. Kuzenlerim... Ne zaman antrenman yapmak için otursam inleyen muhafızlar. Bekçi köpekleri ve eğitilmiş savaş lorinaları bile bana uluyup sızlanır, sonra da kaçıp mobilyaların altına saklanırdı."

Onların kıskanç zalimliklerine karşı içinden öfke akıyordu. Ondan sebepsiz yere çaldıkları şeye. "Jullien, sana yalan söylediler. Bunu biliyor olmalısın. Ne kadar iyi çaldığını ve şarkı söylediğini duyabiliyorsundur. Değil mi?"

Yine de gözlerindeki samimi ışık, kendisini gerçekten yetersiz gördüğünü söylüyordu. "Belki gençken iyiydim. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Dediğim gibi, bir tanesine dokunmayalı yıllar oldu. Pratikten çok uzağım."

Alaycı bir kahkaha attı. "Eğer bu senin antrenmansız halinse

O zamanlar sesinizin nasıl olduğunu hayal edin. Daha fazlasını duymak istiyorum. Çalmaya devam et." Ellerini klavyenin üzerine koydu. "Ciddiyim."

"Gah, patronluk taslıyorsun."

"İşte bu yüzden ben amiral yardımcısıyım."

Burnundan soluyarak bir tartıdan geçti. "Gerçekten çok fazla şey hatırlamıyorum."

Yemeğini bitirdiğinde, daha önce hiç duymadığı bir türküyü çalıp söylemeye başlamıştı. "Bu çok güzel. Kim yazdı bunu?"

Ayağa kalkarak ona utangaç bir gülümseme verdi.

"Yaptım, az ." "Ciddi misin?"

Başını salladı, sonra en tatlı hareketlerle ona sarıldı ve sırtı göğsüne, yüzü saçlarına gömülü bir şekilde ona sarıldı. Adam onu gücü ve sıcaklığıyla sarmaladıkça, onun şiddetli kalp atışlarını omzunda ve ereksiyonunu kalçasında hissedebiliyordu. Onu nazıkçe sallarken kasları esnedi.

Kollarında geriye yaslandı, ağırlığını ona teslim etti. "Sen iyi misin?"

Jullien onun nazik varlığının kendisini yatıştırmasına izin verirken konuşamıyordu. Hayatında kendini o kadar nadiren güvende hissetmişti ki, elinden geldiğince bunun kıymetini bilmesi gerektiğini biliyordu. Bu uzun sürmeyecekti.

Hiç olmadı. Hayatında hiçbir zaman cenneti bir an için bile olsa görmemişti ve bunun bedelini büyük bir cehennemle ödememişti.

Onu çok korkuyordu. Bu gecenin sona ermesinden ve yaşamaya zorlandığı soğuğa geri gönderilmekten korkuyordu. Tek istediği burada kalmaktı. Kırık dökük hayatını onunla paylaşma hakkına sahip olmaktı.

Sonsuza dek.

"Jullien?"

Gözlerini kapatarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sadece yemek için teşekkür etmek istedim. Bütün gün ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Yapman gereken son şey eve gelip beni doyurmaktır, özellikle de beni hapisten çıkarmak zorunda kaldıktan sonra."

Ushara, şefkatli duygularını körelten bu küçük şey yüzünden öfkesini bastırırken ona homurdandı. "Hatırlatma bana."

Arsızca parmaklarını ısırды. "Çok güzel kokuyor." Ona bir sandalye tutmak için hareket etmeden önce onu nefessiz bırakan seksi bir burun verdi. "Sen otur, ben sana servis yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Sadece adil. Zor kısmı sen yaptın."

Sandalyeye kaydđ ve adamın hızlıca onlar için tabak hazırlamasını ve bardaklarını doldurmasını izledi. İnanılmaz derecede düşünceli ve tatlı olabiliyordu. Daha önce onun gibi bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Kendisine yapılan her küçük iyiliğı, başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde takdir ediyordu.

Yine de ona takılmadan edemedi. "Hmmm, sanırım sadece yemeğini kirlletmediğimden emin olmak istedin."

Gülerek, yanına oturmadan önce gözlüklerini burnuna doğru itti. "Dikkat edin, size tamamen güveniyorum. Hiçbir şeyi incelemedim bile." Ceketinin cebinden şakacı bir şekilde kendi çatal bıçak takımını çıkardı.

Tiz bir kahkaha attı. "Hayır! Gerçekten kendi setini mi taşıyorsun?" Onları katladı ve çatal bıçak takımını cebine geri koydu. "Gerçekten de öyle." Sonra peçetesine uzanıp onu kucağına koydu ve çatalını aldı. "Gördün mü?" Parmaklarının arasında oynattı. "Tam bir güven."

Şakacı bir şekilde kokladı.

Başını ona doğru sallayıp gülerek elini eline aldı ve parmaklarını okşadı. "Kalbimi kırıyorsun."

Adam ona sinirli bir bakış attı. "Öyle bir niyetim yok. Sen inciteceğim son kişisin."

"Öyle demek istemedim. Sana yaptıkları.... çok yanlış." "Pek sayılmaz."

Boğazını temizleyerek ağzını sildi ve derin bir nefes aldı.

şarabından içti. "Size söz veriyorum, yıllar boyunca başıma gelen kaderde benim de eşit bir payım var. Hayatımın büyük bir bölümünü geçinilmesi zoru oynayarak geçirdim. Geçmişte başıma gelenlerin çoğu başkalarıyla işbirliği yapmamamdan kaynaklanıyor. Dikkatinizden kaçtıysa söyleyeyim, ben oldukça kavgacı bir pisliğim."

Onun kuru ve ciddi ses tonuna o kadar güldü ki boğuldu. Boğazını temizledikten sonra ona sırtıttı. "Bana değiştirebileceğin bir şey söyle." İşaret parmağını kaldırdı. "Bir tane."

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Büyükbabamın altmışıncı doğum günü partisi sırasında Triosan sarayının avlusundaki havuza işemek zorunda kalmadım."

Şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde tekrar kahkahayı patlattı. "Hayır!

Ne? Neden?" İç çekerek, oturduğu yerden kalkıp yemeğe dönmeden önce sevimli bir alnını ovuşturdu. "Yedi yaşındaydım ve ağabeyimin ölümünden sonra ilk kez babamı ziyaret etmeme izin verilmişti. En hafif tabiriyle garipti;

hepsi bana yabancıydı ve Nyk'in ölümünden sonra babamın beni iki yıl boyunca tek bir *selam* vermeden terk etmesine oldukça *kızmıştım*. Ayrıca artık insanların etrafında olmaya alışkın değildim. Sürekli bana bakıyorlardı ve kötü şeyler fısıldıyor ve dedikodu yapıyorlar."

"Ne gibi? Yedi yaşındaki bir çocuk hakkında ne söyleyebilirler ki?"

"Ne kadar şişman, iğrenç ve hayvani olduğumu. Genç yaşımda bu ucube boyuta gelmek için kaç insan yediğimi tahmin ediyordum. Çok fazla kişi tarafından kaba bir şekilde muayene edilmiş, çimdiklenmiş, tutulmuş ve oldukça mahrem yerlerim dürtülmüştü ve artık bununla işim bitmişti. Orada kaldığım iki gün boyunca babamla konuşmaya çalıştım ve o da beni özür dileyen bahanelerle başından savdı. Ne zaman göz ucuyla bana baksa dudak büken ve hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde ya da yaptığımda beni çimdikleyen kaba saba bir dadının üzerine atıyordu beni. Ki bu da ağzımı her açtığımda oluyordu."

"Amazon kuzenin burada mı devreye giriyor?"

Ekmeğini yağlarken durakladı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Kadın başını salladı.

Jullien tereyağı bıçağını bir kenara koydu. "Bunun suçlusu Lil değil. Aksine, onsuz çok yorucu bir gün geçirdim. Kendimi bok gibi hissediyordum."

Annem evde bir akıl hastanesindeydi, bu yüzden babamın yanına gönderilmiştim. Tüm gün boyunca ne kadar iğrenç olduğum, beni ne kadar çılgın bir fahişenin doğurduğu ve Triosa'da ne kadar istenmeyen biri olduğum söylendikten sonra, sadece yalnız kalmak istiyor ve mümkün olduğunca görünmez olmaya çalışıyordum. Bir noktada gölgelere sarılıp sessizce daha fazla pasta almaya gittiğimde, büyükbabamın arkadaşlarına doğum gününde orada bulunmamın onu nasıl utandırdığı hakkında alaycı bir şekilde konuştuğunu duydum. Benim iğrenç davrandığımı ve dikkatleri ondan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptığımı söyledi. Ben de iyi davrandığımı, herkesten uzak durduğumu ve bütün gece karanlık köşemde tek başıma bekleyerek göze çarpmadığımı sanıyordum. Gerçekten de herkesin uzak durmak için elimden geleni yapıyordum, başımı öne eğmişim ve saatlerdir kimseyle konuşmamıştım. Ama torunu için ne kadar üzgün bir bahane olduğumdan ve insan gibi görünen torununun ölmesinden ve benimle kalmasından nasıl nefret ettiğinden bahsetmeye devam ederken, Korılon kanlı pençelerini bana batırdı ve düşündüm ki, iyi, yaşlı adam ... utanç mı istiyorsun? Tamamdır, kaltak. Pastamı yere bıraktım - ki yenmemiş pastayı bir kenara bıraktığımda ciddi olduğumu anlarsınız - omuzlarımı geriye attım, küçük şişman kıcımlı paytak paytak çeşmeye doğru yürüdüm, pantolonumun fermuarını açtım, çıkardım ve tam orada, onların önünde çeşme suyunu renklendirdim ve tüm bunlar olurken bağırdım, Mutlu Yıllar, seni yaşlı piç. Umarım mutluluğundan boğulursun. Bir Andarion penisinin neye benzediğini görmek ister misiniz, sürtükler? İşte burada."

Bir kahkaha patlattı. "Ah sevgili Aziz Saren. Hayır, yapmadın!"

"Evet, yaptım. Bunu kanıtlamak için daha sonra yediğim dayaktan dolayı kıcımda hala babamın el izleri var. Ve en azından sonunda o yaşlı piçi benimle konuşmaya ikna ettim. Gerçi tek yaptığı bağırıyordu ama bunlar kelimelerdi ve aynı odada bana yöneltilmişti."

Ağzını kapatarak, patlak gözlerle ona baktı. "İnsanların dehşet içinde çılgınlık attığını hayal edebiliyorum."

"Evet şey... Dediğim gibi, Siktir Et Listem devreye gir çok fazla kışkırtıcılık yapmaktan suçluyum. Öfkem ve arkadaşım değil. En iyi günümde bile etrafta yarım yamalak dolaşma eğilimim var. Bu da benim en iyi akşamlarımdan biriydi. Herhangi bir durumda yapılacak doğru ya da yanlış bir şey varsa, benim doğuştan gelen eğilimim her zaman başımı en çok belaya sokacak olandan yanadır."

Adam yemeğini yerken onu izledi. "Kesinlikle barış yanlısı değilsin."

"Çoğu Andarion öyle değildir. Özellikle de ben değilim."

Biraz daha şarap almak için uzandı. "Kocam öyleydi." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Başını sallayarak ekmeğinden bir ısırık aldı. "Chaz bir insan Tavali mürettebatıyla uçtu.

O aslında bir barışseverdi."

"Ve siz de onun felsefesine katıldınız?"

"Buna karşı çıkmadım. Onun yanında olmak rahatlatıcıydı, özellikle de en ufak bir hakarete birbirlerinin boğazına sarılan deli kardeşlerimin ortasında büyüdükten sonra. Buna kıyasla Chaz çok hassas ve sessizdi."

Jullien'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce durakladı. "Bu bakış ne için?"

"Ne bakışı?"

Ushara eliyle onu işaret etti. "Şuradaki. Tam orada...." Kaşlarını düzeltmek için elini adamın alnına götürdü. "Bu sana karşı bir suçlama değil Jules. Ondan farklı olman hoşuma gidiyor. Chaz gibi olmanı istemiyorum. Asla. Ayrıca, onun öldürülmesine neden olan şey inançlarıydı."

"Zēritui."

"Ben de," dedi üzüntüyle, boğazı düğümlenirken. "Onu çok özlüyorum." Yanağına düşen ve kontrol edemediği gözyaşını sildi.

Kız onun hareket ettiğini bile fark etmeden Jullien onun yanındaydı ve onu kollarının arasına aldı. Onu göğsüne yasladı ve yüzünü sıcak elleriyle kavradı.

Dudağını ısırarak, ona karşı hissettiği şefkat karşısında zorlukla yutkundu. Yaralandığında ona hiç sarılmamıştı ama yine de onu teselli etmekte tereddüt etmemişti. Ona bakmak için başını arkaya yasladı.

"Sana dokunma onurunu bana verdiğiğine inanamıyorum," diye fısıldadı parmaklarının ucuyla hafifçe yanağını okşarken.

"Çünkü seni seviyorum, Jullien." Kelimeler o kadar hızlı ve zahmetsizce çıkmıştı ki onları durduramadı bile.

Ve adam bunları kadının beklediği şekilde karşılamadı. Onu serbest bıraktı ve sanki kadın ona tokat atmış gibi sendeleyerek geri çekildi.

"Jules?"

Panikle kaşlarını çatarak yavaşça gözlerini

kırpıştırdı. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Duydum. Ama anlamıyorum."

Ayağa kalktı. "Hangi kısmı?"

"Hepsi. Herhangi biri..." Ona kaşlarını çattı.

"Neden?" "Seni neden seviyorum?"

Başını salladı. "Um, evet. Oradan başlayalım."

"Gerçekten mi?" diye sordu acı bir kahkaha atarak. "Çünkü bu tartışmalar genellikle böyle gitmez ve beni kızdırmaya başlıyorsun. Bilgin olsun, bu da genellikle erkekler için iyi gitmez."

Ondan bir adım geri çekilerek parmak eklemleriyle alnını sıvazladı; bu hareketi, bir durumda kendini son derece rahatsız hissettiğinde yaptığı bir hareket olarak tanımaya başlamıştı. "Her türlü tartışma benim için genellikle iyi gitmez, yani bu yeni bir şey değil. Ama bu-" Elini arasında salladı. "Bu tamamen yabancı bir manzara. Neden bahsettiğinizi bile anlayacak durumda değilim."

Aniden korkunç bir farkındalık yaşadı. "Bunu sana daha önce kimse söylemedi, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadılar." "Asla mı?" diye tekrar denedi.

Gözlerinde sanki kaçacakmış gibi garip, paniklemiş bir ifade vardı. "Sadece ölmemi istediklerini söylediler. Zührevi bir hastalığa yakalanıp çürümemi isterlermiş. Ama *hayır. Seni seviyorum*, nokta. Sadece benim etrafımda başkalarına söylendi. Kişisel olarak en yakın olduğum şey bir rahibin bir keresinde bana tanrıların beni sevmesini umduğunu çünkü başka hiç kimsenin sevemeyeceğini söylemesiydi. Bu yüzden, sevilemeyeni sevmek gibi inanılmaz bir doğaüstü yeteneğe yalnızca senin sahip olduğun konusunda biraz şüpheli olduğum için beni affetmelisin. Başka *hiç kimse* tarafından."

Gerçek olduğu apaçık ortada olan ve yine de bu kadar uzak olan şey karşısında tamamen dehşete düşmüştü.

İnanılmaz derecede şaşırmıştı. Ama onun ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüğünü hatırlayınca her şey anlam kazandı.

Hiç kimse Jullien'i kucağına almamıştı. Çocukken bile.

Her zaman ondan ayrı durdular, ona sırtlarını döndüler. Hayır, hiçbiri oğullarına onu sevdiklerini söylemedi.

"tanıyıp da ne kadar harika olduğunu görmeyen birini hayal edemiyorum. Ya da belki ben de kusurluyumdur. Bunu kabul ediyorum. Çünkü tek gördüğüm, birlikte vakit geçirmekten hoşlandığım sıcak, neşeli bir erkek." Yavaşça öne doğru yürüdü ve elini onun yanağına koymak için uzandı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona hayatının en ateşli, en aç öpücüğünü verdi.

Ushara onun tutkusunun gücüyle sarsıldı. Uzanarak adamın gözlüklerini çıkardı ve bir kenara koydu. Nefes nefese kalan Ushara'yı kollarına alıp yatak odasına götürdü ve hiç vakit kaybetmeden önce Ushara'nın kıyafetlerini, ardından da kendi kıyafetlerini çıkardı. Külotuna gelene kadar hiç yavaşlamadı. Elleriyle kızın tenini okşarken bir yandan da dayanılmaz bir salyangoz hızıyla külotunu çıkardı.

"Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Rahatsız bir şekilde etrafına bakındı.

Ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeye kararlı bir şekilde yatakta doğruldu ve onu arkasına yaslanmaya zorladı.

Jullien, kadın onun sikini nazikçe okşayıp okşarken nefes alamıyordu. Ona ne zaman böyle dokunsa, zihni, bedeni ve ruhuyla ona sahip oluyordu. Onun söz konusu olduğu yerde iradesi yoktu. Onun üzerinde ne kadar kontrolü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

İlk nefesini aldığı günden beri meydan okuyan bir piçti.

Tartışmacı. Ukala. Kavgacı. Asık suratlı ve .

Ama amirali onun pençelerini tamamen sökmüştü. Zahmetsizce. Başka hiç kimse ona topuk yaptırmamıştı. Hapishanesindeki gardiyanlar bile. Büyükannesi. Ne de babası.

Nykyrian onu Camry's'de bastırmıştı. Ama bunun tek nedeni Merrell ve Parisa'nın o gece onu öldürmek amacıyla aşırı dozda Bliss almış olmalarıydı. Ayık olsaydı, restorandaki o sahne de farklı şekilde sonuçlanırdı.

Nyk, Jullien'in o gece tam olarak tepki veremeyecek ve saldırısına karşı koyamayacak kadar yüksekte olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.

Ve şu anda düşünmek istediği son şey de buydu.

Kalbi küt küt atarken Ushara'nın nazikçe prezervatifi üzerine yuvarlamasını izledi. Sonra, dudaklarına ulaşana kadar karnından yukarı doğru öptü. Adamın ellerini kendi ellerinin arasına alarak kalçalarını kaldırdı ve kendini adamın üzerine bıraktı.

Ellerini yemyeşil göğüslerine kalçalarına karşı en tatlı sallanma dansını başlatırken boğazının derinliklerinde hırladı.

Öne doğru eğildi, beyaz saçlarının göğsüne değmesine izin verirken solgun bakışları onu esir aldı. Ellerinin sıcaklığı adamın tüm bedenini ürpertti.

"Seni seviyorum, Jullien eton Anatole. Ve buna gerçekten inanacağın güne kadar bunu sana söylemeye devam edeceğim." Ona hayatının en ateşli öpücüğünü verdi.

Kadın onunla sevişirken nefesini tutmaya çalıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, düzgün düşünemiyordu. Böyle hissederken olmazdı. İçinde onu sarmak ve korumak isteyen vahşi ve ilkel bir şey vardı. Ona bir daha hiçbir şeyin zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Şiddetli, talepkâr ve inkâr edilemezdi. Kadının ellerini avuçlarının içine alarak birini hızla atan kalbine, diğerini de dudaklarına bastırdı. Kadının teninin kokusu ve ona doğru ilerleyişinin hissi onu uçurumun kenarına getirdi. İlkel bir hırıltıyla o kadar güçlü bir şekilde boşaldı ki ona karşı sarsıldı.

Ushara memnuniyetle gülümsedi ama Jullien gözlerini açtığında nefesi kesildi. Odasının karanlığında kan kırmızısıydılar.

Anında dondu kaldı. "Ushara?"

Cevap vermeden önce zorlukla yutkundu. "Sen stralen misin?"

"Ne? Hayır."

Gözlerini kocaman açıp başını salladıktan sonra uzanıp yanağına dokundu. "Bebeğim, sen stralen'sin." Elinden geldiğince nazik bir şekilde ondan uzaklaşarak komodinin çekmecesinden aynayı çıkardı ve ona gösterdi.

Ağzını açarak gözlerini dürttü. "Bu nasıl mümkün olabilir?" "Sende o gen olmalı."

"Anatollerde bu yok. *Hiç* sahip olmadılar. Nykyrialılarda da yok. Benim iki tarafımdan da hiçbir aile bu gene sahip olmadı."

Aynayı onun yüzünde oynattı. "Jullien. *Bunu* tartışamazsın. Genetik kurallarını biliyorsun. Tıpkı benim gibi. Andarion tarihinde stralen olduğu bilinen sadece üç taşıyıcı aile var. İki savaşçı klanı. Bir Fyreblood. Onlardan biriyle akraba olmalısın."

Ayağa kalkarken gergin bir kahkaha attı ve gözlerini daha yakından incelemek için aynayı onun elinden aldı. "Bu bir sürtük değil mi? Nyk ve ben ucubeyiz, ama sadece babamız yüzünden değil. Andaria'daki çılgınca Arınma'nın ardındaki asıl gerçeğin Eriadne'nin bir Fyreblood'la yatması olduğuna dair bahse girmek ister misin?"

"Ne?"

"Bir düşünün... Nyk sarışın. *Beyaz-sarışın*. Ben stralenim. Günümüze ulaşan kayıtlar olsaydı bir milyon dolarına bahse girerdim... ama artık onları asla bulamayız-Eriadne o kadar aptal ya da dikkatsiz değil, annemin babası bir Fyreblood Samari-taşıyıcı aile olurdu. Mantıklı, değil mi? Aslında Eriadne Fyreblood'ların peşine hiç düşmedi. Sadece Kanatlı klanların peşine düşmüştü ve bu da gücünü tehdit eden Baturlara karşı duyduğu kişisel bir kindi. Onlar kovalandıktan sonra sakinleşmiş ve katliamı durdurmuş, ta ki anneme hamile kaldığı zamana kadar. Sonra Fyreblood'lara ve özellikle Samari klanına karşı intikam duygusuyla geri döndü. Neden onların peşine bu kadar şiddetle düştüğünü hep merak etmişimdir. *Bu* kesinlikle ona bir sebep verecektir."

"Ama amcana benzediğini söylemiştin?"

Jullien bunu düşünürken acı bir kahkaha attı. "Evet. Bu daha da mantıklı. Eadvard annemden sadece on ay kadar büyüktü ve her zaman büyükannemin en sevdiği çocuğuydu, hepsinin üstünde. İkisi de gayrimeşru olabilir. Diğerleri onların neden birbirine bu kadar yakın doğduğunu açıklar. Ve neden büyükannemin

gerçekten büyükbabamın boğazını kesti. Gerçeği öğrenmiş ve bir şeyler söylemekle tehdit etmiş olabilir ya da bu konuda onunla yüzleşmiş olabilir. Eriadne ile, kim bilir? Kahretsin, gerçekten bir Savaş Hauk'u olabilirim. Bu çok boktan olmaz mıydı?"

"Ama her ne olursan ol, Jullien, sen benim için stralen'sin." Ona gülümsedi. Gerçekler kafasına dank edince bu onu anında ayılttı. "O kadar çok şey içindesin ki

Bela... Lanet olsun *Ger Tarra*. Kendini neyin içine soktun? Benim zavallı kızıma bulaşmak istemezsin. Ben böyle bir belaya değmem."

"Kesinlikle katılmıyorum."

Uzanarak onu çıplak bedenine doğru çekti, böylece ona sarılabilecekti.

Ushara soluk ışıktaki onun kırmızı gözlerindeki ıstırabı gördü. Dudaklarını alnına bastırırken kollarındaki gerginliği hissetti.

"Hayır, Ushara, benimle olmak istemiyorsun. Asla. Sevdiğim her şey hayatımdan şiddetle sökülüp alındı," diye fısıldadı, sesi Ushara'nın gözlerinde gördüğü aynı acıyla doluydu. "Bu yüzden hiçbir şeyi sevmeye cesaret edemiyorum." Elini kızın saçlarının arasından geçirdi. "Yine de sensiz yaşayamam. Ne yapacağım ben?"

"Bana güven, Jules. Seni terk etmeyeceğim."

"Korktuğum terk edilmek değil, Shara. Yalnızlığı kaldırabilirim. Aslında bunu tercih ederim." Ona bakarken sertçe yutkundu. "Başa çıkamadığım şey ihanet. Sakın benim yerime başkasını seçme. Herkesin sevgisinde hep ikinci sırada yer aldım. İşte bunu affedemem. Bir kez olsun birinci olmak istiyorum."

" "

Onu tekrar öptü, sonra burnunu onunkine sürttü. "Bir istisna dışında."

"Ve bu?"

"Vasili'nin kalbinizde her zaman ilk sırada olduğunu anlayacağım. Oğlun olarak orada olmalı. Senin sevgini bırakacağım tek kişi o."

Gözyaşları gözlerine doldu ve onu boğdu. "Seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu."

"Ben de seni seviyorum, *mu tarra*. Ve bu beni korkutuyor. Ama inandığın tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki kalbini asla kırmayacağım."

"Bu yemini tutarsan, yemin ederim bir daha asla soğukta kalmayacaksın."

Jullien bu kadar basit olmasını diledi, ama daha iyisini biliyordu. Tanrılarının ona ihtiyacı yoktu.

Ve bu evren de öyle.

Yanağını kavrayarak dudaklarını ısırdı. "Söylediklerimde ciddiydim, Shara. Seni ailenden ayırmayacağım."

"O zaman sizi kabul etmelerini sağlayacağız."

Bunu söylerken neredeyse mucizelere inanacaktı. Ama o bir hayalperest değildi. Sahip olamayacağı şeylere ulaşmanın beyhudeliğini biliyordu.

Yine de...

Yeniden inanmak istemesini sağladı. Umut etmesini. Hayal etmesini. O, tek başına, hayatının kırık parçalarını onardı ve kendisini yeniden bütün hissetmesini sağladı. Aptalcaydı ama hissettiklerini inkâr edemiyordu.

İmkansıza inanmak istiyordu.

Ama cesaret edebildi mi? Bir hayatı boyunca kaç kez tekmelenebilir ve yine de ayağa kalkacak gücü bulabilirdi? Kendisi için bok yemek - burnunun sürtülmesi - bir şeydi, ama bu uçağın önemseydiği birine uçmasını izlemek başka bir şeydi. Kendi kafasını hedef alan dikenli füzelerle başa çıkmakta yeterince zorlanıyordu. Ushara için gelecek olanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Sen dengesiz, psikopat bir piçsin.

Nyk bu konuda haklıydı. Jullien bile onun olaylara nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Ta ki çok geç olana kadar.

Yine de Ushara onu hiç kimsenin sakinleştiremediği bir şekilde sakinleştirmişti. Eğer normal olma, uyum sağlama umudu varsa, o da oydu. *Belki de burada benim için bir gelecek vardır ...*

Jullien tam rahatlamaya başlamıştı ki Vasili'nin yüzüğüyle bağlantısı koptu. Yüzüğe uzandı ve ona uzattı.

Cevap verirken başını Vas'ın çıplak göğsüne yasladı. "Hey, Vas, ne var..."

Konuşmaya çalışan Vasili'nin anlaşılmasındaki gözyaşlarını duydu. Endişeyle Ushara'nın altından yuvarlandı ve Ushara yataktan fırlarken ışıkları açmak için ayağa .

"Geliyorum bebeğim. Merak etme. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı ve kıyafetlerini aradı.

"Ne oldu?" Jullien ona daha önce giydiği şeyi uzattı. "Bilmiyorum.

Gerçekten söyleyemeyecek kadar üzgündü. Onu hiç böyle duymamıştım. uzun zamandır böyle bir şey görmemiştim." Kadın adamın elinden giysileri aldı, sonra durakladı.

onun da giyinmekte olduğunu fark etti. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum." Vas'ı üzen her kimse, onun en kötü yanıyla tanışmak üzereydi. "Oğluna zarar verdiler, sana zarar verdiler. Ve *kimse* seni incitemez, *mu* tarra."

Ushara normalde tartışırdı ama şu anda yanında başka biri olduğu için minnettardı. Neyin içine girdiğini ya da ne bulacağını bilmiyordu. Vasili'yi tekrar tekrar Chaz'in öldüğü gece olduğu gibi görmeye devam etti.

Bebeği o kadar travma geçirmişti ki, yürüyen bir hayalet gibiydi; konuşmayı, yemek yemeyi ya da uyumayı reddediyordu. Teselli edilemiyordu. Vasili'nin de babasını mezara kadar takip edeceğinden korkuyorlardı.

Sonunda tekrar konuştuğunda sesi tıpkı bu geceki gibi çıkmıştı.

"Shara?" Jullien onun gözlerinin derinliklerindeki panik dolu acıyı fark edince durakladı. Onu böyle görmek onu endişelendiriyordu.

Jullien'in ceketini yumrukladı. "Koruyamadığın hayati bir parçanın dışarıda olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Başkalarının acımasızlığına karşı savunmasız olduğunu bilmek. Nefes alamıyorum, Jules. Bebeğimin zarar görmesine dayanamam."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onunla bakışlarını kilitledi. "Kimse oğlunuza zarar veremeyecek. Kanımın onuru."

Ushara, Jullien'in onu serbest bırakırkenki gücünü hissetti ve uzaklaşırkenki vahşi kararlılığını gördü. O anda Jullien'in gerçekte ne kadar ölümcül olduğunu fark etti. Ailesinin zalimlik hikâyeleri içinden geçti.

Anatoller ilk Plenum'da Savaş Hauklarının ardından ikinci sırada yer almıştı. Andarion tarihindeki en vahşi ve yetenekli soylardan biriydiler. Ve miraslarını sadece her neslin en güçlü ve en iyi savaşçıları üreten ailelerle evlenip üreyerek korumuşlardı. En akıllı başında olmasa da, her zaman en güçlüleri.

Karnı sıkıştı. *Ne yaptım ben?*

Az önce gerçek Hançer Ixur'u serbest mi bırakmıştı?

Bu sefer ne kadar kanlı bir öfke salacaktı? Ve kimi öldürecek?

BÖLÜM 10

Vasili'yi bir an önce bulmak için gergin ve çaresiz olan Ushara, yanında Jullien ile birlikte alışveriş bölgesine yakın küçük bir evin önünde kapıyı açacak birini bekledi.

"Arka odada. Kapıyı kırıp içeri girmemi ve onu almamı ister misin?"

Bu öneri karşısında dehşete düşerek omzunun üzerinden baktı ve bağlantısında bir şeyler okuyan Jullien'e kaşlarını çattı. Kırmızı gözlüğün Stralen olduğu gerçeğini gizlemesi ne kadar da garipti. Aksine, tuhaf bir optik yanılsama yaratarak gözlerinin insan gözleri yerine normal Andarion gözleri gibi görünmesine neden oluyordu. "Neye bakıyorsun?"

"Onu etiketledim." Yasadışı ve ahlaksız eyleminden hiç utanmadan ona bağlantısını gösterdi. "Haftalar önce körfezde benimle takılmaya başlar başlamaz izini bir daha kaybetmemen için ona çip taktım. Kullandığın harici biyolinkin aksine, bu çip vücuduna yerleştirildi ve şarjı bitmeyecek. Elektrolitleriyle şarj oluyor."

Minnettar olması gerektiğinden emin değildi. Yoksa utanmalı mıydı?

"Bunu benim ya da Vas'ın izni olmadan mı yaptın?"

"Düşündüm ki sen olmazdı. Bakım Eğer sen Kayıp onu
Tekrar. Bu a iyi, invazif olmayan bir program.

Benim yaptığımı bile bilmiyor. Senin de yok."

"Jullien!"

"Ne?" diye sordu masumca.

Şu anda onunla mahremiyet meselelerini tartışmayacaktı. Bu kavga daha sonra olacaktı.

Kapı sonunda açılarak iri yarı bir Fyreblood erkeğini gösterdi. Onlara bakarken yüzünü buruşturdu. "Öyle mi?"

Jullien bu ses tonu karşısında öfkesini zor tuttu. Bu, erkeği çelik bir duvarın içine sokmak isteyen içindeki kraliyet canavarını ortaya çıkardı.

Ushara komutan rolüne büründü. "Vasili'yi almaya geldim." "Neden?"

Jullien'in burun delikleri saygısızlık karşısında alevlendi. Ushara'ya baktı ve onun saldırıya geçmesini istediğine dair bir işaret bekledi. Ne yazık ki Ushara acımasız bir ruh halindeydi ve ona hiçbir şey vermedi.

Lanet olsun! Bunu halletmek istiyordu.

Oh, Andarion hayal kırıklığı!

"Ben onun annesiyim. Bir nedene ihtiyacım yok. Lütfen onu getirir misin?"

Kayıtsızca ona sırtını döndü. Bu da onu çok kızdırdı.

Jullien. Ama öfkesini dizginlemeyi başardı. Zar zor. Ve bunun tek nedeni, buraya gelirken Ushara'ya bu meseleyi onun halletmesine izin vereceğine dair söz vermiş olmasıydı.

Ta ki o piçin başka bir odada biriyle konuştuğunu duyana kadar. nefesi. "Çocuğun bir *cocúpün* olmasına şaşmamalı. Az önce onu almaya gelen şeyi görmeliydin. Annesine, memesinden beş dakika bile ayrı kalamayacağını söyleyip ağlamış olmalı."

Çenesini kilitleyen Jullien, ayaklarını dik tutmaya zorladı kendini. Hiçbir şiddet eyleminde bulunmamaya.

Ushara'ya bir söz verdin. Bunu sessizce söyledi.

Evin arkasında birinin vurulduğunu ve Vasili'nin acı içinde haykırdığını gösteren keskin sesi duyana kadar sağlam durdu...

Siktir .

Ushara, Jullien'in gözlüklerini çıkarıp ölümcül bir niyetle kapıdan içeri dalmadan bir an önce yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirmediğini gördü.

Bu iyi olamaz ...

Adamın peşinden koştu, çenesinin gerginliğinden ve gözlerindeki kana susamışlıktan bir şeyler başlatmak üzere olduğunu ve büyük ihtimalle kendini tekrar hücrede bulacağını biliyordu.

Evin içinde nereye gideceğini nasıl bildiğini bilmiyordu, programını kullanıyor olmalıydı. Sanki evin düzenini çok iyi biliyormuş gibi koridorda ilerledi, doğruca arka bahçeye çıktı. Orada bir grup çocuk Vasili'nin etrafını sarmış, sırayla onu itip kakıyor ve vuruyorlardı.

Kız onu korumak için koşamadan, Jullien kendine Hançer Ixur adını takarak üzerlerine çullandı. Ve bunu yaptığı anda, evin yaşlı Andarion erkekleri de savaşa katıldı.

Jullien göz açıp kapayıncaya kadar Vasili'yi grubun arasından çekip aldı ve oğlunu güvenli bir şekilde kucağına alana kadar vücudunu ona siper etti. Sonra Jullien akıl almaz bir öfkeyle kavgaya geri döndü.

Hayır, hayal edilemez değil.

Ünlü Kadurr'un öfkesi. Kadim savaşçılar, Kadora ve Korılon'un çocukları oldukları söylenir. Andarion savaş tanrıçası ve lanetlilerin hileci tanrısı. Korkusuz ve kana susamışlardı, yenilmez ve durdurulamazlardı. Ölümlülerin ötesinde yetenekliydi.

Uzun zaman önce, Andaria uygarlaşmadan önce, bu savaşçılar kutsal Adiem'i içerlerdi, savaştan önce ruhlarını çağırması gereken kutsanmış bir içki, böylece Kadurr'un gelecek savaş için Andarion savaşçıları ele geçirmesi umulurdu. Ancak sadece en iyi ve en cesur olanlar tanrılarla iletişim kurabilir ve Kadurr için ev sahibi olarak seçilirdi.

Jullien'in ona hatırlattığı şey buydu. Şimdi baş rahibenin ve kardeşinin ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. Erkeklerin en irisine öyle bir darbe indirdi ki, ayakları yerden kesildi ve doğruca yere yığıldı. Dönerek, sıradakini duvara öyle sert bir tekme attı ki, panelleri kırdı. Jullien tereddüt etmedi ya da irkilmedi. Ona vurduklarında bile. Darbeleri sanki hiç hissetmiyormuş gibi karşıladı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Şimdiye kadar tanık en iyi Andarion Ringi dövüşçüsüne eşitti.

Birkaç dakika içinde bütün erkekleri yere yatırmış, çığlık attırmış ve acı içinde ağlatmıştı.

Ölümcül bir darbe indirmeye hazırlanırken Ushara panikledi ve kolunu yakaladı. "Jullien!"

Hırıltılı bir hırıltıyla ona döndü ve vurmak için hamle yaptı. Ama yumruğu temas etmeden önce darbeyi yakaladı ve dondu kaldı. Gözlerindeki karanlık öfkenin yerini korku almıştı. "Shara?"

Başını salladı.

Nefes almakta zorlanıyordu, gözlerini kırptırdı ve yutkundu, sonra onu sert bir kucaklamanın içine çekti. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki kadın ciğerlerine zar zor hava çekebiliyordu.

Uzanarak Vas'ı da kendine doğru çekti. Ancak o zaman onları çıkışa doğru hareket ettirdi.

Ushara onun dövüş yetenekleri karşısında hangisinin daha çok sarsıldığından emin değildi. Kadınlar çığlık atmaya ve kelle istemeye başladığında, bunun üzerine bir soruşturma ve tutuklama olacağını biliyordu. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Jullien tereddüt etti.

"Şimdi!" Sağlık görevlileri onu gözaltına almak için gelmeden önce onu araziden ayrılmaya zorladı. Daha önceki kavgada parmak izini ya da DNA'sını almadıkları için çok şanslıydı. Davel istasyonda tanınan ve sevilen biri olduğu ve saldırdıkları ekip de dışarıdan gelenler olduğu için kardeşinin onları bundan uzak tuttuğuna şüphe yoktu. Ama bu farklıydı. Jullien

Zarenler bu üste uzun süredir yerleşik bir Tavalı ailesiydi.

Belki ipleri eline alabilirdi ama en iyisi onu buradan uzaklaştırmak ve ateş hattından mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmaktı.

Eve doğru giderlerken Vasili tamamen sessiz ve durgundu. Jullien de konuşmadı. Oğlunun güvende olduğuna ve kimsenin ona bir daha zarar veremeyeceğine dair ikisini de temin etmek istercesine kolunu Vas'ın etrafında tuttu.

Ushara sürekli arkalarına bakıyor, HC'lerin gelip onu tutuklamasını bekliyordu. "Ne oldu orada?"

Vasili gözlerini ovuşturdu. "Bana korkak dediler. Korkak bir fare gibi kaçtığım için Paka'nın öldüğünü ve hem senin hem de soyum için bir utanç kaynağı olduğumu söylediler. Burada bile olmamalıymışım. Ölmeliymişim."

Jullien durdu ve eve doğru geri dönmeye başladı.

"Hey!" Ushara onu yakaladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben zaten hapse gireceğim. Bunu biliyoruz. Muhtemelen idam edileceğim. Bu yüzden eğer öleceksem, bunu iyi değerlendireceğim ve o piçleri de yanımda götüreceğim."

"Gerçekten mi?"

"Sana tartışmacı bir piç olduğumu söylemiştim." Kadın ona sansürcü bir bakış fırlattı.

Jullien başını salladı. "Kimse sana ya da Vas'a zarar veremez. Ona bu şekilde hakaret etmeye hakları yok. Buna katlanmayacağım. Asla," diye hırladı.

İlk kez onun gözlerinde yaşlar gördü. "Jullien?"

Nefesi kesilmişti, elinin topuğunu alnına bastırdı ve iki büklüm oldu.

"Anne?" Vasili ona korku dolu bir bakış attı.

"Bu bir panik atak, Vas." Jullien'in yüzünü ellerinin arasına almak için hareket etti ve onu kendisine odaklanmaya zorladı. "Jules? Beni duyabiliyor musun? Neredesin?"

Ellerini kendi elleriyle kapatmadan önce alnında ısırapla çatılmıştı. Sonunda onun bakışlarıyla buluştuğunda yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Sadece seni güvende tutmak istiyorum. Aşağılanmanı ya da incinmeni istemiyorum. İkinizin de."

Vas'ın elini Jullien'in elinin içine koydu ve ikisini birlikte kucakladı. "Güvendeyiz ve burada seninleyiz. Gördün mü? Kimse bize zarar vermiyor."

Başını salladı, sonra bakışları omzunun üzerinden geçip arkasındaki bir şeye odaklanınca hırladı.

Döndüğünde bir grup HC'nin onlara doğru geldiğini gördü. Zamanlamaları berbat.

Jullien şimdi suikastçi duruşu olarak tanıdığı duruşa geçti. Bacaklarını açmış, bir eli blaster'ının üzerinde, diğer eli de sırtının ortasında, başka silahları da sakladığını bildiği yerdeydi. Tanrı onlara yardım etsin eğer

bu ruh halindeyken ona saldırdılar. Neye bulaştıklarından haberleri yoktu. Hiç şüphesiz, bar kavgasında o zavallı adamın kulağını kopardığı zamandı bu.

Dürüst olmak gerekirse, tiziranının neler yapabileceğini daha yeni öğreniyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Kendini yüzleşmeye hazırlayarak onlarla yüzleşti. "Size yardımcı olabilir miyiz?"

Yüzbaşları çenesini Jullien'e doğru salladı. "Onu tutuklamak için buradayız.

Kendisi hakkında saldırı suçundan şikâyetimiz var."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi sakince, patlamadan önce durumu yatıştırmaya çalışarak. "Tüm olay boyunca oradaydım. Hançer, evlerinde vahşice dövülen oğlumu çıkarıyordu. Eğer Dagger'a karşı suç duyurusunda bulunmak isterlerse, çocuğuma yaptıklarından dolayı tüm ailelerine aynısını yapmak zorunda kalacağım."

Vasili'nin hırpalanmış yüzünü ve yırtılmış giysilerini işaret etti. "Ne yaptıklarını kendiniz de görebilirsiniz. Dagger reşit olmayan birini savunmak için hareket etti. Benim adıma yaptığı şeyi yapmaya hakkı vardı. Onun eylemlerini tamamen onayladım. Eğer onunla bir sorunları varsa, yarın ofisimde benimle konuşmaları gerekir."

Kaptan başını eğmeden önce tereddüt etti. "Çok iyi, Amiral. Onlara söyleyeceğim." Arkasını döndü ve gitti.

Sonunda duruşunu gevşeten Jullien elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Ne yapıyorsun?"

"Benim için kendini tehlikeye atıyorsun." Vas'a baktı ve başını salladı. "İşleri ediyorum, Shara. Hayatları mahvederim. Yaptığım şey bu. *Tek* yaptığım bu. Dokunduğum her şey Tophet'e gidiyor. Büyükannen haklıydı. Benimle takılırsan yanımda asılırsın. Ve bunu kendine yapmana izin veremem. Daha iyisini hak ediyorsun."

Gitmek için döndü ama Ushara ceketini kaptı ve onu tuttu.

"Sen bir savaşçısın, Jules. Hayatımda gördüğüm en azılı savaşçılardan birisin. Peki, uğruna savaşmaya değer bir şeyin varken neden şimdi kaçmaya bu kadar isteklisin?"

"Çünkü bana ne olacağı umurumda değil. Hiç yapmadım. Ama sen ve Vasili..." Ondan oğluna baktı ve hırladı. "Burada kalıp seni riske atamam." Dişlerini gıcırdatarak kendini onun elinden kurtardı. "Bunu yapamam, Shara. Yapmayacağım."

Vas onlardan uzaklaşırken ağlamaya başladı. "Gitme... Paka. Lütfen!"

Jullien, Vasili'nin fısıldadığı sözler karşısında dondu kaldı. Kendisinin bile zar zor duyabildiği bu sözler karnına bir yumruk gibi inmişti.

Sakin arkana dönüp ona bakmaya kalkma. Devam et, seni aptal yarım akıllı, melez piç, ve git. Şimdi! Zavallı hayatında bir kez olsun doğru şeyi yap!

Ama kendine ne kadar gitmesini, bunun hepsi için en iyisi olduğunu söylese de bunu yapamadı. Vasili'ye bakmak için döndü ve çocuğun yüzünden akan gözyaşlarını gördü. Sevmeyi öğrendiği o beyaz gözlerdeki acıyı gördü.

Daha da kötüsü, Ushara'nın solgun gözlerinde parlayan yaşları ve yüzüne kazınmış acıyı gördü.

Her şeye rağmen, onu olduğu gibi değersiz ve kırılmış olarak istediler.

Ve onun işi bitmişti.

Onu zerre kadar önemseyen iki varlığı nasıl terk edebilirdi? Nasıl mı? Tüm evrende tek sevdiği onlardı.

Kendini durduramadan kollarını açtı ve Vasili ona doğru koştu. Jullien çocuğu belinden yakaladı ve çocuk göğsünde ağlayıp değersiz kalbini kırarken ona sarıldı. Kendi boğazı o kadar sıkılmıştı ki, çalkantılı duygularını zorlukla dizginleyebildi.

Nefes nefese Ushara'nın aralarındaki mesafeyi kapatıp elini oğlunun başına koymasını izledi. Jullien elini onun saçlarına daldırdı ve başını omzuna koydu.

"Kalacağım," diye fısıldadı.

Yanağından öptü ve ona gülümsedi. "Ve sana zarar vermek istemeyen bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğunu öğreteceğiz."

Başını sallayarak Vas'ı bırakmadan önce son bir kez daha sıktı ve yüzünü ona . "Sadece bana karşı sabırlı ol. Bu işe girerken benim berbat bir hayvan olduğumu biliyorsun. Eğer çok ileri gidersem, hayatına veya itibarına herhangi bir şekilde zarar vermeden önce beni indirmekte tereddüt etmeyeceğine söz ver."

"Jules..."

"Ciddiyim, *Kira Mia*. Benim adıma tek bir damla gözyaşı dökmene sebep olduğumu bilerek yaşamaktansa senin ellerinde ölmeyi tercih ederim."

En çok arzulanan tipe sahip olduğunu fark ettiğinde hıçkırıklara boğuldu. Andarion'lu bir erkek var. Bir *straleneur*... bir *stralen kalbi*. Ve Jullien'inki tamamen bakirdi. Ondan önce hiç kimse tarafından dokunulmamış ya da sahiplenilmemişti. Bu kadar dünyevi ve bıkkın, bu kadar katılaşmış olduğu için ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sevilmek ya da sevmek hakkında hiçbir şey.

yalnızdı.

Elini tutarak onu ve Vasili'yi eve götürdü.

İçeriye yerleşip güvende olduklarında, Jullien ilk yardım çantasıyla tezgâhta Vasili'nin yaralarıyla ilgilenirken o da bir demlik çay koydu. Küçük yaralar olmalarına rağmen, Jullien'in Zarenleri parçalamış olması onu çileden çıkarmıştı.

Chaz'ın aksine, hiçbir zaman barış yanlısı olmamıştı, özellikle de oğlu söz konusu olduğunda. Jullien orada olmasaydı, onları kendisi yenerdi. Gerçi onun kadar başarılı olamazdı ama yine de elinden gelenin en iyisini yapar ve büyük olasılıkla birkaçını vururdu.

Ama onu şaşırtan Vas'ın Jullien'in bakımını bu kadar iyi tolere etmesiydi. Normalde ne zaman Jullien onun kesiklerini yıkamaya ya da bandajlamaya çalışsa sızlanıp şikâyet ederdi. Jullien alnındaki en derin yaranın üzerine alkol sürdüğünde bile tıslamadı.

"Bunun dikişe ihtiyacı var." Jullien yarayı daha yakından incelerken kaşlarını çatı. "Yapabilirim ama bir tıp teknisyeni tarafından kaynatılması daha iyi olabilir."

Vas cesurca, "Yapabilirsin," dedi.

Jullien ona sevimli bir yüz ifadesi takındı. "Bunu senin matarana bırakıyorum."

Şüpheyle onlara baktı. "Yaraları dikme konusunda hiç deneyiminiz var mı?"

"Kendim için dört yıl. En azından Vasili ile bunu yapmayacağım-elle ya da aynada." Vas'a göz kırptı. "Ayrıca, yara izleri seksidir. *Qeres* onlar gibi."

"Jules! Ona bunu öğretme!" *Qeres*, pahalı kulüplerde ve restoranlarda bir gece geçirmek için soylulara cinsel iyilikte bulunan, düşük kasttan, kolay erdemli kadınlar için kullanılan Ixuria terimiydi.

"Ne?" diye sordu masumca. "Bütün bir öğleden sonrayı kız kardeşlerin tarafından hırpalanarak geçirdikten ve erkekleri nasıl gördüklerini ve *bizim hakkımızda* nasıl konuştuklarını duyduktan sonra bu kadar alıngan davranma."

Çaydanlığın sesi duyulunca Vasili kıs kıs güldü.

Ushara hiç istifini bozmadan ocaktan çaydanlığı alıp çayı doldurmaya gitti. "Bu konunun dışında. Andarion olduğumuzu da unutuyorsun. Erkeklerimizde yara izlerini sevmeyiz. Çirkin ve iğrençtirler." Arkasını döndüğünde Jullien'in yüzündeki incinmiş ve kederli ifadeyi yakaladı. Çok geç, vücudunda ne kadar çok yara izi olduğunu hatırladı. "Jules..."

Tamamen kasvetli bir şekilde ondan uzaklaştı. "Artık gitmeliyim. Erken bir vardiya var."

"Jullien?" Ama artık çok geçti. Jullien özür dilemeye fırsat bulamadan evden çıkmıştı.

"Anne? Ne oldu?"

Bu kadar düşüncesiz olduğu için kendine kızarak oğlunun çenesini kavradı ve iç çekti. "Yanlışlıkla onun duygularını incittim. Jullien'in onu rahatsız eden pek çok yarası olduğunu unutmuşum."

"Nasıl unutabilirsin?"

"Çünkü onları görmüyorum, Vas. Benim için önemli değiller." Saçlarını geriye doğru tarayarak Vas'ın kaşına baktı ve tam onu dikiş attırmak için doktora götürecekti ki Jullien'in bunu çoktan yapmış olduğunu fark etti. "Seni o mu dikti?"

Vas başını salladı. "O kadar hızlı yaptı ki, zar zor hissettim."

Jullien'in bu işi yarım bırakıp gitmeyeceğini bilmeliydi. İç çekerek Vas'ın bandajını öptü ve Jullien'in duygularını incittiği için nefret etti. "Hadi tatlım. Seni temizleyelim ve yatmaya hazırlayalım."

* * *

"Sen hiç uyumaz mısın?"

Jullien, Trajen çalışırken onu ürküttüğünde küfretti. "Hareket ederken hiç ses çıkarmıyor musun?"

"Hayır. gizlice yaklaştığımda çıkardıkları korku sesini seviyorum."

"İnsanlar değil."

"Siz yarı insansınız."

Jullien homurdandı. "Buradaki tek amacın beni aşağılamak mı?" "Tek amacım bu değil. Sadece güzel bir bonus."

"Harika. Madem buradasın, bir işe yarayıp şuradaki İngiliz anahtarını bana atabilir misin?"

Trajen güçlerini kullanarak onu Jullien'in eline ıslınladı.

Jullien, *Stormbringer* üzerinde çalışmaya devam ederken yorum yapmadı. bir yandan da Trajen'in varlığını

görmezden gelmeye çalışıyordu. "Peki bu gece ne oldu?"

Jullien hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Sen bir Tris'sin. Bunu yeniden yaşamak zorunda olduğumu sanma. Zihnimden ilgili tüm detayları çoktan çıkardığına eminim. Muhtemelen bilmeni istemediğim diğer şeylerin yanı sıra."

Trajen güldü. "Seni hiç ya da rahatsız etmiyorum, değil mi?"

Jullien panelden sürünerek çıktı ve Trajen'in karanlık bakışlarıyla karşılaşabilmek için geminin dengeleyicisinin üzerine oturdu. "Pek sayılmaz. Hayatım boyunca herkesin en mahrem anlarımı, günün her saniyesini, ne sıklıkla yaptığıma kadar gözetlemesiyle yaşadım. Hepsi benim ne olduğumu bildiklerini sandılar.

Düşünüyorum. Gerçekten düşünen birinin olması çok ferahlatıcı. Ayrıca, ben o kadar karmaşık bir yaratık değilim. İtildiğimde, iterim. Karşı karşıya geldiğimde, saldırırım. Önemsediğim birkaç şeyi kuduzca korurum. Ve yalnız kalmak için çabalarım.... Basit."

"Yine de bir sorun varsa, yer mantarına üşüşen domuzlar gibi kokusunu alıyorsunuz."

Ve taze bacaklı bir köpek gibi kamburlaşın."

Jullien çok doğru olan bir şey karşısında yorgun bir iç çekti. "Öyle." "Bir günde iki *büyük* dövüş. Bunun bir rekor olduğunu biliyorsun, hatta bu istasyonu."

Jullien alet çantasını karıştırdı ve suyunu aldı. " değil."

Nereye gitsem hep bir pislik çıkıyor." "Eskiler ne der bilir misin?"

"Eğer herkes bir pislikse, belki de asıl pislik sensindir?"

Trajen yine güldü. "Başka bir deyişle, ama evet, anlatmak istediğimin özü buydu."

Bu ifadenin doğruluğunu düşünmek istemeyen Jullien ellerini sildi ve bir içki aldı. "Evet, ben de bu söze benziyorum, bu yüzden kendimi savunmayacağım bile. Buraya beni tutuklamaya mı yoksa gitmemi istemeye mi geldiniz?"

"İkisi de değil. Sadece sizi istedim." "Açık mı?"

"Bu gece saldırdığınız ailenin bağlantıları oldukça yüksek. Onlar eski Tavali'ler ve Ushara'nın benim amiral yardımcım olduğunu pek düşünmüyorlar. Aslında, Gorturnum'un çoğu onun benim emir subayı olarak seçilmesinden pek memnun değildi. Her zaman onun bu kadar sorumluluk için çok genç olduğunu düşündüler, özellikle de kocasının ölümünden sonra."

Jullien, Trajen'in sesindeki tuhaf notaya kaşlarını çattı. "Nasıl öldü?"

Trajen cisimlenerek gemide Jullien'in yanına oturdu ve parmaklarını açarak elini havaya kaldırdı.

Jullien tereddüt etti. Trajen ile *bu kadar* kişisel olmak istediğinden emin değildi. Trisani'nin onun rızası ya da bilgisi olmadan düşüncelerini didik didik etmesi bir şeydi. Trajen'inkilere kilitlenmesi ve onları ve duygularını paylaşması başka bir şeydi.

Ama Ushara ve Vasili'ye ne olduğunu anlamak istiyordu ve sevdikleri birinin ölümünü hatırlamak zorunda kalacakları için ikisine de sormaktan kaçınmıştı. Kardeşini kaybettikten sonra bu anıların ne kadar acımasız olduğunu biliyordu. Suçluluk duygusu. İstirap. Biri ona acı bir anıyı gündeme getiren sorular sorduğunda bundan her zaman nefret etmişti.

Bu yüzden aletlerini bir kenara bıraktı ve avucunu Trajen'inkine koydu. Tenleri birbirine değdiği anda, Trisani'nin zihni kendisinininkiyle birleşirken elektriksel bir sarsıntı hissetti. Bir an için, her şey etrafında dönerken kusabileceğini düşündü. Bu son derece kafa karıştırıcıydı, tıpkı en kötü türden bir karnaval gezintisi gibiydi.

Ne olduğunu anlayamadığı görüntüler gördü. Bazılarının Trajen'in uzak anılarına ait olduğundan emindi.

"Sabit nefes al ve odaklan." Trajen'in sesi midesindeki çalkantıyı yatıştırdı. "Benimle savaşıma. Sadece beni takip et."

Jullien derin bir nefes aldı. Birdenbire, diğer Tavalı gemilerinden oluşan büyük bir grubun yanında, bir Starken karakoluna yanaşmış olan bir Tavalı yük gemisinin içindeydi. Canting ve bayraklarına bakılırsa çoğu Gorturnum'du ama birkaçı Wasternum'du. Vasili'yi görene kadar hangisinin Chaz olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Vasili henüz beş yaşında olmasına rağmen çocuğu hemen tanıdı.

Parlak, meraklı gözleri ve Jullien'in herhangi bir çocukta gördüğü en mutlu mizacı ile annesinin beş yaşındaki mükemmel erkek versiyonuydu. Vas yetişkinlerin etrafında çılgınca daireler çiziyor, bunu yaparken de gülüyordu.

Ne kadar sevimli.

"Vasili!" diye hırladı babası. "Kes şunu, hemen!"

Olduğu yerde donup kaldı ve ağzını bir balık gibi açtı. "Böyle mi, Paka?"

Jullien çocuğun oyununa güldü. Ama babası bunu eğlenceli bulmadı.

Bunun yerine Chaz onu kaldırdı ve tokatladı. Sonra da ağlaması için onu sertçe bir koltuğa oturttu.

"Bir daha kımıldama. ! Ve şu gürültüyü kes, yoksa sana ağlaman için gerçek bir sebep veririm!"

Bu sert sözler karşısında Jullien'in nefesi öfkeyle kesildi.

Oğlunu görmezden gelen Chaz, gemide buluşan grubun yanına geri döndü. Starchart'a geri döndü. "Onu gafil avlayabileceğimize emin misin? Trajen kaypak bir piç. Babamı öldürdüğü geceden beri kimse ona yaklaşmadı."

"Sen onun FA'sısın. Raporunu hazırladığında, atışı senin yapman gerekecek. Bunun için ona yeterince yaklaşabilecek tek kişi sensin. Başka kimsenin ofisine girmesine izin vermez."

Chaz başıyla onayladıktan sonra Wasternum pilotlarından birine baktı. "Peki ya Dane?"

"Ajanlarımı içeri aldım. Hermione ve piçinin üzerine hemen gidebilirim. Onlar gittikten ve siz de yerinizi aldıktan sonra, suçu Septurnum'un üstlenmesine izin veririz; sonra da onlara liderlik etmesi için içimizden birini görevlendiririz. Bu noktada, Konsey bizimdir. Venik, onun adını bu işten uzak tuttuğumuz sürece müdahale etmeyeceğini söyledi."

onun işi. Diğer üç ulusu biz yöneteceğiz ve onlar da bize vergi verecek. Sen babanın intikamını alacaksın ve ben de bir daha başka bir Danimarkalı'dan bir bok almak zorunda kalmayacağım."

Chaz onun kolunu sıktı. "Kulağa hoş geliyor." Diğerlerine bir göz attı. "Hepimiz aynı fikirde miyiz?"

Teker teker başlarını salladılar. Ta ki kenarda duran bir Wasturnum'a gelene kadar. Uzun boylu ve atletik yapılı olan bu adam, yasadışı yük taşıırken kullandıkları ve kimliklerini düşmanlardan ve yetkililerden gizleyen yüz boyasını ve maskeyi hâlâ takıyordu. Ulusunun biraz daha uzun boylu bir üyesiyle birlikte duruyordu. İkisi de kaşlarını çatı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun boylu olan.

Kısa boylu olan ağır bir iç geçirdi. "Bilmiyorum... Planla ilgili küçük bir sorunum var."

Chaz onlara ters ters baktı. "Ne?"

Kısa boylu olan maskesini indirerek keskin, patrisyen yüz hatlarını, koyu zeytin rengindeki tenini ve uzun, dalgalı koyu kırmızı saçlarını ortaya çıkardı. "Öncelikle, annemi öldürmeyi planlıyorsun, seni lanet olası piç. İkincisi, Trajen benim arkadaşım. Kardeşime saldırırsan, bana da saldırmış olursun. Oh, ve evet, bu da üçüncü şey. Sen de benim için geliyorsun." Ryn Dane diğerlerinin ona ateş açmasıyla aynı anda blasterini çekti.

Tam bir kaos patlak verdiğinde Vasili dehşet içinde çılgılık atmaya başladı. Kurşunlar havada uçuşuyordu. Ryn'in arkadaşı onu korurken Chaz'ın kavgaya terk ettiği çocuğu kurtarmak için koşarken iki tanesi Ryn'in zırhına isabet etti.

Ryn bir şekilde Vasili kucağındayken gemiden inmeyi başardı. Geminin içinde mahsur kalan diğerleriyle birlikte rampayı kilitlenmeden önce çocuğu mavi tenli bir kadına teslim etti.

"O sürtüğü altına bölün!" diye bağırdı bağlantısına. "Tek bir tanesinin bile hayatta kalmasını istemiyorum. Temizlendiğimizden ve kimsenin kaçmadığından emin olun. Sonra Trajen'i arayıp şüphelenmekte haklı olduğumu söyleyeceğiz."

"Hey, Dane?" diye sızlandı kadın. "Bununla ne yapacağım? Anne değil ve sızdırıyor ve gürültülü! Sen mi kırdın?"

Nefesinin altından küfretti. "O bir çocuk Yra, zehirli bir sürüngen değil."

Yüz hatlarını yumuşatarak Vasili'yi elinden aldı ve çocuğu yatıştırmaya çalışırken onunla birlikte hızla gemiden uzaklaştı. "Her şey yolunda ufaklık. Ben Ryn Amca'yım. Seni eve, annenin yanına götüreceğim, tamam mı? Şşş... her şey yolunda. Bu..." Adımının ortasında donup kalınca sesi kesildi.

Chaz elinde onlara doğrultulmuş bir blasterle gölgelerin arasından çıktı. "Emirlerinizi iptal edin. Şimdi!" Patlayıcının ayarını sersemletmeden öldürmeye çevirdi.

Ryn ona kaşlarını çattı. "Daverson, oğlunu ben tutuyorum. Onu yere bırakayım ve bunu tartışalım."

"O veledi önemseydiğimi mi sanıyorsun? Onu istemedim bile. Şimdi sakın kıpırdama! Sana söylediğimi yap. Emirleri iptal et yoksa seni vururum!"

"Paka?" Vasili ağladı.

"Kapa çeneni!" diye hırladı. Silahını daha sıkı kavradı. "Oyun oynamıyorum, Dane. Sakın bir şey denemeye kalkma. Ailenin nasıl çalıştığını biliyorum. Bizi buraya getirdiniz çünkü bu atmosferde ateş soluyamayız. Siz sinsiyi piçlersiniz. Ve babam gibi dizlerimin üzerinde ölmeyeceğim. Bir günümü daha boktan bir Vaqim fahişesine ve ailesine hizmet ederek geçirmeyeceğim. Şimdi arkadaşlarımı serbest bırakın!"

Vasili de çok ağladı.

Çocuğu sıkıca kavrayan Ryn'in bakışları Chaz'ın omzunu geçti. Vas'ın gözlerini eliyle kapattı ve çocuğun yüzünü omzuna gömülü tuttu.

Bir an sonra, Chaz yere düştü, öldü. Sanki içinde bir bomba patlamış gibi parçalara ayrılmıştı.

Gördüklerinden iğrenen Jullien elini Trajen'inkinden çekerek az önce gördüklerinin gerçekliğini hissetmeye başladı. Bu duygular ve algılarla lekelenmiş bir anı değildi. Acımasız, yalın bir gerçektir.

"Kahretsin, Tray. Sen soğukkanlı bir piçsin."

"Era suera."

Jullien, Trisani dilinde "*like eats like*" olarak tercüme edilen, ancak "*bilmek için bilmek gerekir*" anlamına gelen bu deyim karşısında homurdandı.

Belki de haklıydı.

"Babasını sen öldürmedin."

Trajen başını salladı. "Hayır. Tavalı yasaları ve gelenekleri uyarınca onunla konumum için savaştım. Ben Trisani olsam da, o bir Fyreblood'du. Ve Calibrium'umuzda tüm güçlerimi kullanmadım. Onu da Chaz'i öldürdüğüm gibi kolayca öldürebilirdim. Ama daha ziyade, onunla nispeten adil bir şekilde savaştım."

Trajen'in *nispeten* kelimesini kullanması özellikle hoşuna gitmişti. "Ve Ushara'ya kocası hakkındaki gerçeği hiç söylemedin mi?"

"Hayır, düşmanlarımızın ona ve elçisine saldırdığını ve onlara bunu yaptığını düşünmesine izin verdim. Chaz'ın böyle bir ihanete karıştığını ve kendi çocuğuna silah doğrulttuğunu bilmek onu mahvederdi."

Evet, . Gerçekten de Chaz'ın onu ve oğlunu sevdiğini düşünüyordu. Ama gerçek onun hayallerinden çok uzaktı. "Onu ailesinin konumu ve bağları için mi kullanıyordu?"

Trajen başını salladı. "O zamanlar içime kapanıktım ve istasyonun ve Ulusun idaresini büyük ölçüde Ushara'nın babasına ve ailesine bırakmıştım. Chaz benim saha amirali, kardeşi de selefimin altında VA'ydı. Dışarıdan biri olduğum için, her şeyin mümkün olduğunca normal kalmasının en iyisi olduğunu düşündüm... benim hatam."

"Ushara bana Chaz'ın barış yanlısı olduğunu söyledi."

"Yaşadığı bir yalandı. Sahra amirali olmak için mücadele etti, sonra da kardeşiyle birlikte bana suikast düzenleyebilmek için pozisyon alırken başını öne eğdi. Bu tür taktiklere aşina olduğunuza inanıyorum."

"Birazcık." Jullien elini yüzünde gezdirdi. "Ya Vas? Bunlardan herhangi birini hatırlıyor mu?"

"Hayır. Bundan emin oldum ama ... müdahalemin beklenmedik sonuçları oldu."

"Zihin mendilleri genellikle yapar."

Trajen'in çenesinde bir tık başladı. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Çocuğu o anıyla bırakamazdım. Bırakabilir miydin?"

"Hayır. Güven bana. Onun için doğru olanı yaptın. Benzer pek çok baba-oğul görüşmesinde bulunmuş biri olarak, babaları ebeveynlik derslerine şiddetle ihtiyaç duyan oğulların başına gelenlerin yürüyen bir reklamıyım. Her türden berbat ve arselings geri çıkıyoruz." Jullien bakışlarını Trajen'e dikti. "Peki madem Gort'lara liderlik etmekle ilgilenmiyordun, neden onların HAP'ı olmak için savaştın?"

"Kendimce sebeplerim vardı."

"Yani sen yaptın ve hepsi senin, beni ilgilendirmez. Anladım, patron."

Trajen homurdandı. "Senden bu kadar garip bir şekilde hoşlandığıma inanmıyorum." Cebinden bir şişe çıkardı ve Jullien'e uzattı. "Orada bulunanlar dışında o gece neler bilen tek kişi sensin."

Jullien onun merhametinden etkilendi. "Hepsini anılarıyla birlikte mi bıraktın?"

"O gece neler olduğunu bir tek sen ve Ryn Cruel biliyorsunuz."

Jullien alaycı bir kahkaha atarak bir yudum aldı, sonra da güçlü içkiden boğuldu. "Bu şeyin içinde ne var böyle? Gemi yakıtı mı?"

Trajen sırtarak bardağı aldı ve büyük bir yudum içti. "Trisani Starfyre. Tondarion'ların yaptığı o sulandırılmış boku unutun. Sadece göğsünüzde değil, parmak eklemlerinizde ve dilinizde de tüy bırakan malt viskiyi biz ürettik."

Jullien hırıldamaya devam ederken güldü. "Bu yasal mı?"

"Tabii ki hayır. Bilinen tüm hükümetler tarafından yasaklandı. Daha düşük türlerin beyinlerini eritti." Şişeyi ona doğru uzattı.

"Peki o zaman... Tanrılar biliyor ki beyin faaliyetlerime hiç ihtiyacım olmadı. Doğduğumda beyin ölümümün gerçekleştiğinden oldukça eminim." Bu sefer daha hazırlıklı bir şekilde içti ve vücudunda yanmasına izin verdi. Aşağı inerken zehirliydi ama birkaç dakika sonra çok hoş bir şeye dönüşen yumuşak bir tadı vardı.

Trajen onu sırtından alkışladı. "Senden bir Tris yapacağım Andarion."

Jullien homurdanarak başparmağını sağ dişinin üzerinde gezdirdi. "Demek bana sır verdin. Beni zehirledin... nedenini sorabilir miyim? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu küçük sohbetlerimiz beni çok korkutuyor."

"Tophet'e inanmıyorsun."

"Doğru değil. Şu anda orada yaşıyorum."

Trajen bir yudum daha içmek için viskisine el koydu. "Gerçekten mi? Bilmiyorum. Sanırım senden saklanamadığım için. Başka hiç kimse görmemişken beni nasıl bu kadar net gördüğünü hâlâ anlayabilmiş değilim. Sen herkesi görüyorsun."

Jullien ile bakışlarını kilitledi. "Ve seni görüyorum, küçük kardeşim. Sen de benim kadar berbat durumdasın. Bu yüzden gerçeği bilmeni istedim. Kendini hiç var olmamış bir hayaletle kıyaslayıp durmanı istemedim. Chaz'i babalık ve kocalıkta mükemmelliğin parlayan bir feneri olarak görüyordun, oysa gerçek şu ki Chaz'in umurunda bile değildi. Karısını hafife aldı ve oğlunu görmezden geldi. Bence Vas'ın o barda sana yapışmasının sebebi de buydu. Gerekemediği halde onu korudun. Ve senin stralen olduğunu biliyorum. Şimdilik kayboldu ama gözlerinde hâlâ izlerini görebiliyorum. Ushara ve Vas'ın etrafında ne kadar çok olursan, o kadar güçlenecektir."

"Ben bundan korkuyorum."

"Hepimizin korktuğu şey bu. Aşk bizi zayıflatır. Çünkü artık hiçbir şeyin kontrolünün sende olmadığını bilirsin. Kontrol *onda*."

Jullien bu tek gerçek karşısında yorgun bir nefes verdi. "*Swáhytsý*, kardeşim." Trajen matarasının kapağını kapattı. "Tebrikler bu arada."

"Ne üzerine?"

"Evliliğin."

Bu sözler havada asılı kalırken Jullien gözlerini kırıştırdı. "Pardon? Benim *neyim*?"

"Ah.... , değil mi?"

Kafası karışan Jullien ona baktı. "Sarhoş muyum ben?" "Bilmiyorum. Sen sarhoş musun?"

Jullien kararlılıklarını test etmek için ellerini kaldırırken kaşlarını çatı. Hayır. Ayık görünüyordu. Her şey nispeten doğruydı, ama ...

"Evli olduğumu nereden çıkardın?"

"Hiçbir şey düşünmüyorum." Trajen bağlantısını çıkardı ve Jullien'e uzattı. "Bunu kesin olarak biliyorum. En sevdiğim amiral, belli bir aile onun arkasından sana karşı resmi suçlamalarda bulunduktan sonra kışını hapisten ve ödöl sayfalarından uzak tuttu. Gidip adını, soyunu, biyografini, adresini ve dosyalarındaki diğer her şeyi değıştirdi."

Personel dosyalarını okurken Jullien'in çenesi düştü. Trajen şaka yapmıyordu ve sarhoş da değildi. Buna göre, gerçekten de bir karısı ve yeni bir soyadı vardı.

Öfkelenerek bağlantıyı Trajen'e geri verdi ve gemiden aşağı atladı.

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

Jullien ona ters ters baktı. "Kendimi dul bırakmak için."

BÖLÜM 11

Ushara uyandığında yatağının üzerinde devasa, iri bir gölgenin durduğunu gördü. Kaslı dış hatlarını tanıyana kadar ona ateş etmeye başladı. "Jullien? Burada ne işin var?"

"Dosyalarım göre artık burada yaşıyorum."

"Ne... oh." Yüzünü buruşturdu. "Bunu sana sabah anlatacaktım."

"Sabah mı? *Gerçekten* mi?"

Dudağını ısırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sen çekip gittikten sonra kavga daha da büyüdü. Ve..." Adamın sözleri üzerine çıkardığı vahşi hırıltı karşısında durakladı. Eğer bir Fyreblood olsaydı, bu gırtlaktan gelen sesi vurgulamak için boğazından duman çıkmasını beklerdi. "Neden bu kadar kızgınsın ki?"

"Neden?" Yataktan geri çekildi ve öfkeyle kapıya doğru bir işaret yaptı. "Ah, bilmiyorum. Benim rızam olmadan, hatta bana haber bile vermeden benimle evlendin. Bunu *sana* yapsaydım nasıl hissederdin?"

Adamın haklı olduğu bir nokta olsa da, kadın onun bunu bilmesine izin vermeyecekti. "Sen stralen'sin."

"Yani?"

"Yani... sen Stralen'sin," diye tekrarlardı. Artık kaçıp başka bir dişi bulabilecek gibi değildi. Ne yazık ki onun nadir ırkı için işler bu şekilde yürümüyordu. Bu gen bir kez devreye girdiğinde, erkek buna neden olan kişiyle korkutucu bir düzeyde çift bağına sahip oluyordu. Başka bir dişiyle birlikte olsalar da, sadakatleri ve *kalpleri* her zaman vücutlarındaki kimyasal değişimi ilk uyandıran kişide kalacaktı. Bu durum erkeği hayatının geri kalanı boyunca biyolojik olarak değiştiriyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu gerçek göz önüne alındığında ...

"Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

Dehşete kapılmıştı. "Bana sormadan bizi yasal olarak evli mi gösterdin?"

"Şey, sayılır, evet."

Jullien tekrar yatağa yaklaşırken acı acı güldü. "Ben sokakta bulup yanına aldığın başıboş bir köpek değilim, Shara. Ben bilinçli bir varlığım ve hâlâ bir parça gururum var. İster inan ister inanma."

"Bunu biliyorum." Doğrulup bacaklarını altına çekti. "Ve buraya gelip bana kızmadan ve bu konuda bağırmadan önce, durup sevdiklerinin güvenliği söz konusu olduğunda biraz deliren tek kişinin sen olmadığını hatırlaman gerekiyor. Ben zaten bir kocamı gömdüm. Sen de aptalın tekisin diye bir kenara çekilip seni gömecek değilim. Kaçıp gittin. Nerede olduğunu bilmiyordum. HC'ler gelip kelleni istediler ve ben de parmak izini ya da DNA'nı araştırırlarsa ne olacağını bildiğim için panikledim - ki daha önce birinin kulağını koparmak gibi bir aptallık yaptığın için dosyada olup olmadığını bilmiyordum. Senin gibi ben de güvende kalmanı ve sana dokunamamalarını sağlamak için yapmam gerekeni yaptım. Ve en azından seni korurken kimseyi hastanelik etmedim, adını verebileceğim birinin aksine!"

Jullien, kızın gözlerindeki acıyı görünce ve gözlerindeki titremeyi duyunca geri çekildi.

onun sesi. Kendi öfkesi ve incinmişliği içinde bunu hiç düşünmemişti.

Şimdi ona saldırdığı için kendini tam bir pislik gibi hissediyordu.

"Özür dilerim Shara. Kimsenin beni korumasına alışık değilim. Sadece onlar kaçarken ben düşeyim diye beni bacağımdan bıçaklıyorlar." Yatakta Shara'nın yanına otururken solgun saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Seni aileden ayırmak istemediğimi söylemiştim ve buna nasıl tepki vereceklerinden korkuyorum. Benim yüzümden sana ne yapacaklarından. Yani, lanet olsun... Eve götürebileceğin daha kötü biri var mı?"

"Biliyorum. Ama ailem bunu atlatacaktır. Onlar Anatol değil. Bu konuda bağırıp çağıracaklar ve asacaklar. Hatta beni biraz dışlayabilirler. Ama birkaç... on yıl sonra seni benim kadar sevmeyi öğrenecekler."

Onun narin yanağını parmaklarken buna güldü ve onları bir araya getiren berbat mucizeye hayret etti. Gelmiş geçmiş en şanslı piç olup olmadığına karar .

Ya da onu bu kadar çok sevdiği için en lanetli kişi. Çünkü zihninin bir köşesinde, bir şekilde onun hayatındaki varlığının her şeyi sona erdireceği korkusu yaşıyordu.

Ve bunun kendi hatası olduğunu bilmek onu mahvedecekti. Ona zarar verdiğini bilmenin suçluluğuyla yaşayamazdı. Bu onu tamamen yok edecek tek şey olurdu.

"Evlilik sözleşmeleri bu şekilde yapılmaz."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama benimkiyle pazarlık edecek bir mataranız yok."

Başparmağını kızın dudaklarına götürdü. "Ve anneniz beni çoktan istenmeyen bir çöp olarak ilan etti."

"Doğru, ama ben dul bir kadını ve bir anneyim. Bu yüzden kendi evliliğimi kurmak için özerklik talep ediyorum."

"Bir serseriyle."

"Sen artık bir siksın. Umutları olan." Kız ona gülümsedi ve bu onun karnını düğümledi. Ama bundan da öte, sonunda değeri olduğunu hissetmesini sağladı. "Hem kardeşim hem de Trajen sana sponsor olmayı teklif etti. Bugün fahri Tavalı. İki yıl içinde tam vatandaş. Seni tanıyorum Jules. Kısa sürede kaptan olacaksın. Depoda çalıştırabileceğin kendi gemim var. Fazla bir şey değil ama yeteneklerinle ona yeni bir soluk getirebilir ve tekrar çalışır hale getirebilirsin."

Acı acı güldü. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Hayatında başka ne yapman gerekiyor?" Gözlerini kapatarak dişlerini sıktı.

Ushara kaşlarını çatı. Bu tepki onu dehşete düşürmüştü. "Jules?"

Onun bakışlarını karşıladı, sonra elini tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Bir Ixurian ve bir Pavakahira. Bu mutlak yıkım için bir reçete."

"Biliyorum. Ama sen tartışmacı bir pisliksin. Hatırladın mı?" Güldü. "Öyleyim ve sana hâlâ kızgıyım."

"Güzel," dedi geceliğini başının üzerinden çekip çıkararak. "Ben de sana hâlâ kızgıyım."

"O zaman neden soyunuyorsun?"

Yavaşça adamın pantolonunu indirmeye başladı. "Çünkü kıyafetlerimiz üzerimizdeyken evliliğimizi tamamlayamayız."

Jullien onu kucaklamak için uzandığında nefesi kesildi. "Shara..."

"Hmmm?" Dişleriyle adamın çenesini ısırdı.

Onunla evlenmeye karşı olan nedenlerini hatırlamakta zorlanıyordu.

Ya da herhangi bir düşünceyi.

Ama kız onun kollarındayken bu işe yaramazdı. Onun söz konusu olduğu yerde kesinlikle hiçbir iradesi yoktu, özellikle de onu böyle yaladığında ve onunla alay ettiğinde. Tanrım... vücudunun her parçası yanıyormuş gibi hissediyordu. Nefesini içine çekerek elini onun saçlarına gömdü ve zar zor anlayabildiği duyguların yoğunluğuyla mücadele etti. Ona sarılmak ve onu korumak için duyduğu vahşi ihtiyaç.

Yanağını avuçladı ve onu öptü.

Ushara onun öpücüğündeki tutku karşısında inledi. Bunun straleninden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama daha önce hiç kimse ona böyle davranmamıştı. Sanki sadece onun tenine dokunmak için yaşıyormuş gibiydi.

Botlarını ayağından çıkaran adam gömleğini başına geçirirken, kadın da pantolonunu indirdi.

Adam pantolona takılıp küfrederken, kadın onun hevesine güldü. "Sen iyi misin?"

O da karşılık olarak homurdandı. Sonra tekrar onunla birlikte yatakta, kollarındaydı.

teninin sıcaklığı kadının içini ürpertti ve bıyıklarını göğüslerine sürttüğünde bu ürperti daha da arttı. Vahşi bir hırıltıyla geri çekildi. "Prezervatifler nerede?"

"Eğer onları kullanırsanız birleşme sayılmaz."

Adam donup kaldı ve ona baktı. Aslında, o kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki, kadın onun katatonik hale geldiğinden endişelenmeye başlamıştı.

"Jules?"

Sonunda yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ben bunu hiç yapmadım." "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?"

Nefesi kesilmişti, sırt üstü döndü ve gözlerini tavana dikti. "Hayatım boyunca bir melez olduğum bana dayatıldı. Bu..."

Onun konuşmasını bekledi. Konuşmayınca ayağa kalktı ve kendini onun kaslı göğsüne . "Ne?"

Jullien tekrar konuşmadan önce sertçe yutkundu. "İki kez yemin ettim, Ushara."

"Tahrirliydiniz. Bu beklenen bir şeydi. Peki neden onlarla evlenmediniz?"

Derin bir nefes aldı. "Mezuniyet törenlerinin ertesi günü kendilerini öldürdüler."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Neden?"

Acı gözlerini kararttı. "Benim kusurlu soyumu taşımaktansa ölmeyi tercih edeceklerini söylediler."

Onların acımasızlığı karşısında boğazında bir düğüm oluştu. Bunu herhangi bir erkeğe söylemek çok acımasızca olurdu. Ama kraliyet soyundan gelen, bir gün imparatorluklarının hükümdarı olması gereken birine bunu söylemek duyulmamış bir şeydi. "Ah Jules... Çok üzgünüm."

Sertçe yutkundu. "Ve yoldaşların hepsi doğum kontrolü kullanıyor olsalar da, kazara benden melez bir çocuk sahibi olmaktan o kadar korkuyorlardı ki, onlarla yalnızca döngülerinin kısır günlerinde yatmayı ve her zaman örtülü olduğumdan ve yanlarına hiçbir şey dökmediğimden emin olmayı kabul etmek zorunda kaldım."

Seks yaptıklarında bu kadar paranoyak olmasına şaşmamalı.

"Mi keramon-"

İtirazını durdurmak için parmaklarını hafifçe dudaklarının üzerine koydu. "Sorun değil, Shara. Kendi annem tarafından istenmediğim için buna sevindim. İsteyeceğim son şey, yüzüne bakmaya dayanamayan bir dışiden çocuk sahibi olmak. Çocuğumun duyduğu ilk sesin, onu doğurduğu için dehşet içinde çığlık atan kendi annesi olmasını istemiyorum. Bir çocuk annesinin benim hakkımda söylediği şeyleri asla duymamalı." Kesik kesik bir nefes aldı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Adamın kalçalarını kavrayarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun, Jullien eton Anatole?"

"Sizinkini yok edene kadar öldüren ailenin ıskartaya çıkmış piçisi." Burnunu kırıştırdı. "Başlarda öyleydi ama artık öyle görmüyorum."

Şu anda tek gördüğüm, kocamın yakışıklı yüzü. Hayatım boyunca sadece iki erkeğin yatağıma girmesine izin verdim. Oğlumun babası ve *sen*. Başka hiç kimseye. Oğlumun güvenliğini sen ve Trajen dışında benim kanımdan olmayan hiç kimseye emanet etmem. Ve oğlunu ya da kızını kollarımda tutup *senin* birebir kopyan olarak büyümesini izlemekten daha büyük bir mutluluk düşünemiyorum. Ve eğer tanrılar bana bir daha böyle bir lütufta bulunurlarsa, sana söz veriyorum, çocuğunun duyacağı ilk ses, bebeğimizi bu dünyaya memnuniyetle getirirken annesinin sevinç çığlıkları olacaktır."

Bu sözler onu boğarken Jullien nefes alamıyordu. "Ben *senin* kalbini hak etmiyorum, Ushara. *Senin* sevgini hak etmediğime eminim. Ama sana asla ihanet etmeyeceğime ve hayatımın geri kalanını sana ya da sevdiğin şeye utanç ya da zarar vermemek için elimden gelen her şeyi yaparak geçireceğime yemin ederim."

"Ben de seni seviyorum." Gergin meme uçları adamın göğsüne değerken dudaklarını hafifçe ısırdı.

Gözlerini kapatan Jullien, kadın yavaşça kendini ona dayayana kadar daha iyi hissettirecek bir şey hayal edemiyordu. Onun içinde olmanın verdiği haz o kadar yoğundu ki, Jullien bu hazdan titredi ve boğazının derinliklerinde hırladı.

Jullien yavaşça kalçalarını kavrayıp ona doğru iterken Ushara vahşi, ilkel ses karşısında duraksadı. Gözleri daha derin, daha koyu bir kırmızıya döndü. Jullien yatakta doğrulup Ushara'yı kendine doğru çekti ve tutkularının kontrolünü ele geçirdi.

En nazik okşamalarla, vuruşlarını hızlandırırken dişlerini boğazına geçirdi. Elini avucunun içine alarak avucunu öptü, ardından nefesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşürken kalbine doğru tuttu.

Eğer daha iyi bilmeseydi...

"Jullien?"

Geldiğinde konuşmadı ve konuştuğunda başını arkaya attı ve tüm yatak odasını aydınlatan bir alev patlaması çıkardı.

Şoke olan Jullien uzaklaşmaya başladı ama Ushara onu sıkıca tuttu ve gitmesine izin vermedi. "Şşş... bitir. Her şey yolunda. Ben buradayım."

Sonra yumuşak, eski bir Andarion ninnisine başladı ve vücudu tamamen boşalana ve doyana kadar ellerini sırtında ve saçlarında .

Nefes nefese kalmış bir halde onun üzerine uzanmış, az önce başına gelenleri kabullenmeye çalışıyordu. Ve hiç bilmediği bir şey olduğu gerçeğiyle. Tüm hayatı ve mirası tamamen bir yalandan ibaretti.

O bir Fyreblood Andarion'*du*.

Nykyrian da öyleydi.

"İyi misin?" Ushara sordu.

Gerçeği bilmesine rağmen, yine de halüsinasyon görüp görmediğini iki kez kontrol gerekiyordu. "Ben ...?"

"Evet."

"Her zaman midir?"

"Hayır. Bu, ateş yakmana izin için açılan ikinci akciğer setindi. Boğazın mı yanıyor?"

"Hem çok. Ayrıca çok kuru."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bırak beni. Bunun için sana bir şeyler getirebilirim."

Hareket ettikçe öksürmeye başladı. Sonra panikledi, tekrar ateş kusabileceğinden korktu.

Ushara rahatlatıcı bir şekilde sırtını sıvazladı. "Sorun yok. Yanlılıkla ateş püskürtmeyeceksin, güven bana. Her zaman nefes alış verişinden anlayacaksın. İkinci ciğerlerin devreye girmediği sürece ateş çıkaramazsın."

Acı acı güldü. "Andarion doktorları fazladan akciğer odacıklarının yarı insan olmaktan kaynaklanan bir doğum kusuru olduğunu söylediler. Özellikle koştuğumda nefes almakta bu kadar zorlanmama şaşmamalı. İnsan doktorlar beni astım ve bronş rahatsızlıkları için tedavi etmeye çalıştılar. Bazen o kadar başım dönüyordu ki, güçlkle yürüyebiliyordum."

"Bu yüzden Andaria'da daha yükseklerde yaşamayı tercih ettik. Orada nefes almak daha kolaydı." Onun omzunu öptü. "Hemen döneceğim." Ayağa kalktı ve bornozunu çekti.

Jullien tekrar öksürdü ve uzun süredir birlikte yaşadığı tüm yalanlarla yüzleşirken nefesini tutmaya çalıştı. Her şey hakkında. Güvenebileceği ya da inanabileceği hiç kimse olmamıştı.

Kendisi bile.

Ushara'ya kadar.

Hayatında ilk kez istenildiği bir evi vardı. Onu küçümsemeden ya da incitmeden ona dokunan bir el. Artık kaybedecek bir şeyi vardı.

Alabilecekleri bir şey.. "İyi misin?"

Kız döndüğünde başını kaldırıp baktı. "Ne oldu?" "Korkmuş görünüyorsun."

"Panik atak." Ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. Lanet olsun.

Saldırılarından her zaman nefret etmişti. Büyükannesinin ona kardeşini öldürdüğünü söylediği gün başlamışlardı. O zamandan beri, hiçbir uyarıda bulunmadan gelip gidiyorlardı. Bazen aralarındaki süre çok uzun olabiliyordu, ama diğer zamanlarda... sanki arka arkaya saldırıyorlarmış gibi geliyordu.

Birdenbire Ushara onun önündeydi. "Şşş, nefes al, bebeğim. Sadece nefes al. Ben yanıdayım." Onu kollarına çekti ve salladı. Parmaklarıyla saçlarını okşarken ve mırıldanarak onu yatıştırırken nefesi boynuna çarpıyordu. "Andaria'da değilsin. Kaçmıyorsun. Ve yalnız değilsin."

"Beni en çok korkutan da bu. Vasili'nin iyi olduğundan emin olmalıyım." "Az önce onu kontrol ettim. Odasında uyuyor."

"Kapılar kilitli mi?"

"Evet. Her şey yolunda Jules. Etrafımız ailemle çevrili. Hepsi yakın mesafede yaşıyor." Elindeki fincanı ona uzattı. "Şimdi bunu iç. Zehirli ya da kurcalanmış değil. İçinde ilaç yok. Boğazınızı rahatlatacak bir bal toniği." Ona göstermek için önce bir yudum aldı.

Jullien onu içti ve hamlığını yatıştırmasına izin verdi. "Teşekkür."

"Bir şey değil. Yarın size ateşi nasıl kullanacağınızı ve kontrol edeceğinizi göstereceğim."

"Tamam, ama bu kalabilir mi?" "Eğer istersen."

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Ben yeterince büyük bir ucubeyim. İhtiyacım olan son şey, büyükanneimin annemden bile daha gelişigüzel bir fahişe olduğunu bir başkasının keşfetmesi."

Nefes nefese kalan kadın, adamın seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bundan alınmalı mıyım?"

"Hayır." Bunu neden kişisel olarak algıladığını anlamayan adam kaşlarını çattı. "Hiç de değil. Evliliğinizi ihlal eden siz değilsiniz."

Yeminler."

"Annen de öyle."

"Doğru. Yaptığı şey daha kötüydü. Kendisiyle evlenemeyecek kadar büyük bir cocúpün olan bir insanın yatağına girdi çünkü adam babasına karşı koyacak omurgadan yoksundu."

"Gerçekten böyle mi oldu?"

Jullien başını sallayarak bir içki daha aldı. "Onu seviyordun. Ama o yaşlı piç yaşadığı sürece babasına her şekilde boyun eğdi. Bu mide bulandırıcıydı." Ona dişlerini göstermek için ağzını açtı. "Birinin diğerinden daha kısa olduğunu fark ettin mi?"

"Evet."

"Büyükbabam onları dosyalatmaya çalıştı ve babam hiçbir şey söylemeden öylece durdu."

"Ne yaptın sen?"

"Dişçiye ısırmamdan ve beni tutan gardiyanlara saldırmamdan ve bu yüzden Triosa'dan sürgün edilmemden önce mi sonra mı? Bu arada gördüğünüz tutuklama kayıtlarımın bir kısmı bunlar. Triosa'da mala zarar verme ve vandalizm? Babam tarafından mirastan mahrum bırakılmamın büyük bir nedeni de bu." Acı acı güldü. "Aslında yarı Andarion olduğum ve diş özelliklerimin beni rahatsız etmediği gerçeği bir yana, dişlerim olmadan eve gitseydim kopacak fırtınayı hayal edebiliyor musun?"

"Seni öldürürlerdi."

"Evet. Özellikle de Eriadne kısa bir süre sonra beni tekrar hapsedtiğinden beri. Eğer o cehennem çukurunda tamamen insan olarak görünseydim beni canlı canlı yerlerdi. İnsan gözleriyle ne kadar berbat durumda olduğum yeterince kötüydü."

Ushara zihninde canlanan ve onun gerçekliği değil de sadece kendi hayal gücü olduğunu umduğu görüntüler karşısında yüzünü buruşturdu. "Kaç yaşındaydın?"

"Neredeyse yirmi." Jullien pantolonunu kaldırdı ve linkini çıkardı. Açtı ve anne babasının fotoğrafını ona uzattı. "Bir erkeğin kendisine bu kadar sevgiyle bakan bir kadın için savaşmayı nasıl reddedebildiğini asla anlayamayacağım. Bunu hiç anlamadım. *Bunun* için savaşa giderdim. İçimde hiç yaşam kalmayana kadar savaşırdım."

"İşte seni Andarion yapan da bu." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi yatağa gel kocacığım. Yarın yapacak çok işimiz var."

Jullien yutkundu, kadın bornozunu çıkarıp çırılçıplak yatağa geri döndü. Onu bu şekilde görmek Jullien'i yeniden sertleştirdi.

Bugünün böyle bitmesini beklemiyordu.

Artık evliydi. Bir ailesi, karısı ve oğlu vardı.

Ve hala başının üzerinde asılı duran iğrenç bir ölüm cezasıyla avlanıyor.

"Jules? Yine mi panikliyorsun?"

"Çok az. Eskiden uyuşturucu kullanmamın ve duygularımı yememin bir nedeni vardı." "Peki bu seni nereye getirdi?"

"Kıçımın üstüne atıldım." İç çekerek fincanı ve bağlantıyı komodinin üzerine bıraktı ve onun yanına yattı, sonra onu kollarının arasına aldı. "Evet, tamam. Bu çok daha iyi." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve şampuanının tatlı vanilya kokusunun harap olmuş sınırlarını yatıştırmasına izin verdi. Elini göğsündeki tüylerle oynamak için hareket ettirmeden önce karanlıkta dövmesini nazikçe izledi.

Sessizliği dinlerken Trajen'in ona gösterdiklerini hatırladı. Ama bir şey hâlâ mantıklı gelmiyordu. "Bu kadar genç yaşta nasıl Trajen'in amiral yardımcısı oldun?"

Adamın kollarında kaskatı , sonra içini çekti. "Gerçeği mi istiyorsun?" "Bu yüzden sordum."

"Kocam öldüğünde biraz üzül müştüm." "Öyle olmasını beklerdim."

Hüzünlü bir iç geçirdi. "Geriye dönmeme izin verin. Kocam öldüğünde son derece ."

"Tamam."

Eli onu okşamaya devam ederken kirpiklerinin altından ona baktı. "Eski amiral yardımcısı onun ağabeyiydi ve Chaz'ın... en iyi savaşçı olmadığını biliyordu. Ya da pilot."

"Evet."

"Trimutian bölgesinden geçmemesi gerekirdi." "Altın Işıkyılı'ndan mı bahsediyorsun?"

"Evet. O zamanlar pek çok Tavalı Starken'dan Altaria'ya kaçıyordu. Birlik o bölgeye daha yeni baskı yapmaya başlamıştı. Bunu hepimiz biliyorduk. Ama yine de oldukça kârlıydı ve Chaz, Probekein'ların çok yüksek ücretler ödediği nadir mineralleri taşıdığını duyduğu bir Trimala yük gemisinden büyük bir vurgun yapmak için son bir sefer daha yapmak istedi. Kardeşi bu konuda bana yalan söylemesine yardım etti ve Vasili'yi gemiye bindirerek yola çıkı. Gerçekten nereye gittiğini öğrendiğimde, onu durdurmak ya da Vasili'ye ulaşmak için artık çok geçti."

"Zēritui."

Sertçe yutkundu. "Teşekkür ederim. Chaz'ın cenazesinden üç gün sonra evimizde oturmuş Vasili'ye yemek yedirmeye çalışıyordum ama Vasili kıpırdamıyordu. Konuşmuyordu. Komaya girmişti ve travma geçiriyordu. Ve Chaz'ın kardeşinin kapımızın önünden geçerken güldüğünü duydum."

Karanlıkta Jullien'e bakmak için kollarının üzerinde yükseldi. "İçimde bir şey koptu. Gerçekten duydum. Vas'ı kucağıma aldım, anneme teslim ettim, sonra dışarı çıktım ve Pietr'e Calibrim'de meydan okudum. Otuz dakika sonra ayaklarımın dibinde ölmüştü ve Trajen beni Gorturnum'un amiral yardımcısı olarak atadı. Birçok kişi kaptanlıktan amiral yardımcılığına yükselmenden memnun olmasa da, bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu. İsteddiği kişiyi seçmek onun hakkı ve hiçbirine güvenmiyordu. Bana neden güvendiğinden de emin değilim." Boş boş iç geçirdi. "Her neyse, arkamızdan bu konuda baktan yorumlar yapıyorlar. En yaygın olanı, tabii ki, birlikte yattığımız ve onun kocamı öldürdüğü. Pietr bunu öğrendi ve ben de bu yüzden onu öldürdüm - Vasili'nin bu gece kavga ettiği ve sana söylemek istemediği diğer şey de buydu. Bu çok saçma ama bazılarını dedikodu yapmaktan alıkoymuyor."

"Daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, ben duymadım."

"Güzel."

Saçlarını yanağından geriye doğru taramak için uzandı. "Ve şimdi onlara dedikodu yapacakları yepyeni bir konu verdin."

Gülümsedi. "Umurumda değil. Unutma, ben de Andarion'um. Sevdiklerimi korurum ve başkalarıyla iyi geçinmem. Bir Andarion erkeğinin *meiranını* korumasından daha korkutucu tek şey-"

"Soyunu koruyan bir Andarion dişisi." "Aynen öyle. Ve buna artık sen de dahilsin Hançer Altaan."

Ama Jullien onun kollarında uyumak için yerleştiğinde bile, bunun geçici olduğu hissinden kurtulamadı. Bir şey onun için geliyordu. Sanki gerçek Hançer Ixur odada durmuş, ona bakıyor ve hepsini yere sermek için uygun anı bekliyordu.

Yoksa tanrılar, hepsini elinden aldıklarında acı çekmesini izlemek istemeselerdi neden ona bu kadar çok şey versinlerdi ki?

Birkaç saat sonra kalkıp kapıları ve Vasili'yi kontrol edene kadar bunun gülünç olduğuna kendini neredeyse ikna etmişti. Ushara ona her şeyin kilitli olduğunu söylemiş olsa da, sadece emin olmak istemişti.

Şarj etmek için bağlantısını eline aldı ve ilk kez bir mesaj aldığını fark etti. Garip...

Ushara dışında kimsede numarası yoktu. Kontrol etmek için telefonu açtı ve kalbi durdu.

Nerede saklanıyorsun, küçük tavşan? Seni unutmadık. Seni bulacağız, Julie. Ve bağırsaklarınızla ziyafet çekeceğiz. Corela'nın köpekleri seni görene kadar dinlenmeyecekler.

Hain yaptığının cezasını çekecek ve gerçek Tadara tahtına geri dönecek. Kelleni bir ödül olarak alacağız.

Bu kaygı verici olsa da, gerçekten umurunda değildi. Metinde onu rahatsız eden şey tehdit değil, ondan sonra gelen kod parçasıydı. Büyükannesi görevden alınmadan önce WAR'la çalışırken kullandığı ve gönderdiği şifreli şifre.

Eriadne, Braxen Venik ile birlikte Liman Yıldız İstasyonu'nda. Yıllardır birlikte çalışıyorlar, Andarion gemilerini ve saltanatına tehdit olarak gördüğü herkesi avlıyorlar. Bilgi sızdırıyor ve bunun için Tavalı'den kazanç sağlıyor. Andarion güçlerini azaltarak Tavalı'nin daha az devriye gezilen bölgelerden geçmesine izin veriyor, böylece düşmanlarını ortadan kaldıracak ve rakiplerini alt edebilecek.

XX Hançer Ixur

Kahretsin. Hâlâ o takma adı kullandığını biliyorlar mıydı? Eğer bu ortaya çıkarsa, öldürülmesine neden olabilirdi. Sadece Andarionlarla değil, şimdi de Tavalı ile. Venik, Gorturnumların rakip klanı olan Portnurmum Ulusunun Yüksek Amiraliydi. Trajen onu ne kadar severse sevsin, onu Venik'e teslim etmekle yükümlü olacaktı. Ve iki ulus arasındaki husumet göz önüne alındığında, Venik Jullien'in boğazını kesmekte tereddüt etmeyecektir.

Artık Ushara ile evli olduğuna göre, Venik onun da kellesini isteyebilirdi.

Kalbi hızla çarpan Jullien çipi bağlantısından çekip çıkardı ve yok etti. Kimsenin onu burada izini sürmek için kullanması riskini almak istemiyordu. Eğer ona ulaşabilirlerse, o zaman onunla yerini tespit edebilirlerdi. Daha önce Ushara'ya gösterdiğinde yanlışlıkla etkinleştirdiği anne babasının fotoğrafında gömülü bir şey olmalıydı. Onu bulabilmelerinin tek yolu buydu.

Daha dikkatli olmalıyım. Bunun gibi bir hata daha yaparsa işi tamamen biter.

Zaten öyle olmasaydı.

BÖLÜM 12

"Onun burada ne işi var?"

Jullien, Ushara'nın ofisine girer girmez Zellen'in *sıcak* karşılaması karşısında kaşlarını kaldırdı. Emir subayına şeytani bir sırıtış attı. "Bugün resmi Bir Sapıĝı İşe Götürme Günü. Notu almadın mı?"

Ushara kahkahayı patlattı. "Mürettebatımla alay etmeyi keser misin?"

Jullien ona hâlâ takıldığını belli eden bir ses tonuyla, "O başlattı," dedi. "Ayrıca, ben uslu *duruyordum*. Onu vurmuş falan değilim... yapmaya başladığım şey buydu."

Zellen bu sözler karşısında soldu.

"Şaka yapıyor." Ofisine doğru yöneldi.

Jullien, Zellen'in masasında duraklayarak ona ölümcül bir kaş çattı. "Hayır, değildim," dedi uğursuz bir fısıltıyla. "Ama bu aramızda kalsın, olur mu?"

"O küçük tatlı kışını buraya getir. Şimdi."

Jullien itaat etmeden önce Zellen'e son bir kez baktı. Sonra da ofisine girerken ona kibirli bir sırıtış fırlattı. "Bu Tavalı yasalarına göre cinsel tacize girer mi?"

"Sadece sana şaplak atarsam."

Bu da onun diğer kaşını ani bir umutlu ilgiyle kaldırmasına neden oldu. "Gerçekten mi? *Böyle* bir ödül için ne kadar kötü olmam gerekiyor?"

Tekrar gülmemeye çalışarak adamın ceketini kaptı ve diğer meraklı seyirciler dedikodu yapmaya başlamadan önce kapıyı çarpması için ofisine sürükledi. "Sana ne oluyor da böyle şeyler yapıyorsun?"

Kırmızı gözlüklerini kaldırarak gözlerini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Belki de teyzem haklıydı. Ben Korılon'un vücut bulmuş haliyim."

Ushara onun gözlerinin hâlâ canlı bir şekilde kırmızı olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Gözlüklerini tekrar aşağı indirdi ve şimdi normal Andarion gümüşü beyazı gibi görünüyorlardı. "Bunlar takılıyken neden beyaz görünüyorlar?"

Gözlerini ona dikti. "Merceklerden kaynaklanan optik yanılsama. Spektrum filtreleri olduğu için bununla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

Gözlüğünü tekrar çıkardı. "Stralen artık kalıcı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ailemde daha önce hiçbir erkekte olmadığı için bu durum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama solmadıkları için öyle olduğunu varsayıyorum."

Parmaklarını adamın alnında gezdirdi. "Acı veriyor mu?"

"Hayır. Bir fark göremiyorum... bana her yaklaştığında *bunun* olması dışında." Elini şişmiş kasıklarına bastırdı. "Bu *oldukça* can sıkıcı ve dikkat dağınıcı." Nefes alıp verirken dudağını ısırdı ve bir erkeğin yüzünde gördüğü en ateşli, en muhtaç ifadeyle ona baktı. "Tek düşünebildiğim senin içinde olmak." Kendini onun açık avucuna sürttü ve geri çekilip yüzünü buruşturmadan önce onu öptü. "Evet, bu durum kesinlikle rahatsız edici olarak nitelendirilebilir ve pantolonumun bol olmasına sevinmeme neden oluyor."

Biri kapıyı çaldı. "İçeri gel."

Zellen öfkeli bir bakışla içeri girdi. "Sen ... *onunla mı* evlendin?" Zamiri telaffuz ediş biçiminden, asıl söylemek istediği şeyin yerine bunu kullandığı belliydi.

"Sanırım evraklar geldi." Zellen acı dolu bir ses çıkardı. "."

"Bunu dosyalamanı ve Dagger'ın her şeye erişebildiğinden emin olmanı istiyorum. Artık Davel'in ekibine yardımcı olarak atandı, bu yüzden kimliğe ve rozetlere ihtiyacı olacak."

"Hangi isim altında?"

"Altaan."

"Bunu ailenle konuştun mu?"

Zellen'e sert bir bakış attı. "Ben kendi başıma bir aile reisiyim ve senin amiranim. Bunu kimseyle paylaşmama gerek yok."

"Ixur bende kalacak." "Ju-"

"Shara," dedi hızla, yanlış ismi kullanmadan önce sözünü kesti. "Bu, aileni uzak tutacaktır. Zellen haklı. Yeterince tereddüt . Açık bir yaraya tuz basmaya gerek yok."

Onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Kendilerine gelene kadar biraz yardımcı olabilirdi. "Pekâlâ."

"Peki bunu gerçekten kayda geçirmek zorunda mıyız?" Jullien ona sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece çok fazla düşmanım var ve onların seni ya da Vas'ı bulmasını istemiyorum. Ne kadar az belge izi olursa ikiniz de o kadar güvende olursunuz. Beni tek başıma avlamaya devam etmelerini tercih ederim."

Zellen başını salladı. "Bu konuda haklı."

Ushara onun önerisine karşı çıktı. "Bu durumda Tavalı Yasaları altında hiçbir korumanız kalmaz."

"Senin yerine ifşa olmayı tercih ederim. Ve sanırım ikimiz de Vas yerine beni asmayı tercih ederiz."

Bakışlarını Jullien'e dikti. "Şimdi de kirli oynuyorsun."

"Biliyorum. Ama o elle ben kazandım, değil mi?"

"Senden nefret ediyorum."

Jullien ona göz kırptı. "Evet, ben de."

Zellen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki ben onun evraklarıyla ne yapıyorum?"

"Onu Davel'in ekibine tek olarak koyun." "Bu sefer emin misin?" Zellen sordu.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Hayır. Başka bir koca daha kaybetmek istemiyorum." "Kalbini kırmayacağım, Shara. Sana şeref sözü veriyorum."

"Yapmasan iyi edersin. *Sana* şeref sözü veriyorum. Tophet'e ineceğim, Koriŋon'u kendim bağlayacağım ve eğer yaparsan bunun için kıcını tekmelemek üzere doğruca sana getireceğim."

"Evet, mu tarra."

Zellen başını ona doğru eğdi. "Pekâlâ. Emirlerini alacağım ve onu aday olarak kayıtlarımıza ekleteceğim. Sanırım Davel bunu biliyordur?"

"Öyle. Hem Trajen hem de ben onun vatandaşlık adaylığını destekliyoruz. Düne geri dönelim. Tavalı koruması olmadan bir dakika daha rıhtımda kalmasını istemiyorum."

Zellen başıyla onayladı. "Tamam. Masamda ona verebileceğim ve yanında götürebileceği birkaç horoz rozeti var."

"Teşekkür ."

"Sizin için her şeyi yaparım Amiral. Öğleden sonraya kadar evrak işlerini halledeceğim. Akşam yemeğine kadar ona rozet takıp kodlayacağız."

"Minnettarım."

Zellen onu selamladıktan sonra gözlerini Jullien'e çevirdi. "Sonunda berduş tarzından vazgeçmek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

"Siz insanların benim nasıl giyindiğimle ne alıp veremediği var? Kahretsin, saraydaki züppelerden bile daha kötüsünüz." Gözlüklerini burnunun köprüsüne indirerek üzerinden baktı, kalçasını ve elini sümüklü bir züppenin mükemmel hareketiyle kaldırdı. "O da ne? Geçen sezonun Yetur ve Babineaux'su mu?"

Yoksulluğa mı düştünüz yoksa yeni bir avam işi haute couture özentisi trendi mi başlatmaya çalışıyorsunuz?"

Zellen gözlerini devirirken Ushara güldü. "Bu rolde çok inandırıcısın, aşkım."

"Evet." Jullien kaşlarını çattı ve gözlüklerini tekrar yerine itti. "Kötü psikotik flashbackler yaşıyorum. Bunu bir daha yapmama asla izin verme."

"Ve ağabeyi de seni gemisine aldıkları ya da askere aldıkları bir serseri gibi görünmene izin vermeyecektir. Korumamız gereken bir itibarımız var. Ve serseriler korkutucu değildir."

Jullien alay etti. "Aynı fikirde değilim. Bence psikopatlığı kendi kıyafetlerimle oldukça iyi taşıyorum. Bazı sert karakterlerin bana yaklaşırken karşıdan karşıya geçmesine neden olduğumu bilmenizi isterim."

"Eminim öyledir, ama her şeyden çok pis kokunuzdan korktuğunuz içindir."

"Belki, ama yine de önce göz kırptılar ve kaçtılar."

"Pekâlâ çocuklar." Ushara, sözlü atışmaları daha kötü bir hal almadan önce onları ayırdı. "Yapacak işlerimiz var. Ve Zellen haklı, Tavalı olarak uçmak için savaş kıyafetleri gerekli. Kodlara uygun en az beş yumuşak ve iki sert zırh satın almanız ve bakımını yapmanız gerekecek."

"Gerçekten mi?" Jullien sordu. İkisi de başını salladı.

"Ve bunları ve diğer ekipmanlarınızı, UTC tarafından belirlenen doğru kalite, renk ve standartlarda olduklarından emin olmak için her altı ayda bir denetime sunmanız gerekir."

Jullien inledi.

"Ona bir kılavuz getireceğim, Amiral."

"Teşekkürler, Z."

Jullien dudağını kıvrarak kaşlarını kaşıdı. "Lanet olsun, çok ."

Omuz silkti. "Tavalı, yükümlülükle birlikte gelen bir onurdur. Kimsenin hiçbir şeye hakkı yoktur. Rütbelerimizi ve rozetlerimizi taşımaya hak kazanırsınız. Önümüzdeki iki yılın tüm amacı, Ulusumuzun tam yetkili bir vatandaşı olmak için gerekenlere sahip olup olmadığınızı görmektir."

"Ama eğer seçilebilirsen," dedi Zellen ciddiyetle. "Bir daha asla ailesiz kalmayacaksın. Bizden birine karşı suç işleyen bir Tavalı büyük bir önyargıyla avlanır ve acımasızca infaz edilir. Adaletimizin yanlış tarafında olmak istemezsin."

Jullien, Zellen'in inanmak için çok yaşlı olduğu bu kör iyimserlik karşısında dilini ısırarak zorunda kaldı. Elbette, bunun o kadar basit olmadığını biliyor olmalıydı. Ve hiçbir şey

birine tamamen güvenilebilirdi. Ushara'nın kocası, bir insanın nefret ve kıskançlık duygularının onu yozlaştırmasına ne kadar kolay izin verebileceğinin yalnızca bir örneği idi.

Ve en ufak bir et parçası ya da ayakkabı bağı için birbirlerini parçalamaya hevesli havlayan köpeklerle dolu bir avluda büyümüştü.

Küçük yaratıklar. Küçük meseleler. Biri baloda benzer bir elbise giydiği, diğeri daha genç bir eşe sahip olduğu ya da daha az yüz kırışıklığı olduğu için birbirini zehirleyen kadınlar görmüştü. Eriadne'nin gözüne girmek için birbirlerini bıçaklayan, ancak birkaç hafta sonra kolonyasının kokusundan hoşlanmadığı için boğazlarını kesen erkekler.

Bunu uyduruyor olmayı ne kadar isterdi. Gördüklerine bakılırsa Taveli de en az diğerleri kadar yolsuzluk ve acımasızlık yapabiliyordu. Ancak Jullien söz konusu olduğunda bir şey her zaman doğru olacaktı... "Önce boğazımı kesmeyen kimseye ihanet etmem. Ama eğer benim için gelerseniz, tüm bahisler kapanır. Kimse beni öldürüp de yaşayamaz."

Zellen Ushara'ya dönmeden önce homurdandı. "Benden başka bir isteğiniz var mı Amiral?"

"Hayır, teşekkür ."

O gittikten sonra Jullien'le yüzleşti ve onun için ceketini düzeltti. "Bunun için hazır mısın?"

"Ne için?"

"O kapıdan çıktığında, sen TNT'sin. Eğitimdeki Taveli. Sizi test edecekler ve taciz edecekler. Davel'in ekibinin her üyesi, Taveli olmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığınızı görmek için önümüzdeki iki yıl boyunca sizi kırmak için ellerinden geleni yapacak. Vatandaşlığınızı reddetmek için her türlü sebebi arayacaklar. Ne olursa olsun kaptan ve mürettebata mutlak sadakatinizi kanıtlamanız gerekecek. Hepsinden önemlisi, Ulusa sadakatinizi kanıtlamanız gerekecek. Fetchyn ya da Tavalian olduğunuzda, tacizin bir kısmını hafifletirler."

"Ne zaman?"

"Zaten vatandaş olan biriyle akraba, bu yüzden kocam olarak listelenmeni istedim. Onların haberi olmadan sana yapabileceklerinden çok korkuyorum. Mürettebattan bazılarına neler yaptıklarını gördüğümü tahmin bile edemezsin."

Onun endişesini takdir etse de bu konuda endişelenmiyordu. "Mahkûmları oraya tıkan Tadara'nın torunu ve tahrirleri olarak hapse atıldım. Bana zaten yaşadıklarımın daha kötü bir şey yapabileceklerinden şüpheliyim."

Ushara, onun geçmişindeki inanılmaz dehşetleri maskeleydiğini bildiği bu duygusuz sözler karşısında irkildi.

Saçlarını yanağından geriye doğru taradı. "İnan bana *Ger Tarra*, kendimi öldürmek için bileklerimi kendi dişlerimle çiğnememin bir nedeni var."

Hıçkırıklara boğuldu.

Parmaklarıyla çenesini yukarı kaldırdı ve ona şefkatli bir gülümseme sundu. "Senden ve Vasili'den uzakta olduğum ve düşmanlarımdan hiçbiri seni burada aramayı bilmediği sürece iyi olacağım. Zaten ben hareket halindeyken peşimde olmalarını tercih ederim."

Başını sallayarak ona sarıldı ve onun kendisiyle paylaşmayı reddettiği tüm kâbusları hayal etmeye çalıştı. Geceleri onun hâlâ uyuduğunu sandığında yerlerde volta atmasına neden olan kâbusları. "Keşke seni bir daha hiçbir kötülüğün sana dokunamayacağı yastıklı bir odaya sarıp sonsuza dek güvende tutabilseydim."

"Sadece orada bana katılırsan." Bağlantısı vızıldarken onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yapman gereken işler var. Benim de öyle. Sonra görüşürüz."

İsteksizce onu serbest bıraktı.

Kapıda duraklayıp ona doğru döndü. "Vasili'nin bugün okuldan sonra deneme sınavı olduğunu unutma. Onu senin için almamı ister misin?"

"Tamamen unutmuşum. Evet, bu çok yardımcı olur. Teşekkür ." Başını eğerek kapıdan çıktı ve kapıyı kapattı. Ushara bir an için orada durdu, onun yokluğunu fiziksel bir ağrı gibi hissediyordu. Onun için nasıl bu kadar çabuk bu kadar önemli hale gelmişti, hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, o her şeyden nefret etmeli.

Ama yapamadı. Bunun yerine, tek yapmak istediği onu korumak ve zarar görmesini engellemekti. Bunun hiçbir anlamı yoktu ama yine de içindeki ihtiyacı inkâr edemiyordu.

Şimdi ailesine söylemek zorunda kalacaktı ve onlar da kesinlikle çıldıracaklardı. Jullien'e karşı cesur bir yüz ifadesi takınmış olsa da, nasıl tepki verecekleri gerçeği onu dehşete düşürmüştü.

Tek umudu, onların da kalplerinde anlama ve affetme duygusunu bulabilmeleriydi. Eğer bulamazlarsa...

Bu hayatının en büyük hatası olabilirdi.

* * *

"Hey!"

Jullien, Zellen'in keskin karşısında durakladı.

"Rozetlerinizi ve manuel erişim kodunuzu unuttunuz."

"Özür dilerim. Başka şeylere odaklanmıştım." Jullien masasına yöneldi.

Zellen onları vermedi. Aksine onları kucagında tuttu ve sert bakışlarını ona dikti. "Gözlerin neden şimdi beyaz? Daha önce değillerdi."

Jullien ona gerçek rengini göstermek için gözlüğü aşağı çekti.

"*Titana rael.*"

Sırıttı. "Evet, aynen öyle ve ben de öyleyim."

Zellen kaşlarını çatarak Ushara'nın kapısına baktı, sonra tekrar Jullien'e döndü. "Bu en azından benim aklımı yatıştırdı."

"Nasıl yani?"

"Tamamen kendine hizmet eden bir piç olmadığını biliyorum. Bu sabah emirleri gördüğümde ilk düşündüğüm buydu. Sonra onun adını kullanmak istemediğinde ya da evliliğinden kimsenin haberdar olmasına izin vermediğinde iyi olabileceğin konusunda bazı şüphelerim vardı. Sanırım seni kocası olarak göstermeyerek ne beklemen gerektiği konusunda seni uyarmış."

"O yaptı."

Yine de tereddüt etti. "Bunu sana yaptığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum, kara yürek. Davel neredeyse özel bir Fyreblood ekibini yönetiyor. Hepsinin senin türüne karşı bir garezi var. İkisinin gözü Amiral'in üzerinde. Onun senin olduğunu öğrenirlerse, onun için seni deşerler."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Doğrulup bir kâğıda bir şeyler karaladı, sonra yırtıp Jullien'e uzattı. "Bunu yerel optometriste götür. Stralen gözleri maskeleyebilen bir kontakt lens yapıyor. Seni benim gönderdiğimi bildiği sürece, seninle kayıt dışı çalışacak ve soru sormayacak. Bunu gizli tut."

"Teşekkürler."

Zellen başını salladı ve masanın üzerinde duran ve doldurulmuş bir başka fişi ona uzattı. "Bu TBX'te bir kredi limiti. Sana uçmak için ihtiyacın olanı verecekler ve kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şeyi ekleyip seni oyalamayacaklar. Benim adıma olduğu için bana ondalık borcun olacak. Ama merak etmeyin, sizden faiz almayacağım. Bakiyeyi ödeyene kadar aldığının yüzde beşini keseceğim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Sheila benim kız kardeşim ve onun ve yeğenim için yaptığın her şeyi biliyorum. Gitmene çok üzülecek ve sana bu kadar bağlandığına göre o kadar da kötü biri olamazsın diye düşünüyorum."

Jullien istifasını vermek zorunda kalacağı düşüncesiyle hüzünle gülümsedi. "Evet, ben de onu özleyeceğim. Onunla çalışmak çok eğlenceliydi."

"Böyle düşünen tek kişinin sen olduğunu söylediğimde bana inan."

"O zaman onu tanımaları gerekir. Ve endişelenmeyin. Onu zor durumda bırakmayacağım. Biz ayrılmadan önce onun için tüm projelerimi bitireceğim."

Zellen tek sağlam gözünü Jullien'e dikti. "Onu planlandıktan neredeyse sekiz hafta önce çalıştırdığınızı söyledi."

Umursamazca omuz silkti. "Fazla uyumam."

"Ve tüm çalışma saatlerini de kaydetmiyorsun. Ona göre, gerçekten çalıştığın her üç saatten biri için ücret alıyorsun. Onun bunu bildiğini bilmiyordun, değil mi?"

Jullien sustu.

Zellen yavaş bir nefes verdi. "Ushara zavallı kıcını gemimize sürüklediğinde düşündüğüm gibi biri değilmişsin...." Yamaları Jullien'e uzattı. "Tavali onaylı tam giymediğin sürece yama yapamayacağını unutma. Eğer Tavali sana cit olup olmadığını sorarsa, horoz, aday, CC, şeker kıçlı ya da TNT olduğunu söyleyebilirsin - bunlar inisiyasyon sürecinden geçenler için kullandığımız terimler. Kendinize henüz Tavali demeyin yoksa biri bunun için boğazınızı keser. Ve ne yaparsanız yapın, *hiçbir* Birliğin veya yerel LEO'nun sizi vücudunuzda veya üzerinizde Tavali gereçleriyle yakalamasına izin vermeyin, çünkü bunlar ağır suçlardır ve çoğu sistemde ölüm cezası taşırlar."

"İnanın bana, herhangi bir yerde herhangi bir LEO tarafından yakalanırsam bu endişelerimin en küçüğü."

Zellen güldü. "Sanırım bu doğru." Elini Jullien'e uzattı. "Gemiye hoş geldin... Hançer."

"Teşekkürler."

"Sheila'yı arayacağım ve işe biraz geç kalacağını söyleyeceğim. İşe gitmeden önce gözlerine dikkat etmeli ve Tavali kıyafetlerini giymelisin. Dünden sonra sicilinde daha fazla dramaya ihtiyacın yok."

Jullien onun önünde eğildi. "Evet, Gür Tana. Hemen ." Ve bununla birlikte dışarı çıktı. Ama dürüst olmak gerekirse, kıyafetlerini değiştirme düşüncesinden nefret ediyordu. Yeni kişiliğine daha yeni alışmıştı.

Şimdi birine adım atıyordu. Başka bir belirsiz rol.

Jullien bağlantısına uzandı, sonra bağlantısının olmadığını hatırladı. Kahretsin. olmadan kılavuza erişemezdi. Belki TBX'te vardır ve ödül avcılarını ve Birlik'i nerede olduğu konusunda uyaracak bir tarama yapmadan yeni bir tane alabilirdi.

Ama göz doktorunun muayenehanesine girdiğinde tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki izleniyordu.

Dönerek sokağı taradı.

Orada kimse yoktu. Yine de bu his devam ediyordu ve hayatı boyunca paranoyak olmadığını bilecek kadar çok takip edilmişti. Bu gerçikti.

, *seni piç?*

Daha da önemlisi, *kimdi?* Ushara ve Vasili için ne kadar tehdit oluşturuyorlardı?

Anılar bir flaş ışığı gibi yanıp sönüyor ve onu dizlerinin üzerine kmekle tehdit ediyordu.

Doğduğu andan itibaren, bir ölüm tarlasının ortasında duruyormuş gibi hissetmişti; düşmanlar her taraftan üzerine saldırıyor, onu kalbinden bıaklamaya çalışıyordu. Birçok kez başarılı olmuşlar ve o da tkezeleyerek yere dşmişti ama tüm bunlara rağmen kendini tekrar ayağa kalkmaya zorlamıştı.

Darbe ne kadar sert olursa olsun, ne kadar uzanıp ölmek isterse istesin, inatla düşmeyi reddetmişti.

Indurari.

"Beni istiyorsan, sürtük... savaşa hazır olsan iyi edersin." nk değişmeyen tek gerçek, sessizce mezara gitmeyeceğiydi. Ve nasıl yapılacağını bildiği tek şey acısıyla savaşmaktı; onu hem besleyen hem de iliklerine kadar kanatan eli ısırarak.

Bu sefer sadece kendi kıını korumuyordu. Onun için çok daha değerli bir şeyi koruyordu.

Ve bu onu her zamankinden daha ölümcül yaptı.

BÖLÜM 13

"Bu saçmalık! Gorturnum HAP'ı görmek istiyorum! Şimdi!"

Ushara yirmi dakika önce bu *güzel* durumla ilgilenmesi için çağrıldığı ana iniş pistinde dururken Malys Venik'e bakarak başını salladı. Porturnum Tavali'nin Yüksek Amirali ve bir Qillaq savaşçısı olan Brax Venik'in karısı olan bu yaratık ele avuca sığmaz biriydi. Kocasının Birlik pususunda hasar gören birkaç gemisiyle birlikte gelmişti. Bu nedenle Malys, Ushara'dan Gorturnum'un en hızlı gemilerinden bir düzinesini mürettebatını eve götürmeleri için teslim etmesini talep ediyordu.

Evet, sanki öyle bir şey gibi.

Tophet'in en sıcak çukurları .

Hepsi Tavali olsa da, o kadar da yakın bir aile değillerdi ve bu durum Malys'e mürettebatlarının ya da Trajen'in şahsen sahip olduğu Gorturnum gemilerini kullanma hakkı vermiyordu.

Ushara'nın rütbesini ve konumunu bu kadar açıkça hiçe sayması onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı ve bunun için dişiyi yumruklamamak için elinden geleni yapıyordu. Ne de olsa o Pavakahira Andarion'du ve bu Qill'i ateşe verme isteğini bastırmak zordu. "Burada yetkili VA *benim* Komutan Venik ve *benimle* ilgileneceksiniz."

Uzun boylu ve daracık kırmızı savaş kıyafeti içinde delicesine güzel olan Malys, Ushara'nın vücuduna alaycı bir bakış fırlattı. "Ben ikinci diziyi uğraşmam, tatlım. Yerek? Şu küçük tüyü yolumdan çek."

Dev dağ Malys'in emriyle öne doğru adım attığında derin ve yankılanan bir ses duyuldu.

"Yerek, bu senin için *son derece* kötü bir fikir olur, gelecekteki sağlığın ve hareketliliğin üzerinde yıkıcı sonuçları olur. Cidden, geri çekilmeni ve bir kahve molası vermeni öneririm."

Ushara, Jullien'in asil doğumunun tüm ağırlığını taşıyan soğuk ve ölümcül sesi karşısında gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Bu, ordulara komuta etmeye ve şaşmadan itaat edilmeye alışkın bir erkeğin sesiydi. Ona şöyle bir baktı

Omzunu silkti ve görmeye alışık olduğu serseri erkeği değil, göz kamaştırıcı bir yabancıyı fark edince iki kere düşünmek zorunda kaldı.

Bu, eski medya fotoğraflarında gördüğü, Andaria'nın tahrs'ı olan o tertemiz, mağrur züppe ya da kalbini kazanan sevimli ayaktakımı değildi. Onlara yaklaşan erkek zar zor tanınabiliyordu.

Uzun deri ve süet paltosu ile Tavalı kol dikişli savaş kıyafeti içinde siyah üzerine siyah giyinmiş, ölümcül bir yırtıcı gibiydi. Kloş kolonyal tarz ona çok yakışmıştı. Paltonun her iki tarafı da özel gümüş saplı blasterlerinin varlığını göstermek için arkadan bağlanmıştı. Etrafını saran ölümcül aura ile sert görünmek için onlara ihtiyacı olduğundan değil. Azıcık kendini koruma duygusu olan herkesi dehşete düşürmeye yeterdi.

Gümüş süslemeli kılıfı, sol bileğine taktığı garrotte zinciri ve yeni tokalı botlarıyla uyumluydu. Artık bir çift siyah deri parmaksız eldiven ve özel bir kılıfın yanı sıra, kimsenin nereye baktığını anlayamaması için gözlerini onlardan gizleyen koyu renkli güneş gözlükleri de vardı. Birlik suikastçıları tarafından kullanılan sinir bozucu bir taktik avantaj.

Eski Jullien'den geriye kalan tek şey boynuna hâlâ taktığı uzun siyah atkısı ve bir şekilde sakal bırakmamayı başardığı seksi, düzgün kesilmiş bıyıklarıydı.

Adam muhteşem ve baştan çıkarıcıydı ve bunu fark eden tek kişi o değildi.

Aslına bakılırsa, şu anda onun üzerinde olan ilgi miktarı onu bu mevcut durumdan daha fazla kızdırmaya başlamıştı. Malys'in yüz hatları bile yavaş ve minnettar bir gülümsemenin yüzüne yayılmasıyla yumuşadı.

"Peki, burada neyimiz varmış?" Jullien'in kolundaki yamaları görünce gülümsemesi soldu ve onun gerçek bir rütbesi olmadığını fark etti. "Üstünüzü şiddetle tehdit etmeye cüret mi ediyorsunuz?"

Jullien alaycı bir şekilde homurdandı. "O hiçbir şekilde benim üstüm değil ve bu bir tehdit değil, *mu tara*. Aksine vücudunda aşırı ve kanlı bir şiddetin mutlak bir vaadi. Amiralime düşmanca bir niyetle yaklaştı. Bağırsaklarını deşmediğim için şanslı." Sonra Ushara'ya sevimli bir sırıtma geçti. "El kitabını okumaya başladım."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye alay etti onunla.

"Ya da en azından kardeşin, çünkü benim eylemlerim yüzünden onun kıcı sıcak koltukta.... *Benim* CO'm olduğu için çok pişman olacak." Jullien tekrar Malys'e döndü. "Bu da seni mutsuz etmekte özgür olduğum anlamına geliyor. Bu düşünce içtenlikle hoşuma gitti."

"Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır ve bu ulusun gazisini tehdit etmeniz açıkçası umurumda değil."

"Seni kırbaçlatacağım."

Jullien ona ürpertici bir gülümseme verdi. "Bunu deneyen son kişi acılar içinde öldü ve benim babalığımı sorgulamaya başladı."

Malys'in burun delikleri, Jullien'in topuklamak üzere olmadığını anladığında alevlendi. Ushara ile yüzleşti. "Benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin? Cezasız mı bırakacaksın?"

Ushara dişlerini sıktı. Andarion erkekleri geri adım atmazdı, özellikle de stralen olanlar. Jullien onu koruyordu. Ama Malys bir Qill'di ve onlar da geri çekilmezdi. Bu kötü bir durumdu ve nasıl yatıştıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jullien'in çenesinde bir tik başladı. "Sanırım burada Adalet Gözetmeninin ve konseyinin rekabet halindeki hedeflerin başarısızlığı olarak adlandıracağı bir durumla karşı karşıyayız. Gemilerinizi kırdınız. Ve bu çok utanç verici. Onları daha iyi kullanmayı öğrenmelisiniz. Şimdi de bizimkileri tazminat ödemedi teslim etmemizi bekliyorsunuz. Bölgenize girip bunu yapsaydık, Venik bize koca Andarion kışını öpmemizi söylediler. Venik ve Thaumarturgus arasındaki geçmiş hakkında bildiklerimi göz önüne , ısrar ettiğiniz bu görüşmeyi yapmak isteyeceğinizi hiç sanmıyorum. Bu yüzden VA'mı idare etmeye çalışmak yerine, hayatlarınızı kurtardığı için ona teşekkür etmenizi öneririm."

Malys mesafeyi kapattı. "Sen Andarion musun?" "Evet, benim."

"Kast mı?"

"Duruşum ve söz dizimim göz önüne alındığında, bunun açık olduğunu düşünmeliyim."

"O halde kocamın ondan ne istersem yapacağını bilmelisiniz. Çocuklarının annesi olarak Brax'a tam bir sadakatle bağlıyım. Bu nedenle ondan ve benden korkmalısınız."

"Ve karım da benimkini tutuyor. Bu yüzden benden korksan iyi edersin ve onun önünde tir tir titremelisin."

"Karın mı?"

Jullien geri adım atarak Ushara'ya doğru eğildi. "Onu tanıdığınızdan daha fazla tanıdığınıza inanıyorum."

Malys sonunda neler olduğunu tam olarak anladığında anında soldu.

Ushara aralarındaki mesafeyi kapatırken, Malys eğilip Jullien'in kulağının dibine fısıldadı.

"O gözlükleri sebepten dolayı mı takıyorsun?" "Evet."

Daha da solgunlaştı. "Görünüşe göre haddimi aştım Amiral Altaan. Ancak, gemilerimizi ve kargomuzu en kısa sürede buradan çıkarmam şart.

mümkün olan en kısa sürede. Ne gibi kolaylıklar ?"

"CP'mizi bu konuda bilgilendireceğim ve size haber vereceğim. Lütfen o zamana kadar misafirperverliğimizden yararlanmaktan çekinmeyin." Ushara geri adım attı. "Zellen? Porturnum misafirlerimiz için bir eskort sağlayabilir ve biz onları yolda görene kadar onlarla ilgilenilmesini sağlayabilir misin?"

"Evet, hanımefendi."

Jullien onlar gidene kadar konuşmadı. "*Onları izlemek* için güzel bir kod."

Kadın homurdandı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Evliliğimizi bir sır olarak saklamak istediğini sanıyordum."

Yüzünü sevimli bir ifadeye büründürerek bıyıklı yanaklarını kaşdı. İşte çok iyi tanıdığı, kendinden emin olmayan Jules buydu. "Evet, çuvalladım. Ve hepimiz onu yere sermediğim için şanslıyız. Eğer sana bir adım daha atsaydı... hiçbirimiz için hoş olmazdı. Bir HAP'ın karısına saldırmanın cezası nedir?"

"Bilmek istemezsin." "Ben

de öyle düşünmüştüm."

Onu o koyu gözlüklerin ardından görmeye çalışırken kalbi hızlandı. Uzandı ve gözlükleri çıkardı. Gözleri kırmızı yerine yeşildi ama her zamanki ela renginde değildi. "Gözlerinin nesi var?"

"Bunlar straleni gizlemek için renkli lensler."

"Bu güvenli mi?"

Sanki onu kızdırmışlar gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Görüş alanımı biraz kısıtlıyor ama çok da kötü değil. Bu set ve bir çift düz beyaz olan var, böylece tam kanlı görünebiliyorum. Onları görmek zorunda olan kişi sen olduğun için tercih ettiklerini seçmene izin vereceğimi düşündüm."

Gözlüğünü katladı ve ona uzattı. "Hangi renk olursa olsun gerçek gözlerini seviyorum. Onlarla mutlu olduğun sürece benim için hiç fark etmez.... Ama," diye duraklayarak ona gülümsedi. "Stralen'i tercih ettiğimi itiraf etmeliyim. Çünkü onları gördüğümde hala benim olduğunu anlıyorum."

"Her zaman öyle olacağım."

Ushara elini eşarbının üzerinde gezdirirken dudağını ısırdı. "Tavali sana çok ."

"Yemek için yeterince iyi mi?" diye hafifçe alay etti.

Güldü. "Biri seni duyabilir."

"Beni endişelendiren kulak misafirliği değil." Aşağıya doğru sivri bir bakış fırlattı.

Ushara onun bakışlarını takip ederek dar pantolonunun içinde oldukça belirgin olan büyük şişkinliği gördü. Kocasını tanrılar tarafından oldukça yetenekliydi.

o bölüm. Yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu.

Jullien boğazını temizleyerek ceketini çözmek için arkasına uzandı. "Bir saniye bile uzaklaşmayın," dedi nefesinin altından.

"Yapmalıyım."

"Sadece ikimizi de utandırmak istiyorsan." Ceketinin düğmelerini hızla ilikledi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben şimdi işe gidiyorum. Ya sen?"

"İş."

Bir adım geri çekilmeden önce sevimli bir şekilde başını salladı. "Oh, yeni bir bağlantım olduğunu söylemeyi unuttum." Onu çıkardı. "Tekrar rakamlarınıza ihtiyacım var."

"ne oldu?" "Ele geçirildi."

"Nasıl yani?"

Cevap vermeyince endişelenmeye başladı. "Jules?" "Bir tehdit . Beni nasıl izledikleri hakkında hiçbir fikrim yok." "Geçerli mi?"

"Onu yok edecek kadar."

Kaybettiklerini düşündükçe kalbi sıkıştıyordu. "Bir şey kurtarabildin mi?"

Başını iki yana salladı. "Risk almaya değmezdi."

"Ondan geriye *bir şey* kalmadı mı?"

"Geçmişimden gelen hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Hayır! Anne ve babasının resmini düşündükçe gözleri doldu. Eski hayatından saklayabildiği tek şey buydu.

Artık şeyi yoktu. Tek bir anı bile

yok. "*Keramon-*"

"Yapma, Shara," dedi sertçe. "Ben senin gibi değilim. Sımsıcak bir çocukluğun o mutlu anılarına sahip değilim. Gerçekten, bırakıp gitmeye hazırım. Geçmişimden, olanları unutmak dışında istediğim hiçbir şey yok. Bana kalırsa, hayatım Gavin'in gemisinde gözlerimi açtığımda ve seni karşımda gördüğümde başladı."

Hıçkırıklara boğularak ona sarıldı. "Seni çok seviyorum."

"Evliliğimizi sır olarak saklamanın yolu bu değil, aşkım."

"Biliyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu, sonra çizgilerini birleştirdi. "İşine git. Hapse girmemeye çalış."

Sinirli bir şekilde homurdandı. "Söz vermeyin."

Başını sallayarak adamın Sheila'nın ofisine doğru gidişini izledi.

Dayam. O salınan çalım...

Onu takip etmek, kıyafetlerini yırtıp atmak, en yakın duvara yapıştırmak ve merhamet dileyene kadar o uzun sert vücuda binmek istiyordu. Chaz'e karşı hiç bu derece arzu duymamış olması ne garipti.

Ama Chaz *hiç böyle* görünmemişti.

"Ağzının suyu akıyor, *Kisa*."

Ushara, Ryna'nın kulağına gelen sesiyle hırladı. "Burada ne işin var senin?"

"Paka'nın evliliğinizi bildiğini size haber vermeye geldim." Bu beklenmedik sözler karşısında dehşete kapıldı. Kahretsin... "Ne? Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Zellen karısına söyledi, o da kız kardeşini aradı, o da arkadaşını aradı, o da annemizi aradı, o da Paka'ya koştu ve şimdi *sana* çok kızgın." Ryna ona sarıldı. "Ne olursa olsun, ben senin tarafındayım. İkizler ve Mary de öyle."

"Teşekkür ."

Yanağını Ushara'nınkine bastıran Ryna onun kulağına mırıldandı. "Küçük, güzel bir kıç var, değil mi?"

"Kocamın kıçına bakmaman gerekiyor, kardeşim."

Kekeledi. "O ofiste eğilmesine engel olamıyorum. Sence Sheila kalemini bilerek mi düşürdü?"

"Beni mı çalışyorsun?"

Ryna güldü. "Özür dilerim. Artık onun kıçına hayran hayran bakmayı bırakacağım." "Peki Paka ne kadar kızgın?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte... yaklaşık otuz."

Ushara yüzünü buruşturdu. "Harika. Venik'le ben ilgileneyim, sonra bununla ben ilgilenirim." Bugün daha ne kadar kötüleşecekti?

Ve bu soruyu sorduğunda, bunun retorik olmasını istemişti, tanrılara kişisel bir meydan okuma değil. Yine de günün geri kalanında her şey ters gitti.

Her şeyi.

Malys ve ekibi için bir ulaşım aracı bulduğunda ve onlar için uygulanabilir bir çözüm ürettiğinde, yaşlı cadalozla uğraşmaktan saçlarını yolmaya hazırды.

Eve iki saat geç kalmıştı ve sınırları harap olmuş, ikiye bölünmeye hazırды.

Yorgun ve sinirli bir halde kapısını açtı ve yabancı bir kahkaha sesiyle karşılaştı. Ve çarpışan metaller. Savaş ve küfür sesleri.

Bu da ne...?

Ushara merak ve biraz da endişeyle kapının aralık olduğu arka avluya gittiğinde Jullien ve Vasili'yi dışarıda oyuncak savaş dronlarıyla oynarken buldu. Birbirlerinin "canavarlarına" saldırıyor, yeteneklerini aşağılıyor ve iki küçük çocuk gibi etrafta koşturuyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti; birbirlerinin etrafında pervasızca daireler çiziyor, mobilyaların, çalılarının ve birbirlerinin üzerinden atlıyorlardı.

"Bu işte iyi olduğunu söylediğini sanıyordum, *chizzi*?" Vas'ın drone'u kafasına ateş edip kıl payı ıskalayınca Jullien eğildi.

"Ha! Sen yaşlısın, *žumi*!"

"Yaşlı mı? Ha! Kazanan benim."

Jullien tökezleyip neredeyse bir saksı bitkisine takılacakken Vasili ona bir ahududu üfledi. "Sen kazanmıyorsun. Şişman olduğun için üstüne düşmen kazandığın anlamına gelmez."

Dövüşmeye devam ederken öfkeyle "Ben şişman değilim," dedi. "Ben kabarık biriyim."

Vasili, Jullien'inkini yakalamak için dronunu kontrol etmeye çalışırken tüm vücudunu çevirdi. "Kıllı ve iğrençsin. Kabarık değilsin!"

Onlara ve hiçbir şey için durmadıkları gerçeğine -Jullien bir kase bitki suyuna bastığında ve Vas rüzgâr çanlarına koşup onlara dolandığında bile-gülerek, sevimli oyunlarını birkaç dakika daha izlemek için kapıyı itti. "Siz iki deli ne yapıyorsunuz?"

Dondular ve dronlar anında yere çakıldı.

"Onları evde bulundurmuyorduk." Jullien bunu o kadar hızlı ve savunmacı bir şekilde söylemişti ki, çocukken sarayda dronlarla oynadığı için kaç kez başının derde girdiğini merak etti.

"Ben de düşünmüştüm. geldiler?"

Vasili onunkini aldı ve ona doğru uzattı. "Onları biz yaptık! Ne kadar güzeller, değil mi?" Karmaşık cihazlara hayranlık duyuyordu. "Evet, öyleler."

Vas ona kullandıkları itici güç dişlilerini ve tankları göstermek için çevirdi. "Jullien bana mühendisliği öğretiyordu. Bu benim projemin bir parçasıydı."

Ushara Vas'ın coşkusuna gülümsedi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Jullien hâlâ yanlış bir şey yaptığından korkuyormuş ve bunun için ona bağırmaya başlamasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

Vas ona dronu açıklarken, Jullien içeri girdi.

Durgun ve alışılmadık derecede sessiz olan adam birkaç dakika sonra elinde küçük bir yemek tepsisiyle geri geldi.

Beklenmedik ödül karşısında sersemlemiş bir halde ona bakakaldı. "Nedir bu?"

"Akşam yemeği. Biz zaten yedik. Beklerdik ama ne kadar kalacağınızı bilmiyorduk ve Vas açlıktan ölüyordu. Bu yüzden seninkini senin için sıcak tuttuk."

Kalbine dokunarak gülümsedi, iyiliği için ölçülemeyecek kadar minnettardı. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

önce ona utangaç bir gülümseme verdi. Vas onun elinden dronunu aldı. "Rövanş!"

Peşinden koşarken Jullien'üzündeki gülümseme nihayet geri döndü. "Sen *Hadi Bryth!* Silahlanın!"

Onlara gülümseyerek yemek yerken savaşlarını izledi. Jullien tam yenilgiyi kabul etmişti ki kapısı çaldı.

"Ben getiririm," dedi ve tabağını içeri taşımak için ayağa kalktı. Her şeyi mutfağa yerleştirdi ve Jullien'in ziyarete gelenleri görmeye gitmeden önce her şeyi ne kadar temiz bıraktığını fark etti.

Babası ve büyükbabasıydı. Yine de zili çalmaları ne kadar garipti. Hiç böyle yapmazlardı, bu da ona babasının evliliğine ne kadar kızgın olduğunu ve bu kadar resmi davrandığını gösteriyordu. Kızının hâlâ işte olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ya da bunu baş belası olmak için yapıyordu.

Onları içeri alırken yorgun bir iç çekti. "Paka, bu gece çok yorgunum. Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

"Senin için burada değiliz."

Bu soğuk sözler onu olduğu yerde dondurdu. "Bu ne anlama geliyor?"

Elindeki kâğıtları ona uzattı. "Dagger, *Gece Yağmuru*'nun mürettebatına atandı. Biz de ona yardım etmek buradayız.

bir saat içinde fırlatılacak."

Karnı yere çarptı. "Ne?"

"Kirill adamlarından birini kaybetti. Hançer'i eğitmesi için yanına almayı kabul etti."

Kâğıtları adama geri itti. "Bu saçmalık. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Ne yapmak? O bir aday. Görevlendirildiği yere gitmek görevidir."

"Davel-"

"Bir süre seyahat edemeyecek. Dagger'ın Ulusa kabul edilmesi için iki tam yıl horozluk yapması gerekiyor. Kuralları biliyorsunuz. Statüsünün devam etmesi için derhal bir mürettebatta aktif olması gerekiyor. Kimse kanunlarımızın üstünde değildir."

Babasına ve ne yaptığına ters ters baktı. Ve neden yaptığına.

"Kirill bir vahşi. Ve Jules'tan nefret ediyor. Bunu biliyorsun."

"Dikkatli ol kızım. senin kanın."

"Ve bu benim kocam, ona bok gibi davranacağını bildiğin acımasız bir ekiple . Bunu yaparsan, Paka, seni affetmeyeceğim.

o."

"Çoktan bitti."

Onların acımasızlığı karşısında gözyaşları onu kör etti. Bunun olduğuna inanamıyordu.

tüm hayatı boyunca ona iyilik ve nezaket vaaz eden aynı erkek

Hayat. *Onların koşullarını görmeden asla* .

O babaya ne olmuştu? "Nerede o?"

diye sordu büyükbabası.

Onun da bu işin içinde olduğuna inanamayarak dudağını büktü.

"Kahkahaları takip et," dedi, sesi bu sözlerle kırıldı.

Ve bu kahkaha birkaç saniye sonra dışarı çıkıp Jullien'e eşyalarını toplamasını söylediklerinde kesildi.

"Hayır!" Vasili çığlık attı. "Hayır!" Onun tiz çığlıkları kalbini kırdı ve babasının gözlerini oymak istemesine neden oldu.

Jullien, Vasili'nin yanında yere diz çökerken zorlukla yutkundu ve ona uzattı. " yok, *Luden*. Sen farkına bile dönmüş olacağım. Sadece notlarını yüksek tutmayı unutma ve benim için *matarana* göz kulak ol, tamam mı?"

Vasili'nin yüzünden yaşlar süzüldü. "Konfirmasyonum için burada olacak mısın?"

"Elimden geleni yapacağım. Ve bulduğum her fırsatta arayacağım."

Başını sallayarak Jullien'e sarıldı, o da ona sarıldı. "Ben de seni özleyeceğim, *Tana*. Benim için iyi bir çocuk ol."

"Seni seviyorum, Paka."

"Ben de seni seviyorum." Jullien yumruğunu Vas'ın saçlarına geçirdi ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu serbest bıraktı. Ayağa kalkarak babasına ya da büyükbabasına bakmayı reddetti. Bunun yerine elini ona doğru uzattı. "İyi misin?"

"Hayır. Öfkeliyim."

"Olma. Artık tuvalette koltuk havada kaldığında kime bağıracağını kesinlikle biliyorsun."

"Hiç komik değilsin."

Kadının ellerini kendi ellerinin içine aldı ve öpmek için dudaklarına götürdü. Sonra yüzünü kavradı ve dudaklarını öptü. "Bunu sana bu gece daha sonra verecektim. Ama sanırım bekleyemem." Kızın görmesine izin vermeyeceği bir şey çıkarmak için elini cebine attı. "Fazla olmadığını biliyorum... bir gün sana daha büyük bir tane alacağıma söz veriyorum."

Adam zifiri karanlık alyansı parmağına geçirirken gözyaşlarına boğuldu. Siyah merkez taşı, siyah rodyum bant ve beyaz yakın pırlantaların oluşturduğu koyu renkli yapraklarla iç içe geçmiş bir gül gibi ortaya çıktı. Yan

yüzük bandı narin, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir telkari idi. Minik ve son derece kadınsı olan yüzük alışılmışın dışında bir seçimdi. "Siyah mı?"

Jullien başını salladı. "Karanlık kalbimin yalnızca senin elinde olduğunu asla unutmanı istemiyorum. Bu konuda güvendiğim tek kişi sensin. Ve onu burada, senin ellerinde saklamak üzere sana bırakıyorum." Başparmağını kızın dudaklarına . "Ne de olsa bir Androkyn asla yaşadığı yerde değildir. Ama sevdiği yerdedir. Ve gerçek aşk her zaman vahşi lorinaların bile avlanmaktan korktuğu yollardan kendine yol bulacaktır. Sen benim sevgili yıldızımsın ve gece ne kadar karanlık ya da yolculuğum ne kadar tehlikeli olursa olsun, sadece senin ilahi ışığın beni her zaman eve götürecektir."

Bu sözler kalbini paramparça etti. Hıçkırarak onu kendine doğru çekti ve ağladı. O anda, bunu ona yaptığı için babasından nefret etti.

Jullien'i nasıl ?

Daha da kötüsü, ona verecek hiçbir şeyi yoktu. Adam ondan çok daha düşünceliydi. "Bana geri dönsen iyi olur, Jullien eton Anatole."

Yüzüğü parmağından çıkardı ve içindeki yazıyı gösterdi Grup. "Sana yeminim, *mu Ger Tarra*. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, buna bir göz at ve yeminimi tutmakta asla başarısız olmayacağımı bil."

Urtui æbre gevyly frag. Senin kalbini asla kırmayacağım.

Jullien yüzüğü öptü ve parmağına yerleştirdi, sonra onu usulca öptü. "Ben seninim ve hep senin olacağım."

Ve bu sözlerin söylenmesiyle babası ve büyükbabası onu kuzeninin tayfasına katılmaya götürdü. Yapmadığı her şey için ondan nefret edeceğini bildiği bir mürettebata.

Bu yanılttı ve o da bunu biliyordu. Bir şekilde onu geri alacaktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama yapacaktı. Bunu yapmak için ailesinden uzaklaşması gerekse bile.

* * *

Jullien, Kirill'in gemisine doğru Ushara'nın babası ya da büyükbabasıyla konuşmadı. Bir yanı onu kafasından vurmalarını ve böylece başına konan milyonlarca liralık ödülü tahsil etmelerini bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunun için lisansları olmasa da, beklediği buydu.

Bu yüzden, Kirill'in mürettebatının bir parçası olarak gemiye binmesini gerçekten istediklerini görmek neredeyse bir rahatlama oldu.

Babası çantasını kabaca eline tutuşturdu. Vedalaşmaya en çok bu kadar yaklaşmışlardı. En azından kendi ailesinin onu uğurlamasından çok daha nazikti.

Ama Petran'ın gözlerindeki ifade aynıydı. Sanki Jullien iğreniyormuş gibi bakıyordu. Sanki genetik mutasyonların lağım çukurundan sürünerek çıkan en aşağı yaşam formuymuş gibi.

Kirill rampadan aşağı inerek gruba bakışlarını ekledi. "Onu buradan yakaladım."

"Teşekkürler," dedi Vidarri. "Size borçluyuz."

"Sorun değil, *Graspa*. Her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım." Kirill başını onlara eğerek Jullien'i gemiye götürdü ve geminin içine girdiklerinde onu durdurdu. Elini uzattı. "Bağlantınıza ihtiyacım var."

Jullien nedenini sormaya başladı ama sonra bir horoz olarak kaptanını sorgulamasına izin verilmediğini hatırladı. Dişlerini gıcırdatarak cebinden çıkardı ve uzattı.

Kirill onu yere düşürdü ve üzerinde tepinerek parçalara ayırdı. "Yani ağlak bir kaltak olup Ushara'ya tedavin hakkında gevezelik edemezsin."

Jullien öfkesini kontrol altında tuttu ve hiçbir şey söylemedi. *Bunu yapabilirsin. Vörgäte'deki görevlerini atlattın. Bu bir avuç korkakla da başa çıkabilirsin.* Gardiyanlar kadar sert değillerdi ve kesinlikle büyükannesine ve kraliyet statüsüne duydukları nefreti ondan çıkaran Ixurian mahkûmlar kadar korkutucu değillerdi.

Kirill tam karşısında duruyordu. "Kızdın mı?"

Jullien yavaşça gözlerini kırıştırdı ve onu görmezden geldi. "Sevimli" deneyimlerinden öğrendiği bir şey varsa, o da cevap vermemenin işkencecilerini ukala cevaplarından çok daha fazla kızdırdığıydı.

"Kendini bir baş belası , değil mi?"

Uyum Kitabı'ndan başka bir pasaj alıntılamadan önce Kirill'e sırtıttı. "Sadece olmayanlar düşünür. Olanlar bilir ve kanıtlamak zorunda değildir."

Kirill dudağını büktü. "Sevimli olduğunu mu

?" "Tapılacak kadar değerli."

Hırlayarak Jullien'i ileri, kargo bölümüne doğru itti. Eşyalarıyla birlikte mürettebat kamarasına yöneldiğinde Kirill onu durdurdu.

"Bir yatağı hak etmedin, sürtük. Sen ne sanıyorsun? Sen bir tiziran mısın?"

Bu onda piçi yumruklama isteği uyandırdı ve Kirill'in dişlerini yerde aramasına neden olmadan önce bu dürtüyü yakaladığı için şanslıydı.

"Makine dairesinde yatacaksın ve layık olduğunu kanıtladığında sana bir battaniye verebiliriz."

Jullien, Kirill'i yeni "kamarasına" kadar takip ederken burun deliklerinin açıldığını hissetti. Defalarca kendine bundan çok daha kötülerini atlattığını hatırlattı. Daha acımasız işkenceciler, çok daha büyük bir baltaya sahiplerdi. bir intikamla kışına soktu.

Bu da geçecek.

Bu, zalimliği bildiklerini sanan bir grup çocukla oynanan bir çocuk oyunu olacaktı. Onlar amatördü.

Jullien teçhizatını makine dairesindeki bir dolaba yerleştirdi ve kalkış için yüklerini emniyete almaya yardım etmek üzere kargo bölümüne doğru ilerledi. Kısa sürede öğrendiği şey, Kirill'in tavrının bulaşıcı olduğuydu ve mürettebat için bir genelevdeki ölümcül bir cinsel hastalık kadar hoş karşılanıyordu.

Yine de dilini ve öfkesini tuttu. Ushara için. Bu işte amaç oydu. Uzun vadede, onlar önemsizdi. Buradaki günleri de tıpkı hapisanede geçirdiği aylar gibi geçip gidecekti. Büyükannesinin zalimliği ona bir şey öğrettiyse, o da zamanını beklemek ve en önemli şeye odaklanmaktı.

Hayatta kalmak.

Stryper onu arkasından iterken yüzünü buruşturdu. "Nereye gittiğine dikkat et, pislik!"

Jullien piç kurusuna vurmamak için yumruğunu sıktı. Hareket eden o değildi. Her neyse.

Kalkış için kendilerini emniyete almaları için uyarı sesi duyuldu. Jullien oturmak için yöneldiğinde, stryper onu kapının girişinde durdurdu ve kapıdan geri itti. "Cüruflar körfeze. Sen sadece kargosun."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun, sürtük." Kapıyı Jullien'in suratına çarptı ve kilitledi.

o.

Jullien sersemlemiş bir halde onların koridorda ilerleyişini izledi. ve az önce yaptıklarına güldü. Arkasını dönerek kargo bölümüne baktı. Basınçlı mıydı? Ya da atmosfer için mühürlenmiş miydi? Bu eski gemilerin bazıları böyle değildi.

Ve fırlatma için kendini emniyete alabileceği bir yer yoktu.

Kahretsin. Demek onu böyle öldürmeyi planlıyorlardı.

BÖLÜM 14

Ushara, *Gece Yağmuru* körfeze yanaşırken Vasili'yle birlikte heyecan içinde bekledi. Haftalardır geri sayım yaptıkları şey buydu ve geri döneceklerini öğrendiğinden beri heyecandan nefesi kesilmişti.

Oxana, Jullien'i evinde karşılamak için küçük Nadya'yı bile yanlarına getirmişti.

Tuhaf, daha önce hiç böyle olmamıştı. Küçük bir çocukken annesi ve kardeşleriyle birlikte babasının görevden eve dönmesini heyecanla beklediğinden beri hiç böyle olmamıştı. Hevesli coşkusuyla kesinlikle dans ediyordu.

Rampa Nadya ciyakladı. "Basha Dagger!"

Oxana güldü. "Muhtemelen ilk giden o olmayacak, Naddicakes. Horozların gemilerinden ayrılmadan önce birkaç dakika süren görevleri vardır."

"Oh, tamam." Vas'a baktı. "Ama onun görebilmesi için tabelayı daha yukarıda tutmalısın."

Küçük kuzenine karşı her zaman sabırlı olan Vas ona gülümsedi. "Görecek o."

Mürettebat nihayet ayrılmaya başladığında Ushara tırnağını çiğnedi.

Kendini

Nadya gibi sersemlemişti. Kız kardeşinin haklı olduğunu bilse de, yine de çıkan her üyeyi taradı ve Jullien'in çalımından bir iz aradı.

Ve her biri onu hayal kırıklığına uğrattı.

Yarım saat sonra ve neredeyse ayrılmaları durduğunda kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Nerede o?"

Gemiden ilk inenler arasında olmasa da, en son inenler arasında olmamak için yeterince istekli .

Kirill ve stryper'ı rampadan inerken gülüyorlardı.

Onları görünce Ushara yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve içinde bir korku belirdi. Oxana'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Bunun tek bir anlamı olabiliirdi.

Jullien onlarla birlikte değildi. Kaptan her zaman son mürettebat olurdu. O gemide başka kimse kalmazdı.

Ne be?

"Burada çocuklarla kal." Korkmuş ve kızgın bir halde aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kirill?"

Onun sesini duyunca ayıldı. İkisi de öyle. "Hey, *kysu*. Senin için ne yapabilirim?"

Ushara ona ters ters baktı ve blasterini çekip onunla onu dövme dürtüsüne direndi. "Ne istediğimi biliyorsun. Kocam nerede?"

Kirill omuz silktilti. "Bilmiyorum. Transfer emirlerini gördüğünü varsayıyorum." "Ne emirleri?"

"İki ay önce. Onu kardeşimin tayfalarından biriyle takas ettim. Kusura bakmayın ama ağzı bozuk, değersiz bir pislikti. Güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Nerede olduğunu Lev'e sor."

Sanki tokat yemiş gibi hissetti.

Başka bir şey söylemeden geçip gittiler.

Oxana çocukları yanına getirdi. "Hey? İyi misiniz? Ne oldu?"

"Onu Lev'in mürettebatından biriyle takas ettiler." Hissettiği hayal kırıklığının bıçak gibi saplanan acısından sonra bu sözleri güçlkle söyleyebildi.

Oxana kaşlarını çatı. "Neden kimse sana söylemedi?"

Ushara yeni bir korku başladığında başını salladı. Yalan söylüyordu. Bunu biliyordu. "Bilmiyorum."

"Burada değil mi?" Vas'ın sesindeki acı yansıtıyordu.

"Hayır, bebeğim. Üzgünüm." Kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştığında ona sarıldı ve Oxana'nın gözlerinde kendisiyle aynı şüphe ve korkuları gördü. Jullien için nakil yapılmamıştı. Emrin yerine getirildiğini görmüş olmalıydı. Aslında, Kirill'in emirleri ve ona yönelik tacizin bir parçası olarak onunla konuşmasına izin verilmediğinden beri onun emirlerini izliyordu.

Mürettebatın horozlar için transfer edilmesinin normal bir uygulama olduğu ve kuzeninin var olmayan evraklarla gizlemek zorunda kalacağı bir şey olmadığı düşünülüğünde, bu tek bir soruyu akla getiriyordu ...

Jullien'e gerçekten ne yapmışlardı?

Umarım onun ödülünü almamışsındır, seni orospu çocuğu.

Gerçeği öğrenmeye kararlı bir şekilde körfezin karşısına geçti. "Ne yapıyorsun sen?" Oxana seslendi.

"Davel'i alıyorum." Kirill *onu* başından savabilirdi ama bunu kardeşine yapamazdı. Davel bu işin aslını öğrenecek ve eğer şüphelendiği gibiyse kuzenini öldürmesine de yardım edecekti.

* * *

Ertesi gün öğle vakti Ushara Trajen'in kapısını çaldı. Onu özel konutunda çok nadiren rahatsız ederdi ama gerçekten de biraz huzura ihtiyacı vardı.

Ve ya destek ya da bir mazeret.

Kapı kendiliğinden açıldı. Yavaşça içeri girdi. Trajen'in nerede olduğu belli değildi. Evi devasa büyüklükteydi ve her zaman ürkütücü bir sessizlik vardı.

Kendisini tuttuğu yere doğru yönlendirmesi için ışıkların kendiliğinden yanmasını bekledi. Birkaç saniye sonra ışıklar titremeye ve ona yol göstermeye başladı.

Evet, patronu tuhaf bir alışkanlık yaratıyordu.

Hayalet ışıklar onu yavaşça, kaldırabileceğinden çok daha fazla ağırlıkla çalıştığı antrenman odasına götürdü. Gerçekten o kadar güçlü müydü, yoksa Trisani'ye özgü zihinsel bir şey miydi, bilmiyordu. Her iki durumda da etkileyici ve korkutucuydu.

Kadın odaya girer girmez ağırlıkları sehpalарına yerleştirdi ve yerden bir havlu aldı. Yüzündeki teri silebilmek için havluyu kaslı omuzlarına doladı. Bir Trisani olarak Trajen'in görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu bilse de, vücudu bunu göstermiyordu. Otuz yaşından bir gün bile fazla görünmüyordu.

Ve bunun gibi...

Fiziği Jullien'inkine rakip olabilir.

Adam ondan gelen herhangi bir arzu düşüncesini fark etmeden önce kendini hızlıca yakalaması gerekiyordu. Tecrübelerine dayanarak, Trajen'in kendisini arzulayan birine iyi tepki vermediğini biliyordu. Trajen "büyücü güçlerinin" tükenmesini önlemek için bekâr olduğunu iddia ediyordu.

Ancak, bunun Jullien'den bile daha paranoyak ve diğerlerine karşı daha şüpheli olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Trajen çok nadiren kimseye dokunur ve kimsenin ona dokunmasına izin vermezdi.

Herhangi bir sebepten dolayı.

Aslında, kendisi ve diğer herkes arasında her zaman en az bir metre mesafe bırakırdı. Etrafında sadece duvarlar değil, patlayıcılar, dikenli teller ve yanan bir hendek de vardı.

timsahlarla doluydu. Aslında ona çok hızlı yaklaştıkları için ölen insanlar görmüştü. Ya da görünmez bir güç alanından sekerek.

Başkalarının elindeki eşyaları bile almazdı. Aksine, elini uzatmadan önce onlar yere bırakana kadar beklerdi.

Nedeni ne olursa olsun, Jullien bu kuralın tek istisnasıydı. Trajen'in kişisel çevresine girmesine izin verdiği tek kişi oydu.

Trajen onun bakışlarıyla karşılaştı. Kasları dalgalanarak suyuna uzandı. "Davel'in yalan söylediğinden emin misin?"

Güçleri zaman zaman inanılmaz derecede korkutucuydu...

"Hayır. Ama sesi çok garip geliyordu ve Jullien hakkındaki sorularıma cevap vermedi. Ve aklımı bu kadar kolay okumandan nefret ediyorum."

"Özür dilerim. Zaman kazandırıyor." Suyunu açtı ve o neler olup bittiğini anlatırken içti.

"Altı ay oldu ve Jullien'den haber yok. Korkuyorum patron. Davel gözlerimin içine bile bakmadı. Aksine, beni atlattı, Kirill'in ağzını burnunu kırdı ve o zamandan beri babamla konuşmayı reddediyor. Bu ve Kirill'in dün söylediği yalanlar göz önüne alındığında, bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini biliyorum. Bana söylemedikleri şey ne?"

Ayağa kalkıp ona biraz daha yaklaşıırken kaşlarını çatı. "Baban nerede şimdi?"

"Axl ve büyükbabamla birlikte rıhtımdaydı. Axl'ın ekibi az önce geldi ve kargoyu boşaltıyorlar."

Zihinsel güçlerini kullanarak Trajen yürürken anında kıyafetlerini değiştirdi ve onu üst kata çıkardı. Bunu yapması çok sinir bozucuydu. Ve bu yeteneğini kıskanıyordu. Hiçbir şeye dokunmadan giyinerek zamandan tasarruf edebilmek. Herkesin böyle şeyler yapabildiği bir dünyada yaşamının nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Sessiz ve düşünceli bir şekilde onunla birlikte, büyükbabasının hâlâ kardeşleriyle birlikte durduğu ve özel bir şey hakkında sohbet ettikleri koya doğru yürüdü.

Yine de, onu ve Trajen'i gördüklerinde konuşmayı hemen kestiler.

"Vidarri." Trajen bakışlarını büyükbabasına dikti. "Torununuza ne yaptığınızı söylemeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Büyükbabası kayıtsızca omuz silkti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, benimle bu oyunu oynama. Seni atlatabilirim. Ama gerçekten, benim ona söylememdense onun senden duymasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Ushara midesinin bulandığını hissetti. Trajen'in bu yola başvurması kötü bir şey olmalıydı. O böyle şeyler yapmazdı.

"Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Büyükbabası sonunda konuşmadan önce tereddüt etti. "En iyisi buydu."

Evet, bu *gerçekten* kötü olacaktı. "Ne?" Kelimeyi bağırarak söyledi.

Kardeşi Axl iç çekti. "Onu buldular, Shara."

"O derken Jullien'i kastettiğinizi varsayıyorum. Onun bir adı var, biliyor musun?"

Peki onu kim buldu?"

"Ödül avcıları." Büyükbabası hırladı. "Onu gördüler ve duraklarından birinde ona saldırdılar ve neredeyse Kirill'i vuruyorlardı. Buraya gelip senin ya da Vasili'nin peşine düşmeleri an meselesiydi."

Dehşet onu yiyip bitirirken Ushara midesinin bulandığını hissetti. "Ne yaptın sen?"

Hiçbiri ona bakmadı. "Cevap ver bana!"

"Onu sattılar."

Arkasından gelip gruba katılan Davel'e dönüp baktı. "Biliyor muydun?"

"Hayır. Sen beni dün gece Kirill'le buluşmaya gönderene kadar değil. Kirill önce yalan söyledi, sonra ben onu dövdükten sonra bana gerçeği söyledi."

Gözyaşları boğazında düğümlendi ama onları zorladı. Histeri krizlerinin sırası değildi. Jullien'e yardım etmek istiyorsa sakın kalmalıydı. "Ne kadar zaman önce?"

"Dört ay."

Bu sözler hipersürücüdeki bir yıldız gemisinin gücüyle ona çarptı. Adam ciddi miydi?

Dört ay mı? Jullien'i *dört* ay önce mi satmışlardı? Hainler grubuna bakarken içinde kör bir öfke patladı. Nasıl yapabilmişlerdi?

"O Tavalı'ydı!" diye hırladı onlara.

"Eğitimde," dedi büyükbabası savunmacı bir tavırla. "Bir aday. Onarımlar için paraya ihtiyaçları vardı. Geminin ve mürettebatın iyiliği içindi."

"Sizi piçler!" Hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemişti. Ve bunu ona yapanın kendi ailesi olduğunu düşünmek!

Jullien'e!

"O bir kara yürek!" diye hırladı büyükbabası.

Kız ona dudak büktü. "O bir Fyreblood!"

Büyükbabasının yüzündeki renk soldu. "Ne?"

Ushara hepsiyle yüzleşirken yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Evet, beni duydunuz. İçimizden birini sattın *Graspa*. Jules kimseye söylememi istemedi. Ama onun soyu sadece Eton Anatole değil. Aynı zamanda Pavakahiri Samari. Bundan daha fazlası, o benim için stralen. ihanet ettiğin şey *bu*. Sadece kocama değil, Fyreblood soylarının en kutsal ve nadir olanlarından birine. Hem de sonuncusuna."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Trajen yavaşça başını salladı. "Yalan söylemiyor. O Edon Samari'nin torunu. Orijinal ve doğrudan yönetici Samari soyunun hayatta kalan son iki varisinden biri ve o inanılmaz derecede nadir stralen genini taşıyan tek kişi. İkizinde bile yok. Jullien ölürse, ırkınız sevgili tanrıçanız ve onun Kadurr savaşçılarıyla olan bağını *sonsuz dek* kaybeder." Trajen son kelimeyi uğursuz bir fısıltıyla vurguladı.

Axl küfretti. "Bize Edon Samari'nin gerçekten bir çocuğu olduğunu mu söylüyorsun?"

-Bunun sadece çocukları eğlendirmek için anlatılan saçma bir efsane olmadığını mı? Ve o kara yürekli piç, orijinal monarşimizi geri getirmek için beklediğimiz kişi mi?"

"Tophet kadar ironik, değil mi?" Trajen acı acı güldü. "Edon Samari, Eriadne eton Anatole'u onu devirip Andarion tahtını ele geçirebilmek için baştan çıkardı ve onun ihaneti yüzünden tüm Fyreblood'ları yok etmek için intikam dolu bir ölüm çılgınlığına girişti. Nihayetinde, onu tahttan indiren ve yerini alan kendi yavrusu olacaktı. Sonunda Samari başarılı oldu. Ama kaybetti."

Büyükbabası ne yaptığını anlayınca başını iki yana salladı. "Onu bulmak zorundayız! Onun soyunun tükenmesine izin veremeyiz."

Ushara büyükbabasına ters ters baktı. "Başka *bir şey* yapmıyorsun. Zaten yeterince şey yaptınız. Jullien dönene kadar *hepiniz* cezalısınız." Öfkeyle kız kardeşlerini aramaya başladı - bu noktada güvenmeye cesaret edebildiği tek kişileri.

Ve Davel. Şu anda o fahri kız kardeşiydi. Bu unvanı onaylamıyor olabilirdi ama ailesinin erkeklerine o kadar kızgındı ki, onunla aynı odada bulunup ona zarar vermemenin tek yolu buydu.

* * *

Tavali kıyafetleri ve savaş boyalarıyla silahlanmış ve savaşa hazır olan Ushara ve kız kardeşleri, yoğun ve pis kokulu kalabalık Ladorian zevk kulübünde yavaşça yürürken doğru yerde olduklarına dair herhangi bir işaret arıyorlardı.

Davel ve Trajen'in onlara katılmasını bekledi. Buradaki pis koku mide bulandırıcıydı. Ter, kan ve düşünmek istemediği diğer şeyler.

Jay kokuları bastırmak için elini burnuna bastırırken dudaklarını tiksintiyle büktü. "Lütfen bana onun gerçekten burada olmadığını söyle."

Ushara, özel bir oda bulmaya gerçekten ihtiyacı olan iki insanın yanından geçerken öğürme refleksini zorlukla bastırdı. "Umarım öyle değildir."

Ama Trajen asla yanılmazdı ve onları getirdiği yer de burasıydı. Jullien'in başkalarını seks, kavga ve akla gelebilecek her türlü sapkınlık için sattıkları bu Allah'ın belası cehennemde kapana kısıldığını düşündükçe ürperiyordu. Bu ahlaksızlık onu hasta ediyordu.

"Vay, vay, hanımlar. Sizin için ne yapabilirim?"

Ushara onlara yaklaşan iyi giyimli insan erkeğe sarıllıklı bir gözle baktı. Bu sefil müessesenin elebaşlarından biri gibi görünüyordu ve bu da onu ona sevdirmiyordu. Aksine, Jullien'den bir not alıp, böylesine korkunç bir yerin varlığına göz yummaktan başka bir şey yapmayan bu adamın boğazını yumruklamak istemesine neden oldu. "Bir Andarion savaşçısını arıyoruz."

"Cinsel zevk, eğlence amaçlı avlanma ya da kan sporu için mi?"

Bu soru ve adamın ses tonundaki neşe midesini bulandırdı. Evet, gerçekten de onu yumruklamak istiyordu, özellikle de Davel'in ona Jullien'i sattıklarını söylediği seçeneği göz önüne alırsak. "Kan sporu."

Gözlerinde parıldayan hastalıklı bir memnuniyetle onlara sıırıttı. "Kalbimin peşindeki bayanlar. Ve tam zamanında geldiniz. Bir sonraki bahis turunu on beş dakika içinde açıyoruz. Bu gecenin menüsünü görmek isterseniz..." Onlara üzerinde scancode olan bir kart uzattı. "Minimum bahis her dövüşçünün altında listelenmiştir. Ve bu geceki eğlence için kafeste bazı vahşi hayvanlarımız var. İyi şanslar. Bahis yaptıktan sonra, izleme için nereye gideceğinize dair talimatlar alacaksınız. Ve yatırdığınız miktar için hangi koltuklara hak kazandığınızı. Ayrıca içeceklerimiz ve diğer menü seçenekleri altında listelenen refakatçilerimiz de var. Aradığınız heyecan ne olursa olsun, sizi zirveye çıkaracak bir şeyimiz var."

Adam , kadının aklına onu kafasından vurmak geldi. Belki daha sonra.

Jullien'i bulmak için çaresiz kalan Ushara, savaşçıları hızla taradı. Hiçbiri tanıdık gelmeyince kalbi sıkıştı.

Hem de hiç.

Bu işe yaramazdı.

"Bekle!" Ryna iki kez geri çevirdi. "Bak." Aşağı doğru işaret etti. "Kolu."

Ushara kılıçla delinmiş, kanayan kanatlı kalbi görünce kusmak istedi. *Indurari*. Resimdeki kapüşonlu erkeği tanıımıyordu bile. Jullien'in bedenini büyük olasılıkla steroidler ya da başka bir tehlikeli ilaçla güçlendirmişlerdi ve alt yüzü çürükler ve kesiklerle şekilsizleşmişti. Gözlerinin rengi, üzerlerine düşen koyu renkli kukuleta tarafından gizlenmişti.

Ama dövmesi ve kalbinin yanındaki yara izi olmasaydı, onun o olduğunu asla bilemezdi.

Yok edici.

Onun acımasız, kanlı dövüşlerde çekilmiş diğer fotoğraflarını gördüğünde öfkeden deliye döndü. Kafasını ve sakalını tıraş etmişlerdi. Ve onu bir hayvan gibi kafese kapatmışlardı.

Elleri titreyerek kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Eve döndüğümüzde babanı öldürebilirim."

Ryna irkilmedi. "Sana yardım edebilirim."

Onu bulmak için bahse girdiklerinde Trajen ve Davel de nihayet onlara katılmıştı. Ushara sabırsızlıkla onları Jullien'e götürecektir koordinatları bekledi.

Ve oraya vardığında bulacağı şeyden dehşete düşmüştü. Andarion Ringi maçları ne kadar kötüyse, bu çok daha kötüydü. Bunlar sadece beceri ve dayanıklılık gösterme amaçlı dövüş maçları değildi, bunlar olabildiğince acımasız ve çığ olması gereken vahşi kan banyosuydu. Herhangi bir medeni hükümet tarafından yasaklanan türden ilkel kanlı şenliklerdi. Bu yüzden de hiçbir hükümetin yargı yetkisine sahip olmadığı istasyonlarda düzenleniyorlardı.

Kalabalık o kadar yoğundu ki, zar zor ilerleyebiliyorlardı. Dövüşçüleri nerede tuttukları ya da kendisi, kız kardeşleri, Trajen ve Davel'in Jullien'i bu karmaşadan nasıl kurtaracakları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başını kaldırıp Trajen'e baktı. "Ne yapacağız?"

Jullien'in dövüşeceği çitlerle çevrili arenaya yaklaştıklarında Trajen derin bir hırıltı çıkardı. "Kafes son derece elektrikli." "

Bu da onun bile bu konuda sorun yaşayacağı anlamına geliyordu. Trajen düşük elektrik akımlarını manipüle edip bunlarla oynayabilirken, daha yüksek akımlar ters gitme ve öngörülemeyen tepkiler verme eğilimindeydi. Eğer güçlerini kafese erişmek için kullanmaya kalkarsa, bu kafesi bir bomba gibi patlatabilirdi.

"Devreleri patlatabilir miyiz?" Davel sordu.

Oxana, bu devrelerin istasyonun dışında, uzayda tutulacağını ve onlara erişmenin hiçbir yolu olmadığını belirtirken ona alaycı bir bakış attı. "Elbette. Hemen hallediyorsun, *Drey*."

Onun alaycılığına gözlerini devirdi, sonra daha uygun seçenekler bulmak için etrafına bakınırken kaşlarını çattı. "Dövüşler arasında kafesleri temizlemiyorlar mı?"

Ushara Davel'in sorusu karşısında kaşlarını çattı. Daha iyi düşünmeden, ne hakkında konuştuğunu görmek için göz attı, sonra aşırı bir mide bulantısı dalgası onu vurduğunda keşke yapmasaydım dedi.

Hayır, dövüşler arasında kafesleri temizlemiyorlardı ve kaybedenlerden geriye kalanlar yerleri kaplayan kir ve talaşın içinde zar zor seçilebiliyordu.

Boğazında safra yükseldi. Pes etmeden ve herkesin içinde kendini küçük düşürmeden önce temizlemek için başını salladı. "Bir sonraki dövüşten önce onu buradan çıkarmalıyız."

Kalabalıktan sağır edici bir kükreme yükseldi. Davel küfretti. "Sanırım çok geç kaldık."

Ushara zilin çalmasını ve iki dövüşçünün karşı kapılardan kafese doğru savrulmasını dehşet içinde izledi. Elektrikli parmaklıklardan seken yeşil ve mavi kıvılcımlar tezahürat yapan kalabalığın üzerine sıçradı. Ve kırmızı gözlü Andarion'u tanıdığı anda, içinde hayatında sadece bir kez tattığı bir öfke tutuştu.

Chaz'ın kardeşinin peşinden gittiği gün.

O kalp atışında her şey karardı ve gözleri karardı....

Trajen Ushara'nın yüzündeki ifadeyi yakaladığı sırada Davel korkuyla geri adım attı.

"Ne yapacağız?" Davel ona sordu.

Trajen'in hiçbir fikri yoktu. Kaçınmayı umduğu şey buydu ve Ushara'yı VA olarak seçmesinin nedeni de buydu. Jullien'in Samari soyu Fyreblood'lar arasında birinciyken, Ushara'nın Altaan soyu ikinciydi. Andaria'nın diğer büyük savaşçı kabilelerinin aksine, Fyreblood'lar her zaman son derece münzevi olmuşlardı. Küçük aile klanları halinde kümelenmek için en yüksek dağları seçmişlerdi. Sayıları, yeryüzündeki daha karanlık meslektaşlarına kıyasla kasıtlı olarak az tutulmuştu. Çoğunlukla Ixurianir'in onları fark etmesini ve onlara saldırmasını engellemek için.

Diğer Andarion kardeşleri kadar savaş sever olsalar da, savaş ve çatışma kuralları söz konusu olduğunda en az onlar kadar onurluydular. Fyreblood'lar pirokinetikleriyle belirgin bir avantaja sahip olduklarını biliyorlardı ve bu yüzden Ixurianir ile çatışmaktan kaçındılar, onlara karşı savunma yapamayanlarla savaşmayı onursuzluk olarak gördüler. Felsefeye yöneldiler ve Andaria'nın öğretmenleri ve rahipleri oldular.

Ta ki oyun alanını eşitleyen ve farklı türleri tekrar bir araya gelmeye zorlayan teknoloji ortaya çıkana kadar. Andaria uygarlaştıkça ve

Fyreblood'lar, kanatlı ve Ixurianir Andarion klanlarının aksine, soylu ve savaşçı rütbelerinden men edilmiş ve her iki grubun da altında bir kastta yer almışlardır. İktidardaki hükümette veya orduda yer almak için Birinci Plenum'da savaşmalarına bile izin verilmedi.

Kendilerinin Andaria'nın orijinal tanrılarının soyundan geldiğine ve onlardan doğduğuna inanan bir grup için bu pek de iyi bir şey değildi. Bu yüzden Fyrebloods daha da münzevi ve içine kapanık hale gelmişti. Küskün. Bu da Fyreblood'ların inzivada kendilerine karşı ne planlıyor olabileceğinden korkan diğerlerinin daha fazla şüphelenmesine yol açtı.

Ta ki kaçınılmaz olan gerçekleşene ve gruplar arasında savaş çıkana kadar. Sayıca üstün olan ve hedefe yönelik bir füzeyi yangın çıkaran nefeslerinden daha uzak bir mesafeden fırlatabilen gelişen teknolojiye karşı koyamayan Fyreblood'lar daha da aşağı bir sınıfa itildi ve sayıları neredeyse yok olma seviyesine indi.

Stralen genlerine sahip olanlar, ailelerini korumak için kendilerini feda eden ilk kişilerdi. Ve Ixurianir tarafından idam edilmek üzere sistematik olarak hedef alınanlar da onlardı.

Sonra tam Fyreblood'ların işi bitmiş gibi görünürken bir mucize oldu. Tek bir Altaylı savaşçı, Ixurianir'e karşı isyan eden halkına liderlik etmek için rütbelerini yükseltti. Ve son Samari oğlunun, yani kendi yeğeninin emanet edildiği kişi de oydu. Annesi Zira'nın, doğumundan birkaç dakika sonra savaşta kardeş savaşçıların yanında aldığı yaralar yüzünden öldüğü bir bebek. Yvera Altaan o bebeği sakladığı yerden alıp büyüten kişiydi.

Yıllar sonra oğlu Edon Samari, tadara'ları Eriadne eton Anatole ile barış görüşmeleri yapmak üzere elçi olarak gönderilecekti. Cazibesi ve zekâsıyla tanınan Edon, Eriadne'nin desteğinden daha fazlasını kazandı.

Yalnızca o, onun soğuk kalbini kazanmıştı.

Zaten evli ve çocuklu olmasına rağmen Edon onu baştan çıkarmaya çalışmış ve kocasına karşı komplolar kurmuştu. Gerçek, acımasız bir şekilde, ırkının son üyesini kurtarmak umuduyla onu manipüle etmiş ve güç için rekabet etmişti. Amacı, kanatlı klanları Andaria'dan çoktan temizlemiş olan Tadara ve eşini alaşağı etmektir.

Fyreblood'ları başka bir "Temizlikten" kurtarmak isteyen Faran'ı öldürüp yerine tadar olarak geçmeyi, ardından Eriadne'yi öldürüp kendi çocuklarını Andaria'nın hükümdarları olarak görmeyi planlıyordu.

Planı buydu.

Ta ki akla hayale gelmeyecek bir şey olana kadar. Kraliçesini baştan çıkarması sırasında bir şekilde büyülenmiş ve bu süreçte kalbini kaybetmiştir. Kraliçe tarafından

Oğluna hamile kaldığında, düşmanına sıırıslıklam aşıkı. O kadar ki, artık ona zarar verme düşüncesine bile katlanamıyordu.

Edon artık günlerinin sayılı olduğunu biliyordu.

Öyle de oldu. Kocası skandalı ortaya çıkarır çıkarmaz ve Eriadne'nin çocuklarından ikisinin babasının başka biri olduğunu öğrenir öğrenmez, ilişkilerini en acımasız şekilde sona erdirdi.

Bu, kocası masasında kahvaltı ederken ona kendi eliyle teslim ettiği, ona on katıyla iade ettiği bir nezaketti.

Ancak yalanı ortaya çıkaranın ya da sevgilisini öldürenin o olmadığını öğrenmek için. Aksine, Edon'u öldüren kendi kız kardeşiydi.

Ve bu ihaneti gerçek Anatole tarzında halletmişti. Akşam yemeğinde kız kardeşinin karnını deşti.

Trajen'in ailesinin sonunu getiren de bu tür bir soğukkanlı acımasızlıktı. Varlığının her zerresiyle kan dökmekten nefret etse de, bunun hayatın gerekli bir parçası olduğu zamanlar olduğunu anlıyordu. Hayatı korumak için onu acımasızca almanız gereken zamanlar.

Daha büyük bir iyilik için bazı fedakarlıkların yapılması gerekiyordu. Vücudu kurtarmak için kanserin kesilip atılması gerekiyordu.

Püf noktası, nasıl budanacağını ve sadece kötü olan kısmın nasıl cerrahi olarak çıkarılacağını bilmektir. Ve geri kalanına zarar vermemek.

Ushara'nın devreye girdiği yer .

Güçlerinin burada hiçbir değeri yoktu.

Onun ...

"Kafalar aşağı!" Ushara'nın gözleri Jullien'inkiler kadar kızarıırken Trajen kardeşlerine bağırdı. Ateş ellerinden kollarına sıçradı ve vücudunun her yerinde dans etti.

Hiç kimse dışı bir Altaylı Fyredancer gibi ateşi çağıramaz ya da kontrol edemezdi.

Herhangi bir stralen erkeği kadar tehlikeliydiler.

Ushara'nın iyi yerleştirilmiş yangın bombalarından çıkan alevler etraflarında patlarken müşteriler çığlık atıp kaçıştılar.

Ushara başı öne eğik, yırtıcı hayvanların en azgını gibi kafese doğru ilerledi. Trajen blasterlarını çıkardı ve ilerleyişini örtmek için ona nişan aldı. Muhafızlar koşarak geldi. Onlar Ushara'yı vuramadan Ushara onları ateş toplarıyla havaya uçurdu. Kapıya ulaştığında kafesin elektriği bile onu yavaşlatamadı.

Onu çıplak elleriyle menteşelerinden söktü ve üssündeki moronların peşine düştüğünde kullandığı aynı kolaylıkla uçurdu. Bu Pavakahir dışilerinde yaşayan o gizemli "tanrı-gen "di.

Ixurian erkeği için stralen kadar nadir ve öngörülemezdi. Belki de beş milyarda bir kişi bununla doğardı.

Muhtemelen daha az.

Bu iki geni evlendirmek için ...

Hiç kimse onun üssüne saldırıp kazanamaz, özellikle de dümende bir Trisani varken.

Gorturnum artık Tavalı Ulusu'nun yarattığı kadar sağlamdı. Tabii bu gece buradan canlı çıkabilirlerse.

Trajen onun arkasına düştü ve koridordan gelen cürüflara ateş açtı.

Ushara kafeste hâlâ Jullien'i öldürmeye çalışan dövüşçüye odaklanırken Trajen'i görmezden geldi. Onu kocasından uzaklaştırdı.

"Jules!" Onun kolunu tuttu.

O kadar vahşi bir hırıltıyla ona doğru döndü ki, kız tamamen onun kendisine vurmasını bekledi. Ama bakışları onun yüz hatlarına odaklanırken elini çekmedi. Agony kaşlarını çatarak sert bir ifadeyle ona bakarken sanki onun gerçek olduğundan emin değilmiş gibiydi.

"Keramon?" Yüzünü avuçlamak için uzanmadan önce elindeki ateşi geri çağırdı.

Jullien onu anlamıyor gibiydi.

Birden hırladı ve dizlerinin üzerine çöktü, ardından boynundaki tasmayı pençelemeye başladı. Diğer dövüşçü tekrar saldırmak için hamle yaptı.

Jullien'in boğazında onu kontrol etmek ve kendini koruma yeteneğini kilitlemek için kullandıkları bir nöroinhibitör olduğunu çok geç fark etti. Ushara savaşçıyı patlatarak onlardan uzaklaştırdı ve ardından Jullien'den menteşeli tasmayı sökmeye çalıştı.

Hayal kırıklığı içinde çılgık atarak tasmayı bıraktı ve ellerine olabildiğince çok ateş verdi. Yangın söndürücüleri çalıştırana kadar ateşin tavana doğru yayılmasına izin verdi, bu da binadaki tüm alarmları çalıştırdı ve elektrik sistemlerini kısa devre yaptırdı.

Tüm elektronik aksamaları kısa devre yaptı ve bozuldu, ardından her şey karanlığa gömüldü.

"Trajen?"

Sonunda güçlerini kullanarak tasmayı Jullien'den kurtarmayı başardı.

Tasma anında serbest kaldı.

Jullien öksürüp hırıldayarak öne doğru düştü ve daha fazla muhafıza ateş açtı. Onlara ateş etmeye devam ettiler. Patlamalardan kaçan Ushara, yoluna çıkacak kadar aptal olan piçlerin her birini kızarttı ve

ve gitmelerini engellemek için. Bu kadarı ona yeterdi. Onlarla kapı arasındaki herkes çıtır bir börekti.

Davel Jullien'in kalkmasına yardım etti ve kolunu omuzlarına doladı, böylece onu hızla gemilerine götürebileceklerdi. Ama geri dönüş yollarını her adımda patlatmak zorundaydılar.

Umursadığından değil. Jullien'in içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, ödeşmek için fazlasıyla istekliydi. Trajen bile bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

"İrkınızın şiddete saygısızlık ettiğini sanıyordum," diye patronuna hatırlattı.

"Bazı günler. Ne yazık ki bugün onlardan biri değil. Bugün, tatildeki bir Andarion gibi içinde yuvarlanıyorum."

Evet, .

Kız kardeşleri onların geri çekilmesini sağlarken, arkalarında bıraktıkları kaosu içinden Oxana'nın gemisine doğru yol aldılar.

Trajen dümen deyken yola çıktıklarında, Ladorian üssünün büyük bir kısmı alevler içinde kalmıştı.

Davel, Jullien'i revir yatağına yatırmasına yardım ederken kısık bir ısıklık çaldı. "Hepimiz Birlik izinlerimize kundakçılığı da ekleyebiliriz. Teşekkürler, kardeşim."

Gözlerini devirerek onu görmezden geldi. "Bir battaniye getir." Jullien duvara bakacak şekilde yan yatarken onun morarmış ve kanlı yanağını avuçladı. Hâlâ kimseyle tek bir kelime bile konuşmamıştı. "*Mituri?* Beni duyabiliyor musun?"

Jullien hiç cevap vermedi. Aksine, nefes alış veriş düzeni ve acı dolu bir şekilde önüne bakmaya devam etti.

Davel onu battaniyeyle örttü. "Sanırım şokta."

Bunun için onu suçlayamazdı. O cehennem çukurundan kurtulduğu için kendisi de şok geçirirdi. "Trajen'den dümeni alıp onu buraya geri gönderebilir misin?"

"Elbette." Onu Jullien ile yalnız bıraktı.

Ushara onunla göz hizasına gelene kadar diz çöktü. Onun yanağını okşarken, yaptıkları şey için ağlamak istedi. Vasili'nin olduğu gibiydi. Tamamen travma geçirmiş ve komaya girmişti. Tepki vermiyordu.

Kapı açılırken omzunun üzerinden baktı. Trajen

Jullien'in durumunu görünce tereddüt etti.

"Düşüncelerini duyabiliyor musun?"

"Evet."

"Nerede o?"

Trajen yorgun bir iç geçirdi. "Bilmek istemeyeceğin bir yer."

Gözlerinde yaşlar birikti. "Ne yapabilirim ki?"

"Bunu yapıyorsun. Seni duyuyor, Shara. Sadece henüz her şeyle yüzleşmeye hazır değil."

Öfke ve acı içinde kıvranırken sempatik bir hıçkırıkla boğuldu. Ailesine zarar vermeyi hiç o anki kadar istememişti. "Bil diye söylüyorum, bunun için onların canına okuyacağım. Ciddiyim. *Hepsinin*. Babamı bile."

"Tartışmayacağım," dedi düz, eşit bir tonda. "Ne ceza verirsiniz verin, tamamen arkasında olacağım. Jullien onlara bir Tavalı horozu olarak emanet edildi ve onlar da ona ihanet ettiler. Haksız değilsiniz. Ve o sadece mürettebat değildi. O *senin* kanından biriydi. Eskiden olsa, İspiyoncular bunun için hayatlarını talep eden ilk kişiler olurdu. Bu tam da ulusumuzun bizi korumak için yarattığı bir saçmalık. Teçhizatımızı giyip mürettebat olarak gemiye bindiğimizde, biz Tavalı'yız. Nerede doğduğumuza birbirimize güvenebilmeliyiz. Her şeyin ötesinde. Hepimizin ettiği kutsal yemin budur. Kendimizden olana ihanet etmeyiz. *Hiçbir* sebeple. Tavalı birlikte durur. Ne olursa olsun. Birimiz için kan. Hepimiz için kan."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Neden ondan bu nefret ediyorlar?"

"Nedenini biliyorsun."

"O hiçbir şey yapmadı. Olay olduğunda o doğmamıştı bile!" "Fark etmez.

Nefret kör, sağır ve mantıksız bir canavardır.

neden saldırdığını sormak için durmaz. Kurtarılacak hiçbir şey kalmayınca kadar yoluna çıkan her şeyi acımadan katleder. Bizi içten dışa çürütür ve ev sahibinden geriye merhametten yoksun boş bir kabuktan başka bir şey bırakmaz. Bu yüzden kök salmasına izin veremezsiniz. Bir kez büyümeye başladı mı, budanması en zor ottur. Ve tam kontrol altına aldığınızı düşündüğünüz anda patlar ve sizi tamamen tüketir. Tek ihtiyacı olan, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir hedeftir ve ruhunuz, kafeste tutabileceğinizi düşündüğünüz o canavara kur yaptığınız için ödediğiniz bedeldir. Asla beslemeye cüret etmememiz gereken tek canavar budur."

"Ailenin başına gelen bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Tris'i yok eden şey korku, cehalet ve nefretten çok anlayışsızlıktır. Zaman zaman daha da ölümcül bir canavar oluyorlar."

Kalbi sızlayarak Jullien'in yanağını okşadı. "Onu iyileştirebilir misin?"

"Fiziksel olarak. Evet, fiziksel olarak. Bu yaraları onarmak her zaman kolaydır. Yaptıkları şey

onun ruhunu sadece ikiniz iyileştirebilirsiniz ve bu da zaman, sabır ve sizin açınızdan çok fazla anlayış gerektirecektir."

Yüzünü buruşturdu. "Güvenmeyi yeni

öğreniyordu." "Biliyorum."

Gözyaşları onu kör etmişti. "Bizim için hiç umut var mı, Trajen? Bana gerçeği söyle."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın onun gittiğinden korkmaya başladı. Ama onu hâlâ odada bulmak için döndüğünde, gözlerinin loş ışıktaki soluk bir turuncu renkte parladığını gördü. "Sen ve Danimarkalılar tüm bu evrende ailem olarak gördüğüm tek varlıklarsınız, Shara. Bunu biliyorsun. Umursadığım ya da ezmemek için karşıdan karşıya geçeceğim kimse yok. Onunla mutlu olabileceğine kesinlikle inanmasaydım, sana herhangi bir şekilde zarar vereceğini bir an bile düşünseydim, boğazını kendim keser ve ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini sağlardım. Ancak mutluluk hiçbir zaman garanti değildir ve ona giden yol da her zaman kolay değildir. Ve tanrılar biliyor ki ikiniz de inatçısınız ve kendinizi baltalamaya çok meyillisiniz. O yüzden kim bilir nasıl bir geleceğimiz var?"

Trajen bu sözleri söyledikten sonra döndü ve gitti.

Ushara hıçkırıklara boğuldu, özellikle de Jullien'in vücudundaki yaralar ve morluklar iyileşmeye başladığında. "Duydun mu Jules? İyi olacaksın. Kalbimi kırmayacağına dair bana yemin etmiştin. Seni bu yemine bağlı tutuyorum. Ve seni bir daha asla yalnız bırakmayacağıma yemin ederim. Nereye gidersen git, ne olursa olsun, senin için geleceğim ve seni bulacağım. Bunu yapmak için Tophet'in en acı alevlerinden geçmem ve Corela'nın dikenli çekicini çalmak için Korilon'la savaşmam gerekse bile. Karanlıkta bir gün daha yalnız yaşamayacaksın. Ben senin sevgilin olacağım. Ve sana eve kadar rehberlik edeceğim."

Ama onu duyduysa bile hiçbir belirti vermedi. Trajen'in söylediklerine rağmen hâlâ cansız ve soğuktu. Boştu. Yaşayan bir ceset. Sanki ihanetleri onun içindeki bir şeyi öldürmüştü ve ona bir daha ulaşım sağlayamayacaklarını bilmiyordu. Chaz öldüğünde Vas'ın içinde bulunduğu durumun aynısıydı.

Oğlunu geri almak yıllarını almıştı.

Çocuğunu bulmaya çalışırken çok kaybolmuştu. Ve Vas'ı tüm hayatı boyunca tanıyordu. Jullien'i bulmaya nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, ailesinin ve onu esir alanların ona mutlak bir sefalet yaşatmış olduğuydu. Trajen onun yaralarını iyileştirmiş olsa da, yaralar hâlâ hafızasındaydı. O hayvanlar onu o kafeste paramparça etmişlerdi. Ölüm maçlarındaki akılsız canavarların en kötüsü gibi onunla dövüşmüşlerdi.

Bunun için ailesini asla affetmeyecekti. Nasıl affedebilirdi

ki? Ama şu anda en önemli şey kocasıydı.

Öne doğru eğilerek adamın morarmış yanağını öptü ve kulağına fısıldadı. "Bana geri dön, Jules. Zeki Ixurian'ımın beni ayakta tutmasına ve güldürmesine ihtiyacım var. Sen yokken olduğum kişiyi sevmiyorum."

Yine de hareket etmedi ya da konuşmadı. Onun kendisini duymuş olabileceğine dair tek ipucu, elini hafifçe sıkmış olmasıydı. "Beni eve kadar takip et, Jullien," diye fısıldadı. "Başka hiçbir neden yoksa, dönüşümüzde tüm ailemi senin için bağırsaklarımdan geçirdiğimi görebilirsin. Söz veriyorum, babamın rütbesini senin adına söktüğümde ortaya çıkacak havai fişekleri kaçırmak istemezsin."

BÖLÜM 15

Üsse döndüklerinde, Davel ve Mary Ushara'nın Jullien'i gemiden çıkarmasına yardım ederken, diğer kız kardeşleri her şeyi kilitledi. Jullien'in hareketleri o kadar yavaş ve sertti ki, bu onun kalbini kırdı. Silig ve mürettebat ona saldırdığından beri onun böyle hareket ettiğini görmemişti ve bu durum ailesinden daha fazla kan istemesine neden olmuştu.

yere ikinci kez onun peşine düşmüşlerdi. Yeter artık.

İskelede Sheila, Unira ile birlikte onları bekliyordu. İkisi de tek kelime selam vermedi ama Sheila kendini Jullien'in kollarına attı ve birkaç saniye boyunca ona sarıldı, Jullien de yorum yapmadan ona sarıldı. Sırtını sıvazladıktan sonra hışımla boğazını temizledi ve başını Ushara'ya doğru eğdi. "İyi iş, Amiral." Sonra da gitti.

Unira nazik bir el ile onun morarmış yanağını kavradı ve ona üzgün bir Gülümseyin. "Eve dönmene çok sevindim, *m'tana*. Hepimiz sağ salim dönmen için dua ettik."

Çenesinde bir tik başladı. Sanki bu sözler onu kızdırmış gibi nefes alış veriş düzeni bozuldu. Ama yine de konuşmadı.

Baş rahibe elini bırakarak kenara çekildi ve Ushara'nın omzuna rahatlatıcı bir dokunuşta bulundu. "Senin için bir hediyem var tatlım. Yarın onunla birlikte uğrarım."

"Teşekkür , Yüce Anne."

Dairesine doğru ilerlemeye başladıklarında Jullien'in gözleri parladı ve alçak, vahşi bir hırıltı çıkardı. Ushara ne yaptığını anlayamadan onlardan ve kararlı, öldürücü adımlarla körfezi geçmeye başladı. Etrafta başka biri olsaydı, onların hayatından endişe ederdi. Ama burada kimse yoktu. Bu yüzden önünde ne olduğunu görene kadar adamın aklında ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Ah kahretsin," diye nefes aldı.

Kirill'in gemisine gidiyordu.

Onun peşinden gitmeye başladı ama Davel onu durdurdu. "Bırak gitsin."

Ciddi miydi? Jullien o gemiye zarar verirse, bunun bedelini Tophet ödeyecekti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Davel omuz silkti. "Bırakın o orospu yakıp kül etsin. Bunu hak ediyorlar. Sence de öyle değil mi?"

Davel'in yanından geçip Trajen'e baktı, içlerinden birinin biraz sağduyulu olabileceğini umuyordu. "Patron?"

"Korılın'un uçmasını istemiyorsan, kanatlarını çırpma." Hayır.

Burada hiçbir anlam yok.

Jullien'in gazabının haklı olduğunu kabul etmekle birlikte, bunun sonuçları nükleer düzeyde bir soykırıma eşdeğer olacaktır.

Jullien bir yan paneli yırtarak açıp içine uzanırken ve çıplak elleriyle bir yakıt hattını çekip çıkararak son derece yanıcı içeriğini ana motor bölmesine kusmasını sağlarken, bu haber yayıldığında çıkacak savaştan korkarak yüzünü acıyla buruşturdu. Kendi başına etkileyici bir güç başarısıydı.

Tamamen aptalca değilse bile.

"Çocuklar? Eğer onu yakarsa, bu istasyonun dörtte birini doğrudan Tophet'e uçurmak üzere olduğunu söylemeli miyim?"

Davel'in beti benzi attı. "Haklı olduğu bir nokta var." Trajen . "Ona bir dakika verin."

Eliyle dudaklarını kapatan Ushara, muhtemelen hepsini öldürecek olan büyük patlamanın beklentisiyle irkildi.

Ama gelmedi. Bunun yerine, Jullien sakince yürüdü ve gemiyi ana kapılardan dışarı göndermek için bölmenin hidroliklerini kullandı ve istasyondan uzaklaşana kadar ateşlemedi.

Sonra, etraflarındaki binayı sarsacak kadar güçlü bir ihtişam patlamasıyla yükseldi.

Neyse ki uzay boşluğu istasyonu hasar görmekten korudu ve gemi kısa sürede birkaç dakika önceki halinin yanmış iskeletinden başka bir şeye dönüşmedi.

Jullien tek kelime etmeden arkasını döndü ve koydan dışarı çıktı.

Trajen uzun bir iç geçirdi. "Kirill söz konusu olduğunda nasıl hissettiğini kesinlikle anlattığını düşünüyorum. Yorumlarınız?"

Davel başını salladı. "Tek düşündüğüm Kirill'in bunu öğrendiğinde ne kadar sinirleneceği."

Ushara derin bir iç çekerek, artık geri alınamayacak bir şey için omuz silkti. "Ona faturayı umurumda bile değil diye hitap etmesini ve kıcına sokmasını söyleyebilirsin. Faiziyle birlikte."

Davel gülerek onu selamladı. "Yapacağım, küçük kardeşim."

"Şimdi, izin verirsiniz..." Jullien'in peşinden gidip evine sağ salım döndüğünden emin olmak için onlardan ayrıldı.

Ama köşeyi döndüğünde, onun eski odasına geri dönmekte olduğunu fark etti.

Onu yakalamak için koştu. "Jules? Artık orada yaşamıyorsun. Vas ve ben eşyalarını bizim eve taşıdık ve kartı Gunnar'a iade ettik."

Yine de konuşmadı. Sadece boş gözlerle ona bakmaya devam etti.

Ve bu onun kalbini daha da kırdı. "Hadi, *keramonum*." Koluna girdi ve onu her şeyin sakın ve sessiz olduğu eve götürdü.

Saat geç olduğu için Vasili hâlâ annesinin evinde uyuyordu. Onun dairesi tamamen onlara aitti.

Ushara Jullien'i banyoya götürdü ve kafesin, gemi yakıtının ve ateşin pis kokusunu ondan temizleyebilmek için kıyafetlerini çıkardı. Vücudundaki yeni yara izleri onu parçaladı. Çok daha fazlası vardı ...

"Jullien?" Jullien'in kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı ama o bunu kesinlikle reddetti.

Kadın ne yaparsa yapsın, adam sanki gözlerinin içine bakmaya utanıyormuş gibi bakışlarını kaçırırdı.

"Keşke bana içinde neler olup bittiğini anlatsan. Sadece yardım etmek istiyorum. İçinde bulunduğun acıyı görüyorum ve bunu daha iyi hale getirememek beni öldürüyor. Lütfen bebeğim, bana ne yapabileceğimi söyle."

Jullien bu sözleri duydu ve içini parçaladı. Ama gerçek şu ki, ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Birine nasıl ulaşacağını. Hayatı boyunca yalnız olduğu için, kendi içine kapanmaktan başka bir başa çıkma yolu bilmiyordu. Dünyası çöktüğünde yaptığı şey buydu. Bu şekilde hayatta kalmıştı.

En kötü zamanlarda bile, onlarla yüzleşmek için yalnız bırakılmıştı. Kardeşinin ölümü. Annesinin şiddetli öfke nöbetleri. Babasının sözlü ya da fiziksel saldırıları. Nişanlılarının ölümleri. Hapishanede geçirdiği zamanlar. Andaria ve Triosa'dan sürgün edilmesi. Ne zaman bir hata yapsa, tecrit edilip kilit altına alınıyordu.

Kimse onu kontrol etmemiş ya da ona ulaşip ulaşamayacaklarını sormamıştı. onu yatıştırmak. Tek bir konuşma ya da basit bir "*hey, sen*" bile *yok. İyi misin?* Bu yüzden ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Tek bildiği içinin acıdığı ve bunun neden diğerlerinden daha çok yandığını bilmediğiydi. Belki de bu sefer kendisini kabul etmelerini istediği içindi. geçmişte umursamamıştı.

Bunun bir önemi yoktu. Bir nanosaniye bile olsa herhangi bir ailenin parçası olabileceğini aptallık etmişti.

Ve yine de onunla bu şekilde birlikteyken... bunun mümkün olduğuna inanmak istedi. Ona inanmak istedi.

Keşke yapabilseydi.

Gözlerini kapatarak, elleri vücudunun üzerinde gezinirken ve tenine yapışan kiri ve pisliği yıkarken titredti. Ruhunu lekeleyen acıyı.

Ona acı vermeden dokunan tek oydu. Neden onun için bir bütün olamıyordu?

Normal bir erkeğı hak ediyordu. Onunla birlikte gelen utanç ve kargaşayı değil, evine onur getirebilecek birini.

Sen bir utanç kaynağısın! Ve asla Triosan soyadımı taşımana izin vermeyeceğim. Annen ve büyükkannen kendi soyadlarıyla ne isterlerse yapabilirler ama ben tahtımızda senin gibi değersiz birini görmeden öleceğim!

Babasının onu boğarken ve yüzüne bağıırken boğazına yapışan ellerini hâlâ hissedebiliyordu. Babasının gözlerindeki nefreti görebiliyordu, kendisinininkine o kadar ki, onu o sözlerden daha da fazla kınıyorlardı.

Bu, babasının bugüne kadar tuttuğı bir sözdü. Nykyrian'ın aksine, Jullien'in babasının soyadını herhangi bir resmi kayıtta kullanmasına asla izin verilmemişti. Herhangi bir nedenle.

Aptalca ama Jullien, Dancer Hauk'un Aros'a Jullien'in mühür yüzüğünü spor çantasında kaybettiğini ve Nykyrian'ın onu çalmadığını söylediğı o gün, hiç kimsenin kendisini babasından daha kötü ya da daha düşük hissettiremeyeceğini düşünmüştü.

Jullien, hiçbir şeyin öz babasının onu boğarak öldürmesinden ve acımasız saldırısı için bir özür bile dilemeden onu sağlık görevlilerinin ellerine bırakıp gitmesinden daha fazla acı veremeyeceğini düşünmüştü.

Kirill ve tayfası Tavalı yamalarını kollarından söküp onu Ladorlu köle tacirlerine atana kadar değil.

"O senin ekibinden biri değil mi?"

"Hayır, o değil Bok için Biz. Biz sadece umut için olsun bazı gitmeden önce ondan bedava eğlence. Değeri bu kadar."

"Jullien?" Ushara'nın sesi anılarını yarıp geçti. Ama bu onu daha da çok incitti....

Ushara tekrar Jullien'i düşüncelerinin onu götürdüğü yerden uzaklaştırmaya çalıştı.

Yanağından aşağı tek bir damla yaş süzüldü.

"Ah bebeğim." Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, onu öpüp uzaklaştırdı ve ne yapacağını bilmeyi diledi.

Banyosunu bitirdikten sonra onu kuruladı ve yatağına götürdü. Orada onun yanına sokuldu ve elinden geldiğince ona sarıldı.

"Ben buradayım, Jules. Ne zaman konuşmaya ya da konuşmamaya hazır olursan ya da neye ihtiyacın olursa." Vücudunu Jules'un vücuduna sardı ve onun hırıltılı nefes alışını dinledi. En uzun süre boyunca, çabalarını boşa harcadığını düşündü.

Ta ki onun kollarını vücuduna doladığını hissedene kadar. Birkaç dakika sonra, ona can simidiymiş gibi tutunurken nihayet uykuya daldı.

* * *

"O ?"

Ushara ön kapıyı açıp Oxana'nın Vas ve Nadya'yla birlikte içeri girmesine izin verirken başını salladı. "Hâlâ konuşmadı."

"Özür dilerim."

"Basha Dagger hasta mı anne?" Nadya kaşlarını çatarak onlara baktı. "Öyle, *Mia*."

Dudaklarını büzdü. "Ona bir kart hazırladık." Vasili'nin kolunu çekiştirdi. "Annene paka için ne yaptığımızı göster ki... kendini daha iyi hissetsin."

Vas, Ushara'ya bir kâğıt parçası uzattı. "Dün biz senin dönmeni beklerken onun ve kız kardeşlerinin yaptığı şey buydu."

Ushara, Jullien'in tapınakta onlarla birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakarak gülümsedi. "Neden ben kahvaltıyı hazırlarken siz de gidip ona vermiyorsunuz?"

"Tamam." Vasili, Nadya'yı yatak odasına götürdü.

Ushara Oxana'yı her şeyi pişirdiği mutfığa götürdü. "Vas'ı aldığın için teşekkür ederim. Bu sabah onu görseydim Paka'ya ne yapardım bilmiyorum."

"Evet, kötüydü. Basha Klavdii oradaydı ve Jullien'in Kirill'in gemisine yaptıkları yüzünden çok öfkeliydi. Paka'nın bir şeyler yapmasını talep ediyordu."

Ushara dudaklarını büktü. "Ne gibi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama nükleer bir şey."

"İki elinle getir. O ne kadar benim Jules'umdan bir parça istiyorsa, ben de Kirill'in mücevherlerinden bir parça istiyorum. Ve sizi temin ederim, önce ben istediğimi elde edeceğim."

"Yapacağını biliyorum, kardeşim. Yapacağını biliyorum."

* * *

Jullien gözlerini açtığında, beyaz sarı buklelerle çevrili küçük, mutlu bir yüzün yatağın üzerinden kendisine baktığını gördü.

"Nadya, dur!" Vas yüksek sesle fısıldadı. "Hâlâ uyuyor. Yatağın yanına bırak ve onu uyandırmadan gidelim."

Küçük eliyle yatağı aşağı çekerken kıkırdayarak daha da geniş gülümsedi. "Uyumuyor. Gözleri açık. Uyanıksın, değil mi Basha Dagger?"

Jullien kendisini merakla inceleyen bir çift masum beyaz göze bakarken ne söyleyeceğinden emin değildi.

Başını eğerek ona sevimli bir kaş çattı. "Neden bu kadar üzgünsün, Basha Dagger? Evine döndün! Seni çok özledik! Sen yokken üzgündük ve sonra annem döndüğünü söyledi ve tekrar evde olduğun için çok mutlu olduk." Yüzüne bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Bunu seni ne kadar çok sevdiğimizi söylemek için yaptık. Şey... ben ve kız kardeşlerim resimleri çizdik ve Vasi de kelimeleri yazdı çünkü henüz yazamıyoruz. Ama resimleri biz yaptık. Resimleri görüyor musun?" Yatağa tırmanıp onun yanında dizlerinin üzerine oturdu.

Onunla birlikte tapınakta, Vasili'nin ve ailesinin geri kalanının yanında otururkenki görüntülerini gördüğünde gözleri yaşardı. Kendini yatakta yukarı iterek ona gülümsemeye zorladı. "Bu çok güzel, Tara Nadya. Teşekkür ederim."

Gülümseyerek kendini onun göğsüne attı ve ona sarıldı. "Seni seviyorum, Basha Dagger!"

Başını kaldırdı ve Vasili'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Göz yaşları onun da yanaklarından aşağı akıyordu. "Davel geri döndüğünde ve hiçbir şey söylemediğinde... Öldüğünü düşündüm. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

Jullien elini Vasili'ye uzattı. "Ben sana bunu yapmazdım, *mi tana*."

Vasili ona sarıldı. "Sakın ölme."

Gözlerini kapatan Jullien onları tuttu.

Ushara, Jullien ve çocukların sıkı bir kucaklaşmaya kilitlendiğini görünce kapı donakaldı.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi gözlerini açtı. Bin yıl yaşasa bile, kırmızı derinliklerindeki unutulmaz acıyı asla unutamayacaktı.

Onlara yaklaşmadan önce tepsisini komodinin üzerine koymak için hareket etti. "Seni rahatsız mı ediyorlar?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil." Önce Nadya'nın, sonra Vasili'nin başını öptü. Boğazını temizleyerek resmi eline aldı. "Bu güzel sanat eserini nereye koyalım, Naddimaer?"

Onun kendisine taktığı lakap karşısında kıkırdadı. "Bunu nereye koyabiliriz, Lyr Shara?" "Basha Dagger'ın her gün görebileceği şekilde aynanın üzerine koymaya ne dersin?" "Tamam!" Heyecanla yataktan kalktı ve aynaya asmak için koştu.

Vasili'nin yardımıyla aynadan çarpık açıyla baktım.

"Eğer açsanız mutfakta ikiniz için de tatlı keklerim hazır."

Heyecandan yumruklarını sıkıyan Nadya ciyaklayarak kapıya doğru koştu, sonra da Jullien'e sarılmak ve onu öpmek için geri döndü. "Sana biraz getireceğim, Basha!"

Vasili kaşlarını çatarak yatağın ayak ucunda duraksadı.

"Neyin var bebeğim?" Ushara sordu.

"Jex dün gece Jullien'i eve getirmeyi başarsan bile graspa ve yaya'nın onun kalmasına izin vermeyeceğini söyledi. Paka'sının ve klanın geri kalanının vatandaşlığını engelleyeceğini söyledi. Jullien'in gitmesi için seni zorlayacaklarını söyledi."

Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?"

"Ama ona oy vermezlerse..."

"Jullien benim kocam ve senin baban. Bu konuda hiçbir şey yapamazlar. Yaptılar bile. Engellemeye gelince, isterlerse. Kantinglerini kırmak ve vatandaşlıklarını askıya almak üzereyim. Öyle ya da böyle hiçbirinin oy hakkı olmayacak. Onun yerine endişelenmeleri gereken şey bu."

Vas'ın gözleri büyüdü. "Bunu biliyorlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Ve onlara söyleme. Duruşma yarın olacak. Onlara kararımı o zaman vereceğim."

Tekrar Jullien'e döndü. "O zaman kalıyor musun? Değil mi? Bizi terk etmiyorsun?"

Jullien Ushara'ya baktı. "Beni senden uzak tutabilecek tek kişi annen ve tanrılar.... Tanrılar konusunda ise o kadar emin değilim."

Vasili gözyaşlarını içine çekerek Nadya'nın peşinden gitti. "Bana da biraz ayırsan iyi olur, Naddi!"

Jullien ile yalnız kalan Ushara, onun ruh halinden emin olamayarak yavaşça ona yaklaştı. Onun çatık kaşlarını düzeltti ve yatağın üzerinde yanına oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kayıp."

Onun elini tuttu ve kendi elinin arasına aldı. "Kaybolmadın. Ait olduğun yerdesin."

Jullien bu sözler içine işleyip ruhunun en soğuk kısmını ısıtırken titredi.

Ushara masaya uzandı ve sevdiği sıcak elma bir fincan aldı. Bunu nasıl hatırladığını bilmiyordu. Ama hatırlıyordu.

"Teşekkür ." Yudumladı ve saati not etti. "İşe geç kalmadın mı?"

"Bugün izin aldım."

"Neden?"

Nazıkçe gülümseyerek göğsünün etrafında daireler çizdi. "Seninle birlikte olmak istedim."

"Anlamıyorum."

Ona, kendi dünyasında gülünç ama onun dünyasında normal olan bir şey söylediğinde takındığı aynı şaşkın ifadeyle baktı. Tanrım, onun ortamında büyümüş olmak.

"Şu anda ihtiyacın olan son şey yalnız kalmak. Sana bakmak için evde kaldım. Daha önce hiç kimse senin için bunu yapmadı mı?"

Başını iki yana salladı.

"Çocukken hasta olduğunuzda bile mi?"

Bir kez daha, onun sahip olduğu hayatı yaşayabilmeyi diledi. Ama böyle şeyler onun için hiç bilinmemiştir. "Hayır, Shara. Başkalarını hasta etmemek için hep karantinaya alındım."

Ushara onun seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını kaldırdı. "Karantinaya mı alındı?" demek istememiştir herhalde.

"Ben melez bir türüm. Zararsız bir hastalığa yakalanmamdan, onu ölümcül bir forma dönüştürmemden ve hem insan hem de Andarion olan diğerlerinin tedaviye yanıt vermemesine neden olmamdan korkuyorlardı. Bu yüzden ne zaman hasta olsam, doktorlar artık biyolojik bir tehlike ya da galaksiler arası bir sağlık krizi olmadığıma karar verene kadar steril bir ortama taşınıyordum."

Evet, bunu kastetmişti. Buna inanamıyordu. "Ve sen hastayken kimse seninle oturmadı mı?"

"Hayır. Bu her zaman çok riskliydi. Bana güvenin. Bir hapsirikle bir odayı bomba tehdidinden daha hızlı temizleyebilirim."

Kendisini açıkça hiçe saymaları karşısında şaşkınlık içinde oturuyordu. Ona anlattığı onca şey arasında bunun neden diğerlerinden çok daha korkunç göründüğünü bilmiyordu ama öyleydi. Küçük bir çocukken hasta olduğunu ve annesinin ona bakmadığını hayal bile edemiyordu. Birinin ona çorba getirmesini ve... şey, *ilgilenmesini*.

" olsun diye söylüyorum, Jules? Ailenizden nefret ediyorum." "Nefret etmiyorum."

"Nasıl ?"

"Bilmiyorum." Alnını ovuşturdu. "Sanırım onlar için üzülüyorum."

"Neden?"

"Birlikte mutlu olmayı seçebilirlerdi. Tek yapmaları gereken birbirleri ve oğulları için ayağa kalkmaktı. Ama yapmadılar. Bunun yerine rütbe ve mevkiyi aileye tercih ettiler. Annem bize hamile olduğunu öğrendiğinde babamla evlenmek için başkomutanlık görevini bırakmayı reddetti, babam da onunla evlenmek için imparatorluğunu bırakmayı reddetti. Her şeyi istediler ama sonunda ellerinde hiçbir şey kalmadı."

"Bu size yaptıklarını mazur göstermez."

"Belki, ama bunu yapmamış olsalardı, şimdi burada seninle olmazdım. Onların imparatorluklarında başka biriyle evli olurum. Ve sana bu kadar değer vermezdim. Yani dürüstçe? Seni bu şekilde takdir edebilmemi sağladıkları için onlara minnettar olmalısın."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Buna gerçekten inanmıyorsun. İnanıyor musun?"

Elini avucunun içine alıp parmaklarını okşarken sertçe yutkundu. "Gençken onlardan acımasızca nefret ederdim. Ediyordum. Sürekli kızgındım. Herkese... hatta kendime bile. Kardeşimin benimle yüzleştiği geceye kadar bu öfkeden başaramamıştım. Ama piç kuzeniniz ve çetesiyle birlikte olmaktan öğrendiğim tek şey... Kendinizi sevdirmeye çalışmanızın hiçbir önemi yok. Eğer nefret etmeye kararlılarsa, nefret ederler. Bu son beş yıl boyunca düşünüp durdum; eğer daha iyi bir evlat olsaydım.... ailemin benden istediklerini yapsaydım ve çenemi kapalı tutup onlarla kavga etmeseydim. Kurallara uysaydım ve uyumlu davransaydım, her şey farklı olurdu. Beni kabul edip severlerdi."

Bakışları yaktı. "Önemli değildi. Her şeyi yaptım Kirill benden istedi, Shara. *Her şeyi*. Çenemi kapalı tuttum ve her şeyi sineye çektim. Yine de beni bir çöpmüşüm gibi verdiler."

"Ah tatlım..."

Sonunda gözlerini kaçırdı. "Yani hayır, ailemden nefret etmiyorum ya da onları suçlamıyorum. Görünüşe göre, kusur bende. Denesem de denemesem de, asla uyum sağlayamayan benim. Eski bir deyiş, değil mi? Eğer herkes bir pislikse, belki de pislik sensindir. Sanırım gerçek pislik benim."

Onun elini çekiştirdi. "Sen daha iyi bilirsin."

Acı acı güldü. "İkiz kız kardeşlerin var, değil mi?"

"Evet."

"Hani ikizler arasındaki kopmaz bağdan bahsederler ya? Doğdukları andan itibaren ne kadar yakın olduklarını ve birbirleriyle nasıl kendi dillerini konuştuklarını?"

"Tabii ki."

"Kardeşimle hiç böyle bir şey yaşamadım. Bir kere bile." Sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu - bu ton, bu itirafın onu ne kadar rahatsız ettiğini anlatıyordu. Bunu kimseye söylemeden ne kadar uzun süre kendi sırrı olarak sakladığını. "En eski anılarım, onu ve Galene Batur'u kreşimizde birlikte oynarken izlediğime dair."

Onun bakışlarına karşılık vererek acı acı güldü. "Ona büyük bir aşkla bağlıydım. Andaria'daki en güzel kız olduğunu düşünürdüm. Sanki tanrılardan düşüp bizi şereflendiren bir melek gibiydi. Ne zaman babasıyla ziyarete gelse, kardeşime gülümseyip güldüğü gibi bana da gülümsemesini isterdim. Ama o hiç gülmedi. Bana bakmaya bile tahammül edemezdi ve yaptığım her şeye karşı çok sabırsız ve sinirliydi. Bu yüzden o kadar sinirlenirdim ki sonunda her ikisiyle de kavga ederdim ve onlar da ben müdahale etmeden oynayabilsinler diye beni odadan dışarı iterlerdi. Oysa benim tek istediğim onların grubunun bir parçası olmaktı. Sonra Nyk gittiğinde, her şey için çok suçluluk duydum. Sanki o öğleden sonraları onunla oynamak istediğim için bunu ona dilemişim. Ve bu bana hep doğuştan kusurlu olduğumu ve Nyk'ın bunu bir şekilde bildiğini düşündürdü. Yoksa kendi ikizim beni neden reddetsin ki?"

"Jules-"

"Yapma, Shara. Yapacağın tartışmaları biliyorum. Ama hepsini bir kenara bıraktığında, gerçeği merak etmek zorunda kalıyorsun. Gerçekten. İçimde, ruhumun özünde kusurlu bir şeyler olmalı. Ailem kötü insanlar değil. Babam onu tanıyan herkes tarafından son derece saygı duyulan biridir. Ailesi onun bastığı toprağa tapardı. Erkek kardeşim ve ailesi onun için evren gibi düşünür. Annem tanıştıkları günden beri babama hep aşık olmuştur. Annem ve teyzem birbirlerine tamamen bağlılar. Nykyrian'ı seviyor ve saygı duyuyorlar, o da onları seviyor ve saygı duyuyor. Andaria'nın tüm nüfusunun ve medyanın bağlılığına sahipler. Doğduğum andan itibaren hepsinin nefret ettiği ve alay ettiği tek kişi benim."

"Sana hiç şans vermediler."

"Dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Bir köpek ya da lorina yırtıcı bir hayvana ya da zarar görmüş bir yavruya saldırdığında olduğu gibi. İçgüdüsel olarak bilirler ki

Yeni gelen yavruda bir sorun olduğunu ve gruplarına zarar verdiğini düşündükleri için diğerlerine zarar verme şansı bulamadan ona saldırıp öldürüyorlar. Belki de ben itlaf edilmesi ya da öldürülmesi gereken o kusurlu, zararlı yavruyum."

"Buna inanmıyorum."

"Elbette *hepsi* yanılıyor olamaz. Bende bir kusur olmalı."

"İnancınızı gerçekten buna mı bağlamak istiyorsunuz?"

Sertçe yutkundu. "Bilmiyorum. Ama gittiğim her yerde aynı şey olmaya devam ediyorsa... sorun bende olmalı. Çıkarılabilecek tek mantıklı sonuç bu."

"Belki de sadece farklı olduğun içindir. Kusurlu değil. Bir lorina kendisinden olmayan her türe saldırır. Yavrularını korumak için tanımadığı her kokuyu alır. Üzerine başka bir yaratığın kokusunu sıkarsanız kendi yavrularını yerler. İnsanlar ve Andarionlar da aynı olabilir. Bunu biliyorsun. Ixurianir'in tarih boyunca Pavakahir ve Murakhir'e yaptıklarına bakın - kara kalpler Fyreblood'ların peşine düşmeden önce kanatlı ırklara zulmetti. Hatta tarihimizin bir döneminde, erkek gözlerinin kırmızıya dönmesine neden olan bilimi anlamadan önce stralanuer'in peşine düştüler. İnsanlar daha da kötü. Trajen'in tüm ırkı, onlardan çok korktukları için öldürüldü. Kardeşin her zaman senden daha mı iyi muamele gördü?"

Jullien irkildi. "Hayır. Ve sonsuz utancıma rağmen, bunun bir kısmı için ben suçluyum."

"Ne demek istiyorsun?"

Ellerini kulaklarına bastırdı ve sanki anının acısı dayanabileceğinden fazlaymış gibi yatakta iki büklüm oldu. Nefes alış veriş i düzensizleşti, bir topun içine kıvrıldı ve titredi.

Dehşet içinde, onu rahatlatmak için sırtını ovuşturdu. "Jullien? Ne oldu?"

Sessiz gözyaşları onu sarsarken konuşmadı. Onu üzgün gördüğü onca zaman içinde hiç böyle görmemişti.

Onun için yanıp tutuşan kadın, acısı ve kederi geçene kadar ona sarıldı.

Oxana neredeyse o sırada içeri girecekti ama bir anlığına göz göze geldi ve hemen geri döndü. O gitmeden önce kız kardeşi yatak odasının kapısını kapattı ve onları yalnız bıraktı.

Bir süre sonra Jullien nihayet sakinleşti. Yüzünü duvara dönerek yan yattı. Nefes alıp verirken zorlukla yutkundu ve kızın parmaklarıyla oynadı.

Ushara onun sırtına sarılmış, onu yakınında tutmaya devam etti. Kolunu onun başının altına koyarak boynuna sokuldu. "İyi misin?"

Başını salladı ama konuştuğunda jestiyle çelişti. "Pek sayılmaz." Tekrar yutkunurken sıcak gözyaşlarını teninde hissetti. "Kardeşime o kadar çok haksızlık ettim ki, bu beni ölümsüz ruhumun derinliklerine kadar utandırıyor. Hayatım boyunca gerçekten pişmanlık duyduğum tek şey bu. Keşke değiştirebilseydim dediğim tek şey. Ona yaptıklarım için çok üzgünüm ve bunun için özür bile dileyemiyorum. Bunu düzeltmemin hiçbir yolu yok."

"Bana söylemek istemiyorsan, söylemek zorunda ."

Sonunda tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Uzun süre onun öldüğünü sandım. O başımın üzerinde asılı duran bir baltaydı. Büyükanneimin bana karşı kullandığı, benim de ona karşı kullandığım bir tehdit."

"Ne demek istiyorsun?"

"O ölünce varis ben oldum. Onu memnun etmezsem beni de onu öldürdüğü gibi kolayca öldürmekle tehdit edip durdu. Ve beni gerçekten öldürmeyeceği konusunda biraz kibirliydim. Tylie'nin lezbiyen olduğunu ve çocuk sahibi olmayacağını biliyordum. Sadece Kelsei yüzünden değil, onlara tahammül edemediği için. Çocuklardan tutkuyla nefret ediyor. Ve partneri de daha iyi değil. Onların çocuk bakmaktan anladıkları, *al bakalım, küçük çocuk. Bu metal saç tokasını prize tak.*"

Ushara ciddiyetine rağmen güldü. "Özür dilerim."

"Evet, bunu yaptığımda ben de öyleydim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Yara izini görmek ister misin? Tüm elimi siyaha çevirdi. Üç yaşında elektrik akımları hakkında yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bilmesi daha fazlasını öğrendim."

Bu onun mizahını bastırdı. Yüzünü buruşturdu. Geçmişinde böylesine darağacı mizahını nasıl bulabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Her neyse, büyükanneimin kuzenlerimi benim yerime tahta oturtacağına dair sürekli iddialarına rağmen, yarı insan ve lekeli olsa da kendi kanını orada tutacak kadar kibirli olduğundan nispeten emindim. Bu yüzden tartıştık ve okulda olduğum ve yeni bir öğrencinin geldiği güne kadar bunun için kan döktüm. İlk başta onu tanıyamadım. İçeri aldıkları başka bir insan olduğunu düşündüm. Bizi entegre etmek için birkaç yıl önce başlattıkları garip bir programdı. Sonuç olarak, insan kayıtlarında büyük bir artış yaşıyorduk. Aksel ve Arast Quiakides'in evlatlık kardeşi olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey düşünmedim - bir yetimhanede buldukları melez bir insan-Andarion."

Jullien kendini tekrar sınıfta gördüğünde ve o öğleden sonra yaşadığı korkuyu çok net hissettiğinde sessizliğe gömüldü. Merrell onun yanında otururken ikisinin de üzerine bir karabulut çökmüştü.

Jullien ilk başta, belki de, sadece belki de başka bir melezin var olabileceğini düşünmüştü. Başka bir Andarion'un bir insanla yatmış mümkündü.

Ta ki Nyk ona bakana kadar. Kendisinininkine çok benzeyen o insan gözlerinde, babasının yüzünde ona iç düğümleyen nefreti gördüğü an ...

Hiç şüphe yoktu. Nyk'ın yüz hatları daha genç olsa da, babalarının tıpatıp aynısıydı. Ve Jullien'in varlığının her parçasından nefret ettiği aynı kibirli duruş ve tavırlarla kendini taşıyordu. Jullien'in varlığına zar zor tahammül etmek için her nefeste mücadele ettiğini söyleyen aynı küçümseyici iğrenme ve küçümseme bakışını ona verdi.

Henüz bir çocuk olan Jullien orada otururken paniklemiş, birilerinin bunun uzun zaman önce ölmüş olan kardeşi olduğunu anlamasından korkmuştu. Kuzeni Chrisen hemen anlamıştı. Jullien'in önündeki masada dönüp ona ters ters bakarken yüzündeki ifade de bunu doğruluyordu.

Jullien başka kimsenin fark edip etmediğini görmek için aceleyle etrafına bakındı.

Neyse ki başka kimse yeterince zeki değildi.

Sadece beşi biliyordu. Onu. Nyran. Merrell. Chrisen. Nykyrian.

Ve Nyk hayatta olduğu için şükran duyarak kardeşine koşup kollarını ona dolamak istemekle, onun soylarına geri dönmesinin ne anlama geleceği konusunda dehşete düşmek arasında kalmıştı. Eriadne Nyk'ı hiçbir zaman tam olarak açıklayamadığı bir nedenden ötürü "öldürmüştü".

Günün sonunda, kaltak kafayı yemişti. Herkesin hayatı üzerinde sınırsız güce sahip bir Tadara'ydı. Annesini zaten zar zor hayatta tutabiliyordu. Kendisini hayatta ve sarayının altındaki delikten dışarıda zar zor tutabiliyordu.

Babasının müdahale etmeyeceğini deneyimlerinden biliyordu. Babasından kendisine yardım etmesini istemişti ve aldığı cevap?

"Andarion İmparatorluğu ile savaşmaya değmez. Senin için büyükannenle savaşmayacağım. Saçma sapan isteklerinle beni bir daha rahatsız etme. Sen Andarion'sun. Öyle davran. Kemerini bağla ve bir sürtük gibi sızlanmayı kes."

İnsan büyükbabasının müdahale etme olasılığı daha da düşüktü, özellikle de havuzuna işedikten sonra. Gerçekten.

Bu yüzden Jullien yapabileceğini bildiği tek şeyi yaptı. Kardeşini görmezden geldi ve onu tanıımıyormuş gibi davrandı.

Nykyrian da aynısını yapmıştı. Yanından geçip gitmiş ve üç adım ötedeki masaya oturmuştu. Tek kelime etmemişti. Başıyla bir onay bile vermedi.

Hiçbir şey.

Bu da kesilmişti. Ders bittiğinde Jullien tamamen Nykyrian'la konuşmaya niyetlenmişti ama ona doğru giderken Merrell, Nyran ve Chrisen önünü kesmişti. Merrell Dancer'ı bir sonraki dersine göndermiş, Jullien'in üç kuzeni de onu spor salonuna sürüklemiş ve orada köşeye sıkıştırmışlardı.

Merrell onu boynundan yakalamıştı. "Bu , değil mi?" Jullien hiçbir şey söylemedi. O daha iyi bilirdi.

"Ne ?" Chrisen çoktan terlemeye başlamıştı.

Nefes nefese kalan Nyran büyük bir panik içindeydi. "Annem Cairistiona gibi davrandı. Onun annesi olarak öldürülmesi emrini veren oydu. O piç konuşursa onu öldürecekler. Hepimizi öldürecekler!"

Merrell küçük kardeşini tokatlamıştı. "Jullien bunların hiçbirini bilmiyordu, seni aptal!"

"Julie söylemeyecek. Sen söyler misin?"

Üçüne bakarken Jullien'in zihni dönüp duruyordu. Deneyimlerinden Nyran ve Chrisen'le tek tek dövüşebileceğini ama Merrell'le boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Ve üçü birlikte hiç çaba harcamadan onun kığını tekmeleyebilirlerdi. "Ben bir şey söylemiyorum."

Merrell kardeşini tokatladı. "Panik yapmayı bırak. Zaten kimseye söyleyemez. Eriadne yaptı. Annemize Cairie'yi taklit ettiren o. Konuşursa boğazını kesecek ilk kişi o olur."

Jullien sonunda kardeşine gerçekten ne olduğuna dair detayları öğrendiğinde yüzünü buruşturmuştu. Büyükannesi Nykyrian'ı öldürdüğünü itiraf etmiş olsa da, bunu nasıl yaptığını ona hiç anlatmamıştı.

Artık biliyordu.

Ve ondan da çok nefret ederdi.

"Jullien?"

Gözlerini kırıştırarak, Ushara'nın sesinin onu şimdiki zamana ve o korkunç andan uzaklaştırmasına izin verdi. "Tam bir piçtim, Shara. Çok korkmuş ve kızmıştım. Okulda birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca birilerinin onun kardeşim olduğunu fark etmesini bekledim. Eğer anarlarsa, öldürüleceğimi biliyordum. Eğer o yaşasaydı, bana ihtiyaçları olmazdı. Büyükannem çok dengesizdi. Kuzenlerim daha da dengesizdi. Daha da kötüsü, onun sözde ölümünde en büyük rolü oynayan annesiydi. Annemi taklit etmişti ki bu da başlı başına bir suçtu. Oğulları da ondan kurtulmak için bir şeyler yapmamı istiyordu. Hepsinin sürekli saldırısı altındaydım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Babam da somurtkan ve içine kapanık olduğum için bana duruyordu. Çünkü Parisa ve Merrell beni sakinleştirmek için ilaç pompalıyorlardı.

beni kontrol ettiler. Bana sekiz kez aşırı doz verdiler ve babam bunu benim yaptığımı düşündü. Tabii ki bu bana daha fazla saldırmasına neden oldu çünkü benim azgın bir uyuşturucu bağımlısı olduğumu düşünüyordu. Tylie ve büyükannem de öyle. O zaman beni neden öldürmediklerini hala bilmiyorum. Gerçi birkaç aşırı dozun hayatımı sonlandırmak için yapıldığından şüpheleniyorum ama ben ölmeyecek kadar inatçıydım."

Dudağını ısırarak onunla yüzleşmek için döndü. "Okulda Nyk'ı kıskırttım. Bir onun kardeşi olduğumu başkalarına söylemesini istiyordu. Bizi ifşa ederse, bu konuda suçlanamayacağımı düşündüm. Diğer bir yanımda ise beni tüm bunlarla tek başıma baş etmek zorunda bıraktığı için ona zarar vermek istiyordu ve ben de sadece öfkeleniyordum. O zamanlar evde ne kadar kötü durumda olduğumu anlamıyordum ve açıkçası kendi cehennemime o kadar dalmıştım ki umurumda bile değildi."

Gözlerini kapattı ve yüzünü buruşturdu. "Sadece onun da benim kadar kanamasını istiyordum. Sanki benim ne kadar ikinci sınıf bir pislik olduğumu herkese göstermek ve burnumu sürtmek için geri gelmiş gibiydi. Çocukluğumdan kalma tüm o yetersizlik duygularım intikam duygusuyla geri dönmüştü. O her zaman daha zekiye. Daha yakışıklı ve zayıftı. Daha iyi bir atlet ve öğrenciydi. Daha iyi bir evlat. Bu yüzden onu daha çok seviyorlardı. Kıskanıyordum. Bunu kabul ediyorum. Yine de ona yaptığım şeyi hak etmemişti. Belki de Nyk ilk ortaya çıktığında babama kim olduğunu söyleseydim..."

"Neden ?"

"Dürüstçe mi? Babamın ona yardım etmek için bir şey yapacağını düşünmemiştim. Ya da bana inanacağını -ki hiç inanmadı. O zamanlar imparator değildi. Babası hâlâ hayattaydı ve ondan ne zaman yardım istesem, büyükannemle bir savaş başlatmak istemediğini söyleyerek reddetmişti. Ve ona Nyk'ten bahsetmenin büyükannemle arasını açacağından hiç şüphem yoktu. Bu yüzden tanrılara yemin ederim ki ona Nykyrian olduğunu söylersem büyükanneme söyleyip ikimizi de ona teslim edeceğinden ve büyük bir öfkeyle bizi öldüreceğinden korktum."

"Gerçekten mi?"

Acı bir kahkaha attı. "Shara, onun yaptığını gördüğüm şeyleri hayal bile edemezsin. Bana sırf inadına yaptığı şeyleri. O bir psikopat. Ben sekiz yaşındayken, yemek sırasında amcamı kendisine karşı komplo kurduğundan şüphelendiği biriyle konuşurken gördüğü için gözümün önünde karnını deşti."

"Aman Tanrım, Jules."

"Evet... sonra bıçağını gömleğinden temizledi, oturdu ve cesedi orada, aramızdayken tekrar yemeye başladı. Kendi çocuğunu. Bana da yedirdi ve her öğürdüğümde beni dövdürdü. İnanın bana, ne zaman beklenmedik bir akşam yemeği misafirimiz olsa, bu yüzden çok korkuyordum."

"Baban seni nasıl orada bırakabilir?"

"Onun ne kadar kötü olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Ona karşı dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onun var olduğu kötülük seviyesini kavrayamadı. Ne zaman açıklamaya çalışsam bana yalancı diyordu. Kabul edelim, tam olarak takdir etmek için gerçekten ilk elden tanık olmanız gereken bir şey. Bu yüzden babanızın ve ailenizin benimkinden neden bu kadar şiddetle nefret ettiğini anlıyorum. Onlar Tophet'in kendilerine has özel bir seviyesidir."

"Ama hak etmediğin halde seni aynı kefeye koymak adil değil." Adam onunla alay etti. "Dediğim gibi, ben masum değilim. O sarayda, onun seviyesindeki kötülükle çevrili bir ortamda büyüüp de içten dışa zarar görmeden büyüyemezsiniz. Sana söz veriyorum, Kirill şu anda Kadora'ya özel bir mesaj yolluyor.

yerinde benim adım var."

Dün geceki halini hatırlayınca güldü. "Eminim öyledir. Bütün gemiyi havaya uçurmak zorunda mıydın?"

"Asıl yakmak istediğim Kirill olduğu için daha az kötü olan buydu. Bu yüzden gemiyle ilk karşılaşmam iyi oldu, çünkü itidal genellikle benim adımla ilişkilendirilen erdemlerden biri değildir. Büyükbabamın doğum günündeki havuz olayı ve gemi yakıtıyla havaya uçurduğum büyükannemin heykeli de bu yüzden."

"Bu durumda, iyi bir karar verdiniz."

Ağır bir nefes alarak ona verdiği evlilik yüzüğünü parmakladı. "Ben seni dibe çekmeden önce evliliğimizi feshetmeyi ve kendini benden kurtarmayı düşünmelisin."

Elini onun elinin üzerine kapadı. "Hayır. Sana söz verdim ve bunda ciddiydim. Seni seviyorum, Jules. Ve senin için savaşacağım."

"Neden?" diye sordu kalbini sızlatan bir içtenlikle. Birinin ona değer verebileceğini gerçekten anlayamıyordu.

Kendine bu kadar az değer vermeyi hayal bile edemezdi.

Onu kızdırmak isteyerek yanağını okşadı. "Hiçbir fikrim yok. Beni deli ediyorsun. Beni çok endişelendiriyorsun ama hayatımda olmamanı düşünmeye bile dayanamıyorum. Davel geri gelip sana ne yaptıklarını anlattığında... Kirill onu ateşe *vermediğim* için şanslı."

Başını eğerek alnını onunkine yasladı ve ona sarıldı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Çocukken dayanılmaz hale geldiğinde kaçır ve sarayın eski arşivlerine ya da mahzenlerine saklanırdım. Orada gerçekten Samari'nin uzun zamandır kayıp oğlu olduğumu ve onun gölgelerde beni aradığını hayal ederdim. Elimi tutar ve beni Hançer Ixurir'lerden birine dönüştürürdü, böylece odama geri dönüp teyzemle ya da diğerleriyle uğraşmak zorunda kalmazdım.

büyükannem. Ama onu ne kadar ararsam arayayım, benim için hiç gelmedi."

"Bu yüzden mi takma adınızı seçtiniz?"

Başını salladı. "Annemin ya da babamın beni almaya gelmesi için de dua ederdim. Bir oğulları olduğunu hatırlasınlar diye." Yüzüğünü parmağında döndürdü. "Ama hiç gelmediler."

Sonra onunla bakışlarını kilitledi. "O Ladorian üssünde bulunduğum süre boyunca beni öldürmelerini istedim. Çok yorgun, aç ve yaralıyım. Yine de aklımın bir köşesinde senin yüzünü gördüm ve tek düşünebildiğim kocanı kaybettiğinden bahsettiğinde ne kadar üzgün göründüğündü ve ben senin üzüntün olmak istemedim. Bu yüzden savaşmaya devam ettim ve benim için geleceğini umdum. Ama gerçekten geleceğini düşünmemiştim."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim." Başını eğerek ona hayatının en tatlı, en şefkatli öpücüğünü verdi. Daha hiç böyle bir şey tatmamıştı.

Onunla birlikte yuvarlanırken nefes alış veriş değişti ve elbisesinin eteğini kaldırdı. "Hayatım boyunca beni hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi sensin."

"*Kimi ti, Jules,*" diye fısıldadı kulağına, adam kendini içine kaydırırken.

Kollarını ona sımsıkı sararak kendine yaklaştırdı ve gözlerinin içine bakarken yanağını avuçlarının arasına aldı. "Beni asla bırakmayacağına söz ver."

"Asla."

Jullien hayatında ilk kez güveniyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu. Şu anda çok savunmasızdı. Daha önce hiç olmadığı kadar. Ushara tek başına onu tamamen yok edebilecek araçlara sahipti. Hiç kimse onun hayatı ve kalbi üzerinde bu kadar güce sahip olmamıştı.

Hiç kimse.

Ruhunun varlığından bile haberdar olmadığı bir parçasına sahipti. Gözlerini kapatarak, onun bedeninin kendi bedenine sarılmış sıcaklığında kendini kaybetti. Vücudunu okşarken ve karanlık kalbini tutarken uzuvlarının onunkilere doğru kaymasının verdiği hazzı. Ona kıyasla çok küçük ve çelimsizdi. Yine de şimdiye kadar tanıştığı en güçlü yaratıktı. Yüzündeki tek bir kaş çatma ifadesi onu iliklerine kadar kesebilirdi.

Dudaklarından çıkacak zalim bir kelime onu öldürebilirdi.

Ve birkaç dakika sonra kollarına gelip adını söylediğinde, sonunda evde olduğunu hissetti.

Hepsinden önemlisi, istendiğini hissetti. Alçak sesle hırlayarak başını onun kafasına gömdü ve serbest kalışında ona katıldı.

Ushara, Jullien'in kollarında titrediğini ve ağırlığını ona bıraktığını hissedince gülümsedi. Bunu ilk kez yapıyordu. Normalde uzaklaşmak ve onu ezmek için çok dikkatli davranırdı. Ama Jullien'in devasa cüssesinin onu yatakta bastırması hoşuna gitmişti.

"Seni öldürüyor muyum?" diye sordu hafif bir kahkahayla. "Hayır."

Onunla birlikte yuvarlanmadan önce bir süre daha orada kaldı ve onu göğsüne yatırarak sırt üstü uzandı. "Bütün gün benimle yatakta kalır mısın?"

"Eğer istediğin buysa, evet."

Bakışları kızın içinde yandı. ""

Elini kaldırdı ve yaralı parmak eklemine öptü. "O zaman kız kardeşimin Vas'ı okula bıraktığından ve onu alacağından emin olmak için kontrol etmeme izin verin, sonra yarın sabaha kadar burada kalmak için hemen geri döneceğim."

"Onu okuldan almasına gerek yok. Onunla akşam yemeği yemek istiyorum. Ben de onu özledim."

"Tamam o zaman. Günün yarısı yatakta geçiyor." Yatağa girmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Yukarı.

Jullien kadın koridorda yürürken onu dinledi. Etrafa bir göz attı. Ayrılmadan önce ona iğrenç gelen cafcamlı pembe ve korkunç derecede kadınsı oda. Şimdi ise burayı hayatında gördüğü en güzel yer olarak görüyordu. Olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Birkaç dakika sonra daha fazla yiyecek ve içeceklerle geri geldi. "Hepsi gitmiş." Onun bakışlarını tavanda gökkuşağı prizmaları oluşturan gül ve asma avizelere kadar takip etti. "Muhtemelen biraz yeniden dekore etmeliyiz, değil mi? Senin için biraz daha çekici hale getirelim mi?"

Kadın tepsiyi yanına koyarken bakışlarını kadına çevirdi. "Hayır. Seninle ya da evinle ilgili değiştirmek istediğim hiçbir şey yok."

"Gerçekten mi? Burası *çok* pembe."

"Ve hayatımın en güzel anıları bu pembe odada gerçekleşti. Bu beni hiç rahatsız etmiyor." Bir parça kızarmış ekmeğe uzandı.

Çenesini şüpheli bir şekilde eğdi. "Odanın sende erkeksi bir şeyler yapma isteği uyandırdığını sanıyordum?"

Ona şeytani bir sırıtışla baktı. "Seninle çok erkeksi bir şey yaptım. Ve çok kısa bir süre sonra tekrar yapmayı planlıyorum, çok daha uzun ve bu sefer daha kapsamlı bir şekilde."

Gülerek ona bir bardak meyve suyu uzattı. "Sen iflah olmazsın."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Bir yudum aldı ve meyveye uzandı.

"Ama sakıncası yoksa daha sonra evinizde yapmak istediğim bir şey var."

"Onu uzaya fırlatmadığınız ve ateşe vermediğiniz sürece, orası sizin de eviniz. İstedğin değişikliği yapabilirsin."

"Gerçekten mi?"

Başını sallayarak ayağa kalktı ve dolaba gitti. "Gerçekten mi?" Kapıyı açtı.

Jullien onun kendisine koca bir gardırop alıp oraya yerleştirdiğini görünce ağzı açık kaldı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Sen gittikten sonra. Eve hoş geldin sürprizi olması gerekiyordu. Vas hepsini seçmeme yardım etti. Ayrıca Zellen'le birlikte senin ondalığını da ödedim."

"Neden?"

"Sen benim kocamsın, Jules. Başkasının senden bir parça almasına izin veremezdim. Bana bencil diyebilirsin ama seni tamamen kendime saklamayı planlıyorum. Seni paylaşmaktan çekinmediğim tek kişiler Vas ve Nadya... belki Trajen bir içki arkadaşı istediğinde. Ama sadece ara sıra."

Birdenbire bağlantısı vızıldamaya başladı.

Aşına olmadığı bir ses tonuyla kaşlarını çattı. "Bu ses de ne?" "İyi bir ses değil." Komodine gitti ve telefonu açtı.

Jullien onun ifadesinden ve sessizliğinden son derece ciddi olduğunu anlayabildi. Birkaç dakika dinledikten sonra yorgun bir iç geçirdi.

"Onlara kısa süre içinde geleceğimi söyle."

Telefonu kapattı. "Ne oldu?"

"Babam ve amcam amiral yardımcılığından istifa etmemi istiyorlar."

BÖLÜM 16

Jullien şaşkınlık içinde Ushara'ya baktı. "İstifa etmeni mi istiyorlar? Benim yüzümden mi?"

"Hayır. İstifa etmemi istiyorlar çünkü Kanting'lerini patlatmak üzereyim. ve bunu biliyorlar. Bu *onların* eylemleri yüzünden. Senin değil." "Benim yüzümden," diye ısrarla tekrarladı.

Ama o da en az onun kadar inatçı bir tutum sergiliyordu. "Onlar Kuralları çiğnediler. Bu işte yanlış yapanlar onlar. Siz değilsiniz."

"Sadece bir çocukken yaptıkları için onları suçlamakta zorlanıyorum. *seni* korumaya çalışıyorum."

"Her ne olursa olsun, *sana* yapılanlar için o kadar da affedici değilim. Bunun için ben de kan istiyorum."

Homurdandı. "Oh, *bunun* sizi kandırmasına izin vermeyin," diyerek sakın ve rahat duruşunu işaret etti, "ben bir aziz ya da şehit değilim. Ben bir aziz ya da şehit değilim. Onları affetmeyeceğim. İntikamımı alacağım. Tek başıma. Ama bu ikimizin arasında. Ne de olsa ben kavgacı bir piçim, tüm piçlerin oğluyum ve bir eton Anatole'um. Hiçbir şeyin peşini bırakmayız. Asla. O gemi sadece ilk raunttu. Ama onlar *senin* ailen. *Sana* kızmalarını istemiyorum."

Gülümseyerek elini alnına bastırdı ve sonunda onun müdahalesine neden karşı çıktığını anladı. Ona bu işin peşini bırakmasını söylemiyordu çünkü Chaz gibi o da barış yapmaya çalışıyordu. Aksine, onlardan bir parça da kendisi istiyordu. "Bu çok... berbat bir şey. Ama tatlı. Psikolojik olarak hasarlı bir şekilde."

"Beni yanına aldığında kırık olduğumu biliyordun. Bu *senin* suçun, *mu tara*. Bu evliliğe kocaman bir uyarı etiketiyle geldim. *Ve* bir ölüm emri. Biliyordun, bebeğim. Biliyordun."

"Evet. Evet, yaptım." İç çekerek ayağa kalktı. "Gidip bununla , sonra -"

"Oh, ben de *seninle* geliyorum." "Jules-"

"Ben iyiyim, Shara. Sinir krizi geçirdim. Yaralarımı sardım. Şimdi geri döndüm. Psikopat büyükanneme ve teyzeme teşekkür edebileceğin tek şey, deliliğin eşiğinden hızla dönmeyi öğrenmiş olmam. Mecburdum. Sert bir darbe aldım. İçime kapanır, nefesimi toplar, sinirlenir ve yenilenmiş bir güç ve kararlılıkla iki kat daha fazla mücadele ederek geri dönerim. Ben böyle yaparım. Bu yüzden ailemin geri kalanı mezarlarındayken ben hâlâ ve hayattayım. Sürtükler zilimi çaldı, onların hatası. Beni yerden kaldırdılar. Şimdi kapıyı ben açıyorum. Benden bir parça mı istiyorlar? Bunu hak edecekler. Seni oraya bensiz dövmüşmeye göndermeyeceğim. Sen git. Ben . Ben senin kocanım. Benim yerim senin arkanda durmak, seni desteklemek, Tophet'e giden ve geri dönen her adımda. Ve seni son nefesime kadar savunmak. Ben burada olduğum sürece asla yalnız kalmayacaksın." İlk kocasından çok farklıydı. Şimdiye kadar tanıdığı herkesten çok farklıydı. Savaşmak ve savunmak için ayağa kalkan güçlü erkeklere alışkın olsa da, onlar bu konuda çok daha zorba davranıyorlardı. Hepsi onu bir kenara itmek ve kontrolü ele almak için çok hızlıydı. Jullien ne zaman liderlik edeceğini ve ne zaman koruma noktasına çekileceğini biliyordu. Onların aksine, ikincisi tarafından tehdit edilmiyordu. Ona borçlu olduklarını düşündüğü saygıyı gösterdiği lider olarak ona boyun eğecek ve arka planda kalacaktı ve sadece saldırmak için ayağa kalkacaktı

onlar .

Gerçekten mi? Onun bu yönüne bayılıyordu. Elinin altında evcilleştirilmiş bir savaş lorinası varmış gibiydi. Sadece çok daha çekici ve tatlıydı.

Buna rağmen, *değil* daha iyi davrandım ne zaman karşı karşıya geldi, ve a çok daha az tahmin edilebilir.

Kesinlikle çok daha korkutucu.

", " diye yumuşadı. "Silahlanın. Bu hiç hoş olmayacak." "Beni sürükleyerek çıkardığın deliği özledin mi?"

Hatırlayınca irkildi. "Onları öldüreceğim."

"Bebeğim, lütfen..." Dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırıldı. "Tüm onuru ve ilk atışı ben istiyorum." Onu gerçekten dehşete düşüren bir hevesle yataktan kalktı ve duş almaya gitti.

Ushara acı bir kahkaha attı. O bir savaşçıydı. Baş rahibe bu konuda yanılmamıştı. Kadurr'un gerçek bir oğluydu. Onda Samari'nin kanını kesinlikle görebiliyordu. Bu çok anlamlıydı. Irkını kurtaran ve onları ezici güçlülere karşı ayakta tutan şey bu sarsılmaz ruhtu. Her şeye rağmen tehlikeli olmayı seçmişlerdi.

Öyle bile olsa, bu iş kötüye gidecekti. Babası çok saygı duyulan biriydi ve kendisi de genç bir komutandı. Buradaki pek çok kişi onun Trajen'in liderliği altına atanmasını asla kabul etmemişti.

Pek çok kişi Trajen'in yönetimi ele geçirme şeklini hiç takdir etmemişti, özellikle de rakip bir Ulustan geldiği için.

Buna Kirill'in babası gibi Trajen'den hiç hoşlanmayan ya da Andarion olmayan biri tarafından yönetildikleri gerçeğini takdir etmeyen kendi ailesinin bazı yeleri de dahildi. Trajen'in normal bir insan olduğunu düşünüyorlardı ve onların gözünde bu onu zayıf kılıyordu.

Keşke bilselerdi ...

Giyinip toplantıya doğru yola çıktıklarında Ushara'nın endişe ve korkudan midesi bulanıyordu. Jullien gergin ya da kaygılıysa bile bunu gizlemekte olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Tamamen sakin ve kendinden emin görünüyordu. Hatta pürüzsüz.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?" diye sordu.

"Dşmanlarınızın inine girerken son derece sakin ve soğukkanlı olun. Bizimle ilk kez tapınağa gittiğinde Vas bana bunu sormuştu ve haklıydı. Hiçbir şey seni sarsamıyor gibi görünüyor. Bu doğuştan gelen aristokratik bir özellik mi yoksa başka bir şey mi? Her zaman böylesine ham bir özgüveni ve asil bir zarafeti nasıl başarıyorsun?"

"ok basit. Siz ve Vas, yanlış bir şey söyleyeceğiniz ya da yapacağınız ve artık sizi sevmeyecekleri korkusuyla içeri giriyorsunuz. Ya da uvallarsınız ve saygılarını kaybedersiniz. İçeri girerken benden nefret ettiklerini biliyordum. Bir bebeği ateşe vermek ya da bir yavru köpeği tekmelemek de dahil olmak üzere, benden daha fazla nefret etmelerini sağlayacak hiçbir şey söyleyemem ya da yapamam. Yani onların gözünde kaybedecek bir şeyim yok. Beni sevmelerini sağlamanın hiçbir yolu olmadığını bilmek aslında oldukça özgürleştirici. Tanrıların bir eylemi bile onları benim lehime çeviremez. Yani herhangi bir baskı ya da korku hissetmiyorum. İşleri berbat etmek için yapabileceğim *hiçbir şey yok*. Söyleyeceğim ya da yapacağım her şey sosyal olarak kabul edilemez olacak, akla gelebilecek en kötü şekilde konuşulacak ve herkes tarafından yanlış yorumlanacak. En iyisi bununla eğlenmek ve beni nasıl olsa sulayacakları Tüm Piçlerin Kralı'nı kucaklamak."

Güldü ve başını salladı. "Bu üzücü ama bir o kadar da doğru, değil mi?"

Umursamazca omuz silkti. "Bu bir ltuf, gerçekten."

Ofisine girmeden önce onun ceketini düzeltmek için biraz zaman ayırdı. Her zaman hafifçe yamuk durmayı başarması ona çok sevimli geliyordu. Lensler yerine kırmızı gözlüklerini takmaya geri dönmüştü ve sert, cesur sözlerine rağmen, kız onun sertleşmiş gözlerindeki acıyı gördü. O, kendisine yapılanlar hakkında yorum yapmasa da, kız bunun farkındaydı

vücudunda sadece yeni fiziksel yaralar bırakmamıştı. Ruhunda da taze yaralar vardı.

Bunun için ailesini öldürebilirdi. Kel kafasına her dokunduğunda bunun izlerini görüyor ve utanç içinde yüzünü buruşturuyordu. Omuzlarını nasıl kamburlaştırdığını, sonra kendini nasıl tuttuğunu ve bunu kimseye göstermemeye kararlıymış gibi omurgasını nasıl dikleştirdiğini.

Kendisi bile.

İçten gelen sessiz bir gücü ve asaleti vardı ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Tüm havasıyla kapıyı açtı ve onun ofisine girebilmesi için kapıyı tuttu.

Onunla birlikte olduğunu gördüklerinde, tüm gözler onlara çevrildi ve bir dizi fısıltı başladı. Ushara odaya girip Zellen'in masasına doğru ilerlerken onlara tek kelime etmedi.

"İzin günüm buraya kadarmış, ha?"

Zellen başını salladı. "Konferans odası mı?"

"Neden olmasın? Kanguru mahkemesi için iyi bir yere benziyor, değil mi?"

Kız koridora doğru babası ayağa kalktı.

"Sizce *onu* buraya getirmek iyi bir fikir mi?"

"Onu şiddete teşvik etmekten iyidir." Sanki bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Sana kocamla başa çıkma konusunda öğrendiğim bir şeyi söyleyeyim. Onu vahşi doğada mağarasında mutlu bir şekilde uyuyan dev lorina gibi düşünün. Yanından geçişinizi izlemek için başını kaldırabilir ama tüm dikkatini çekmediğiniz sürece saldırmayacaktır. Ne yaparsanız yapın, tanrıların hatırı için ona taş atmayın. Çünkü bir kez tam dikkatini çektiğinizde, doğrudan şahdamarınıza saldıracaktır. Kirill'e sorun."

Bu amcasını ayağa kaldırdı.

Bu da Jullien'in dönüp ona bakmasına neden oldu.

Kirill'in babası Klavdii, Jullien'in boyunu ve enini tam olarak kavrayana ve gözlerinin rengini görene kadar bir adım öne çıktı.

Sonra geri çekildi.

Ushara bakışlarını bekleme alanında toplanan erkeklerin üzerinde gezdirdi.

"Bunu konferans odasına taşıyalım mı?"

"Bunu kim denetliyor?" diye sordu babası.

"Öyleyim." Gölgelelerin arasından beliren Trajen geçip gitti. Babası gerçekten de irkilerek yerinden sıçradı.

Trajen konferans odasının kapısında durup onlara baktı. "Tabii

İçinizden biri *benim* pozisyonum için bana meydan

okumak ister mi?" Teker teker gözlerini kaçırdılar.

Trajen, Jullien'e ters bir bakış attı. "Cazip ama bununla uğraşamayacak kadar yorgunum."

Trajen homurdanarak ona şakacı, kardeşçe bir tokat attı. "İronik. Koltuğu benden alma şansı olan tek kişi sensin ve muhtemelen bunun için çaba gösterecek son kişi de sensin."

"Çünkü lanet bir aptal değilim.... sadece kısmen beyin hasarlı biriyim."

Trajen gülerek masanın başındaki koltuğa oturmak üzere konferans salonuna doğru ilerledi. Diğerleri içeri girip sandalyelere otururken gülümsemesi anında kayboldu.

Jullien onun arkasında dururken Ushara onun sağına oturdu. Ushara ona baktı. "Sen oturmuyor musun?"

Başını salladı ve bacaklarını kavuşturarak ayağa . Kollarını kavuşturdu.

Bu kesinlikle göz korkutucu ya da ürkütücü değildi. Jullien'in duruşuna sırttan Trajen'e eğlenen bir bakış attı.

Trajen boğazını temizledi. "Başlamadan önce düşünüyorum da.... korumanızı silahsızlandırsak mı VA Altaan?"

"Patlayıcıları ondan çoktan aldım. Bunun için onları vücudunda bulundurmanın kötü bir fikir olacağını düşündüm."

"İyi karar. Bıçaklar?"

Tekrar etrafına bakındı. "Sadece bir tane. Bu onun güvenlik battaniyesi. Ondan almaktan nefret ediyorum. Onsuz biraz sinirli oluyor."

"Bunu istemeyiz. Bilmem gereken başka silahlar var mı?" "Sadece eller ve dişler, ama onları gerçekten ayıramayız."

Trajen bir an için spekülatif bir şekilde çenesini sıvazladı. "Evet, sanırım değil. Pekâlâ o zaman. Hepimizin en iyi şekilde davranması gerektiğini aklımızda tutalım, olur mu?"

Ushara, Trajen'in neden ailesini kışkırtmaya çalıştığını bilmiyordu ama kuzenleri, amcası, babası ve kardeşleri içeri doluşurken hiçbir şey söylemedi. Davel en son biriydi. Yüzünü buruşturarak, dirseğiyle yanlarından geçip Jullien'in yanında durmaya çalıştı.

"Günaydın. Geç kaldığım için özür dilerim." Odadaki herkese kesinlikle kimin tarafında olduğunu göstermek için onun yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra Jullien'in yanında durmak için hareket etti. Aynı duruşu denedi ama nedense Davel'in yaptığı kadar sert değildi. Yine de çok sevimliydi.

Trajen sandalyesine geri oturdu. ". İlk kaltak yukarı."

Kirill ayağa kalktı. "Gemimi havaya uçurdu. Bütün lanet şeyi. Geriye hiçbir şey kalmadı!"

"Biliyorum," Trajen. "Oradaydım. Gördüm. güldüm." "Ve sen de ona izin verdin?"

"İzin vermek güçlü bir kelime. O anki ruh hali göz önüne alındığında onu durdurabileceğimden emin değilim. En azından anatomimin hayati bir parçasını kaybetmeden. Buna değmeyeceğine karar verdim. Özellikle de senin zavallı kığın için."

"Ben de arkada durup yükselişini izlediğim için bunu doğrulayabilirim." Davel güldü. "Oldukça... etkileyiciydi."

"Ve tazminat bekliyorum!"

Ushara, Kirill'in öfkeli ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Kocamı köle olarak satarak kazandığınız paradan almanızı öneririm. Ya da belki de mürettebatınızdan birinin onun eşyalarından kazandığı ve bir daha geri vermediği paradan, ki bunun tam değerini ilk elden biliyorum. Fatura ondalıkları bende. Bunu size iletmemi ister misiniz?"

Kirill ona ters ters baktı. "Senin için onun üzerinde herhangi bir Bilgi. Onu götürmeleri için *onlara* para ödemek zorunda kaldım." Ne söylediğini çok geç fark etti.

Ushara bu sözler ona sert bir tokat gibi çarpınca nefes alamadı. Jullien hareket etmedi.

Bakışları önce babasına, sonra amcasına yöneldi. "İkiniz de bu komplonun içinde miydiniz?"

"Baban onun hayatından çıkmasını istedi. Biz onun icabına baktık." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Babası öfkelenildi. "O buraya geldiğinden beri eskisi gibi değilsin. Dikkatiniz dağılmış ve sadakatınız parçalanmış durumda."

"Sadakatım *tam olarak* olması gerektiği yerde. Her zaman olduğu yerde. Yüksek Amirالية, bu Ulusa ve aileme. Hiçbir yemini bozmadım ya da *hiçbir* görevde tereddüt etmedim."

"Ondan nefret ettiğimizi bile bile *avlanmış* bir karanlık kalbi bu Ulusa getirerek hepimizi riske attınız. Burada hoş karşılanmadığını. Burada *asla* hoş karşılanmayacak."

"Dostum, bu çok sert." Davel yüzünü buruşturdu. Sonra Jullien'le alçak sesle konuştu

ses tonu. "Ben, kendi adıma, sana hoş geldin diyorum, *Drey*. Seni de seviyorum, tamamen platonik, kardeşçe bir şekilde."

"Preciate it."

"Sorun değil. Sadece gemimi ateşe verme, özellikle de ben ." Jullien homurdandı.

Babaları Davel'e ters ters baktı.

Trajen sinirli bir iç çekti. "Bakın, hepiniz vaktimi boşa harcıyorsunuz. Başka bir VA seçmeyeceğim. Ushara güvenimi sarsacak hiçbir şey yapmadı.

Bu küçük suareyi sadece seni yatıştırmak için düzenliyorum. Günün sonunda, aş bunu."

Klavdii ayağa fırladı. "Bu bir rezalet!"

Ushara başını salladı. "Hayır. Öfke henüz gelmedi. Durumunuzu kontrol edin. *Gece Yağmuru*'nun her üyesi derhal geçerli olmak üzere rütbesini kaybetti. Canting'e sahip olanlar da kaybetti. Buna sen, Klavdii ve babam da dâhil."

"Ne!"

Gözlerini kırpmadan babasına baktı. "Kocamın başına gelenlerde parmağı olan herkes yakalandı. Tavalı'ye ihanet etmeyiz. Bir horoza bile. *Hangi* sebeple olursa olsun. Kocamı senin ellerine teslim ettim. Ona ihanet ettiğinizde, bana ve bu Ulusa ihanet ettiniz. Hepiniz en kutsal yeminlerinizi çiğnediniz. Tavalı'nin gözünde vatana ihanet ettiniz ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Babası Trajen'e ters ters baktı. "Bunun böyle izin mi veriyorsun?"

"Kocası. Onun çağrısı. Bir mucize olmazsa, senin adına konuşacak birini bulabilir misin?"

"Yapacağım."

Jullien konuşurken şok içinde döndüler. Ushara ona bön bön baktı.

"Affedersiniz?"

"Sadece ne yazık ki bu piçlerin hepsinin yumurtladığını düşünüyordum. umurunda olmasa da, bu odada olmayan bazı yavrular oldukça sevimli. Genç olanlar hala masum. Bu pislikler prezervatif takamıyor ya da vicdan sahibi varlıklar gibi davranamıyor diye onları cezalandırmak gerçekten adil değil. Onların yavrularını sokakta ya da açlıktan ölürlen görmek istemiyorum."

Davel ani bir öksürük krizine tutuldu ve sonunda bundan vazgeçerek histerik bir kahkahaya dönüşmesine izin verdi.

Ushara soğukkanlılığını korumayı başardı ama bu kolay değildi, özellikle de ağabeyi ve onun sırtlan hali söz konusuysa. "İyi. Hepiniz bir yıl boyunca gözetim altındasınız ve kocamın Ulus içindeki konumuyla ilgili oy haklarınız kalıcı olarak askıya alındı. Başka bir ihlalde Canting'iniz sonsuza dek elinizden alınır. Kocama doğru kaşlarınızı çatarsanız, sizi onun kişisel cürufu yaparım. Ayrıca, gelecek yılki kazancınızın yüzde onu Jullien'in maaş ve ondalık kaybı için harcanacak."

İtiraz etmeye başladıklarında elini kaldırdı. "Sızlanmaya devam ederseniz yüzde yirmi olacak. Ve Kirill, iki rütbe düşün, Yüzbaşı Altaan."

"Bu saçmalık!"

"Hayır, değil. Şanslısın, sana ne kadar kızgın olduğumu göz önüne alırsak, bu noktada hala bir yemsin. Bu yüzden sızlanma bile. Şimdi hepiniz kovuldunuz. Kocamın size saldırmamasına izin vermeden defolun!"

Yavaşça ve isteksizce ayrıldılar.

Davel içini çekti. "Önümüzdeki birkaç yıl boyunca aile tatilleri bizim evde eğlenceli geçecek."

"Ah, bayılıyorsun." Ushara sırıttı.

Davel kıs kıs güldü. "Evet, haklısın. Öyle." Oda boşalırken babası onlara ters ters baktı.

Onun konuşmasını bekledi. Yüzündeki o ifade her zaman iğneleyici bir dersin hazırlandığı anlamına gelirdi. Dürüst olmak gerekirse, bunun için havasında değildi. Onun konuşmaları için çok yaşlıydı, özellikle de ahlaki açıdan bu kadar ayıp bir şey yapan kendisi değilken.

Ama ona başlamadan önce kapı açıldı.

Büyükbabası ve büyükbabası baş rahibeyle birlikte içeri girerken Ushara kaşlarını çatı. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama özellikle de büyükbabasının onlara yaklaşırken yüzünde beliren ifade onu korkutuyordu.

"Vidarri," diye selamladı Trajen. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Torunumun gitmeden önce bana verdiği haberi doğrulamak istedim." Yanında Unira Samari olduğu halde Jullien'e yaklaştı.

Jullien hemen kaskatı kesildi ve karşısındakiler için hiçbir zaman iyi olmayan o savaşçı duruşuna geçti.

"Sakin ol, *m'tana*," dedi baş rahibe, koluna hafifçe dokunarak. "Her şey yolunda."

Ushara'ya belirsiz bir bakış attı.

"*Graspa?*"

Ona cevap vermeden, gözlüğünü Jullien'in gözlerinden yavaşça çekerek baktı. Kırmızı renkleri karşısında nefesini sertçe içine çekti. "Yüce tanrılar... bu doğru. Yalan söylemiyormuşsun."

"Paka?" Babası ayağa kalktı. "Oluyor?"

Büyükbabasının gözlerinden yaşlar süzüldü. O ve büyükbabası saygıyla Jullien'in önünde diz çöktüler ve saygıyla eğildiler.

Bu da babasını çileden çıkardı. "Ne yapıyorsunuz siz! Biz önünde diz çökmeyiz-"

Büyükbabası keskin bir tıslamayla onun sözünü kesti. "Son Samari oğlunun önünde saygı göstereceksin!"

Babası kaşlarını çatı. "Ne?"

Jullien acı içinde yüzünü buruşturdu. "Evet. Büyükbabam biraz dolaştı."

Babası inkâr edercesine başını salladı. "Saçmalık! Bu mümkün değil. Bu geni sadece erkekler taşır. Stralen'i annesinden almış olamaz. Babası insan."

Trajen omuz silkti. "İnsan DNA'sı Fyreblood genlerini mutasyona uğratmış ve bir şekilde içindeki straleni harekete geçirmiş olmalı. Mantıklı olan tek şey bu. Ama onun bir Stralen ve bir Fyreblood olduğu gerçeğini inkâr edemezsiniz."

Ushara başını salladı. "Onun ateş püskürttüğünü gördüm. Ve Unira'nın DNA'sına karşı test edildi. O kesinlikle Edon Samari'nin torunu."

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu babası.

Jullien'e baktı. "Gitmeden kısa bir süre önce öğrendim." "Neden bana söylemedin?"

"Ondan yapmamasını istedim."

Babası Jullien'in sözleri karşısında hasta görünüyordu. "Gerçekten bizden biri misin?"

Unira başını salladı. "Tapınağa geldiğinde onu ilk gördüğümde bundan şüphelenmiştim - ailemden bazılarına çok benziyor. Özellikle de babama. Bu yüzden o gün iki kere düşündüm. Amiral bana onun stralen olduğunu söylediğinde, eski kehanetlerin bahsettiği kişinin o olduğunu anladım. Onun sayesinde Andaria'nın en nadir soyları birleşti. Ve eğer kızınızdan bir oğlu olursa, tüm soylar sonunda birleşebilir.

-Kanatlı, Fyreblood, Kara Yürek ve Stralen. Yüzyıllar sonra ilk kez, tüm soylardan tam kanlı bir Andarion çocuğu doğabilir."

Bunun büyüklüğünü anlayan babasının gözleri yaşardı. "Benim Torun *Onakenedd* olabilir mi?"

"Evet." Unira Jullien'e gülümsedi. "Ve Samariler'in sonuncusu olarak, çocuklarınızın adımızı taşıyabilmeleri için sizi tekrar soyuma kabul etmeme izin verirsiniz çok memnun olurum, eğer onlar, siz ve eşiniz bizi onurlandırmayı seçerseniz."

Jullien bu beklenmedik sözler karşısında nefes alamadı. Herkes tarafından aşağılanmaya ve reddedilmeye çok alışmıştı.

Kabul edildi mi?

Dönüp arkasına baktı ve gerçekten onunla konuştuğundan ve başka biriyle konuşmadığından emin olmak istedi. Ama orada gerçekten kimse yoktu.

Unira nazikçe gülümsedi. "İyi misin?"

"Özür dilerim... evet, soyunuzun bir parçası olmaktan heyecan duyarım. Sadece beni kastettiğinden ve başka birini kastetmediğinden emin olmak istedim."

Unira ona güldü, sonra elindeki zarfı ona verdi. "Bu da dün bahsettiğim, almanı istediğim hediye idi."

Kaşlarını çatarak mektubu açtı ve onun gemisinin adı olduğunu fark edince nefesi kesildi. "Anlamıyorum."

"Yaşlandım ve artık ablukaları yönetmeye ihtiyacım yok. Tanrılar beni cezalandırırken bana bir şey söylemeye çalışıyorlardı. Ve seni yaşlı kızım üzerinde böylesine sevgi dolu bir özenle çalışırken gördüğümünden beri çok düşünüyorum... Ona sahip olmanı istiyorum."

"Ama ben Tavalı değilim."

"Henüz değil. Olacaksın ve bir gemiye ihtiyacın olacak. Onu anlayan ve benim sevdiğim gibi sevecek birine gitmesi gerekiyor. Sen onu sadece sevmekle kalmıyor, aynı zamanda kimsenin yapamayacağı şekilde onu onarabiliyor ve uçmasını sağlayabiliyorsun. Onun için senden daha iyi bir kaptan düşünemiyorum."

"Yüce Anne-"

"Matarra," dedi gözlerinde bir parıltıyla ve onun sözünü kesti.

Jullien ona nadir görülen bir gülümseme hediye etti. "I-"

"Onu kabul edemeyeceğini söyleme. O senin için yaratılmış. Bunu kalbimin her parçasıyla biliyorum. Tanrılar senin ona sahip olmanı istedi, ben de öyle."

Jullien onun elini tuttu. "Onu sadece bir şartla kabul ederim." "O da ne?"

"Mürettebatının bir parçası olarak kalacaksın."

Unira ona ters ters baktı. "Din değiştirmek zorunda kalacaksın. Kâfir bir kaptanla uçup tanrıların gazabını göze alamam."

Onun pek de ince olmayan manipölasyonuna güldü. "Bu bir anlaşma. Ayrıca, Ushara ve Vasili için zaten din değiştirecektim."

Parmak uçlarında yükselerek onun her iki yanağını da öptü. "Her zaman kendi çocuğum olsun istemişimdir. Tanrılar bana senden daha iyi, daha onurlu ya da daha yakışıklı bir evlat veremezdi."

Jullien bu sözler onu ayıltırken sertçe yutkundu. Bunları nasıl karşılayacağından emin değildi. Daha önce hiç kimse onu istememişti.

Ushara elini onun omzuna koydu. "Onu sersemlettiniz, Yüce Anne. Bu büyük bir başarı."

Babası utangaç bir tavırla ona yaklaştı. "Ve sana büyük bir haksızlık yaptım. Kızımın benden istediği gibi seni aileme kabul etmeliydim ama bunun yerine sana karşı komplo kurdum. Yaptığım şey için beni affedebilecek misin?"

"Kızınızın ve Vasili'nin iyiliği için geçmişi görmezden gelebilirim."

Babası başını eğdi ve elini sıktı. "Sana söz veriyorum, bir daha asla benden ya da onurumdan şüphe etmene neden olmayacağım."

"Teşekkür ."

Davel kolunu Jullien'in boynuna doladı ve onu yanağından öptü. "Ah! Sanırım bu artık tamamen benim olduğun anlamına geliyor, *Drey*. Mürettebatımla sana işkence edebilirim."

"Çok güzel," dedi Jullien en kuru tonda. "On sekiz ay mı?" "Evet."

Jullien yorgunca iç çekti. Ama gözlerinde bunu pek de umursamadığını gösteren bir parıltı vardı.

Büyükannesi sonunda Jullien'e yaklaştı. Yüzünde acı ve inançsızlık arasında bir ifade vardı. "Senin hakkında ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyorum. Ve tanrıların neden en büyük ailemizin hayatta kalan son oğlunu ölümcül düşmanımızın bedenine yerleştirdiklerini asla anlayamayacağım. Her ne kadar ben asla anlayamayacak olsam da, mutlaka kendilerince sebepleri vardır. Bununla birlikte, sen benim kanıma layıksın. Torunum için daha büyük bir hediye ya da onur isteyemezdim. Bu hayatta yeterince zarar gördü. Kalbine layık bir erkeğe sahip olmasının zamanı geldi, kalbi karanlık olsa bile. Ailemize hoş geldin, *M'tana*. Hangi ismi seçersen seç, onu üniformana memnuniyetle dikeceğim ve bizden ayrılışında sağ salim dönmen için dua edeceğim."

"Teşekkür , *Ger Tarra*."

Yanaklarından öptü ve önünde eğildi.

Davel onu sırtından alkışladı. "Altaan klanına hoş geldin, *Drey*. Evraklarında bunu değiştirmeye başlayacağım."

Jullien Davel'in saçlarını karıştırdı. "Düşünceni takdir etmekle birlikte, sanırım Ixur'u kullanmaya devam edeceğim."

"Neden?"

Çenesini babalarının hoşnutsuz ifadesine doğru salladı. "Paka'nızı daha fazla kışkırtmamak ve amcanızın kendini tamamen kaybetmesini önlemek için. Şu an için aile uyumunu korumanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Ushara ve Vasili ile aramda bir koruma katmanı oluşturuyor. Düşmanlarımın peşime düşmek için onları kullanmasını istemiyorum."

Unira onun omzuna anaç bir el koydu. "Sen iyi bir erkek ve sadık bir kocasın. Şu anki takma adınızı arayanlardan korunmak için en azından Samari'ye geçmenizi öneririm. Hem seni hem de onları korumak için senin için kolayca yeni evraklar hazırlayabiliriz."

Jullien yutkundu sertçe boğazını sıkarken minnettarlıkla sıktı.

"Ben

onur duydum, *Ger Tarra*." İlk kez biri onu düşmanlarından korumaya çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, birinin onu düşmanlarından korumayı düşünmesi onu biraz korkutmuştu.

Şimdi onun iyiliği için. "Teşekkür . Soyuna ya da adına leke getirecek hiçbir şey yapmayacağıma yemin ederim."

"Sana olan inancım tam, *m'tana*. Sizi ilk gördüğüm andan itibaren, yüksek dürüstlüğe ve son derece asil bir Andarion olduğunuzu biliyordum."

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Ama doğru olanı yapmak için çabalıyorum... bazen."

Gülümsedi. "Kadurr zaman zaman işleri yoluna koymak için birkaç günah işlemek zorunda kaldı. Yine de tanrılar onları affetti. Tanrılar eylemlerin kendisinden çok, eylemlerin ardındaki niyetleri dikkate alırlar."

"Bunun beni daha iyi bir konuma getirdiğinden emin değilim, zira niyetlerim çoğu zaman eylemlerimden daha iyi değildir."

"En azından dürüstsün." Rahibe gülerek başını salladı. "Ve bununla birlikte, yapacak çok işim var. Ben artık gideyim."

Büyükannesi Ushara'nın ve Jullien'in elini tuttu. "Hançeriniz din değiştirdiğinde, ikinizden gerçek bir düğün bekleyeceğiz. Aileniz olmadan yaptığınız o basmakalıp sivil saçmalıkları değil. Annen ve kız kardeşlerinle görüşüp planlamaya başlayacağım. Tam bir iğrençlik istiyoruz."

Ushara güldü. "Zavallı aşkımın neye haberi yok." Davel ona dudak büktü. "Kardeşim, sözümü dinle. Kaç."

Babası başıyla onayladı. "Keşke seni kafandan vursaydım diyeceksin." Jullien Trajen'e doğru döndü. "Şaka mı?"

"Sen öyle san." Trajen şeytani bir kahkaha attı. "İyi ki bekâırım. Beni çok fazla dramdan kurtarıyor." Kapıya yöneldi, sonra durup onlara baktı. " olsun diye söylüyorum, bugün Ushara'yı VA'm olarak değiştirmiş olsaydım... ikinci tercihim Hançer olurdu. Olağanüstü askeri ve siyasi bilgisine, kullanmayı seçtiğinde diploması becerilerine ve kanıtlanmış savaş becerilerine dayanarak onun Canting'ini hızlandırırdım. Yani hiçbir kazanmış olmazdın. Bilgin olsun diye . Vatandaşlık aldığında, Canting'e taşınacak ve bunu gerçekleştirebildiğim kadar hızlı bir şekilde rütbeleri yükseltilecek. Ushara'nın ya da benim arkama koyabileceğim başka kimse yok." Davel'e sert bir bakış fırlattı. "Onu mürettebata aldığınızda bilin ki onu ailemden biri olarak görüyorum. Başka biri ona zarar verirse, bizzat benimle muhatap olur. Benim için o benim küçük kardeşim. Ve ona dokunan her Tavalı'nin canına okurum." Bununla birlikte Trajen onları terk etti.

Zellen yavaş bir nefes verdi. "Herkesse haber vereceğim. Ve yeni evrak işlerine başlayayım."

Davel, Jullien ile yumruklarını tokuşturdu. "*Estra, mi drey.*"

Jullien başını ona doğru eğdi. "*Estra.*"

Petran, Ushara'yı kollarının arasına aldı ve başının tepesini öpmeden önce ona sarıldı. "Şimdi annenin paka'sının beni onunla tanışmam için eve sürüklediğinde neler hissettiğini anlıyorum."

"Paka!"

"Bu doğru. Beni kovdu. Annenin yaya'sını ona kur yapmaya layık olduğuma ikna etmesi tam bir ay sürdü. Yine de yanına yaklaşmama izin vermeden önce babası ve kardeşleriyle tam bir arınma sürecinden geçmem gerekti. O piçten bugüne kadar nefret ettim."

Jullien kaşlarını kaldırdı. "Arınma mı?"

"Hayatta kalma eğitimi," diye açıkladı Petran. "Ve bil diye söylüyorum, seni satmamaları gerekiyordu. Bunu benim bilgim ya da rızam olmadan yaptılar. Sadece seni buldukları yere geri götürmeleri ve orada bırakmaları gerekiyordu. Bu konuda anlaşmıştık."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden Davel ile kavga ediyordun?"

Babası utangaç bir tavırla kulağını kaşdı. "Bana ne yaptıklarını anlattığında ona inanmadım. Onu yalan söylemekle suçladım."

"Paka!"

"Biliyorum. Ama böyle bir şeyi duymak ve buna inanmak çok zor. Sevdiğim birini incitmek istemedim..." Yüzüne kırmızı bir leke yayıldı.

Jullien'in ifadesi taşa döndü. "Benim gibi biri mi?"

"Bunu bir daha asla yapmayacağım, evlat. Sana söz veriyorum." Babası elini Jullien'e uzattı.

Kısa bir tereddütten sonra Jullien onu aldı.

Babası içeri çekti ve sarıldı. "Bugünden itibaren seni benim olarak görüyorum ve seni öyle koruyacağım."

"Teşekkür , Gür Tana."

Boğazını temizledikten sonra geri çekilerek ikisine baktı. "Ve o torunu ikinizden bekliyor olacağım. Birkaç kız torunla birlikte."

Ushara güldü. "Bu işe başlayacağız."

"Güzel! Hiç gençleşmiyorum. Bugünkü gibi günler beni hızla yaşlandırıyor."

Bağlantısı Vasili'nin sesiyle uğuldamaya başladı. Cevap verdi, sonra rengi soldu. "Tatlım? Ne oldu?" Durakladı. "Vas? Nefes al, bebeğim."

Jullien onun endişeli ses tonuna kaşlarını çattı.

"Hâlâ okulda mısınız?" Sesi titriyordu. "Pekâlâ. Orada kal. Yola çıkıyorum. Kımıldama." Telefonu kapattı.

Jullien onun sırtını ovuşturdu. "Ne oldu?"

"Emin değilim. Açıkça konuşamayacak kadar üzgündü. Ne dediğini tam olarak anlayamadım. Ama ona ulaşmalıyım." Kapıya doğru yöneldi.

Üçü de onunla birlikte Vas'ın okuluna gitti ve Vasili sınıfında olmadığı için bu iyi bir şey . Aksine, erkekler tuvaletinde saklanıyor ve dışarı çıkmayı reddediyordu.

"Vas?" Jullien onu bulmak için Petran ve Davel'le birlikte içeri girerken seslendi. "Burada mısın?"

Vas hıçkırarak son duraktan kaçtı ve kendini Jullien'in kollarına attı.

Jullien onu tutarken Petran ve Davel'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Sorun nedir, *mi tana*? Seni bu kadar zen ne?"

Vasili küçük bir kutu çıkardı ve Jullien'e uzattı. Hıkırıklarının arasından kırık dökük kelimelerle konuştu. "Benim... antamdaydı... b-b-b-b-sırt antamda."

Jullien kaşlarını çatarak kutuyu açtı, sonra Oxana'nın gemisine parça almak için takas ettiği mühür yüzüğünü takan kanlı, kopmuş bir parmak görünce yüksek sesle küfretti. Kapağı zerine kapattı ve Vasili'yi tekrar kendine doğru çekip sıkıca tutmadan önce Davel'e uzattı. "Onu oraya kimin koyduğunu gördün mü?"

Başını salladı ve da çok ağladı.

Davel'in laneti Jullien'inkiyle eşleşti ve çantayı babasına uzattı. "Sırt antası nerede?" Jullien sordu.

"R- R- Oda."

Jullien Vasili'yi banyodan çıkarıp Ushara'nın yanına götürürken kollarını sıkıca sarmıştı. Etrafına bakındı, buraya ait olmayan birini bulmaya çalışıyordu. Bu yüzden ona yardım et, sorumlu kişiye pençelerini geçirdiğinde, çıplak elleriyle boğazını paralayacaktı.

Kimse Vas'ı bu şekilde zp yaşayamazdı. Kimse ailesini tehdit edemezdi. Hiç.

Petran ve Davel arkasından ıktılar. "Bunu kimin yaptığını düşünüyorsun?" Davel Jullien'e sordu.

"Nyran," diye homurdandı Jullien. "yle olmalı. Başka hiç kimse bu kadar hasta değil." Büyükannesini bile Vasili'ye bunu yapmazdı. Jullien'e tehdit dolu bir notla birlikte bir kafa gönderirdi.

Kural olarak, şahsen tanımadığı çocukları korkutmazdı. Ona göre, şahit olmadığı sürece bir yabancıyı korkutmanın hiçbir eğlencesi yoktu.

"Ne oldu?" Ushara sordu.

Davel aslında kutuyu Ushara'ya vermeye başladı.

Jullien onu yumruklamak istercesine elinden kaptı. "Bunu kız kardeşine veremezsin, seni moron!" Ona açıklamadan önce yüzüğü cebine soktu. "Bu kız kardeşinin gemisi için takas ettiğim mühür yüzüğü."

Davel nefesinin altından, "Oradakilerin hepsi kadar değil," dedi.

"Bilmesi gereken tek şey bu." Jullien ona ters ters baktı. "Seni sandalyeyle dövmek zorunda bırakma beni. Bunu yapana el kaldıramayacağıma göre, seni gazabıma layık bir yedek yapacağım."

"Kardeşim, senin ciddi öfke kontrolü sorunların var."

"Evet, biliyorum." Jullien dişlerini sıktı. Bunun için kan dökmek istiyordu. Bir çocuğu böylesine gereksiz yere travmatize eden biri... "Sırt çantasını aramalıyız."

Ushara ve babası Vasili'yi günün geri kalanında kontrol etmek için ofise doğru götürürken, o ve Davel onu almaya gitti.

Sınıfa doğru giderlerken Davel içini çekti. "Rahatlamam gerek.

Bu üste ona zarar veremezler."

"Katılmadığım için özür dilerim. Ona bedensiz bir parmak yerleştirecek kadar yaklaştılar. Ona zarar verecek kadar yaklaşabilirler."

"Biri onları görmüş olmalı."

"O zaman onları göster ki hayatlarına son verebileyim."

Odaya girdiklerinde öğretmen itiraz etmeye başladı.

"yok," dedi Davel, onu yatıştırarak. "Bu Vasili'nin babası. Annesi ofiste onunla birlikte ve biz de onu kontrol ediyoruz."

Öğretmen meraklı bakışlarını Jullien'in vücudunda gezdirdi. "Sen Tavali misin?" Davel onun yerine cevap verdi. "O TNT. Bir sorun mu var?"

"Fyreblood?"

Davel başıyla onayladı. "Samari."

Davel onun yerine cevap vermeye devam edince Jullien kaşlarını kaldırdı. Öğretmen etkilenmiş görünüyordu. "Hiç konuşuyor mu?"

Jullien sırtıttı. "Beni tanımayanlar sessiz olduğumu düşünür. Tanıyanlar ise keşke öyle olsaydım der."

"Pardon?"

Vasili'nin sırt çantasını omzuna attı ve öğretmene pis pis sırtıttı. "Rastgele boğaz yumrukları çoğu sistemde tutuklanmama neden olduğu için genellikle aşırı alaycılık yapıyorum."

"İşte bu yüzden fazla konuşmasına izin vermiyoruz. İyi günler dilerim." Davel onu odadan dışarı çekti. "Tanrım... Shara'nın seni gözetim altında tutmadan insan içine çıkardığına inanamıyorum."

"Ne? O toplantı sırasında kimse kanamadı, ölmedi ya da kafasına darbe almadı. Sosyal becerilerim büyük ölçüde gelişiyor, özellikle de

Ben de ."

"İşte bu korkunç bir düşünce. Andarion politikası hakkında çok şey açıklıyor."

"Evet, aynen öyle. Bu yüzden Anatole'un diplomasi standardı her zaman ... hayatta kalan olursa elbette müzakere ederiz olmuştur." Ofise doğru giderlerken Jullien sırt çantasını karıştırmaya başladı.

Kutuyla birlikte içeri itilmiş olan notu bulduğunda kapının önünde durakladı. Notu açarak kelimeleri okudu ve her biriyle birlikte öfkesi daha da arttı.

Tam güvende olduğunuzu düşündüğünüz anda...

Er ya da geç, hepimiz Korilon'un ücretini ödeyeceğiz. Faturan geliyor, Julie.

Dikkatli ol.

Görüşü karardı. *Sürtük, lütfen. Arkanızdaki gölgelere dikkat etseniz iyi olur. Senin için geliyorum, Nyran. Ve kanamak üzeresin. Sert ve bolca.*

BÖLÜM 17

"Davel'in ekibine katılmalısın. Bunu binlerce kez konuştuk. Aktif bir gemide eğitim almadan vatandaşlık kazanamazsın."

"O zaman boş . Seni ya da Vas'ı riske atmaktansa almamayı tercih ederim."

Yüzünü boyamayı bitirdiğinde yatak odasında ayakta duran Ushara, Jullien'i kendine yakın tutarak o inatçı sözlerin tadını çıkardı ve bu sözler yüzünden onu boğma isteğiyle savaştı. "Biliyorum, *mi kiri*. Ama biz iyiyiz. Trajen sana çok şey söyledi. Bu sadece seni korkutmak için bir tehditti."

"Başarılı oldu. Sarsıldım. Sarsılmaktan da öte, çok kızgınım."

Onun saplantılı paranoyası karşısında gözlerini devirdi. "İki ay oldu ve başka hiçbir şey olmadı. Biz iyiyiz."

Ona hırladı.

O da hırladı ve dişlerini ona doğru gösterdi.

Bu onu gülümsetmeyi başardı, özellikle de ceketini düzeltirken. "Ceketini her zaman yamuk giymeyi nasıl başarıyorsun?"

Jullien sevimli bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu okulda geliştirdiğim CAS'in bir parçası."

"CAS?"

"Çekişmeli Pislik Sendromu. Büyükannemi ve eğitmenlerimi çıldırttı, bu da beni son derece memnun etti."

Gülerek onu öptü. "Bunu büyüleyici buluyorum ve sana kötü davranmak için bana bir neden veriyor."

Kadın elini karnına götürdüğünde nefesini sertçe içine çekti. "O zaman bunu bu kadar erken geliştirdiğim ve artık kökleşmiş bir alışkanlık olduğu için mutluyum."

"Anne? Paka? Hazır mısınız?"

"Hazırız Veelee," diye seslendi Ushara, Jullien'in yanından geçip yatak odasının kapısını açarken. "Sen hazır mısınız?"

Vasili diğer tarafta Onaylama töreni için yüzünü tamamen boyamıştı - ikisi de Unira'dan bu töreni bir sonraki döneme ertelemesini istemişti.

Vasili Jullien'i tören için burada istediğinden, Jullien kaybolduğunda adaylar.

Jullien, Vasili'nin yüzüne resmedilenin Altaan ve Davers olmadığını görünce nefesi kesildi.

Altaan ve Samari'ydi.

Vas, Jullien'in şaşkın ifadesini görünce duraksadı. "Bunu benim yapmam doğru mu, Paka?"

İlk şoku atlatan Jullien onu kucaklamak için kendine çekti. "Kesinlikle edemeyeceğin kadar onur duydum. Bu beni hazırlıksız yakaladı. Sahip olduğum her şey senin olsun. Özellikle de ismime."

Ushara onları görünce gözyaşlarını yuttu. İkisinin birbirini ne kadar çok sevdiğine minnettardı. En büyük pişmanlığı her zaman Vasili için bir babaya sahip olamamak olmuştu.

Onu şaşırtan şey Jullien'in ikisinin de hayatında Chaz'in yerini almaya hiç çalışmamış olmasıydı. Yine de gerçek babası olsaydı Vas'ı daha fazla sevemezdi. Ona sürekli olarak, onu şaşkına çevirecek şekilde düşkünlük gösteriyordu. Daha önce hiçbir erkeğin kendisinden olmayan bir çocuğu böylesine sevdiğini görmemişti.

Bakışları, Jullien'in Gorturnum'un çığlık atan kafatası logosunu düz siyah bir zemine, *Cesur ve Korkunç Vasili* sözcükleriyle daire içine alarak boyadığı Vas'ın kapısına gitti - bu, dönüşünde sorduğu ve evde yapmak istediği tek değişiklikti.

Jullien, Vas'ın zavallı oğlunu farkında olmadan maruz bıraktığı "ezici" kadınsı etkilere karşı koymak için kendi gemisinde ve Vas'ın gemisinde aynı şeyi yapmıştı - Jullien taşınana ve onları birlikte görene kadar farkında bile olmadığı bir şey. Her ne kadar asi erkek kardeşlerinin arasında büyümüş olsa da, şimdiye kadar erkeklerin davranış kurallarını hiç bu kadar keskin bir şekilde fark etmemişti ve gülümseyip gülene kadar onu kızdırmak için şakacı bir şekilde ona karşı bir araya gelmeleri onu eğlendirdi.

Kapıları çalındı.

Vasili cevap vermeye giderken Ushara Jullien'e döndü. "Dövüşümüze sonra devam edeceğiz. Ve ben kazanacağım. Bu yüzden kendinizi zihinsel olarak nihai yenilginize hazırlayın."

Nefesinin altında sinirli bir mırıldanmayla onu, ailesinin geç kaldığı için telaşlandığı ön tarafa kadar takip etti. Küçük Nadya doğruca Jullien'e koştu ve onun kollarında tapınağa doğru ritüel yolculuğuna çıktı.

Onlar ilerlerken Mary onu yakaladı. "Ona söyledin mi?"

"Henüz değil. Şşşt! Seni duyacak."

Kız kardeşi onunla alay etti. "Ona söylemek zorundasın." Kelimeleri ona doğru mırıldandı.

"Hayır!" diye karşılık verdi. Eğer Jullien'e hamile olduğunu söyleseydi, vatandaşlık eğitimini tamamlamak için asla gitmezdi. Kuzeninin onlara zarar vermesinden çok korkuyordu. Okuldaki olaydan beri tek bir gece bile uyumamıştı.

Evlerini hayatında gördüğü en korkutucu güvenlik sistemiyle donatmıştı. Hem kendisi hem de Vasili, hayati belirtilerini her zaman onun bağlantısına ileten yüzükler takıyordu.

Ve gözünün önünden ayrıldıkları her an sürekli kontrol ederdi.

Artık tek başına tuvalete bile zor gidiyordu. Aslında, Jullien sadece biraz önde yürüyor ve grupla birlikte olduklarından emin olmak için hem kendisinin hem de Vasili'nin nerede olduklarını kontrol etmek için sürekli geri adım atıyordu. Jullien'in onlar için bir bağlama ipi konusunda ısrar etmemesine şaşırmıştı.

Gerçekten *o kadar* gülünçtü.

Ama en azından ailesinin çoğu yavaş yavaş onun kocası olmasına alışıyordu.

Kirill, Gavin, Klavdii ve onların şubeleri hariç. Aslında, artık onlarla birlikte tapınağa bile gitmiyorlardı. Ve ayın sırasında onlardan uzakta oturuyorlardı. Jullien'in onlar söz konusu olduğunda düşmanca ve affetmeyen mizacı göz önüne alındığında, bu muhtemelen en iyisiydi.

Ve onun.

Tapınağa yaklaştıklarında Unira onları selamladı. "İşte benim güzel oğlum." Jullien'e göz kırptı. "Bu hafta uslu durdu mu, *m'tina*?"

"Çok fazla kan dökülmedi, Yüce Anne. Tutuklama yok. İyileşiyor." Rahibe

Jullien'in yanağına, Ushara'nın yüzüne Samari sembolleri çizdiği yere dokundu. "Yine de sabah yola çıkacak mısın?"

Davel'in ekibi mi?"

Ushara'ya baktı. "Bu geceki dövüşümüzü kimin kazanacağına bağlı."

Unira güldü. "Bu durumda, törenden sonra, onu göndermeden önce ona söz vermek isterim."

Ushara onlara gülümsedi. "Bence bu harika bir fikir."

"Bunu şimdi söylüyorsun," dedi Jullien huysuzca. "Kutsal su etime değil kaynamaya başlayana ve tapınağı yakana kadar. Bu konuda, kemerlerin altından her geçtiğimde alevler içinde kalmadığım için hepimiz şanslıyız."

Ushara hafifçe iterek onu ileri doğru itti. "Şu anda çizgi. Git, seni aptal *žumi*."

Başka bir yorum yapmadan itaat etti.

Jullien anne ve babasıyla birlikte oturmaya başladığında Vasili onu durdurdu. "Annemle babamın da yanımda olmasını istiyorum. Eğer sorun olmazsa, Paka?"

Jullien elini Vasili'nin saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Kesinlikle." Kolunu Ushara'ya uzattı ve kendisini aday bölümüne götürmelerine izin verdi.

Vasili'nin onu tereddüt etmeden babası olarak kabul etmesi ona hâlâ garip geliyordu. Azarlanmaya daha alışkın olan Jullien, ailenin bir parçası olmakta zorlanmaya devam ediyordu. Her seferinde otomatik olarak Ushara ya da Vasili'nin ona zarar vermesini bekliyordu.

Hiç yapmadılar.

Reddedilme beklentisiyle midenin alışkanlıkla küçülmeyi bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Onu tekmelemedikleri ya da incitmedikleri bu yeni varoluşa alışıp alışamayacağını. Deniyordu ama tüm hayatı boyunca savunmacı bir şekilde yaşamışken bu çok zordu.

Bakışları Ushara'nın ailesine yöneldi.

Hayır. Artık *onun* ailesi. Bunu kabul etmekte neden bu kadar zorlanıyordu? Son birkaç hafta boyunca, ona gerçekten *nyth*'lerinin bir üyesi olduğunu kanıtlamak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Ve yine de...

İhanetin gelmesini bekleyip durdu. Onu bir deliğe atmalarını ya da tekrar satmalarını.

Davel ona doğru eğdi ve küçük oğlunu kucağına alırken gülümsedi. Maksim. Diğer oğullarına, Jullien yüzünden şu anda kendisiyle konuşmayan kuzeninin adını vermişti. Davel'in kızı Yasha annesine sarılmış yatıyordu. Fara güzel bir sarışındı ama Ushara'nın yanında sönük kalıyordu.

Jullien'in Fara'ya karşı karışık duyguları vardı çünkü burada olmasının esas nedeni oydu. Bunun için tüm hayatını ve varlığını ona borçluydu. Ama Fara ve Ushara'nın Vasili'ye olan bağını gevşetmesi konusundaki ısrarı olmasaydı, şimdi ölmüş olacaktı.

Yine de bu ısrar çocuğu tehlikeye atmıştı ve karısı gibi bu da onu kızdırmıştı. Bu yüzden Jullien Fara'ya kibar bir saygıyla davrandı.

Ve ondan çok korkuyordu. Ne zaman ona yaklaşırsa, Korılon'un kendisi peşindeymiş gibi kaçıyordu.

Ushara'nın Steradore'da onunla birlikte olan kardeşi Dimitri ile henüz resmi olarak tanışmamıştı. Kendisinden en çok nefret edeceği konusunda onu uyarmışlardı.

Belki de ayrı tutulmaları bir lütuftu.

Ushara uzandı ve onun elini tuttu. Jullien'in kalbi bu temasla hızlandı. Ona bakarak gülümsedi.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı. Ama bu bir yalandı. Bu normal duygusuna alışık değildi. Başka birinin ayağına geçirilmiş bir çift büyük boy ayakkabı giymek gibi. Aslında rahatsız edici değildi.

Pek doğru gelmedi.

Hâlâ izlendiğini hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Birinin gözleri onun üzerindeydi. Ne yaparsa yapsın ya da nereye giderse gitsin, bu histen kurtulamıyordu. Onları asla bulamıyordu. Ama bu his de geçmiyordu. Çok sinir bozucuydu.

Nyran'ın ya da büyükannesinin başında dikildiğini hissettiğine yemin ettiği zamanlar oldu.

Şimdi bile.

Ciddi dini tören bittiğinde ve onaylanan genç adaylar arkadaşları ve aileleriyle kaynaşmak için serbest kaldıklarında, Ushara onu halka açık tapınak partisi ve kutlama için dekore edilmiş açık alana doğru götürürken nefes almakta ve odaklanmakta zorlanıyordu. Kalabalık, geniş aile üyeleri ve kutlamaya katılanlarla doluydu.

Ve hâlâ paranoyası devam ediyordu. Burada başka bir Ixurianir olamayacağını bilmesine rağmen. Bu soluk sarışın Fyreblood denizinde onlar da en az kendisi kadar göze çarpıyordu.

Ushara ona seslendi. "Jules?"

Derin bir nefes aldı ve zihinsel olarak kendini silkeleyerek onun bu huzursuz halini bilmesini engellemeye çalıştı ve panik atağını bastırdı. "Evet, *mu taru*?" diye cevap verdi, *kalbimin hanımı* anlamına gelen Andarion terimini kullanarak.

"Dans eder misin?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki biliyorum."

Onu son derece rahatsız edecek kadar sertleştiren muzip bir sırıtışla parmağını onun için eğdi. Daha da kötüsü? Adam ona ulaşmadan önce kız kardeşleriyle birlikte küçük bir kalabalığın içinde dans etmeye başladı. Bir çember oluşturarak el ele tutuştular ve mükemmel bir senkronizasyon içinde kalçalarını salladılar. Sonra ellerini ve omuzlarını, varlığının her zerresini titreten kışkırtıcı bir sallanma ritmiyle hareket ettirmek için ayrıldılar.

Kahretsin... nefes alan en baştan çıkarıcı kadındı. Hiçbir tara bu kadar esnek ya da şehvetli olmamalıydı. Yine de, eğer bir tane olması gerekiyorsa, onun kendisine ait olmasından ve kıyafetleri içinde değilken bütün gece boyunca bu hareketleri tatma ayrıcalığına sahip olmasından memnundu.

Elini tutup onunla dans etmeye başladığında, büyükannesinin her uzun, sinir bozucu ve sıkıcı öğleden sonrası için minnettar oldu.

bitmek bilmeyen sızlanmalarına rağmen derslere devam etmesi konusunda ısrar etmişti.

Onunla dans ederken Ushara'nın kahkahaları kulaklarını doldurdu. "Benden uzak duruyorsun, *mi tiri*."

Yere doğru sallanırlarken kollarını ona doladı.

"Bana *bunu* hiç sormadın."

"Doğru, ama artık neler yapabildiğini bildiğime göre... bundan çok daha fazlasını yapacaksın."

Ona doğru sırttı. "*Trevisa, Ger Tarra. Bauertui hæfre.*" *Evet leydim. Sonsuza dek hizmetkârınızım.*

Ama şarkı bittiğinde Jullien normalde onlarla birlikte tapınağa gitmeyen Fyreblood'ların çok dikkatini çektiklerini fark etti. Ya da katılmışlarsa bile, genellikle arkada oturduğu ve ayin boyunca oturduğu için onu cemaat arasında fark etmemişlerdi.

Fısıltılar yankılanırken ve kötü niyetli bakışlar onlara odaklanırken içgüdüsel olarak kendini Ushara'nın önüne koydu ve bir elini onun belinde tuttu.

Jullien'in kafa derisinin duvara asılmasını talep etmeye başlayan öfkeli kalabalığa karşı onlarla birlikte durmak için öne çıkan büyükbabası onu şaşırttı.

"Oluyor?" Vidarri sordu.

Jullien'in tanımadığı daha düşmanca üyelerden biri onlara yaklaştı. "Bu kara yürek burada ne arıyor, kutsal mekânımıza saygısızlık mı ediyor?"

Vidarri çenesini kaldırdı. "O bir Samari."

Erkek tiksintiyle dudaklarını büktü. "Onu öyle göstererek asaletlerini ve hatıralarını lekeliyorsunuz. Ama bu onu öyle yapmaz."

"O kan ve DNA bakımından bir Samari." Hâlâ baş rahibe cübbesini giymiş olan Unira, Jullien'in yanına geldi. "O aynı zamanda benim oğlum - tamamen hak sahibi ve benim tarafımdan öyle kabul edildi. O da herkes kadar burada olmaya hakkı olan bir Fyreblood."

"Kanıtlayın." Bu haykırış tüm kalabalık tarafından benimsendi. "Kendini kanıtlamasına gerek yok."

Jullien Vidarri'ye bakakaldı. Bu onu hayrete düşürmüştü. Ama Petran, Katira ve yaşlı Nadya onun yanında yer alıp onayladıklarında, kesinlikle şaşkına döndü. Daha önce *hiçbir* ailesi onu savunmak için yanında durmamıştı.

Hiç.

Nadya etraflarındaki kalabalığa ters ters baktı. "Hançer, Altaan'ın büyük hanedanının bir üyesidir. Eğer onunla bir sorunuz varsa, bizimle de bir sorunuz var demektir. *Hepimizle.*"

Ushara adamın kolunu tutup beline doladı, böylece adamın elini karnının üzerinde gezdirip orada tutabilecekti. Andarion kültüründe bu, anaerkil bir aile beyanıydı ve normalde toplum içinde birbirlerine dokunmadıkları, özellikle de bu kadar yakından dokunmadıkları için bir kadının yapması gereken güçlü bir ifadeydi. Bu, onu korumak için öleceğini ya da öldüreceğini söylemekle aynı şeydi. Yalnızca onun olduğunu.

Aynı şekilde, büyükannesi ve annesi de ellerini onun omuzlarına koydular.

Jullien'in gözleri doldu, akmayan yaşlar onu boğarken hızla göz kırpmaya zorladı. Hayatında ilk kez gerçekten bir ailenin parçası gibi hissediyordu. Kendisi adına bu duruşu sergilemeye istekli olmalarının onun için ne anlama geldiğini anlatmaya başlayamazdı bile.

Ve kız kardeşleri onun arkasında durmak ve ona dokunmak için harekete geçtiklerinde...

Alışılmadık bir sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Onunla birlikte, çok iyi bildiği öfke ve nefret de geldi - ne zaman itilse geri itmek için duyduğu o öfkeli ihtiyaç.

"Ailemin onurunu sorgulamaya cüret ediyorsun ve özellikle de *mu Ger Tarra Samari*?" Jullien gruba meydan okudu.

Bakışları ilk konuşan piçin üzerinden hiç ayrılmayan Jullien, Ushara'nın elini karnından nazikçe kaldırarak avucuna bir öpücük kondurdu. Sonra gözlüğünü çıkardı ve ona uzattı.

Rengi görür görmez etrafındakiler nefes nefese kaldı ve geri çekildi.

Evet, sürtükler, kaçsanız iyi olur.

Öfkesi artan Jullien, onlara zarar vermemek için Altaylılardan uzaklaştı ve son iki aydır Unira ile üzerinde çalıştığı güçlerin içinden geçmesine izin verdi. Ateş kollarından aşağı ve ellerine doğru yayıldı. Bir erkek Fyreblood olarak yapamaması gereken bir şeydi, ama görünüşe göre babasının berbat genetik bağışının neden olduğu tek mutasyon stralen değildi.

Ateş toplarının doğrudan konuşan doğru uçmasına izin verdi.

Ağzını açarak onlara alevli zehrini püskürttü. Samariler hakkında bir şey daha vardı: Ateşi sadece solumakla kalmıyor, onu diğer soyların hepsinden daha iyi kontrol ediyorlardı. Onları her zaman Fyreblood'ların en ölümcülü yapan ve Pavakahir soyları arasında birinci olmalarını sağlayan şey buydu.

Kalabalığın birkaç üyesi çığlık atıp kaçtı. Diğerleri ise onun gerçekte kim ve ne olduğunu anladıklarında tamamen hareketsiz kaldılar.

Jullien ateşini söndürerek en kaba davrananı köşeye sıkıştırdı ve onu Ushara'ya doğru sürükledi. O hıyarı yere diz çökmeye zorladı.

onun önünde. "*Mu Ger Tarra* Samari ve ailesinden özür dile."

"Özür dilerim."

"Ve mu matarra." "Affet beni, Yüce Anne."

Jullien sonunda onu serbest bıraktı. "Soyumun doğruluğu hakkında başka sorunuz var mı?"

"Hayır, Gür Tana."

"Güzel. Bu arada, genel olarak Androkyn'e olan sevgimi ya da bireysel yaşamlarınızı korumak için duyduğum özel arzuyu asla ama *asla* abartmamalısınız."

Petran başını iki yana sallayarak uzun ve yorgun bir iç geçirdi.

Ushara güldü. "Şey, Paka, o devam eden bir çalışma. Ve uzun bir yol kat ettik. Bu sefer kimseyi vurmadı ya da öldürmedi."

Davel nefesinin altından, "Sadece sen ona patlayıcıları evde bıraktırdığın için," dedi.

Büyükbabası homurdandı. "Çocuğun üzerine bu kadar gitme. Onu ateş yakarken görmek istediler. O da onlara verdi. Bununla ilgili bir sorunum yok."

Anne tarafından büyükbabası Carak, Jullien'in omzuna bir el attı.

"Seninle gurur duyuyorum, *Tana*. Böyle bir ruh görmek yaşlı kalbime iyi geliyor. Bana senin yaşındayken sahip olduğum *Korilon be-damned* fire-in-the-gut'ı hatırlatıyor. Katira'nın annesinin beni evcilleştirdiği güne kadar ben de Tophet'e giden yolda piç bir ruhtum. *Sana* sert davrandığımızı mı sanıyorsun? Beni ilk kez eve getirdiğinde babasının ve kardeşlerinin nasıl tepki verdiğini görmeliydin."

Katira'nın nefesi kesildi. "Bana bunların hiçbirini anlatmadın."

"Bir babanın kızına söyleyeceği bir şey değil. Meydan okumayı kabul etmeni istemedim. Ve işe yaradı. Kocan olarak sessiz, huzurlu bir mizaca sahip bir erkek seçtin."

Petran kaskatı kesildi. "Neden birden kendimi aşağılanmış hissediyorum?"

Carak gülerek onun sırtına öyle bir vurdu ki, öne doğru tökezledi. "Katira'm için mükemmel bir merhem oldun. Onun için isteyeceğim başka bir oğul yok." Çenesini Jullien'e doğru salladı. "Ama soyumuzda tekrar bir Kadurr gördüğüme sevindim. İşleri ilginç kılıyor, değil mi Vidarri?"

Jullien, Vidarri ve Carak birlikte eski güzel günleri yâd ederek uzaklaşırken kaşlarını . Ushara'ya baktı. "Büyükbabalarınız az önce benden gerçekten hoşlandıklarını mı itiraf ettiler?"

"Sanırım yaptılar."

"Bu Ormadum'un bir işareti olmalı. Yarın ayrılamam. Ahir Zaman için bana ihtiyacınız olacak."

"Aman Tanrım... Jules! Gerçekten mi? Şimdiden bu kavgaya geri mi döndük?" Ushara ona gözlerini devirdi. "Kafana vurup seni bayıltmam ve gemiye taşımam mı gerekecek?"

"Muhtemelen. Yine de çok yardıma ihtiyacın olacak. Bir ton ağırlığındayım. Trajen'i de öneririm. Burada beni cezasız bırakacak kadar büyük olan tek kişi o."

Gülerek, tekrar gülümseyene kadar onun somurtkan dudaklarını öptü. Kalabalık dağılıp müzik geri döndüğünde, yavaş yavaş rahatlamaya ve gecenin geri kalanının tadını çıkarmaya başladı.

Sonunda, onaylanan genç erkek ve kadınlar son bir dans ve ateş becerilerini sergilemek için bir araya geldi.

Jullien kollarını Ushara'nın omuzlarına doladı ve Vasili'yi izlerken ona sarıldı.

Grup birbirine paralel iki sıra halinde ayakta duruyordu. Vasili, her iki ucunda da büyük birer top bulunan kutsal, özenle işlenmiş kalın kurdelesini boynundan çekerken onlara doğru hevesli bir bakış fırlattı. Daha önce onaylandıkları gibi, her bir top tören için kutsanmış yağlara batırılmış, ardından Unira kurdeleyi boyunlarına takmıştı.

Karşılıklı uçlardan başlayarak, her biri yakıcı nefeslerini topları yakmak için kullandı, böylece onları güzel, koreografik bir dansla kurdelelerinden sallamaya başlayabildiler.

Ushara Jullien'in yüzünü izleyebilmek için başını geriye doğru eğdi. "Onaylarınız için böyle bir şeyiniz yok, değil mi?"

"Hayır. Bizimkiler çok daha kasvetli etkinlikler. Daha geleneksel yöntemlerle yaktığımız mumlarla."

Oğullarını izlerken onun kollarını okşadı. "Bizim dünyamıza tamamen katılmaya ve birlikte büyüdüğün her şeyi geride bırakmaya hazır mısın?"

Ona doğru baktı. "Sana söyledim Shara, seninle tanışmadan önce bir hayatım yoktu. Karısına ihanet edip düşmanın eline teslim ettiğim gece Nyk'ın benim bağırsaklarımı deşmesi gerekirdi. O zamanlar benim için yapabileceği en nazik şey bu olurdu. Ama bunu yapmak için hiçbir sebebi yokken itidal ve merhamet gösterdiği için minnettarım. Ve şimdi sahip olduklarım için ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var."

Jullien yüzünü onun saçlarına gömdü ve bildiği en tatlı kokunun tadını çıkarmak için derin bir nefes aldı. "Bana verdiğin bu hayat... en büyük korkum uyandığımda her şeyin bir rüya olduğunu görmek. Bana kalırsa ben Hançer Samari'yim, Pavakahira Nyth Altaan'dan Ushara'ya Gür Tana, paran

inanılmaz ve onurlu oğlu Vasili Davers'in. İstedığım tek hayat bu ve bunu korumak için Korilon'un kendisiyle ve tüm *kybykleriyle* savaşacağım. Yani geride bırakabileceğim hiçbir şey yok."

Ushara ona olan aşkı onu bunaltırken ağlamamak için dudağını ısırdı. Ona bebekten bahsetmeye başladı ama sonra kendini tuttu. Eğer Davel'le asla gitmezdi. Bunu varlığının her parçasıyla biliyordu.

Eğer çok kızacak.

Elini adamın bıyıklı yanağına koydu ve yanağın sert dokusunun tadını çıkardı. "Seni seviyorum, Jules."

"Seni daha çok seviyorum."

Gülümseyerek Vasili'nin dansını bitirişini ve sunağın yanındaki fyreboll'da Şinsan-boll'unu söndürüşünü, sonra da diğerleriyle birlikte asışını izledi. Unira her birini kutsadı ve ailelerine teslim etti.

Ushara, Vasili'yi ailesiyle birlikte önden gönderdi, böylece kendisi ve Jullien geride kalabilecekti.

Herkes gittikten ve tapınak kapandıktan sonra Unira Jullien'e döndü. "Burada başka kimsenin exordium'una tanık olmasını istemedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bunu almadığımı başka kimse bilmiyor. Bu pek de övündüğüm bir şey değil çünkü öz ailemin bana karşı gerçek bir ilgisizliğini gösteriyor."

"Bu onlara karşı bir suçlama, *tana*. Sana değil."

Unira'ya fısıldamak için eğildi. "Öyle hissettirmiyor, Yüce Anne."

Başını sallayarak hafifçe kulağını çimdikledi. "Gel, bunu ofisimde hızlıca halledebiliriz ve sonra Vasili'nin Konfirmasyonunu kutlamayı bitirmek için eve gidebilirsin."

Unira onları tapınak yerleşkesindeki birkaç kapalı alandan biri olan küçük oyuğa doğru götürdü. Ofisi küçüktü ve daha büyük bir soyunma odasına ve ön odaya açılıyordu. Ön odada günah çıkarma bölümünün kapısı ve özel bebek exordiomları için daha büyük, son derece süslü bir oda bulunuyordu.

Burası her zaman Ushara'nın Gorturnum istasyonundaki en sevdiği yerlerden biri olmuştu. Oymalar ve telkari üzerine altın kakmalı paneller, tanrıların soyundan gelen Fyreblood'ların doğuşunu anlatan tarihi tabloları vurguluyordu. Ailesinin doğum törenleri için birçok kez burada bulunmuştu ve yakında çocuklarının ilk kutsamasını sunmak için yine burada olacaktı.

Dudaklarını ısırarak, Jullien'in tanımadığı mekâna bakışını izlerken karnını okşamaktan kendini alamadı.

Uzun bir sekizgen şeklindeki odanın ortasında bir leğen ve uzak ucunda rahibenin küçük sunağının süslü bir kemeri tutan iki sütun arasına yerleştirildiği perde girintisi bulunuyordu.

"Ben ayini hazırlarken ceketinizi ve gömleğinizi çıkarın."

Jullien sessizce itaat etti ve kıyafetlerini, atkısını ve gözlüklerini tutması için Ushara'ya uzattı. Adamın sırtı Unira'ya dönük olduğu için minnettardı. Çünkü rahibe arkasını dönüp vücudundaki yara izlerinin çokluğunu gördüğünde yüzündeki dehşet ifadesi onu derinden yaralayabilirdi.

Rahibenin onlara katılmadan önce soğukkanlılığını yeniden kazanması bir anını aldı.

Tedirgin bir gülümsemeyle, diz çökmesi için leğenin önüne küçük bir tabure koydu.

Bakışları boş olan Jullien tereddüt etti. "Bunu yapmak zorunda değiliz." Unira kaşlarını çatı. "Tereddüt mü ediyorsun?"

"Hayır, ama gördükten sonra öyle olduğunu söyleyebilirim..." Bakışları yaralı göğsüne ve kollarına gitti. Ve özellikle de geçmişinin acı trajedilerini bileklerine.

Utangaç bir tavırla Ushara'nın elindeki gömleğine uzandı. "Sorun değil. Tanrılarınızın beni terk ettiği gerçeğini uzun zaman önce kabullendim." Gömleğini başının üzerinden çekmeye başladığında Unira onu durdurdu.

"Bu konuda bir çekincem yok, Jullien. Sadece tanrıların seni soktuğu sınavlara ve nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Belli ki kışlarına sürtünüyorum."

Unira ona ters ters baktı. "Burada küfretmemelisin."

"Açık bir gerçeği söylemek küfür mü?" diye sordu dürüstçe.

gömleğini aldı ve onu geri Ushara'ya verdi. "Diz çök, çocuk.

Benediction çok uzun zamandır haksız yere sizden esirgeniyor." Jullien uzun bir iç geçirdi. "Umarım alevler içinde kalmam."

Unira o kadar çok güldü ki nefes almak için bir an geri çekilmek zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra geri dönüp elini adamın yeni yeni uzamaya başlayan kırpılmış saçlarında gezdirdi ve yakarış, hayır duası ve kutsama dualarına başladı. Başını öne, doğru eğdi ve su ile yağları başından aşağı döktü.

İşini bitirdikten sonra kutsal beziyle saçlarını silip kuruladı ve her iki yanağını ve alnını öptü. "İşte, çocuğum. Kendinden geçmedin

alevler, ve kesinlikle rıza yaşını geçmiş olduğunuz için, eğer kayıt defterini imzalamak isterseniz, devam edebilir ve sizi onaylayabilirim."

"Elbette."

Unira ona normal bir havlu uzattı, ardından kutsal bezi katlayıp kaldırdı ve Vasili'nin daha önce imzaladığı kayıt defterini çıkardı.

Jullien durakladı. "Shara?"

"Bir sorun mu var?"

"Vas'ın bunu nasıl imzaladığını gördün mü?" Kızın için geri çekildi.

Ushara şaşkınlıkla küçük bir nefes verdi, sonra gülümsedi. "Bence çok tatlı." "Seni rahatsız etmiyor mu?"

Yanağını öpmeden önce kolunu ovuşturdu. "Hiç de değil. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki." Saçlarını havluyla kuruladı. "Sadece seni üzmemek istemedim."

"Aslında sizi babası olarak gördüğü için mutluyum. O kadar gençti ki Chaz öldüğünde onu gerçekten hatırlamadığını söyledi. Sahip çıkacağı bir paka bulmasının zamanı geldi."

Jullien gülümseyerek Vasili'nin hemen altını imzaladı, ardından Ushara kayıt defterinin fotoğrafını çekerken gömleğini ve ceketini giydi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Aileme göstermek için bir fotoğrafını istiyorum. Onlar da bunun çok tatlı olduğunu düşünecekler." Jullien bundan pek emin değildi. Torunlarını yeni arabasını kullanırken görmek

Samari'nin soyadı onları ona karşı tekrar ayaklanmaya teşvik edebilir. Chaz'ın ailesi bunu görseydi kesinlikle kellesinin uçurulmasını isterdi.

Unira ona kutsal kitapları *Gæst Hælend*'in kapağına kendi adını yazdırıldığı kendi kopyasını uzattı. "Üzerinde J.D. Samari yazmasını tercih edeceğini düşündüm çünkü resmi belgelerde bunu kullandığını fark ettim."

"Evet. Teşekkür."

Elini okşadı ve ona küçük bir kutu verdi. "Tanrılar ikinizi de kutsasın. Sizi daha fazla tutmayacağım. Katılmanız gereken bir parti olduğunu biliyorum. *Cald mitta*."

"*Mitta, Matarra*. Tekrar teşekkür ederim." Jullien onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Ushara ona sarılmadan önce. "Her şey için."

Unira nazikçe sırtını sıvazladı. "İyi şanslar," diye fısıldadı onu serbest bırakmadan önce.

Ushara uzanıp Jullien'in gözünün altından bulaşan boyanın bir kısmını temizledi. Exordiom neredeyse tamamını yüzünden çıkarmıştı, böylece Samari armasından geriye neredeyse hiçbir şey . Onun burnunu cimbızladı

Şakacı bir şekilde. "Artık kutsal bir Demurrist olduğuna göre, benimle tapınakta evlenmek zorundasın. Tam bir törenle."

Vas'ın partisi için herkesin toplandığı ailesinin evine doğru giderlerken kolunu kızın omuzlarına doladı. "Bundan sonra benimle kalacağını biliyorsun. Demurristler kutsal tapınak evliliklerinden boşanmaya inanmazlar."

"Doğru." Adamın yüzündeki ifadeyi görünce ayıldı. "Ne var yanlış, *mi'ki*?"

"Vas'ın soyadı olarak Samari'yi kullanmasının seni rahatsız etmediğinden emin misin? Chaz'i sevdiğini biliyorum ve-"

"Jullien, Chaz ile evlendiğimde çocuktum. Biz de çocuktuk. söz verilmişti. Ailelerimiz arasında ayarlanmış bir evlilikti. Evet, onu *seviyordum* ama bu bir kızın aşkıydı. Saf ve masum. Senin için hissettiklerim, onun için hissettiklerimle alay ediyor. Chaz hayatta olsaydı ona karşı ne hissederdim bilmiyorum. Biz çok farklı yaratıklaştık. Senin de sık sık söylediğin gibi, o benim geçmişimdi ve orada yaşamak istemiyorum. Sen benim bugünüm ve geleceğimsin. Sen benim hayatımsın."

Ona kaşlarını çatı. "Benim sinirli, kavgacı kışımı nasıl sevebildiğini anlamıyorum."

Onun ses tonundaki endişeye güldü. "Sıcak ve tatlısın. Zeki ve korumacısın... biraz da psikopatça," diye takıldı. "İstemedenden veriyorsun. Hiçbir erkek bana senin kadar sevildiğimi ya da ihtiyaç duyulduğumu hissettirmedi. Tapılmayacak ne var ki?"

"Ben kavgacıyım. Kaba. Kötü huyluyum. Çabuk sinirlenirim. Ailenin yarısı ve benimkilerin tamamı beni öldürmek istiyor. Bu sadece başlangıç için. Ve senin de belirttiğin gibi, ben psikopatım."

"Hiçbir evlilik değildir."

Homurdanarak ve gözlerini devirerek, önce onun girmesine izin vermek için ailesinin evinin kapısını açtı.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve evlerinin her köşesi bir aile üyesi ya da arkadaşıyla doluydu.

Trajen onları kapıdan birkaç adım içeride karşıladı ve Jullien'e bir şişe bira uzattı. Jullien'in nemli saçlarına bakıp sırtı. "Tebrikler. Görüyorum ki sonunda kutsanmışsın."

Jullien hâlâ alnına yapışmış olan yağı sildi. "Gerçekten de. Beni şimdi öldürebilirsin."

"Daha sonra. Şu anda huzurlu bir ruh halindeyim. Ama eminim sen *bunu* kısa sürede mahvedeceksin." Başını Vasili'ye doğru eğdi. "Bu gece burada olmanızın onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

"O iyi bir çocuk."

"Öyle." Trajen, Jullien'e sert bir bakış fırlatmadan önce kendi birasından bir yudum aldı.

"Bunu yaptığında taşaklarımı buruşturduğunu biliyorsun. Tris kışını kafamdan çıkar."

Trajen güldü. "Ah, gördün mü, mutlu yerimi çoktan katletmişsin." Sinirli bir şekilde iç çekti. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, burada onlara hiçbir şey olmayacak. Sen yokken ikisine de göz kulak olacağım."

"Evet, ama parmağını sırt çantasından uzak tutmadın. Alınma Tray. Ondan sonra Tris hislerine güvenmek zor."

"Buraya zarar verme niyetiyle gelmediler."

Jullien kaşlarını kaldırdı. "Bu zararlıydı. Bana güvenin. Ben de oradaydım. Vas'ın zihinsel durumuna ne yaptığını gördüm. Çocuk hâlâ kâbuslar görüyor."

Trajen başını salladı. "Ne yazık ki bu tür saldırıları tespit edemiyorum. Ama fiziksel olarak zarar vermek için burada olup olmadıklarını anlayabilirim. Ve onları durdurabilirim. Sana söz veriyorum küçük kardeşim. Sen yokken kimse onlara dokunmayacak. Böyle bir şeye cüret ederlerse onları kapatır ve kalplerini bir kutuya koyup sana gönderirim."

Trajen'in dırdırcı ısrarı karşısında Jullien'in içinden kötü bir his geçti. "Neden gitmemi bu kadar çok istiyorsun?"

"Dürüstçe mi? İstemiyorum. Burada olmanı tercih ederim. Arkamda olduğunu bilerek daha rahat uyuyorum. Ama seni vatandaşlık ve Canting ile birlikte istiyorum. Senden ne kadar hoşlansam da, protokolü bozamam. Sadece bir yere kadar esnetebilirim. Ne kadar çabuk Tavalı olursan, hepimiz o kadar mutlu oluruz. O yüzden bu işi hallet. Er ya da geç."

Bu onun ruh haline yardımcı olmadı. Aksine, daha da sinirlenmesine neden oldu. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Ne demediğimi biliyorsun." "Bir fırtına geliyor."

Trajen başını salladı. "Geleceği görmenin en berbat yanı ne biliyor musun?"

"Onu durduramamak."

"Evet. Ve birden fazla sonucun var olduğunu bilmek kötüsü. Aynı anda birden fazla gerçeği görebiliyorum. Yani dinlerseniz ve dinlemezseniz ne olacağını biliyorum. Size tavsiyelerde bulunabilirim ama seçimlerinizi ben yapamam. Sadece siz yapabilirsiniz."

"Dinliyorum, ama bir sorum var..."

Trajen soğuk bir ifadeyle, "Evet, öyleydim," dedi. "Ama yanıldığımdan bu yana uzun zaman geçti."

Jullien gerçekten duymak istemediği bir şey karşısında iç çekti. "O zaman seni yanlış yapan neydi?"

"Bana yalan söyleyebilen bazı insanlar var. Okuyamadığım bazı zihinler. Güçlerimi tüketecek şeyler. Bu yüzden gözlerden uzak kalıyorum. Bu şekilde zayıflamak daha zor. Bir daha asla zayıf olmak istemiyorum."

Jullien önce Ushara'nın kız kardeşleriyle güldüğü yere, sonra da kuzenleriyle oyun oynayan Vas'a baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum." Kalbi artık vücudunun dışında, onu her zaman koruyamayacağı bir yerdeydi ve bundan *nefret ediyordu*.

Trajen ona ters ters baktı. "O senin zayıflığın değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Hala farkına varamadın mı kardeşim? O küçük kız senin göğsünün içinde atan kalp. O senin ciğerlerindeki hava. Sizi dize getirebilecek bir araç olsa da, bugün hala ayakta olmanızın tek nedeni o. Ve yarın da ayakta olmanızın tek nedeni o.... *Çünkü en karanlık gecede fırtınalar gelip dümeni vurduğunda, en iyi yapılmış gemi ve mürettebat bile denizde sonsuza dek kaybolacaktır-*"

"Onlara eve dönmeleri için rehberlik edecek sevgilileri olmadan."

Trajen elindeki şişeyi Jullien'inkine vurdu. "Cidden bizim edebiyatımızı çok fazla okuyorsun, küçük adam."

Jullien güldü. "Öyle yaptım. Zavallı kıcıımı sonsuza dek mahvettim." "Basha Dagger!"

Jullien birasını Trajen'e uzatırken küçük Nadya koşarak ona doğru geldi ve kocaman bir sarılma ve öpücük için kollarına atıldı. "Umph! Çok fazla pasta yiyorsun, küçük Naddimaer. Sanırım öğleden bu yana otuz kilo almışsın. Ya da ben gerçekten yaşılanıyorum."

Gülerek ona bir parça şeker uzattı. "Senin için biraz ayırdım!" "Güzel görünüyor, ama benim için yemene izin vereceğim."

Davel yanlarına geldi ve Jullien'le konuşmadan önce Nadya'nın saçlarını karıştırdı. "Unutma, sabah erkenden yola çıkacağız. Çok geç kalmayın."

"Basha Hançerini benden mi alıyorsun, Basha Davel?"

"Alıyorum, Nadya. Üzgünüm."

Dilini ona doğru uzattı. "Beni tapınağa kim taşıyacak?" "Paka'm dönene kadar seni ben taşıyacağım."

Nadya Vasili'nin teklifi karşısında yüzünü buruşturdu, sonra derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Sen yaparsın, sanırım." Yine de dudaklarını sevimli bir şekilde büzdü. "Ama üzerinde uyumak o kadar rahat değil. Ve o kadar da güzel kokmuyor. Seni özleyeceğim, Basha Dagger. Gitmen uzun sürmesin."

"geldiğince çabuk döneceğim."

"Tamam." Onun boynuna sarıldı ve sonra ağlamaya başladı. Jullien bu ses karşısında panikledi. "Onu kırdım mı?" Trajen güldü. "Hayır. Senin kalmanı istiyor."

Oxana kızını kontrol etmek için aceleyle yanına geldi. Kardeşine ters ters baktı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey!"

"Basha Dagger'ı götürüyor anne. Ona hayır de!"

"Oh, bebeğim. Her şey yolunda." Kızını Jullien'in elinden çekip . "Geri gelecektir."

Daha da çok ağladı.

Sersemlemiş olan Jullien kendini çok kötü hissediyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Birden bir çift kol beline dolandı. Onun Ushara olduğunu fark edene kadar sıçradı.

"Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi omzuna yaslanarak.

Kollarını kendi kollarıyla örttü. "Lütfen bana bunu yarın yapmayacağını söyle."

"Olabilir."

"Ve eğer yaparsan, kesinlikle gitmeyeceğim."

Davel homurdandı. "Evet ve ben de mürettebatım için bir üye eksik olurum. Geride kalmasına izin vermeden önce onu vurur ve gemiye taşıırım."

Ushara ona ters ters baktı. "İşte o zaman kardeşimden nefret etmeye başladım." Jullien güldü.

Ushara onun omzunu öptü, sonra Vasili'ye uzandı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Eğer sorun olmazsa, bu gece Yaya ve Grasp ile kalacağım. Sabah vedalaşmak için benimle körfeze kadar yürüyeceklerini söylediler ama ikinizin bu geceyi kendinize ayırmak isteyeceğinizi düşündük."

"Vas," dediler hep bir ağızdan.

İkisine de sarıldı. "Sorun yok, ebeveyn birimler. Sevdiğimi biliyorum. Egom buna dayanacaktır. Ama Vasili evde yokken ikinizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilecek yaştayım. Her şey . Çantamı hazırlayıp üst kata koydum bile. Dişlerimi falan da fırçalayacağım. Şimdi gidin."

Ushara onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum." "Ben de seni."

Jullien ona sarılırken bekledi. Yumruğunu Vas'ın saçlarına gömüp onu kendine yakın tutarken boğazı düğümlendi. Vas iki elini de Jullien'in ceketinin içine soktu. Jullien sonunda onu bıraktığında, Vas onun başını okşadı.

arkasına yaslandı ve başını eğdi. İkisi de konuşmadı ama yüzlerindeki ifade kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu ve neredeyse onu gözyaşlarına boğacaktı.

Jullien onu omzundan alkışladı, sonra onlar ve Trajen ayrıldılar.

Trajen evlerinin önünde durakladı. "Kimsenin görmesine gerek olmayan bir yanım olduğu için sabah kalkmayacağım. Yine de iyi yolculuklar dostum. Hiçbir zaman taşıyabileceğinden fazlasını taşımak zorunda kalmayasın. Ve tanrıların vicdanı seni temiz tutsun ve kokmadan önce geri kaldırsın."

Jullien bu saçma sapan sözlerle güldü. "Sadece nefesini tut, kardeşim. Dale'de şeytanın mickle ladly'sine jokey olacağız, dreich ayın sırtındaki zift dingle'a gel."

Trajen elini uzatınca Ushara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Jullien elini tuttuğunda, kardeşçe sarılmak için Jullien'i kendine çekti.

Jullien, Trajen'in birinin kendisine dokunmasına izin vermesinin ne kadar nadir bir durum olduğunu bilmiyordu.

Trajen kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmadan önce, "*Valé*," dedi. Ushara kaşlarını kaldırdı. "O saçmalık da neydi?"

"Eski Trisani deyişleri. Geri döndüğümde kıyameti koparacağız demek."

"Seni sevmesine şaşmamalı."

"Aşk güçlü bir kelime. Hoşgörmek sanırım daha uygun olur." Onun için kapıyı açtı ve içeri aldı.

Ushara onun çantalarını ve eşyalarını kanepenin yanında görünce tereddüt etti ve gerçekler yüzüne çarptı. Gerçekten de birkaç saat içinde gitmiş olacaktı. Bunu yapmak zorunda olduğunu bilse de, onun burada olmayacağını düşünmek canını acıtıyordu. Hıçkırıklara boğuldu.

"Shara?"

"Özür dilerim," diye nefes aldı, gözyaşlarını geri kırpmaya çalışarak. "Seni uyarmıştım." "Şşş." Yüzünü kavrayarak onu öptü. "Yapma. Sen ağlarsın, ben ağlarım ve ben ağladığımda gerçekten çekici değilim."

Sert erkeğinin ağladığı düşüncesine güldü. "Seni hiçbir şeyin kırabileceğinden şüpheliyim."

"Doğru değil. Ama.. senin için bir şey yaptım." Elini aşağıya uzattı ve bağlantıyı çıkardı.

"Ne yaptın?"

Açtı ve şeyler indirdi. "Bir saniye bekle." Kendininkini çıkardı ve senkronize etti. Birkaç saniye sonra saatine bastı.

Onu izlerken kaşları daha da çatıldı.

Ta ki evlilik yüzüğünün titreşmeye başladığını hissedene kadar. "Bu..."

"Kalp atışım." Bağlantısını ona geri verdi. "Saat bandım aracılığıyla hayatı değerlerimi ve konumumu istediğiniz zaman kontrol edebilirsiniz. Her zaman nerede olduğumu bileceksin."

ve iyiyim. Aynı şekilde sizinkini de kontrol edebilirim. Ve Vasili'ninkini de." "Vas biliyor mu?"

Sırttı. "Ona söyledim. Senin haberin olmadan grubunu bağlamama yardım eden oydu. Sana sürpriz yapmak istedim. Bu şekilde birbirimizi bir daha asla kaybetmeyeceğiz."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Seni sevdiğim kadar değil. Bana ihtiyacın olduğunda burada olamama düşüncesine dayanamıyorum." Ona bakarken endişeyle kaşlarını çattı. "Benden bir şey sakladığını biliyorum."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

"Günlerdir ne zaman yaklaşısam fısıldıyor ve ailenle ilişkini kesiyorsun. Ben aptal değilim, Shara. Ama sana güveniyorum. Her neyse, eminim kendine göre sebeplerin vardır. Beni öldürüyor olsa da burnumu sokmayacağım."

"Jules-"

"Sorun yok. Gerçekten. Buradaki son gecemde kavga etmek istemiyorum. Sadece bu değerli birkaç saatin tadını çıkarmak istiyorum."

"Böyle söylemenden nefret ediyorum. Sanki geri gelmeyecekmişsin gibi."

"Tamamen niyetliyim. Ama tanrıların ne planladığını asla bilemezsiniz ve benim ölmemi isteyen pek çok düşmanım var. Başka bir kadere karar verirlerse, benimle ilgili son anının kötü bir anı olmasını istemiyorum."

O anda neredeyse ona bebekten bahsedecekti. Ama söyleyemedi. Bunun yerine onu yatak odasına çekti ve çırlıçıplak soydu. Sonra da gecenin geri kalanını onun mümkün olan en kısa sürede kesinlikle eve gelmek isteyeceğinden emin olarak geçirdi.

* * *

Jullien, Vasili'nin yatak odalarının kapısını çalmasıyla neredeyse bir saat geç uyandı.

"Anne? Paka?"

Esneyerek Ushara'yı nazikçe uyandırdı. "Uyuyakalmışız, Vas. Bir dakika içinde çıkacağız."

"Tamam. Ben kahvaltıya başlayayım."

"Aman Tanrım!" Ushara saati görünce yataktan fırladı. Jullien arkasından, "Sanırım önce sen duş alıyorsun," diye seslendi.

Banyodan anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bağlantısına uzanarak Davel'e geç kaldığını bildirmek için hızlıca mesaj attı.

Ushara birkaç dakika sonra koşarak dışarı çıktı. "Uyanmışsın."

O çılgınca üniformasını dolaptan çıkarıp giyinmeye koyulurken adam duşa girdi. Gülümsemesini bastırarak hızla yıkandı ve giyindi. Sonra da mutfağa onlara katılmaya gitti.

Ushara ona meyve suyunu uzattı. "Davel geldi ve antalarınızı aldı. Vitesi takıp körfeze gitmenizi söyledi."

Vas tostunu yuttu. "Benim hassas duygularım için onun sözlerini kibarca yorumluyor."

"Evet. Davel'in kelime dağarcığını bildiğim için bundan hiç şüphem yok." Jullien Vas'ın yığınından bir parça tost aldı ve ona sarıldı. "Gitsem iyi olacak."

Ushara yüzünü buruşturdu. "Her rağmen bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Bir kalp atışı uzağındayım. İstediğin zaman beni hissedebilirsin." Bandına dokundu ve parmağına gönderdi, sonra onu öptü.

"Güvende kalın. Sana bir zarar gelirse Davel'i öldürürüm."

"Ben daha çok ikiniz için endişeleniyorum. Ben yokken çılgın partiler vermeyin."

Kadın kapıya doğru yöneldiğinde, adam onu durdurdu. "Vas'la kal. Daha kolay olur. Sheila'yla çalışmak için körfeze gidiyormuşum ve bu gece evde olacakmışım gibi davran."

Onu boğan gözyaşlarına karşı yutkundu. "Tamam."

Adam gitmeye başladığında, kadın onu durdurdu. Kadın boynundaki eşarbı çözerken, adam meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

" zerinde senin kokun olan bir şeye ihtiyacım var. Aksi takdirde uyuyamayacağım."

Ona gülümseyerek başparmağını çenesinde gezdirdi. "Başka bir şey var mı?" Eşarbını boynuna doladı. "Ben iyiyim."

Jullien blasterlerine erişebilmek için ceketini arkadan bağladı ve dışarı ıktı. Cesurca konuşmasına rağmen, ayrılma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. Attığı her adım içini kemiriyormuş gibi hissediyordu.

Çok acımasızdı.

Koya vardığında Davel'i bıçaklamak istiyordu. Boğazından. K relmiş ve paşlanmış bir şeyle.

Ama Sheila'nın ofisinin önünden geçerken yavaşladı. Orada bir grup Septurnum Tavalı vardı. Yabancılar ve onlar da en az onun kadar kızgındı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ona ters ters bakmaya başladılar.

"Burada mı çalışıyorsun?"

"Sahibini tanıyorum. Ne istiyorsunuz?"

"Nerede o?"

Jullien onlara kendisi hakkında herhangi bir bilgi vermek niyetinde değildi. "Neye ihtiyacınız var?" diye tekrarladı buz gibi, talepkâr bir ses tonuyla.

"Kardeşim *Razor's Edge*'in kaptanıydı. Caronese'ler tarafından vahşice öldürüldü ve burası onlar onu yakalamadan önceki son durağıydı. Cevapları almak ve kardeşimin hayatına mal olan piçi öldürmek için buradayım."

BÖLÜM 18

Kardeşinin düşmanları tarafından öldürülmesine neden olan piç kurusu ben olduğum için, muhtemelen bu konuda yorum yapmamalıyım. Jullien gözlerini Septurnum mürettebatına dikti ve en iyi hareket tarzının görmezden gelme numarası yapmak olduğuna karar verdi. "Bizden tam olarak ne istediğinden emin değilim.... Eğer Caronese kardeşini öldürdüyse neden buradasın?"

"Bu onun son durağıydı." "Bunu sen söyledin."

"Gemisini burada bıraktı ve mürettebatıyla birlikte bir Caronese savaş gemisine bindi ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Kardeşim böyle şeyler yapmazdı. Onu öldüreceklerini bilen birinin onu buna zorladığını düşünüyorum. İşte istediğim piç bu."

Tekrar söylüyorum, *bu* ben oluyorum. *Ama kardeşin beni bir pislik olmaktan başka bir nedenle deşmeyi planladığına göre...*

Onu da seni de sikeyim.

Jullien ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Gemileri savaşta hasar görmüştü. Uçup gittiler ve gemiyi almak için geri dönmeleri gerekiyordu ama dönmediler. Karunların onları yakaladığını mı söylemiştin? Çok yazık."

Tavali korsanı geldi ve Jullien'e ters ters baktı. "Bu konuda çok şey biliyor gibisin." Bakışları Jullien'in kolunda daraldı. "Horoz mu? Bu kadar düşük bir rütbe için biraz yaşlı değil misin?"

"Hey? Neden bu kadar uzun sürdü?" Davel, Jullien'in önündeki diğer ekibi görünce durakladı. "Neler oluyor?"

"önce biraz çöp atıyordum."

Septurnum Jullien'in kişisel alanına girmek için bir adım öne çıktı... bir Andarion'la uğraşırken hiç de akıllıca olmayan bir şeydi bu. "Sen kime çöp diyorsun, şeker kıçlı?"

Davel, Jullien'in burun deliklerinin açıldığını fark edince aralarına girdi. "Kardeşim sabah yaratığı değildir. Size yardımcı olabilir miyim?"

Jullien geri adım attı. "*Razor'un* mürettebatı hakkında bilgi istiyor. Görünüşe göre, Karonezler buradan ayrıldıktan sonra onları yemiş ve bu konuda çok acımasız."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Ben de öyle dedim." Jullien kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onarım için buraya geldiler. Sheila alımları yaptı, yükleriyle birlikte ele geçirdikleri başka bir gemiyle ayrıldılar ve onarımların parasını ödemek ve *Razor'u* almak için geri dönmediklerinde, onu kurtardı."

Davel tekrar Septurnum'a döndü. "Peki senin sorunun ne?"

"Kardeşim parası ödenmiş olan gemisini terk etmedi. Sanırım ona tuzak kuruldu."

"Kanıtın var mı?" Davel ona meydan okudu.

"Hayır."

"O zaman bunu UTC'ye ya da Hinto'ya götür. İstasyonumuza gelip insanları suçlamaya başlamayın. Kötü bir davranış."

"Bakın Komutan..." bakışlarını Davel'in isim bandına çevirdi, "Altaan, burada yetkili her kimse onunla konuşmak istiyorum. Ve onlarla şimdi konuşmak istiyorum."

Davel çenesini kaldırdı. "Bu benim kız kardeşim ve *onun*," başını Jullien'e doğru eğdi, "karısı. Seni temin ederim ki VA Samari sana az önce aynısını söyleyecektir. Ve eğer onu kızdırırsan, seni karısını kışkırttığına son derece gaddar bir piç olan kocasına yediririm. O zaman Caronese'ler endişeleneceğin en son şey olur. Şimdi, eğer gerçekten cinayet olduğunu düşünüyorsanız, o zaman kendi komutanlığınıza gidin. Gadgehe Hinto amiralimizle temasa geçecek ve o ve Trajen işleri halledecek. Biz işleri böyle barışçıl bir şekilde hallederiz."

"Gemiye kurtaran kişiyle konuşmak istiyorum."

"Onunla konuşuyorsun," dedi Jullien sert bir sesle. "O sürtüğü kendim kestim."

Kişisel olarak."

"Kimin yetkisi altında?"

"Sana söylemiştim. SOP. Bize kredi borcu vardı. Sahibinin adı ya da ona ulaşmanın bir yolu yoktu. Kimse alacağını talep etmek için geri dönmedi. Çalışmayan bir gemiye bu kadar borç bağlayamayız. İki ay depoda kaldıktan sonra işimize son verildi. Üç ay sonra başıboş parçalar için soymaya başladım. Asıl mürettebat kişisel eşyalarını yanlarında götürdü. Geride hiçbir şey bırakmamışlar. Bu da bana geri dönmeye niyetleri olmadığını düşündürdü. Yanaşmak için kullandıkları numaralar yıkandığı için geminin çalıntı olduğunu düşündüm. Onu burada istemememizin bir başka nedeni. Gemiye aramaya kimin geleceğini ve bizim sancaklarımız altında saklandığını görünce sinirleneceğini bilemezdik."

Davel omuz silkti. "İşte bu kadar. Doğruyu söylüyor. Tüm Tavalı üslerinin çalışma standardı budur. Protokolü biliyorsun."

"Hâlâ doğru görünmüyor." Bakışlarını Jullien'e dikti. "Gidiyoruz, ama bundan daha fazlası olduğunu öğrenirsem, geri döneceğim."

Jullien onların uzaklaşmasını izlerken kıpırdamadı.

Davel, Sep'ler gemilerine binip ayrılmaya hazırlanana kadar konuşmadı. Onlara sırtını döndü ve Jullien'le yüzleşti. "Söylediğin o saçmalıktan daha fazlası vardı, değil mi?"

Başını hafifçe salladı.

"Shara'yı uyarmamız gerekiyor mu?"

"Trajen kardeşinin geçtiği kişi. Onunla bu konuda konuşmak istediklerini sanmıyorum. Ama isterlerse..."

"Bunun için odadaki örümcek olmak istiyorum." Davel onu sırtından alkışladı ve gemisine doğru götürdü. "Pekâlâ. Eşyalarını depoladım. Sen aileden olduğun ve başkalarına ne kadar az tahammül ettiğini bildiğim için, sana kendi odanı vermek için seni gen-pop'tan çıkardım. Fazla bir şey değil ama özel bir alan. Fyreblood mürettebatım sana karşı nazik olmaları konusunda uyarıldı. Bu Kirill'in gemisi değil. Biriyle bir sorunun varsa, onu duvara yapıştırmadan önce bana söyle. Stryper'ımın adı Gallatin, horozların ve yemlerin çoğundan o sorumlu. Aynı zamanda bir komutan olduğu için ona XO, strype, firstmate veya SIX olarak hitap edin. Adildir, ama asabi bir insandır... şu anda bize ters ters bakıyor.... Ne? Bu sefer banyo yaptım."

Kıvrak ve atletik bir vücuda sahip olan Gallatin'in simsiyah saçları ve grimsi teniyle tuhaf bir çekiciliği olan gözleri vardı. Jullien'in göğsünün ortasına ancak ulaşmasına rağmen hükmedici bir vardı.

Ve komutanının ses tonundaki sinirlilikten hiç ürkmedi. "Yarım saat önce ayrılmamız gerekiyordu, Komutan."

"Pekala, şimdi gidiyoruz. Oyalanmayalım."

Bakışlarını Jullien'e dikmeden önce işaret parmağını alnının ortasına bastırdı. "Hançer mi?"

"XO?"

Başını salladı. "Ben hariç hepsi Fyreblood olan mürettebata alışana kadar benim gölgem olacaksın. Hiç uçuş tecrüben var mı?"

"Çok fazla."

"Pilot mu?"

"Evet." "Lisanslı

mı?" "Evet."

"Pratik saatlerle mi?"

"Sadece savaş deneyimi ve boş zaman. Ticari değil." Bunun üzerine mutlu bir kaşını kaldırdı. "Hiç kaza yaptın mı?" " olarak değil."

Gölerek onu kolundan alkışladı. "Bu erkeği seviyorum. , Kaptan Krunch, bizi dışarı çıkarıyor musun?" diye sordu Davel'e.

"Bunun için ben . Onu gezdirebilirsin."

Davel uçuş güvertesi olması gereken yere doğru ilerlerken inledi.

Jullien Gallatin'e kaşlarını kaldırdı. "Kaptan Krunch?"

"Harika iniş yetenekleri nedeniyle bu adı almıştır." "Oh, güzel."

Daha da sert güldü. "İğnelemelerimi anlayan biri. Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın çocuğum. Ailemize hoş geldin. Sadece bir sorum daha var... Bekleyen tutuklama emri var mı? Seni kimden saklamam gerekiyor?"

* * *

Ushara Vasili'yi almak için ailesinin evine gitti. O da kendisi gibi bugün eve gitmekten kaçınmıştı. İkisi de Jullien olmadan orada olmak istemiyordu. O olmadan evin artık ev gibi görünmemesi garipti.

şimdi apartman dairesinde olma düşüncesi... O kadar canı yanıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Kapıyı iterek açtığında annesini masanın üzerinde kocaman bir yemekle buldu. "Aziz Sarn adına, bu da ne böyle?"

Annesi dudaklarını eğlenerek bükerek arkasına yaslandı. "Sen söyle."

"Neyi anlatayım?"

Vas kocaman bir sırtışla başını kaldırdı. "Paka bunu bizim için gönderdi." "Ne?"

Annesi başıyla onayladı. "Aslında sizin ev için planlanmıştı ama teslimat için Vasili'nin bağlantısını aradıklarında buraya getirmelerini sağladık." Bir notla birlikte küçük bir sepetin içinde duran bir çift pembe kabarık çorabı eline aldı. "Bunu yanlışlıkla açtım ve sadece sizin için olduğunu fark etmeden önce notu okudum. Özür dilerim."

Ushara, sadece Jullien'in ona vermeyi düşünebileceği bir şeyi görünce gözlerinde yaşlar birikirken dudağını ısırđı. Okumak için notu eline aldığında eli titredi.

Shara,

Son zamanlarda akşamları ne kadar yorgun olduğunu biliyorum ve eve döndüğünde hâlâ uyuyabildiğinden emin olmak istedim. Akşam yemeği için endişelenme. Akşam yemeği için endişelenme.

Yokluğumda senin için hallederim. Keşke şu an orada olup sana sarılabilseydim. Çıplak kucaklaşmalarımızı özledim. En kısa zamanda evde olacağım.

Her zaman senin karanlık kalbin

Notu göğsüne bastırıp biftek ve sebzelere bakarken gözyaşlarını içine çekti. İlk gittikleri lokantadan en sevdiği yiyecekleri göndermeyi ihmal etmemişti.

"Paka'nın bizim için her akşam yemek getirilmesini ayarladığını, böylece eve döndüğünde yemek yapmak zorunda kalmayacağını söylediler."

Annesi başıyla onayladı. "Ve uzakta olması gereken her gün için tarihli bir not ve getirmesi için bir hediye bıraktı. Misha bunun hayatında gördüğü en tatlı şey olduğunu söyledi. Ayrıca kız kardeşlerinin haftada bir gelip ortalığı toparlamasını, çamaşır yıkamasına yardım etmesini ve ihtiyaç duyduğunuz her türlü alışverişi yapmasını sağladı. Bir liste bırakır ya da e-posta gönderirseniz, siz isteyken o hallediyor. Jullien'in de Vasili ile çalışacak bir öğretmeni var, böylece ev ödevleri konusunda stres yaşamınıza gerek kalmayacak."

Ushara bön bön baktı. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Her şeyi o ayarladı. O yokken senin hiçbir şey için endişelenmeni istemediğini söyledi."

Ushara nezaketi karşısında gözlerini sildi. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum."

Annesi yiyecekleri karıştırırken durakladı. "Ona bebekten bahsettin mi?"

"Hayır. Henüz bilmiyor."

Annesi uzun bir nefes verdi. "O zaman onun hakkındaki tüm kötü düşüncelerimi geri alıyorum. Git kocanı ara, kıymetlim. Ona en iyi dileklerimi ilet."

"Teşekkür ederim anne." Ushara hızlıca bir tabak hazırladı ve telefon edip ulaşmasını ummadan önce eve götürdü.

* * *

Jullien kolunun titrediğini hissettiğinde bakım vardiyasından yeni çıkmıştı. Ushara'yı düşündükçe kalp atışları hızlandı ve her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için bağlantısına uzandı.

Onun ses tonuyla çaldı.

Endişeyle odasına girdiğinde telefonu açtı ve dar ranzasına uzandı. "Hey. İyi misin?"

"Hediyeleriniz geldi. Söyle bana, dürüstçe... Oğlunu yemeklerimle zehirleyeceğimden mi korktun?"

Onun sorusuna gülümsedi. "Şey... boyuna göre biraz zayıf."

Video için bir istek gönderdi.

Jullien telefonu açtı ve onun güzel yüzüyle karşılaştı. "Bunun için bana kızgın mısın?"

"Neden kızayım ki?"

"Bilmiyorum. Bunu yapmalı mıyım yapmamalı mıyım diye düşündüm. Seni aşağılamak istemedim ama yemek pişirmenin ve ödev yapmanın senin de en sevdiğin şeyler olmadığını biliyorum. Sadece sana yardım etmek için orada olmadığımından ve son zamanlarda her şeyin ne kadar yoğun ve stresli olduğunu bildiğimden, seninle ilgilenildiğinden emin olmak istedim."

"Çok tatlı ve düşünceliydi. Teşekkür ederim." Ona öpücüklü bir yüz ifadesi yaptı. "Kardeşim sana nasıl davranıyor? Onu dövmemi ister misin?"

Güldü. "Hayır. Sanırım onunla başa çıkabilirim. Sadece onu dövmek zorunda kalırsam bunu bana karşı kullanmanı istemiyorum." Ekranında yüzünün çizgilerini takip etti, keşke orada onunla birlikte olsaydım da parmaklarının altında teninin yumuşaklığını hissedebilseydim diye düşündü. "Hey şimdi, bu kadar üzgün bakma."

"Elimde değil. Seni çok özlüyorum. Sanki hayati bir parçam gitmiş gibi ve bu acı veriyor."

"Evet, ama unutma, senin için iyi olan kısım o değil zaten. Ben tüm örtüleri yutan ve tatlılarınızı çalan kısmım."

Güldü. "Ve geceleri üşüyen ayaklarımı altına gömmeme izin veren ve bundan hiç şikayet etmeyen." Gözyaşlarına boğuldu.

Jullien onun mutlak acısını duyunca donakaldı. İlk kez biri onun için böyle ağlıyordu. Sadece annesinin kardeşi için bu şekilde ağladığını görmüştü. "Shara? *Mu taru?*"

"Özür dilerim. Sadece seni gerçekten özledim. Başka birine bu kadar ihtiyaç duymanın ve onsuz yaşamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bir anda karşıma çıktın."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Beni sevdiğini ve mümkün olan en kısa sürede sağ salim eve döneceğini."

"Sevdiğimi ve seveceğimi biliyorsun. Senden başka kimseyi sevmedim." Bu onu daha da çok ağlattı.

Jullien kendini değersiz hissederek doğruldu. "Tatlım? Ben şimdi ne yaptım?"

"Bu sen değilsin... aslında ama değilsin."

Kendini tamamen çaresiz ve kaybolmuş hissediyordu. "Shara, beni öldürüyorsun. Acı çekmene ve yardım etmek için yanında olmamana dayanamıyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece hormonal bir şey. Son zamanlarda çok duygusaldım. Gececektir. Söz veriyorum." Ve hala hıçkırıyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" "Sadece güvende kal."

Aniden geminin alarmı .

Gözleri irileşti. "*Saldırı* altında mısınız?"

"Eminim bir şey yoktur."

Şakacı ve sinirli bir bakışla başını ona doğru eğdi. "Bu bir alarm savaş istasyonları için, Jules. Bu *hiçbir şey* değil."

"Biliyorum. Gitmem gerek. ararım. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol." Telefonu kapattı.

Jullien neler olup bittiğini görebilmek için ranzadan kalkıp köprüye doğru ilerlerken linkini cebine soktu. Birlik kontrolündeki bir bölgenin yakınında olmamaları gerekiyordu. Ne de herhangi bir düşman bölgesine. Çok ciddi bir şekilde arandığından ve Davel yeni baba olduğundan, bunun düşük riskli bir eğitim çalışması olması gerekiyordu. Basit bir giriş ve çıkış. Yasal malzemeler, yasal evraklar. Sorun çıkmayacaktı.

İkisi de daha iyi bilmeliydi.

Köprüye girdiğinde, Jullien kısa bir süre geri çekildi. Birkaç metre ötede Davel bir Birlik devriyesiyle hararetli bir tartışmaya girmişti ve Jullien'in istediği son şey Birlik üniforması giymiş biri tarafından görülmekti. Her ne kadar yıllardır ilgi odağı olmasa da, bir zamanlar aleyhinde sürekli yayın yapan medyanın onu tanıma riskini göze almak istemiyordu.

Davel meramını tekrarlarken yorgun bir nefes verdi. "Biz bir sevkiyatı almaya giden bağımsız bir yükleniciyiz. Bizi neden denetleme ihtiyacı duyduğunuzu anlamıyorum. Kargo bölümümüzü canlı olarak izliyorsunuz ve şu anda boş olduğunu görebiliyorsunuz."

"Kaçak mal taşıdığınıza dair sağlam duyumlarımız var. Şimdi gemiye çıkmaya ve denetlenmeye hazır olun, yoksa saldırmak zorunda kalacağız."

Davel kanalı kapatırken Jullien'e şüpheli bir bakış fırlattı. "Onları gemiye almadan önce bir itirafı olan var mı?"

Gallatin başını salladı. "Kargonun her parçasını ve kişisel eşyaları inceledim. Temiziz. Gemiye yasadışı hiçbir şey gelmedi."

"Ben hariç." Jullien çenesini Birlik subayının görüntüsüne doğru salladı. "Arayabilecekleri tek şey benim."

"Bu kadar belirsiz bakılırsa ben de öyle düşünüyordum." Davel Gallatin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onu saklamalıyız."

"Ben . Bize zaman kazandır."

Davel kanalı açtı. "Pekâlâ. Kargo hava kilidi. Biniş için hazırlanın."

Gallatin Jullien'i geminin başına, kargo bölümünden uzağa doğru götürdü. "İçimde kötü bir his var."

O da öyle düşünüyordu ama onu daha da germek istemiyordu. "Başka kaç kişinin arama emri var?"

"Hepimiz. Ama sadece seninki öldürme emri. Kimliklerimiz ve kodlarımız sorunsuz bir şekilde geçmelidir. Seninki..."

Sakalı, farklı göz rengi ve saç stiliyle bile yüzü çok iyi tanınıyordu. Bir değil, *iki* büyük imparatorluğun eski varisi olduğunuzda ve bir zamanlar tüm zamanların en çok fotoğrafı çekilen şımarık piçi olduğunuzda bunu saklamak zordu. Birbirlerini becermekle ve birlikte çocuk doğurmakla tanınmayan iki türün nadir bir melezi olduğu bahsetmiyorum bile.

Beni koruduğunuz için teşekkürler anne ve baba.

Aniden, blaster ateşi yükseldi.

Gallatin küfretti. Jullien blasterini kaptı ve uçuş güvertesine doğru ilerlemeye başladı. Daha birkaç adım atmadan bağlantısı koptu.

Davel'di.

"Evet?"

"Haklıydık. Sizin için buradalar. Savaşçılardan birini al ve fırlat. Biz onu koruruz."

Davel aklını mı kaçırmıştı? "Bunu yaparsam seni bir kaçağa yataklık etmekle suçlarlar."

Davel birine ateş etti. "Eğer seni yakalayacaklar."

"O halde teslim oluyorum. Sizin, geminizin ve mürettebatınızın riske girmesine değmez.

Düşünmeniz gereken bir bebeğiniz ve çocuklarınız var." "Evet, senin de öyle."

"Vas-"

"Ushara hamile, Jules. Biz dönene kadar öğrenmeni istemedi çünkü onu terk etmeyeceğini biliyordu. Son birkaç haftadır bu kadar yorgun ve duygusal olmasının nedeni de bu. Şimdi git ve seni korumamıza izin ver. Babası olmadan bir bebek daha büyütmesine izin verme. Bunu ona yapamam."

Jullien bu sözler dank ederken Gallatin'e baktı.

Gallatin onun koluna vurdu. "Hadi, seni buradan çıkaralım." Bir kavgadan kaçmak Jullien'e göre olmasa da, bu sefer kaçtı. Ushara için.

Gallatin onu kendi savaş uçağının demirlediği küçük arka bölmeye götürdü. Ona şifrelerini ve ana blaster'ını verdi, ayrıca yamalarını ve

Canting gemisini ve tüm kredileri. "Sizi barındıracak başka bir Tavali mürettebatı bulun. Elimizden geldiğince çabuk keşif yapacağız."

Ona çabucak sarıldı. "İyi şanslar." "Sana da Hançer. açık olsun."

Silahını kılıfına soktu ve gemisine tırmandı. Demirleri elle çözdü ve fırlatma için uzaya sürüklenmesine izin verdi, böylece Birlik askerlerinden herhangi birine fırlatıldığını bildirmediler.

Jullien üç Birlik gemisi ve bir savaş kruvazörü olduğunu görecektik kadar geriye gidene kadar karanlıkta kaldı. Lanet olsun. Cidden onun kışından bir parça istiyorlardı.

Yapma bunu.

Shara'yı düşün.

Kadın hamileydi. Bu haber hâlâ taşlarına bir balyoz gibi iniyordu. Kendi çocuğuna sahip olma hayalinden o kadar uzun zaman önce vazgeçmişti ki, açıkçası böyle bir hayali olduğunu bile hatırlamıyordu. Hatta Merrell kısır olduğuna dair bir tıbbi rapor bile uydurmuş ve onu mirastan mahrum bırakmak için Eriadne'ye vermişti.

Jullien o sırada bunun bir yalan olduğunu bilse de raporu yalanlama zahmetine hiç girmemişti. Melez varlığına dayanabilecek bir dişi bulamadığından, onunla üremek için dokunuşuna katlanmak şöyle dursun, tartışmak bile gereksizdi.

Onu gerçekten seven bir kadından bebek sahibi olmak...

Akıl almaz bir şey.

Tüm sağduyu, üzgün kışını içeri sokmasını, başını aşağıda tutmasını ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona geri dönmesini söylüyordu. İşini şansa bırakmamalı ve kendisiyle birlikte olmak için eksikliklerini ve değersizliğini görmezden gelebilecek tek dişi bulduğu için sonsuz minnettarlık içinde uzun, olaysız bir hayat yaşamalıydı.

Yapması gereken buydu.

Ama bu, ağır ateş altında olan ve onu eve götürmek için sevdiği her şeyi koyan kardeşiydi.

Jullien kendi mutluluğunu Davel'inkinin fiyatına satın alamazdı. Kardeşinin hayatı söz konusuysa bunu kesinlikle yapamazdı.

Sonunda hepimiz Rekkynyng'e ile yüzleşeceğiz. Tüm ruhlar yaşamları boyunca yaptıkları her eylemin hesabını vermek zorundadır. İyi ya da kötü. Eri onları yargılayacak ve Eweyne'de geçirecekleri ebedi huzura layık olup olmadıklarına karar verecekti.

Ya da Tophet'te lanetlenme.

Ve Jullien geçmişinin ona Tophet'in ateşli kapılarından doğrudan geçmeyi garanti ettiğinden oldukça emin olsa da ve bu noktada hiçbir iyilik

"*Titana rael*." Motoru çalıştırdı ve tam gaz Birlik gemilerine doğru yöneldi. "Benden bir parça mı istiyorsunuz, sürtükler? Gelin biraz alın."

BÖLÜM 19

"Kocamı kaybettim de ne demek? Davel, bana yardım et, bu gerçekten kötü bir şaka olsa iyi olur." Ushara video bağlantısı üzerinden kardeşine bağırarak için mücadele ederken zorlukla nefes alabiliyordu.

"Çok üzgünüm. Birlik bir şekilde onun gemimde olduğunu biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Saldırdılar ve kötü bir şekilde vurulduk. O sırada kaçtı, bu yüzden en iyisini umuyoruz. Şu anda onu arıyoruz ama onu bulmak için sizden alacağımız yer bulucuya gerçekten ihtiyacımız var."

"Bana yalan söylüyorsun. Neyi söylemiyorsun? Seni tanıyorum. Söyle bana!" Davel gözlerini kaçırdı.

Ushara ayağa kalktı. "Gal... Bana şimdi cevap ver, yoksa annemi ve Tray'i hepinizin üzerine salarım! Eğer bu sizi korkutmazsa, ikizleri peşinize takar ve *Mary ile birlikte* bulunduğunuz yere gönderirim!"

Bu tehdit Gallatin'i hemen kırdı. Gerçek, Nadya'nın yatmadan önce Oxana'dan kaçması gibi içinden fırladı. "Dagger kaçmamıza yardım etmek için Birlik'e saldırdı ve onlar tarafından çok sert bir şekilde vuruldu. Sıcak bir iniş yaptı. Savaşçımdan geriye kalanları bulduk... Görünüşe göre kaçmış ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu."

"Çünkü küçük piç kurusu izlerini örtmekte çok başarılı," diye mırıldandı Davel. "Birlik suikastçılarını kendisinden uzak tutmak için her şeyi patlattı. Bu süreçte onu da kaybettik."

Ushara kendisini boğmakla tehdit eden histeri dalgasına karşı savaşırken yüzünü kapattı. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Bir daha olmaz. Bir koca daha kaybedemezdi. Hele de onun bebeğini taşıırken. Babasını tanıyan ama onu zar zor hatırlayabilen bir bebek yetiştirmek zorunda kalmak yeterince kötüydü, çocuğunun babasını *hiç* tanımadığı düşüncesine katlanamazdı.

Ve daha da kötüsü Jullien'in onun için ne kadar önemli olduğuydu. Chaz'i sevmesine rağmen, ona hiçbir zaman Jullien'e güvendiği gibi güvenmemişti. O asla

ona izin .

Jullien onun ortağıydı. Her yönden.

"Shara?"

"Bana bir dakika verin." Nefes aldı ve onu histeriye sürüklemekle tehdit eden gözyaşlarına karşı savaştı. Şimdi onların zamanı değildi.

Boğazını temizleyerek kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Onun frekansını gönderiyorum ama şimdiye kadar değiştirmiştir." Kocasını gibi düşünmek ve Vasili'ye verdiği hayatta kalma derslerini hatırlamak için beynini zorladı. "Tek sayıları denerdim, sonra dört basamak geri giderdim. O böyle rastgele dizileri sever. Büyük bir nüfus merkezinde olmayacak. Gerçekten akıllıca düşünmelisin. Nispeten güncel olacak kadar teknolojiye sahip bir karakol arayın, ama aşırı izlenen bir karakol değil. Nüfusun olmadığı bir bölgede ya da Tavali dostu olabilecek daha küçük bir uzay limanının yakınında olması daha muhtemel. Sentella ya da Andarion'a yakın olmayacaktır." Ushara aklına gelen bir düşünceyle durakladı. "Bir saniye bekle."

Elleri titreyerek evlilik yüzüğüne uzandı ve bir an önce iyileşmesi için dua etti.

kalp atışı işlevini etkinleştirirken mucize. *Lütfen çalış. Lütfen çalış. Lütfen çalış.* Mucize gerçekleşene kadar bu sözler kafasının içinde çılgınca bir ilahiye dönüştü.

Kalp atışlarını parmağında hissetti.

"O yaşıyor." Elleri rahatlamayla titrerken gözyaşlarına boğuldu. "Tanrılara şükürler olsun!"

Davel ve Gallatin ona deliymiş gibi baktılar.

Ushara kendini sakinleştirirken yüzünü sildi. "O yokken iyi olduğunu bilmem için benim için yaptığı bir şey. Benim için hayati belirtilerine bir takip cihazı yerleştirdi."

"Onu bulmak için kullanabilir miyiz?"

"Az önce sana gönderdiğim buydu. Umarım öyledir. Bul onu, Davel." "Bulacağımı biliyorsun, *Kısa*. Ondan haber alırsan bize haber ver." "Tamam. Seni seviyorum."

"Sen de." İletişimi kesti.

Ushara gözlerini kapadı ve siyah çiçekli evlilik yüzüğünü titreyen dudaklarına götürdü. "Eve, yanıma gelsen iyi edersin karanlık kalbim. Eğer dönmezsen seni affetmeyeceğim."

* * *

"şunu, pislik, yoksa seni olduğun yerde yok ederiz."

Jullien daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bu kalın ve hafif aksan karşısında donakaldı. Kimsenin niyetini yanlış anlamaması için ellerini kaldırdı. "Her şey yolunda, kardeşim. Kötü bir niyetim yok. Ben sadece bir yetimim, evimin yolunu bulmaya çalışıyorum, yolculuğuma yardımcı olacak bir aile bulmayı umuyorum." Mürettebatından ayrıldığını ve Güvenli Liman yasasına başvurduğunu diğer bir üyeye bildirmek için Tavalı kod sözcüklerini kullandı. Tavalı Kurallarına göre, bu sözler söylendikten sonra, hiçbir Tavalili rütbesini, Canting'ini veya hayatını kaybetme riski olmadan ona zarar veremez veya ihanet edemezdi.

"Aile, ha? O zaman yavaşça dön ve bana her şeyi anlat. nasıl akraba olduğumuzu. Senin baban kim, *Cade*?"

Jullien döndüğünde, otoriter ve kendinden emin ses tonuna bakılırsa düşündüğünden çok daha genç olan uzun boylu, kaslı bir erkekle karşılaştı. Görünüşüne bakılırsa bir insandı; kısa sarı saçları, keskin hatları ve hiçbir şeyi kaçırmayan zeki gözleri vardı. Her ne kadar neşeli bir havası olsa da, bunun yanıltmaya yönelik bir yalan olduğunu söyleyen ölümcül bir alt akım vardı. Bu adamın başkalarına genç varlığında güvende oldukları hissini vermek için yaptığı bir şeydi, ama Jullien onun iyi eğitilmiş ve karşısına çıkan her düşmanı acımadan ya da tereddüt etmeden alt edebilecek ölümcül bir yırtıcı olduğunu bilecek kadar bunun gibi yaratıklarla karşılaşmıştı.

Yanlış bir hamle onun son hamlesi olabilirdi.

"*Tevi Era Essa Seakea' alah. Fashe Tah.*" Jullien açıklamaya Tavalian'ın resmi sloganı ve yeminiyle başladı - Tavalı, *yükümlülükle birlikte gelen bir onurdur. Beni asla.* "Benim ondallığım kuzeydeki Gerçek Kara Bayrak Ulusuna. Babam Trajen Thaumarturgus."

Güldü. Sonra, Jullien'in tahmin ettiği gibi, mizah sona erdi ve blasteri şimşek gibi ve hatasız bir hedefle ortaya çıktı. Hedefleme noktası gözlerinin arasında dalgalanmadan duruyordu. "Ah, yalan söylüyorsun, adamım. Şimdi bana doğruyu söyle yoksa beynini gemimden kazıyacağım."

"Yalan yok. İnanması zor olsa da, tamamen sevimsiz bir piç olduğumu kabul ediyorum, Trajen bana kendisi sponsor oldu. Beynimi patlatırsan çok kızar ve ben senin yerinde olmak istemem." Jullien elini kaldırdı, avuç içi dışarı bakacak şekilde parmaklarını açtı. "Çekmeden önce kontrol et."

Mavi gözlerini kısarak yavaşça Jullien'e yaklaştı. Blaster'ını kılıfına sokmadan önce tereddüt etti ve Jullien'in başparmağını taramak için bağlantısını çıkardı. Birkaç saniye sonra Tavalı kayıtlarına erişti.

Sarışın bir kaş kuzeye doğru fırladı. "Lanetlenmiş ve kutsanmış ol. Hançer, ha? Tipik bir kuzeyli çocuğuna benzemiyorsun. Ama bunun için seni yargılamayacağım."

Sevimli bir sırıtış attı. "Jüpter Hint, hizmetinizdeyim, *Cade*."

"Hint mu?"

"Evet... ve evet, ben adamın oğluyum. Ben de Arkanızdaki o güzel bayanın kaptanı, *Aptallar Gemisi*. Sizi evinize, ailenizin, özellikle de huysuz babanızın yanına götürmek benim için bir onurdur."

Jullien rahatlamış bir nefes aldı. Tanrının unuttuğu çorak arazide saatlerce yürüdükten sonra bu küçük ücra karakola ilk rastladığında, Tavali'nin bu küçük kasabaya yanaşmış olmasını umuyordu.

Limanın ne kadar uzak olduğu ve gemilerin ne kadar bakımlı olduğu göz önüne alındığında, buranın kullandıkları bir tür ticaret limanı olması iyi bir kumardı. Son birkaç yıldır canını kurtarmak için kaçarken bunları öğrenmiş ve kısa süreli işler ve diğer uzak yerler arasında sorgusuz sualsiz hızlı ulaşım için bunlara bağımlı hale gelmişti.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Ah, sorun değil. Ailem için bir iyilik yapmaktan her zaman memnun olurum, hatta uzak kuzeyli kuzenlerim için bile."

Aniden, devasa bir beden yukarıdan Jüpter'in üzerine düştü ve yeni gelen hırlayıp inerken onu şiddetli bir şekilde kavradı.

Jullien aslında kavga etmediklerini fark edene kadar yardım etmek için ileri atıldı. Jüpter daha ziyade, sinir bozucu bir çocuk kardeş gibi gülüp kaçan siyah saçlı erkeğe şakacı bir şekilde tokat atıyordu.

"Hey, Ju-Ju Bear, gevşiyorsun, ihtiyar. Sana sahip olabilirdim." Kaslı kollarını Jüpter'in omuzlarına doladı ve yanağından öptü.

Jüpter yeni gelen adamın dalgalı siyah saçlarını, sanki kötü bir elektrik şoku geçirmiş gibi başının üstünde dik durana kadar karıştırdı. "Yala onu, Psycho Bunny. O anda seni iştahla kesmediğim için şanslısın. Aklından ne geçiyordu, bana böyle kayarak yaklaşmak?"

"Çok tatlı ve sevimli olduğunu düşünüyordum ve bu sevimli kıcımdan biraz almalıydım." Başını salladı, sonra Jullien'i görünce kaşlarını çatı. "Yeni erkek arkadaşın kim?"

"Hançer. Bu konuda şaka yaptığını ve benim kardeşim olduğunu bilmiyor, seni ahmak, o yüzden seni ciddiye almadan önce şunu keser misin?"

Psycho Bunny ayıldı ve Jullien'i Jüpter'in savaşçısı olduğunu söyleyen sarılıklı bir gözle inceledi. "Mürettebat üyesi mi?"

"Hayır... Gerçek Siyah Bayrak Ulusu'ndan sallanıyor."

Ağzı açık kaldı. "Hayır, hiçbir şekilde. Fyreblood'a benzemiyor."

"Evet, kendim kontrol ettim. Kesinlikle kuzeye ondalık veriyor." Jüpter Jullien'e doğru işaret etti. "Chayden Anıwaya, Dagger Samari ile tanış. Hançer,

Bu Chayden, eskiden benimle birlikte Septurnum'du, ta ki küçük bir paralı asker Rogue piçine dönüşene kadar."

"Hâlâ Sep'im, gerçekten. Sadece Rogue giyiyorum çünkü tek bir ulusa bağlı olmayı sevmiyorum ama babam yaramazlık yaptığımda düzenli olarak kıcıma şaplak atmaya devam ediyor." Jullien'e elini uzatmak için Jüpiter'i serbest bıraktı. "Tanıştığımıza memnun oldum kardeşim."

"Siz de, Kaptan."

Jüpiter kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki bugünlerde dans eden hanımını benim alanıma getiren nedir, Chay?"

Chayden'in yanağında şeytani bir gamze parladı. "Buradan geçiyordum, burada olduğunu duydum ve... seninle paylaşmak istediğim bir şey var, değerli kardeşim." Jüpiter'e göz kırptı. "Evet, bu sefer boku yedim. Kıcıma dövme yap ve sertçe tokatla.... Yine de buna değdi. Kargoyu sonra paylaşırsınız. Ama..." Uzun kahverengi paltosunun altından bir şişe çıkardı ve Jüpiter'e uzattı. "Şimdiye kadarki en iyi arkadaşın kim?" Son kelimeyi öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Jullien ona bu yüzden mi Sapık Tavşan dediklerini merak etti.

Jüpiter onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ahhh.... Böyle devam et *Cade*. Dinimi değiştiriyor olabilirsin."

"Evet, ama kız kardeşininkini değiştirebilir miyim?"

"Hey, bunun bir kasası için," Jüpiter şişeyi kaldırdı ve öptü - "onu size kutsamalarım ile birlikte vermeye ikna olabilirim."

"Mack konusunda benimle dalga geçme. Uğruna ruhumu satabileceğim tek kadının o olduğunu biliyorsun."

Jullien bunun üzerine geri adım attı ve Chayden'in Mack'in öz kardeşi olmadığını umdu çünkü eğer öyleyse.... bu konuşma tarzı biraz garipti.

Jüpiter mantarı çekerken yüzünü acı dolu bir ifadeye büründürdü. "Komik, son zamanlarda bunu çok fazla erkekten duyuyorum." Şişeyi açtı ve bir yudum aldı. Sonra derin bir takdir sesi çıkardı. "İşte bu çok tatlı. Bunun için hangi Leaguer'ı ağlattın?"

Chayden derin, sinsi bir kahkaha attı. "Hayır. Bir Sentella tedarik gemisiydi. O özel demleme aslında Caillen Dagan'dan Darling Cruel için ayrılmıştı, bu yüzden onu çalmak zorunda kaldım. O tehlikeli piçin bana olan borcu için ahlaki bir zorunluluk. Sağlıcakla tadını çıkarın. Gittiğini öğrendiğinde Dagan'ın kafası patlasın."

Jüpiter ona bön bön baktı. "Sen aklını mı kaçırdın, *Cade*?"

Aklından ne geçiyor? Üstelik bunu bir *sürüngenin* önünde itiraf ediyorsun."

Jullien ellerini kaldırdı. "Bu konuda hiçbir şey duymadım. Ayrıca, Sentella'yı hiç sevmiyorum ve onlar da beni hiç sevmiyor. Özellikle de Dagan. O sadece tanrıların anlayabileceği tuhaf sonuçlara varan öfkeli küçük bir trol."

Chayden homurdandı. "Ne? Seni kız kardeşlerinden birine tecavüz etmekle de mi suçladı?"

"Evet," dedi Jullien sıkılmış dişlerinin arasından. "Kasen."

Sen mi?" "Kasen," dedi Jüpiter ve Chayden hep bir ağızdan.

Jüpiter şişeyi Jullien'e uzatırken, "Geçen yıl bana almıştı," dedi. "I Yemin ederim. Ellerim *Shenandoah*'ın yakınında bile değildi. Bu konuda tanrılara yemin ederim. Ama görmediği bir şeyi gördüğünü sandı ve tek yazdığı buydu."

"Onun sorunu ne?" Chayden başını salladı. "Eğer birini yılan yapacak olsaydım, bu Kase olmazdı. Fiziksel olarak çekici olsa da, kişiliği tüm *ilgiyi* azaltıyor - ne demek istediğimi anlıyorsan, ki anladığını biliyorum."

"Gerçek." Jullien şişeyi ona uzattı. "Manşetim ceketine takıldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya çalışıyordum. Ondan kaçmak için kendi kolumu kesmeye hazırdım. Sonra bir baktım, Caillen üzerime çullanmış, tecavüz diye bağırıyor, beni tutuklatmaya çalışıyor. O kadar deliydi ki, bu yüzden hakkında suç duyurusunda bulundum."

Jüpiter güldü. "Bunu kayınbiraderine de yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Chay şaşkınlıkla sordu.

"Evet, yaptı. Syn ile birlikte Shahara'ya tecavüz etti."

Chayden homurdandı, sonra da güldü. "Saçmalık! O kadar aptal değil.... Bekle, Caillen. Tabii ki öyle. Syn mi vurdu onu?"

Jüpiter şişeyi aldı. "Maalesef hayır."

"Bu hayal kırıklığı yarattı. Bir dahaki görüşmemizde Syn'e davranışları konusunda ders vermem gerekecek."

Jullien güldü. Bu Tavalı'leri gerçekten seviyordu.

Chayden Tondarion Ateşi'nden bir yudum daha aldı ve Jüpiter'e uzattı. "Pekâlâ, yeni dostum, Sentella ile sorunların var. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Diyelim ki onlardan herhangi biriyle ya da Birlik'le karşılaşmaktan kaçınabilirsek, minnettar olacağım. Çünkü onu kaldırdığın için sana ne yaparlarsa yapsınlar," diyerek şişeyi gösterdi, "bana yapacaklarının yanında solda sıfır kalır. Karşılıklı yıkımı garanti altına aldık."

Jüpiter kendi yudumunu aldıktan sonra şişeyi Jullien'e uzattı. "Kardeşliğe içelim o zaman. Neşeye ve karada boğulmaya. "Beni asla bırakma, me *cades*."

Jullien kadehi aldı ve kadeh kaldırarak içti. "Bir iyilik isteyebilir miyim?" "Banyo gemide."

O snorted at Chayden'in varsayım. "Aslında, I ihtiyaç güvenli verici."

"Kan mı?"

"Evet. Hâlâ nefes aldığımı bilmesini istediğim biri var."

"Hepimiz o yollardan geçtik." Chayden başını Jüpiter'in gemisine doğru salladı. "Seni yukarı çıkarıp bağlayacağım." Jüpiter'e baktı. "Hâlâ sistemde miyim?"

"Son zamanlarda beni ne kadar kızdırdığına bağlı olarak değişir."

Chayden, Jullien rampaya çıkmadan önce onu sırtından alkışladı. Onu yukarı ve tertemiz geminin içine götürdü. Yüksek teknoloji ürünü ve bakımlıydı. Ve Jullien'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu ...

Etkileyici şemalara bakmak için panellerden birinde durakladı. "Bunu kim tasarladı?"

Chayden, Jullien'in görüşünü engellemek için elini üzerine koydu. "Bu konuda fazla meraklı olmak istemezsin. Jüpiter söz konusu sevgilisi olduğunda gerçekten korumacıdır. Bu konuyu kapatalım, tamam mı?"

"Elbette."

Onu küçük bir XO ofisine götürdü. Jullien telefonu bağlamaya çalıştı ama çok fazla parazit vardı.

Lanet olsun. Şu anda hayati fonksiyonlarını bile iletemiyordu.

"Her şey mi?" Chayden odadan çıkarken sordu. "Ulaşamadım."

"Gergin anne?" "Hamile eş."

Chayden nefesini sertçe içine çekti. "Oooh. Özür dilerim."

Jullien kapıyı kapatmaya başladığında bir yardım çağrısı . Chayden cevap vermek için onun yanından geçti.

"Yo, POW, ben Psycho Bunny. Koordinatlarını aldım. Kuru tutun. Büyük kötüye geçiyorum, bir ekip oluşturup en kısa sürede yola çıkacağız. Tekrar ediyorum, yoldayız. Tahmini varış süresi bir saat veya daha az. Kuru tutun. Yardım yolda." Chayden düğmeyi çevirdi ve Hinto'nun mürettebatı için bir geri çağırma sinyali verdi.

"POW?" Jullien sordu.

"İşe yaramaz. O Jüpiter'in kuzeni. Salak herif bir bok için uçamaz. Her zaman Lig'düşüyorlar, bu yüzden çağrı işareti. Çenesini ne zaman kapatacağını asla bilmez."

Jullien onu rampaya kadar takip etti.

Jüpiter onları tepede karşıladı. "Yine mi Teex?"

"Oh, nereden bildin?" Chayden'in ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Nokta atışı yapacağım. Yerini çoktan tespit ettim. Oksana'da."

"Harika. İnmek için en sevdiğim yer. Asla." Jüpiter sinirli bir şekilde homurdandı. Jullien'e yüzünü buruşturarak sempatik bir ifade verdi. "Seni tekrar eve dönmek için beklettiğim için üzgünüm. Teyzemin ve Moora'nın bana ağlamasını dinlememek için kuzenimin üzgün kurtarmama izin verin, sonra sizi evinize geri götüreceğim."

"Sorun değil. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Jüpiter'in daha fazla mürettebatı yerlerini almak için koşarken Chayden havalandı. Mürettebat gemiye çıkarken, Jullien Jüpiter'in personeline alışılmadık bir şey fark etti.

Jüpiter dışında bir erkek bile yoktu.

Jüpiter Jullien'in çatık kaşlarını yakaladı ama yorum yapmadı. "Bunu biz . Eğlence için mi yoksa biraz dinlenmek için mi ring kenarında olmak istersiniz?"

"Karıma haber ulaştırmaya çalışmaya devam etmek istiyorum. Sizi en rahat ettirecek yer neresiyse."

Jüpiter geminin koridorunda ilerlerken ürperdi. "Evlilik. Haklarınızın yarısı ve görevlerinizin iki katı. Son zamanlarda pençelerini pek çok kişiye batıran bu çılgınlığı anlamıyorum. Azizler beni korusun." Komuta köprüsüne girdiklerinde kutsal bir jest yaptı.

Mürettebatının yarısı evlilikle ilgili yorumları karşısında ona kızgın bakışlar fırlattı.

Bakışlarını onlara doğru çevirdi. "Bana pis pis bakmayın, *şenandoahlar*. Sanki hepiniz bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorsunuz. İşaretlendiğimde bu konuda yeterince atıp tuttuğumu duydunuz." Jüpiter Jullien'e sırtıtmak için durakladı. "Ve ne düşündüğünü biliyorum.... Bir iplik dürüst bir adamı bir haydut zincirinden daha iyi bağlar."

"Bunun geçmediğini söylemeliyim. Hem de hiç. Özellikle de bunun ne anlama geldiği hakkında *hiçbir* fikrim yok. Ya da bunun nasıl uygulanabilir olduğu hakkında."

Jüpiter güldü. "Ben senin düşündüğün gibi şehvet düşkünü bir köpek değilim." Bağlantısını çıkardı ve Jullien'e etkileyici bir vücudu saran t-i-g-h-t Tavalı savaş giysisi içindeki son derece çekici kızıl saçlı bir kadının resmini göstermek için açtı. "Kız kardeşim Mack olarak paketlenmiş olarak gelen kendi özel cehennem parçamla tanışın." Jullien'e başını salladı. "Evet, aynen öyle. Hayatımın erken dönemlerinde mürettebatımı ondan uzak tutmayı ya da bana işkence etmek istemediği mürettebatı almayı öğrendim. Bugünlerde güvendiğim bir mürettebatı sindirmek zorunda olmadığım için hayatım bu şekilde çok daha mutlu."

Jüpiter'in çözümüne gülen Jullien bir gözlem koltuğuna yönelirken, Jüpiter kaptan koltuğuna geçip kilitlendi.

Jullien onlar fırlatılırken bağlantısıyla Davel ya da Ushara'ya ulaşmaya çalışıyordu. Ama nedense hâlâ karanlıktaydı.

"Neden burada bu kadar çok Lig trafiği oluştu?" Jullien

Jüpiter'in stryker'ından gelen soruya başını kaldırıp baktı.

Jüpiter etraflarındaki haritaları inceliyordu. "Evet. Normalden çok daha yoğun. Bir şey onları harekete geçirmiş." Bir kanal açtı. "Psycho Bunny? Ne yaptın sen?"

"Yemin ederim bu ben değilim... bu sefer."

Jüpiter dönüp Jullien'e baktı. "Bilmek istiyor muyum?"

"Bekleyen bir tutuklama emrim olsa da, Birlik için düşük öncelikli olmalıyım. Ciddiyim. Onların hedef listesinde çok aşağılarda. Idirian Wade ya da Justicale Cruel gibi değilim. İmparator Abenbi ya da Danışman Cruel seviyesine yakın bile değilim. Ben sadece kişisel bir hemoroidim, galaksiler arası bir tehdit değil."

"Birisi Kyr'ın viskisine işemiş. Ve bunu *benim* yapmadığımı biliyorum."

Jullien, Jüpiter'in devriyelerle çarpışmamak için onlardan uzaklaşıp yan yatmasına hayran kalmıştı. Genç bir pilota göre son derece yetenekliydi. Ama tüm bunlarda gerçekten tuhaf bir şey vardı.

Jullien daha iyi bilmeseydi, içinde kullandıkları bir izleme çipi olduğuna yemin edebilirdi. Ama onunkini yıllar önce yakmıştı. Büyükannesiyle kötü bir şekilde ayrıldıklarında yaptığı ilk şey bu olmuştu. Birinin isteyeceği son şey, kindar bir kaltağın onu avlamasının bir yoluydu.

Jüpiter gemiyle inanılmaz gösteriler yaparken mürettebat tamamen sessiz kaldı. Jullien bu şeyin motorunu eline alıp içinde ne olduğunu görmeyi çok isterdi. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Ciddi bir manevra gerektirse de, sonunda Birlik gemilerinden kaçmayı ve başka bir çatışma ya da sorun yaşamadan kırık dökük bir Septurnum yük gemisiyle Oksanan çölüne inmeyi başardılar.

Ancak, yeni mürettebat gemiye gelip onu görür görmez geri çekilince, Jullien eski şansının intikamla geri döndüğünü fark etti.

Teex sadece Jüpiter'in kuzeni değildi. O, Jüpiter'e gelen kaptandı.

Jullien'in Sheila'nın ofisinden ve üssünden kovduğu *Razor*'ın ekibini soruyordu.

Ve çürümüş piç karşılaşmayı hatırladı.

"Vay, vay... bu kıyılarımıza vuran Gorturnum çöpü değil mi? Görünüşe göre, her şeyden sonra, benimkine ne olduğunu öğreneceğim."

ya da kemiklerindeki her bir et parçasının derisini yüzeceğim, Andarion. Ve bu sefer burada beni durduracak kimse yok."

BÖLÜM 20

Teex Jullien'e doğru adım attığında, Jüpiter onu durdurdu. "Dur . Hepimizi pişman edecek bir şey yapmadan önce sakınleş."

"Tek pişmanlık, yolumdan çekilmezsen yaşayacağın pişmanlıktır kuzen."

Jüpiter aralarına girdi. "O Tavalı ve Güvenli Liman ilan etti."

"Eminim kardeşim de öyledir."

Aslında, . Ama Jullien bu teknik bilgiyi sakladı.

Jüpiter aralarında durmaya devam ettiği için buna gerek duymadı. "Sana en son bir Septurnum Güvenli Liman'ı ihlal ettiğinde neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı, *Cade*? Bir düşünsene dostum. Neredeyse dört yüz yıl geçti ve adımız bu yüzden lekelenmeye devam ediyor. Dane ailesi ve Wasturnumlar *hala* kışımızı istiyor. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, başka bir Ulustan gelen başka bir klan savaşıdır ve babam bunu yapanın kendi kanı olmasını sert bir şekilde karşılar."

"Kardeşimi öldürdüler, Jory!"

"Caronese'liler kardeşini öldürdü, dostum. Bunu biliyorsun. Kardeşin onlarla kavga etti. Mürettebatını vahşice katletti. Acımasızca, onlar önünde diz çökmüşken. Yaptığını yapmasaydı ona biraz merhamet gösterebilirlerdi, ama gemilerini aldığında onlara davranış şekli ... Hak ettiğini aldığını söylemekten nefret ediyorum çünkü yaptıkları acımasızcaydı, ama lanet olsun Teex, kabağını kullan. Sana söylediklerimin çok doğru olduğunu biliyorsun."

Teex Jullien'e ters ters baktı. "Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Kanıtlayacağım

o."

Ve onunla birlikte kabaca yanından geçti. Jullien

hareket etmedi.

Jüpiter bir iç çekti. "Bunun için üzgünüm. Aranızda bir husumet olduğunu bilmiyordum.

."

"O pisliğin kuzenin olduğunu fark etmemiştim."

"Ne diyebilirim ki? Her ailenin bir pisliği vardır."

Jullien başını salladı. "Evet.... benimkinde de var."

Jüpiter güldü. "Şimdi seninle devam edelim. kadar da kötü görünmüyorsun." "İnan bana, tüm ailem tartışırdı."

"Madem bahsettiniz, ailem de muhtemelen benim için aynı şeyi söyleyecektir."

Sanırım biz pislikler birlikte takılmalıyız."

"Belki de öyledir." Jullien Teex'in gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam ettiği köprüye döndü. Yeniden kraliyet sarayında olmak gibiydi. O da tıpkı çocukken yaptığı gibi yaptı. Başını dik tuttu, çenesini kilitledi ve Ushara'ya ulaşmaya çalışırken o piçi görmezden geldi.

Teex ve mürettebatı, Jüpiter ve mürettebatı gemilerini çekici bir ışınlı çekmek için bağlarken haberleri yayınladılar.

Jullien normalde tedavisi olmayan bir vebanın sıfıncı hastasıymış gibi kaçındığı haberleri dinlemek için durakladı, çünkü haberlerin çoğu öz ailesi ve ailesinin onunla ilişkisini kestiği anda onu terk eden eski arkadaşları hakkındaydı.

Hiçbirini umursamak istemiyordu ama umursamamak zordu, özellikle de Nykyrian'ın ailesiyle çekilmiş bir fotoğrafını gösterdiklerinde ve ne kadar mutlu olduklarını gördüğünde. Hamile Kiara oğullarından birini kucağına almış, Nyk ise kolunu gururla Nyk'in omzuna atmış olan babasının yanında duruyordu.

Evet, bu taşlara atılan şiddetli bir tekme gibi acıttı. Jullien aile manzarası karşısında sertçe yutkundu. Onların geliştiğini görmekten memnundu. Ama babasının onu bir kez bile böyle karşılamadığını bilmek acı veriyordu, çocukken bile. Ve babasının asla böyle karşılamayacağını.

Eskiden, babası Jullien ona her yaklaştığında derin bir iç çeker ya da öfkeyle ona vurmamak için mücadele ediyormuş gibi dişlerini gıcırdatırdı.

Bir zamanlar Jullien, babasının kendisine böyle bir sevgi, gurur ve saygıyla bakması için ruhunu satabilirdi.

Bunun yerine, babasıyla son sözleri sert ve ısırtıcı olmuştu.

"Yatağını yaptın evlat ve çarşaflarının içinde yuvarlanmaktan bu kadar hoşlandığına göre, umarım seçtiklerinden de hoşlanıyorsundur. Bugünden itibaren benim için ölüsün. Bana kalırsa, sadece bir oğlum var ve sen o değilsin."

Jullien, uzaklaşırken babasının arkasından ters ters bakmış ve şöyle bağırıyordu

kendi veda atışını yaptı. *"Eğer hissediyorsan, seni yaşlı piç, ikimize de bir iyilik yapmalı ve boğarak öldürdüğünde ölüme terk etmeliydin,*

beni hayata döndürmek için aramak yerine. Bekle, o gün kurtardığın benim hayatım değildi, değil mi? Seninkiydi çünkü benim cinayetimden dolayı idam edileceğinden korkuyordun."

Babası o anda ona dönmüş ve acımasız bir bakışla onu süzmüştü. Nefret. *"Kesinlikle haklısın. Hayatımı senin gibi tembel, uyuşturucu bağımlısı bir pislik için heba edecek değildim. Hayatımın her saniyesini sana harcadığım, seni insan ve düzgün biri yapmaya çalıştığım için pişmanlık duyuyorum. Sen benim için hayal kırıklığından başka bir şey olmadın."*

Jullien bu acı anı karşısında yüzünü buruşturdu. Kahretsin, o geceyi düşündüğünde hâlâ canı yanıyordu.

Ama sonra, bunun bir önemi kalmadı. En azından kendine böyle söylemeye çalışıyordu. Artık yeni bir ailesi vardı ve onu sevmeseler de ona karşı zalim değillerdi. En azından böyle değillerdi.

Ayrıca Ushara ve Vasili onu seviyordu. Her şeyi değerli kılıyorlardı.

Bağlantısını tekrar açtı ve fotoğraflarını gözden geçirdi. Hayatında ilk kez gerçekten de göz atmaya değer birkaç fotoğrafı vardı. Kimsenin ona ters ters bakarken ya da arkasından alay ederken yakalanmadığı bir koleksiyon. Tüm anıların mutlu ve yeniden yaşamaya değer olduğu bir koleksiyon.

Kilit ekranında Vasili ve Ushara'nın bir görüntüsü belirdi; artık elinde koruması gereken bilgiler olduğu için bu da yeniydi. Fotoğrafları Vasili'nin onaylanmasından yaklaşık bir ay önce Ushara'nın ailesinin evindeki doğum günü partisinde çekilmişti. İkisi ona o kadar büyük bir sevgiyle bakmıştı ki, bu ifadeyi sonsuza dek korumak ve saklamak isteyerek fotoğrafı çekmişti. Geri kalanlar Shara ve Vas'ın farklı zamanlarda çekilmiş samimi fotoğraflarıydı ve küçük Nadya ve kız kardeşlerinin yanı sıra Shara'nın kız kardeşlerinin evlerine yaptıkları birçok ziyaret sırasında çekilmiş birkaç fotoğraf. O kadar sık geliyorlardı ki, dolaplarında yedek kıyafet bulundurmadıklarına şaşıırıyordu.

Yine de serbestçe dolaşıyor ve canları ne zaman isterse ödünç alıyorlardı. Hiç böyle bir şey görmemişti. Kız kardeşlerin paylaşmadıkları tek şey kocalarıydı.

Geri kalan her şey onlar için adil bir oyundu.

"Hey, Ju Ju?" diye seslendi stryper oturduğu yerden. "Burada garip bir şey var. Buna bir göz atmak isteyebilirsin." Bunu ana ekrana koydu. "Çok fazla gemi var. Ama bir Birlik filosu ya da ordusu gibi görünmüyorlar."

"Konvoy mu?"

"Belki de. Az önce hiperden üzerimize geldiler. Birkaç kruvazör ve avcı uçağı aldılar. Kesinlikle çok fazla hasar verme kapasitesine sahipler."

Jüpter kaşlarını çattı. "Onları selamladın mı?" "Üzerinde çalışıyorum."

Jullien önlerindeki küçük filoyu izlerken kaşlarını çattı.

"Bu bir Porturnum grubu." Stryper merakla kaşlarını kaldırdı. "Seninle bir görüşme talep ediyorlar, Jüpter."

"Onları yukarı çek."

Ekranda bariz bir insan - Andarion melezinin görüntüsü belirdiğinde Jullien kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunlardan çok fazla olmadığı için hemen ilgisini çekti.

"Venik," dedi Jüpter, Jullien'e erkeği oldukça iyi tanıdığını söyleyen alaycı bir ses tonuyla. "Bu saçmalığın anlamı ne? Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, *Cade*?"

Jullien, Malys'in kocasının Andarion olduğunu söylediğini hatırlayınca merakı daha da arttı. Ekrandaki erkeğin yaşına bakılırsa, bu Brax ve Malys'in oğullarından biri olmalıydı.

"Sadece birkaç dakikana ihtiyacım var, Jory. Sana hiçbir şekilde zarar vermek istemiyoruz. Sadece Sep uzayından geçiyoruz. O yüzden küçük Tavşan'ına söyle, ben bir şeyler yapmak zorunda hissetmeden önce sakinleşsin ve gemilerimi hedef almaktan vazgeçsin."

Jüpter Chayden için iletişim kanalını açtı. "Chay, uslu dur." "Ah, mıyım?"

Chayden'in hayal kırıklığına uğramış sesi komikti. "Ben istiyorum ki Payne'in acısı olarak görüyorum çünkü günlük sürtünmelerden hak ettiğini alamadığını düşünüyorum."

"Bugün olmaz, *Drey*. Tahıllarını ovmadan önce neye ihtiyaçları olduğunu görelim, olur mu?"

Chayden, Jullien'in bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi ama Jüpter'in bu dili akıcı bir şekilde konuştuğu cevap kahkahasından .

"Bu vurmayacağın bir büyükelçi gönderebileceğim anlamına mı geliyor?" Venik sordu.

"Evet. Büyükelçinizi gönderin." Jüpter tereddüt etti. "Hava kilidi mi, mi?"

"Hava kilidi. Kalkanlarınızı indirip içeri girmemize izin verin.... Ve Jory?"

"Öyle mi?"

"Büyükelçim Gorturnum misafirinizle özel olarak konuşmak istiyor."

Jüpter ne ürküdü ne de gözünü kırptı. "Hangi misafirmiş o?"

"Bana aptalı oynama. Teex, annem limanlarına yanaşıp onlardan yardım istediğinde ona son derece kaba davranan Gorturnum arkadaşın hakkında her şeyi anlattı zaten."

Jüpter'in yüzü taşa döndü. "Ve onu Güvenli Liman'ın altına çekeceğim. Bu yüzden eğer içinizden biri moora'nızın hatırı için bana kötülük yapmayı düşünürse, bunu şahsen üstlenirim. Şerefim üzerine."

"Sakin ol büyükanne. Şimdi kalkanlarınızı indirin, hava kilidini açın ve bizi içeri alın."

Jüpiter yayını kesti. "O piçlere güvenmiyorum." Ayağa kalkarak kuzenine doğru ilerledi ve kafasının arkasına bir tokat attı.

"Hey! da ne?"

"Onları sen mi çağırdın? Ne amaçla? Kafan nerede, dostum? Kışında mı?"

"Seninki nerede, Jory? Ne zamandan beri Gorts'un kışındasın?" "Bizi

Trajen Thaumarturgus ile karşı karşıya getirirsen

Danimarkalılarla ve tüm Wassy Ulusu ile çarpıştı. Bunu yaparsanız, sizi aptallar, ben de sizin kafanızı yerim. Bu konuda bana güvensen iyi edersin. Ailenin ve kanının canı cehenneme." Ona tekrar vurmak için geri çekildi ama sonra hırlayarak vazgeçti.

Tiksintili bir küçümsemeyle Jullien'e döndü. "Bunun için en derin özürlerimi sunarım."

"Sorun değil. Ona kaba davranan bendim. Gidip ne istediklerine bakacağım." "Oğullarının misilleme olarak senden bir parça isteyeceklerini biliyorsun."

Jüpiter kuzenine döndü. "Neden onlarla konuşuyorsun ki, T? Limanlarla konuşmak için hiçbir nedenin yok."

"Tavali'ye kardeşimi ve son aldığı şeyi sorarken onlara rastladım. Bana onun Gort istasyonunda olduğunu ve orada çalışan melez piç tarafından tehlikeye atıldığını söyleyenler onlardı."

Jullien dondu kaldı. "Ne dediler?"

"Evet ama Gort istasyonunda bir melez görmedim. Kimden bahsettiklerini biliyor musun?"

Her şey yerli yerine otururken Jullien dişlerini sıktı. Gorturnumlar Teex'i onun peşinden göndermişlerdi ama artık stralen olduğu için Teex onun kastettikleri "melez" olduğunu fark etmemişti.

Bunu unutmuştu. Gözleri farklı renkte olsa da, teni ortalama bir Andarion'dan daha soluk olsa da, özellikle Fyreblood'lar arasında daha açık tenli bir soy olarak geçebilecek kadar koyuydu. Birisi Jullien'in yeşil gözlerle doğduğunu bilmediği sürece, onun tam kanlı bir Andarion olmadığını asla söyleyemezdi.

Ama Venikler neden onun melez olduğunu düşünsün ki? Malys onun bir stralen Andarion olup olmadığını sormuştu ve o da ona öyle olduğunu söylemişti. Tüm bildiği, onun tam kanlı olduğuydu. Oğullarının onu başka bir şey sanması için hiçbir sebep yoktu.

Tabii...

Jullien küfretti. "Bu bir tuzak." Tam ayağa kalktığı sırada parlak bir ışık parladı.

Venik ve diğer altı kişi onlarla birlikte köprüde belirdi, blasterlar kafalarına

Sekizinci bir üye Jullien'i Andarion tel tasmaıyla arkadan yakaladı. Üç kordon boğazını derinlemesine kesti ve onu ayaklarından kaldırarak anında etkisiz hale getirdi.

Venik ve arkadaşları diğerlerini blaster noktasında tutarken, Jullien boğuluyor ve öksürüyor halde köprüden koridordaki küçük bir dinlenme odasına sürüklendi. Tasmalara karşı mücadele etti ama tasmalar kurbanın hava akışını kesecek şekilde tasarlanmıştı ve özgürlük için yapılan her girişimde sıkılaşıyordu. Çoğunlukla hapishanelerinde mahkûmları kontrol etmek için kullanılan bir araçtı. Ya da nöbetçileri veya gardiyanları hedef alan özel kuvvetler tarafından. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tasma bir kez kurbanın boynuna yerleştirildiğinde, sadece onu kullanan kişi tarafından çıkarılabilen çok etkili bir silahtı.

O yerindeyken nefes bile alamıyor ya da ateş yakamıyordu.

Saldırgan onu şişmiş boğazından çıkardığında, Jullien'in bilinci neredeyse yerinde değildi. Jullien'i yere fırlattı ve tekrar nefes almaya çalışırken hırıltılar çıkardı.

Jullien nefesini tutamadan, saldırgan kaburgalarına onu sırt üstü yere düşüren sarsıcı bir tekme attı. Görüşü bulanıklaşan ve başı zonklayan Jullien, saldırgan kasıklarına sertçe vururken odaklanmaya çalıştı.

Jullien, dayanılmaz bir acı onu sakat bırakırken ve safra tadı alırken kendini tutarak küfretti.

Öfkeli bir yumruk saçlarına dolandı ve nihayet saldırganın yüzünü görebilmesi için başını geriye attı. Tam bir dakika boyunca halüsinasyon gördüğünü sandı.

Ama çözülmedi.

Görüntü daha da netleşerek kuzeni Nyran'ın hırıltılı, çarpık görüntüsüne dönüştü. Uzun boylu, esmer ve sinsî bir yakışıklılığa sahip olan Nyran her zaman psikopat bir piç olmuştu.

"Şu haline bak, küçük Julie... stralen. Görünüşe göre Anatole'un tek fahişesi annem değilmiş, değil mi? Her zaman Hauk'lara sarılmak istemene ve onları yalnız bırakmamızı sağlamaya çalışmana şaşmamalı. Sanırım onların kokuşmuş kanının kokusunu damarlarında hissediyordun." Onu bir kez daha tekmeledi, sonra da sersemlemesini ve karşı koyamamasını sağlamak için kafasını yere çarptı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Piç kurusuna boyun eğmek istemeyen Jullien homurdandı ve saldırılarına karşı koymak için onu yakalamak üzere harekete geçti.

Tam Nyran'ı ters çevirip ağzını burnunu kıracakken, boynunda bir iğnenin keskin ve acı sızısını hissetti. Bir an sonra, boş midesi şiddetle kabarıken her şey yüzmeye başladı.

"Evet, bunu , değil mi küçük Julie?" Nyran, ilaç iradesini tamamen elinden alana kadar onu alıştırılmış bir kilitle tuttu. Kazadan sonra çölde yürürken son iki gündür bir şey yemediği için etkileri neredeyse anında ortaya çıkmış ve onu normalden daha da mide bulandırıcı bir hale getirmişti.

Tüm çabalarına rağmen Jullien'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her şey yüzdü ve büküldü.

Nyran gülererek Jullien'in bıyıklı yanağını okşadı. "Senin için geri döneceğimi söylemişim, değil mi?"

Artık hiç dövüşemeyen Jullien aşırı dozdan ölmeyi bekledi. Ancak birkaç saniye sonra Nyran'ın onun için planladığı şeyin bu olmadığını fark etti.

Nyran bunun yerine Jullien'in gömleğini kaldırdı ve sırtını işaretlemeye başladı. Acı dayanılmazdı ama ilaç yüzünden hareket edemiyor ya da ses çıkaramıyordu.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, sana implant yerleştiriyorum ama nerede olduğunu bilmeyeceksin. Yani bu sefer, tekrar kaçmak için kazamayacaksın. Gördün mü, senin için planlarım var Julie. Bana borçlusun, seni küçük pislik." Doğruldu ve onu tekrar tekmeledi. "Senin yüzünden annem öldü. Mülklerimi kaybettim. Unvanlarımı. Soyumu. Andarion servetimi. Her şeyimi! Kardeşlerim öldü!"

Nyran, Jullien'in ona bakabilmesi için onu sırt üstü yatırdı. "Ya da en azından bazılarını diyebilirim." Jullien'in yanında yere diz çöktü. "Hiç durup Eriadne ve annemin Venik ve Tavali ile neden bu kadar sıkı bağları olduğunu merak ettin mi? Onu beceren tek kişi Eriadne değildi, biliyor musun? Annem de yaptı. Aslında, Eriadne'yi Venik'le tanıştıran ve onun Andarion uzayını kullanarak ticaret yapmasını sağlayan kişi annemdi. Ve anlaşmayı sağlamlaştırmak için ona bir oğul verdi. Aslında çocukken babamın üssünde çok zaman geçirdim. Eminim bunu hiç bilmiyordun, değil mi?"

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Saklanmak için Tavali'den başka bir yere gitmiş olsaydın, o aptal kışını asla bulamazdım. Ama üvey anneme saldırdığın an, o da eve gelip senin hakkında bağırmaya başladı... sonra da dosyanı babama gösterdi. Seni testislerinden yakalamıştım."

Jullien bayılmaya başladı.

Ama Nyran onu tokatlayarak kendine getirdi. "Benimle kal, *Kyzi*. Gördün mü, Gorts'la birlikte olduğunu duyduğumda seni öldürecektim. Seni piç bir melez gibi kesip biçecektim. Ta ki bana bir taht borçlu olduğunu fark edene kadar." Jullien'in kafasını yere çarptı. "Dinliyor musun, Julie?"

"Seni duyuyorum," diye fısıldadı sesi yavaşça yeniden çalışmaya başlarken. "Güzel. Çünkü bana ve hayatta kalan kardeşlerime yardım edeceksin.

ve Thaumarturgus'tan kurtulacaksın. Sana söylediğimiz her şeyi yapacaksın yoksa her şeyini elinden alırım, tıpkı benden çaldığın gibi. O küçük güzel karınla başlayarak. Anladın mı?"

Jullien başını salladı.

Nyran ona elinin tersiyle vurdu. "Anladın mı?"

"Seni öldüreceğim!"

"Deneyebilirsin. Ama unutma, ben Porturnum Ulusu'nun bir evladıyım. Bir Venik ve bir Anatole. Dahası, ailemizin son ferdi olarak hala Eriadne ile konuşuyorum. Ve ona *seni* nerede bulacağımı söylersem bana istediğim *her şeyi* verir. Şu anki konumun hakkında tek bir kelime bile etsem... tahtını kaybetmenin intikamını almak için sana ve o küçük ailene neler yapacağını bilmek istemezsin."

Nyran bu sözleri düşünürken yüzünü buruşturdu. "Aslında, onun ellerinde seni nasıl bir kaderin beklediğini muhtemelen herkesten daha iyi biliyorsun." Jullien'in çenesini ovuşturdu. "Bu konuda, Tylie kalbini oyma şansı için beni ödüllendirirdi. Senden her zaman nefret etmiştir. Yani seninle ilgili pek çok seçeneğim var. Ve eğer kaybolursam ya da bir şey gelirse, kardeşlerim yaya'nın senin, karının ve tüm Fyreblood ailesinin tam adresini almasını sağlayacaktır. Bu zarı gerçekten atmak istiyor musun Julie?"

Jullien'in gömleğinin önünü kaldırdı ve kardeşi Merrell'in Jullien'in boğazını neredeyse keserken ona verdiği yara izini takip etti. "Ne yazık ki o gün seni öldürmedi. Ama annem her zaman tanrıların her şey için bir nedeni olduğunu söylerdi. Belki de plan budur. Ben sana hak ettiğini verirken, onlar da sonunda bana hakkımı verecekler. Ve bunun her dakikasından zevk alacağım. Şimdi evine git, küçük Julie. Ve unutma, eğer bana karşı gelersen... fahişene ya da hizmet o piç kurusuna bu konuda tek kelime edersen, Birlik'i ve Eriadne'yi üzerine öyle bir ki, bir daha kaçacak vaktin bile olmaz. Seninle oynamaktan bıktım. Seni ne kadar kolay izleyebildiğimi gördün. Sen benim küçük sürtüğümsün ve emrimle diz çökeceksin, yoksa seni ezerim. Tavalı gibi davranmak istediğin ,

Ben onların dünyasında doğdum ve damarlarımda nesillerdir onların kanı akıyor. Bana saygı duyuyorlar ve her zaman takip edecekler. Sen acınası bir başka bir şey değilsin. Herkesin bir sahtekâr. Kimse seni istemiyor. Hiç istemediler. Öz annen bile seni sevemez. Onun huzurunda adını söylememize bile izin vermiyor."

Ve böylece Nyran ayağa kalkıp onu yerde bıraktı.

Utancı ve acı içinde, Jullien orada yatıyor ve ölmeyi diliyordu. Sarayda yaşadığından beri hiç böyle hissetmemişti. Güçsüz ve incinmiş. Kendini ya da bir başkasını koruyamıyordu.

Bu tam da Eriadne, Tylie, Parisa, Merrell, Nyran ve Chrisen'in uzmanlaştığı ve tüm çocukluğu boyunca ona eziyet ettiği türden bir akıl oyunuydu. Onlar, saray mensupları ve ailesinin geri kalanı arasında bir an bile huzur, güven ya da mutluluk nedir bilmemişti.

Şimdi...

Kaçamazdı bile. Eğer denerse, sırf onu cezalandırmak için Ushara ve Vasili'yi öldüreceklerdi. İşleyişleri böyleydi.

Nyran'ı öldürmek zorundayım.

Başka bir yolu yoktu. Ancak Ushara ve Ulusunu Porturnum ile bir savaşın içine çekmemek için bunu dikkatlice yapması gerekiyordu.

Titana rael.

Kapının tekrar açıldığını duydu. Hâlâ kafasından başka bir yerini oynatamayan Payne'i ve kardeşleri olduğunu düşündürecek kadar benzer özelliklere sahip iki erkeği görünce yutkundu.

Jullien güldü.

"Ne? Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Payne Venik hırladı.

"Histerik. Gerçekten. Benim değersiz olmam gerekirken siz üç belalı Tavalı korsanı kıcıma tekme basmak için beni uyuşturmak zorunda kaldınız. Sanırım benden bu kadar korkmanız sizi evrendeki en büyük üç *cocúpüni* yapıyor."

Payne onu yakaladı. "Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Evet. Ağzım seni öfkeliendirdiğinde şakağındaki damarın zonklamasından hoşlandığımı gerçeği."

Ona elinin tersiyle vurdu.

Kanın tadına bakan Jullien tekrar güldü. "Şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyorsun, *giakon*. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Payne'in burun delikleri alevlendi. "Tut onu Trygg. Bu piç kurusuna saygıyı öğretmenin zamanı geldi."

* * *

"Kutsal tanrılar..."

Jullien birinin yüzüne dokunduğunu hissedince sarsıldı. Acı içinde yanıyordu ama en azından Nyran'ın ona enjekte ettiği ilacın etkilerini artık hissetmiyordu. Nefes nefese kaldığında, Jüpiter'in yanında diz çöktüğünü görmek için yuvarlandı.

"Bunun için o kabuklu Porty piçlerini öldüreceğim! Onlara sana dokunmamalarını söylemiştim."

Jullien içini çekti ve dudaklarındaki kanı silerken yüzünü buruşturdu. "Annelerinin onurunun intikamını alıyorlardı. Sorun değil. Yerde olmayacağım gün gelecek ve ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim. Sana söz veriyorum."

Jüpiter bağlantısına dokunurken homurdandı. "Terris? Misafirimizi oldukça kötü bir halde bırakmışlar. Onu şimdi kliniğinize götürüyorum. Bizimle orada buluşabilir misin?" Durakladı. "Yakında görüşürüz."

Elinden geldiğince nazik bir şekilde Jullien'in ayağa kalkmasına yardım etti, sonra kolunu omuzlarına attı ve onu geminin revirine doğru yürüttü.

"Portie'lerle aranızdaki mesele nedir?"

Jullien cevap vermenin en iyi yolunu düşündü. "Görünüşe göre herkesin kışını yıpratıyorum."

"Bana aptalmışım gibi davranma, *Cade*. Buraya patlayıcılarla geldiler ve bana tecavüz ettiler hanımefendi. Sonra Güvenli Liman'ı kırdılar. Bu hafife alınacak bir şey değil. İstersem bu bir savaş sebebi olabilir. Sizin için neden böyle bir risk aldıklarını bilmek istiyorum. Gerçekten kimsin sen?"

"Ben hiç kimseyim. Gerçekten."

Jüpiter inanmaz bir homurtuyla onu revire götürüp yatağa yatırırken başka bir şey söylemedi.

Jullien yerleştikten sonra, yüzünü sertçe buruşturarak onu kıştırdı.

"Yalan söylediğini biliyorum. Ama sanırım bunun için nedenlerin var ve seni onlarla baş başa bırakacağım. Seni hala eve götürmeyi planlıyoruz. Söz verdiğim gibi." Ve böylece arkasını dönüp onu mürettebatın sağlık teknisyeniyle baş başa bıraktı.

Jullien onu tedavi etmek için öne çıktığında sustu.

"Sen Andarion musun?"

Başını salladı.

Kadının yüzündeki sempatik ifade ona ne kadar kötü görünmesi gerektiğini anlatıyordu. "Ben Doktor Exten. Yaralarınızı tedavi etmek için size dokunmamın bir sakıncası var mı?"

"Protokollerimizi bildiğinize göre birkaçımızla muhatap olmuş olmalısınız."

"Tıp fakültesinde Andarionlar hakkında çok iyi uyarıldık. Ve Tavalı tıp sertifikalarını aldığımızda bu tekrarlanıyor çünkü oldukça fazla sayıda

Andarion Tavali bazı uluslarımızda."

"Ah... ve evet. Beni tedavi etmenize izin veriyorum."

Jullien, kadın adamın yaralarının üzerinden geçerken sessiz kaldı. Sırtına gelene kadar duyulabilir bir küfür savurdu.

"Ne yaptılar?"

Fark etmeyeceğini bildiği için yanıt vermedi. Nyran'ın implantı o kadar küçük olacaktı ki, onu bulmak için atom altı bir dürbün ve çıkarmak için de ameliyat gerekecekti.

Tabii çıkarabilirlerse. Kuzenini tanıdığına göre, büyük ihtimalle omurgasına saplanmıştı ve bu da onu felç etmeden çıkarılmasını imkânsız kılıyordu. En azından Nyran'ın her zamanki yöntemi buydu ve Nyran'ın uygulamasını değiştireceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Ama Nyran onun peşinden gelirken stratejik bir hata yapmıştı.

Jullien'e nerede saklandığını söylemişti.

Ushara'nın söylediği gibi, tüm dikkatini ona vermiyordu. Şimdiye kadar Jullien'in dikkati dağınıktı. Kuzenini nerede arayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şimdi yaptı.

Yine de korkak Porturnum üssünde saklanırken Nyran'a ulaşmak kolay olmayacaktı.

Gözlerini kapatarak, doktor çalışırken nefesini tuttu ve ne içerideki ne de dışarıdaki acıyı hissetmemeye çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu oyunlardan çok sıkılmıştı. Sadece bitmesini istiyordu.

Neden ailesi onun huzur içinde yaşamasına izin vermedi?

Ushara ile bir hayat kurmayı asla denememeliydi. Bunu daha iyi bilmeliydi. Şimdi sadece onun için değil, Vas ve Trajen için de en büyük tehditti.

Tüm uluslarına.

Nyran durmayacaktı. Bunu deneyimlerinden biliyordu. Ve Jullien'in Nyran'ın kardeşlerinin ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Neler yapabilecekleri hakkında. Bunun bir önemi yoktu.

Bunu düzelteceğim.

Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ya da nereden başlayacağı hakkında. Ama bunun bir önemi yoktu.

Yanlış asla doğru değildir... Ve zayıf bacakların üzerinde dururken asla güçlü olamazsın. Trisani'nin eski sözleri aklından geçti. Çocukken, *Uyum Kitabı* onun tek teselli kaynağı olmuştu. Büyükannesinin sarayını oluşturan deliliğin ortasında ona bir nebze de olsa vicdan ve rehberlik etmişti.

Şimdi yine aynı kaybolmuşluk, sürüklenme hissini yaşıyordu. Sanki bir sal ya da can yeleği olmadan bir okyanusun ortasındaydı ve etrafı onu canlı canlı yemeye kararlı köpekbalıklarıyla çevriliydi.

Yine de paniği arttıkça ve onu dibe çekmekle tehdit ettikçe Ushara'yı düşündü ve onun güzel yüzünü hayal etti. Kulağına her fısıldadığında onun adını söyleyen sesine odaklandı.

Kimi tu, Jules ... kimi asyado.

Hayatı boyunca hiç kimse ona onu sevdiğini söylememişti. Ushara, Vasili ve küçük Nadya'ya kadar.

Onu karanlıkta bulmuşlardı. Onu evine getirmiş, sıcak ve kabul edilmiş hissettirmişlerdi.

Onları savaşa sürüklemeyecekti. Ve Nyran'ın onları tehdit etmesine izin vermeyecekti.

"Meracın alabilir misiniz?" Doktor bir şişeyi yüzüne yaklaştırdı.

Jullien ağrı kesiciye özlemle baktı. Nyran ona iğne yapmamış olsaydı, yapabilirdi. Ama onu öldürebilecek ölümcül bir etkileşim riskine değmezdi. "Hayır. Buna katlanmak zorundayım."

"Size verebileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Merak etme. Acıya karşı yüksek bir toleransım var." "Evet, öyle olmalı. Başka biri olsa bebek gibi ağlardı.

Yaralarınızın boyutu. Ve bunu yapsaydın senin için daha azını düşünmezdim. Sert darbeler almışsın."

Jullien yavaşça doğruldu ve kadının elinden gömleğini çekti. "Ne yazık ki, daha kötülerini de gördüm."

İlacı adamın vücudundaki yara izlerine baktı. "Evet, sanırım öyle."

Yorum yapmadan gömleğini göğsünün üzerine yerleştirdi.

sonra onun için küçük bir soğuk paketle döndü. "Yirmi açık, yirmi kapalı."

"Paktu."

"Pardon?"

Jullien alışkanlıkla Universal değil de Andarion dilinde cevap verdiğini fark edince "Teşekkürler," dedi.

"Bir değil." Tereddüt etti. "Bunu kendi dilinizde nasıl söylersiniz?"

"Ben sana *lützul* derdim. Sen bana *lützil* diyeceksin."

"Lützil?"

Jullien onun l'lerini yuvarlama ve Andarion monotonglarını ve umlautlarını telaffuz etme çabasına gülümsedi. Androkyn olmayan biri için kolay bir dil değildi.

Özellikle de Erisian aristokrat lehçesi ve aksanını... Bunu denediği için bile ona hak veriyordu. Çoğu insan buna zahmet etmezdi. "Çok iyi."

"Evet, doğru. Benimle alay etmediğin için teşekkürler."

"Hey, Universal'daki ilk denemelerimden daha iyi. Size söz veriyorum. Bir insana söylediğim herhangi bir şeyi anlamasını sağlamak sonsuza kadar sürdü. Uzun süre boyunca, onlara *iyi günler* ya da *merhaba* dediğimde tek aldığım tuhaf kaş çatmalar ve tuvaleti işaret etmeler oldu."

Güldü. "Onu bilemem. Andarion aksanına bayılırım. Çok seksi, kelimelerin dilinizden yumuşak bir şekilde dökülmesi... müzik gibi. Seninkini bütün gün dinleyebilirim." Buz torbasını adamın elinden alıp çalıştırdı, sonra da yanağındaki çürüğe yerleştirdi. "Bunu gerçekten gözünün üzerinde tutmalısın, böylece şişlik o kadar kötü olmaz."

Jullien elini çantanın üzerine koyduğunda, onun geri çekilmesini bekledi.

Yapmadı. Onun yerine elini boğazında, gömleğinin yakasının altındaki morlukları parmaklamak için indirdi. "Bu seni öldürüyor olmalı. Acını dindirmek için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?"

O cevap veremeden, başını eğip boynuna sokuldu. Adam yataktan fırladı ve tepsiye çarptı. "Ben evliyim."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "O zaman neden alyans takmıyorsun?"

Temelde Andarion olduğu için ve yüzüklerle ilgili farklı bir gelenekleri olduğu için, meşru ya da özgür doğan her erkekle ergenliğe girer girmez konuşulurdu.

İnsanların aksine, yüzükleri otomatik olarak değiş tokuş etmezler ya da evrensel bir evlilik işareti olarak görmezlerdi. Evlilikler anaerkiller arasında düzenlendiğinden, erkeğin kendisiyle evlenme sözünü yerine getireceğini garanti altına almak için gelecekteki birleşme için bir sözleşme müzakere edildiğinde kadına ailesel bir anaerkil rehin yüzüğü verilirdi. Kadınlar kocalarına sadece yıldönümlerinde ya da ilk çocuklarının doğumunda yüzük verirlerdi, o da sadece aşırı sevgi gösterisi olarak.

Nadiren yapıldığı için, bir Andarion erkeğinin evlilik yüzüğüne sahip olması yüksek bir onur işaretiydi. Ancak bu ne verili ne de alışılmış bir şeydi. Erkekler doğal olarak ya ebeveynlerinin ya da eşlerinin malı sayılırdı ve bu nedenle sahipliklerini kanıtlamak için bir yüzüğe ihtiyaçları yoktu. Bu basitçe herkes tarafından varsayılırdı.

Ayrıca evrene kapıldığını söyleyen doğal bir özelliği vardı.

Jullien kırmızı gözlerini işaret etti. "Ben Stralen."

Ona boş bir bakış attı.

"Evli olduğum ve karıma deliler gibi aşık olduğum anlamına geliyor. Bu bir Andarion durumu ve çok açık. Stralen olduğunda yüzüğe ihtiyaç duymazsınız, çünkü çok daha barizdir."

Onun vücudunda hüznü bir surat ifadesi gezdirdi. "Bilgin olsun tatlım, geri kalanımız senin stralen'ini hiç duymadığımız için yüzüğü yeniden düşünmek isteyebilirsin. Tavalı personel dosyalarını da eşinin adını yazacak şekilde güncelle ki biz de bilelim."

Jullien sersemlemiş ve hâlâ ağzı açık bir halde, kadının onu terk edişini izledi. Evet, tamam...

Başından sonuna kadar ne kadar berbat bir gün geçirmişti. Kendini alternatif bir boyuta düşmüş hissediyordu.

Ne oluyor be? Kadınlar ona böyle şeyler yapmazdı. Daha önce hiçbir türden bir dişi ona asılmamıştı.

Ushara hariç.

Bu çok garip.

Acı olmasa, öldüğünü düşünecekti. Bu gerçek ya da akla yatkın görünmüyordu. Duyarlı yaratıklar için bir anathema idi. En azından ona hep böyle davranılmıştı. Birinin onu isteyebileceği kavramı...

Kafası tamamen karışmış.

Baş edemeyerek yere oturdu ve her şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Belki de şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Nyran ve Payne'in kafasını kaç kez yere çarptıkları ve bunu yaparken kullandıkları güç göz önüne alındığında bu son derece makul görünüyordu.

Kesin bir olasılık. En iyi gününde bile sadece üç beyin hücresi çalışıyordu.

Orada oturup her şeyi düşünürken, bir plan şekillenmeye başladı. Pas ve örümcek ağları dökülüyordu. Saray siyasetinden nefret etse de, o eski beceriler hâlâ zihninin en karanlık köşelerinde duruyordu.

Nyran ve Eriadne'yle ne yapmak istediğini düşünürken her zamankinden daha keskin bir şekilde geri geliyorlardı. Onlara karşı nasıl üstünlük sağlayacağını.

Peki, seni küçük sürtük. Benimle oynamak mı istiyorsun... Tahtayı kur.

Nyran onu kontrol altında tuttuğunu sanıyordu. Jullien'in Chrisen ve Merrell'e zor yoldan öğrettiği şeyi öğrenmek üzereydi. Gençliklerini ona karşı komplo kurarak ve hayatını mahvetmeye çalışarak geçirmiş olsalar da, küçük şişman çocuk mutfakta sadece yemek yemekle kalmamıştı. Jullien her şeyi yiyip bitirmişti.

strateji ve felsefe hakkında yazılmış siyasi ve askeri el kitabı. Sadece Andarion için değil, tüm Dokuz Dünya için.

Bu pasajları ve ayetleri sessizce okumak, hapisanede ve o kalleşler ona ihanet ettiğinde zorunlu inziva ve tecrit ayları boyunca aklını başında tutan tek şey olmuştu. Sonunda, Merrell, Parisa ve Chrisen'in onu beşikten itibaren öğrenmeye zorladıkları hayatta kalma becerileri ölümlerine yol açmıştı.

İster Tophet ister Korilon olsun, bunu kazanacaktı. Ve hem Nyran'ın hem de Eriadne'nin kafalarını duvarına dikecekti.

* * *

Köprüye giren Jullien gözlerini ovuşturdu ve elini yanlışlıkla alnındaki morluklara sürünce yüzünü buruşturdu.

"Sana da güneydın," diye selamladı Jüpiter. "İyi uyudun mu?" "Pek sayılmaz. Ya sen?"

"Hayır." Jullien'e bir fincan kahve uzattı. "Evrensel Theian Günü kutlu olsun."

Jullien acı biradan bir yudum alırken kaşlarını çattı. "Şimdiden üç oldu mu?"

Sandalyesinde oturan Jüpiter başını salladı ve Jullien'in çeşitli gezegenlerde tüm hızıyla devam eden kutlamaların bazılarını görebilmesi için haberleri açtı, özellikle de bazılarında hava karardıktan sonra.

Haber spikeri, öğle vakti Birlik'in Gondara'daki ana karargâhının duvarlarına, Birlik Başkomutanı Kyr Zemin ve Trigon Mahkemesi Gözetmeni Alia Mureaux'nun dikkatli bakışları altında en üst Birlik görevlileri tarafından özenle hazırlanmış anma çelenklerinin yerleştirilmesini izlerken gözyaşlarına hâkim olamadı. "Gördüğünüz gibi, Justicale Cruel'in tüm bir gezegeni yok ettiği ve tüm Theian ırkını sonsuza dek ortadan kaldırdığı, Ichidian tarihindeki en kötü soykırımın beş yüz seksen altıncı yıldönümünü kutlayan güzel bir gelenek."

Hafifçe burnunu çekti. "Onun çılgınlığı yüzünden bir haftadan kısa bir süre içinde on milyar ruh kaybedildi. Ne korkunç, ne korkunç bir trajedi.... Şimdi de Karon kraliyet ailesini, Birlik fonuna yıllık bağışlarını yapmak üzere Birlik karargâhından ayrılırken ve Gözetmen ile danışmanlar kurulunu, zalim Cruel yenilgiye uğratılıp idam edildikten sonra Karon Valisi'nin imzalamak zorunda kaldığı antlaşma ve sadakat yeminini yenilemek üzere yerel elçiliklerine götürürken izleyeceğiz. Sonra da yıllık pişmanlık gösterilerini yapacaklar."

Jullien kısık bir ısıklık çaldı. "Bunun berbat ve yakıcı olması gerektiğini biliyorsun."

Jüpiter başını salladı. "Öyle değil mi? Benim de aynı sebepten dolayı her yıl Aziz Hestia Günü'nde kanımın yerde kaldığını düşünürsek, nasıl hissettiklerini biliyorum. Ailenizin hastalıklarının böyle halka açık bir forumda hatırlatılması can sıkıcı. Senin de çok güzel söylediğin gibi dostum, her ailenin bir pisliği vardır. Ve bazılarında birden fazla vardır. Bu pislik o kadar korkunç ki, gelecek nesiller için hepinizi mahvediyor."

"Bundan bahsetmiyorum." Çenesini Darling Cruel ve Kyr Zemin'e doğru salladı. "Prens ve baş komutanı kastediyorum. Birbirlerine tahammül edemeyen azılı, ezeli düşmanlar. Kyr, Darling'in hayatına kastetmiş bile."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Kyr'ın kardeşinin düğünü sırasında, kardeşi Maris, Darling'in yardımıyla dolaptan çıkmaya ve gelinini mihrapta bırakmaya karar verdiğinde, bu hepsi için büyük bir skandal oldu. Maris ve Darling ilkokuldan beri en iyi arkadaşlar. Hâlâ ayrılmazlar, bu da Darling'i Zyr'in can düşmanı yapıyor, özellikle de Maris'i Phrixian kraliyet ailesinden koruduğu için, onlar onu kestikten ve öldüğünü ilan ettikten sonra. Darling'e bu kadar yakın olup da onu öldürmemek Kyr'ın ruhunu yakıyor olmalı."

Jüpiter Jullien'i incelerken başını eğdi. "Onları tanıyor musun?"

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Onlar hakkında konuşma tarzınız. Sanki hepsiyle defalarca yakın olmuşsunuz gibi kişisel."

Jullien hiçbir şeyi ele vermemek için ifadesini çelikleştirdi. Aslında Kyr, Maris'in bir kadınla evlenmeye niyeti olmadığını beklenmedik bir şekilde açıklaması üzerine Darling'i iğdiş etmeye çalıştığında o düğüne katılmıştı. Asla. Çok eğlenceli bir curcuna olmuştu.

Neyse ki, Jüpiter'in stryker'ı konuştuğunda bu konuda yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtuldu. "Hey, Ju Ju? Bir uyarı alıyoruz." Haber kaynağını doğrudan kendilerine doğru gelen çok sayıda gemiyle değiştirdi.

Silahlı ve Tavalı'yi hedef almış.

Jüpiter sandalyesinde dik oturdu ve kupasını bir kenara koydu. "Ne oluyor be adam?" Konsolundaki kanalı çevirdi. "Chayden? Uyanık mısın?"

"Onları görüyorum. Onlar Lig değil. Sanırım onlar biziz. Ama telefonlarıma cevap vermiyorlar."

"Bizimki de öyle."

Birden Jullien'in bağlantısı çaldı. Cevap verdiğinde diğer uçta Ushara'yı buldu. "Hey, ben de seni aramaya çalışıyordum."

"Hiper uzaydaydım. Güvende misin?"

Jullien etrafındaki mürettebatın savaş istasyonları için çabalamasını izledi. "Tam olarak emin değilim." İçinden eğlenceli bir düşünce geçerken ekrana tekrar baktı. "Tam olarak neredesin, bebeğim?"

"Dokuzuncu Çeyrek. Solaras Sistemi."

"İçimde bir his vardı.. bir sürü arkadaş getirdin, değil mi?" "Neden sordunuz?"

"Onları biraz geri çekmek isteyebileceğinizi düşünüyorum, çünkü birileri tedirgin olursa burada bir isyan çıkarmak üzereyiz." Bağlantıyı kafasından uzaklaştırdı. "Jüpiter. Sorun yok. Benim aracım orada olacak."

Ağzını açarak Jullien'e döndü. "Ciddi misin?"

"Kıymetlim? Selamlarına cevap verir misin? Onları biraz tedirgin ediyorsun."

Tavali savaş boyaları içindeki Ushara ana ekranda belirdi. "Kendinizi tanıtır."

"*Aptallar Gemisi*, 8C-RUN-QIL1-CO-NCOB-Z, dümende Komutan Hinto . Kiminle konuşuyorum?"

"Gorturnum Ulusundan Koramiral Ushara Samari. Sizde bana ait olan paha biçilmez bir şey olduğu söylendi."

Jüpiter sırtarak teslim olmak için ellerini kaldırdı ve Jullien'e doğru bir işaret yaptı. "Öyle görünüyor Amiral. Niyetimiz onu evine, sizin sevgi dolu kollarınıza geri götürmektir."

"Jules?" diye nefes nefese kaldı onu görünce.

"Gerçekten. Bana karşı oldukça nazik davrandılar. Son derece misafirperverler." "O zaman neden morardın?"

"Bunu yapan Seps değildi. Yemin ederim. Başka bir grup pislikle ters düştüm."

"Pardon, Andarion?" Jüpiter gülerek sordu. "*Başka bir* pislik grubu mu? En iyi viskimi sizinle paylaşıyorum ve siz bana böyle mi hakaret ediyorsunuz... Hayret bir şey."

Jullien ona göz kırptı.

Başını sallayan Ushara dikkatini tekrar Jüpiter'e çevirdi. "Bu durumda, sana borçluyum Jory. Bizden bir şey istersen bana haber ver, senindir."

"Hiç düşünmeyin Amiral. Güzel bir bayana yardım etmek benim için her zaman bir zevktir. İkinize de hizmet edebildiğime ve kocanızla tanıştığımıza sevindim. İyi bir *adam*. Bu arada evliliğinizi tebrik ederim."

"Teşekkür ."

Jüpter Jullien'i hava kilidine götürmek için ayağa kalkarken, Ushara onun için küçük bir mekik gönderdi. "İyi ki aptal kuzenimin seni almasına izin vermemişim, değil mi?"

"Muhtemelen öyle. Ve her şey için minnettarım."

Jüpter başını salladı. "Venik ve *chirani* için üzgünüm. Sana yaptıklarını onlara geri ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"O hesap için endişelenmene gerek yok. Onu kendim tahsil etmeyi planlıyorum."

Mekik yanaşır yanaşmaz Jullien kapıyı açarken, Jüpter köprüye dönmek üzere ayrıldı. Davel'in gelmesini bekliyordu.

Değildi.

Ushara onu ceketinden yakaladı ve hayatının en ateşli öpücüğü için şiddetle kendine doğru çekti. "Sana o kadar kızgınım ki canlı canlı derini yüzebilirim."

Nefes alıp verirken kaşlarını kaldırdı. "Ancak önce seni tokatlamama izin verirsen."

"Pardon?"

"Hamile misin? Görünüşe göre kocanız *dışında* herkese söylemişsiniz." Kızardı. "Sadece birkaç kişiye."

"*Azı* tanımla."

"Bir düzine... kabaca." Dudağını , yüzündeki ve boynundaki morlukları nazikçe incelemeyen önce ceketini düzeltti. "Belki biraz yaramazlık yaptım. Sen yokken seni endişelendirmek istemedim."

Jullien onu tekrar gördüğüne minnettar olduğu için bu konuda gerçekten kavga edemeyeceğini düşünerek elini henüz hafifçe şişmeye başlayan karnına götürdü. "Sana kızgın olmam gerekirdi, ama değilim. Sadece seni gördüğüme sevindim. Bir bebeğimiz olacağına hâlâ inanamıyorum."

"Kendini hazırla, *mi keramon*. Bir bebek değil.. iki. İçeride ikizler var."

Bu sözler ona sert bir tokat gibi çarpınca, tam bir kalp atışı boyunca nefes alamadı. "Ne?"

Başını sallayarak bağlantısını aldı ve açtı. "Kendimi iyi hissetmiyordum ve annem beni doktora gitmeye zorladı. Ultrason yaptı ve bulduğu şey buydu."

Jullien iki çok küçük fetüsün görüntülerini gördüğünde nefesi kesildi. Onları izlerken sıırttı. "Zıplayan fasulyelerimiz olacak."

Güldü. "Evet, bu sonbaharda zıplayan fasulyelerinizi alacağız. Cantlos'un sonunda doğacaklar. Ama bana ikizlerin genellikle erken doğduğu söylendi, o yüzden kreşi hazırlamakla vakit kaybetmemeliyiz."

Sevgi ve korku onu ele geçirirken gözleri yaşlarla doldu. Baba olacaktı.

Onu.

Tanrılar ne düşünüyordu? Delirmişler miydi?

Hissettiği her şeyi sıralayamadan dizlerinin üzerine çöktü ve başını, kendisi için hayal etmeye bile cesaret edemediği en inanılmaz mucizeyi barındıran değerli karnına yasladı. Bir erkek nasıl aynı anda hem bu kadar mutlu hem de dehşete düşmüş olabilirdi? Olacaklardan bu kadar gurur duyarken, kollarındaki dişinin armağanı karşısında bu kadar alçakgönüllü olabilir?

Gözlerini kapatarak uzun zamandır yapmadığı, hatta hala yapabildiğini bile bilmediği bir şeyi yaptı.

Dua etti.

Tanrılar onun değersiz hayatına ve ruhuna sahip olabilir ve onunla ne yapabilirlerdi. Tek istediği Ushara ve çocuklarını güvende tutmalarıydı.

Ushara elini Jullien'in yumuşak saçlarında gezdirirken dudağını ısırdı, Jullien onu o kadar uzun süre sıkı bir şekilde tuttu ki Ushara onun için endişelenmeye başladı. "*Mi'ki?*"

Elini karnına koymadan önce karnına nazik bir öpücük kondurdu ve başını kaldırıp ona baktı. "Kimsenin seni ya da çocuklarını tehdit etmesine izin vermeyeceğim. Şerefim üzerine. Kanımın son damlasına kadar. Seni güvende tutacağım."

"Biliyorum, *mi tiuri.*" Ama onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu sezmişti. Normal endişelerinden ve paranoyasından daha derin bir şey. "İyi olduğuna emin misin?"

Başını sallayarak onun elini tuttu ve yanağına koydu. Bir Ixurian aşırı sevgi işareti.

Onun morarmış yanağını nazikçe okşadı. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Yavaşça ayağa kalktı ve onu mekiğe götürdü. Yine de onda derin bir değişim vardı ve bunu hissedebiliyordu.

"Jules?"

Kaşlarını kaldırarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Seni kim incitti?"

"Önemli değil. Onlar önemli değil."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Nasıl ?"

Onu pilot koltuğuna doğru itti ve koltuğuna oturttu. "Bana güveniyor musun, Shara?"

"Tabii ki."

"O zaman bırak ben halledeyim." Onun için fırlatma öncesi sekansı başlatırken yanına oturmak için hareket etti.

Aniden kötü bir hisse kapılınca nefesi kesildi. Olabilecek tek bir şey vardı. Onunla bu şekilde konuşmayı reddedeceği tek bir şey.

Ailesi.

Bir şekilde onu bulmuşlardı. Başka hiçbir şey onun bu kadar garip davranmasına neden olamazdı. Ya da bu kadar üzgün ve ketum olmasını. Kalkışa hazırlanırken vücudundaki çürükleri taradığında her şey anlam kazandı.

Bu izler ona ciddi şekilde zarar vermek isteyen birinin izleriydi. Kan davasıyla gelen kişisel yaralanmalardı. Ailesine daha fazla zarar vermek istemesine neden olan yaralar.

Ona yeterince zarar vermedin mi? Neden onu rahat bırakmadılar?

Ancak ertesi sabah geç saatlerde eve vardıklarında ve onu evine geri götürdüğünde yaralarının tam boyutunu görebildi. Ve sonra, o duştan çıkana ve onu yatak odalarında giyinirken görene kadar da göremedi.

"Aman Tanrım, Jules!" Adamın omurgası boyunca uzanan yaralara, kesiklere ve morluklara bakarak nefesi kesildi. Kaburgalarındaki, göğsündeki ve karnındaki ayak izlerine. "Seni beş dakika yalnız bırakamaz mıyım?"

"Muhtemelen hayır." Ona sırtıttı. "Ben, çoğu sosyal durumda akranlarıma karşı aşırı düşmanlık ve saldırganlık göstermeme neden olan ciddi işlevsiz ilişki sorunları olan tartışmacı bir pisliğim. Çoğu gün ağzımdan çıkanlara ben bile şaşıyorum."

Ushara onun şakacı alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "Yatağa gir. Hemen şimdi." Annesini aramak için bağlantısına uzandı.

Ama Jullien yatağa ulaşamadı. Onun ayaklarının dibine yığıldı.

"Jules?" Ushara onun yanına diz çöktü, sonra panikledi. Bayılmamıştı.

Nefes almayı tamamen bırakmıştı.

BÖLÜM 21

Jullien şiddetli ve acı verici bir sarsıntıyla uyandığında Trajen'i üzerine eğilmiş halde buldu. Karanlık ve tehlikeli Trisani'ye kaşlarını çatarak bakarken başı çatılıyordu. "Ne oluyor be adam?"

Öfkeyle kaşlarını çatan Trajen, ona sert bir tokat atmadan önce rahatlamış bir nefes verdi. "Bir daha benim yüzümden ölürsen Andarion, gırtlığını koparırım. Bunun her kelimesinde ciddiym."

"Tamam o zaman. Ushara'nın ısrarla almanı istediği çalışan motivasyon kurslarının gerçekten işe yaradığını görüyorum. Kredilerini hiç de boşa harcamamışsın," dedi sert bir şekilde.

Trajen homurdandı. "Çok bilmişin tekisin." Jullien'in oturmasına yardım etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Son derece kafam karıştı." Odanın içinde etrafına bakınırken göğsünün ortasındaki ağrıyı ovuşturdu. "Neden yatak odamda yarı çıplak bir haldeyim ve sen beni okşuyorsun? Yapman gereken bir itiraf mı var?"

Trajen onu itti. "O kadar da sevimli değilsin. Dışlerin olsa bile. Ve senin zavallı kışın için büyücü güçlerimi kaybetmeyi göze alamayacak kadar ayıgım.... Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Jullien yavaşça ayağa kalktı. "Duştan çıkıyordum." "Öyle mi?"

"O zaman bana sürtünüyor ve salyalarını akıtıyordun."

Trajen ona müstehcen bir hareket yaptı. "Kaçırdığın en önemli ayrıntı, Ushara'nın ayaklarının dibinde yere düşüp öldüğün kısım."

Jullien dondu kaldı. "Ne?"

Yavaşça başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında konuşacağız? Hiçbir şey hatırlamıyorum.... gerçekten öldüm mü?"

"Evet, yaptın. Sana bu istasyonun yarısına yetecek kadar elektrik verdim. Bu yüzden bu kadar ağrın var. Dürüst olmak gerekirse, geri dönmek istemiyor gibiydin." Trajen onu tökezlerken yakaladı. "Dikkatli ol. Oturmak isteyebilirsin." Jullien'in yatağa doğru gitmesine yardım etti.

Oda eğilip etrafında dönerken ciğerleri aniden kalınlaştı. Jullien nefes almak için mücadele etti. Yatağa uzandı ve öksürdü, sonra boğuldu ve guruldadı.

Trajen onun kolunu yakaladı ve başının üzerine doğru uzattı. "Yine mi kullanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. Gerçekten de ciğerleri katılaşıyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir hava boğazından geçemiyordu.

"Bana yalan söyleme."

Konuşamayan Jullien hırıldamaya başladı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Acı içini parçalıyordu. Ciğerlerini kullanmaya çalıştıkça daha az çalışmak istiyorlardı. Gözyaşları onu kör etti. Her tarafı titriyordu.

Trajen onu yan tarafına doğru yuvarladı. "Nefes al, küçük kardeşim. Yavaş ve sakin ol."

Deniyordu ama kolay bir şey değildi. Çocukken aptal kuzenlerinin amcası ona Kirovar'da manevralar yaptırdığından beri hiç bu kadar zor olmamıştı.

Lanet olsun sana, Barnabas Cabarro.

Onunla birlikte yatağa tırmanan Trajen kollarını ona doladı ve göğsünü o kadar sert sıktı ki Jullien bir an için kaburgalarından birinin kırılacağından korktu. Ama bir dakika sonra, basınç ciğerlerini tutan şeyi gevşetmeye yardımcı başladı. "Derin nefes al. Benimle mücadele etme."

Birkaç dakika sonra Jullien'in solunumu normale döndü ve hırıltısı nihayet kesildi.

Trajen yavaşça baskıyı azalttı ve onu yatağa yatırdı. "Orada kal ve sakin ol." Şilteden kaymadan önce üzerine bir battaniye örttü.

"Bu çıktığımız anlamına mı geliyor?"

Trajen son derece sinirli bir ses çıkardı. "*Ölmeme izin vermediğin için* basit bir *teşekkür* iyi olurdu, *Tray*."

"Teşekkür ederim, Tray. Ama bir dahaki sefere, evlilik yatağında beni okşamadan önce bana bir akşam yemeği ısmarlayabilirsin."

Ona bir yastıkla vurdu. "Gah. Çok iğrenç bir pisliksin." Küçük bir şişe yarattı ve ona uzattı. "Bunu içmen gerek."

"Beni şimdi neyle zehirliyorsun?"

"Bilmek istemezsin. Ama ikinci ciğer setindeki Bliss kalıntılarını temizleyecek, böylece seni ele geçirmeye devam etmeyecekler."

Jullien kaskatı kesildi.

Trajen yorgun bir iç geçirdi. "Bana yanıldığımı söyle, sana inanayım. Ama göğsünüzdeki tıkrıtları duyduğumda belirtileri bilecek kadar çok Fyreblood'la birlikte oldum. Bir kez ateş solumaya başladın mı, kaçınman gereken bazı şeyler vardır. Ve Bliss sizin türünüz için zehirdir."

"Kendi isteğimle almadım." Jullien şişeyi kaptığı gibi açtı ve acı sıvıyı içti. Yüzünü sertçe buruşturarak küfretti ve şişeyi Trajen'e geri verdi. "Yani hayır, bir daha kullanmayacağım. Ama evet, vücudumda."

"Tamam."

Jullien ona ters ters baktı. "Neden benimle bu oyunu oynuyorsun ki? Bundan hoşlanmıyorum, Trajen. Hayatım boyunca kafam sikildi. Herkes tarafından. Gerçeği benden daha çabuk öğrenebileceğini biliyorum. Peki bu akıl oyunu neden?"

"Çünkü senden ne alacağımı seçebiliyorum. Ve sana güvenmeyi seçtim, ki bu benim için son derece nadir bir şeydir. Mahremiyetinizi koruma hakkını kazandınız. İznin olmadan kafanın içini deşmeyeceğim. Oyun yok, Jullien. Bunu sana asla yapmam."

"Minnettarım."

Trajen başını ona doğru eğdi. "İyi miyiz?"

"Öyle miyiz?" diye sordu kavgacı bir tavırla.

Jullien'e kaşlarını çatı. "Sen benimle bu tonda konuşana kadar öyleydim. İtiraf etmen gereken başka bir şey var mı?"

Jullien başını salladı. "Sadece keyifsizim. Özür dilerim. Kötü bir gün geçirdim. Ve sebepsiz yere yere düşüp ölmek ruhsal durumuma hiç yardımcı olmadı."

Trajen onu omzundan alkışladı. "Sorun değil, *Drey*. Bana ihtiyacın olursa buradayım." Tereddüt etti. "Ushara'yı tekrar içeri almadan önce seni bir konuda uyarmam gerektiğini hissediyorum."

"Ve bu?"

"Önümüzdeki hafta sonunda UTC'nin yıllık toplantısı var. Bu yıl burada, istasyonda ev sahipliği yapıyoruz."

"Evet, tamam...?" Sesinin kesilmesine izin verdi, bunun kendisini neden ilgilendirdiğini ya da Trajen'in bu konuyu neden bu uygunsuz zamanda gündeme getirdiğini bilmiyordu.

Sanki şu anda umurundaymış gibi. "Ryn Cruel'i tanıyor musun?"

Ryn, Darling Cruel'in büyük üvey kardeşi olduğundan ve babaları hayattayken Caron'daki kraliyet sarayında yaşadığından, Jullien onunla birlikte çok sayıda etkinliğe katılmıştı. Ancak Jullien'in Andarion olduğu ve birkaç yaş büyük olduğu göz önüne alındığında, birbirleriyle hiç arkadaş olmamışlardı. Ryn'in birlikte koştuğu insanlardan oluşan bir ekibi vardı ve Jullien'e olan tek ilgileri bir espri konusu olarak kalmıştı.

"Yıllar içinde yollarımız birkaç kez kesişti." "Seni görür görmez tanıyacak kadar mı?"

Jullien yüzünü buruşturdu. Bunu söylemek zordu. Ryn'in kraliyet ahbabları, fazla kilolu olduğunda ona yeterince sataşmışlardı, ancak Ryn hiçbir zaman onların zulmüne gerçekten katılmamıştı. Bir ya da iki kez, onları durdurmaya bile çalışmıştı. Ancak bununla birlikte, Ryn çoğunlukla Jullien ve Andarion kraliyet ailesiyle her türlü temastan kaçınmıştı.

Ancak Ryn'in küçük kardeşi Darling başka bir hikâyeydi. Jullien ve Darling birbirlerini iyi tanıyorlardı ve yıllar boyunca birkaç kez karşı karşıya gelmişlerdi.

Yani...

"Belki."

"O zaman dikkatli olmalısın. Annesinin VA'sı ve ölümcül koruyucusu olarak her zaman onun için gözcülük yapar. Dahası, bazen Darling de onlarla birlikte oluyor. Darling'in onunla birlikte katılmasının üzerinden birkaç yıl geçmesine rağmen

-Birkaç yıl önce Ryn ile araları biraz bozulmuştu ama Darling'in gelmesi duyulmamış bir şey değil, özellikle de amcasıyla kavga etmişse."

"Not edildi."

"Ve..." Trajen etkili olması için durakladı. "En çok tetikte olmanız gereken kişi Venik."

"Malys yüzünden."

Trajen başını salladı ve Jullien'in duymayı beklediği son ismi söyledi.

"Hauk yüzünden."

"Hauk?"

"Evet. Fain Hauk onun sağ kolu. Hauk bir Rogue's Canting altında uçuyor olsa da, Braxen Venik onun Tavali babasıdır ve Ven'e son derece sadıktır. Hauk onun saha amirali olarak görev yapar ve bu gibi durumlarda her zaman yanındadır. İkinizin arasında husumet olduğunu biliyorum. Bu yüzden onlar buradayken dikkat çekmemenizi istedim. Hauk'un bir Haydut olarak herhangi bir Ulusa bağlı olmaması gerektiğinden, Ven'den ve özellikle de sadakati konusunda şüphelenmelerini önlemek için Danlar ve Hintolardan uzak durduğunu özellikle not edin. Yani resmi olarak bizimle değil, bölgede hayalet gibi dolaşıyor olacak. Onu koylarda ya da barlarda göze çarpmamaya çalışırken bulabilirsiniz."

"Ama toplantılarda değil."

"Kesinlikle. Ryn için de aynı. Onlar hakkında bir şey bildiğimden haberleri yok. Özellikle de kapalı oturumlara katılmalarına izin verilmediği için. Ryn genellikle etrafta ya da gemisinde takılır. Fain için de aynı şey geçerli. Aslında, Danimarkalılar onun varlığından bile haberdar değiller. Hintoların da bildiğinden emin değilim. Hauk'un profili bu kadar düşük. Ama *seni görürse*-"

"Beni hemen tanıyacak ve kıcıma tekme basacak... Darling gibi." Jullien, Darling'i fazla çaba harcamadan alt edebilirken, Fain her iki şekilde de gidebilirdi. O eski bir Andarion Ring şampiyonuydu.

Jullien bir melez olduğu için Ring maçlarına girmesi yasaklanmıştı - Açık ligde bile - ama Fain'in savaşa ele avuca sığmayacağını bilecek kadar dövüştüğünü görmüştü. Jullien ondan korkmuyordu. Sadece iş başa düşerse, Fain'in kolay bir zafer olmayacağı ve muhtemelen eski bir Andarion tiziranının sonu olabileceği gerçeğine saygı duyuyordu.

Fain kesinlikle onun boğazını için motive olacaktı.

"İki gün burada kalacaklar. Arkanızı kollayın." Bununla birlikte Trajen odadan çıktı.

Jullien ilginç bir olayı düşünürken kaşları çatıldı Nyran'ın "buluşmaları" sırasında atladığı bir bilgi. Fain *aynı zamanda* Porturnum Ulusu'nun bir üyesiydi.

Nyran ile.

Bu nasıl işe yaradı? Aile toplantılarında eğlenceli olmalı.

Hauk, Nyran'ın babasının sağ kolu olarak mı hizmet ediyordu? Ve Fain, Jullien'in testislerini bir tepside almak için adam öldürecek olsa da, Nyran'ın için yapacaklarının yanında bu hiçbir şeydi.

Özellikle de ...

Kapı açıldı ve Ushara endişeli bir kaş çatmayla odaya koşarken düşünceleri bölündü. "Jules?"

Kız kendini yatağa, onun yanına atarken onu kendine doğru çekti. "Hey, bebeğim." Kız hıçkıra hıçkıra ağlarken onu öptü. "Şşş, bu da ne?"

Onu karnından vurdu. "Bir daha sakın ölme! Beni ölümüne korkuttun."

"Ow!"

Anında pişman oldu. "Seni incittim mi?"

"İyi hissettirmedim." Kırgın bölgesini ovuşturdu. "Özür dilerim."

Bir anda oda kız kardeşleri, annesi, Vasili, Davel ve Axl'la doldu ve içeri girerek onun hayatta olduğundan ve nefes aldığından emin oldular.

Jullien onların hızlı sorularını zar zor takip edebiliyordu.

"Lütfen," dedi Ushara ellerini havaya kaldırarak. "Zavallı bebeğin başını ağrıtıyorsun. O iyi."

Mary yatakta onun yanına oturdu. "Tüm ilgiyi seviyorsun, *Koca Drey*. Kabul et."

Alnında ateş olup olmadığını kontrol edebilmek için Ushara'yı zorla yataktan kaldıran Mary'ye güldü. "Ushara nasıl? Gerçekten mi?"

Kız kardeşine doğru yüzünü buruşturdu. "Günün büyük bölümünde ayağa kalkmaması gerekiyor. Doktorun emri. *Ona göz kulak ol.*"

"Mary!" Ushara'nın nefesi kesildi.

Oxana, "Sen de öylesin," diye araya girdi. "Bilmesi gerekiyor."

Ryna Mary'yi çekerken Jay onu yatağa doğru itti. "Oturması gereken kişi Ushara. Sen değil."

Axl kız kardeşlerine homurdandı. "Tanrım, her zaman evime dalmadıkları için çok mutluyum. Buna nasıl dayanıyorsun, m'drey?"

Bu yorum, o ve Mary arasında annelerinin ayırmak zorunda kaldığı şakacı bir tokatlaşmaya yol açtı. Jullien gülümsemekten kendini alamadı. Altaan soyunun en küçüğü olan Axl nadiren tek kelime konuşurdu. Çabalamaya değmeyeceğini ve zaten kavga etmeye deecek kadar önemli bir şey söylemediğini iddia ediyordu.

Kardeşiyle arasına biraz daha mesafe koyan Davel alnını kaşıdı. "Pekâlâ, barış için herkesi dışarı çıkaracağım. Jules, dinlen. Bu işin bütün yükünü ben çekmeyeceğim. Ayağa kalkar kalkmaz bunu seninle paylaşmayı planlıyorum."

"Teşekkürler, Dav. Kürek kemiklerimin arasına yerleştirdiğin bıçak için bir seri var mı?"

"Hayır, ama... üç hafta içinde yapmam gereken başka bir yasal iş var. Ve bunun için en iyi sikime ekibimde ihtiyacım var."

Ushara blasterını çıkardı ve kardeşine doğrulttu. " yapma." Axl onu etkisiz hale getirdi. "Hey, bu ne zaman şiddete dönüştü?"

"Kocama bakın. Birkaç gün önce kardeşin onu itirazlarıma rağmen buradan sürükleyerek çıkardı. Ve eğer kardeşiniz onu tekrar buradan çıkarmaya çalışırsa anında geri dönecektir."

"Evet, doğru. Hatırladığım kadarıyla protesto eden Dagger'dı ve sen de gitmesini sağla." Axl patlayıcıyı Jullien'e uzattı. "*Drey*, onun öfkesini kıskanmıyorum."

" değil. Benimkini kıskanmıyorum."

"Bu konuda şaka yapmıyor." Davel grubu dışarı çıkardı.

Vas kıs kıs gülerken yanına geldi ve Jullien'e kurabiyelerinden birini ikram etti. "Eve döndüğüne sevindim, Paka. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Ona sarıldı.

"Pekala, Veevee. Ev ödevlerimiz var. Onları biraz dinlendirelim ve işimiz bittikten sonra kontrol ederiz." Kitari onu odadan dışarı çıkardı ve kapıyı kapattı.

Ushara kaşlarını çatı. "Duyduğum senin bağlantın mı?"

"Evet." Komodinin üzerinden aldı ve Nyran'ın Eriadne ile bir restoranda çekilmiş fotoğrafını görmek için açtı. Kılık değiştirmiş bir haberin içinde gelen imalı tehdit karşısında gözleri karardı.

"Ne oldu?"

Buna tepki vermeyi reddeden Jullien, haberi hemen sildi. "Sadece bir haber. Önemli bir şey değil." Onu kollarının arasına aldı ve güvende olmasının verdiği sıcaklığın tadını çıkararak ona sarıldı.

Beni rahat bıraksan iyi edersin, seni küçük pislik. Şu anda bir Fyreblood ile oynuyorsun. Ve Jullien ona Samari intikamının zenginliğini salmak üzereydi. Nyran, Jullien'in son birkaç yılda ne kadar değiştiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama öğrenmek üzereydi.

Jullien şimdiye kadar onları yalnız bırakmış ve kaçmıştı. Geçmişin geçmişte kalması için onlara bolca zaman vermişti.

İntikam, kaçınılmaz olarak yavrularını yiyen zalim bir annedir. Trisani bu konuda haklıydı, özellikle de ne zaman bırakacağınızı bilemediğinizde.

Ushara tırnaklarını göğsündeki ve karnındaki kıllarda nazikçe gezdirirken gözlerini kapatıp nefesini sertçe içine çekti. Nedense bu kıllar onu büyülüyordu ve adam okşamalarından sertleşip çılgına dönene kadar saatlerce bu kıllarla oynardı. Özellikle de dudaklarıyla ve diliyle ısırp alay ettiğinde.

Kadın göbeğinin etrafında daireler çizerken dudağını ısırdı. "Bunu yapmaya devam edersen annen ve Vas'ın kulağını çekeceğim."

Onun çenesini şakacı bir şekilde ısırdı. "Özür dilerim. Seni çok özledim." "Sadece dört gündür yoktum."

"Beş. Ve sonsuzluk gibi geldi."

Gülümseyerek onu öptü. "Senden uzakta geçen bir dakika sonsuzluk gibi geliyor." Ushara gülümsemesine karşılık verdi ama yine de onun kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu. Gözlerinin arkasında daha önce olmayan bir gölge vardı. Jullien musallat olan bir hayaletle birlikte geri dönmüştü. O korkunç bir şey olmuştu.

Ve bu sadece onun dayacağı değildi.

Ne olduğunu bilmiyordu. Ama onu bulacaktı. Öyle ya da böyle, onu tekrar güvende hissettirecekti.

Ve eğer ailesi şüphelendiği gibi ona zarar vermeye çalışıyorsa, her birinin işini bitirecekti.

Hayal edilebilecek en kanlı şekilde.

* * *

Porturnum gemileri körfezlerine inerken Jullien kaşlarını çattı. Malys hiçbir yerde görünmüyordu. Nyran da öyle. Ama Fain oradaydı, tam da Trajen'in tahmin ettiği gibi. Venik'in gözcüsü olarak önce bir avcı uçağıyla inmişti.

Gizlenmeye dikkat eden Jullien, Sheila'nın ofisinin sığınağından onu izledi. Fain okula birlikte gittiği çocuktan çok farklı görünüyordu. Hâlâ Andarion savaşçılarının saç örgülerini takıyordu ama artık yarısı ağartılmıştı. Yüzündeki Hauk savaş boyası yerine Tavalı işaretleri vardı.

Ama en ilginç iz, Fain Hauk'un sol kolunu boydan boya kaplayan Batur dövmesiydi. Tuhaftı çünkü Merrell ve Chrisen, Fain Hauk ailesinden mirastan mahrum edilmeden önce Fain'i Galene Batur'la olan yeminini bozmaya zorlamışlardı. Fain'in neden Batur ailesinin soyunu koluna taktırıp ona sonsuz saygı gösterdiğini Jullien'in anlayabilmesi mümkün değildi.

Öte yandan, Fain Galene'i her zaman sevmiştir. Güzelliği ve zarafeti göz önüne alındığında, Jullien onun bağlılığını anlayabiliyordu. Galene ona karşı hiçbir zaman nazik olmamış olsa da, Nyk, Dancer ve Fain'e karşı çok şefkatli davranmıştı.

Kardeşinin hayatını kurtarmak için ondan vazgeçmek Hauk'u öldürmüş olmalıydı. Ve eğer Fain, Merrell Fain'i evden ayrılmaya zorladıktan sonra Galene'nin oğlunu doğurduğunu öğrenirse ...

bedelini Tophet ödeyecekti.

Tabii ki, Fain'in bu olay üzerine mızrağa takacağı ilk kişi *onun* kellesi olacaktı. Yine de...

Jullien Sheila'nın masasına gitti ve bu yeni bilgiyi kendi yararına kullanmanın en iyi yolunu düşünürken biraz araştırma yapmaya başladı. Evet, Fain söz konusu olduğunda tehlikeli bir durumdaydı.

Ama Nyran'ınki daha iyi değildi.

İntikam kılıcına dikkat edin, çünkü kılıcın ön tarafı kadar arka tarafı da keskindir. Görme yetisinden yoksun olduğu için vurduğu şeyi görmez, neden olduğu acıyı hissetmez. Çektiği kanın her zerresinin tadını alır ve daha çok, daha çok, daha çok ağlar. Bir kez başladığında, iştahı doyumsuz hale gelir. Bu yüzden o kabzayı kavramadan önce iki kez düşünün ve elinizi, onu kullanan kişiyi olduğu kadar onu yere sermesi gereken kişiyi de vurması muhtemel bir kadere kilitlenmiş bulun.

Trisani'nin uyarısı aklından geçerken başını salladı.

Siktir et. Günün sonunda, o bir Andarion'du ve barış kılıcı taşımıyorlardı.

Doyumsuz Savaş Kılıçları taşıyorlardı.

Ve Nyran'ın boğazına kadar sokmayı planlıyordu. Eski Andarion deyişine göre, *sıcak dökülen kan intikamı kemikleri yakar ama soğuk servis edilen kan intikamı en hırpalanmış ruhları bile yatıştırır.*

Trisani ulusal bayrağının, başının üzerinde tek bir "Sevgilim" yıldızı olan düz beyaz bir alanda uçuşan mavi barışçıl bir kuş olmasının ve Andarion bayrağının, imparatorlukları saldırıya uğrarsa güç ve birlik sözü olarak kan kırmızısı bir alanda duran siyah-beyaz bir Savaş Kılıcı olmasının bir nedeni vardı. Üç orijinal ırkı temsil eden iki siyah ve bir kırmızı şeride sahip olsa da - kanatlı, kara yürek ve fyreblood- bunlar savaştan kan bağlarını simgeleyen dikey kırmızı şeride karşı birleşmişlerdi.

Elbette, teoride, Andaria'nın beyaz ve siyah olan bir "barış" bayrağı vardı. Ancak bu bayrak sadece büyükelçiler, kraliyet ailesi ve diplomatlar tarafından belirli görevlerde kullanılıyor ve Andarion topraklarında nadiren görülüyordu. Jullien ilk gördüğünde bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü - babasının halkının annesinin ırkıyla alay etmek için yaptığı bir şey. Gerçek olduğunu anladığında sersemlemiş ve sessizliğe gömülmüştü.

Bu da onu asıl sorusuna geri getirdi.

Nyran nasıl oluyor da Porturnum'da Fain'le birlikte yaşıyor ve oradaki varlığını gizli tutabiliyordu? Eğer Fain kendi bölgesinde bir Anatole görürse, hiç tereddüt etmeden ve sonuçlarını umursamadan onu öldürürdü.

Bazen en bariz şeyler göz önünde saklanır. Düşün, aptal.

Parisa neden bir Tavalı ile yatağa girsin ki? Kuzenini tanıyordu. Ne kazanmayı umuyor olabilirdi ki? Parisa bir oyun planı olmadan hiçbir şey yapmazdı.

Bir şeyleri kaçırıyordu...

Hayal kırıklığına uğrayan Jullien, daha fazla gemi inerken ayağa kalktı. Biri Ryn'in olacak olan *Cruel Victory* idi.

"Şimdi benim için çalışmayı yeniden mi düşünüyorsun?" Sheila ofisine dönüp adamın hırpalanmış yüzüne bakarken sordu.

Jullien hafifçe morarmış dudaklarına dokunurken güldü. ". Hatırladığım kadarıyla senin için çalışırken ben de epey hırpalanmıştım."

"Evet, ama size hamur işleri getirdim." Elindeki çuvalı ona uzattı. "Ve kahve."

Çapkınca sırtarak fincanı ondan aldı. "Öyle yapıyorsun, *mia müra*. Teşekkürler."

Onun yanından geçip masasına doğru ilerlerken kolunu sıktı. "İlginç bir şey bulabildik mi?"

"Hayır. Aynı eski bok." Ryn'in ekibinin rampadan inişini izlerken yemek için bir hamur işi çıkardı. Tuhaf bir gruptular. Wasturnum mürettebatı ona Tavalı korsanlarından çok birlikte okula gittiği bir grup prensi hatırlatıyordu.

"Bütün Wasturnumlar sümüklü sürtükler mi?"

Sheila güldü. "Bunu fark ettin, değil mi? Evet, öyleler. Ve bunlar sadece erkekler. Aslında, onlar limandayken Ekselansları Kıymetli Kargo'yu görmeyeceksiniz bile. Onlar buradayken gemisine kapanmış olacak çünkü biz halktan insanlarla kaynaşamayacak kadar iyi biri."

"Ekselansları Kıymetli Kargo?" "Ryn

Dane? Bu onun kod adı." Jullien güldü.

"Ciddi misin?"

"Yüce Majesteleri değil. Onu ben ekledim. Ama evet. Değerli Kargo."

"Nedenini sormalı mıyım?"

"Annesinin ona davranış şekli. Aslında, sanırım hala anne sütüyle besleniyor. Yemeklerden sonra küçük pisliğin geçirdiğini gördüğümü biliyorum."

Jullien hâlâ gülerek kahvesini içti. "Sanırım bu konudaki yargımı saklı tutacağım."

"ol. Onun ikimize de yetecek kadar göt olduğuna karar verdim."

"Siz bunu yaparken ben de gemim üzerinde çalışacağım. Bana herhangi bir şey için ihtiyacın olursa, beni nerede gizlenirken bulacağını biliyorsun."

"Peki. Beni o pisliklere terk et."

Jullien dışarı çıkarken yorum yapmadı ve hem Fain hem de Ryn'e göz kulak olduğundan emin oldu. Ushara ona, yüksek amiraller için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için liderlerinden bir veya iki saat önce varacaklarını söylemişti. Konaklama ve güvenlik memnun olduklarında, HAP'lara iniş için işaret vereceklerdi. Ancak ilginçtir ki, VA'lar birbirleriyle ya da diğer Ulusların HAP'larıyla asla etkileşime girmezlerdi. Şüphe uyandırmamak ya da haklarında dedikodu yapılmasına neden olmamak için birbirlerinden uzak dururlardı.

Hiçbir zaman çapraz tozlaşma olmadı.

Ushara ve Jüpiter nadir bir istisnaydı ve bunun tek nedeni Jüpiter'in bir kez onarım için buraya inmek zorunda kalması ve mümkün olduğunca çok kişiyle arkadaş olmak istemesiydi. Çünkü... şey, o Jüpiter'di. Ve görünüşe göre, dostluk onun yuvarlanma ve uçma şekliydi.

Trajen zihin okuyabildiği için konuda endişelenmiyordu.

Jullien gemisine doğru ilerlerken, sol tarafında hafif kapüşonlu bir figür gördü. Hemen şüphelenerek elini blasterına götürdü, peşinde bir suikastçi olmasını bekliyordu.

Ancak figür ona doğru hiçbir hareket yapmadı ve ne yaptığıyla en ufak bir şekilde ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Kadın ya da erkek, duran şey dışında her şeyden habersizdi.

Gölgelerde kalarak, *Cruel Victory*'nin küçük kargo kapısına gelene kadar duvarı gözden geçirdi. Orada, bir bağlantı çıkardı ve bir şeyler yazdı.

Bir an sonra, kapak açılarak kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına bakınan gergin bir Ryn Cruel ortaya çıktı.

Mutlu bir çılgılık atan figür kollarına atladı. Jullien'in ağzını açık bırakacak kadar sıcak bir öpücük verirken, kapüşonu parlak kıvılcı saçlarını ortaya çıkarmak için geri düştü.

Ryn gülerek onu gemisine çekti ve kapağını hızla kapattı, sıkıca kilitledi ve silahlandırdı.

Peki o zaman...

Jullien şimdi Ryn'in onlar buradayken neden hava almaya çıkmayacağını biliyordu. Tahminini kaçırmadıysa, o küçük kırmızı kafa Mack Hinto'ydu.

Jüpiter'in kız kardeşi.

Önümüzdeki iki gün boyunca onunla karşılaşma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ryn, Jüpiter ve Gadgehe'den kaçmakla o kadar meşgul olacaktı ki, *bu* izinsiz giriş yüzünden taşaklarına sahip olacaktı.

Aniden bir gölge düştü.

Jullien döndü ve blasterini çekti, ancak ellerini havaya kaldırdığında Jüpiter'in bok yiyen sırtışıyla karşılaştı.

"Seni korkutmak istememiştin, benim büyük Andarion dostum. Kalbini bağla

Aşağı, *Cade*. Hayal kurmanı böldüğüm için özür dilerim."

Silahını kılıfına sokan Jullien güldü. "Evet, doğru. Ben sadece düşmanlarımdan yıkıcı bir intikam almayı planlıyordum. Bilirsiniz... her zamanki gibi." Jüpiter'i kucaklamak için kendine çekti. "Şimdiden burada olduğunu fark etmemiştim."

"Biraz önce geldim ve kayınbiraderinizi koyda gördüm. Seni nerede bulabileceğimi söyledi. Uğrayıp sana bir merhaba diyeyim dedim. Bakalım arka bahçenizde başımıza ne işler açabiliriz."

"Buraya sadece ekibinizle mi geldiniz?"

"Kız kardeşim ve ekibi benimle geldi. söndü ama buralarda." "Evet.

Eminim görmesi gereken bir *Değerli Kargo* vardır."

Jüpiter yüksek sesle inledi. "Ah, sevgili tanrılar... biliyor musunuz?"

Jullien, Jüpter'in yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce duraksadı. "Biliyor musun?"

Yüzünü buruşturan Jüpter ona içeri girmesini işaret etti.

"Sana güvenebilir miyim?" "Elbette."

"Bu büyük bir sır, *Cade*. Eğer söylersen öğrenirim. Ama madem biliyorsun, benim hakkımda kötü şeyler düşünmeni istemiyorum Mack. O ve Ryn evli. Ama kimse bilmemeli, özellikle de babamız. Öğrenirse çıldırır."

"Ciddi misin?"

Başını salladı. "On sekiz yaşından beri birlikteler. Bana sorarsanız, onu dürüst bir kadın yapmasının zamanı gelmişti. Piçin parmağına yüzük takması uzun sürdü. Onu şimdiye kadar öldürmediğim için şanslı."

"Bu gizlilik neden?"

"Aziz Hestia Günü'nü neden kutladığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Birlik'in Tavali'nin dört ayrı şirkete bölünmesini ve artık kendimizi tek bir ulus olarak adlandırmamamızı talep etmesinden sonra Tavali Uluslarını tek bir UTC'de yeniden birleştirdi."

"Doğru, ama Aziz Hestia'nın bunu neden yaptığını biliyor musun?" Jullien başını salladı.

"Hayır. Pek sayılmaz."

Jüpter iç çekti. "Bir zamanlar Hestia Waring sizin Gorturnum Ulusunun HAP'ıydı ve Wassie'lerle toprak için sürekli savaş halindeydiler. Bazıları onun Wasturnum Ulusu'nun VA'sı ve varisi olan Isiah *Dane*'in peşine düştüğünü ve onu babasına karşı kullanmak için baştan çıkardığını söylüyor. Diğerleri ise tanıştıkları andan itibaren onu sevdiğini söylüyor. Her nasıl başladıysa, birbirlerine aşık oldular ve iki ulusu birleştirdiler. Dane, oğulları ve mürettebatıyla birlikte Birlik'ten kaçıp Septurnum Ulusu'ndaki atalarından birinin yanına Güvenli Liman'a sığınana kadar her şey yolunda gidiyordu. Moglidice Hinto onları katletti ve Hestia Waring-Dane de bunun için onu acımasızca katletti. İki yüz elli yıl boyunca Hinto ismi tüm Tavali kayıtlarından yasaklandı ve Ulusumuz bu eylemden dolayı korkunç bir şekilde cezalandırıldı. Bu yüzden diğer üç Ulus tarafından hala pek güvenilmiyoruz. Yani... UTC iki yüksek rütbeli memurun oğullarının ve kızlarının birlikte olmasından hoşlanmıyor. Bir Hinto ve Dane'in evlenmesi..." Yüzünü buruşturdu. "Biraz skandal. Gördün mü? Babam dehşete düşerdi. Leydi Tavali'miz Hermione Dane'in biricik oğlunun gidip bir Hinto'yla evlendiğini öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini kimse bilemez. Hiçbirimiz o patlamada etrafta olmak istemeyiz."

"Anladım ve bunu mezara götüreceğim."

"İyi erkek. Şimdi beni günaha sok, kardeşim. Çünkü karşı koyamadığım tek şey bu."

Ama Jullien onunla birlikte körfezden çıkarken, iki çekici Porturnum dışısıyla birlikte duran Jay ve Ryna'ya rastladılar. Onlarda çok tanıdık bir şeyler vardı.

Ryna onu tanıştırmak için yanına çağırdığında Jullien nedenini anladı.

"İşte orada. Jules, gel Venik'in kızlarıyla tanış. Vyra ve Lyssa. Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Gerçekten mi?"

Ryna gülerek başını salladı. "Kardeşlerinden biriyle eski arkadaş olduğunuzu ve onlara sizinle ilgili pek çok güzel hikâye anlattığını söylediler. Anlaşılan okula birlikte gitmişsiniz?"

Ryna'nın kibar sözleri kanını dondurdu. Yine de iki Venik'in solgun gözlerindeki spekülatif parıltı kadar değil, onu çok dikkatle inceliyorlardı.

Lyssa, "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum... Dagger," dedi.

Jullien bunun dostça bir alışveriş olmadığını hemen anlayan Jüpiter'e öfkeli bir bakış fırlattı. Nyran Korılın'u fena halde kışkırtıyor ve savaş halindeki iki Andarion erkeğinin arasına girmemesi gerektiğini bilmesi gereken masumları bu işe bulaştırıyordu.

Ama o kadar aptallarsa...

"*Kara Dul*'un mürettebatı siz misiniz?" Jullien gülümsedi.

"Öyleyiz." Vyra kız kardeşine baktı. "Neden sordunuz?"

"Kafamda doğru mürettebatı doğru gemilerle eşleştirdiğimden emin oluyorum, özellikle de şu yeni modellerde. Bugünlerde devreleri çok huysuz. Ne zaman içine bir kurt düşeceğini asla bilemezsin. En olmadık zamanda sıkışıp donuyor. Bu yüzden onları uçurmuyorum. Korkunç derecede güvenilmezler. Tanıdığım bazı aile üyeleri gibi. Piçler hiç beklemediğiniz anda size sırt çevirirler. Kendi kışkırtılarını kurtarıırken sizi ortada bırakırlar. Neye inandığınızı dikkat etmelisiniz. Ve savaşmak için kimi seçtiğinize."

Lyssa, Jullien'in *diğer* anlamını yakaladığında çenesini kaldırdı. "Porturnum bu şekilde çalışmaz. Aile aileyi destekler. Her zaman."

"mi?" Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Ciddi ciddi

bu ifadenin doğruluğunu tekrar düşünün. Zira bunun aksini gösteren çok sayıda kanıtım var."

Ryna ve Jay'e baktı. "Yine de ailenizden sadakat mi bekliyorsunuz? Ne tür bir ikiyüzlü başkalarını bu kadar yüksek standartlara tabi tutar?"

iharet ettiklerin? Bıçaklamadığın kimse kaldı mı?" "Hey şimdi!" Jay tersledi. "Kardeşimize hakaret edemezsin."

"Neden olmasın? Az önce bizi tehdit etti."

Ryna Vyra'ya doğru ilerledi ama Jullien onu yakaladı ve geri çekilmeye zorladı. "Yapma. Bırak gitsin."

"Onu dinle Fyreblood," diye tükürdü Vrya. "Ve sözlerimizi bir kenara yaz. Kızını kurtarmak için kendi ikiz kardeşini hapse attı. Kendi kuzeninin boğazını çıplak elleriyle kesti ve hamile baldızını kuduz bir psikopatın ellerine itti. Sence değişti mi? Değişmedi. Değişemez. Bir lorina beneklerini değiştiremez."

Bu sefer Jullien onlara doğru gitti. Ve Jory onu durdurdu.

Ama Jullien, Jory'nin gözlerinde kendisinden şüphe eden ve o sürtüklerin söylediklerine inanan gölgeyi görmeden önce değil. Daha mı kötüydü? Bunu Jay'ın gözlerinde ve Ryna'nın yüzünde de gördü.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hâlâ değersiz bir pislikti. Hiç kimse geçmişinde yaptığı hataları unutmamasına izin vermeyecekti. Nyran ve büyükannesi yaşadığı sürece de.

Onun için asla huzur olmayacaktı. Ve ait olduğu bir eve sahip olmasına asla izin vermeyeceklerdi. Er ya da geç, diğer her şeyi aldıkları gibi bunu da ondan çalacaklardı.

Çoktan başlamıştı.

Tanrılar bana yardım etsin, ikinizi de öldüreceğim. Öyle ya da böyle, bu işi bitirecekti.

Ve onları.

BÖLÜM 22

Ushara, Jullien ve kardeşine ters ters baktı. "Bunu düşündüğünüze bile inanamıyorum. Ne zaman dışarı çıksa sonu kötü bitiyor."

Jullien ona en çekici sırtışını yaptı. "Bu sefer ben kışkırtıyorum Bu. Unira'yla birlikte *Pet Hate*'i test etmek için küçük bir çalışma." "Neyi?"

Unira güldü. "Eski *Stormbringer*'ım. Dagger onarımları bitirdiğinde, *m'tana* hanım gemimin adını *Pet Hate* olarak değiştirdi."

Ushara kaşlarını çatı. "Neden?"

"Bir gün yöneteceğim bir şey için uygun bir isim gibi göründü, tabii vatandaş olabilirsem."

Mary arkasından geldi ve ona kardeşçe sarıldı. "Bırak onu, otoriter pantolon. Senin için onun küçük sevimli poposunu örtmek üzere hepimiz onunla birlikte dışarı çıkıyoruz. Düğün gecesine giden bir Vistan bakiresinden daha fazla koruması var."

Ushara güldü. "Teşekkürler, Kabus."

"Sorun değil." Rahibeye sırtı. "Bu hafta sonu günah çıkarmam gerekecek, değil mi?"

"Sizin için bir randevu ayarlayacağım."

"Lanet olsun."

"Ekstra uzun bir tane."

Mary acı dolu bir inilti çıkardı.

Davel ona, "Birkaç saat gerekiyor," diye hatırlattı. "Bunu sen de biliyorsun." "Biliyorum. İyi o zaman." Ushara iç çekerek Jullien'i öptü.

"Lütfen dikkatli ol." "Olacağım."

"Tamam." Onu tekrar öptü. "Ne kadarlığına ?" "Üç gün."

İçini bir korku kapladı. Üç gün içinde kocasının başının ne kadar belaya girebileceğini bilemezdi. En güvenli yerlerde bile bela aramak gibi korkutucu bir yeteneği vardı. "İrtibatta kalın."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Midesi bulanarak onların gemilerine binmelerini izledi.

Asla bir üs pozisyonu almamalıydım. Gemi komutanı olarak kalsaydı, onlarla birlikte uçabilirdi. Ama Vasili'yi büyütmek için karada kalabilmek amacıyla VA görevini kabul etmişti. Onun tek ebeveyni olarak, herhangi bir nedenle onu terk etmek zorunda kalmayacağından emin olmak istemişti.

Şimdi berbat oldu.

Kalbi ağırlaşmıştı, onlar gidene kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra ofisine döndü ve herhangi bir yerde, herhangi bir gezegende veya ileri karakolda güvenliklerini tehdit edebilecek bir şey olmadığından emin olmak için haberleri açtı.

Ve *hiçbir şey* demek istemedi.

Ama Andarion haberlerini açtığında, kesinlikle önemli bir şeyler oluyordu. Andarion İmparatorluğu'nda bir gün sonraydı ve büyük bir doğum günü kutlaması için şenlikler tüm hızıyla devam ediyordu. Vatandaşlar, müziğin çaldığı ve geçit töreninin yapıldığı süslü caddelerde sıralanmıştı. Yürüyüşe katılanlara bakarak bunun Cairistiona için olduğunu tahmin etti.

Ta ki her asılan afişleri görene kadar. Tahrs Nykryrian için.

Bu söz yüzüne bir tokat gibi çarpınca çenesi gevşedi. "Bekle bir dakika..."

Eğer Nykryrian'ın doğum günüyse, Jullien'in de öyle olmalıydı. Ne de olsa onlar ikizdi. Jullien'e göre sadece birkaç dakika arayla doğmuşlardı.

Neden gitmeden önce bundan bahsetmedi ki?

Yine de Jullien doğum günü hakkında tek kelime etmemişti. Doğumuyla ilgili en genel şeyler dışında, belirli bir tarihten, hatta yılın hangi zamanında doğduğundan hiç bahsetmemişti.

Suçluluk duygusu onu parçaladıkça midesi küçüldü.

Ona randevuyu sormayı bile düşünmedim. *Lütfen bana daha önce böyle olmadığımı söyle.*

düşüncesiz ...

Masasına gitti ve onun dosyalarını çıkardı.

Listede doğum tarihi yoktu. Bu yüzden Andarion kayıtlarına baktı ama onların tamamen silinmiş olduğunu hatırladı. Hiçbir kayıt dosyası kalmamıştı. Kütüphane kartı bile yoktu.

Nykryrian'inkini takip etti ve yeterince emin oldu, Ogronios'un on altıncısı, *Bugün* onun doğum günüydü. Neredeyse bir yıl önce, onun doğum gününden sadece birkaç gün sonra tanıştıklarını fark ettiğinde gözleri doldu.

Zihninde, Jullien'in o gün nasıl görüldüğünün bir görüntüsünü gördü.

Açlıktan ölmüş. Paçavraya dönmüş. Yarı ölü ve kanamalı. Ölümcül ve çaresiz.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyordu. Gerçi Jullien hâlâ geceleri uyumakta zorlanıyordu ve kendi hazırlamadığı yemekleri yemiyordu. Sırtını açık kapılara ya da kameralara dönerek de oturmuyordu.

Aşırı dikkati devam etti. Paranoyası da öyle. Evet, tamam, bazı açılardan hiç değişmemişti.

Ama sarılmayı öğrenmişti. Ve ona güveniyor gibiydi. Onun ve Vas'ın arkadaşlığını arıyordu ki bu onun için muazzam bir şeydi.

Hatta bazen canını sıkan şeyler olduğunda içine kapanmak yerine konuşurdu.

Yine de doğum günü hakkında tek kelime etmedi.

Bir yanı, dönüşü için ona büyük bir doğum günü partisi vermek istiyordu. Ailesinin meşhur olduğu türden bir parti. Ama bu konuda daha fazla düşündükçe, onun her büyük aile toplantısında nasıl olduğunu hatırladı. Toplantı boyunca hep bir köşede dururdu. Nadya ve kız kardeşleri ona takıldıklarında onlarla, Vasili ve Davel'in oğlu ve kızıyla iletişim kursa da, böyle bir etkinlikte gerçekten rahat görünmüyordu. Daha çok dışıya gitmiş de ağrı kesici ve novokainin son partisi de bitmiş gibiydi.

Hayır, içine kapanık Jules ezici bir kutlama istemezdi. Çok daha samimi ve anlamlı bir şey isterdi. Uzun zamandır gecikmiş bir şey.

* * *

"Bizi öldürteceksin. Ve bunu yapmana izin verdiğimi öğrenirse, bu sadece küçük kız kardeşim için geçerli."

Jullien, dolaptan bir çarpışma kaskı alırken Davel'in korkunç ses tonunu duymazdan geldi. "Acil bir durumda gelmem gerekirse diye hazırda bekle. Bu kendi iç huzurum için yapmam gereken bir şey."

"Güzel. *Cald cadaire*."

Jullien Andarion'un düşüncesini takdir etti, çünkü alabileceği tüm şansa ihtiyacı olacaktı.

Başka bir şey söylemeden avcı uçağına tırmandı ve havalandı. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda söylediğinden çok daha fazla gergindi. Nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bulacağı şey.

Ama denemek zorundaydı.

En iyisini umarak, Jullien avcı uçağını Eris'in en eski limanına yönlendirdi. Yeni gözlerini test etme ve stralen'in normal Ixurian Andarion nüfusuyla ne kadar iyi çalıştığını görme zamanı gelmişti.

Eris'e iner inmez kokpiti açtı ve aşağı indi. İniş pistinin CP'si onu sorguya çekmek için geldi ama neyse ki rüşvet Andaria'da hâlâ işe yarıyordu.

Sahte kimlik bilgileri de öyle.

Jullien yakasını kaldırdı ve sokağa doğru ilerlerken derin bir nefes aldı. Beş yıldır evine gitmemişti. Tylie'nin onu dışarı attığı ve Kelsei'nin onu vurup neredeyse omurgasını parçaladığı gecedan beri.

Buraya bir daha gelmeyeceğine yemin etmişti.

Lanet olsun sana, Nyran.

İşler kesinlikle değişmişti. Sadece Nyk'ın doğum günü kutlaması için sokaklardaki hareketlilik yüzünden değil. Modalar çok daha az kısıtlayıcıydı. Askerleri o kadar ağır silahlı değildi ve vatandaşlar çok daha mutlu görünüyordu.

Ayrıca istediğinden çok daha fazla dikkat çekiyordu.

Bundan rahatsız olan Jullien güneş gözlüklerini çıkarıp taktı ve kalabalığa karışmak için elinden geleni yaptı. Eski drenaj borularının bir zamanlar büyükannesinin muhafızlarının cesetleri bodrumdan çıkarıp görünmeden imha etmelerine izin verdiği nehre doğru sürüklendi.

Şimdi aynı borular, Nyk ve annesinin bundan haberi olmaması ve boruları yok etmemiş olması koşuluyla, saraya özel girişine izin verecekti.

Umut ve dua ederek, eski, paslanmış boruları bulana kadar nefesini tuttu. İnanılmaz bir şekilde, borular tamamen sağlamdı. Anlaşılan annesi ve kardeşinin vörgäte'nin varlığından haberleri yoktu. Şanslılarmış. Annesi küçük bir kızken annesini *hiç* kızdırmamış olmalıydı.

Jullien kokuşmuş, pis boruların içinde süründü ve yavaşça büyükannesinin özel zindanına doğru ilerledi. Tiksintiyle dudağını kıvrarak el fenerini yaktı ve eski anılar kanlı bir intikamla geri dönerken bir ürpertiye bastırdı. Buraya geri dönmekten nefret ediyordu. Ama Tanrılara şükür paranoyası yüzünden bir gün kanıta ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Tecrübeleri ona bunu ailesinin ulaşabileceği hiçbir yerde tutmamasını öğretmişti. Birinin tesadüfen bulup onu dışarı çıkarabileceği herhangi bir yerde.

Safra, acı ve uzun zamandır tatmadığı güçlü bir öfkeyle boğulurken, sonunda vörgäte'ye girdi ve burada sayısız kez kalması için özel olarak ayrılmış olan hücreye yöneldi.

Hâlâ kanıyla süslü olan küçük hücrenin kapısından içeri girdiğinde, acı dolu anılardan oluşan bir dalga ona o kadar güçlü çarptı ki, bir an için onunla birlikte batabileceğini düşündü. Nefes alış veriş i zorlaşt ı ve bir an için yeniden o çocuk oldu. Umutsuzlukla geçen onca yıl. Korku ve dehşet dolu yıllar.

İstenmeme hissi. Sevilmeme. Hiçbir şeyi hak etmemek, hatta şefkati ya da merhameti bile.

Lanet olsun, bu saçmalığın peşini bırakması için daha kaç yıl geçmesi gerekiyordu?

İğrenerek, bunu düşünmeyi reddetti. Ya da onları. Artık bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Hepsi geçmişte kalmıştı.

Ushara'yı düşün. Vas.

Bebekler...

O şimdiki zamandı. Bu bok çukuru değil. Ama bu onun bile düşündüğünden daha zordu. Lanet olsun.

Yavaş ve rahat nefes alarak komodinin yanında yere diz çöktü ve küçük bir saklanma yeri kazdığı alt kısmındaki tuğlaları kaldırdı. Bir zamanlar burada sakladığı çipleri gizlemek için hayatını ve uzuvlarını riske atmıştı.

Ve bir an için kendini yeniden bir çocuk olarak görebildi, onların zulmünün acısının kalbinde ve kulaklarında çınladığını hissedebildi. Akı başında kalmasına yardımcı olması için *JULLIEN INDURARI* kelimelerini pençeleriyle defalarca kazdığı duvarlara bakarken gözyaşları boğazını yaktı.

Yardı mı olmadı. Pek yaramadı.

Tek istediği bir günlük huzurdu. Bir aile üyesinin ona ulaşması ve nezaket göstermesi. Bir parça şefkat ya da ilgi.

Hiç .

Gözlerini fırçaladı ve hayatından bir dakika daha çalmalarına izin vermeyerek boğazını temizledi ve fişleri cebine soktu. Olabildiğince hızlı bir şekilde, varlığının her zerresiyle nefret ettiği delikten çıktı.

Düşünmeden ve çok üzgün olduğu için tünellerde yanlış bir dönüş yaptı ve çıkması gereken nehrin yanı yerine sarayın içine çıktı.

Kahretsin!

İçgüdüsel olarak eski yatak odasına doğru yöneldi. *Bu* o kadar da kötü olmazdı ama kapı arkasından kilitlenmişti ve kraliyet muhafızlarının başının kapısının hemen dışında olduğu için bu taraftan tünellere girmenin hiçbir yolu yoktu. Ve diğer tek erişim noktası Tadara'nın yatak odasının içindeydi.

Evet.

Annesi ya da çalışanlarından biri, yatak odasına girip oradaki kapıdan geçecek olsa kesinlikle fark ederdi.

Bunu yüz­süzce söylemekten başka çaresi olmadığından, başını dik tuttu ve en iyi kraliyet havasını takınarak sarayın önüne doğru ilerledi.

"Affedersiniz?"

Titana rael ...

Dişlerini gıcırdatan Jullien, Kelsei'nin derin ve düşmanca sesini duyunca içten içe ürperdi. Ona doğru hafifçe döndü ve kendisini tanımaması için dua etti. "Evet?"

"Kimsiniz ve burada ne işiniz var?"

"Tur grubumdan ayrıldım. Sadece onları bulmaya çalışıyorum."

Bakışlarını ona dikti. "Adın ve kastın nedir?" *Kahretsin*. Gerçekten küstahlaşma zamanı.

Ve son derece aptalca.

Gözlüğünü indirerek ona stralen gözlerini gösterdi ve yalanına doğruluk katacak olan kolundaki dövme­yi gizlice ortaya çıkarmak için kolunu geriye attı. "Ben bir Savaş Hauk'uyum, belli ki. Buradan gitmek istememin bir başka nedeni de bu. *Mu* Ger Tarra bunun eğlenceli olacağını düşündü ama ben bunu rahatsız edici ve zevksiz buluyorum. Bu yüzden bana en yakın çıkışı gösterebilirseniz, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Kelsei rahatladı ve aslında nazik davrandı. Vay canına. Daha önce onun yüzünde sürtük olmayan bir ifadeye hiç tanık olmamıştı. Aslında oldukça güzeldi. Tylie'nin ona bu kadar bağlı olmasına şaşmamalıydı. Aradaki çekimi şimdi anlamıştı. "Boyuna, posuna ve arabana bakınca anlamalıydım. Ordudan ayrılmanıza ne sebep oldu?"

"Merrell Anatole," dedi kuzenini bir mekiğin altına atarak, çünkü Merrell tek başına Haukların çoğunu donanmadan kovmuştu. Ve her Anatole ve Hauk bunu biliyordu.

"Eğer kötü anılarınızı canlandırdıysam özür dilerim, Gür Tana."

Jullien, önlerindeki koridora giren Tylie ile kelimenin tam anlamıyla yüz yüze geldiklerinde konuşmadı.

Orospu çocuğu, bugün bir fırsat yakalayamaz mıyım?

"Nerelerdeydin, Kels? Bana lazım-" Tylie'nin cümlesi Jullien'i görünce durdu. Kaşlarını çatı. "Seni tanıyor muyum?"

Kelsei hoş bir şekilde gülümsedi. "O bir Savaş Hauk'u. Bir tur grubuyla geldi ve kayboldu. Ona çıkışı gösteriyorum."

Tylie başka bir şey daha söyledi ama Jullien ona dikkat etmiyordu. Oğullarından birini kucağına almış olan Nyk'a bakıyordu.

Belli ki hamile olan Kiara üstlerindeki sahanlıkta yürüyordu. Kolunu Nyk'ın koluna dolamış olan anneleri, kardeşi ve Kiara ile gülüşüp şakalaşıyordu. İşte şimdi Jullien'in cidden onsuz yapabileceği bir tekme vardı.

Ne oldu? Tanrılar bugün çok mu sıkıldı?

O anda, ailesinin ona attığı her bir reddi ve tokadı hissetti. Hepsini birden. Onu nefessiz bırakan ve başını döndüren büyük bir kasırga gücüyle vurdular.

Zayıf ve .

Hepinizin Tophet'e

kadar canı cehenneme!

Bana da lanet olsun.

Geri çekilme ihtiyacı duyarak arkasını dönmeye başlamıştı ki, bakışları bir hizmetçiye takıldı.

Hayır, bir hizmetçi değil. Etrafındaki her şeye karşı çok dikkatliydi. Çok yırtıktı. Ve bıçakları gizlemek için özel olarak yapılmış kayan topuklu botlar giyiyordu. Suikastçılar, seaxlar ve Tavalı tarafından kullanılan türden botlar. Son beş yıldır kaçmakta olan Jullien, kalabalıkta onun gibi piçleri fark etmeyi iyi öğrenmişti.

Bugün hedef kendisi olmasa da, suikastçının büyük olasılıkla ailesi yüzünden dikkati dağılmış olan Nykyrian'ın peşinde olduğunu biliyordu.

Jullien bir an bile düşünmeden canavara doğru koştu ve onu yakaladı. Suikastçı bir blaster ile geldi. Ve bunu yaptığında, onu korumak için hareket eden odadaki üç arkadaşını ortaya çıkardı.

Nykyrian annesi ve karısını güvenli bir yere götürürken, Jullien ilkini etkisiz hale getirdi. Blaster'ı elinden çekip aldı, sonra da onu bayılttı. Jullien sonuncuyu vururken muhafızlar diğer ikisine ateş etti.

Sonra hızla silahını bıraktı ve kimsenin niyetini yanlış anlamaması için ellerini havaya kaldırdı.

"Sorun yok!" Kelsei muhafızlara bağırdı. "Saldırının geldiğini gören oydu. Onu vurmayın!"

Jullien merdivenlerden aşağı koşan ayak seslerini duydu. Sesi duyunca midesi bulandı. Yukarı baktığında Nyk'ın doğruca kendi pozisyonuna doğru geldiğini gördü.

Tylie'nin aksine, kardeşi aptal değildi. Nyk onu kesinlikle teşhis ederdi.

Jullien en yakın kapıya doğru fırladı ve bloklar boyunca koşmayı bırakmadı.

Ta ki yanları çok ağrıyıp nefes alamaz hale gelene ve kimsenin onu takip etmediğinden emin olana kadar. Ancak o zaman yavaşladı ve tekrar nefes alabilmek için başladı.

Dışarı çıkabildiğine şükrederek dövüşçüye doğru geri döndü.

* * *

Jullien eve vardığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Ushara ya da Vas'ı uyandırmamak için olabildiğince sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtı.

Ama kapıyı kapatıp kilitledikten sonra arkasını döndüğünde donup kaldı. Ushara kanepede, Vasili, Nadya ve kız kardeşlerinin onun için hazırlamış olması gereken kocaman bir DOĞUM GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN pankartının altında uyuyordu. Vasili ve Nadya, üzerinde Nadya'nın bir başkasının yardımıyla yapmaya çalıştığı *Mutlu Yıllar* yazısı bulunan düzensiz bir pastanın yanında yere kıvrılmışlardı. Ayrıca pastadan Nadya büyüklüğünde bir ısırik alınmıştı.

Boğazı düğümlendi, Ushara'nın yüzündeki saçları geriye doğru taramak için yavaşça odayı geçmeden önce hızlıca fotoğraflarını çekti.

Bir uyandı. "Hey, bebeğim."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Görünüşe göre biri meşgulumuş."

Yüzü pembeleşti. "Sana sürpriz yapmak istedik. Uyuyakaldığımıza inanamıyorum."

"Kesinlikle şaşırdım. Çok güzel."

Gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu. "Neden bana doğum günün olduğunu söylemedin?"

Umursamazca omuz silkti. "Benim için hiçbir zaman çok önemli olmadılar. Ben büyürken annem hasta olduğu için kimse benimkini kutlamadı. Yorum yapmadan gelip gittiler."

Ona kaşlarını çatı. "Hiç parti vermedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bu." Ona gülümsedi. "Açık ara favorim."

Yüzünü ellerinin arasına aldığı anda ifadesi ağlamaklı bir hal aldı. Bıyıklarını şakacı bir şekilde kaşadı. "En azından bu sefer eve sağ salim döndün."

"Yaptım. Bak, beni gözünün önünden ayırabilirsin." "*O kadar* ileri gidebileceğimi sanmıyorum."

Jullien onu yatak odasına götürmek için kucığına almaya başladığında yere bir şey düştü. Onu yerden aldı ve kaşlarını çatı. "Nedir bu?"

"Hediyen."

Küçük kutuyu açtığında, üzerine Samari ailesinin sembolleri kazanmış siyah bir alyans buldu. Gördükleri karşısında gözyaşlarına boğuldu. "Bu inanılmaz."

"Bunu bir müzayede evinde buldum. Aslında senin gre paran Adron Samari'ye aitti. İçine bak."

Jullien kabartmayı görebilmek için eğdi. Sözcükleri okuduğunda, karşısındaki kadına duyduğu ezici sevgi ve minnettarlığın şiddetiyle boğazı düğümlendi.

KITRÍEWE GEVYLHYT YVONA HÆFRE STRADA ROWGH FAUR LORINAS
SĀLBATIC GEVAAR PRAEGU.

Eski bir Andarion deyişiydi: Gerçek *aşk her zaman vahşi lorinaların bile avlanmaktan korktuğu yollardan kendine yol bulur.*

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Onun saçlarını hafifçe çekiştirirdi. "Şey... her zaman bana dün neden Andarion sarayında olduğunu açıklayarak başlayabilirsin."

Çenesi şok içinde gevşedi. "Ne?"

"Ben aptal değilim, Jules. Bir suikast girişimini durdurmaya yardım eden gizemli Hauk kahramanı hakkındaki haber akışını gördüm. Görüntüler bulanık olsa da, kocamı gördüğümde tanırım. Şimdi, bana gerçeği söyleyebilirsin ya da herkesin gemilerindeki kayıtları alabilirim. Bu işe yaramazsa kız kardeşimi sorgularım ve yumurta gibi kırılır. Mary benden korkuyor."

Kalçalarının üzerine oturdu. "Shara-"

"Sen kayıpken ailenle ilgili bir şey olduğunu biliyorum. Her ne ise, yardım edebilirim. Ama bana güvenmek zorundasın. Yalnız değilsin, Jules. Artık değilsin. Senin için buradayım."

Korku ve öfke içinde yırtılırken gözlerini kaçırdı. "Bu o kadar kolay değil, Shara. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun."

"Ve ailemi korumak için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok, buna sen de dâhilsin." Adamın elini tuttu ve karnına götürdü. "Çocuklarının doğumunu görmek için burada olmanı istiyorum. Daha da ötesi, onları büyütmemeye yardım etmeni istiyorum. Ama başımıza ne geleceğini bilmezsem sana yardım edemem, kendimi ya da Vas'ı koruyamam. Beni gerçekten seviyor ya da bana saygı duyuyorsan, neler olup bittiği konusunda dürüst olacak kadar bana güvenmelisin."

Kadın haklıydı ve o da bunu biliyordu. Ama bu çok zordu.

Shara'nın ellerini kendi ellerinin arasına alarak onları tuttu ve kelimeler boğazında düğümlendi. "Seni kaybedemem, Shara. Bu hayatta sahip olduğum tek şey sensin."

Yüzüğünü alıp parmağına geçirirken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Ve sen benim kalbimsin."

Başını sallayarak elini dudaklarına götürdü ve öptü, ardından daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak için kendini zorladı.

Ona tüm gerçeği söyleyeceği konusunda güveniyordu. "Nyran, Braxen Venik'in piç oğludur."

Çenesi gevşedi. "Ne?"

Jullien yorgun bir iç geçirdi. "Akraba olduklarını hiç bilmiyordum. Vasili'nin sırt çantasına parmağını yerleştiren oydu. Her yerde casusları var. Görünüşe göre annesi öldükten sonra babasıyla birlikte saklanmaya gitmiş ve Merrell ile Chrisen Halka'da Talyn Batur tarafından öldürülmüş. Andaria'dan ayrıldığımda, Talyn'in daha sonra öldürdüğü iki kardeşiyle birlikte hapisteydi. Babası ya da Tavalı kardeşleri kaçmasına yardım etmiş olmalı. Buraya geldiğimde, onlar aracılığıyla beni buldu."

"Ne istiyor?"

"Ona ve Tavalı kardeşlerine Trajen'i devirmeleri için yardım etmemi." Çenesi yine düştü.

"Sakin ol. O pislik için Trajen'e zarar vermeye hiç niyetim yok. Nyran'a güvenilmeyeceğini çok iyi biliyorum. Ama... Tavalı olarak buraya gelip gidebilir. Porturnum'daki kardeşleri gibi. Onları istasyondan men edemeyiz."

"Hayır. Peki neden Andaria'ya gittiniz?"

"Kendimi korumak için sakladığım bazı dosyaları aldım. Kaydedilmiş konuşmalar. Bazılarını yıllar önce büyükannemi devirmek ve Talyn'i kurtarmak için WAR'a teslim etmişim. Ama şimdiye kadar kopyalarını almamıştım. Diğerlerini sadece ben biliyordum. Nyran ve kardeşlerinin Hauk ailesine karşı entrikaları. Bunları ona karşı kullanmayı düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Fain Hauk'un aynı zamanda Porturnum Tavalı olduğunu öğrendim. Nyran'ın oğlunun kendisinden saklanmasına yardım ettiğini öğrenirse, onu benim için öldüreceğini düşünüyorum."

"Peki bu seni Hauk'un nereye koyuyor?" "Muhtemelen

Nyran'ın yanındaki mezarda." "Kabul edilemez."

Jullien ellerini çenesine sürterken iç çekti. Onun neyle karşı karşıya olduklarını anlamasını sağlamak zorundaydı. "Bebeğim, dinle. Kuzenimi tanıyorum. Eğer bunu yapmazsam, sevdiğimiz her şeyin peşine düşecek. O senin anlayamayacağın kadar deli."

Ushara onun gözlerinde ilk kez gerçek bir korku gördü. Tüm bu olanlarda sırt çantasından daha fazlası vardı. Jullien'in geçmişinde derin ve karanlık bir şey. "Sana ne yaptı?"

Gözleri yaşlarla doldu, ama onları hızla kırptırdı. "Oraya gitmeyeceğim. Ruhumun bir dakikasına daha sahip olamayacaklar. Geçmişte onları durduramadım. Senin geleceğine sahip olmalarına asla izin vermeyeceğim. Ya da benimkine."

"Sen kafayı yemeden önce, sana sahip olmadığın bir bilgi vereyim. Venik, Fain Hauk'un sahibidir. Bir Rogue olmasına rağmen, Fain Venik'e karşı gelemmez. Neden ya da ne için bilmiyorum. Ama sana söylüyorum, ilişkilerinde gerçekten garip bir şeyler var. Eğer Nyran Venik'in oğluysa, Ven onu her şeyiyle koruyacaktır ve Hauk da Ven ne derse onu yapacaktır."

"O zaman ben ne yapacağım?"

"Kuzenini içeri çekeceğiz. Onu tuzağa düşürüp boğazını keseceğiz. Burada. Babasından uzakta. Ama bunu birlikte yapacağız."

Jullien gülerek dizlerinin üzerinde yükseldi ve kızın yüzünü avuçlarının içine aldı. "Kana susamış Pavakahira'ma sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

Ellerini karnında gezdirmek için gömleğini kaldırırken çenesini ısırды.

"Susadığım tek şey kan değil."

Nefesini sertçe içine çekti. "Basha

Dagger?"

Jullien, Nadya'nın uykulu sesini duyunca Ushara'dan uzaklaştı. "Hey, mia."

Yerde tökezleyerek adamın göğsüne yaslandı. "Mutlu yıllar." "Teşekkür ederim." Ama çoktan yeniden uykuya dalmıştı.

Ushara uyuyan kıza bakmak için omzunun üzerinden eğilirken onun kulağına güldü. "Seni çok seviyor. Şimdiden tüm aileye, yeterince büyüdüğünde kaptanı olmanı ve onu vatandaşlık için eğitmeni istediğini söyledi."

"O zamana kadar kendiminkini elde edersem, *bu benim için* bir onur olur. Gerçi bu hızla gidersem, hala onun altında eğitim görüyor olabilirim."

Ushara güldü.

Nadya'yı kucağına alarak misafir odasına götürdü ve Ushara Vasili'yi uyandırırken onu yatağına yatırdı. Jullien, Vas'ı yatırma işini devralmak için tam zamanında dışarı çıktı.

Nadya gibi Vas da hâlâ halsizdi. "Seni taşımamı ister misin, *Luden*?" Vas tökezleyerek odasına girip yatağının üzerine düşerken başını salladı.

Jullien onu yorganın altına soktu ve Vasili'nin yüzündeki sıkıntılı ifadeyi fark ettiğinde ışıkları söndürmek üzereydi. "Neyin var?"

Yorulduğunda Ushara'nın kine acayip derecede benzer bir şekilde gözlerini ovuşturarak Jullien'e kaşlarını çatı. "Annem ve Oxana bugün kreş için bir şeyler sipariş etmeye başladılar."

"Öyle mi?"

"Sadece düşünmemi sağladı."

"Ne hakkında?"

Vas bakışlarını battaniyeye sardığı eline indirdi. "Erkekler için mi yoksa kızlar için mi hazırlamaları gerektiğini tartışıyorlardı. Şimdiye kadar bunu gerçekten düşünmemiştim ama sonra düşündüm ve ben..." Gözlerinden yaşlar süzülürken dudaklarını büzdü. "Bebekler doğduğunda beni artık eskisi gibi sevmeyeceğini biliyorum."

"Oha!" Jullien odaya geri adım atarken tersledi. "Ne?

Bu da çıktı?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Üvey çocuklar hakkında herkes böyle der. Senin kanından oğlun olmadığımı biliyorum. Ve-"

"Tam orada dur." Jullien kollarını Vasili'nin her iki yanına dayadı ve ona baktı. "*Mi tana*, seni bu kadar sevmeyeceğimi bir nanosaniye bile nasıl düşünebildin? Erkek, kız, mutant tavşan, umurumda değil. Annen bana ne hediye ederse etsin seveceğim, ama sen her *zaman* sevmeme izin verdiği ilk çocuğum olacaksın."

Vas gözlerini devirmeye başladı, ama Jullien çenesini yakaladı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Beni dinle, *akam*. Babalar normalde oğullarına hayat verirler. Sen, Vasili, bana benimkini verdin. Bunu anlıyor musun? Sana bakmadığım ve bana verdiğin her şey için büyük bir sevgi ve minnettarlık hissetmediğim tek bir günümün geçtiğini mi sanıyorsun?"

Şefkatle Vas'ın gözyaşlarını sildi. "O gün o barda ölüyordum. Bir saat daha yaşayamazdım. Şimdi *senin* sayende bir evim ve inanılmaz bir ailem var." Çenesine vurdu. "Ve ona her beni mutlak bir babalık gururuyla dolduran en inanılmaz oğlum. Seni seviyorum Vasili. Gerçekten seviyorum."

Jullien botundan bıçağını çıkardı. "Ve eğer seni rahatsız eden kansa..." Bıçağı avucuna dayadı ve kesti, sonra Vasili'nin elini aldı ve onunkinde daha küçük bir kesik açtı. İkisini bir araya getirerek kanlarının birbirine karışmasını sağladı. "İşte şimdi. Sen benim kanımdansın. Benim gerçek oğlumsun."

Vas hıçkırarak ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Seni seviyorum, Paka."

"Seni de seviyorum. Başka kaç oğlumuz ve kızımız olursa olsun. *Seni* her zaman seveceğim. Ve sen her zaman benim ilk çocuğum olacaksın." Onu başından öptü.

Vas geri çekildiğinde Jullien onun gözlerindeki karanlık gölgeyi gördü. "Aklında başka ne var?"

Sesini fısıltıya indirmeden önce kapıya baktı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Tabii ki."

Vas tekrar konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Babamın öldüğü gece, neredeyse beni öldürüyordu."

Jullien dondu kaldı. "Ne?"

Başını salladı. "Bunu hiç kimseye söylemedim. Lütfen Matarra'ya söyleme. Bu yüzden uzun süre konuşmadım. Neden bu kadar uzun süre içime kapandım. Paran'ım bana bir blaster doğrulttu ve beni öldürmekle tehdit etti. Bunlar babamla ilgili son hatıralarım. Bu yüzden seni barda kurtardım. Çünkü benim için ayağa kalkman için hiçbir neden yoktu. Ama yaptın. Öz babamın yapmayı reddettiği şeyi yaptın."

Jullien, Vas'ın Trajen'in çocuktan silmek istediği anıya hâlâ sahip olmasına sessizce lanet okudu. "Kimsenin seni incitmesine asla izin vermeyeceğim, Vas."

"Biliyorum. Ve benim paka'm olduğun için mutluyum."

Jullien onu yatağına yatırmadan önce tekrar kucakladı ve ışığı söndürdü.

Dürüst olmak gerekirse, onu en çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu. Vas'ın o geceyi hatırlamaması gerektiği halde hatırlaması mı, yoksa Trajen'in güçlerinin Trajen ve diğer herkesin sandığı kadar iyi işlenmemiş olması mı?

Bu, korkusuz liderlerinin yenilebileceği anlamına geliyordu. Bu alanda herhangi bir hırsı olduğundan değil. Tam tersine.

Ve bahsetmişken...

Trajen koridorda onu bekliyordu.

Jullien onu görünce hemen geri çekildi. "*Sizi* buraya neyin getirdiğini sormalı mıyım?"

"Elbette. Beni görevden almayı planladığını duydum. Bu yüzden seni öldürmeye geldim."

BÖLÜM 23

Jullien geri çekildi, dövüşmeye hazırды.

Trajen bir kahkaha patlattı. "Vay canına... beni ciddiye aldın. Lanet olsun evlat, gerçekten de ciddi güven sorunların var."

"Titana tu, tu cocúpün caxam-"

"Hey şimdi, ol. Amiral yardımcımı o ağızla öptüğüne inanamıyorum. Bir şaka yüzünden neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

Jullien ona ters ters baktı. "Seni vurmadığım şanslısın."

"Evet. İyi ki karım kapıdan girdiğinde seni silahsızlandırıyor. Aksi takdirde duvardaki lekeleri temizliyor olacaktı ve ben de yine arkadaşsız kalacaktım. Gerçi aramızdakinin dostluk olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim... çünkü benim dostluğum olmayalı çok uzun zaman oldu ve senin de bu konuda hiçbir deneyimin yok."

"Evet ve neden yalnız bir canavar olduğumu anlamaya başlıyorum. Senin gibi arkadaşlar mı? Onlara ihtiyacım yok."

"Ah şimdi, bu çok incitici. Dikkatli ol yoksa karın bizi öpüşüp barışmaya zorlar."

"Burada neler oluyor?" Ushara onlara katılırken kaşlarını kaldırdı. "Kavga eden iki küçük çocuk gibisiniz. Sizi ayırmam mı gerekiyor?"

Trajen ellerini ceplerine soktu. "Arkadaşını kızdırmaya çalışıyordum ama çok kötü bir ruh hali içinde. Beni kuduz aşısı ve ağızlık getirmem konusunda uyarmalıydın."

Jullien sinirli bir şekilde homurdandı. "Her zaman kötü bir ruh hali *içindeyim*. Uğraştığım tüm mürettebatın, intikamcı bir tanrıya adak adayan korkmuş köylüler gibi masama şeker bıraktığını fark etmedin mi?"

"Biliyor musun, Sinirli Kaltak Sendromu için ilaçlar yapıyorlar. Belki de bu konuda bir doktora görünmeyi düşünmelisin?" Trajen, Jullien'in gözlerini devirmesine neden olan bir kahkaha tonuyla konuştu. "Madem bunu söylüyorsun, Sheila da bana bundan bahsetti. Kendisi de size hamur işleri ve kahveyle saygılarını sunuyor, ki bu da onun büyüleyici

Kişilik *sizinki* hakkında çok şey söylüyor. Her neyse-" Trajen Ushara'ya bakarken boğazını temizledi. "-Beni çukurumun derinliklerinden mi çağırdınız, hanımefendi?"

Oturma odasını işaret etti. "Size önerdiğim şey yapılabilir mi?"

Trajen yolu gösterdi.

"Hayır." "Neden hayır?"

"O bir melez. Evrende ona dokunacak bir doktor yok. Genetiğinin buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ya da herhangi bir komplikasyon olursa onun için ne yapacağımızı."

Jullien, ikisinin de kendisini dahil etmeyi uygun görmediği, vücudu ve sağlığı hakkındaki bu yeni tartışma hattını merak ederek aralarında baktı. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Ushara seni bir Rogue yapmak istedi. Canted vatandaşı olmadığın sürece bunu zaten yapamayız. Ayrıca-" Trajen dikkatini Ushara'ya geri verdi. "-zihinsel olarak istikrarlı, iyi ayarlanmış Rogue'ların hayatta kalma istatistiklerinin zayıf olduğunu biliyorsun. Kaptan Happy oradayken bunu gerçekten göze almak istiyor musun?"

Jullien ona müstehcen bir hareket yaptı.

"Ve böylece IBS ile ilgili daha önce belirttiğim husus, çocukça bir neşeyle usulüne uygun olarak gösterilmiş oldu."

Ushara onları yerinde tutmak için çabalarken ikisini de görmezden geldi. Bazı günler Trajen'in VA'sı olarak yaptığı iş daha çok kalabalık kavşaklarda ADD'li sincapları gütmeye benziyordu. Ve Trajen sincapların kralı olabilirdi. "Peki ne yapacağız?"

"Bir önerim var, ama sen-" Trajen ona sert bir bakış attı. "-Bundan hoşlanmayacaklar. Jules'umuzun bundan daha mutlu olacağından emin değilim."

"Ne?" diye sordular hep bir ağızdan.

"Teterrimous."

Kaşlarını çattı. "Tanrı seni korusun." Trajen ona homurdandı.

Ama Jullien onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Teknoloji *bizdeydi*. Unutmayın, uzay yolculuğunu, Verkehrrs'i, yapay zekayı, galaksiler arası iletişimi, modern robot teknolojisini ve zamanda yolculuğu icat edenler Tris'lerdi. Biz sadece teknolojiye sahip değildik. Teknolojiyi mümkün kılan teknolojiyi de biz yaptık."

Ushara konuşmalarında tamamen kaybolduğunu hissetti. "Hangi özel teknolojiden bahsediyorsun? Bunu hiç duymamıştım."

Jullien dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu ve düşünürken başparmağıyla bıyıklarını okşadı. "Bilinci makinelerle birleştirmek."

Şimdi kafası daha da karışmıştı. "Yapay zeka mı demek istiyorsun?"

Trajen başını salladı. "Jullien'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım neden bahsettiğimi anladı. Gerçi nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü bugünlerde teknolojimizi kimin alacağı konusunda acımasız bir gardiyan tutuyoruz. Ve bunu nasıl yapacağını, hatta böyle bir şeyin var olduğunu bilen bir düzineden daha az kişi kaldı."

Jullien elini yüzünden çekti. "Jüpiter Hinto. Gemisi onunla çalışıyor, değil mi? Bu şekilde uçuyor."

Trajen başını salladı.

"*Aptallar Gemisi* ile ilgili tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum... Peki tüm bunlar neleri içeriyor? Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Güçlerimizle, ve *ben* bunu yapamam. Ama kimin yapabileceğini biliyorum." Ushara korkudan midesine kramplar girerken dudağını ısırды. "Güvenli mi?"

"Eğer Jullien eğitimden geçer ve söyleneni yaparsa, evet. Ama karşı koyar ve dinlemezse, beynini kızartıp onu bitkisel hayata sokma ihtimali her zaman var."

Onun sözleriyle alay etti. "O zaman bu bir seçenek değil."

"*Tam olarak* ne yapıyorlar?"

Ushara öfkeli bakışlarını manyağa çevirdi. "Hayır, Jules, kulağa hoş gelmiyor."

"Shara..."

Ona hırladı. "Kendinle tanıştın mı? Kimseye itaat etmeyecek ve ne derlerse karşı çıkmayacaksın. Sırf onlar söyledi diye yapmayacaksın. Sen isyan etmek için yaratılmışsın. Kendine yardım edemezsin."

Trajen Jullien'in sorusunu yanıtlarken onun yorumuna cevap vermedi. "Yapmaları gereken küçük bir implant var. Çip takmaya benziyor ama vücudunuzla etkileşime girmeyecek. Beyninizdeki elektriksel uyarıları güçlendirerek belirli cihazlarla iletişim kurmanızı sağlayacak ve geminize kablo bağlamanız gerekecek. Bunu bir ağ sinyali gibi düşünün."

Dudağını ısırıp Ushara başını salladı. "Onun zarar görmesini istemiyorum, özellikle de bu zarar kendi huyu ve ağzıyla kendisine verebileceği bir zararsa."

Jullien ona alaycı bir bakış attı. "Sağ ol canım. Desteğin için minnettarım."

Onun bakışlarına kısasa kısasla karşılık verdi. "Sanki bilmiyorsun da. Bunu ilk itiraf eden sensin."

Trajen güldü. "Peki Nyran senden tam olarak ne yapmanı istiyor?"

Jullien bağlantısını teslim etti. "Görüşmeler istiyor ve benden istediği şeyler yalnız gitmemi gerektiriyor. Yanımda koz olarak kullanabileceği başka birini istemiyorum. Ayrıca, burada beni izlediğini iddia ediyor. Bu yüzden kime güveneceğimi bilmiyorum."

Trajen bağlantıyı Ushara'ya vermeden önce Nyran'ın mesajlarını okumak için birkaç dakika harcadı. "O haklı. Jullien'in takım çalışması konusunda biraz daha fazla şey öğrenmesi gerektiği konusunda seninle hemfikir olsam da, tek başına hareket etmenin de bir yeri ve zamanı var. O da bu olabilir. Ama benim önerdiğim şey onunla uzaktan birlikte olmamızı sağlayacak. Hala noktayı yönetebiliriz. Tek çözüm bu, gerçekten."

Tekrar konuşmadan önce Nyran'ın kendilerine yönelttiği tehditleri okuması için Ushara'ya bir an verdi. "Ve bir şeyi açıklamama izin verin.... Bu benim için de kolay değil. Hem geçmişimden bir parçayı hem de kimseye açmayacağıma yemin ettiğim birini size emanet ediyorum. Bu adımı hafife almıyorum. Jullien'e sadece ihanetin bedelini bildiği için güveniyorum. Ve ikiniz de buna nasıl tepki vereceğimi biliyorsunuz."

"Gidecek başka yerim de yok." Trajen homurdandı. "İşte bu var."

Ushara bağlantıyı kapattı. "hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum." Trajen derin bir iç çekti. "Ama gerekli olduğunu düşünmeseydim bunu önermeyeceğimi biliyorsun. Bunu teklif edeceğim başka hiç kimse yok. Ve hiç kimseyi kastetmiyorum."

Ushara ters gidebilecek her türlü olumsuz senaryoyu düşünürken gözyaşlarına boğuldu. Hayatının, olasılıklara meydan okuyan ve asla gerçekleşmemesi gereken felaketler konusunda bir vaka çalışması olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Ne sürecek?"

"Yaklaşık iki saat. Ama eğitim birkaç ay sürecek. Bunun için uzakta olması gerekecek."

Ve bu da acıttı.

Jullien onun elini tuttu. "Bebekler doğduğunda senin için burada olacağım. Tophet ya da Korılon'a gelin, hiçbir şey beni sizin yanınızdan ayıramaz."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve Trajen'in bakışlarını kararlılıkla karşıladı. "Ona bu yapıldığında orada olmak istiyorum."

"Shara-"

Elini Jullien'e doğru kaldırdı. "Bundan vazgeçmeyeceğim. Eğer aptallık edeceksen, bunu desteklemek ve işler ters giderse seni yenmek için orada olmak istiyorum."

Jullien onun elini kaldırdı ve öptü. "İşte aşık olduğum akıllı başında, mantıklı kadın. Onun mantıklı sesini duyduğuma sevindim."

Trajen yine güldü. "Siz ikiniz biraz dinlenin. Bu fikre Ushara'dan daha az sıcak bakacak biriyle temas kurmam ve bunun için onu yere yatırmam gerekiyor. Bu yüzden ayrılmamız birkaç gün sürecek."

"Peki ya Nyran?" Jullien sordu. "Şüphelenmesini önlemek için ona bir şey söylemem gerekiyor."

"Onu oyalamak için verebileceğin bilgilerim var. Bağlantınıza göndereceğim."

"Teşekkürler."

Başını eğdi. "Oh-ve, Shar? Kız kardeşlerinin daha önceki bilgece sözlerine aldırma. İçgüdülerinle hareket et. Bu çocuk odası için iyi olacak. Bebekler buna bayılacak." Sehpanın üzerindeki boya kartlarından birini ona doğru itti ve kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldu.

Aşağı bakıp Trajen'in hangi kartı seçtiğini görünce gözleri doldu.

"Kızlarımız olacak." Umutsuzca istediği açık pembe boya örneğini kaldırdı ama kız kardeşleri henüz renk seçmek için çok erken olduğu gerekçesiyle ortalığı ayağa kaldırmıştı. "Umarım gönlünüzde bir erkek çocuk yatmıyordur."

Jullien başını salladı. "Senin sayende zaten harika bir oğlum var. Tek istediğim fasulyelerimizin sağlıklı olması. Başka hiçbir şey benim için önemli değil."

Ushara ayağa kalktı ve Jullien'in elini çekiştirerek onu yatak odalarına götürmesine izin verdi. "Trajen'i aradığım için bana kızgın değilsin, değil mi?"

Kaşlarını sert bir ifadeyle birbirine yaklaştırdı. "Beni korumaya çalışacak kadar sevdiğin için sana asla kızmam. Birinin beni önemsemesini bir ömür boyu bekledim."

Bu sözler onun kalbini kırdı. Ve onun yolculuğuyla ilgili bir şeyi fark etmesini sağladı.... "İyi misin? Tekrar eve dönmek zor olmalı."

"Orası hiçbir zaman benim evim olmadı. Sadece bir zamanlar yaşamak zorunda bırakıldığım yerdi."

Bu sözler karşısında sessizce ırkilirken, onun kuru ses tonunun gizlediği acıyı biliyordu. Çocukluğunun geçtiği ev hakkında böyle hissetmeyi hayal bile edemezdi. Çok büyük olmamasına ve artık kişisel eşyalarının çoğunu barındırmamasına rağmen, orada olmak yine de içini ısıtıyordu. Tüm vücuduyla sarılmak gibi. Manzaralar. Kokular. Burayla ilgili her şey onu rahatlatıyor ve geçmişindeki en mutlu anıları geri getiriyordu.

Ama sonra, Jules hiçbir zaman kendi ailesinin bir parçası gibi hissetmemişti. Ona hiçbir zaman o sıcaklık ve güvenlik hediyelerini vermemişlerdi. Sevgi ve kabul görme hediyelerini.

Ve ona hiçbir zaman ailelerinin bir üyesi gibi davranmadılar. Hayatı boyunca dışlanmıştı. İstenmeyen bir yabancı.

"Onlardan biri seni gördü mü?"

Acı acı güldü. "Aslında teyzem ve ortağıyla bir konuşma yaptım. Kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

Şaşkınlık içinde çenesi düştü. "Ciddi misin?"

"Evet. Tylie bilseydi beni hemen tutuklardı.

Kelsei beni tekrar vurabilirdi."

Onu nasıl tanıyamadılar? O kadar da değişmemişti. Ama yine de onu hiç umursamamışlar, hatta yüzüne bile bakmamışlardı. Ona bu kadar yakın durabilmeleri ve onu tanımamaları her şeyi anlatıyordu.

Kayıtsızlıkları onu iğrendiriyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendi ailesini sevmeyen ya da korumayan bir aile hayal edemiyordu.

Özellikle de kan, miras, gelenek ve soyun her şey olduğu bir Andarion'da.

Yatağa doğru gitmeye başladığında Jullien onu yakaladı. En nazik dokunuşlarla onu kendine doğru çekti ve yanağını onunkine bastırdı. Tek kelime etmedi. Sadece onu sıkı bir kucaklamayla kendine doğru çekti.

Ushara gözlerinde daha fazla yaş biriktiğini hissetti. Ne zaman derinden ve duygusal olarak incinse artık böyle başa çıkıyordu. Kelimeler olmadan.

Kendisiyle ilgilenen hiç kimsesi olmadığı için, ona elini uzatmadığı olmuştu ama sonunda bunu aşmıştı. Sonunda onu rahatsız eden bir şey olduğunda kollarında teselli arayacak kadar ona güvenmeyi öğrenmişti.

Gözlerini kapatarak, onun bedeninin sıcaklığının tadını çıkardı. Onun teninin kokusunu. O kadar güçlü ve bağımsızdı ki, ne zaman incinse tek tesellisinin kendisi olduğunu bilmek onu ağlatıyordu. O, tek başına, onun yanında olması gereken güvenlik battaniyesiydi. Buz gibi ayaklarını onun sıcak tenine gömdüğünde hiç şikâyet etmemesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu. Ayakları orada olduğu sürece, onun yanında olduğunu biliyordu.

Ama artık ona dokunmadığı anda, anında uyandı. Ve o yatağa dönene kadar da bir daha sakinleşmedi.

Jullien yüzünü onun boynuna yasladı. "Doğum günüm için teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağına. "Ve hayatım için teşekkür ederim."

Geri çekilerek ona gülümsedi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana sahip olduğum için çok minnettarım. Bu yüzden Chaz'e olduğu gibi seni de benden koparacak bir şey olmasından korkuyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Gidecek başka yerim yok. Ayrıca, beni öldürmek zor."

Bakışlarını ona dikti. "Hiç komik değilsin." Gömleğini başından çekti ve vücudundaki yara izlerinin sözlerinin doğruluğunu kanıtladığını görünce tereddüt etti. Onun Jules'u bir savaşçıydı.

Sert. Kararlı. Ölümcül ve yetenekli.

Öldürmesi kesinlikle zor olsa da yenilmez değildi. Bunu biliyordu ve bu onu korkutuyordu. Ne de olsa bu şekilde tanışmışlardı. O gün ölümün eşiğindeydi.

Onun sonuna kadar savaşacağından hiç şüphesi olmasa da, bu akla gelmeyecek şeylerin olabileceği gerçeğini değiştirmiyordu. Ve Nyran'ın ona yönelik tehditleri sert ve korkunçtu.

Büyükannesininki daha da fazla.

Dişlerini sıktı. "Nyran'ı bulacağız ve onun işini bitireceğiz."

"Endişelenmemiz gereken sadece o değil. Tavalı kardeşleri. E-postaları gördün. Onu öldürürsem peşimden gelirler. Gorturnum'dan benim için Porturnum'la savaşa girmesini isteyemem. Yapacaklarından da şüpheliyim. Hala buradaki çoğunluk tarafından kabul edilmedim. Vatandaşlığım yok. Ve ailenin yarısı hala seninle konuşmayı ya da bize bakmayı reddediyor."

"Bu iyi yarısı değil."

"Shara..."

İç çekerek, onun haklı olduğu gerçeğinden nefret etti. Kardeşi Dimitri bile Kirill'in tarafını tutuyordu. Jules yüzünden, onu barındırdıkları eve gelmeyi reddediyordu. Karısı şu anda ona o kadar kızgındı ki, Madina tapınak günlerinde yemeğini zehirlemediği için şanslıydı.

Jullien onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve alnını onunkine bastırdı. "Ailenize uyumsuzluk getirdiğim için çok üzgünüm."

Bu sözler onu boğdu, tıpkı sesindeki ıstırap gibi. Andaria'da bir erkeğin rolü, her ne pahasına olursa olsun evinde huzuru sağlamaktı. Ailesini korumak ve onları tüm tehditlere karşı korumak. Bu onlara doğdukları andan itibaren aşılardı. Dişiler içinse bu, soylarının ve kanlarının kutsallığını korumak ve kutsal kalmasını sağlamaktı.

Ixurian erkeklerinin başkalarına karşı savaşması ve öfkelenmesi beklenir ve teşvik edilirken, bu öfkeyi asla ailelerine taşımamaları gerekirdi.

Ypasunga bafthrex. Eşiği geçmek. Bunun için kullandıkları terim buydu. Bir erkek kendi evine ya da herhangi bir aile üyesinin evine girdiğinde derhal duygularını kontrol etmeli ve kendini dizginlemeliydi. Bunu yapmamak, soyuna karşı açık bir onursuzluk eylemi olarak kabul edilirdi ve

son derece utanç verici kabul edilirdi. Bu tür davranışlar erkek ve kadın ailesi tarafından hızlı ve sert bir şekilde düzeltilirdi. Hatta bir erkeğin mirastan mahrum edilmesine bile neden olabilirdi.

Ve bir erkeğin başkalarının evinin ahengini bozmasına izin vermesi, onuru ve adı için daha da büyük bir utançtı. Aile ve ev içindeki huzuru koruyamamak, toplumlarındaki erkekler arasında intiharın başlıca nedeniydi; erkeklerin ailelerine yük olduklarını düşündükleri zayıflatıcı yaralanmalardan sonra ikinci sırada geliyordu. Kişisel olarak asla katılmadığı sert gelenekler ve inançlar, ama Jullien'in bildiği tek şey buydu. Ona gösterilen tek şey.

Sert, affetmeyen, savaşçı bir toplumda katı kurallar.

Tekrar geri çekilerek, gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için ona baktı. "Evime ve kalbime mutluluktan başka bir şey getirmediğiniz. Buraya getirmeyi seçtikleri şey onlara ait. Onların nefretinin sorumluluğunu asla üstlenmeyeceksin."

Elini tuttu ve doğmamış çocuklarının güven içinde uyuduğu karnına götürdü. "Sevebileceğim başka bir erkek bulmayı hiç düşünmemiştim ve bulduğum şey, bana bu duygunun var olduğunu bile bilmediğim yepyeni bir derinliğini gösteren biriydi. Onsuz yaşayamayacağım biri. Sana ihtiyacım var, Jules. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum ve *o* varoluşa asla geri dönmek istemiyorum."

Bu sözler kalbinin hızlanmasına neden olurken Jullien nefesini sertçe içine çekti ve elini indirerek pantolonunun üzerinden onu kavradı. Jullien başını eğip onu öperken, kadın da yavaşça fermuarını açıp onu okşadı. Onu bu şekilde sevdiğinde ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Elinin vücudundaki sıcaklığının ne anlama geldiğini. Onunla yüzleşmesi, sevişirken yaralı vücudunu keşfetmesi ve onu kabul etmesi...

Dişlerini gıcırdatarak onu öperken botlarını çıkardı ve pantolonunu vücudundan aşağı sıyırdı. Onu kucağına alıp yatağa yatırmadan önce elbisesini başının üzerine kaldırdı.

Yavaşça göğüslerinin tadına baktı, teninin kokusundan ve tadından sarhoş olana kadar her birinin tadını çıkardı.

Adam alçalmaya başladığında, yanağından şakacı bir şekilde çekiştirdi ve burnunu kırıştırdı. "Bıyıkların çok kalınlaşıyor."

"Ne?"

Ciddi bir kaş çatmayla başını salladı. "Oldukça yünlü olmaya başladın."

Yuvarlak karnını öptükten sonra, dişlerini ona göstermek için vücuduna tırmandı. "Benden hoşlandığını sanıyordum yünlü."

Ellerini onun göğüs kıllarında gezdirdi. "Seviyorum ama seksilikle sapıklık arasında ince bir çizgi var." Elini onun çenesinden çekmek için geri çekti. "İki gün sonra küçük çocukları korkutuyor olacaksın."

Gülerek parmaklarını şakacı bir şekilde ısırdı. "Tamam. Sabah tıraş olurum. Tabii şimdi durmamı ve bununla ilgilenmemi istemiyorsan." Adam yuvarlanmaya başladı ama kadın onu olduğu yerde tutmak için bacaklarının arasından yakaladı.

"Bu gece için bununla yaşayabilirim." Onu sırt üstü yatırdı, böylece üzerine oturdu.

Jullien kadının ıslaklığını karnında hissettiğinde nefesi kesildi. Şimdi bile, yatağında ona bu kadar özgürlük tanımasına inanamıyordu. Onu olduğu gibi kabul ettiğine ve çirkin vücudunun onu zerre kadar rahatsız etmediğine. Onu deforme olmuş ve iğrenç gören kadınlarla geçen bir ömürden sonra, hala zaman zaman saklanma ve biyolojik ihtiyaçlarıyla onu rahatsız etmemek için mümkün olduğunca çabuk bitirme dürtüsü vardı.

Ama Shara bunu yapmasına izin vermedi. Onu ışığa çıkmaya zorladı, böylece onu yarattıkları ucube canavar olmadığını görebilecekti. Tuhaf bir nedenden ötürü, onun arkadaşlığından hoşlanıyordu.

Ve onu kusurlarına ve yaralarına rağmen sevdi.

Gözleri kapalıydı, kendini onun üzerine kaydırırken ona gülümsedi.

Kadının ne kadar iyi hissettirdiğini görünce homurdandı. Ona o kadar yavaş biniyordu ki bu katıksız, enfes bir işkenceydi. Gözlerini kapatarak kalçalarını kaldırdı ve kendini olabildiğince derine soktu. "*Kimu tu, mu kitriéwan.*"

Elini kendi eline aldı ve avucunu öptü. "Ben de seni seviyorum." Parmaklarını dövmesinin ve üzerindeki yara izlerinin üzerinde gezdirirken gözleri hüznle karardı. Onunla sevişirken dudaklarına bastırıldığı yara izleri.

Jullien onun bileğini öptüğünü görünce titredi. Onun sadık kalbi, çürümüş ruhunun derinliklerine kadar onu alçalttı. Kendini öldürmeye çalıştığı gece kendini çok umutsuz ve yalnız hissetmişti. Bir daha asla ayağa kalkamayacağını düşünecek kadar sert bir şekilde yere çakıldığı mutlak sefalet saatinde, böyle bir anı hayal bile edememişti. Hayatını paylaşacağı Ushara gibi bir dişiye sahip olmayı.

Ve ailesinin bunu ondan almasına izin vermeyecekti. Acımasız bir kan maçı olmadan olmaz.

Olabildiğince nazik bir şekilde onunla birlikte yuvarlandı ve onu altına sıkıştırdı, böylece yüzünü boynuna gömebilecek ve vücudunu onunkine sararken sıcak tatlı kokusunu içine çekebilecekti. En çok sevdiği şey buydu. Onun içindeyken onun tarafından kozalanma hissi.

Ushara, Jullien'in ruh halindeki değişikliği hissedince bacaklarını onun kalçalarına doladı. Jullien onu öperken elini onun yanağına koydu ve itişlerini yoğunlaştırdı.

Bu şekilde, vücudundaki her kasın dalgalandığını hissedebiliyordu. Ağırlığını onun üzerine verip onu incitmeyeceğine ikna etmesi sonsuza dek sürmüştü. Bunu memnuniyetle karşılamıştı. Yine de ona karşı hâlâ çok dikkatliydi, sanki ağırlığıyla istemeden onu ezmekten korkuyormuş gibi. Andarion erkeklerinin yoğun kemik ve kas kütlesine sahip devasa yaratıklar olduğu doğru olsa da, o da pek zayıf sayılmazdı.

Ve dürüst olmak gerekirse, Jullien'in kimsenin görmediği bir yönünü gördüğü o bir avuç özel anlarından daha çok sevdiği bir şey yoktu. Sadece onun için sakladığı bir yanını. Burada savunmasızdı. Küstahlık ya da kibirden eser yoktu. Herkesi kendinden uzaklaştırmak için kullandığı o dikenli iğneleyici koruyucu tabaka tamamen yok olmuştu. İnanılmaz derecede tatlı ve sevecendi. Düşünceli. Hatta çekingen ve utangaçtı.

Başka biri yaklaşırsa, savunması hemen ortaya çıkıyor ve sadece onun için sakladığı bu versiyonunu paramparça ediyordu. Vasili bile bu Jullien'in ayrıcalığına sahip değildi. Gördüğü baba ona karşı çok sevgi dolu ve saygılıydı, ama gerektiğinde de sertti. Jullien, Vas'ın büyük erkek olduğunu unutmasına ya da herhangi bir zayıflığı olduğunu görmesine asla izin vermedi. Aksine, her konuda kararlı ve güçlü kaldı.

"Onun hakkındaki fikrimi değiştirmiş olmam hâlâ haklı olduğum ve senin gidemeyeceğin gerçeğini değiştirmiyor." Jullien ve Vas'ın, Vas'ın bir arkadaşı yüzünden yaptıkları küçük bir tartışmayı hatırlayınca güldü.

Jullien kaşlarını çatmak için başını kaldırdı. "Biz seks yaparken neden bana güldüğünü bilmek istiyor muyum?"

Gülümseyerek onu öptü. "Seni seviyorum, tatlım. Sadece ne kadar değerli olduğunu düşünüyorum."

"Ve bu seni güldürdü mü?"

"Ağlamamı mı tercih ederdin?"

"Hayır, bu kesinlikle egom için daha kötü olurdu."

Tekrar gülerek önce boğazını, sonra çenesini ve kulağını ısırdı. "Bu sana ya da muhteşem yeteneklerine gülmediğimi göstermeye yardımcı oluyor mu bebeğim?"

Jullien nefesini sertçe içine çekerken, kadın onu kavrayıp sıkarken diliyle en kötü şeyleri yapıyordu. Onun yataktaki şakacı tavırlarına alışıp alışamayacağından emin değildi. Dalga geçmeyi ve eğlenmeyi severdi ama onun ilk tepkisi kendisiyle alay ettiğini düşünmek ve buna gücenmektir. Bu konuda yavaş yavaş iyileşmeye başlasa da, hâlâ

Bazen kakhaha duyup da bunun alay etmek için olduğunu düşünmemek onun için zor oluyordu.

Yine de tek yapması gereken onun gözlerine bakmaktı ve gerçeği gördü. Orada alay yoktu. Nefret ya da küçümseme yoktu.

Sadece sevgi ve kabullenme.

Ve sadece Ushara ona o şekilde baktı. Başka kimse bakmadı. Asla.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı onun serbest bırakılırken çığlık atmasını izlemeden bir an önce. Daha da hızlı hareket etti, zevkini artırdı ve ona katılmak için tamamen bitene kadar bekledi.

Boşaldığında yüzünü saçlarına gömdü ve saçlarının ve vücudunun yumuşaklığının onu bildiği ilk gerçek yuvasına kabul etmesine izin verdi.

Sessiz huzur içinde ona sarıldı. Ta ki bağlantısı, o lanet şeyi duvara çarpıp parçalamak istemesine neden olan rahatsız edici bir sesle kapanana kadar.

"Davel?" sordu adam elini uzatırken.

Normalde onları rahatsız eden oydu. Kardeşinin, ne zaman yatakta olduklarını anlamak gibi şaşmaz bir yeteneği vardı.

İsteksizce kadının içinden çıktı ve komodinin üzerindeki bağlantısına uzandı.

Açtı ve dondu kaldı. "Hayır. Bu benim büyükannem."

"Ne?" Soluk soluğa doğrulup adamın omzunun üzerinden baktı.

Bağlantıyı görebileceği şekilde tuttu. Nefes alıp verirken öfkesini kontrol çalıştı ama bu imkânsızdı. Tek yapabildiği Eton Anatole'un kanını arzulamak olana kadar her kelime onu daha da öfkeliyordu.

Ona yardım edin, eğer ailesine bir daha elini sürerse.... onları parçalara ayırır.

Benim için değersiz olduğunu defalarca kanıtladığın için, aslında senin yoksul sefaletin içinde çürümeni amaçlamıştım. Ama sen kendi haline bırakamadın. Bu yüzden, haince müdahalelerin için seni cezalandırmak zorundayım. Bunu kendi başına getirdiğini bil. Ve yapman gereken bir seçim var - yolumdan çekil ve küçük fahişenle yaşa ya da kardeşini korumaya devam et. Beni her durdurduğunda, bunun için etinden bir pound alacağım.

"Ne demek istiyor, etinin bir kilosunu mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir çocuk olarak bu, vörgäte'de geçirilen kaliteli zaman anlamına gelirdi."

"Onun özel hapisanesi mi?"

Başını salladı. "Şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Nylan'ın gönderdiği fotoğrafta ikisi bir restoranın içindeydi."

gezegende, herhangi bir şehirde. Tek bildiğim Andaria'dan yasaklandığı. Triosanlar ona dokunmadı. Ama her yerde geniş ailelerimiz var. Ve Porturnum da dahil olmak üzere onu barındıracak müttefiklerimiz. O sinsî bir kaltak, her şeyi yapabilir."

Ushara onun iletinin izini sürmeye çalışmasını izledi. Birkaç dakika sonra, öfkesi ve hayal kırıklığı o kadar arttı ki, bağlantıyı çarpmak için kaldırdı.

Onun elini tuttu. "Eğer onu yok edersen, asla ona karşı kullanamazsın."

Gözlerinde yaşlar birikti. "Eğer sana zarar verirse... Shara..."

"Bana zarar veremez, Jules. Oraya gitme bile. Ben senin annen değilim. En iyi zamanlarımda bir savaşçıyım ve onu hafife almayacağım. Ama beni de küçümseme."

"Beynim seni duyuyor. Ancak kalbimin kulakları yok."

Bunun ne anlama geldiğini anladığında kendi gözyaşları onu boğdu. "Bizi rahat bırakmayacaklar, değil mi?"

"Hayır. Bunu yapmak onların elinde değil." "Ne yapacağız?"

Jullien onun yüzünü içine aldı. "Bana güveniyor musun?"

"Hayatım ve kutsal saydığım her şeyimle."

"O zaman gitmeme ve bu işi bitirmeme izin vermek zorundasın."

Sesinin ölümcül tonu karşısında yüreği ağzına geldi. "Ne kadar için?" "Onları gömmek için gereken süre kadar."

Bu onu öldürse de başını salladı.

BÖLÜM 24

"Lararium?" Dokuz Dünya'daki en uzak karakol olması gereken yere indiklerinde Jullien sandalyesini Trajen'e doğru çevirdi.

Burası o kadar soğuktu ki, yaşamı nasıl sürdürebileceğini bile bilmiyordu.

"Şimdi,

Turist broşürlerinde reklamını göremeyeceğiniz bir isim var. Birlik suikastçılarından kaçarken ölüme meydan okuyan gezilerim sırasında *ben* bile bu kadar uzağa gidememiştim."

Trajen ona iğneleyici bir bakış attı. "Bu da iyi bir şey. Çünkü inişte bağırsaklarınız deşilebilirdi."

"Ne tarafından? Hayati önem taşıyan, yaşamı idame ettiren atmosfer olmadan yaşayabilen hayali buzul insanları mı?"

Trajen ayrıntıya girmede. "Çok şey istediğimin farkındayım ama dilini dizginle. Anlaşılması zoru oynamayı bırak. Ve tanışmak üzere olduğun kişinin beynini eritebileceğini ve en az senin kadar hıyar toleransına sahip olduğunu unutma."

"Not edildi. Burada yaşayan kaç kişinin bu özel yeteneğe sahip olduğunu sorabilir miyim?" "Sizi öldürmek için kötü bir saç günü geçirmeniz yeterli olduğuna göre kesin sayım?"

Pek sayılmaz, ama Jullien şu anda özellikle kindar bir ruh halindeydi ve karşısındaki asabi canavarı dürtmekten kendini alamadı. "Bir avuçtan daha fazlası o zaman?"

Ushara güldü. "Kabul et, Tray. Onu sevmek zorundasın. Sanki otomatik yanıtlayıcısı Rahatsız Etme'ye ayarlanmış dev bir çocuk varmış gibi."

"Gerçekten istemiyorum." Trajen kısık bir hırıltı çıkardı. "Bu bir hata olabilir." Ayağa kalkarak rampaya doğru yöneldi. "Bu katliamı bitirelim mi?"

Jullien ne beklediğinden emin değildi ama kesinlikle *bu* değildi. Şimdiye kadar gördüğü en özenli ve gelişmiş iniş pistlerinden birine adım attıklarında çenesi gevşedi.

Ve aslında, şemada yazılanların aksine, bir atmosferi vardı.

Koy küçük olsa da, daha önce hiç görmediği ya da duymadığı türden teknolojilere sahipti. Bir tur atmak için adam öldürebilirdi.

Odaklan.

Trajen'in kafasının içindeki sesine kaşlarını kaldırdı. Bölgede yürürken, giydikleri ceketlere ve kapüşonlara rağmen çok fazla dikkat çektiklerini fark etti

Trajen etraflarındaki insanları görmezden geldi ve uzun, ölümcül adımlarla ilerledi. Jullien de ona ayak uydurdu ama Ushara'nın geride kalıp buradaki insanlardan tarafından saldırıya uğramasını istemediği için onlara ayak uydurduğundan emin oldu. Onlarda pek de doğru görünmeyen bir şeyler vardı.

Bu onu geren bir şeydi ve insan gibi tepki verip vermeyeceklerini görmek için yanlarından geçerken onlara tokat atma dürtüsü uyandırıyor.

Ya da mechalar.

Trajen, Jullien'in şimdiye kadar gördüğü en garip malzemeden yapılmış üç alçak, kubbeli binanın bulunduğu caddeye gelene kadar durmadı ya da yavaşlamadı.

"*Bu* da ne?"

Trajen binalara baktı ve omuz silkti. "Herhangi birinin burada yaşam olduğunu bilmesini engelliyor. Ayrıca gezegenin bu kısmının yaşanmaz olduğunu düşünmelerini de sağlıyor."

Ah, bu hayali okumaları açıklıyor. Lanet olsun.... Eğer asık suratlı HAP Tüm *bu* çılgın teknolojiye erişim, tek bir soruyu akla getiriyordu: "Söyle bakalım Tray... Neden yine Tavalı oldun?"

Trajen sert bir bakışla kısa kesti. "Cevabını bilmek istemediğin soruları sorma." Bu ses tonuyla konu kapanmış oldu ve Jullien ilk kez konudan uzaklaştı.

Ruh hali normalden daha sert ve temkinli olan Trajen onları bir grubun mekalar üzerinde çalıştığı küçük bir depoya götürdü. Ancak bunlar piyasadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Bazıları insan gibi görünecek kadar yakındı. Yani, insanlardan tamamen ayırt edilemez durumdaydılar.

Hatta terliyorlardı.

Kahretsin...

Jullien Ushara'ya baktı ve şimdi gerçekten dışarı çıkıp haklı olup olmadığını görmek istiyordu. Sokaktaki tüm o "insanlar" gerçekten de meka mıydı?

"Hey! Rozetler!" Bir muhafız onlara meydan okumak için koştu.

Trajen kapüşonunu indirdi ve adama sert bir bakış fırlattı.

Muhafız hemen geri çekildi ve gerçekten de eğildi. "Kutsanmış Doğan, beni affet. Muhatabımın siz olduğunu bilmiyordum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Thrāix buralarda mı?"

Her zaman buralardayım ama senin zavallı kıçının önünde diz çökmeyeceğim. Defol git.

Jullien o derin, hırıltılı sesin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Ama hiçbir şey göremedi.

Trajen başını muhafıza doğru eğdi. "Görünüşe göre onu bulduk. Teşekkür ederim."

Muhafızların yanından uzaklaşır uzaklaşmaz Jullien, Trajen'e kaşlarını çatı. "Oooh, kendi aramıza döndüğümüzde ne kadar da kibirli bir sürtük oluyoruz değil mi?"

"Seni tokatlamak için rulo haline getirilmiş bir gazeteye ihtiyacım mı?"

"Buralarda bir tane bulmakta iyi şanslar. Ayrıca burnuma vurursan, inadına bacağına işemek zorunda kalırım."

Trajen iç çekerek Ushara'nın eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Lütfen ağzını kapatır mısın?"

"Onu evde tutmaya çalışan bendim. Benim isteklerime karşı gelerek onu buraya getirdin. Sana onu insan içine çıkarmamanı söylemiştim. Ev eğitiminde tamamen başarısız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Aklından ne geçiyordu?"

"Trajen düşünmez. Bu her zaman onun eksikliği olmuştur."

Ushara yanında konuşan derin aksanlı, bedensiz sesle irkildi.

Jullien orada kendisinden iki santim daha uzun duran bir erkeğin belirişini izledi; boyu düşünüldüğünde bu etkileyiciydi. Ayrıca iyi eğitilmiş bir askerin yapısına ve duruşuna sahipti.

Ama sıradan bir asker değil.. Özel

Kuvvetler.

Sanki nesiller boyu askerlik yapmış gibi gözeneklerinden kan akıyordu. Ağır savaşçı bir toplumdan gelen Jullien, bu cinsi bir mil öteden fark edebiliyordu. Trisani'nin her zaman bir barış kültürü olduğu düşünüldüğünde bu garipti.

Ama bu değil.

Adam Jullien'in tam olarak ne düşündüğünü biliyormuş gibi bakışlarını ona kilitledi - ki Trisani olduğu için büyük ihtimalle biliyordu. "Barış asla savaşmaz, ama ben savaşırım."

"Ahenk Kitabı'ndaki o ayetin ikinci kısmını hiç duymadım." "Peki, o zaman. Güvensiz barış hatta savaştan daha kötüdür. Ve barış

korku ve sindirme yoluyla sürdürülen en kötücül biçimdir.

tiranlık."

"Bir Andarion olarak aynı fikirdeyim. Savaş bizim mutlu olacağımız yerdir- *Eğer bir savaş olacaksa, bu benim hayatımda olsun ki çocuklarım huzur içinde uyuyabilsin ve daha güzel günlerin hayalini kurabilsin.* Ancak ben her zaman Trisani'nin ulusal sloganının "*Barişta oğullar babalarını gömer*" olduğunu düşünmüşümdür. *Savaşta babalar oğullarını gömer. Bu nedenle beni bir bariş silahı yap ve nefretin olduğu yere sevgi ekmeme izin ver."*

"Ne yazık ki öyleydi. Halkımız, gerçek dünya deneyimi olmayan ya da karşıtlarının zihniyetini anlamayan aptal politikacılar ve filozoflardan daha fazla askere ihtiyacımız olduğunu fark ettiğinde, bizi kurtarmak için çok geçti. Bariş yapmak için iki, dünyamızı yok etmek içinse tek bir bomba gerektiğini zor yoldan öğrendiler. Kemiklerinizle ziyafet çekmeye kararlı mantıksız çakallarla bariş görüşmeleri yapmaya çalışmanın tam bir zaman kaybı ve güvercinler için tam bir delilik olduğunu öğrendiler."

Jullien başını salladı. "*Neden beni ısırдың, diye sordu tilki yılan, şimdi ikimizin de boğulup öleceğini bile bile... Ve yılan cevap verdi, Çünkü bunu yapmak benim doğamda var."*

Jullien'in Trisani alıntısını onaylayan Thrāix onu iki parmağıyla selamladı. "*Çakallardan ve yılanlardan bahsetmişken...*" Trajen'e ters ters baktı. "*Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum. Baban senin şeytani ikna gücünle gurur duyardı. Ve sen gerçek güçlerini benim üzerimde kullanmaya bile çalışmadın. O kadar safım işte."*

"Bu hangi şeytani güçtü?" Ushara sordu.

Trajen ona göz kırptı. "*Suçluluk duygusu."*

Thrāix homurdandı. "*Bu duyguyu hâlâ hissedebildiğimi bile bilmiyordum. Yani çifte tebrikler."* Jullien'in bakışlarıyla karşılaştı. "*Bunu yapmak istediğinden tamamen emin misin? Bir kez yaparsak, geri dönüşü olmaz. Asla."*

"Ona tam olarak ne yapıyorsunuz? Trajen biraz muğlak konuştu."

"Elbette öyleydi." Thrāix, Ushara'ya karşı yüz ifadesini yumuşatmadan önce Trajen'e sinirli ve sert bir bakış attı. "*Kocanızın beyninin bir kısmını yeniden yönlendiriyor ve yeniden haritalandırıyoruz. Deyim yerindeyse bir hendek açıyoruz."*

Belirgin bir şekilde soldu. "*Trajen ameliyat olmayacağını söyledi."*

Başını ona doğru eğdi. "*Ameliyata ihtiyacım yok. Ama risksiz değil. Bana tamamen boyun eğmesi gerekiyor. Benimle savaşırsa, bu onun bazı beyin hücrelerine mal olabilir."*

"Jules," dedi uyarı tonuyla, "*bunu yapabilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."*

"."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Sen şimdiye kadar doğmuş en tartışmacı Androkyn'sin. Tanıştığımız gün bana söylediğin ilk söz tartışmacı bir pislik oldu." "

"Bunun için kontrol edebilirim."

Thrāix'e dönmeden önce inanamayarak başını salladı. "İyi ama lütfen benim Trisani *olmadığımı* not et. Jules'uma bir şey olursa, peşine düşeceğim ilk şey senin mücevherlerin olur."

Thrāix buna gerçekten de sırtıttı. Ve sonra, şok edici bir şekilde, gözleri yaşlarla doldu. Gülümsemesi soluklaşırken sertçe yutkundu.

Trajen bir adım öne çıktı. "İyi misin?"

Doğrusu, az önce balyozla vurulmuş gibi görünüyordu. Nefes almakta zorlanıyor, neredeyse iki büküm oluyordu. "Şaka yapmıyormuşsun. Onu neden seçtiğini şimdi anlıyorum. Biraz daha uzun olsaydı... Tıpkı ona benziyor."

"O mu?" Jullien sordu.

"Karım." Thrāix boğazını temizledi ve başını salladı. Küçük bir madalyon çıkardı ve fotoğrafı Jullien'e göstermek için açtı. İçinde Ushara'ya şok edici bir benzerlik gösteren bir kadın resmi vardı. Sadece saçları daha koyu, gözleri gümüşü maviydi ve dişleri yoktu. Yine de özellikleri ...

Lanet olsun.

"Bu ürkütücü."

Madalyonu kapatan Thrāix onu cebine geri koydu. "Evet, öyle." "Nerede o?" Ushara sordu.

Thrāix'in gözleri kıpkırmızı oldu. "O öldürüldü."

Ushara sempatiyle onun koluna dokundu. "Çok üzgünüm. Benim de ilk kocam öldürüldü. Böyle bir trajediden sonra hayata devam etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Onun elini okşadı. "Bunu kaybetmemeni sağlayacağım. Tartışmacı bir pislik ya da değil."

Jullien sinirli bir hırıltı çıkarırken bile güldü. "Bunu yaparken ben de onunla birlikte girebilir miyim? Ameliyat olmadığına göre?"

Thrāix tereddüt etti, sonra başını salladı. "Sanırım senin orada olman ona iyi gelecek. Bunun için onu sakın tutmaya yardımcı olabilirsin."

"Uyanık mı olacak?"

"Tekrar söylüyorum, ameliyat değil. Ben bunu yaparken onun uyanık olması gerekiyor." Thrāix onları bir dizi kapıya ve binanın arka tarafına götürürken Trajen'e özel olarak konuştuklarını belirten sıkıntılı bir bakış attı.

Orada onlara içinde bir hastane yatağı bulunan büyük ve steril bir oda gösterdi. "Uzanın ve olabildiğince rahat olun."

Jullien isteksizce itaat etti.

Ushara yastığı kabarttı ve saçlarını karıştırdı. "Doktoru ısırma." Thrāix bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Doktor da ısırır."

Jullien'in üzerinde Thrāix'in güçleriyle ne kadar güçlü olduğunu hatırlatan bir battaniye belirdi.

Trajen geride, odanın bir köşesinde kaldı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey için. Beni tanımadığı için ona manevi destek olmak ve Jullien'i rahat ettirmek için buradasın. Bu her şeyden çok güvenle ilgili. Sakin kalmalı."

"O kadar da kötü değil."

Jullien tanıdık sesle ayağa fırladı. "Jüpter mi?"

Başka bir kapıdan geçerek onlara sırtıttı. "Hey, Jules." Yatağa yaklaşırken başını Ushara'ya doğru eğdi ve Jullien'in kolunu sıktı. "VA." Sonra Trajen'e baktı. "HAP."

"Burada ne yapıyorsun?" Ushara sordu.

Thrāix bir tepsiyi yatağa yaklaştırdı. "Jullien onu tanıdığı için gelmesini ben istedim ve Jory de bunu bizzat yaşadı."

Ushara bön bön baktı. "Bu prosedürden nasıl haberiniz oldu?"

"Benim annem Trisani'nin bir parçası. Mack aslında bana verilmesi gereken yeteneklerle doğdu. Bunu yaptırmak zorunda kalmam beni çok üzdü ama sonuçta güçlerim daha da güçlendi."

Ushara dudağını çiğnedi. "Acı veriyor mu?"

"Biraz acıyor. Çok kötü bir şey değil. Sadece birkaç gün boyunca şiddetli bir baş ağrısı. Erkeğinizin bunu hissedeceğini hiç sanmıyorum. Sadece mutlu bir yerde kalmalı ve karanlığın seni yutmasına izin vermemelisin."

Thrāix bir sandalye çekti. "Ushara, onun elini tutar mısın? Jory... ihtiyacımız olursa Trajen'in onu tutmasına yardım etmek için hazırda bekle."

Thrāix Jullien'in başının üzerine eğilirken pozisyonlarını aldılar. "Şimdi sana dokunacağım, eğer hazırsan?"

Jullien başını salladı.

Thrāix elini nazıkçe Jullien'in alınına koydu. "Sadece derin nefes al ve gözlerini kapat. Düşüncelerini yönlendirmeme izin ver ve benimle savaşma. Gördüklerini görmezden gel. Ve beni takip et, tamam mı?"

"Tamam." Jullien Ushara'nın elini kalbine götürürken zihninde garip görüntüler ve desenler uçuşuyordu. İlk başta hiçbir şey mantıklı gelmedi. Ama bu uzun sürmedi. Geçmişini canlı ve can yakıcı ayrıntılarla canlandırıldığını gördü.

Şşş, diye fısıldadı Thrāix kafasının içinde. *Seninleyim, Kiran. Yargılamıyorum. Sadece benimle birlikte geç. İstedığımız yere ulaşmak için bu boku açmak zorundayız.*

Gitmek için. Bunun için üzgünüm.

Jullien kendisini hapishanede gördüğünde gerildi ve tüm bunların acısını yeniden hissetti.

Ben neden buradayım?

Thrāix onu daha sıkı kavradı. *Sürecin bir parçası. Bu normal. Frontal loba geçmeden önce temporal lobdan geçmek zorundayız. Ne yazık ki, tünel açtığımızda geri tepen duygular ve imgeler ortaya çıkacak... ikimizden de.*

Thrāix bunu söyler söylemez Jullien onun ne demek istediğini anladı. İlk başta Jullien onun Ushara olduğunu düşündü ama belirtildiği gibi Julia daha uzun ve zayıftı, mavi insan gözleri ve koyu renk saçları

Ve hepsi çok daha gençken Thrāix ve Trajen ile birlikte bir hapishane hücresindeydi. Thrāix ve Trajen onu sürükleyerek götüren gardiyanlarla savaşıyorlardı ama Chiller'lar ve onların Trisani güçlerini yok etmek için özel olarak tasarlanmış teknolojiyle baş edemiyorlardı.

"Kız kardeşime dokunmayın!" Trajen bağırarak üzerlerine yürüdü. En yakınındaki muhafız ona çenesini kıran bir darbe indirdi.

Thrāix güçleriyle onu patlatmaya çalıştı ve kendi beyninin bir kısmına zarar verdiği için acı içinde çığlık attı.

Jullien irkildi.

Thrāix gerildi ve titrek bir nefes verdi. *Sakin ol. Bu benim acım, senin değil kardeşim.*

Özür dilerim, Thrāix.

Thrāix'in çenesinin kendisinininkinin yanında esnediğini hissetti. *Her şey yolunda. Hepimizin uğraşması gereken şeyler var.*

Ve anıları birleştikçe Jullien ne kadar çok ortak noktaları olduğunu fark etti. Ancak bu bile onu geçmişinin yeniden canlanmasından kurtarmaya yetmedi ve çocukluğunu yeniden yaşamamanın dehşetine geri döndü.

Jullien yatakta sarsılırken ve Thrāix, Trajen ve Jory onu tutmak için mücadele ederken Ushara panikledi.

Her ikisinin de burnu kanamaya başlayınca Thrāix yüksek sesle küfretti. "Tutun onu yoksa onu kaybedeceğiz!"

İliklerine kadar üşüyen kadın, Jullien'in elini sıkıca kavradı ve onun yanağına. "Mi turi? Beni duyabiliyor musun? Burada seninleyim." "Shara?" Bu tek fısıltıyla sakinleşti.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Onun yanına uzandı ve geceleri uyurken yaptığı gibi kaburgalarına sarıldı. Hatta bacağını onunkinin üzerine koydu ve kolunu onun beline doladı.

Jullien anında sakinleşti. Nefes alış verişi ağır ve düzensiz, vücudu gergindi, ama kız ona bastırđıđı için kıpırdamadı.

Thrāix sonunda geri çekilip gitmesine izin verdiğinde, solgun ve titriyordu. Zayıftı. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Trajen ona yardım etmeye gittiğinde dudağını bükerek ona baktı. "Ben iyiyim."

Trajen ellerini kaldırdı ve geri çekildi.

Jullien baygındı.

Dehşete kapılan Ushara ayağa kalktı ve onu uyandırmaya başladı ama Trajen onu durdurdu. "Dinlenmeye ihtiyacı var. şu anda beyni iyileşiyor. Onu rahatsız etmeyin."

"Emin misin?"

Başını salladı.

Onay için Thrāix'e baktı.

"Dürüst davranıyor. Jullien'in bundan bir şeyi yok." Ama ses tonunda garip bir ton vardı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Thrāix başını salladı. "Jullien sana hiç ailesinden bahsetti mi?"

"Biraz."

Burnundaki kanı silen Thrāix acı bir kakhaha attı. "Hayır, yapmadı." Trajen'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onun geğmişini gerçekten araştırmadın, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Yakaladığım kasıtsız parçalar beni o kadar yaraladı ki kalkanlarımı her zaman onun etrafında tutuyorum."

Thrāix Jory'ye baktığında başını iki yana salladı. "O güçlere gerçekten sahip değilim."

"Mutlu ol." Dikkatini tekrar Trajen'e çevirdi ve titrek bir nefes aldı. "Nasıl oluyor da birine güvenmeyi başarabiliyor? Herhangi bir konuda?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Kan kokusunu içine çeken Thrāix boğazını temizledi. "Ushara? Benimle yürü."

"Peki ya Jullien?"

"O hiçbir yere gitmiyor. Ayrıca Jory ve Trajen de onunla birlikte burada."

İsteksizce onu odadan çıkarken takip etti. Adam onu fazla uzağa götürmedi. Kapının hemen dışında. Orada döndü ve bakışlarını ona dikti. "Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

"Ne demek istiyorsun?"

Elini ona doğru uzattı. "Jullien hakkında. Eğer onu gerçekten anlamak istiyorsan..."

Elini tuttu, sonra Jullien'in Andarion sarayında genç bir erkek olduğu anın görüntüleri gözünün önüne gelince nefesi kesildi. Tek başına giyiniyor, ilkokuldan mezuniyet törenine hazırlanıyordu. Ama onu yakan şey içindeki kargaşaydı. Onun yaşındayken, etrafını saran kız kardeşleriyle birlikte törenine hazırlanırken hissettiğı sevinç yerine, tamamen umutsuzdu.

Aynada kendine bir göz attığında yüzünü buruşturdu. Merrell'in ona verdiği ilaçlar yüzünden gözleri çukurlaşmıştı. Ve o kadar solgundu ki, teni gömleğinin beyazlığıyla yarışıyordu. Kendini hasta ve sersemlemiş hissediyordu. Mide bulantısı ve halsizlik. Ama bunun için çok çalışmıştı ve hepsine rağmen güçlü durmaya ve bu gece orada olmaya kararlıydı.

Başını dik tutmaya kararlı bir şekilde ceketini giydi ve ilikledi, ardından alındaki nemli teri sildi. Saati kontrol etti. Uşağı şimdiye kadar suyunu getirmiş olmalıydı.

Her neyse.

Bağlantısı çaldı. Telefonu açtığında arayanın babası olduğunu gördü. Babasının onu almak ve okula götürmek için erkenden gelmiş olması yüzüne nadir bir gülümseme getirdi. "Paka! Ben de tam-"

"Ekselansları? Ben Majestelerinin sekreteriyim. Maalesef imparatorun acil bir meselesi çıktı ve bugün sizinle olan randevusunu iptal etmek zorunda. Orada olamayacağı için üzgün. Ancak bu ulusal öneme sahip acil bir mesele ve bekleyemez. Anlayışınız için teşekkür ederim." Yayını kesti.

Jullien şaşkınlık içinde öylece dururken, sevinci sarsıcı bir hayal kırıklığı dalgası altında soldu.

Acil bir sorun mu?

Cidden mi? Gözyaşları onu boğmak için toplandı ama onları tuttu.

Tabii ki babasının yapacak başka işleri vardı. Her zaman yapardı. Bugün neden normalden farklı olsun ki? Triosan güvenliği konusunda babasının dikkatini çekecek acil bir durum da yoktu. Babası onun da haberleri izlediğini unutmuş muydu?

Siktir .

Bunu ya da babasının muhtemelen ajandasına eklemeyi unutmuş olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak ceketinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi ve elinden geldiğince toparlandı. Kendine kusursuz bir bakım yaptıktan sonra odasından çıktı ve babasının duygusuzluğunun onu incitmesine izin vermemeye çalıştı. Başka bir şey beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Derin bir iç çekerek, annesinin süit odalarının önünden geçerken duraksadı. Ürkütücü bir sessizlik vardı.

Acı çeken ve rahatlamak isteyen Jullien kapıya doğru gitti. Nefesi kesilmişti, elini kapı koluna koydu, sonra çevirmeden durdu.

Yapma. Sana sadece bağırır.

O olduğunu bilse bile. Bugünlerde çoğu zaman onun kendisini öldürmeye gelen amcası olduğunu düşünüyordu. Ergenliğe girdiğinden beri onları birbirinden ayıramıyordu. Onun yüzüne bir kez baktığında çığlık atar ve ona bir şeyler fırlatırdı.

Değiştiremeyeceği bir şey yüzünden ruhunun derinliklerine kadar acı çekiyordu, başını kapıya yasladı ve elini kapıya doğru uzattı, içindeki her şeyle onun sevgisini ve onayını istiyordu.

Birden kapı açıldı.

Jullien odaya girdiğinde annesinin en sevdiği muhafız olan Teğmen Galene Batur'un şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Uzun boylu ve göz kamaştırıcı olan bu kadın, Jullien'in tüm cesaretinden nefret ediyor ve bunu ona belli etmekten çekinmiyordu.

"Neden kapının dışında sinsice bekliyorsun?"

İncinmişliği öfkeye dönüştü. "Kurnazlık yapmıyordum. Mataramı görmek istedim."

Annesinin alışılmadık kahkaha sesi onu şaşkına çevirdi.

"Uyanık ve tetikte mi?"

Galene onun yanından geçip odaya girerken konuşmadı. Annesinin şarkı söyleme sesini takip ederek onu sallanan bir sandalyede, kucağında küçük bir çocukla buldu. Talyn Batur. Bu manzara onu kasıklarına inen bir tekme gibi çarptı, özellikle de çocuk Nykyrian'ın değerli oyuncaklarından birini tuttuğu ve annesi çığlık atmadan kimsenin nefes almasına bile izin vermediği için.

"Bu nedir, Yaya Tizirah?"

Annesi çocuğa gülümsedi ve onu öpmeden önce uzun saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "O bir Lorina, tıpkı senin gibi!" Çocuk kahkahalarla ciyaklayana kadar onu gıdıkladı.

"Matarra?"

Sersemlemiş bir halde Jullien'in bakışlarıyla karşılaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ses tonundaki keskinlik onu bir bıçak gibi kesti. "Bu benim mezuniyet gecem. Hatırlamıyor musun?"

Galene'nin oğlunu daha sıkı kavradı. "Burada olmaman gerekiyordu." Talyn'le birlikte ayağa kalktı ve onu kucağına aldı. Jullien'e hiç yapmadığı bir şeydi bu. "Çık dışarı! Muhafızlar!"

"Matarra? Ben Eadvard değilim. Benim... Jullien. Hatırlamıyor musun?"

"Oğlum öldü. Onu *sen* öldürdün."

Galene onun koluna girdi. "Gitmelisin, *Alteske*. Onu üzüyorsun."

Onun Talyn'in değil, kendi annesi olduğunu haykırmak için çocuksu bir dürtü hissetti. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Bunun yerine Galene'in onu dışarı itmesine ve kapıyı yüzüne kapatmasına izin verdi.

Jullien döndüğünde Tylie'nin ona doğru koştuğunu gördü, annesi ise odanın içinden çığlık atmaya devam ediyordu.

"şimdi ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

Onu iterek kolundan imdikleği. "Cairie'yi rahatsız etmemen gerektiğini biliyorsun. Neden onu rahat bırakıp mutlu olmasına izin vermiyorsun?"

"Ben onun oğluyum."

"O zaman öyle davran ve onun için bir şeyler yap, seni küçük bencil piç."

Kadının bakışlarındaki nefretin altında nefes alış verişi yoğunlaştı. "Peki benim piç doğmuş olmam kimin suçu? Ben bir insan köpeği beceren fahişe değilim."

Tylie onu tokatladı. "Seni pis melez! Hakaret ettiğin kişi annen! Neden gidip bir kez olsun ayılmıyorsun? Alkol kokuyorsun!"

Dudaklarındaki kanı silerek annesinin odasına girmesini ve onu yalnız bırakmasını izledi.

Bağlantısı çaldı ve mezuniyet için ayrılma zamanının geldiği konusunda onu uyardı.

Jullien telefonu çıkarıp alarmı kapattı, sonra da yere vurup tepindi. Gitmesine gerek yoktu. Ailesinin onu terk ettiği ve yalnız bıraktığı yeterince trene katılmıştı. Bir başkasına katılmak gibi bir arzusu yoktu. Ailesinin olmadığı bir törende tek başına olmak çok utanç vericiydi. Bahaneler uydurmak zorunda kalmak ve diğerlerinin gözlerinde alay ya da acıma görmek.

Siktir .

Tiksintiyle alışma odasına yöneldi ve büyükannesinin dolabında bulunan en güçlü Tondarion viskisinden bir şişe alıp odasında kendi kutlamasını yapmak niyetindeydi. Ancak fuayeye ulaştığında, sarayın ana kapısından giren Merrell'le karşılaştı.

"Ne yapıyorsun?" Merrell talep etmişti.

İğrenen Jullien ellerini uzattı. Tamamen aptal mıydı? Alkole doğru gittiğini anlayamıyor muydu? "Neye benziyor?"

Merrell, Jullien'i gideceği yer olan çalışma odasına doğru iterken gözleri parlamıştı. Onu kelimenin tam anlamıyla odanın içine fırlattı ve kapıları arkalarından iterek kapattı. "Aklını mı kaçırdın sen? Mezuniyete gidemezsin!"

Jullien'in mücadeleci ruhu devreye girdi. Merrell bu fikirden çoktan vazgeçtiğini anlayamayacak kadar kalın kafalıysa, geri zeklıyı düzeltmek ona düşmezdi. "Bana emir veremezsin, pislik!"

Merrell onun yakasını öfkeli bir yumrukla kavradı. "Biri seni ve o melez piçi birlikte görse ve onun ikizin olduğunu fark etse ne olacağını hiç düşündün mü? Bunu riske atamazsın!"

Jullien gözlerini devirerek Merrell'i itti. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Tahrirler benim! Sen değil!"

Merrell onu bir kafa kilidiyle yakaladı ve bükerek yere yapıştırdı.

Jullien konuşmaya çalıştı ama tutulma şeklinden dolayı başka bir kelime söyleyemedi. Tek yapabildiği hırıltı çıkarmak ve boğulmaktı.

"Hayatlarımızı tehlikeye atmana izin vermeden önce seni ölü göreceğim!" Merrell ona enjekte etti.

Birkaç kalp atışı sonra her şey karardı.

Ushara soluk soluğa hafızasından çıktı. "Kuzeni mezuniyet gecesinde ona aşırı doz mu vermiş?"

Thrāix başını salladı. "Size göstermediğim şey, büyükannesinin tüm bunlara verdiği tepkiydi. Sınıfının en iyi yüzde birinde olmadığı için bunu kabul etmeyi reddetti. Kaltağın *dediği gibi, ben vasat başarıları kutlamam*. İlk yüzde bire girememesinin nedeni yetenekleri, zekası ya da çalışma alışkanlıkları değil, Andarion ağırlıklı bir okula giden melez bir prens ve aşırı kilolu olmasıydı ve öğretmenleri kıskançlık ve kin yüzünden ona saldırıp notlarını düşürdüğünde ailesinin hiçbirinin umurunda değildi. Kâğıdı ters verdiği için bütün notunu kıran bir öğretmeni vardı. Hiçbir zaman, hiçbir şey için onu savunan kimse olmadı."

acının kabarmasına karşı sertçe yutkundu. "Biliyordum
Kötü. Ama ne kadar izole olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Thrāix onun elini tuttu. "Sana bir şey daha göstermek istiyorum." "Bunu kaldırabileceğimden emin değilim."

"Evet, yapabilirsin. Bunu görmen gerek."

Elini tutup Jullien'in gözlerinden kendini görene kadar bundan şüphe duydu.

Ona kıyafet getirdiği ve kahvaltıya götürdüğü gündü. Kapıyı açıp onu gördüğünde içinde oluşan duyguları tarif etmenin bir yolu yoktu. Üzerinde çok fazla düşünmediği rastgele bir iyilik eylemiydi - bunu herkes için yapardı. Ama bu onun hayatını değiştirmiş ve ona ilk kez merhamet duygusunu tattırmıştı.

O tek sabah tüm bakış açısını ve görüşünü değiştirmiş, ona umut vermişti.

Ve onu sonsuza dek umutsuzca onun yaptı.

Bu onu tamamen kırmayı başardı. Hıçkırarak bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi.

Thrāix ona acımadı. "Onun ne yapacağını anlamayı istedim. sana *asla* söyleyemeyeceğim. Kelimelerin asla aktaramayacağı bir duygu derinliği. Bilmen gerektiğini düşündüm. Sevdığım kadına benim için ne ifade ettiğini söyleme şansım olmadı ve hayatım boyunca Julia onun benim için ne ifade ettiğini tam olarak anlasaydı nasıl olurdu diye düşünerek yaşamak zorunda kaldım."

Sertçe yutkundu. "İncindiğini biliyorum Ushara. Onu kaybetmekten korkuyorsun. Hayat hiçbir zaman çocukken bize sattıkları peri masalı gibi değildir. Daha çok, asla uyanamadığımız bir kâbustur. Küçükken bize söylemedikleri şey, gecenin bir yarısı çığlık attığımızda bizi tutacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek kişiyi bulmaktır. Kâbuslarımızdan kaçmayan ya da kaçmayan, ama bizi onlar boyunca tutan ve onlarla asla yalnız yüzleşmememizi sağlayan kişi. Onu kaybetmemeniz için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ."

Başını sallayarak ondan uzaklaştı. "Uyandığında son derece hasta olacak. Çok endişelenmeyin. Bu normal bir şey. Ateşi yüksek olacak. Üşüme. Şiddetli baş ağrısı. Baş dönmesi. Yönünü şaşırmış. Kafa karışıklığı. Hatta kusma. Bazı motor kontroller tehlikeye girebilir. Dikkat edilmesi gerekenler konuşma bozukluğu ve hafıza kaybıdır. Görme sorunları. Burun kanaması. Ekstremitelerinde uyuşma. Bunlardan herhangi biri varsa hemen bana haber verin."

"Tamam." Gözyaşlarını silerek, Jullien'in henüz hareket etmediği odaya döndü.

Jory ve Trajen ona kaşlarını çattılar ama tek kelime etmediler. Aksine, onu yalnız bırakmak için geri çekildiler.

Jullien'le yalnız kalınca yatağa oturdu ve Merrell ile Parisa'nın yıllarca ona zehirlerini enjekte ettikleri yara izlerini nazıkçe parmaklayabilmek için tasmayı Jullien'in boynundan geri çekti. Ve dikkatlice değil. Yara izleri, ona mümkün olduğunca çok acı çektirmek ve Jullien'in kullandığını herkese belli etmek için enjektörleri bilerek sapladıkları vahşiliklerini gösteriyordu.

Gerçek bir eroinman kullandığını gizler ve damarlarına ulaşmak için vücudunda gizli bir nokta seçerdi. Hayatındaki diğer her şey gibi, bu da onu yaralamak ve aşağılamak için yapılmıştı. Halkın alayına maruz kalması için.

Daha da kötüsü? Muhafızları onu yerde aşırı doz almış halde bulduklarında, büyükannesi bu yüzden onu cezalandırmıştı.

Babası gibi.

Thrāix'in ona gösterdiği görüntüler Jullien hakkında okuduğu tüm makalelerle birlikte zihninde canlanırken yüzünü buruşturdu. Onu iyileşmesi ve sağlığına kavuşması için gönderdikleri sert rehabilitasyon kliniklerinde tek başına gösterenler. Annesi için seçtikleri gibi, çoğu aristokratın gönderildiği rahat, konforlu olanlara değil.

Hayır, büyükannesi ve babası hapisshaneden bir adım öteye gitmeyen, gücenilen ve nefret edilen bir yere göndermişlerdi. Soylu doğumu nedeniyle hem personel hem de diğer hastalar tarafından hedef haline getirilmişti. Herkes ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirirken onun ziyaret günlerinde tek başına bir köşede oturduğu hastaneler.

Yorgun bir ruh.

"Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım," diye fısıldadı kulağına.

* * *

Jullien bir uyandı.

Ushara, hâlâ onun yanında olduğunu göstermek için anında doğruldu.

"Buradayım bebeğim," diye nefes alarak yüzünü kavradı.

Tıslayarak elinin topuğunu gözüne götürdü.

"Biliyorum. Thrāix başının ağrıyacağını söyledi." Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran suya uzandı. "Bunu yavaşça yudumla. Yardımcı olur."

Kadının şaşkınlığı karşısında adam itaat etti. "Ne zamandır dışarıdayım?" "Birkaç saattir."

"Vas için geri dönmeniz gerekmiyor mu?"

"Birkaç günlüğüne ailem ve yakınlarımla iyi olacak. Onu sevdiğimizi ve bir şeye ihtiyacı olduğunda bizi arayabileceğini biliyor. Şu anda bana daha çok ihtiyacın var ve seni burada yalnız istemiyorum."

Jullien elini onun yanağına koydu. Yüzündeki şefkatli ifade içini yaktı.

Ta ki gözlerini açana kadar. Arkalarında garip bir ışık vardı. Sersemlemiş ve perili.

"Jullien?"

Ayağa kalkmaya başladı, sonra küfretti ve tökezledi. "Trajen!" Bağırışı odanın içinde gürledi. "Jory!"

"Bebeğim, yatağa dönmen gerek."

Dinlemiyordu. Onun yerine kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

Neyse ki Thrāix, Jory ve Trajen onlara katılmak için acele etmekte gecikmediler.

içinde ona bakıyorlardı.

Trajen ağzı açık kaldı. "Ne yapıyorsun, Andarion?"

"Eriadne Shara'nın kardeşinin peşinde. Axl'a ulaşmalıyız. Hemen!" Ushara midesinin yere çarptığını hissetti. "Ne?"

Jullien onun elini sıkıca kavradı. "Kaltağın kastettiği buydu. Birlik'i kardeşinin üzerine saldı. Onu uyarmak zorundayız, yoksa onu öldürecekler."

BÖLÜM 25

"Ne halt yarattın sen?"

Ushara, Trajen, Jory ve Thrāix ile birlikte odaya girdiğinde kısa bir süre durdu.

Thrāix bu suçlama için Trajen'e ters ters baktı. "Benden yapmamı istemediğin *hiçbir şey* yapmadım. Ne bildiğimi biliyorsun. Herkes buna farklı tepki verir. O melez bir varlık. Beyni başkalarınıninki gibi çalışmıyor."

Onların öfkesi karşısında içinde dehşet ve panik birbirine karıştı. "Ne oldu? Jullien tehlikede mi?"

"Hayır," dedi Jory çabucak. "Kesinlikle tehlikede değiliz. En azından biz öyle düşünmüyoruz."

Trajen yüzünü buruşturarak ona dönerken yorgun bir iç geçirdi. "Otur, Ushara."

"Neden?"

Thrāix ona bir sandalyeye oturması için yardım etti. "Çünkü yanlışlıkla kocanı Trisani yaptık."

Evet, tamam, oturması gerekiyordu. "Ne?"

Trajen başını salladı. "Bir şekilde makinelerle iletişim kurma yeteneğinden daha fazla güce sahip."

"Henüz neler yapabileceğinden emin değiliz." Thrāix çenesini ovuşturdu. "Bunun olduğunu hiç duymadım. Herhangi biriyle... hiç."

Jory büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Dostum, neden ben olamadım? Böyle büyük fırsatları hiç yakalayamıyorum."

"Bunun o kadar da iyi bir mola olduğundan emin değilim." Thrāix, Trajen ile yüzünü acımasızca buruşturdu. "Bu güçler zaman zaman kendi cehennemlerini yaratıyor."

"Özellikle de onlarla doğmadıysanız." Trajen kardeşine işaret vermeye çalışmayı sürdürdü. "Axl'a ulaşamıyorum. Ona yakın olan tüm gemilere haber gönderdim... ama bir haftadan kısa bir süre içinde ona ulaşmamızın hiçbir yolu yok." Gözleri yaşlarla doldu. "Dimitri'yi çoktan aradım ve ona söyledim. Ama ne ona ne Kirill'e ulaşmak için çok uzakta. Kimse ulaşamaz

onu uyarmak için zamanında. Eriadne hedefini iyi seçmiş."

"Her zaman öyle yapardı."

Ushara hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istedi. "Ne yapacağız şimdi?"

Jory iç çekti. "Kız kardeşime, kardeşlerime ve Ryn Cruel'e haber verdim. Sentella ve Wassies ile temasa geçeceğini söyledi. Şansımız varsa onlardan biri Axl'a Birlik'ten önce ulaşabilir."

Thrāix kaşlarını çattı. "Bu ses de ne?"

"Bir gemi kalkıyor. Sevgili tanrılar, bana onun olmadığını söyleyin..."

Trajen körfeze doğru koştu. Ushara da diğerleriyle birlikte onun peşinden koştu. O da Jullien hakkında diğerleriyle aynı kötü hislere sahipti. Körfeze vardığında, Jullien'in inatçı aptallığının görsel teyidi karşısında lanet okudu.

"Ne düşünüyor bu?"

Bunu bizden daha hızlı ." Trajen küfretti.

"Bilmiyorum."

Jory gemisine doğru koştu.

Trajen Thrāix'e döndü. "Ödünç alabileceğim bir gemi var mı?" "Beni takip edin."

Ushara peşlerinden koştu. Ama gemiye biner binmez Jory'nin yaptığı şeyin aynısını o da fark etti.

Jullien onları . Hiçbir şey başlatılamadı.

"Onu öldüreceğim." Ushara bağlantısını yakaladı ve hemen kocasını aradı.

Cevap vermek yerine önceden kaydedilmiş bir mesaj almış.

"Kızacağınızı biliyorum. Senin yerinde olsam kendimi yok ederdim. Ama bunun suçlusu benim ve masum olduğum halde benden intikam almak için kardeşini öldürmelerine seyirci kalamam. Axl için benim için üzüldüğünden daha az üzülmeceksin. Ve bu şekilde, Vasili dışında aileden başka kimse zarar görmeyecek. Sadece bunun için bile, sonsuza dek özür dilerim. Başka bir çözüm bulabilseydim ikinizi de hiçbir şey için incitmeyeceğimi biliyorsunuz. Ama aklıma gelen en iyi çözüm bu. Vas'a onu sevdiğimi söyle. Onu her zaman seveceğimi. Sana ve kızlara benim yerime bakması için ona güvendiğimi söyle. Güvenliğiniz için güvenebileceğim başka kimse yok. Seni seviyorum, Shara. Lütfen beni anla ve affet. İşleri yoluna koymanın tek yolu bu."

Thrāix geminin kontrol panelini ateşle patlatırken patlayıcı bir küfür savurdu. Trajen'le yüzleşirken gözleri parlak bir turuncuya döndü. "Bunu hissediyor musun?"

Trajen'in laneti Thrāix'inkiyle eşleşti. "Tek bir Birlik bağlantım bile yok. Bir tane bile. Sen biliyor musun?"

"Ryn biliyor. Jory'nin aramasını sağlayabiliriz-"

"Onu kullanamayız. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Neden?"

Trajen Ushara'ya hasta bir bakış attı. "Jullien'in kardeşi. Ryn Cruel, Jullien'in yüzünü ya da adını gördüğü anda yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacaktır. Jullien'i ödül için kendisi öldürecek ve bunu yaparken de gülecektir."

Ushara kaşlarını çatı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Trajen içini çekti. "Jullien kardeşine ulaşmaya çalışmıyor, Shara. Birlik onun peşinde. Onlarla çoktan temasa geçti ve Axl'in peşini bırakmayı kabul etmeleri halinde teslim olmayı teklif etti."

Hayır... Böyle bir şeye cüret ettiği için dehşete kapılan kadın hemen Jullien'i tekrar aramaya çalıştı.

Cevap vermeyince, bir mesaj bıraktı. "Jullien... Beni dinle ve iyi dinle. Bunun için seni affetmeyeceğim... Beni duyuyor musun? Onlara teslim olmayacaksın. Hiçbir sebep için. O hantal Andarion kışını bana getirsen iyi edersin, yoksa Tanrılar yardımcım olsun, Tophet'e giden yolu bulacağım ve eve dönüş yolunun her adımında kışını tekmeleyeceğim. Ciddiyim!"

Sesi gözyaşlarıyla kesildi. "Bunu bana yapma," diye tekrarladı. "Lütfen. Tanrılar aşkına. Ben de seni seviyorum. Ve evde yanımda olmana ihtiyacım var. Kızlarımızı tek başıma büyütme zorunda bırakma beni. Paka'larına ihtiyaçları var. Lütfen beni Vasili'nin kalbini kırmak zorunda bırakma. Benimkini de kırma. Söz vermiştin."

Ancak dakikalar geçtikçe ve hat sessiz kaldıkça, artık çok geç olduğunu anladı.

Gitmişti ve geri gelmeyecekti.

* * *

"Tatlım, ağlamayı kesmelisin. Bebekler için iyi değil."

Ama Ushara duramadı. Jullien ortadan kaybolalı altı hafta olmuştu. Altı haftadır akıbeti hakkında tek bir kelime bile edilmemişti.

Ve şimdi...

Doktorun kontrol sırasında kendisine uzattığı bebeklerinin resmine ve bugünün tarihine baktı ve daha çok ağladı.

Doktorun muayenehanesinden çıktıklarında annesi iç çekti. "Hadi, *Mia*. Vas'ı alalım, siz ikiniz geceyi benim evimde geçirebilirsiniz."

Ushara o kadar perişan haldeydi ki zar zor yürüyebiliyordu. Evine vardıklarında hıçkırıyor ve konuşamıyordu. Neyse ki annesinin kapıya kendi erişimi vardı; aksi takdirde Ushara kapıyı asla açamazdı.

Ama içeri girdiklerinde, sıcak ve lezzetli bir şeyin kokusu ona çarptı. Kokunun yarattığı şok, ağlama krizini yarıda kesti.

Vas'ın yatak odasından gelen derin kahkaha sesi de öyle. Ne oluyor be?

Kafası karışmış ve endişelenmiş bir halde, Jullien evden kaçtığından beri kendisinden bile daha kötü durumda olan oğluna neler olduğunu görmek için koridora koştu.

Jullien'in Vasili'nin odasına çizdiği Gorturnum'un çığlık atan kafatası logosunu pembeye boyayan birinin bulunduğu çocuk odasının kapısında durdu. Sadece Vasili'ninkinde CESUR VE KORKUNÇ VASILİ yazarken, bunda CESUR VE CESUR VLADMİRA VE VİVEKA yazıyordu.

Kızına ne isim vermek istediğini sadece bir kişi biliyordu.... ve onun da ölmüş olması gerekiyordu.

Kalbi hızla çarparak Vas'ın odasına gitti ve kapıyı iterek açtı. Jullien'in Vas'ın yanında durduğunu ve Vas'ın oyunlarından birini oynadıklarını görünce gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Sağa git! Sağa!"

Jullien, Vasili'nin emirlerine uymaya çalışırken gafil avlandı ve yere yıkıldı.

Nefes nefese kaldı ve dudaklarına öyle sıcak bir öpücük kondurdu ki başı döndü. Kumandayı omzunun üzerinden atarak güldü ve kollarını Ushara'ya doladı, ardından onu göğsüne yaslamak için üzerine kaldırdı. Kollarında ne kadar iyi hissettiğini görünce homurdandı. "Sanırım biri beni özlemiş."

Yüzünü kavrayıp ona bakarken solgun gözleri parlıyordu. "Nasıl yaşıyorsun?"

Omuz silkerek ayağa kalktı ve kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "Öldürmesi zor. Onlara gerçekten teslim olmayacağımı bilmen . Sadece onları kardeşinin sırtından indirmem gerekiyordu."

Yumruklarını adamın ceketinin yakalarına geçirip onu öne doğru itmeden önce yanaklarına bir anda renk geldi. "Ve bana haber vermek için beş dakikanı ayıramadın mı? Seni piç kurusu!" Onun kasıklarına diz çöktü.

İki olan Jullien, yıldızları görünce acı içinde tısladı

Vas sempati içinde tiz bir ciyıklama sesi çıkardı. "Anne! Bunu yaptığina inanamıyorum!"

Jullien nefes almakta zorlanırken tökezleyerek geri çekildi. "Sorun yok," diye boğuk bir ses çıkardı. "Bunu hak ettim." Dudağını ısırarak acıyla mücadele etti. Kahretsin, Davel tekmelerinin gücü konusunda şaka yapmıyormuş. Lanet olsun...

"İkizlerimiz olacağı için gerçekten çok mutluyum, çünkü bunun bir daha çocuk sahibi olma şansımı ortadan kaldırdığına eminim."

Annesi kapı aralığından güldü. "İçine girdim ben?" Ushara eliyle Jullien'i işaret etti. "Sefil yaratık yaşıyor!"

"Anlıyorum. Bunun sizi mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Bir e-posta," diye hırladı Ushara sıkılmış dişlerinin arasından, öfkeyle ona doğru eliyle işaret ederken. "Bir tane! Çok şey mi istiyorum?"

Jullien yavaşça doğruldu. "Sana gönderdiğim yiyecek ve eşyaların hayatta olduğumu anlamayı sağlayacağını düşünmüştüm."

Ushara dondu kaldı. "Tüm bunların sen gitmeden önce ayarlandığını sanıyordum." "Hamile kıyafetlerini göndereceğimi nereden bilebilirdim ki?"

Duraklayarak ona şüpheyile baktı. "Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?"

Hasarın bir kısmını telafi etmeye çalışarak kasıklarını ovuşturdu. "Seni ve Vas'ı gözetliyordum. Alo? Bunu yaptığımı biliyorsun. Neden evi dinlediğimi düşünüyorsun?"

"Oh! Seni yenebilirim!"

Çıplak yaptığınız sürece, bakın.

Ushara onun sesini kafasının içinde duyunca nefesi kesildi.

Ve yüzündeki şeytani sırıtış, onun tacizine boyun eğmeye fazlasıyla istekli olduğunu gösteriyordu. Gözlerini devirerek içini çekti. "Sen iflah olmazsın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Gerçekten, seni üzmem istememiştim." Ona pişmanlık dolu bir gülümseme verdi. "Bu arada yıldönümünüz kutlu olsun."

Annesi de kendi nefesini bıraktı. "Bütün gün bu yüzden mi bu kadar üzgündün?"

Ushara başını salladı.

Jullien göğsüne doğru çekti ve sarıldı. "Tehlikeli olsa da seni görmem gerekiyordu. Yıldönümümüzde uzak kalamazdım."

Katira tatlı bir gülümsemeyle öne çıktı. "Seni oğlum olarak ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

Jullien onun kendisine gerçekten iyi davranması karşısında paniğe kapıldı.

"Pek sayılmaz."

"Seviyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Vas? Her şeyi kapat ve geceyi bizimle geçir. Paka ve annenin kendilerine biraz zaman ayırmaya ihtiyaçları var."

"Evet, *mur tarra*."

Jullien Ushara'yı serbest bıraktı. "Yanmadan önce akşam yemeğini kontrol etmem gerek." Mutfığa gitti.

Ushara, Vas'ın gece çantasını hazırlamasına ve ev ödevlerini toplamasına yardım etmek için bir dakikasını ayırdı. "Paka ne zamandır burada?"

"Beni okuldan aldı ve ödev yapmama yardım etti. Sonra senin için akşam yemeği hazırladık ve oyun oynamaya başladık." Vas çantasını omzuna attı. "Bebeklere gerçekten Vladmira ve Viveka isimlerini mi veriyorsun?"

"Evet, neden?"

Yüzünü buruşturdu ve büyük bir hoşnutsuzluk sesiyle dilini dışarı çıkardı. "Eminim bana da alışacaktır. Eninde sonunda." Ona sarıldı. Sonra mutfağa gitti. "Seni seviyorum, Paka."

Jullien ona sıkıca sarılırken homurdandı. "Sen de, *Luden*. Sabah görüşürüz." Başını saygıyla annesine doğru eğdi. "Teşekkür ederim, Ger Tarra."

"Matarra."

Gerçekten de kızardı. "Matarra."

Ve Vas'ı alıp onları yalnız bıraktı.

Jullien ona bakarken kaşlarını çatı. "Ben yokken annene şeytan çıkarma ayini mi yaptın?"

"Hayır. Benimle çok tatlı bir şekilde ilgilendiğin zaman ilgilendin. Ve kardeşimi Birlik'ten korumak için intihar ettiğinde. Her ayinde senin ruhun için mumlar yakıyor ve dualar ediyor. Artık senin bir aziz olduğuna inanıyor."

"Gerçekten mi?" Kelimede boğuldu.

Kadın başını salladı. "Unira'yı gördün mü?"

"Evet. İndiğimde ilk iş onu gördüm, Trajen'le konuşmadan hemen önce."

"Senin ölmediğini biliyorlar ?" "Sadece Thrāix biliyordu."

"Güzel. Onları öldürmek zorunda değilim." Dişlerini gıcırdatarak ona öfkeyle baktı. "*Bana* söylemediğine inanamıyorum."

Kaşığını bir kenara bıraktı ve onu öpmeye çalıştı ama kadın onu geri itti. "Senin zaten bilmediğin ne söyleyebilirim ki? Ben düşüncesiz bir pisliğim."

"Evet, öylesin." Adamın elini tuttu ve karnının üzerine koydu. "Bunu hissediyor musun?"

Jullien en ufak bir hareket avucuna değdiğinde donakaldı. "Bu bebeklerden biri mi?"

Başını salladı.

Bu tüy gibi çırpınış karşısında afallayan ve boynu bükülen adam, nefesi onu aceleyle terk ederken kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları onu kör ederken, dudaklarını karnında hissettiği yere değdirebilmek için kızın üstünü kaldırdı. "Hey, *mia kikatalli*," dedi nazikçe, oynastıkları bölgeyi okşayarak.

"Bu dünyaya katılmak için fazla hevesli olma. Olduğun yerde çok daha iyisin. Güven bana. Ama söz veriyorum, ister orada ister burada, annen ve ben kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağız."

Ushara ona gülümserken elini onun bıyıklarına dokundurdu. "Tam bir ahmaksın."

Kollarını onun beline doladı ve nazıkçe sarıldı. "Seni çok özledim. Seninle konuşmamanın nasıl bir cehennem olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama onları senden ve aileden uzaklaştırmak zorundaydım. Benim yakalandığımı ve öldüğümü düşünmelerine izin vermek, sana bir şey olması riskini almaktan daha kolaydı."

Saçlarını şakacı bir şekilde çekiştirdi, bu da onu cehennemden daha sert hale getirdi. "Hâlâ affedilmiş değilsin."

Jullien bıyıklarını kızın tenine sürterek şakacı bir şekilde alay ettikten sonra kıza şehvetli bir ısırık attı. "Birazcık bile mi?"

"Hayır." Onun söz konusu olduğu yerde acımasızca, ona en ufak bir merhamet göstermeden yerini korudu. "Ne kadar Trisani gücüne sahiptin?"

Elini uzattı ve spatula tezgahdan avucuna doğru uçtu.

"Aman Tanrım, Jules!"

"Evet." Ayağa kalkmadan önce onu yere bıraktı ve pantolonunun ereksiyonunu ısırmaması için kendini ayarladı. "Yeni kötü arkadaşlarımı dizginlemeye çalışmak ilginçti. Dürüst olmak gerekirse, senin ve Vas'ın etrafında olmadığım için memnunum, çünkü zaman zaman tehlikeli oldu. Birkaç şeyi patlattım. Çok daha fazlasını devirdim. Kendimi sonuna kadar utandırdım. Bunu kaçırdığınıza *gerçekten* çok sevindim."

Adam ona bir parça yağda ıslatılmış ekmek verirken güldü. "Peki büyükannenin arayışı?"

"Sinir bozucu. İkisinin de en iyi yaptığı şey saklanmak. Ama pes etmedim."

Işıklar söndü.

Kaşlarını kaldırdı. "Sen mi?"

Güçlerini kullanarak onun sisteminde çalması için en sevdiği aşk şarkılarından birini bulurken başını salladı. Normalde bu şarkılardan hoşlanmasa da, onun için buna katlanabilirdi. "Bu gece seni dansa götürmek istedim ama birinin beni görme riski... Thrāix bana yarın geceye kadar evden çıkmayacağıma dair söz verdirdi. Serbest bırakılmam için verdiği emirleri ihlal edersem, bir daha gözetiminden çıkmama izin vermez."

"Müdür gibi konuşuyor."

"Temel olarak. O sert bir piç. Ama ona saygı duyuyorum. O kadar paranoyak ki beni normal hissettiriyor.... bir insanda bunu severim."

Onu ateşlemekte asla başarısız olmayan o baştan çıkarıcı sallanmaya başlarken güldü.

Evet, bunun için evrendeki en kötü müziğin acısını çekerdi. Onu tapınak korosu için çalışırken izlemek ve egzersiz yapmak son haftalarda en çok özlediğı iki şeydi. Her ne kadar birkaç seansını kaydetmiş olsa da, ona uzanıp dokunabilmekle aynı şey değildi. Ya da onun etrafında dans etmesini, yüzüne dokunmasını ve her zaman yaptığı gibi ona gülümsemesini.

Bunu düşünmek bile onu boşaltmaya yetiyordu.

Nefes alıp verirken kendini yaptığı şeye odaklanmaya zorlamak zorunda kaldı.

Etrafında dönerek ekmekten bir ısırık aldı, sonra bitirmesi için son parçasını uzattı.

Yuttu ve sonra dikkatini düşüncelerinin gittiğı yerden uzaklaştırmaya çalıştı. "Thrāix'in babasının Vashaw Flavian Sparda olduğunu biliyor muydun?"

Son derece şok edici bir şey karşısında neredeyse ekmeğı boğazına tıkayacaktı. "Thrāix bir Sparda mı?"

Jullien başını salladı. "Evet. Öğrendiğimde ben de çok şaşırmıştım. Babası onu ve kraliyet Trisani ailesinin son üyelerini korumak için ölmüş."

Ushara alçak bir ıslık çaldı. Bu etkileyici bir soydu. Spardalar İskit Savaş Lordları ağı'nın sona ermesinde ve Justicale Cruel'in devrilmesinde etkili olmuşlardı.

"Trisa düşmemiş olsaydı, Thrāix büyük olasılıkla babası gibi bir sonraki *vekil* ve *vashaw*."

Jullien'in onu sevmesine şaşmamalı. Pek çok ortak noktaları vardı. İkisi de savaş ve talihsizlik yüzünden yerinden edilmişti.

Ve onun etrafına uzandığında, teninin kokusu ona çarptı. Gözlerini kapatarak kokunun ve onu tekrar yanında hissetmenin sıcaklığının tadını çıkardı. Onun bir odada ne kadar yer kapladığını ve iriliğinin yanında durmaktan ne kadar keyif aldığını unutmuştu. Adam ona kendini çok küçük ve minicik hissettiriyordu. Ve bu hissi seviyordu. Onun devasa boyutunu seviyordu.

Özellikle kaslı omuzları ve pazuları...

Onunla ilgili *tek bir* şikayeti vardı.

Ona baktı ve kaşlarını çattı. "Bu bakış da neyin nesi?"

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırarak uzanıp adamın bıyıklı çenesini çekiştirdi. "Neden seni ne zaman önünden ayırsam, eski haline dönüyorsun?"

en ynl hali?"

Dişlerini ortaya çıkaran şeytani bir sırtışla ona baktı. "Diğer tüm *qereleri* uzak tutmak için. Peşinden gelmelerini istemezsin, değil mi?"

"Hiçbir *qeres'in* peşinden koşmasan iyi edersin. Erkeğimi paylaşmam."

Gülerek kızın elini tuttu ve şişmiş kasıklarına bastırdı.

"İnanın bana, başka hiç kimsenin yanında olmadım. Bu bir güven seviyesi gerektirir

sadece *sana* veriyorum." Onu öpmek için başını eğdi ama sözleri çoktan kalbini kırmış ve boğazına bir hıçkırık dğmlemişti.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Sorun nedir?"

Cevap veremeden bağlantısı koptu. Görmezden başladı ama arayan Zellen'dı. "Bir saniye bekle. Bu bir komut ağrısı." Telefonu çıkardı ve cevap verdi.

"Amiral? Körfezde bir sorunumuz var. Bununla nasıl başa ıkacağımızdan emin değilim."

Tuhaf. Normalde böyle sorunları olmazdı. " oluyor?" "Güvenli

Liman'ı arayan altı Porturnum gemisi var."

"Tamam.... Bu neden bir sorun olsun ki?"

Sesini alçalttı. "İkisi Andarion ve savaşçı örgüleri takıyorlar. Yemin ederim biri kocanızın darbe sırasında idam edilen kuzenine çok benziyor. Varan Enole adında bir akrabası var mı?"

Jullien'e baktı ve onun gözlerindeki öfkeye bakarak... "Evet diyeceğim."

"Ben de bundan korkuyordum. Rtbemi ve maaşımı açan bir sürü soru soruyorlar. Bunu nasıl halletmemi istersiniz?"

"HC'leri ağır...." Jullien onlarla yüzleşmek ve bu durumu ölümcül bir sonuca dönüştürmek üzere yola çıktığını belli eden bir niyetle kapıya yönelmeden önce söyleyebildiği en fazla şey buydu.

BÖLÜM 26

"Jules! Sana durmanı emrediyorum! Şimdi!"

Kapının önünde durdu ve Ushara'yı gerçekten korkutan bakışla ona döndü.
"Düzen mi?"

"Biraz sert oldu ama onlar burada Güvenli Liman'dayken oraya gidip onlarla yüzleşemezsiniz. Sen daha iyi bilirsin."

Ve yine de bu ifade kanını dondurdu. Daha önce ondan hiç korkmamıştı, ama o anda ...

Bu, onun gerçekten istemediği bir yanıydı.

"Şu anda Jory'nin bayrağı altındayım. Kafeslerine çomak sokmam ya da kapıyı kapıp kaçmam onun umurunda olmaz. Bunu yapacak ilk kişi o olur, özellikle de beni altında barındırırken bana yaptıklarından ve Kod'u kırmalarından sonra. Bugün, intikamın iki yumruklu kaltağı olmaya niyetliyim."

Körfeze doğru döndü ve oraya doğru ilerlerken, yolunu kesmek için önünde beliren Trajen'e neredeyse çarpıyordu.

"Ne oluyor lan?"

"Tone," dedi Trajen aldatıcı derecede sakın bir sesle. "Bu güçlerle kendini bir şey sanma evlat. Unutma, bazılarımız bizimkilere çok daha uzun zamandır sahibiz ve baban annenle meşgul olmadan çok önce ustalaştık. O çeneni bana doğru sallarsan ve o ses tonuyla konuşursan, kışını yere yatırır, çıplak bırakır ve tokatlarım."

Jullien'in çenesinde bir tik başladı. "Yani cezasız bir şekilde tecavüz etmelerine izin mi vermeliyim? Benim Andarion olduğumu ve işlerin böyle hatırlatmama gerek var mı?"

"Evet ve senin Andarion olduğunu biliyorlar, bu yüzden bunu yapıyorlar. Onlara yaptığın son saldırıdan sonra seni ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Kısasa kısas. Eğer üç saniyeliğine aptal olmayı bıraksaydın, bunu bilirdin."

Jullien ellerini havaya kaldırdı ve iki yumruğuna da ateş doldurdu. "O zaman bırak da sürtükleri kızartayım."

"Ushara? bağla."

"Deniyorum. Ama tam olarak alışamadı. Dediğiniz gibi, ev eğitiminde sınıfta kaldı. O böyleyken yapabileceğim pek bir şey yok."

Trajen yorgun bir iç geçirdi. "O zaman bu kötü olacak." Parmaklarını şıklattı ve Jullien ortadan kayboldu.

Ushara'nın nefesi kesildi. "Ne yaptın sen?"

"Ona mola verdim." Boğazından kısık sesle hırlayarak gözünü ovuşturdu. "Çok sinirlenecek. Ama sen de ben de biliyoruz ki, o güverteye dalıp mürettebatla uğraşmaya başlarsa neler olacağını."

Ne yazık ki .

Savaş. Topyekün ve iğrenç.

Trajen ağır bir iç çekişle elini bıraktı. "Hadi. Gidip şu dramayı halledelim, sonra da Jullien'in travmasıyla ilgileniriz. Yıldönümünüzü mahvettikleri için onları pataklamanıza izin veriyorum."

"Teşekkür ." Bunu dört gözle beklemeyen Ushara, Zellen'in daha önce hiç görmediği bir grup Liman görevlisiyle beklediği ana bölmeye yöneldi.

Trajen normal kıyafetler giydiğinden, onun Uluslarının HAP'ı olduğunu bilmiyorlardı. Pek de önemli görünmüyordu - ona pek saygı göstermiyorlardı ve o da kollarında Canting'i ve rütbesi açıkça görünen tam Tavalı teçhizatını giymişti.

Zellen onu selamladı. "Amiral, misafirlerimiz bazı personel dosyalarımıza erişmek istiyorlar."

"Ne amaçla?"

Gerçekten de Jullien'in kuzeni Merrell'e çok benzeyen Andarion ona şüpheyle baktı ve Canting'i ve üniformasındaki isim dışında kendini tanıtmadı. "İzini sürdüğümüz kaçak bir cüruf var. Buraya sığınmış olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

"Bana adını verin, bakıp göreyim." "Takma bir isim kullanıyor olabilir."

"Bunu da araştırabilirim."

Andarion en ufak bir geri adım atmadı. "Yüz çarkını yapmamız gerekiyor."

İyi deneme.. Ama durdurulamayan rüzgâr, kıpırdamayan cisimle karşılaşmıştı.

Kocasını kimseye teslim edecek değildi.

Ushara aynı mağrur küçümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Fotoğrafları tarayabilirim."

"Size zahmet vermek istemeyiz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama zaten yemeğimi böldünüz. O yüzden neden ihtiyacın olanı vermiyorsun ve bırak da izini sürmeye başlayayım?"

Beyaz bakışlarını onun ismine dikerken çenesinde öfkeli bir tik başladı. "Altaan? Sen kanatlı bir askeri kastsın, değil mi?"

Bunu bir yanıtla onurlandırmadı. Çünkü bu ayrıcalığa sadece kendilerinin sahip olması ailesiyle arasında bir sorun teşkil ediyordu. Andaria'daki tüm soylar arasında, babasının tek kolu hem Pavakahir hem de Murakhiran - Fyreblood ve kanatlı- olan tek soydu; en güçlü ve en nadir soylardan ikisi. Ve bizzat Tadara tarafından ordudan kovulmuş ve Andarion topraklarından "temizlenmişlerdi".

Anole, kızın sarı saçlarından bir tutamı kabaca omzundan aldı ve dudağını bükte. "Sen melez misin?"

O anda Jullien'in burada olmamasına *o kadar* şükretti ki. Sırf bu hakaret için bile kuzeninin bağırsaklarını deşebilirdi.

Bir Andarion erkeğinin, başka bir erkeğin eşine dokunmasından daha kötü gördüğü çok az suç vardı. Toplumlarında bu ağır bir suç olarak görülüyordu ve Jullien böyle bir suçtan dolayı kuzenini öldürmek için tüm yasal haklara sahipti.

Ona ters ters bakarak saçlarını onun elinden kaptı. "Anole? Sen kraliyet ailesinin bir kolusun, değil mi? Tadara'nın ikinci kuzeni?"

"Evet, öyle. Bunu bilmeniz ne kadar akıllıca... Ya da belki biri size söylemiştir?"

Eriadne'nin sesini duyunca Ushara'nın kanı dondu. Kutsal tanrılar... Bu kadının hangarındaki varlığına tepki vermemek için sahip olduğu tüm akıl sağlığını test etti. Trajen'in Jullien'i buradan göndermesine şaşmamalı.

Tam bir kan gölü olurdu.

Güç ve sabır için derin bir nefes alarak, bu evrende öldürmeyi en çok istediği yaratıkla yüzleşmek üzere döndü. Ve o kaltağı görür görmez vurmamak için doğuştan sahip olduğu tüm kısıtlamaları kullanması gerekti.

Tam ve mutlak şok onu perçinledi ve sadece bu bile tepki vermesini engelledi ve muhtemelen hayatını kurtardı. Andarionların insanlardan *çok* daha yavaş yaşlandığını bilse de, tadaranın en az yüz yaşında olduğunu da biliyordu. Ama karşısındaki dişi ellisinden bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu. Aslında karamel teni neredeyse kusursuz ve pürüzsüzdü. Üzerinde neredeyse hiç kırışıklık ya da gözenek yoktu.

Hâlâ şaşırtıcı derecede güzeldi. Yüksek elmacık kemikleri, beyaz Andarion gözleriyle keskin bir tezat oluşturan mükemmel kemerli siyah kaşları olan asil, patrisyen bir yüze yerleştirilmişti. Uzun siyah saçları altın bir bantla örülmüştü ve bir omzunun üzerinden ince beline kadar iniyordu. Soğukkanlı bir soğukkanlılıkla, dikkat ve saygıyı emrediyordu.

Eriadne Ushara'ya kaşlarını kaldırdı. "Tadara'nın önünde eğilmiyor musun?"

Ushara meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Eğer onun huzurunda olsaydım, yapardım. Ama ben bir Andarion vatandaşı değilim ve burada herhangi bir tadara da görmüyorum."

Bu istenen etkiyi yarattı. Bu onu . Burun delikleri açıldı, Kan tutkusu gözlerini kararttı. "Ateşle oynuyorsun, *kikatalla*." *Küçük kız mı? Gerçekten mi?*

Böyle saçma bir taktikle korkutulmayı ya da küçümsenmeyi reddederek Eriadne'ye soğukkanlı bir gülümseme sundu. "Bunu iyi yaptığım söylenir."

Eriadne eğlenmiyordu. "Bana birini hatırlatıyorsun ama kim olduğunu hatırlayamıyorum..." Bakışları Ushara'nın karnına kaydı. "Hamile misin?"

"Öyleyim."

"Kocanız gurur duyuyor olmalı."

"Hem de çok." *"Gurur duyuyor muydu?"*

Ushara gözlerinin dolmasına izin verdi. "Biz Tavalı'yız. İki ay önce Birlik tarafından kaçırıldı. Onu idam ettiler."

Eriadne spekülatif bir şekilde gözlerini kıstı. "Bundan emin misin?"

"Hayatı için verilen emir göz önüne alındığında.. oldukça olumlu. Ne de olsa, onlar

bilinen için Tereddüt veya Merhamet. Ben Tabii ki Bu bir şey sen takdir edebilir."

Eriadne tokat yemiş gibi başını geriye attı. "Oldukça arsızsın, değil mi?"

Ushara omuz silkti. "Ülkemdeki en yüksek ikinci rütbeli pozisyona sahip olduğum için, bu koltuğumla birlikte gelen bir avantaj."

Eriadne Anole'ye bakmadan önce yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Kocanızın adını sorsam yanlış bir şey yapmış olur muyum Amiral? Onu da dualarıma eklemek isterim."

"Biz burada Demurrist'iz. Ama yine de ihtiyaç hissediyorsanız, elbette. Dagger'dı... Samari."

Eriadne'nin rengi soldu. "Samari mi? Hepsinin soyunun tükendiğini sanıyordum." "Yanlış bilgilendirilmişsiniz."

"Yalan söylüyorsun!" Varan bir adım öne çıktı. "Jullien senin kocan! et. Onun burada olduğunu biliyoruz. O küçük sümüklü piçi barındırdığını da!"

Eriadne onu susturmak için elini kaldırdı.

Ushara Varan'a kendini beğenmiş bir alaycı bakış attı. "Evlilik kayıtlarımın yanı sıra çocuklarımın kayıtlarını da kontrol etmekten çekinmeyin. Hepsi halka açık. Kocamın adı açıkça kayıtlı. *Stormbringer*'ın kaptanıydı." Bağlantısını çıkardı ve onlar için belgelere erişti. "Gördüğünüz gibi, babasının soyu ve adı dosyalanmış. Annesininki de öyle. Kocamın baba tarafından gelen soyu

DNA yoluyla Samari Pavakahiri olarak evlendi ve annesi Tiziran Jullien'in olacağına inandığım Nykyrian-Anatole Ixurian soyundan değil, Altaan Pavakakiri olarak kayıtlı, bu doğru değil mi?"

Eriadne, en büyük kâbusu olması gereken ve kendisini alenen yalancı olarak nitelendiren belgeleri incelerken öfke gözlerini kararttı.

Ve inançsız bir fahişe.

"Evet, bu doğru. Torunlarım Nykyrian-Anatole soyundan geliyorlar ve Ixurian'dırlar. Soylu evimizde hiç Fyreblood yok."

"O halde kocamın sizin ailenizle hiçbir ortak yanı olmadığı açık. Hançerim gururlu bir Fyreblood olarak doğdu."

Eriadne Ushara'ya ölümcül bir bakış fırlatmaya devam ederken Varan ağzı açık kaldı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Dikkatli ol."

"Ben oyun falan oynamıyorum. Oyunlar eğlenmek içindir ve birinin hayatı söz konusu olduğunda hiçbir şey eğlendirici olmaz. Ama belki de senin sorunun budur. Oyun ile gerçeklik arasındaki farkı hiç anlamamışsın."

Tıslayan Eriadne ona doğru bir adım attı ama sonra toparlayıp durdu. "Beni itmek istemezsin."

"Ben de Tavalı Pavakihira'yım," dedi Ushara, geri adım atmayı reddederek. "Beni tehdit etmek ya da bana meydan okumak istemezsin. Bundan da öte, ben yavrularını seven bir anneyim ve senin aksine, sevdiğim şeyi tehdit etmeye cüret eden herkesi ve *her şeyi* öldüreceğim."

Eriadne soğuk bir şekilde güldü. " püf noktası da bu zaten... değil mi? Umarım sevdiğin şey sana her zaman geri döner ve benimkinin bana yaptığı gibi sana ihanet etmez. Kendi yıkımını doğurmaktan daha acı bir hap yoktur."

Gemisine doğru yola çıktı, sonra Ushara'ya dönüp bakmak için durakladı. "Ah, eğer bir gün torunuma saklanırken Jullien'e Ives'in ona en iyi dileklerini ilettiğini ve onunla daha fazla vakit geçirmek için sabırsızlandığını söyle. Ben kendi adıma onları yeniden bir araya getirmek için sabırsızlanıyorum."

Ve adamlarını toplayıp oradan ayrıldı.

Kız gözden kaybolur kaybolmaz Ushara kaşlarını çatarak Trajen'e baktı. "Dokuz Dünya'da *bu* da neydi böyle?"

"Soğukkanlı gaddarlık."

"Anlamı?"

Trajen alçak sesle cevap vermeden önce midesinin bulandığını hissetti zar zor duyuluyordu. "Jullien sana özel *vörgäte*'sinden bahsetti mi?"

"Çeşitli şeyler için onu kilitlediği bir yer. Evet."

Ona sert bir bakış attı. "Saf değilsin Ushara. Hapishanedeki çocuklara ne olduğunu biliyorsun, özellikle de ailesinden nefret edilen bir prense.... Ives onun en kötü niyetli tacizcilerinden biriydi."

Karnı guruldadı. En yakın tuvalete doğru olabildiğince hızlı koştu ve midesi boşalmadan önce zar zor yetiştı.

Öfkesi ve dehşeti kalbini sarıp sarmalayıp midesini bulandırırken Ushara nefes alamıyor, titriyor ve güçsüz düşüyordu. Sakinleşmeye çalışırken Jullien için döktüğü gözyaşları gözlerini doldurdu. Ancak zihninde canlanan hayali kâbuslar düşünüldüğünde bu çok zordu.

Zavallı Jules...

Onun hayal ettiğı yaşamak zorundaydı.

Trajen onu takip etti ve sonunda öğürmesi durduğunda ona soğuk bir bez uzattı. "Özür dilerim. Bunu sana bu kadar duygusuzca söylememeliydim. Ben de en az senin kadar üzgünüm. Bu benim hatamdı."

Bezi ensesine tuttu ve lavabonun sifonunu çekti. "Bu konu hakkında hiç konuşmuyor."

"Biliyorum. Bahsetmediğı çok şey var. Kimseye."

Başını kaldırıp Trajen'e baktı. "Nasıl bu kadar soğuk olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Jullien'in o sarayda, onu sürekli tırmalarlarken nasıl aklı başında kalabildiğini de anlamıyorum. Ama sen harikaydın. Buraya özellikle ortaya çıkarıp öldürmek için geldiler. Onları tamamen hazırlıksız yakaladın. Şimdi ne düşüneceğini bilmiyor. Onun hayatta olup olmadığından emin değil. Yakalandı. Öldüğünden. Nerede olduğundan. Ve onun bir Samari olmasıyla ilgili kısım... dahice. Ona şantaj mı yapıyorsun yoksa sadece tuzak mı kuruyorsun bilmiyor. Başka biri Hançer'in Jullien olduğunu ya da onun büyükbabasını becerdiğini biliyorsa... Çok güzeldi. Onu geri çekilmeye zorladın ve bu kolay bir şey değil."

"Yine de geri dönecek, değil mi?"

"Evet, bir de kafeslediğim azgın canavarı serbest bırakmamız gerekiyor. Dört gözle beklemediğim bir şey." Derin bir iç çekti. "Belki de anahtarı sana verip tatile çıkmalıyım."

Onun korku dolu ses tonuna homurdandı. "Sen bir korkak değilsin."

"Normalde. Ama eminim Jullien şu anda özel bir şekilde kızgındır. Onunla gerçekten yüzleşmek istemiyorum ve o küçük piçin şu anda ne kadar güce sahip olduğundan tam olarak emin değilim. Özellikle de ona yaptığım şey yüzünden çok kızgın olacak. Dürüst olmak gerekirse, aramızda kalsın. Beni korkutuyor."

Onu Jullien'in her şeyi bodrumdaki odaya götürene kadar şaka yaptığını düşündü. Sanki bir

kasırğa içinde . Bütün oda yanmış ve yıkılmıştı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Yine de korkunç olan kısım bu değildi.

Trajen'in yüzünü o güne kadar gördüğü en soluk renge büründüren ve onun altına işemesine neden olan şey, Jullien'in sakinleşerek metanetini korumasıydı. Aslında, kollarını göğsünde kavuşturmuş onları selamlarken onu hiç bu kadar sakin görmemişti.

Evet, *bu* korkunçtu.

Jullien'le konuşmadan önce Trajen'le paniklemiş bir bakış alışverişinde bulundu. "Sen iyi misin?"

"Çünkü . Bu yaptığın son derece pervasızca bir şeydi." "Kızgın değil misin?"

"Öfkenin de ötesinde." Jullien bir parmağını alt dudağına götürüp sildi, sonra da kırmızı gözlüklerini düzeltti ki bu onun hayatında gördüğü en aristokrat hareketti. "Gitmekte özgür müyüm?" diye sordu Trajen'e.

"Duruma göre değişir. Ne planlıyorsun?"

"Karıma yıldönümü hediyesini verdikten sonra, Varan'ın kafasını ve testislerini büyükanneme teslim edeceğim ve onun en yorucu ve zahmetli ölümü için en iyi dileklerimi ileteceğim."

"Bunu yaptığın anda hayatta olduğunu anlayacaklar. Şu anda emin değiller. Bu sana taktiksel bir avantaj sağlar. Neden bunu kullanmayasınız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bir düşün. O bir Yllam Ortodoksu. Tıpkı annen ve Lyra gibi. Dahası, senin stralen olduğunu ya da bu geni taşımanın fiziksel olarak mümkün olduğunu bilmiyor."

Jullien, Trajen'e kaşlarını çattı. "Hâlâ mantığını anlamıyorum."

"Saçını ağart, Jullien. Sadece baban Eadvard'a benzemiyorsun. Ama daha koyu renkli olduğu için amcan babana çok benziyordu, Eriadne bu yüzden onu diğer çocuklarından üstün tutuyordu. Ne kadar çılgın olsa da, aslında büyükbabanı severdi. Daha açık ten rengin, sarı saçların ve o kırmızı gözlerinle Edon Samari'nin bir klonu olacaksın... o kaltağa musallat olacaksın."

Jullien bunu düşünürken sustu. Mantıklı geliyordu. İkiz kardeşi de dahil olmak üzere ailesinde başka kimseyi kayırmıyordu. Çocukken bu gerçek dikkatini dağıtacak kadar canını sıkıyordu. Anatole genleri inanılmaz derecede güçlüydü. Ailelerinin çoğu, Anatole'un genleriyle esrarengiz bir benzerlik taşıyordu.

birbirlerine. Birinci dereceden kuzen olmalarına rağmen Parisa'nın annesinin ikizi olarak kabul edilmesini sağlayan da buydu.

Trajen ona şeytani, ürpertici bir gülümseme verdi. "İşledikleri suçlar için onları cezalandırmak üzere geri dönen amcanın ruhu olduğun yalanıyla sana işkence ettiler. İyi o zaman. Edon Samari'nin hayaleti ol ve intikamını al. Eriadne'nin boğazına saldır. Şu anda sahip olduğun güçlerle... neler yapabileceğini bir düşün."

Jullien güldü. "Etkilenmeli miyim yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum." Trajen'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"İkisinden de biraz."

"Biraz daha sevimli ve daha az kıllı olsaydın, bunun için seni gerçekten öperdim." "Ve eğer ayık olmasaydım, sana izin verebilirdim."

Jullien ona elini uzattı.

Trajen onu aldı ve sırtına sertçe vurmadan önce kardeşçe sarılmak için kendine çekti. "*Te amo, fratrem meum.*" *Seni seviyorum, kardeşim.*

Jullien, Tray'in kalbinden gelen sözlerin tadını çıkarmayı biliyordu. Adamın kolay kolay söylemediği ve hayatı boyunca kimseye söylemediği kelimelerdi bunlar. Trisani'nin diline olduğu kadar onunkine de yabancıydılar. Trajen'in elini sıkıca kavradı ve başını ona doğru eğdi. "*Et tu. Unus ex meis intimis. Animae plusquam dimidium meae.*" *Ve sen. Çok sevdiğim arkadaşım. İkinci benliğim.* Trisani'de bu, dostluğun en derin yeminiydi - savaşçıların birbirleri için savaşa girdikleri nadir zamanlarda yemin ettikleri kardeşlik kuralları. Bu, birbirlerinin güvenliği için ölecekleri ya da öldürecekleri anlamına geliyordu. Bu da savaşa ya da şiddete inanmayan bir toplumda, onunkinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Ushara, Trajen'in gözlerindeki yaşları görünce boğuldu. "Senden bir Tris yapacağım, evlat."

"Önce seni bir Andarion yaparsam olmaz."

Trajen gülerek onu omzundan alkışladı. Ardından odaya göz gezdirirken yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "*Et per ego te Deum oro!* Temizle şu *minsid* cehennemini! Ben hizmetçi değilim ve senin öfke nöbetinin arkasını toplamayacağım. Neyin var senin?"

Jullien homurdandı. "Bu bizi bütün gece burada tutacak uzun ve güçlü bir psikolojik sorunlar listesi. Ancak kısa cevap, beni içeri kilitledin. Sen daha iyi bilirdin. Tüm istasyonu yakmadığım için şanslısın. Ama oğlum burada uyuduğu için, bebek Nadya için, karım ve ailesi için cazip geldim."

Trajen ona hırladı. "Senden neden hoşlanıyorum, yine mi?"

"Sizin dilinizi konuşuyorum... ham öfke ve akıcı alaycılık."

Burnu seğırdi. "Temizlik ekibini çağır. İyi ki bir tane var... ya da iki düzine. Onlara aptal olduğunu söyleme. Ve Birlik dosyalarıyla birkaç suç işlemeyi unutma. Ve intiharı."

"Çoktan yapıldı. Bu yüzden daha önceki öfke nöbetimin ortasında erişim panelini ya da monitörü indirmedim. Ve onu durduran şey. Ushara'nın aileme ne yaptığını anladığımda, kendimi Kyr'ın Birlik veri tabanında oldukça güzel bir şekilde sildim. Yüksek komuta kademesine sunulan ve Birlik bürokrasisinde birikmiş olan kanlı bir rapor haline getirdim. Öldürdüğüm kişiyi birkaç gün sonra Sentella-Karadeniz Direnişi ortak görev gücüne karşı savaşırken ölen daha düşük rütbeli bir suikastçıya verdim, böylece ölümümle ilgili onunla sözlü bir teyit yapamayacaklar ve Birlik, kilit varlıklarının siyasi hedefleri öldürürken kendilerini kaydetmelerini yasakladığından, tanımlanamayan *kalıntıların* tek bir fotoğrafı ve benim yazdığım uydurma yeminli ifadesi dışında öldürme için herhangi bir video kanıtı olmayacak. Yine de kaltağın bunu ödemek zorunda olmaması kıcımlı yakıyor. O kadar yüksek bir ödülle boğulduğunu görmek isterdim. Ama ne yapabilirsin ki?"

Trajen onun saçlarını karıştırdı. "Saçlarını sarıya boyat. Onun zonklayan hemoroidi ol."

"İşte bunu dört gözle bekliyorum." Dişleri Trajen'e doğru parladı. "Bu arada, haftalardır dört gözle beklediğim bir şey daha var." Ushara'nın elini tuttu. "Bize izin verir misiniz?"

"Evet, devam et. Gülümseyecek bir şeye ihtiyacı var. karakolu su basıyor. Odalarımı ateşe veriyorsun. Bu saçmalıklar için çok yaşlandım." Homurdanarak ortadan kayboldu.

Ushara Trajen'in gidişiyle yüzünü buruşturdu. "Onunla olan ilişkiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Senin yanında çok farklı. Keşke onu başkalarıyla etkileşim halinde görebilseydin, böylece senden ne kadar hoşlandığını gerçekten anlayabilirdin. Şefkatli bir baba ile dikkatli bir ağabeyin tuhaf bir bileşimi. Başka hiç kimseye sana davrandığı gibi tahammül etmiyor ya da konuşmuyor."

"Tray sana hep iyi davranıyor." "Ben onun VA'sıyım."

"Belki de bu yüzden bana iyi davranıyor."

Başını iki yana salladı. "Seninle barda tanıştığı andan itibaren senden hoşlandı ve seni bir Gort siki olarak evlat edinmeyi teklif etti. Ve yine, o bunu yapmaz. Hiç kimseye karşı bu kadar açık olduğunu görmemiştim. Asla. Ben doğmadan önce burada olan bazı üyelerimizle konuşmuyor bile."

Jullien omuz silkti. "Sanırım pisliklere karşı bir düşkünlüğü var." Onu öpmeden önce alının çizgisini takip etti. "Gecemiz mahvolduğu için üzgünüm."

"Seni üzdüğüm için özür dilerim."

"*Sen yapmadın*. Trajen de yapmadı. Pek sayılmaz. Büyükanнем yaptı. Sana söylediklerimde ciddiydim. Beni sevdiğin ve korumaya çalıştığın için sana asla kızmayacağım. Gerçekten, kimsenin beni aptallığımdan kurtarmaya çalışmasına alışık değilim, bu yüzden neler olup bittiğini anlamam biraz zaman alıyor. Ring'e silahsız ve çıplak olarak atılmaya çok alışkın olduğum için düşüncelerim otomatik olarak oraya gitmiyor."

Onun için acı çekmesine neden olan bu gerçek karşısında irkildi. "Ama artık her şey farklı."

"Evet," diye nefes alarak onun yanağını okşadı. "Buna alışmam için bana karşı sabırlı olmalısın." Ve konuşurken gözleri kırmızıdan yeşile ve beyaza dönüştü.

Ushara'nın nefesi kesildi. "Jullien?"

Sırttı. "Artık onların kontrolü bende. Stralen'in kendisi değil. O bozulmadan kalıyor. Ama rengini kamufle edebiliyorum ve temel Trisani yeteneklerini kullanabiliyorum. Sınırlı miktarda ışınlanma."

"Ciddi misin?"

Başını salladı. "Çok değil ve beni korkunç derecede yoruyor. Bunu yaptıktan sonra savaşıyorum."

"Jules, bu inanılmaz!"

Ona karşı burnunu kırıstırdı. "Her şeyi sana borçluyum." "Nasıl anladın?"

Yanağını parmaklarken yutkundu ve onu nefessiz bırakan bir hayranlıkla ona baktı. "Seninle tanıştığım gün işim bitmişti Shara. Ruhumu tamamen tanrılara teslim etmiştim. Bu dünyayla barışmıştım. Sadece Korılon'un gelip çürümüş ruhumu almasını bekliyordum." Nefes nefese bir kahkaha atarken elini Shara'nın saçlarında gezdirdi.

"Ben oturmuş ölürken, bu çocuk sidik ve hayat dolu bir şekilde geldi. Ateş ve zehirle. Böylesine güçlü ve onlara karşı durmaya istekli bir oğul doğuran görkemli anneyi ancak hayal edebiliyordum. Etrafı düşmanlarıyla çevriliyken, özellikle de bu yaşta ona bu tür bir güven vermek için inanılmaz olmanız gerektiğini biliyordum. Onun yaşındayken beni saran o umutsuz, ihanete uğramış yorgunluk örtüsünü giymiyordu. Vas yılmazdı. Ve sonra sen Kadora'nın kendisi gibiydin, çocuğunu tehdit ettiğim için beni öldürmeye hazırdın. Sen gördüğüm en güzel yaratıktın. Ve düşerken, acımasız çirkinlik ve şiddetten başka bir şeyle dolu olmayan bir hayattaki son görüşümün mükemmel güzellik ve zarafetten biri olduğu için çok minnettardım - bu sadece

Ölmeden önce bir kez olsun, nihayet sınırsız, saf ve lekesiz bir sevgi eylemi görebildim."

"Jullien-"

Konuşmasını engellemek için parmağını Shara'nın dudaklarının üzerine koydu. "Sen her zaman benim sevgili yıldızım olacaksın, Shara. Artık seni bulduğuma göre, ölüm bile beni senden uzak tutamayacak." Elini cebine soktu. "Gözlerini kapat, *Munatara*."

Sorgusuz sualsiz itaat etti.

Boynuna bir zincir taktığında ve nefesi yanağına değdiğinde teninde ürpertiler yükseldi. Kolyeyi göğüslerinin arasına yerleştirirken parmakları orada oyalandı. Sonra dudaklarına en tatlı öpücüğü kondurdu. "Tamam."

Gözlerini açıp, ortasında süslü beyaz bir çiçek bulunan güzel, yuvarlak, telkari altın madalyonu görmek için aşağıya baktığında ona duyduğu sevgi içini ısıttı.

Kadora'nın gülüydü. Efsaneler onun Eweyne'nin kalbindeki bahçesinin ortasında açtığını söylüyordu. Ve tanrılar Kadora ve Asukar'ın Andarion ırkını kendileri için savaşmaları ve onlara tapmaları için savaşın mutlak vücut bulmuş hali olarak yarattıkları gün, denge tanrıçası Eri onların güzelliğine bakıp ağlamış ve bir şey dışında mükemmel olduklarını söylemişti.

Yürekləri yoktu. Savaşçılar sevemezlerse savaşamazlar. Çünkü savaşlar bir askerin elinin gücüyle kazanılmaz. Bir savaşçının kendinden daha çok değer verdiği kişilere olan bağlılığının kararlılığıyla kazanılır.

Kendimiz için savaşmayız. Ailelerimiz için savaşırız ve onları nasıl seveceğimizi bilmezsek tanrılarımız için savaşamayız.

Bu yüzden kararlı olan Eri kız kardeşinin bahçesine gitti ve kız kardeşinin en sevdiği çiçeğin yapraklarını kopardı; tatlı yapraklarının içinde savaşçıların gözlerini Andaria'nın güzelliğine açacak kadar güçlü bir serum olduğunu biliyordu ve bu güzelliği gördüklerinde kalplerini açacak, onları tatlı nektarıyla dolduracak ve anavatanlarını sevmelerini sağlayacaktı.

Onlara teker teker o mükemmel, bozulmamış gülden damıtılmış içki verildi. Ve onun kutsal, yağla aşılınmış suyunu tattıkça gözleri açıldı ve ırklarına özgü saf Andarion beyazına dönüştüler. Bu gözlerden kendilerini çevreleyen güzelliği görüp ağladılar ve bu gözyaşları sayesinde tanrılarını ve birbirlerini sevmeyi ve onlara her şeyden çok değer vermeyi öğrendiler.

O gün bugündür bu gül Andarion'un adalet ve denge sembolüydü. Hepsinden önemlisi, sonsuz aşkı temsil ediyordu ve bir eşten diğerine verilen bir sözdü.

onlar için canlarını feda edeceklerine söz verdiler.

Ushara ağlamaklı gözlerle Jullien'e baktı. "Beni hüngür hüngür ağlayan bir zavallıya dönüştürmeye kararlısın, değil mi?"

Sanki onu yaralamış gibi yüzünü buruşturdu. "Niyetim asla bu değildi, *Mia*. Sadece senin beni mutlu ettiğin kadar ben de seni mutlu etmek istiyorum."

"Oh, Jules... bunu yapıyorsun." Dudaklarını ısırды, sonra elini tuttu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Eve git ki soyup dövebileyim."

"Gah, sadece bu sözlerle beni cehennemden daha sert hale getirdiğin için ne kadar hastayım?" Bunu kanıtlamak için kendini ona doğru bastırды.

Ciyakladı. "Aman Tanrım. Bu çok korkutucu!"

"İki ay oldu.... bunun bir Andarion erkeği için ne kadar sefil bir durum olduğunu biliyor musun?"

"*Sizin* yaşınızda, dürtüleriniz olmalı."

"Ah!" diye inledi. "Beni yaraladın! Yaşımla alay ediyorsun, hem yıldönümümüzde. Bu *çok* acımasızca. Ayrıca, hâlâ en verimli ve seks yapmadan seksen saatten fazla durmamam gerekiyor, en fazla doksan altı."

Birkaç dakika sonra evlerinin kapısını açtığında hâlâ ona bakıyordu. "Stralen olman iyi bir şey o zaman. Başka bir dişiyi ve seni öldürmekten nefret ederdim."

Kapıyı kapattı ve arkalarından kilitledi. "Endişelenecek bir şey yok. Stralen olmasaydım bile yeminime asla ihanet etmezdim. Ben bir pislik ve piçin tekiyim, sadakatsiz bir köpek değil." Onu kollarının arasına çekti. "Senin kalbini asla hafife almazdım. Onsuz bu kadar uzun yaşadıktan sonra olmaz. Bir daha asla o yalnız cehenneme sürölmek istemiyorum."

Ushara onun öpücüğünün yoğunluğuna tamamen hazırlıksızdı.

Nefes alış veriş i düzensizleşince geri çekilip ona çiğ, çaresiz bir açlıkla baktı. "Sana ihtiyacım var, Shara. Yemin ederim tüm gece boyunca bunu telafi edeceğim ama şu anda serbest kalmalıyım."

Adamın dudağını şakacı bir şekilde ısır an kadın, fermuarına uzanırken onun acısını paylaşarak inledi. "Zavallı bebeğim. Sorun değil. Yapacağını biliyorum. Her zaman yaparsın."

Kadın onun için pantolonunu indirirken yüzündeki rahatlama komikti. Bir başka yakıcı öpücükle onu nazıkçe duvara yapıştırıp üniformasını hızla üzerinden sıyrırken nefes alış veriş i yoğunlaştı. Başını eğerek Ushara'nın göğsünü emdi, içine girdi ve çılgınca bir ihtiyaçla sevişti. Ushara onu tamamen doldururken zevkle haykırdı.

Normalde, bu telaşlı tempo yüzünden ona kızardı, ama çaresizliği sadece ona olan inancını koruduğunu kanıtlıyordu, özellikle de

Ne kadar çabuk bitirdiğine ve yüzündeki utangaç ifadeye bakılırsa.

Çok tatlı bir şekilde sevimliydi.

Kızgınlıkla yüksek sesle inledi, sonra başını kapıya vurdu.

Gülerek onun yanağını öptü ve bıyıklarını şakacı bir şekilde çekiştirdi.
"Sen iyi misin?"

"Hayır. Ben de en az senin kadar sinirlendim. İkimiz için de çok hızlı oldu." Dişlerini kızın köprücük kemiğine geçirdi. "Ama geceyi bitirmekten çok uzağım." Pantolonunu yukarı çekti, sonra onu yatak odasına taşıdı ve gecenin geri kalanını verdiği sözü yerine getirerek ve ona Ixurian'ının ne kadar büyük bir oral saplantıyla lanetlendiğini hatırlatarak geçirdi.

Kollarında uyuyakaldığında, tamamen doymuş ve bitkin düşmüştü.

* * *

Ushara, Jullien'in yeni sarı saçları ve pürüzsüz yanakları karşısında burnunu kırıştırdı. Jullien'in koyu renk bıyıklı görünümüne o kadar alışmıştı ki, sakal gölgesinden kalan tüm izleri traş ettiğinde bir yabancıyla karşılaşmış gibi oluyordu. "Böyle çok tuhaf görünüyorsun."

"Bunu tercih edeceğini ."

Başını iki yana salladı. "Kara yüreğimi seviyorum. Seni değiştirmek gibi bir arzum yok."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sanki o da alışmaya çalışıyormuş gibi aynada kendine baktı. "ok garip."

"nk senin için çok doğal görünüyor. Bu şekilde, kolayca bir Fyreblood olarak geçebilirsin. Trajen haklı." Eski arşiv dosyalarından bulduğu Edon Samari'nin bir resminin bulunduğu linkini ona uzattı. "Sen onun klonusun. Bu gerçekten tüyler ürpertici."

Jullien onu kendi yansımasıyla karşılaştırırken ürperdi. "Hiç tanımadığın birine bu kadar benzemek çok ürkütücü. Ben doğmadan çok önce ölmüş birine."

"Evet. Kesinlikle onun kafasını karıştıracaksın."

Bu da onu kaymakhaneye kapatılmış bir kedi gibi gülümsetti. "Bu onu annemin ve kardeşimin yakasından düşürecek. Ve senin ailenden de. Ben ondan kaçarken sizin hayatlarınızla oynayacak ve bir ele geçirme planı yapacak zamanı olmayacak."

"Bu doğru. Peki ya Tavalı eğitiminiz?"

"Trajen ile konuştum. Kirill ve amcan hala benim peşimde. Ve Limanlar. Şimdilik tüm Canting'i bırakıyorum ve renksiz uçuyorum. Unira benimle birlikte bağımsız uçacak ve üyeliğe hak kazanabilmem için eğitime devam edecek, ancak bunu yaparken Ulus'taki herkesin radarından uzak duracağım ve ailenizi korumak için onlardan uzak duracağım."

Acı onu boğdu. Yaptığı şey *çok* tehlikeliydi. Canting olmadan hiçbir yerde barınamazdı. Güvenli liman yok. Tavalı'nın tamamı, korumaya yemin ettikleri Kurallara itaat etmese de, ona tabiydiler. Ama sadece rozetleri taktığınız sürece.

Nation, renkler ya da Canting olmadan uçmak... "Bunu yapmak zorunda olman beni çileden çıkarıyor." Omuz silkti. "Neyse o."

Bu onu doğru yapmazdı. Tavalı olmanın tüm amacı aile olarak uçmak ve arkanızda duran bir kardeşliğe sahip olmaktı. Kendi türünden ve diğer herkesten gelen bu tür ihanetlere karşı korunmak zorunda olmak değildi. Sentella, Kimmeryalılar, Dread Reckoning veya Mavericks gibi Tavalı müttefiklerine bile güvenemezdi.

Gerçekten yalnızdı. Hâlâ avlanıyordu ve saklanacak bir yeri olmadığı için onu bulan herkes tarafından öldürülebilirdi.

"Keşke seninle gelebilseydim."

"Burada benim kulağım ve gözüm sizsiniz. Biz hâlâ bir takımız. Yaptığım şeyi sensiz yapamam."

Ama onun istediği bu değildi. Evli olmalarına rağmen, hala birlikte olamazlardı. Lanet olası ailesi!

Ve onun.

"Hey," dedi, gözlerinden süzülen yaşları görünce çenesini avucunun içine aldı. "Bir telefon uzağındayım. Bana ne zaman ihtiyacın olursa geri geleceğim. Yüzüklerinizi yeniden etkinleştirdim. Kızlarımız doğduğunda da burada olacağım. Sana yemin ederim. Hiçbir şey beni uzak tutamaz. Vas'ın bir şeye ihtiyacı olursa, koşarak geleceğimi biliyor. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Gündüz. Gece. Çirkin yüzümden dehşete düşmek istediğin her an seninim."

"Çirkin değilsin." Elini uzatıp adamın sert, biçimli poposunu avuçladı. "Sen her türlü seksisin."

Yüzünü onun boynuna yasladı. "Evet, bunu yapmaya devam edersen gitmeyeceğim... asla."

Çenesini ısırды ve dilini boğazında gezdirdi, sırtıttı ve elini kaydırarak onu kavradı.

Nefesini sertçe içine çekti. "Kesinlikle hiçbir yere gitmiyorsun, bunu yap." Nefes alış veriş düzenlenirken sesi bir oktav daha düştü.

Bağlantısı çaldı.

Jullien geri adım atarken lanet okudu ve sızlandı. Eğer bu onun kardeşi olsaydı, kutsal Tophet'i onun ağzından alırdı. "O şeyi ezeceğim."

Cevap vermeden önce onu son bir kez daha sıktı. Bu onun için durumu daha da kötüleştirdi.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde yüzü solgundu. "Bir sorun mu var?"

Başını salladı. "Davel seni uyardığımdan emin olmak istedi, Garvonlar tüm Tavalılara ve topraklarında yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu düşündükleri herkese karşı çabalarını artırıyor. Caillen Dagan dün gece tutuklandı ve kaçakçılık suçundan idam edilecek."

Bu da onun aşk düşüncelerini öldürdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kadın başını salladı. "Davel, Dagan'ları tanıdığını mı söyledi?"

"Evet. Caillen'i hiç sevmezdim. Saçma sapan sonuçlara varan aşırı tepkisel bir piç kurusu ama onun bu şekilde öldüğünü görmekten nefret ediyorum."

Sempatide içinde yüzünü buruşturan Jullien boynunu ovuşturdu. Onlar için çok kötü hissediyordu, özellikle de Caillen'in ablası Shahara için. "Keşke hâlâ biraz politik nüfuzum olsaydı dediğim yer burası. Eğer babamın benden bir telefon almasını sağlayabilirsem, Trioslular onun için bir takas görüşmesi yapabilecek bazı diplomatik yeteneklere sahip olmalılar."

"Kardeşin bunu yapamaz mı?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum ama ne kadar iyi anlaştıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, özellikle Caillen'in ağzından çıkanlara bakılırsa, Nyk Garvonlar'ı destekliyor olabilir." Jullien zavallı kaçakçı için midesine kramplar girerken iç çekti. "Yine de Evzen'e bir telefon açıp en azından çocuğa bakmasını ve bir af ya da hapis cezası düşünmesini sağlamam gerektiğini hissediyorum. Özellikleri araştırın ve bunun bölge valisinin bir dangalak olup Caillen'in hayatı pahasına kendi kariyerini ilerletmeye çalışması olmadığından emin olun. Caillen'in suçlu olduğuna dair hiçbir şüphem olmasa da, ölüm cezasını gerektirecek kadar kötü bir şey taşıyor olmalı. O *kadar* büyük bir aptal değil..." Sanki bu ifadeyi tekrar gözden geçiriyormuş gibi duraksadı. "Evet, öyle ama idamlık bir suçlu değil. Sadece ölümcül derecede aptal."

Ushara onun Caillen'in kişiliği hakkındaki alışılmadık atıp tutmalarına güldü. Jullien normalde sadece kendi ailesine tepki verirdi. Nadiren

başka kimse onu bu derece hınçla motive edemez. "Ondan gerçekten hoşlanmıyor musun? Sana ne yaptı ki?"

Adam ona kuru ve alaycı bir bakış attı. "Bir keresinde beni kız kardeşine tecavüz etmekle suçlamıştı."

Hiç de eğlenceli bulmadığı bir şey onu anında ayılttı. "Ne?"

"Tanrılara yemin ederim." Buna tanıklık etmek için elini kaldırdı. "Evet. Ve hayır,

Ben hiçbir şey yapmadım. O *kadar* aptal."

Bu, laf kalabalığını ve adamı neden umursamadığını kesinlikle açıklıyordu. "O zaman neden ona yardım etmek istiyorsun?"

"İstemiyorum. Ama kız kardeşleri için üzülüyorum ve bunun ailelerini parçalamasını istemiyorum. Çocukken yetim kaldılar. Caillen hakkında pek bir şey düşünmesem de, hatta zihinsel kapasitesi hakkında daha da az şey düşünsem de, Shahara Dagan'a saygı duyuyorum. Hayatımda karşılaştığım az sayıdaki gerçekten iyi insandan biri ve şu anda ona yanlış yapıldığını görmekten nefret ediyorum. Nedeni ne olursa olsun, küçük kardeşine tapıyor, o bir moron."

Ushara onun tutkusu karşısında kaşlarını kaldırdı ve dürüst olmak gerekirse, bir parçası onun başka bir kadına duyduğu bariz saygıyı ve onu savunmasını biraz kıskandı.

Ve bu da onun için son derece sıra dışıydı. Özellikle de bir prens olarak, onların iş kolundaki biri hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmaması gerektiğinden. "Peki onu nereden tanıyorsun?"

"Trigon Mahkemesi." Yüzünde tuhaf ve giderek kızaran bir ifade belirirken boğazını temizledi. Birdenbire sevimli bir şekilde utangaçlaştı. "Kuzenlerimden kaçtığımda ve beni tutukladığında her zaman profesyonel ve nazikti."

Bu, onun mesleğinden biriyle nasıl karşılaştığını kesinlikle açıklıyordu. Ve bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Affedersiniz?"

Başını salladı. "Kayıtlarımı gördün. Çeşitli yasal sistemler arasında ne kadar sık gidip geldiğimi bilmiyor değilsin. Beni içeri tıkan diğerlerinin aksine, gözaltındayken böbürlenmedi, beni aşağılamadı ya da kafamı duvara veya pencereye sokmadı. Bana gerçekten şefkatle davrandı ve hissedebilen bir varlıkmışım gibi davrandı. Hatta beni medyadan korumaya çalıştı ve hapishaneye götürülüşümü fotoğraflamak için nerede sıraya gireceklerini arayıp söylemedi. Dürüstlüğü hakkında çok şey söylüyor... Caillen ve kız kardeşi Kasen ile de bu şekilde tanıştım."

"Peki Trigon Mahkeme sisteminde ne kadar zaman geçirdiniz?"

Acı acı homurdandı. "Unutma, sen aşırı anti-sosyal eğilimleri olan ve herhangi biriyle büyük sorunları olan tartışmacı bir pislikle evlendin.

otorite pozisyonu. Diyelim ki, onların sık uçan yolcu programının üst kademesini deliler için tuttum."

Kaşlarını kaldırdı. "Anlamıyorum. Ailen hemen bağ kurmadı mı?"

"Pek sayılmaz. Babamın pozisyonu her zaman eğer kendimi kendimi dışarı atmalıydım. Bu yüzden *beni* orada bıraktı, *beni korkutacaklarını* umuyordu."

Ushara kaşlarını çattı. "Seni neyden korkutacağım?"

"Kuzenlerimin, isteğim dışında bana vermeye devam ettiği ilaçlar."

Bunu her düşündüğünde onlara zarar vermek istiyordu. "Sana ne yaptıklarını babana hiç anlatmadın mı?"

"Denedim ama bana hiç inanmadı. Bağımlı olmanın ilk kuralı, bu konuda yalan söylemek ve bağımlılığınız için başkalarını suçlamaktır. Tüm uzmanlar size bunu söyleyecektir. Her şeyin sizin suçunuz olduğunu kabul edene ve bağımlılığınız ve eylemlerinizi için tüm sorumluluğu kabul edene kadar rehabilitasyondan çıkmanıza izin vermezler." İcini çekti. "Her neyse, önemli değil. Uzun zaman önceydi."

Yine de önemliydi. Ailesinin ona yaptıkları onu hasta etmişti. Ve ona daha önce hiç söylemediği bir şeyi ağzından kaçırmıştı. "Bekle. saniye geri çekil.... Kuzenlerinden *kaçmakla* ne demek istiyorsun?"

Boynundaki yara izlerini rahatsız edici bir şekilde ovalamadan önce çenesinde öfkeli bir tik başladı. "Bana gerçek bir özgürlük verilmedi. Yaptığım her şey izleniyor ve takip ediliyordu. Parisa'nın kardeşime ne yaptığını bildiğim için Merrell, Chrisen ve Nyran onun Nyk'in kaderiyle bir ilgisi olduğunu ağzımdan kaçırmamam için benim gardiyanlarımdı. Hoşlarına gitmeyen ya da yanlış yorumladıkları bir şey söylediğimde ya da yaptığımda, hemen bana ya aşırı dozda ya da hapishanede, rehabilitasyonda ya da psikiyatri koğuşunda son bulacak bir reaksiyona neden olacak bir toksin enjekte ediyorlardı. Davranışlarım o kadar dengesizdi ki çoğu gün doğru düzgün düşünemiyordum. Nyk birdenbire taht için geri döndüğünde bu yüzden çok kızmıştım. Onun bir anda ortaya çıkıp her şeyi almasının ve bunun için bana yaşattıkları onca şeyden sonra elimde hiçbir şey olmadan dışarı atılmamın ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüp duruyordum."

İç çekerek başını salladı. "Gah, çok kızgın ve aptaldım. O kadar çok Asla benim olmayacak bir kaderi bekleyerek boşa geçen yıllar. O zamanlar benim için bu kadar önemli görünürken, şimdi bunların hiçbirinin umurumda olmaması ne kadar garip."

"Çünkü başka hiçbir şeyin yoktu."

"Doğru." Jullien elini kızın yuvarlak karnına koyarken sertçe yutkundu ve kızlarının oyundaki hafif çırpınışlarını hissetti. "Şimdi

Hak ettiğimden çok daha fazlasını. Düşünmeye bile tahammül edemeyeceğim kadar çok şey kaybettim."

Diz çökerek, oynastıkları yere bir öpücük kondurdu. "Kızlarımı terk etme düşüncesinden nefret ediyorum."

Elini onun yanağına sürttü. "Senin gitme düşünceden nefret ediyoruz."

Dudaklarını öpmek için ayağa kalkmadan önce avucunu yanağına bastırdı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Biliyorum." Bu ikisinin de hayatında yeni bir sayfaydı. Ama onu evlerinden çıkarıp iniş pistine doğru götürürken, yeni dosyalarının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Jullien eton Anatole ölmüştü.

Artık resmi Lig kayıtlarındaydı. Aklının bir köşesinde, bunu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüştürmüş olabileceklerinden korkmadan edemiyordu. Özellikle de ne kadar çok düşmanı olduğu düşünülduğünde.

Bugün gerçek bir hayalet olarak dışarı çıkacaktı.

Ne kadar çok düşünürse, o kadar kötü görünüyordu.

Biz ne yaptık?

Onu Nation olmadan oraya gönderiyordu. Renkler. Liman.

Ve eğer biri onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenirse, anında öldürülecekti. Evet, daha önce de yalnız kalmıştı. Ama o zaman onu tanımıyordu. Bu sefer, onun kalbiyle yolculuk ediyordu.

Bu kez, intikam için şeytanın peşine düşmüştü. Dehşet onu sardı.

Dediği gibi, daha önce ikisinin de kaybedecek bu kadar çok şeyi olmamıştı.

BÖLÜM 27

Jullien hayal kırıklığı içinde küfretti.

Birlik kontrolündeki uzayda karanlıkta uçarlarken Thrāix sandalyesinde dönüp ona baktı. "Sorun mu var?"

"Hayır... evet. *Bizim* sorunumuz değil. Başkasının sorunu. Ama peşini bırakamadığım bir şey."

Thrāix'in yüzündeki ifadeden Trisani'nin onun düşüncelerini okumak için güçlerini kullandığını anlayabiliyordu. Sinir bozucuydu ama buna alışmaya başlamıştı. Sadece Thrāix'in Trajen gibi olmasını ve mahremiyetine saygı gösterip zihnini rahat bırakmasını diliyordu.

"Bunu kişisel algılama, Andarion. Kardeşini de dinlemediler. Nykyrian da senin gibi infazın ertelenmesini sağlayamadı. Yani Garvonlar sadece sana karşı pislik yapmıyor."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Nereden bakarsan bak, çok yazık." Jullien çenesini ovuşturdu. "En azından bana Dagan'ın ölmeyi hak ettiğini söyle."

"Pek sayılmaz. Kesinlikle bunun için değil. O yapmadı bile. Caillen kız kardeşi için ölüm cezası alıyor. Ama sen bunu kimse söylemeden de biliyordun. Bu yüzden için içini yiyordu."

Thrāix yüksek sesle söylenmesini istemediği bir gerçeği dile getirirken Jullien gözlerini kaçırdı. Evet, bunu biliyordu. Caillen her zaman kız kardeşi Kasen'in suçunu üstleniyordu. Her zaman yapmıştı. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Lanet olsun."

"Ona gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

"Aramızdaki husumet bir yana mı? Evet, var." Nedeni ne olursa olsun, birinin haksız yere cezalandırıldığını görmekten nefret ederdi.

Bu onun en kötü genetik kusuruydu.

"O zaman Caillen'in DNA'sının infazdan *önce* Exeter veri tabanında arandığından emin olun. Normalde idam davalarında yaptıkları gibi biriktirmelerine izin vermeyin."

Jullien kaşlarını çatı. "Neden?"

"Güven bana. *Eğer* onun hayatını kurtarmak istiyorsan, yeni güçlerini kullan ve bugün bunu onların sisteminden geçir."

Jullien'in bunun ne fark yaratacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, çünkü örnekleri sadece hüküm giymiş suçlunun DNA'sının dosyadaki diğer çözülmemiş suçlarla eşleşip eşleşmediğini görmek için inceliyorlardı. İnfazdan önce örnek almak için acele etmemelerinin nedenlerinden biri de buydu. Suçlu tedavülden kalkmak üzere olduğuna göre, başka suçlar işlemiş olması ne fark ederdi ki? Gelecekte başka suç işlemeyeceklerdi. En azından *onların* felsefesi buydu.

Ama ... Thrāix ile tartışacak kim vardı ki?

Boş ver, yapacaktı. En azından bu şekilde, eğer Caillen başka bir şeyden suçluysa, kız kardeşinin onu sürüklediği bir suçtan değil, gerçekten işlediği bir suçtan dolayı ölecekti.

Bu küçük bir teselli. Yine de hiç yoktan iyidir diye düşündü.

Bağlantısı koptu. Jullien, Ushara'nın kendisine gülümseyen görüntüsünü görmek için bağlantıyı çıkardı. Kalbi ve ruh hali anında aydınlandı. Gününü aydınlatmak için bu kadar az şeye ihtiyaç duyması ne kadar garipti. Daha mı kötüydü? Sadece onun sesini duyma düşüncesi bile Jullien'in sertleşmesine ve ağrmasına neden oluyordu, özellikle de yıldönümlerinde ona sürpriz yaptığı dantelli şekerlemeyi giyerkenki görüntüsünü aklına getirdiğinden beri.

Bu acımasız ikileme gülümseyerek ve Thrāix'in şu anda aklını kaçırmış olmasını umarak cevap verdi. "Selam güzelim."

"?"

Koordinatlarını kontrol etti. "Birkaç gün daha Solaras Sistemi'nde kalacağım.

Neden? Geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Birlik Garvon Sektörünü sıkı bir şekilde kapatıyor. Yakınında olmadığınızdan emin olmak istedim."

"Jüpiter'le buluşmak üzere Oksana'ya gidiyoruz."

"Güzel. Ters yön benim için çok iyi çalışıyor. Gerçi seni tanıyorum, iki elin arkadan bağlı ve gözlerin bağlıyken yine de tam bir felaketle karşılaşabilirsin."

Güldü. "Peki orada kaçınmam gereken ne oluyor?"

"Oh, bilirsiniz. Sen Politikanın Tadarısın ve bu tür nüansları genelde hepimizden daha iyi anlarsın. Her neyse, Zirve toplanmak üzere, bu yüzden Karon Direnişi, Büyük Danışmanları uzaktayken saldırıları için yüksek vitese geçiyor. Sentella her zaman olduğu gibi onları destekliyor. Qill'ler Trimutian'larla savaş başlatmaya çalışıyorlar ve öğrenemediğim bir nedenden dolayı Septurnum'dan yardım alıyorlar - Jory'den o salağın kim olduğunu öğrenmeye çalış. Eğer bu tüylerimi diken diken etmeye yetmiyorsa

enseniz , büyükanneniz sokaklarda başıboş dolaşıyor, kim bilir ne yapıyor. Tırnağım batıyor ve Vas bu sabah son meyve suyum içti ve bana söylemedi. Okula geç kaldı ve bana hatırlatmayı unuttu, ben de yine kaçırıldığını düşündüm. Sonra hiç düşünmeden sırt çantasını dolabında unuttu, biz de onu almak için öğretmenini bulup mesaiden sonra okula girmemize izin vermek zorunda kaldık. Dünyanın sonu geliyor. Size söylüyorum. Gittiğinizde neleri kaçırdığınızı görüyor musunuz? Oh, ve klozet kapağı yine açık bırakılmıştı, ve ben içine düştüm, gecenin bir yarısı! Ve haklısın, sen yapmadın. Düşüncesiz bir canavar evlat yetiştirdim."

Güldü. "Eve gider gitmez Vas'ı öldüreceğim ve cesedini saklayacağım. Şimdilik, telefonu senden kapattığımda ona sert bir ders vereceğim. Bu arada, başka hiçbir şey hakkında kesinlikle hiçbir şey yapamam. Bir koca ve Androkyn olarak kendimi acayip derecede değersiz hissediyorum."

Ona gülerek başını salladı. "Seni çok özledim."

"Seni de özledim. Ama ben dönene kadar onu senin gazabından Vas için banyonun sıcaklığını üstlenmeye hazırım."

Ona sevimli bir sırıtışla karşılık verdi. "Söylemeliyim ki, gazabıma ondan çok daha fazla zarafetle katlanıyorsun."

"Sadece bana bağırılmasına alışkın olduğum için."

Nefes nefese, kalbine dokundu. "İşte bu acıttı."

"Öyle olmasını istememiştin," dedi hemen. "Sadece bir gerçeği belirtiyordum ve seni suçlamıyordum. Beni aşağılayan ya da döven sen değilsin. Sadece bazı konular hakkında büyük bir tutkuyla konuşuyorsun. Bu beni hiç rahatsız etmiyor."

Ushara onun alayları karşısında irkildi. Onun kendisini rahatsız etmese de, sempatik bir acıyla sızlanmasına neden olan bir şeyi hafife aldığını biliyordu. Başkaları ona bağırmaya başladığında nasıl bu kadar sakin kalabildiğini hep merak etmişti.

Artık biliyordu.

Trajen ona göstermişti. Ama daha önce *bu* bağlantıyı kuramamıştı. Bu sefer kurdu. Bağırarak ve hakaret etmek, iletişim için bildiği tek şeydi. Ailesinin ve öğretmenlerinin ona verdiği tek şey. Onlar bağırırken o çoğunlukla sessiz kalmıştı. Çünkü konuşmak sadece öfkelerini artırır ve durumu daha da kötüleştirirdi.

O anda ona sarılmak için her şeyini verebilirdi. Jullien bağlantı üzerinden ona kaşlarını çatı. "Bu de ne?"

Uyumsuz sese gülümsedi. "Senin mirasın." "Pardon?"

"Sizi bu kadar iyi çalarken dinledikten sonra, oğlunuz müziğe olan ilgisini yeniden geliştirmiş gibi görünüyor. Dışarıda pratik yapıyor... teşekkürler," dedi alaycı bir tavırla.

Yakışıklı yüzünü sempatik bir acıya dönüştürdü. "Tanrım, ben *çok* üzgünüm."

"Öyle olmalısın." Ona göz kırptı, sonra da güldü. "Aslında, her gece özenle pratik yapması kalbimi ısıtıyor. Eski klavyenin tekrar kullanıldığını görmekten ve sizi bir rol model olarak görmesinden memnunum."

Jullien inledi. "Peki, devam et ve acımasız ol. Suçluluk duygusunu arttır. Daha da kötüleştir."

"Daha mı kötü?"

"Um, evet. Çocuğumuzun örnek almasını istediğim bir rol model seçmesini tercih ederim. Eğer benim gibi davranırsa Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun. Daha kötü bir lanet düşünemiyorum."

Tekrar gözlerini devirdi. "Bundan daha büyük bir nimet düşünemiyorum. Tıpkı paka gibi davranan bir oğlum olmasını çok isterdim."

İtiraz eder gibi bir ses çıkaran adam, Shara'nın önerisi karşısında dehşete düşmüş gibiydi. "Böyle şeyler söyleme, Shara! Tanrılar bunu kabul edebilir."

"Jules?"

Unira'nın yumuşak sesiyle durakladı. "Evet, Matarra?" "Karanlığa gitmeliyiz. Derhal."

Ushara'nın yüzü soldu. "Güvende kal. Seni seviyorum."

"*Itu, munatara.*"

Ushara iletiyi o kadar hızlı kesti ki Jullien onu duyduğundan emin olamadı. Ama onda en çok hayranlık duyduğu şey de buydu. Bunu söylemesine gerek yoktu.

O biliyordu.

Güvenliği onun için kelimelerden daha önemliydi. Yine de o boş ekranı görmek içini acıtıyordu. Ondan ayrı olmaktan nefret ediyordu.

Düşünceleriyle gemideki her şeyi kapatırken ailesini küçümsediği bir başka şey daha vardı.

Thrāix başıyla onu onayladı. "Korkutucu olmaya başladın." "Evet, artık hissetmiyorum bile. Artık benim için nefes almak gibi bir şey." "Bu iyi bir şey. İstedğin şey bu. Gemi senin bir parçan olsun. Ayırt edilemez."

Öyle olmaya başlamıştı. Çabuk. Etrafındaki diğer pek çok nesne gibi. Zaman zaman Thrāix ve Trajen'in güçleriyle nasıl akli başında kaldıklarından emin olamıyordu. Trisani'nin gözünden bakıldığında evren yepyeni bir korkutucu seviyeye sahipti.

Şimdi olduğu gibi ...

Jullien iskele taraflarından gelen yaklaşma sesini duyunca kaşlarını çattı. "Üç Birlik gemisi yaklaşıyor."

Unira sensörlere uzanmaya başladı, sonra Jullien'in temel yaşam desteği dışında tüm gücü kestiğini hatırlayınca durdu. "Bizi hissedebilirler mi?"

Jullien başını salladı. " yapmıyorlar." İletişimlerini ve motorlarını dinledi.

"Yavaşlamıyorlar." Gözlerini kapattı.

sandalyesinde arkasına yaslandı ve buraya yapmak için geldikleri şeyi yaptı.

Güçlerini, en iyi yeteneklerinin bile hatlarının dışından erişemeyeceği gizli bilgiler için güvenli gemi sistemlerini taramak için kullandı. Birlik hakkında bilgi toplamada ne kadar iyi olsa da, Syn Wade'in bile erişemediği bazı öğeler vardı.

Kimse geleneksel yöntemlerle *o kadar* iyi değildi.

Ancak bu yeni psişik güçlerle Jullien'in erişemeyeceği hiçbir şey yoktu, çünkü artık bunu bir I/O yöntemiyle yapmak zorunda değildi. Düşünceleri ikili sisteme sorunsuz bir şekilde bağlanıyordu, böylece bilgisayar dışarıdan biri olduğunu algılayamıyordu. Bilgisayar onun yalnızca bir başka yerleşik bileşen olduğunu düşündü ve onu öyle kabul etti.

Soru sormak yok.

Gemiler menzil dışına çıktığında Jullien'in başı ağrıyordu.

o.

"Eee?" Thrāix sordu.

Jullien şakağını ovuşturdu. "Eriadne'de bir şey yok. Kaltak daha çok hayalet benden daha iyi. Varan ise diğer kuzenlerinden biriyle birlikte. Morlatte suikastçisi olduğu için Birliğe kayıtlı. Git, moron. Adresi bende var." Geminin motorlarını çalıştırdı ve rotalarını belirledi. "Bununla birlikte, bu beni düşündürdü."

Thrāix homurdandı. "Bir şey olduğuna sevindim Kaptan."

Jullien onun alaycılığını görmezden gelmeyi tercih etti. "Nyk'in üvey kardeşinin Oksana'da bir üssü vardı ve Andaria'da WAR'ın isyanıyla birlikte tüm o pislikler patlak verdiğinde, Aksel'in hepimiz hakkında tam bir dosyası vardı."

Unira kaşlarını çattı. "Neden?"

"Aksel, babası onu evlat edindiği andan itibaren Nyk'tan nefret etti. Ona göre bu, Huwin'in ona ve kardeşine yapabileceği en büyük hakaretti. Birlik için mirasım olacak ve Quiakides adımı devam ettirecek kadar iyi evlatlar değilsiniz. İki öz oğlum yerine gidip başka bir türden bir erkeği evlat edinmek ve onu suikastçı yapmak zorunda kaldım."

"Ah," diye fısıldadı Thrāix.

"Aynen öyle. Her neyse, bu nefret yüzünden Aksel, Başkan Zamir'in canlı yayına çıktığı anda Nyk'ın hayatıyla ilgili sözleşmeyi kabul etti. Ve bu çılgınlıkla,

Aksel kardeşimin geçmişiyle ilgili her şeyi araştırdı. Dahası, Aksel kimse Nyk'ın kardeşim olduğunu bilmeden önce Nyk'a tuzak kurmasına yardım etmem için bana yaklaştı. Henüz kimse bunu anlamamıştı. *Hiç kimse*. Yine de bir şekilde Aksel bunu bir araya getirmişti. Ailem hakkında kimsenin bilmediği her türlü pisliği biliyordu."

Jullien Oksana için rotalarını belirlediği navigasyon ekranını işaret etti. "Bence o üsse gitmeli ve ondan geriye bir şey kalıp kalmadığına bakmalıyız.... eğer o eski dosyalardan herhangi birini sağlam bulabilirsek."

"Bu uzak bir ."

"Doğru," diye kabul etti Unira. "Ama kesinlikle almaya değer bir tane."

* * *

Jullien onları Aksel'in eski Morlatte üssünün artık bir zamanlar olduğu yüksek teknoloji suikastçı ininin harap olmuş, içi boşaltılmış bir enkazından başka bir şey olmadığı yere indirdi. Beş yıllık bakımsızlık ve ağabeyinin bombardımanı buranın üzerinde derin izler bırakmıştı. Sert çöl manzarası burayı neredeyse geri almıştı.

Thrāix sahte, holografik insanlarını, onlar kontrol etmek için karaya çıktıklarında gemilerine göz kulak olmaları için ortaya çıkardı.

Jullien, Thrāix'in yaşadığı karakolu dolduran şeyin, gerçekçi mekalarıyla birlikte bu zihinsel projeksiyonlar olduğunu öğrenmişti. Asık suratlı Sparda Trisani o kayadaki tek gerçek bilinçli yaratıktı. Geri kalanlar onun uydurmalarıydı. Ya laboratuvarında yarattığı androidler ya da güçleriyle yansıttığı hologramlar.

Etkileyici ve. Tıpkı

Thrāix'in kendisi gibi.

Yıkık dökük kalıntılara yaklaştıklarında Unira, aşırı şiddet ve öfke içeren bu yok oluş karşısında yavaş bir ıslık çaldı. "Ne oldu? Birlik mi?"

"Hayır. Kardeşim. Kızının annesi Driana burada öldürüldü ve karısı rehine olarak tutuldu. Aksel, Nyk'ın ziyarete gelmesini istedi." Jullien bombalandığı belli olan yanmış duvarlara bakarak başını salladı. "Söylemeye gerek yok, Nyk geldiğinde biraz tedirgindi. Bu, *ne istediğinize dikkat etmeniz gerektiğinin* en iyi örneği."

Thrāix, paslanmış kalıntılara girmek için enkazın arasından ilerlerken homurdandı. Sert çöl manzarasına karşı bina dev bir iskelet canavarı gibi görünüyordu.

Jullien çürük merdivenlere doğru ilerlerken, yanlarında başka birinin sesini duyar duymaz donakaldı.

Diğerlerini uyaramadan, bir blasterin öldürmeden sersemletmeye geçtiğini duydu.

"Yapma."

Ellerini yavaşça havaya kaldırdı. "Size zarar vermek istemiyoruz." "O zaman neden buradasınız?"

Jullien bu tuhaf soru karşısında tereddüt etti. Cevap veremeden Thrāix güçlerini kullanarak saldırganı etkisiz hale getirdi ve onu paslı duvara yapıştırdı. Arkadaşı adamın boynunu kırmak üzereyken Jullien onu durdurdu. "Bekle!"

"Ne için? Lanet bir davetiye için mi?"

Hayır, adamla yüzleşene kadar anlamadığı garip bir karıncalanma vardı.

Jullien'in nefesi kesildi çünkü oradaki pejmürde adamı hemen tanıdı. Yemeğe, banyo yapmaya, tıraş olmaya ve yıpranmamış giysilere ihtiyacı olmasına rağmen, bu bir zamanlar gurur duyduğu kuzeniydi.

Bastien Cabarro.

Orospu çocuğu.

Öldüğünü sanmıştım. Bu sözcükler neredeyse ağzından çıkacaktı ki onları durduramadı. Neyse ki, kendine ihanet etmeden önce onları ısırды.

Bastien'e sempati duymaya başladı. Bu *da neydi* böyle? Aileleri ne kadar üzgündü ki çocuklarını bu kadar kolay acı çekmeleri ve ölmeleri için serbest bırakabiliyorlardı?

"Onu yere bırak."

Boğazından kısık sesle hırlayan Thrāix itaat etti. "Yaşayan bir düşman, ölü bir sen demektir."

Jullien ona eğlenen bir bakış attı. "Görüyorum ki yine *Uyum Kitabı*' okuyorsun."

"Siktir , Andarion," diye hırladı nefesinin altında.

"Ve huzurlu kutsal kitabınızdan bir başka güzel alıntı."

Bastien Unira'ya bakmadan önce kaşlarını çatarak onlara baktı. "Siz kimsiniz?"

"Sadece geçiyorduk." Jullien sırtındaki hayatta kalma çantasını silkti. İçinde tıbbi malzemeler, su ve kurutulmuş acil durum yiyecekleri vardı. Bastien'e uzattı. "Peşinde olduğumuz şeyi arayalım -seninle bir ilgisi yok- sonra gemimizde bir duş alabilirsin. Sana biraz giysi, yiyecek ve su bırakacağım."

Bastien ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Neden?"

"Çünkü yarayacak gibi görünüyorsun."

Jullien'in babasına, onu yumruklamak istemesine neden olacak kadar benzeyen Bastien, yüzünü buruşturarak paketi aldı. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi Jullien. Ondan altı yaş küçük olan Bastien, ailelerinin onları bir araya getirmeye zorladığı birkaç seferde de pek ortalıkta görünmemişti. Bas, iğrenç kardeşlerinden uzak durmak için el bilgisayarıyla bir köşeye çekilirken Jullien de aynısını yaptı.

Aynı sebeplerden dolayı.

Bas'ın insan ailesi, adamın şu anki boktan durumunun da gösterdiği gibi, kendine özgü bir cehennemdi.

Thrāix kafasının içinde onunla konuşmadan önce Jullien'e baktı. *Kim bu pislik ve seninle ne ilgisi var? "Hiçbir şey" diyerek vaktimi boşa harcama yoksa seni tokatlarım. Ben daha iyi bilirim.*

Jullien yorgun bir iç çekti. *O benim kuzenim, Bastien Cabarro.*

Thrāix bu isim karşısında küçümseyen bir kaşını kaldırdı. "Sen şu tüm ailesini katleden Kirovaryalı prens misin?"

Öfke Bastien'in gözlerini kararttı. Çantayı yere vurarak Thrāix'e doğru ilerledi ama Thrāix onu güçleriyle tekrar duvara fırlattı.

Dehşete kapılan Thrāix, Jullien'e ters ters baktı. "Bu kadar hain bir yılanı gerçekten bağışlayacak mısın?"

"Ben !"

Thrāix alay etti. "Hepsi böyle söylüyor."

Jullien, garip bir şekilde soğukkanlı ve sessiz kalan Unira ile bakıştı. "Ben ona inanıyorum. Bastien'e karşı tanıklık ettikten sonra kendisine miras kalan tahtta oturan öz amcasının sözlerinden başka ona karşı hiçbir kanıtları yoktu."

Thrāix acı acı güldü. "Oh, tamam, çünkü küçük oğul *asla* taht için büyüğünü öldürür."

Sayamayacağı kadar çok kez kendisine yöneltilmiş olan bu acı suçlama Jullien'in öfkesini alevlendirdi ve bunu başka biri söylemiş olsaydı, dişlerini yerde arıyor olurdu. "Evet, bazen de ikinci oğul başkalarının kendi suçlarını yükleyebilecekleri hazır bir kurban olur. Çünkü ikinci oğul *hariç* herkes, tüm aile öldüğünde bunun için kendisinin suçlanacağını anlayacak kadar akıllıdır. Komik olan, ikinci oğulun kendi halefliğinin önündeki doğrudan engelleri kaldıracak kadar yaratıcı ve hırslı olması, ancak bariz şüphe zincirinde kendisinin bir numaralı şüpheli olduğunu ve ya hapse atılacağını ya da öleceğini hiç düşünmemesi.

kararına karşı kalıcı bir engel. Evet, doğru.... Bu düşünce *asla* çok geç olana kadar aklına gelmez. Şimdi onu yere bırakın."

Bastien sert bir gümbürtüyle ve yüksek sesli bir iniltiyle yere düştü.

"Gerçekten mi?" Jullien, öfkeli bir ebeveynin huysuz bir çocuğa karşı kullanacağı tonda konuştu.

Thrāix sırtıttı. "Serbest bırakılma koşulu olarak *nazik* olmayı belirtmedin."

Bastien kendini ayağa kaldırırken Jullien sinirli bir şekilde iç çekerek boğazının arkasından hırladı. Sabırlı olmak için mücadele etti, bunun Birkaç arkadaşından birine karşı savaşmaya değer.

Sinirlenmiş bir halde Thrāix'in sinirli halini görmezden gelmeye çalıştı. "Aksel'in ofisi ikinci kattaydı. İhtiyacımız olan şey, eğer hâlâ sağlamsa, orada olmalı." Onları Bastien'den uzaklaştırdı.

Odadan çıktıklarında Bastien, Jullien'e seslendi. "*Paktu, mi kyzi.*" "*Estra, mi pleti.*" Jullien sessizce lanetledi kendini olarak yakında olarak bu

Otomatik yanıt ağzından çıkmıştı ve ne yaptığını fark etti.

Bastien ne kadar .

Lanet olsun. Çocukken Andarion'a öğreten oydu. Çok fazla değil. Sadece birkaç anahtar cümle.

Teşekkürler kuzen ve her zaman, benim kanım da onların arasında.

Çantayı göğsünde tutan Bastien ona doğru yaklaşırken Jullien yavaşça dönüp tekrar ona baktı.

Nefes nefese kalan Bastien zorlukla yutkundu. "Bana yanıldığımı söyle. Ama o sensin Julie, değil mi?"

Aklı başında olan kısmı Bas'a söylemesini istedi. Her şeyiyle bunu ve kuzenini inkâr etmesini.

Yapamazdı. Ailelerindeki diğer herkes Bas'a sırtını döndükten sonra olmazdı. Dışlanmanın ve reddedilmenin ne kadar acı verdiğini çok iyi biliyordu. Bunu bir başkasına yaparsa lanetlenirdi. "Evet."

Bastien ona sanki bir hayaletmiş gibi baktı. Sonra güldü ve onu kucaklamak için uzandı. "Kahretsin, iyi görünmüyorsun kuzen. Kaçmak sana benden çok daha yakışıyor. Sürgünü iyi taşıyorsun."

Jullien, onun pis kokusunu görmezden gelmek ve ağzından nefes almak zorunda kalsa da onu yakınında tuttu. "Bunu iki yıl önce söylemezdin. Güven bana."

Bastien onu sırtından alkışlayarak serbest bıraktı. "Sana dokunduğumda irkilmediğin için teşekkürler. İnan bana, iğrenç olduğumu biliyorum ve bu hak ettiğimden de fazla."

"Her şey , *m'drey.*"

"Hayır, öyle değil. Ve ne olursa olsun, ki pek bir şey değil, babamın seni barındırmasını sağlamaya çalıştım. Ailen seni evden attıktan sonra sana yaptıkları beni hasta etti. Gerçekten çok üzgünüm."

Jullien eliyle onu işaret etti. "*Bunun* için özür dilerim. Sana ne oldu?"

"Birlik. Ben bir Ravin'im. Barnabas beni öldürdüğünden beri kaçıyorum. ve tahtımızı çaldı."

Sempatik bir acıyla yüzünü buruşturdu. "Şimdiye kadar ölmüşsündür diye düşünmüştüm." " de öyle. Gyron Force eğitimi için tanrılara şükürler olsun. Nasıl oldu da hayatta kaldınız mı?"

Jullien sırttı. "Gyron Force eğitimi için tanrılara şükürler olsun. Ziyaret ettiğim zamanlarda amcan ve baban bu kadar piç olmasaydı, tek başıma bir hafta bile dayanamazdım."

Bastien homurdandı. "Tam bir kaltak değil mi? Barnabas'ın bize bir iyilik yaptığından haberi yoktu. Gyron baltamı kafatasının ortasına saplayarak ona geri dönebilmek için dua ediyorum."

"*Gealrewel!*" Jullien onu sırtından alkışladı. "Kim olduğumu bildiğine göre, seni bir yere bırakmamı ister misin? Seni bu kayadan kurtarmamı?"

Uzun, yorgun bir iç çekti. "Evet ama hayır. İçimden bir Lig çipini nasıl çıkaracağını bilmiyorsan olmaz."

"Hayır." Jullien Unira ve Thrāix'e baktı.

"Üzgünüm," dedi Unira. "Hiçbir ipucu yok."

Thrāix başını salladı. "Yeteneklerimin ötesinde. Bunu güçlerimle yapmayı deneyebilirim ama çipi patlatıp iç hasara yol açabilir ve bulunduğu yere bağlı olarak onu felç edebilir ya da öldürebilir."

Jullien'i Nyranın oyuncağı tarafından takip edilmekten kurtaran tek şey omurgasındakini nasıl sıkıştıracağını keşfetmiş olmasıydı - Nyran'ın yeni Trisani güçleriyle bunu yapmayı öğreneceğini düşünmediği bir şey. Melez olmasının en güzel yanı, Thrāix ve Trajen'in sahip olduğu sınırlamalara sahip olmamasıydı. Ama iş Bastien'inkileri ameliyatla çıkarmaya ya da Birlik teknolojisini bozmaya gelince...

Bunu riske atmak istemedi. Thrāix'in dediği gibi, kuzenine zarar verebilir ya da onu öldürebilirdi.

Gözlerini kocaman açan Bas elini kaldırdı ve geri çekildi. "Ölümü göze almamayı tercih ederim. Hayatım sakatlanma ya da ölüm olmadan da yeterince berbat."

Thrāix başını salladı. "hissedeceğini tahmin ."

Bastien bakışlarını Thrāix'in üzerine dikti. "Beni gerçekten öldürecek miydin?"

"Onun kuzeni olmasaydın? Evet. Hâlâ da olabilirim. Eğer bana bir sebep verirsen." Thräix, Unira'yla birlikte merdivenlere yöneldi.

"Not edildi." Bastien onları üssün içinde takip ederken yemek paketlerinden birini parçaladı. "Peki sizi buraya getiren nedir? Gerçekten mi?"

Jullien gerçeği saklamak için bir neden olmadığına karar verdi. Ayrıca, eğer Bastien burada yaşıyorsa, arama konusunda onlara yardımcı olabilecek bir kaynak olabilirdi. "Nyk'i öldürmeye çalışırken Bredeh'in ailem hakkında yürüttüğü dosyaları arıyorum. Beni büyükanneme ve onun tarafını tutan diğer kuzenlerime götürecek bir şeyler bulabileceğimi umuyorum."

"Ne amaçla?"

"Onlarınki,
umarım."

Bastien barından bir ısırik aldı. "Büyükannemle aranızın hep iyi olduğunu sanıyordum."

Jullien dondu kaldı ve ona iki adım geri atmasına neden olan tüyler ürpertici bir bakış attı.

"Özür dilerim," dedi Bastien çabucak. "Baban ne zaman gelse hep böyle derdi. Bunun senin muhakeme yeteneğinden tamamen yoksun olduğunu gösterdiğini düşünürdü."

"Dokuz Dünya'da ona bunu düşündüren ne olabilir *ki*? O yaşlı kaltağa hiç katlanamadım."

Bastien kayıtsızca omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama o tamamen ikna olmuştu
o."

Jullien homurdandı. "Her neyse, ben de büyükannemi en az senin kadar seviyorum.

Amcanla aynı sebeplerden dolayı. Babam benimle konuşma zahmetine , bunu bilirdi. Ve eğer onu durdurmazsam, annemi ve kardeşimi öldürmenin bir yolunu bulacak ve tahtını geri alacak. Annemi iktidara getirmek için ailemin bir kısmını yok etmedim ki bunun olmasını izleyeyim."

Bastien kaşlarını çattı. "HayırBekle... ne?"

"Beni duydu."

"Savaş ve teyzen anneni iktidara getirdi."

"Evet," dedi Jullien yavaşça, "yıllar boyunca onlara verdiğim bilgilerle. Ve özellikle de sonunda. Bana güvenin. Başka hiç kimse Eriadne'i alaşağı edemezdi. Bu yüzden vurduğu tek kişi benim."

Bastien'in çenesi gevşedi. "Bunu biliyorlar mı?"

"Hiç sorma zahmetine girmediler. Ama parlak zekâlarıyla şimdiye kadar bunu fark etmiş olmaları gerekirdi. Tekrar , bunu anlamak için fazla bir şey gerekmiyor, çünkü büyükannemin peşine düştüğü tek kişi benim.

İntikam. Diğer herkes onun gazabından kurtuldu. İnsan nedenini merak ediyor, değil mi?"

"Lanet olsun, kardeşim. Kazıklandın."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bastien başını salladı. "Peki neden onlara yardım etmek istiyorsun?"

Jullien gerçekten hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. "O hâlâ benim annem. Nyk hâlâ benim kardeşim. Büyükannem hayatları boyunca onlara yeterince zarar verdi. O kaltağın daha fazlasını yapmasına izin vermeyeceğim. Yaptığı onca şeyden sonra kazanmasına izin vereceksem ne olayım. Ben böyle bir piçim."

"Bunca zamandır senin kindar bir pislikten başka bir şey olmadığını sanıyordum."

"Oh, bu konuda yanıldım. Ben kindar bir pisliğim. Bu tamamen fahişeden intikam almakla ilgili. Ama bu seferki fahişe annem değil."

Bastien nefesini sertçe içine çekti. "Bu çok sert."

"Ben beni yetiştirdikleri duygusuz piçin tekiyim." Jullien, Thrāix'in dokunmaya zahmet etmediği Aksel'in sistemine kaşlarını çatarak baktı. Bunun yerine, Unira'nın yüzündeki ifadeyle eşleşen şaşkın bir yüz ifadesiyle ona baktı.

Şöyle bir göz gezdirince Jullien çekincelerini anladı. "Bubi tuzağı mı var?"

Bastien şifresini girmek için onun etrafından dolaştı. "Evet... bunun için üzgünüm. Ben yaptım. Burayı bulup taşındığımda ilk işim her şeyi güvence altına almak oldu, böylece Lig piçlerinden biri burayı ele geçirirse, bana ait olup olmadığını anlamak için hiçbir şey kullanamazlardı." Dosyaları açtı. "İşte burada."

Jullien'in kendisine verdiği erzakları yemeye devam ederken Bastien seyretmek için geri çekildi.

Jullien görevi devraldı ve Bastien'in kuzeninin sahip olduğunu hiç fark etmediği bir uzmanlıkla Aksel Bredeh'in veri tabanını araştırmaya başladı. Bu Triosluların karşı çıktığı işe yaramaz, boktan prens değildi. Bastien, Jullien'in mirasını engellemek için ne yapmaları gerektiğini tartışan babası ve Aros Amca'yı dinlediği saatleri sayamıyordu. *"Onun zavallı kızıyla ne yapacağımı bilmiyorum, Newell. Seçebileceğim başka bir varis yok. Ama neden bahsettiğimi gördün. Sanki boğazımı koparabilecekmiş gibi bana bakıyor ve bunu yapabilecek kadar da iri. Ayrıca o Andarion. Ve çoğu zaman kafası iyi. Onunla yalnız kalmaktan çok korkuyorum. Ne zaman canına tak edeceğini ve tacıma saldıracağını bilemiyorum. Bana bakışı koparıyor. Biliyorum o*

İmparatorluğumu işgal etmek için büyükannesiyle komplo kuruyor. Neden bu kadar beklediler, hiçbir fikrim yok. Yoksa insandan çok Andarion olduğu apaçık ortadayken neden gelip burada yaşamak için yalvarsın ki? Triosan ya da Evrensel dillerini zar zor konuşabiliyor. Ağzından çıkan her üç kelimeden birini anlayabiliyorum. Onu halkımın imparatoru olarak hayal edebiliyor musun? Babam mezarında ters dönerdi. Onun sadece benim tacımın peşinde olduğunu biliyorum."

Bunun yerine Jullien, annesini iktidara getirdiğinde Andarion mirasından kendi isteğiyle vazgeçmişti. Andarion darbesi ve isyanları sırasında tüm Eton Anatole ailesini öldürmek ve bu karmaşadan tek kurtulan olarak çıkmak kolay olurdu. Andarionların kraliyet ailesinin peşine düşme şekli göz önüne alındığında kimse bir şeyden şüphelenmezdi.

Eğer isteseydi, Andarion tahtını ele geçirebilir ve ardından babasının imparatorluğunu göz açıp kapayıncaya kadar alabilirdi. Hatta Kirovar'da yaşanan kargaşanın ardından Jullien onların için de bir hamle yapabilirdi. Bastien'in annesi, kraliçeleri, Jullien'in babasının küçük kız kardeşi olduğu için Jullien'in de en az Barnabas kadar kan hakkı vardı.

Daha çok, gerçekten.

Ama Bastien'in çocukluğundan hatırladığı kuzeni bu değildi. Yakın olmasalar da, hatırladığı Jullien her zaman alçakta ve gölgede kalmaya çalışmıştı. Herkesin radarından uzakta. Aros'un sözlerine sadık kalarak, çalışkan ve iri yarı Andarion kuzeni asık suratlı ve sessizdi. Son derece çekingen ve zaman zaman da kabaydı. Bastien bunun çoğunlukla dil engelinden ve Jullien'in garip, "yabancı" geleneklerinden duyduğu hayal kırıklığından kaynaklandığını varsaymıştı; bu gelenekler ona nadiren açıklanırdı, ta ki bilmeden ihlal edene kadar ve babası ya da başka bir akrabası onu bunun için herkesin önünde düzeltmek için büyük bir gösteri yaptığında utanır ve alay edilirdi.

Jullien'in babasını ziyaret etmesine nadiren izin verildiği için, Universal Kalın Andarion aksanından anlamak son derece zordu ve daha da az Triosan ve hiç Kirovarca konuşmamıştı - ki herkes onlara cevap vermesi için ısrar ediyordu. Aros Amca Jullien'e tercüman vermeyi reddetmişti, çünkü imparatorluğun bir prensi olarak halkın dilini bilmesi ve konuşması "gerekiyordu". Çocukça bir kelime dağarcığı ve söz dizimiyle konuştuğunda ona gülüyor ve alay ediyorlardı, bu da anlaşılır bir şekilde Jullien'i daha da huysuz ve sessiz yapıyordu. İçine kapanık ve kavgacı. Bir noktada durum o kadar kötüleşti ki, büyükbabaları ondan cevap almaya çalıştığında bile Jullien konuşmayı reddetti.

Bastien, Jullien'e vurdukları o öğleden sonrayı ve Jullien'in orada dikilip her darbeye gözünü kırpmadan ama bilerek sessiz kalışını hatırlayınca irkildi

her parçasıyla. Hiç kimsenin bu kadar güçlü durduğunu görmemişti, özellikle bu kadar genç yaşta.

Bastien bu yüzden Andarion'u öğrenmeye çalışmıştı. Bu ona Jullien'in zekâsına karşı yepyeni bir takdir kazandırmıştı. Tanrı biliyordu, Andarion berbat bir dildi. Telaffuzu zordu ve eğer doğuştan bu dili bilmiyorsanız anlaması daha da zordu.

Dürüst olmak gerekirse, Jullien için hep üzölmüşü. Korkunç derecede yalnız ve üzgün görünüyordu. Hatta yaralı. Nadiren gülümserdi. Etrafındaki dünyaya hep o kara gözlüklerin ardından, sanki bir tokat ya da tekme yemeyi bekliyormuş gibi, şüpheli bir kaş çatmayla bakardı.

Bastien'in babası sevecen ve nazikken, Aros öyle değildi. En azından Jullien'e karşı. Aros, Bastien ve kardeşleri için hediyeler ve övgüler getirebilirdi, ancak Jullien'in obezitesinden, Andarion özelliklerinden ve tavırlarından her zaman şikayet ederdi. Takmak zorunda olduğu kırmızı gözlüklerinden. *R'leri* ve *L'leri* yuvarlama şekli. Babası onu konuşurken yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi peltek konuşmakla suçlamıştı ama bu pelteklik değildi. Daha çok derin bir brogue ya da hırıltılı bir ses gibiydi.

Julie'nin yaptığı her şey babasının sinirlerini bozuyordu. Aslında Bastien'in aile buluşmalarından hatırladığı tek şey Aros'un oğlunu acımasızca azarlamasıydı. *Otur. Dik dur. Otur. Ceketin yamuk. Bunu yanlış telaffuz ettin. Neden bir insanı nasıl selamlayacağını öğrenemiyorsun? Kambur durma. Dikkatini veriyor musun? Kafan nerede senin? Ne dediğimi duydun mu? Yoksa anlayamayacak kadar aptal mısın?*

Büyükbabaları daha da eleştirel ve soğuk davranmıştı. Çoğunlukla Andarionlara tahammöl edemediğı için ve torununun ve gelecekteki varisinin onların korkunç ırkından biri olması onu çileden çıkarmıştı. Aros'a kızgındı, sanki babasının annesiyle yatması onun suçuymuş gibi öfkesini Jullien'den çıkarmıştı.

Jullien ne zaman ziyarete gelse, Quinlan hem Aros'a hem de Jullien'e savaş açmış, Jullien Andaria'ya dönene kadar ikisinin de hayatını cehenneme çevirmişti.

Bastien kuzeninin dosyaları karıştırmasını izlerken iç geçirdi.

Evet, Julie Bastien'i ve kardeşlerini dizinde zıplatan şefkatli yaşlı adamdan tamamen farklı bir Triosan büyükbabası tanıyordu. Ve bu onu en çok üzen şeydi. Büyükbabasının kendisine karşı bu kadar nazik, Jullien'e karşı ise bu kadar sert davranmasını anlamakta zorlanıyordu. Çocukken ailesinin bu farklı yönlerini görmek onu gerçekten etkilemişti.

Bu da onu genel olarak insanlara karşı son derece şüpheli yapıyordu.

Ne yazık ki yeterince şüpheli değildi. Biraz daha şüpheli olsaydı Barnabas'ın ihanetini çok geç olmadan fark edebilirdi.

Jullien, Thrāix'in eğilmesi için sandalyeyi masadan geriye doğru çekti. "İşte bu kadar. Ama pek yardımcı olmuyor. Venik'in kendi ulusu dışında Tavalı tarafından bilinmeyen güvenli bir üssü var. Kuzenimin başına bir şey gelirse, Malys kıskançlık krizine girip Nyran ya da Parisa'yı öldüremesin diye önlem olarak inşa ettirdi. Büyükannemin orada olduğuna bahse girerim."

Thrāix şemayı inceledi. "Bu onların bölgesinin çok derinlerinde... ve Phrixianlar. Oraya yaklaşırsak anlarlar."

Jullien sinirli bir şekilde elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Ailemi öldürmelerine izin veremem. Annemin boğazını kesmeye çalışmaktan vazgeçmeyecek."

Yanındaki kadın onun omzunu ovuşturdu. "En azından yakın aileniz onlardan güvende."

"Bu yeterince iyi değil."

"Biliyorsun..." Bastien eski kaçakçı rotalarının bulunduğu başka bir veri tabanına erişmek için ilerledi. "O sektörde artık kullanılmayan bazı eski ticaret solucan delikleri var. Çoğu haritada görünmüyorlar." Bunu Jullien'e gösterdi. "Bahsetmeyeceğimiz bir gençlik döneminden geçerken buna rastladım."

Jullien homurdandı. "O dönemi hatırlıyorum."

"Ve bunun hakkında konuşmuyoruz." Bastien istasyonun yörüngesine paralel olan rotalardan birini işaret etti. "Bu sizi onların gözetiminden uzak bir yere bırakacaktır."

Jullien haritayı incelerken başını salladı. "Bir kopyasını almamın sakıncası var mı?" "Hepsi senin."

Hızlı bir şekilde indirdi. "*Thöky*."

Bastien'in gözleri, *teşekkür* etmek için Kirovarca bir terim kullanması üzerine büyüdü. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

Jullien başını kapıya doğru salladı. "Şu duşu görmek ister misin?"

"biliyorsun."

"Sizi başka bir yere de bırakabiliriz. Gerçekten, benim için fark etmez."

Bastien başını salladı. "Ne kadar istesem de yerimden kıpırdamasam iyi olur. Burası Birlik izleme ekipmanlarına ve çoğu elektronik cihaza zarar veriyor. Aksel'in eşyalarının neden çalıştığından emin değilim. Ama yatmak için bulduğum en güvenli yer burası. Fazla bir şey olmasa da geceleri içimi rahatlatıyor. Bunun değerini *size* söylememe gerek olmadığını biliyorum."

Hayır, yapmadı. Üzülerek söylemeliyim ki Jullien, Ushara onu yanına almadan önce evim diyebileceği böyle köhne ve güvenli bir bok çukuru için adam öldürürdü. Ama yine de Bastien'i bu şekilde terk etmekten nefret ediyordu.

Çaresizce ona Güvenli Liman teklif etmek istedi ama Ulus'un Canted üyesi olmadığı için bu daveti yapmaya hakkı yoktu. Unira Canting'e sahip olsa da Trajen'den korkuyordu ve Birlik tarafından aranan birini üslerine yaklaştırmaya asla cesaret edemezdi.

Thrāix Tavalı değildi ve Jullien gibi Trajen'in adına bunu uzatamazdı. Bununla birlikte, Trisani etrafına bir göz attı. "Burayı biraz daha misafirperver hale getirmemi ister misin?"

Bastien kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burayı temizleyip daha sağlam ve yaşanabilir hale getirebilecek bazı becerilerim var... eğer isterseniz."

Bastien'in yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Nadiren yağın yağmurlarda akmayan sağlam bir çatı inanılmaz olurdu. Ama çok davetkâr olmasın. Gereksiz yere dikkat çekmesini istemiyorum. Burada sürünmesini istediğim tek şey örümcekler ve böcekler."

" "

Jullien, Bastien ve Unira'yı gemilerine doğru götürdü.

Bastien geminin yan tarafında Andarion dilinde yazılmış olan isme kaşlarını çatarak baktı. "*Evcil Hayvan Nefreti* mi?"

Jullien rampayı indirirken sırtı. "Bana uygun göründü."

Bastien başını sallayarak güldü. "Kahretsin Julie, seni son gördüğümünden *çok* farklı görünüyorsun."

"Evet, beni tanımana şaşırdım." "En

sevdiğim kuzenimi her zaman tanırım."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "İlişkimizi hatırladığım gibi değil."

Bastien sırtı. "Beni korkuttuğunu itiraf etmeliyim."

Bu itiraf onu şaşkına çevirdi. "Ne?"

"Tanrıların şerefine. Evet. Çok uzun ve iriydin. Benim iki katım kadardın ve her zaman seninle konuşma hatasını yapan bir sonraki kişinin ölümünü ve parçalanmasını düşündüğünü söyleyen çatık kaşlı bir ifade takınırdın."

Unira Jullien'e meraklı bir bakış attı. "Öyle mi yaptın?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, kaşlarımı çatmamın nedeni bana ne söylediklerini anlamaya çalışırken yaşadığım kafa karışıklığıydı. Trioslular hızlı konuşurlar ve aksanları inanılmaz derecede kalındır ve okulda bize verilen dil dosyalarından farklıdır. Mahkeme lehçesi bana öğretilenden tamamen farklıydı."

Bastien başını salladı. "O haklı. Her ziyaretimde yeniden alışmam birkaç dakikamı aldı. Ama dostum Julie, senin yüzünde öyle görünmüyordu. Yüz ifaden sürekli kızgın bir ifadeydi. Bunun için seni suçladığımdan değil.... Yine de seni görmeyi dört gözle beklerdim."

"Neden? Beni çoğunlukla görmezden geldin."

"Hatırlarsan hep senin yanında otururdum."

Jullien kaşlarını çatarak çocukluklarını düşündü ve bu gerçeği hayal meyal hatırladı. Bastien bunu yapmıştı.

Bastien ona sırtıttı. "Her zaman sende bizlerde olmayan gizli bir bilgi olduğunu düşünmüşümdür. Ve Andarionlar hakkında daha fazla bilgi edinmek ve herkesin iddia ettiği gibi bizden farklı olup olmadıklarını öğrenmek istedim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bana o kadar da yabancı gelmediniz."

"Teşekkürler.. Sanırım."

Unira köprüye doğru giden koridora yönelmeden önce gülerken Bastien göz kırptı. Bastien hüzünlenerken bakışlarını Jullien'e daktı. "Ciddi olmak gerekirse, şimdi gerçekten iyi görünüyorsun ve sadece daha formda ve zayıf değilsin. Mutlu görünüyorsun. Sanki omuzlarından bir ağırlık eksilmiş gibi. Sana ne olduğunu bilmiyorum ama umarım görüldüğü kadar iyidir. Sana yaşattıkları cehennemden biraz huzur bulmayı hak ediyorsun."

Jullien, Bastien'in gözlüğün gerçek kırmızı tonunu görebilmesi için gözlüğünü gözlerinin önünden çekti.

Bastien ağzı açık kaldı. "Bunun Andarion dilindeki karşılığı nedir?" "Stralen."

"Evli olduğunuz anlamına geliyor, değil mi?"

Jullien gözlüklerini değiştirirken başını salladı. "Muhteşem bir kadına. Senin Alura'n gibi."

Öfke dudağını kıvrırken gözleri yaşlarla doldu. "Senin iyiliğin için, Alura gibi olmaması için dua ediyorum. O inançsız kaltak burada olmamın sebeplerinden biri."

"Özür dilerim Bas. Bilmiyordum."

"Evet. Ben de bilmiyordum. Ben de bilmiyordum. Ta ki çok geç olana kadar."

Adam için üzülen Jullien onu odasına götürdü ve duşun yerini gösterdi. Onun için kendi giysilerinden bazılarını çıkardı. "Neye ihtiyacın varsa al."

Bastien başını eğerek banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Bastien duş alırken, Jullien ona sıcak ve besleyici bir şeyler hazırlamak ve daha iyi erzak paketlemek için mutfığa gitti.

Unira da ona katıldı. "Kuzenin için yaptığın şey gerçekten çok iyi." "O her zaman iyi bir çocuktu."

"Yine de senin için zor olmalı."

Jullien konserve malzemelerini indirdi. "Düşündüğüm kadar zor değilmiş."
"Anlamı?"

Ona bakmak için durakladı. "Sanırım sonunda seni dinledim Matarra ve geçmişimdeki nefreti bırakmayı, onunla ve öz ailemle barışmayı öğrendim."

Şaşkın bir kaşını kaldırdı.

Onun şaşkın ifadesine güldü. "Biliyorum. Ben de hiçbirini affedebileceğimi sanmıyordum. Şimdi... Sadece onun acı çektiğini görmek istemiyorum."

Unira onun başını aşağı çekerek öpücük kondurdu.

Alına. "M'tana... bugün il Pryne Kadurr oldun. Artık kalbindeki öfkeyle savaşıyorsun. Bir sonraki seviyeye geçtin ve Træxeri'yi buldun. Nadirlerin en nadirini. Sana imreniyorum. Her on kuşaktan yalnızca birinin böyle bir mertebeye yükseleceği söylenir ve işte sen yükseldin."

Alaycı bir sırıtişla ona sarıldı. "Bana çok fazla güvenme, Matarra. Ben hâlâ huysuz bir savaş canavarıyım."

Gülerek geri çekildi. "Artık savaştığında güçlerin üzerinde yeni bir ustalığa sahip olacaksın. Özellikle de ateşine. Sözlerimi unutma."

Jullien buna bir an bile inanmadı ama onunla çelişmek de istemedi. Farklı hissetmiyordu. Aslında hissetmiyordu. Bas'ın yıpranmış ayakkabılarını giymişti ve evrende yalnız olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu, arkadaşsız, müttefiksiz, hatta kendine ait diyebileceği bir evcil hayvanı bile olmadan. Bu, büyükannesinden başka kimsenin başına gelmesini istemediği bir kaderdi.

Kalbi ağırlaşmıştı, yemeği hazırlamayı ve malzemeleri paketlemeyi bitirdi, sonra onlarla birlikte odasına döndüğünde Bastien'i başından çıkarken buldu. Havluyu yüzüne sarmış, taze kokusunu sanki bir buket çiçekmiş gibi içine çekiyordu. Ne yazık ki Jullien de oradaydı.

"İstersen havlulardan biraz alabilirsin." Bastien

gerçekten de kızardı. "Acınası, değil mi?"

"Yargılayacak değilim. Karım beni bulduğunda ne kadar üzgün olduğumu bilmek istemezsin." Tepsiyi Bastien'e uzattı, o da tanışıkları gün Ushara'yı korkuttuğu gibi büyük bir şevkle tepsiye saldırdı.

Ve Bastien de onun gibi, bilinçli bir varlıktan çok bir hayvana dönüştüğünü fark ettiği anda irkildi. "Özür dilerim."

"Tekrar söylüyorum, özür dilemek yok. Asla. Anladım."

Bastien ağzını sildi ve ilk kez gerçekten akraba oldular. "Hayatımızın böyle olacağı kimin aklına gelirdi ki? Şimdiye kadar Alura'nın yanında, tam bir mutluluk içinde hüküm süreceğimi sanıyordum."

"Yönetecek kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Tanrı'nın gerçeği bu. O sarayda canlı uyandığım her günü bir mucize saydım."

Bastien tepsiyi kenara koydu. "Ciddi misin?"

Başını salladı. "Nykyrian gittiğinde, kuzenlerimden birinin ölümcül atışı yapacak kadar yüzşzleşmesinin an meselesi olduğunu düşündüm."

"Bu yüzden mi babanla yaşamak istedin?" "Neden başka?"

Bastien acı bir kahkaha attı. "Baban bunun, tahtını ele geçirebilmen için büyükannenin bir oyunu olduğunu düşünüyordu."

Jullien bu aptallık karşısında gözlerini devirdi. "Tabii ki yaptı. Tek yapması gereken evlenmek ve oğlu için başka bir fahişeyi becermekti. Umurunda bile olmazdı. Ben sadece Andaria'dan uzaklaşmak istedim."

Bastien kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden hiç yapmadığını biliyorsun, değil mi?" "Hiçbir fikrim yok."

"Jullien... anneni seviyor. Yani, onu *seviyor*. Evlenmeleri gerekiyordu. Büyükbabamıza rağmen her şey ayarlanmıştı. Aros Amca onun için tahtından vazgeçmeye hazırды, sonra Nykyrian öldürüldü ve o da bir akıl hastanesine yatırıldı. Ondan sonra babası ve Triosan senatosu bunu kesinlikle yasakladı."

Daha önce hiç duymadığı ya da bilmediğı bir şey karşısında ağzı açık kaldı. "Ne? Bu ne zaman oldu?"

"Ben doğmadan önce. Ama hayatım boyunca annemin, babanın ve büyükbabamızın bu konuda tartışıklarını duydum. Aros başka bir gelin almayı kesinlikle reddetti; Cairistiona ile evlenmesini yasaklayarak kendisine yaptıklarından dolayı babasına ve halkına karşı FU'suydu bu. Bunca yıldır annene sadık kaldı. Annen onun kalbi ve ruhudur."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. "O zaman neden beni sürgün etmelerine ve ardından varis olarak yerime geçmelerine izin verdi?"

"Gerçekten mi? Aros ondan nefret ettiğini düşünüyor. Sen daha bebekken seni ilk kucağına aldığında öldürölüyormuşsun gibi çığlık attığını ve o seni yere bırakana kadar da durmadığını söylüyor. Ne zaman sana dokunmaya çalışsa, sinip geri çekilmişsin ya da saklanmak için kaçmışsın. Böylece seni rahat bırakmayı ve Nyk'e odaklanmayı öğrendi. Nyk gittikten sonra seninle ne yapacağını bilemedi."

Bu sözler ruhunun derinliklerindeki eski yaraları yeniden açarken Jullien dişlerini sıktı. Bebeklik hakkında hiçbir bilgisi olmasa da, şunu çok iyi biliyordu

Çocukken ona dokunan tek kişi cezalandırmak için dokunmuştu. Hemşirelerinin kaba ve duygusuz davranışları göz önüne alındığında, bebekliğinde de aynı şekilde davranmış olabileceklerini ve kendi ebeveynleri de dahil olmak üzere herhangi biri tarafından dokunulduğunda otomatik bir ürkme faktörüne sahip olacağını hayal etti. Yani biri ona dokunduğunda elbette çığlık atacaktı.

Hâlâ bir avuç güvendiği ailesinden başka biri kişisel alanına yaklaştığında istemsizce irkiliyordu.

Ve küçükken babasından saklandığını hatırlıyordu. Ama bunun tek nedeni babasının nadiren ziyarete gelmesi ve ona adeta bir yabancı olmasıydı. Bir Andarion çocuğu olarak ona, kendi türlerinden nefret eden insanlardan korkması öğretilmişti.

Kendi babasını bile.

Bastien içini çekti. "Ne zaman ziyaret etsen, Aros'la aranız hep sert bir kavgayla sonuçlanıyordu. Bu yüzden Andaria'da kalmanın en iyisi olacağını düşündü. Bu yüzden seni götürdüklerinde onlarla savaşmadı. Orada daha mutlu olacağını düşündü. Bunun herkes için en iyisi olacağını düşündü."

Jullien acı acı alay etti. "Babam beni tanımak için hiç zahmet etmedi."

"Özür dilerim Julie."

"Bunun bir önemi yok. Ailem beni doğduğum gün yetim bıraktı. Onlardan fazla bir şey beklemiyordum ve ne yazık ki onlar da benim düşük beklentilerimi karşılamakta hiç başarısız olmadılar." Jullien çenesini dolabına doğru salladı. "Neye ihtiyacın varsa al kardeşim. Her geçişimde buraya erzak getireceğimden emin olabilirsin."

Bastien şaşkınlık içinde kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

"Çünkü soğukta bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bunu sana yapmak istemiyorum. Eğer künyeni çıkarabilecek bir cerrah bulabilirsem, ben de onunla birlikte geri geleceğim."

Jullien'i kendine doğru çekip sarılmadan önce Bas'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Gitsen ve beni bir daha hiç düşünmesen bile, teklif ettiğin gerçeği... Seni seviyorum kuzenim."

Jullien sırtına vurdu ve onu serbest bıraktı. "Unutmayacağım. Aramalarımı yaparken selamlama numaralarımı koydum. Saldırıya uğrarsan, hastalanırsan ya da bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ciddiyim. Hemen geri döneceğim. Her zaman. Tereddüt etmeyin."

Bununla birlikte Jullien ona rampaya ve Thräix'in ekstra cephane ve silahlarla beklediği yere giden yolu gösterdi.

Bastien onu görünce nefesi kesildi. "Bütün beklemiyordum."

Thrāix yüzünü buruşturdu. "Evet, ben de bu işin peşini bırakmayı beklemiyordum. Ama o binada gördüklerimden sonra... senin hakkındaki fikrimi yeniden değerlendirdim. Yanıldığım pek sık olmaz. Ama hata yaptığımda bunu kabul edecek kadar erkeğim. Seni gizlediğimden emin oldum, bu yüzden yalnız bırakılmalısın."

Başını onlara doğru eğdi. "Teşekkür ."

Unira onlara katıldı ve Bastien'e dua kitaplarından birini uzattı. "Muhtemelen Andarion okumadığını biliyorum, ama tanrıların seni izlemesi ve güvende tutması için bunu yine de almanı istiyorum."

"Bunun değerini bileceğim, Yüce Anne." Jullien'in bakışlarıyla buluşmak için durakladı. "Huzur seninle olsun kuzen."

"Ve sen."

Aniden bir alarm sesi duyuldu.

Jullien bunu duyunca kaşlarını çatı. "Bu Jup. Ateş altında."

Bastien başını onlara doğru eğdi. "Gidin. Her ona yardım edin. Hepinize tekrar teşekkürler." Ve bununla birlikte, rampadan aşağıya doğru koştu ve gözden kayboldu.

Thrāix, Jullien'in yüzünü kavradı ve kendisine doğru çevirdi. Ona dokunaklı ve içten bir bakış attı. "O iyi olacak."

"Güvence mi gerçek mi?"

"İkisi de. Duygularınızı ekin ve bunu kendiniz de görebilirsiniz. İyi bir şey yaptın ve beni aptalca bir şeyden uzak tuttun. Bunun için teşekkür ederim."

"Y'blent'i."

Thrāix nefesini sertçe içine çekti. "Oooh, benimle Andarionca konuşmana bayılıyorum. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Tophet kadar seksi."

Jullien homurdanarak onu itti ve yerine oturmak için acele etti. fırlat. "*Sorun yok* demek."

"Andarion'da kulağa daha hoş geliyor."

Unira gemiyi kilitleyip kalkış için kendi koltuğuna otururken, "Her şey öyle," dedi.

Jullien motorları ateşledi ve Jory'nin konumunu ve durumunu tararken fırlattı.

Thrāix onu daha geleneksel yollarla bulduğunda kısık bir ıslık çaldı. "Kahretsin, ağır ateş altındalar. Ushara'nın sizden güvende olmanızı ve savaştan uzak durmanızı istediğini hatırlatmam gereken yer burası."

"Uyarınız dikkate alındı."

Unira'ya hoşnutsuz bir gülümseme gönderdi. "Bu kelimelerin Evrensel'de ne anlama geldiğini biliyorum, ama ne zaman *seni görmezden geldiğim ve yine de yaptığım* için Andarion oldular?"

Güldü. "Oğlumun bu geminin komutasını almasına izin verdiğimiz gün."

"Ah, aptallığımız. Yakaladım seni."

Jullien yardımcı pilotuna sırtmak için arkasına yaslandı. "Sızlanmaya devam etmeyi mi planlıyorsun? Yoksa *Strûghênyi Pamutir* Operasyonu'nu uygulamama yardım etmeye hazır mısın?"

"Tanrı seni korusun. Savaşı bitirdiğimizde, şu baş üşütmesi için birine görünmelisin." Thrāix kendini sandalyesine sabitledi. "Ama eğer bu bir hapşırık değilse ve Zihin Sikme Operasyonu'nu kastediyorsanız... Ben hazırım Kaptan. Hadi yapalım şu işi."

BÖLÜM 28

Bir ekip olarak çalışan Jullien ve Thrāix tamamen fark edilmeden uçtular ve Jüpiter'in gemisini dövmekte olan Birlik kruvazörünün arkasında bir hayalet gibi göründüler.

Unira ateş açtı.

Kruvazör karşı saldırı için avcı uçaklarını havalandırmak üzere alarm verdi ama artık çok geçti. Jullien güçleri sayesinde sistemlerine çoktan erişmiş ve kendilerini savunma yeteneklerinin her parçasını kapatmıştı.

Savaşçılar birer birer karanlığa gömüldü ve zararsızca uzaklaştı. Onlara sadece yaşam desteklerini sürdürecektik kadar güç bıraktı.

Ancak istediği bilgileri bulmak için veri tabanlarını ve dosyaları tararken garip bir vızıltı duydu. Bir an sonra kafasında şiddetli bir ağrı başladı. Birden kendini güçsüz ve tuhaf hissetti.

"Jules?"

Kulaklarındaki çıgıllıklar arasında Thrāix'in sesini zar zor duydu.

"Unira! Yakalayın onu!"

Jullien bu sözleri anlamadı. Her şey karanlığa gömülürken gözleri sarsılmaya başladı....

Thrāix, Jullien'in düştüğünü ve ona zamanında ulaşamadığını görünce lanet okudu.

Unira, Jullien'in bedenini kollarının arasına alırken solgunlaştı. "Onun nesi var?"

"Bu eski bir Chiller saldırısı. Zamanında fark edemedim." Thrāix manuel bir kulaklık aldı. "Jüpiter? Eğer kilitlendiysen, ayrıl. Tekrar ediyorum. Ayrılın. Gemide bir Pulsatör var."

Geri çekilirken Jüpiter'in laneti onunkiyle eşleşti. "Ne yapacağız?"

Thrāix monitörleri görsel olarak kontrol etti ama kendisi de vurulmasın diye güçlerinden herhangi birini kullanmakta tereddüt etti. "Sanırım Jullien'in saldırıları dayanıyor. Yapabiliyorken geri çekilmeliyiz."

"Hintolar geri çekilmez."

"İyi. Yeni bir yönde ilerliyoruz."

Jüpter cevap vermeden önce birkaç uzun saniye boyunca sessizlik hüküm sürdü. "Peki bu yön ne olacak?"

"Güney." Thräix yeni koordinatlarını girdi ve Jullien'in beyninde hiçbir şeyin yanmamış olması için dua etti. Arkadaşı Andarion olduğundan, bu saldırının bir Tris'in aksine onun üzerinde nasıl işleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Umarım o kadar şiddetli olmaz.

Ve motorları Jullien'in yardımı olmadan devreye girip tam gaz çalışana kadar bir daha nefes almadı. "SOF? Orada işler nasıl gidiyor?"

"Hızımızı koruyoruz. Dostlarımız değil. Görünüşe göre iyi kaptan, onu görevden almadan önce onları kalıcı olarak yere serdi. O nasıl?"

Thräix Unira'ya baktı, o da başını sallayarak hiçbir fikri olmadığını söyledi. "Emin değiliz."

Jüpter iç çekti. "Pekâlâ. Hiper'e gidiyorum. Her zamanki yerimizde buluşmak ister misin?"

"Evet. Birazdan orada görüşürüz." Thräix Jory'nin önden gitmesine izin verdi. Onları hiper sürüşe geçirdikten sonra Jullien'i kontrol etmek için harekete geçti.

Sol kulağından ve burnundan yavaşça kan sızıyordu.

Unira ıslanmış bir mendille yarayı sildi. Sakin görünmesine rağmen eli titriyor, Jullien'in yaralarından dolayı ne kadar endişeli ve üzgün olduğunu belli ediyordu.

Thräix onun elini kendi eliyle kapattı. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onu gerçekten kendi çocuğum gibi görüyorum." Ses tonunda biraz histeri ile güldü. "Her zaman bir hayır kurumu çalışanı ve baş rahibe olarak hayatımdan çok memnun olduğumu düşünürdüm. Cemaatimle ilgilenmek ve başkalarına yardım etmek. Bu benim için her zaman yeterliydi." Ağarmış sarı saçlarını bir anne şefkatiyle Jullien'in yüzünden geriye doğru taradı. "Herkesi çocuğum gibi baktım ve sevginin bu demek olduğunu düşündüm. Her şey bundan ibaretti."

Elinin tersiyle gözlerini silerek hıçkırıklara boğuldu. "İ aptalın tekiydi. Bu huysuz küçük canavarın tapınağımın kapısında bana meydan okurcasına cesurca durduğu güne kadar birini daha ne kadar sevebileceğimi bilmiyordum... o sinir bozucu sırtışıyla onu dışarı atmam için bana meydan okuyordu. Ve sonra o sessiz öğleden sonraları onu izlediğimde Nadya ve Vasili'ye koyda sabırla ders verirken etrafta başka kimsenin olduğunu bilmiyordu.... Diğer erkekler dikkatsizlikleri ve başboşlukları yüzünden çocuklara sabırsızlıkla bağırırken o

Onlar işine karışırken sesini bir kez bile nazik bir fısıltının üzerine yükseltmedi. Aksine, Vasili ne zaman kuzenine bir şeyi kıracağı için bağırsa, Jullien onu kucağına alır ve gıdıklar, sonra da çocuğa nesnelerin tamir edilebileceğini veya değiştirilebileceğini nazikçe hatırlatırdı. Ancak sevdiklerinin duyguları o kadar kolay onarılamaz."

Thrāix bu alıntı karşısında dişlerini sıktı. "Bu söz Trisani *Uyum Kitabı*."

Yarım bir kakhaha attı. "Barış isteyen bir Andarion tiziranı ve intikam için yanıp tutuşan bir Trisani savaşçısı, tanrılar tarafından bu dünyadan ve dünyadaki yerinden ümidini kesmiş bir rahibenin ellerine emanet edildi. Ne tuhaf bir aileyiz biz."

"Aile mi?" Seçtiği kelime Thrāix'i ürkütmüştü. Biri onu böyle bir gruba dahil etmeyi uzun, çok uzun zaman olmuştu.

"Benim de seni böyle gördüğümü biliyorsun değil mi? Sen de benim için Jullien kadar evlatsın."

Thrāix şaşkınlıkla ona baktı. Kendi annesi o kadar uzun zaman önce ölmüştü ki yüzünü ya da şeklini bile hatırlayamıyordu. Sesinin tonunu ya da saçının rengini bile. Dürüst olmak gerekirse, onun en belirsiz gölgelerden başka bir şey olduğuna dair hiçbir anısı yoktu. Babasını daha çok hatırlasa da, onu Trisa'nın düştüğü gece kaybetmişti. Thrāix'in ağabeyinin yanında savaşırken ölmüştü.

Julia'ya gelince... birlikte geçirdikleri kısa zamanı asla düşünmemeye çalıştı. Bu acı onun için dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Jullien gibi o da o kadar uzun süre yalnız yaşamıştı ki artık tek bildiği buydu. Kendisine sürekli bir boşluk ve inkâr halinde yaşamayı öğretmek zorunda kalmıştı; aksi takdirde ailesini, kültürünü ve evini kaybetmenin acısı o kadar derindi ki hiçbir şey yapamazdı. Adaletsizliğin öfkesi ona izin vermiyordu.

Bu kırık Andarion ve Trajen'in suçluluk duygusuyla kanatları altına aldığı bir amiral yardımcısı için Trajen uzun süredir devam eden borcunu ödemiş ve Thrāix'i yaşayanlar diyarına geri dönmeye zorlamıştı. Bu asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi.

Hiç kimse ya da hiçbir şey için değil.

Yine de hâlâ anlayamadığı nedenlerden ötürü Trajen'in onu geri çekmesine izin vermişti. Jullien ve Ushara da onu burada tutmuştu.

Ama bir aile...?

Unira onun yanağını okşadı. "İyi misin?"

Duyguları onu ele geçirdiğinde bir damla gözyaşı kontrolünden çıktı ve hepsinin bir şekilde uyuşukluğunu aşip kalbinin hiç istemediği kadar derinlerine gömüldüğünü fark etti.

Bunun için ruhuna lanet olsun. İsteddiği son şey tekrar umursamaktı. Bedeli çok yüksekti.

Artık çok geçti.

Oradaydılar ve bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Utanarak sildi. "Jullien'i görmem gerek." "Thrāix-"

"Ben iyiyim, Yüce Anne."

"İyi değilsin, *m'tana*. Bunu bilmek için Trisani olmama gerek yok. Uzun zamandır yalnızsın ve bunu anlıyorum. Ama Jullien ve ben seni ailemizden biri olarak görüyoruz. O söylemiyor olabilir ama sen bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Sadece oğullarımın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmenizi istedim."

Sertçe yutkundu. "Annemle ilgili gerçek bir anım yok. Ama onun da sizin kadar nazik ve güzel olduğunu düşünmek isterim."

Jullien onun sözlerini ve ruh halini hissetmiş gibi bir lanetle uyandı, savaşmaya hazırdı.

Thrāix, yanlışlıkla onlardan birine yumruk atmadan önce onu yakaladı.

"Sakin ol,

M'drey. Burada hiç düşmanınız yok."

Jullien kafatasını delip geçen acının etkisiyle gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu böyle? Bana sen mi vurdun?"

"Hayır, ama beni cezbediyor," diye alay etti. "Eski Chiller silahı. Hiç kimse gemide olmasını bekliyorum."

Jullien varlığını fark etmiş olmaları gerektiğini anlayınca paniğe kapıldı. "Peşimizdeler mi?"

"Hayır. Güvende görünüyoruz."

"*Görünmek* mi? Bu saçma bir kelime."

Nefes alış verişini düzensizleştirirken ve ayarlarını iki kez kontrol edip emin olmak için acele ederken vücudu rahatlatıcı hiçbir şey dinlemiyordu.

Sinir bozucu birkaç dakikadan sonra Thrāix'in haklı olduğunu anladı. Kruvazörden hiçbir iz görememişti.

Yine de...

Onu tespit etmişlerdi. Onu sistemlerinden atmışlar. Peşlerinde olup olmadıklarını anlamak için daha fazla analiz yaptı.

Thrāix, Unira ile endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. "Jules, ne yapıyorsun?"

"Bizi takip etmediklerinden emin olmak için." "Takip etmiyorlar."

"Bunu bilemezsin."

Thrāix ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Oldukça eminim."

"Evet, ama-"

Yanında durmak için hareket eden Thrāix, Jullien'in yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bana bak dostum. Odaklan. Güvendesin. Bu sadece bir panik atak. Nefes al."

Başı dönmüş ve kavgacı bir haldeyken Thrāix'e saldırma dürtüsünü dizginlemek zorunda kaldı. Geçmişte olsa, başka birine de böyle yapardı. Ama iyi eğitilmiş Trisani savaşçısı böyle bir saldırıya iyi tepki vermezdi. Kanama korkusu onu durdurduğundan değil, daha önce hiç durdurmamıştı. Sadece aptallığıyla aralarındaki dostluğu bozmak istemiyordu.

Thrāix bakışlarını onunkilere kilitledi. "Haydi, Jules. Gir ve çık. Yavaş ve sakın... İlk kez bir Pulsatör'le yere serilirsen, bu bir canavardır. Güven bana, biliyorum. Ordumuzun başarısız olmasının nedeni buydu. Yok edilemez olduğumuzu sanıyorduk. Psişik güçlerimizle hiçbir insan bize dokunamazdı. Tıpkı senin gibi gafil avlandık. Ve mahallenin en kötü adamı olmadığınızı öğrendiğinizde, toparlanmanız biraz zaman alır."

Elini Jullien'in saçlarında sıktı. "Hâlâ benimle misin?" Jullien sonunda biraz sakinleşmeye başladı. "Evet. Sanırım öyle."

Thrāix onun omzunu sıvazladı ve . "Sadece şunu hatırla Uyarı hissi, *Drey*. Bir dahaki sefere, anda geri çek. garip bir uğultu ve vızıltı. Canlı bir elektrik kablosu gibi davran. Ve bizim aksimize, senin Andarion olduğunu unutma. Tüm o güce ve ateş püskürtme yeteneğine sahipsin. Bu seni bir hafta komada bırakmaz. Hepsinden önemlisi, yalnız değilsin. Takviye kuvvetleriniz var."

Unira elini Jullien'in sırtına koydu.

Bir aileye sahip olma duygusuna asla alışamayacaktı. Birlikteliğe.

"Sanguine inter fratres devoto," diye nefes aldı Jullien.

Jullien, Trisani kraliyet silahlı kuvvetlerinin resmi sloganı olan sözleri söylerken Thrāix gülümsedi. "Bu doğru. *Kardeşlerim için kanımı akıtacağım.*"

Jullien elinin topuğunu alnındaki ağrıya bastırdı. "Jory başarabildi mi?"

"O yaptı. Aksi takdirde, her taraflarını dağıtırdım. Muhtemelen sonuç olarak beynim karıştırdı. Onunla buluşacağımız Haven II'nin rotasını belirledim."

Jullien her şeyi bir kez daha kontrol ederken başını salladı... her ihtimale karşı. "Uh.... Talyn Batur ile Ring maçında bir raunt yapmışım gibi hissediyorum."

Thrāix güldü. "Bunu yapmış olsaydın şu anda ayakta durabileceğini sanmıyorum."

"Evet, güven bana, biliyorum. Bana attığı son yumruk yüzünden hâlâ başım dönüyor."

Thr  ix onun yorumu karşısında ka  larını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Başını sallayarak alnındaki yara izini işaret etti. "Ah evet. Ona boşuna Demir   eki   demiyorlar. Ona yakın mesafeden ate   ederken t  m muhafızlarımı yere serdi." Bu anıya g  ld  . "Hayatımda hi   b  yle bir   ey g  rmedim. O kadar sersemletici bombaya ra  men nasıl yere d   şmedi h  l   bilmiyorum. O dev   ey tam bir canavar."

"Adrenalin. İsterseniz ikinize de nasıl   ğretebilirim."

Unira onun teklifi karşısında y  z  n   buru  ştırdı. "E  er patlatılırsam a  a  ı inmeyi tercih ederim. Tabii ben de onlara ate   ettikten sonra." Onlara g  z kırpı. "Ben bir rahibe olsam da, bir Andarion rahibesiyim."

Thr  ix d  mende Jullien'in yerine ge  erken g  ld  . "Sen dinlen, ben gemiyi alaca  ım. Leydini   a  ır. Sinirlerini dinlendir. Jory'ye varmamız uzun s  rmez."

"Pek  l  . Te  ekk  rl  r." Jullien kamarasına do  ru ilerlerken paranoyasının onu tekrar ele ge  irmesine izin vermemeye   alı  tı. Hi  bir   ey tarafından alt edilmekten ho  şlanmazdı. Bu ona   ocuklu  una dair   ok fazla k  t   anıyı hatırlatıyor ve her zaman   iddetli bir panik atak ge  irmesine neden oluyordu. Ba  a   ıkmaya hazır olmadığı   eyler. Bu konuda   aka yapmaya   alı  sa da, ger  ekten komik de  ildi.

TSSB hi   olmadı.

B  yle durumlarda kudurmaya, hatta katatonik olmaya meyilliydi. Mantı  ı o kadar hızlı ka  ardı ki do  ru d     nemezdi. Ya da mantıklı. Kendisi ve etrafındaki d  nya hakkındaki t  m hislerini kaybetti. Hatta zamanı bile. Daha da k  t  s  , nasıl tepki verece  ini asla bilemiyordu. Bazen kar  ı koyabiliyor ve kendini koruyabiliyordu, di  er zamanlarda ise...

Bir bebek kadar   aresiz olmak gibiydi. V  cudu kilitlendi ve hareket edemez ya da nefes alamaz hale gelene kadar onu fel   etti. Orada   ylece oturmu  , kontrols  z bir   ekilde titrerken, anılar zihninde g  zlerini yerinden s  kmek istemesine neden olan fla   benzeri bir oynatımla yanıp s  n  yordu.

Gah, neden bununla ba  a   ıkamıyordu? Bunu a  mak i  in Dokuz D  nya'da her   eyi denemi  ti. Yine de, her   eyden delirecekmi   gibi hissedene kadar devam etti ve devam etti.

Huzura ihtiyacı vardı, dinlenmek i  in ranzasına gitti ve orada Ushara ve Vas'ın videolarını a  tı. Nadya ve kız karde  lerinin ve Tavalı ailesinin.

Onları dikkat   ekici bir   ey yapmazken izledi.... Kurabiye pi  iriyorlardı.   izdikleri resimleri boyuyorlardı. Tamir etmekle g  revlendirildi  i gemiler   zerinde   alı  ıyor, daha do  rusu onları mahvediyorlardı. Vas'ın ev   devlerini yapıyor ve Nadya'ya harfleri ve temel renkleri   ğretiyorlardı. Yine de yaptıkları her   ey onu   a  ırtıyordu. Duda  ını ısırarak Ushara'nın g  l  mseyan y  z  n  n   izgilerini takip etti, ke   ke

onunla birlikte olmayı. Onun içinde olmayı daha da çok istiyordu, çünkü doğrusu, onun içinde o kadar derindeydi ki, boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Ve aynı zamanda onu ayakta tutan tek şey de oydu. Eğer ona bir şey olursa, gerçekten aklını kaçırabilirdi. Hayatı boyunca hiçbir şeye sahip olmamıştı. Onu kendisinin yapana kadar.

O, tek başına, ona bir amaç ve akıl sağlığı veriyordu. Ve Anatollerin onu elinden almasına izin vermeyecekti. Acımasız bir mücadele olmadan olmazdı.

Öfke onu tüketirken bağlantıyı göğsüne bastırdı. Öyle ya da böyle bu işi bitirecek ve bir daha kimsenin onu tehdit edemeyeceğinden emin olacaktı.

* * *

Jullien, Jory ve ekibiyle buluşacakları Tavalı kafesine girdiklerinde donakaldı. Kendisini çift güneşli gezegenin dışındaymış gibi hissettiren Ritadarion temalı ilginç dekordan içeri adımını attığı anda, daha önce burada bulunduğuna dair bir deja vu . Mavi duvarlara, altın rengi, yıpranmış masalara, el oyması, rustik mobilyalara ve avizelere göz gezdirdi.

Evet, buraya hiç adım atmamış olsa da burayı yakından tanıyordu.

Thrāix onun kaşlarını çatı. "Sorun nedir?" "Bu restorani görmüştüm."

Unira kaşlarını kaldırdı. "Sen kaçarken mi?"

Cevap veremeden bakışları arka köşeye gitti ve gönderildiği resimdeki masanın aynısını gördü....

da ötesi, onu gönderenleri gördü.

Nyran ve büyükannesi. Burası onların her zamanki uğrak yeri olmalı.

Shkyte! İçinden küfrederek kapıdan aceleyle geri çekildi, böylece ikisi de onu göremedi ve onlara yaşatmak için çok uğraştığı şaşkınlığı uçup gitti.

Bu Eriadne. Uyarıyı sessizce Thrāix ve Unira'ya gönderdi, böylece onlar da eğilip saklanabileceklerdi. Onlar da hemen onu dışarıda takip ettiler. Kimden kaçtıklarından emin olmadıkları için, eğer bu kadar kızgın olmasaydı kaçış şekilleri komik olurdu.

Güvenli bir şekilde sokağa çıktığında, Andarion'un korumaları ya da maiyeti tarafından görülmemek için hızla yakındaki bir ara sokağın gölgeleri arasında kayboldu.

Sessizce küfürler savurarak Thr  ix'in bakışlarıyla karşılaştı. "Burada olma ihtimalleri nedir ki?   ay mı içiyorlar?"

"Senin için mi? Güzel.    nk , kabul edelim, şansın berbat."

Jullien homurdandı. "Gerçek bu değil mi?" Bunu anlamaya çalışırken ellerini yüzünde gezdirdi.

Ve o restorana geri dönmek ve ayaklarının dibinde ölene kadar ikisinin de canını almak isteyen öfkesine.

Ya da en azından kanlı parçalara

ayrılmış. "Peki ne yapacağız?"

Unira sordu.

"Yapma Jules," dedi Thr  ix  fkeli bir çocuğa sahip bir ebeveynin uyarı tonuyla. "Düşündüğün şeyi aklından bile geçirme ve o stralen gözlerindeki bakışın ne anlama geldiğini bilmek için herhangi bir güce ihtiyacım yok. Hepimizi  ld rtmeden önce orada dur."

Haklıydı ve Jullien bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Geri adım atarak kendini sakinleşmeye zorladı ve ardından şeytani bir kahkaha attı. " yi o zaman. Eğer oraya girip Andarion gibi onları  ld remiyorsam, başlangıçta niyetlendiğimiz şeyi yapalım.... Siz ikiniz Jory ile özel olarak buluşun ve ekibiyle her şeyin yolunda olduğundan emin olun. Ben kaltağın kafasını biraz karıştırmaya gidiyorum. Sizinle sonra hangarda buluşuruz."

Jullien uzaklaşmaya başladığında Thr  ix onun kolunu yakaladı. "Dikkatli ol. Yalnız değil."

"Biliyorum ve yapacağım.  nanın bana. Beni yerin dibine sokma zevkini ona tattırmayacağım." Jullien yüz hatlarını gizlemek için uzun siyah paltosunun örtüsünü kaldırdı ve kafenin yan tarafındaki ara sokak masalarından birine gitmeden önce öfkesini yatıştırmak için bir dakikasını ayırdı. Bir tentenin altına sıkışmış en uzak masaya oturduktan sonra oradaki b feden bir içki sipariş etti.

Servis edilmesini beklerken, terminali kullanarak video yayınına erişti ve böylece güçleriyle büyükannesini ve kuzenini g zetleyebildi.

Ne kadar tuhaf ve ironik bir güne dönüşmüştü. Tanrılar sıkılmış olmalıydı.

Prensen, onu gözetlemeden mastürbasyon bile yapamayan biriydi. O zamanlar bir dakika bile huzur bulamazdı. Ya Merrell, ya Nyran ya da Chrisen her gün, her saniye onun yanına dikilmişlerdi. Kelimenin tam anlamıyla.

Onların zahmetli arkadaşlığından kurtulduğu tek zaman, Eriadne'nin gardiyanlarının ve Anatole'un kanının her zerresinden pişmanlık duyduğundan emin olan kişisel haydutlarının şefkatli bakımı altında hapishanede geçirdiği zamanlardı.

damarlarında akıyordu. Tüm bunları düşünmek bile onu cinayet işleyecek bir öfkeye sürüklemeye yetiyordu.

Kesin şunu!

Onlara dikkatini verebilmesi için kafasının rahat olması gerekiyordu. Geçmişine takılıp kalmasın.

Zihnine girmelerine izin verdiği için kendine kızarak içkisi için bozuk paralarını çıkardı. Düşüncelerini şimdiki zamanda, onların üzerinde ve sadece şu anda söylediklerinde kalmaya zorladı.

Geçmişin canı cehenneme.

Bu onu kesinlikle mahvederdi.

Restoranın içinde Nyran, Jullien'in hiçbir zaman yapamadığı bir şey yaparak Eriadne'nin huzurunda rahatça oturuyordu. Eriadne onu her zaman germiştir. Onu o kadar gergin ve seğirtirdi ki, trafiğin en yoğun olduğu saatlerde karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir kediden daha gergin olurdu. Çocukluğunda ne zaman onun adını fısıldadığını duysa, onunla yüzleşmek zorunda kalacağı korkusuyla altını ıslattığı zamanlar olmuştu.

Tylie de . Odasının dışındaki koridorda o kaltağın topuklarının tıkırtısını duyabilirdi ve mesanesi sızmaya başlardı.

Karısı da onun düşmanlarının yanında neden hiç sinirlenmediğini merak ediyordu.... Zehirli sivri farelerle kıyaslandığında hepsi korkaktı onu cinayet, ihanet, hakaret ve nefretten oluşan acı kokteylleriyle büyüttü.

Kioskundaki kafenin iç kamerasından görüntüyü büyütürken, Eriadne'nin tam bir edep ve zarafetle sandalyesine oturuşunu izledi. Her zaman zarifti. Bu kadar yaşlı bir fahişeye göre iyi görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Hiçbir insan onun yüz yaşından fazla olduğunu tahmin edemezdi. Neredeyse iyi korunmuş bir elli yaşındaymış gibi görünüyordu.

Hâlâ zayıf ve şehvetli, çoğu insan kadının uğruna işleyeceği bir vücuda sahipti. Uzun siyah saçları, pürüzsüz karamel teninin neredeyse hiçbir yerinde tek bir kırışıklık bulunmayan mükemmel yontulmuş yüz hatlarının etrafında özenli bir şekilde sarılmıştı. Tabii ki hiç gülümsemedi, bu da kaltak suratını dinlendirmenin güzelliği koruduğuna dair eski bir sözün doğruluğunu kanıtlıyordu. Onun durumunda kesinlikle işe yaramıştı.

O her zaman zarif bir yaratık olmuştu. Ne var ki Nyran hâlâ sadece başarılı bir dalkavuşun ustalaşabileceği mide bulandırıcı bir inatla onun her sözüne asılan züppenin tekiydi. Sanki daha iyisini bilemeyecek kadar aptalmış gibi.

Eriadne bir sürtük, aptal. Aptal değil. Ve asla bir yalakaya saygı duymazdı. Onları kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmezken

Elinden geldiğince, artık işine yaramadıklarında boğazlarını kesmekte de bir o kadar hızlıydı.

İster siyasette ister hayatta olsun, onunla iş yapmak söz konusu olduğunda, yanlış yönlendirmeye ya da gerçeği gizlemeye çalışmaktansa cesur bir dürüstlikle konuşmak her zaman daha iyiydi. Jullien'in babasıyla paylaştığı tek özellik buydu.

"O küçük hıyarı kaybetmemiz çok yazık oldu," dedi yemeğini özenle seçerken. "Tam da bize gerçekten faydası dokunabilecekken.... yemin ederim, sanırım sırf bana inat olsun diye öldü. O yarı insan piçin yapacağı bir şeydi bu."

"Gerçekten."

"Öldüğünden kesinlikle emin misin?"

Nyran omuz silkti. "Çipinden hiç sinyal gelmedi. Çipi yerleştirdiğim yere bakılırsa, iletim yapmaması için ölmüş olması gerekir. Onu bulması ya da çıkarması mümkün değil. *O kadar zeki değil.*"

Beyaz bakışlarını Nyran'ın üzerine dikti. "O zaman diğer melez istilamız konusunda daha fazla ilerleme kaydettiniz mi?"

"Neredeyse. Ne yazık ki o melez piç son derece paranoyak ve iyi eğitilmiş. Zamir de öyle. Onun sürtüğüne ya da çocuklarına yaklaşmam. Andarionlar, Triosanlar, Gouranlar ve Sentella arasında uygun bir erişimim yok. Onlara ulaşmak için bir savaş sebebi ve bombardıman gerekir. Elimizdeki tek şansı Jullien ölmeden önce mahvetti. Şimdi güvenliği iki katına çıkardılar ve sarayı kilitlediler, böylece bu yeni yavruları doğurana kadar hiçbir sivilin içeri girmesine izin verilmiyor. İçeriye başka bir ajan sokmamız bir yılımızı alır."

"çalışmaya başla."

"Olur, *mu tadara.*" Bifteğinden bir ısırık aldı. "Bazı iyi haberlerim var...."

Ona sıkılmış, fındık buruşturan bir bakış attı. "Ne? Bunu senden zorla mı çıkarmamı istiyorsun? Yoksa değersiz, acınası hayatında bir kez olsun küçük bir beceriyi idare ettiğin için bir şeyi hak ettiğini düşündüğün için seni ödüllendirmemi mi?"

Jullien garsondan içkisini aldı ve boğulurcasına içerken ona bahşiş verdi. onun acımasız sözleri. *Yüce Kadora, o kaltağın kavurucu dilinin altında olmayı hiç özlemedim.*

Hem de hiç.

Ne yazık ki keyfi yerindeydi. Aslında sevdiği ailesiyle uğraşırken bu onun iyi tarafıydı. Ve bu, onunla birlikte yemek yemeye katlanmak zorunda kaldığında ona söylediği her şeyden çok daha nazikti.

Geriye dönüp baktığında, Jullien nasıl olup da boğazından bir lokma geçirip şişmanladığını anlayamıyordu. Ama sonra, biliyordu. Yeme bozukluğu gece yarısı alemleri sırasında, personel temizlik yapıp sabaha hazırlanırken ve herkes ya uyurken ya da aklına esen bahtsız yaratığı becerirken ortaya çıkmıştı.

Ailesinin alaylarından geçici bir süre kurtulduktan sonra, onu durdurmaya cesaret edemeyen baş aşçıların dehşetine rağmen, günün yemek artıklarını tika basa yemişti. Bu arada, personelin geri kalanı onun iştahının yemeklerden kendilerine de sıçrayacağından ve içlerinden birinin kendisini onun bir sonraki yemeği olarak bulacağından daha da çok korkmuştu.

Ama o ailesi değildi. O sadece gönüllü olarak hamur işlerini ve rostoları parçaladı. Asla bir başkasının kişisel alanının ya da bedeninin kutsallığına dokunmadı.

Nyran düşmüş kraliçesine acı dolu bir gülümseme gönderdi. "Sonunda en çok istediğin şeyi buldum."

"Ne? Kayıp testislerin mi? Umarım onları bir an önce bulursun, çünkü ailemizdeki tek testis setine sahip olmaktan bıktım."

Nyran onun yakıcılığını akılcıca görmezden gelerek boğazını temizledi ve kaba bir şekilde parmaklarını şıklatarak korumalarından birine büyük, süslü, işlemeli ahşap bir kutuyla öne çıkmasını işaret etti. Bir insan bunu bir tür müzik aleti sanabilirdi.

Ancak Jullien, loş ışıkta bir mücevher gibi parlayan el yapımı kiraz ağacından kutunun içinde bir Andarion Savaş Kılıcı olduğunu biliyordu. Diğer türlerin taşıdığı savaş kılıçları ve blasterlerin aksine, Andarion Savaş Kılıçları bir dükkândan satın alınamazdı. Bunlar sipariş edilmesi gereken kutsal nesnelerdi ve bir miras kadar pahalıya mal oluyorlardı, çünkü tam olarak öyleydiler.

Kimse öylece içeri girip bir Andarion Savaş Kılıcı satın almazdı. Sen kazandın

o.

Kanla, cesaretle ya da mirasla.

Aileler arasında kılıçlar, erkeklerin evlilik yüzükleri ve soylarında olduğu gibi

semboller, kadınların kutsal mülküydü ve onları korumak ve gözetmek en büyük görevleriydi. Kılıçların ve soyların tek sahipleri ve koruyucuları onlardı ve sadece ailenin ana reisi hangi erkeğin yaşamı boyunca onu taşıma onurunu ve hakkını kazandığına karar verebilir ve birleşik ailelerini kamusal sesi olarak temsil edebilirdi.

Onun seçimiydi. Onu elinde tutan savaşıdan istediği zaman alabilirdi. Herhangi bir sebepten dolayı. Ve onu kendi soyundan daha layık gördüğü başka bir erkeğe verebilirdi.

Daha nadir olarak, Savaş Kılıcı Andarion tadara veya tadar tarafından yüksek onur ve makamlar ya da büyük kahramanlık eylemleri için ödöl olarak verilir. Çoğu aile Savaş Kılıcı'na bu şekilde sahip olmuştı ve bu yüzden onları aile mirası olarak el üstünde tutuyorlardı. Büyük Savaş Hauk'ları yüzyıllar önce, aileleri türlerini yabancı istilacılardan korumak için hayatlarını feda ettiklerinde bu şekilde kazanmışlardı. Jullien'in annesi de kendininkini böyle kazanmıştı; kız kardeşinin hayatını kurtarmak için öz ağabeyini öldürdüğü gün.

O halde bir Savaş Kılıcına sahip olmanın son yolu hakkıydı. Bir savaşçı diğerini savaşta mağlup ettiğinde, düşenin Savaş Kılıcını almak onun hakkıydı. Fakat bu çok zor bir şeydi. Çünkü Yllam geleneğine , sadece layık görülenlerin tanrıların cennet topraklarına girmesine ve sonsuza dek onların görkemli yanlarında savaşmasına izin verilir. Bu nedenle, kadın ya da erkek Andarionlar tam bir savaş zırhı içinde, replika kılıçları serilmiş ve kabzaları ellerine yerleştirilmiş olarak gömülmeliydi. Diğer tarafa zırhınız ya da kılıcınız olmadan varmak sizi anında Tophet'e mahkûm ederdi. Bu nedenle, bir ailenin Savaş Kılıcını almak sadece bir zafer eylemi değildi. Rakibinizi aşağılamanın ve ona ya da ailesine saygı duymadığınızı alenen söylemenin bir yoluydu.

ve hepsini sonsuza dek cehenneme mahkum ediyorlardı.

Bu yüzden başlangıçta Savaş Kılıcı olarak adlandırılmışlardır. Andarionlar aile onurlarını ve sevdiklerinin ruhunu kurtarmak için bu silahlar uğruna savaşlar vermişlerdir.

Ve Jullien zarif, eski kılıcı görünce acıyla irkildi.

Şimdi kimin ailesini yok etmek için katlettiler...?

Nyran mutlu bir şekilde böbürlendi. "*Mu tadara, sana y'anurikriega evest Edon Samari'yi veriyorum.*"

Jullien bön bön baktı.

"Ne?" Elini uzattığında gerçekten de eli titredi.

Nyran dudaklarını hafifçe sildi. "Onu almak için birkaçını öldürmem gerekti ama kesinlikle doğru olan bu. Bundan eminim."

Nefes nefese, eski silahı ellerine aldı. Jullien'in onun yaşayan bir varlığa verdiğini hiç görmediği sevgi dolu bir dokunuşla, sanki mezardan onu ziyarete gelmiş bir sevgiliymiş gibi kılıcı okşadı. Yakınlarındaki birkaç kişi dehşet içinde soluk soluğa kaldı. Hatta daha zeki olanlardan birkaçı kapıya doğru koştu. Ama gerçek bir kraliçe edasıyla etrafındaki kalabalığı tamamen görmezden geldi.

Ne de *onların* bir önemi yoktu. O her zaman evrendeki en önemli varlıktı. Diğer herkes sadece önemsiz bir araç, baş belası ya da hedefti.

Onun başkalarına bakış açısını miras almadığı için ne kadar da memnundu.

Panikleyen müşterilere karşılık olarak kafe müdürü öne çıkararak Eriadne'ye silahını bırakmasını söyledi.

Tek kelime etmeden, ona doğru çevirdi. Ve ucunu boğazına bastırdı.

Hemen geri çekildi.

Ah evet, *bu* onun büyükannesiydi. Adamın bilmediği bir şey vardı, ölüme yakın bir deneyimden kıl payı kurtulmuştu.

Ama bu onu o kadar sinirlendirdi ki ayağa kalktı ve Savaş Kılıcı'nı kucaklayarak en yakın çıkışa yöneldi, Nyran'ı da hesabı ödemesi için geride bıraktı.

Ayrıca vintage Eriadne.

Kadın ve beraberindekiler Jullien'in açık hava sokak masasının önünden geçerken, Jullien ayağa kalktı ve onları belli bir mesafeden takip etti. Bu aslında asıl planından bile daha iyi işliyordu. O kılıcı kendi avantajına kullanabilirdi.

Ve bunu onun hain kafasını için kullanmayı planlıyordu.

Korumaları ona birkaç blok ötede, daha iyi günler görmüş şık bir otele kadar eşlik . Öyle bile olsa, hâlâ solmuş bir saygınlığı vardı. Ve Jullien'i sürgündeyken katlanmak zorunda bıraktığı sefaletten çok daha iyiydi. Şüphesiz tartışacak olsa da, düşmüş zarafetinden hiç de zarar görmüyordu.

Jullien yeni güçleriyle, muhtemelen birilerinin kendilerini bıçaklayıp Eriadne'nin sivri dilinden kurtarmasını uman gevşek güvenlik görevlilerini atlatıp otelin içinden geçerek Eriadne'nin loş ışıklı süit odalarına girmekte zorlanmadı.

Burada yaşayan kadın kadar soğuk ve sterildi. Hiçbir şey yerli yerinde değildi.

Eriadne antika kanepenin önünde saygıyla diz çöktü ve kılıcı kılıfına geri koydu ama kapatmadı. Aksine, kabzadaki oymayı izlemeye devam etti.

O anda Jullien onun düşüncelerini öğrenmek için adam öldürebilirdi. Eğer büyükbabasını hatırladıysa...

Pişmanlık duyabilecek durumda mıydı?

Bu soruyla birlikte yedi yaşına geri döndü... Andaria'yı terk edip babasıyla yaşamak istediğini ona söylediği güne.

Jullien sarayın avlusundaydı, Nykyrian'ın aksiyon figürlerinden birini tutuyordu - kardeşinin bir oyun seansı sırasında düşürmüş olabileceği kendi dolabında gizlenmiş olarak bulmuştu - ve elinden gelenin en iyisini yapmamaya çalışıyordu

ağlamak için. Andarion Tahrs ağlamazdı. Duygularını içlerinde tuttular. Başları dikti. Acı çektiklerini kimseye belli etmezlerdi.

Ama içindeki acı, bu genç yaşında dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Kardeşini çok özliyordu. Her günün her dakikasında.

Nyk'sız geçen her gün kolaylaşmak yerine daha da zorlaşıyordu. Daha sefil. Daha uzun ve daha yorucu.

Ve acı bir şekilde yalnızdı. Kimseye ifade etmeye cesaret derin bir kederin pençesindeydi. Çünkü kendi büyükanneleri onların en iyi tarafını öldürmüştü.

Nefesi kesilmişti, ne yapacağını bilmiyordu. Güvenmeye cesaret edebileceği kimsesi yoktu. Konuşacak kimsesi bile yoktu.

"Beni neden terk ettin kardeşim?" fısıldamıştı bebeğe, onu bu hayata terk ettiği için Nykyrian'dan nefret etmek istiyordu. Onlar ikizdi. Ayrılmamaları gerekiyordu. Hiçbir şey için.

Nykyrian'ın okula gittiği o meşum günde Jullien kardeşine onsuz gitmemesi için yalvarmıştı.

Nyk onun yüzüne gülmüştü. *"Burada kalmak istemiyorum. Daha çok çalış ve bu kadar aptal olmayı bırak Julie, belki bir gün sen de dışarı çıkarsın."*

"Ne yapıyorsun!"

Jullien annesinin öfkeli hırıltısını duyunca nefesi kesildi. Gözleri faltaşı gibi açılmış, annesinin kanına intikamcı *bir kybbyk* gibi üzerine çullandığını görmüştü. Onun odasının da kendi odası gibi avluya baktığını unutmuştu. Çoğunlukla odasından hiç çıkmadığı için.

Yüzü öfkeyle kızarak oyunağı adamın elinden kaptı. "Bu senin değil!"

"Biliyorum."

Oyuncaktan adama bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu ve güzel yüz hatlarını öfke kaplamıştı. "Bebeğimi bu yüzden mi öldürdün? Onun eşyalarını mı istedin?"

Bu suçlama karşısında dehşete düşen Jullien'in nefesi kesilmişti. "Ne-ne-? Hayır! Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Onu yakalayıp tokatlamaya ve vurmaya başladığında histeri ele geçirmişti. ", değil mi? et! Onu öldürdün çünkü onun yerine geçmek istiyordun. Varis olmak istedin! Sen de tıpkı diğerleri gibisin! Bencil! Acımasız! Canavar! Kendinden başka kimseye karşı bir şey hissetmiyorsun!"

Başını kapatan Jullien cevap veremeyecek kadar sersemlemişti. Onun gazabından kaçmaya çalışmıştı, ama deliliğine rağmen, o tam eğitilmiş, madalyalı bir savaşçıydı ve o sadece korkmuş bir çocuktü.

Tylie sonunda annesini sakinleştirmek için üzerinden çektiğinde duduğı patlamış ve burnu kanamıştı.

Tüm vücudu titreyen Jullien kendini ayağı kaldırdı ve elinin tersiyle burnunu sildi.

Tylie onunla alay etmişti. "Ne yaptın sen?"

Annesi Tylie'ye oyuncağı gösterirken ve Nykyrian hakkında ağılarken soruya şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Bebeğimi ldrd!"

"Biliyorum, Cairie. şışt. Her şey yoluna girecek."

Jullien, Tylie'nin annesini bakım için hemşiresine teslim edişini izlerken kendi gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetmişti. Teyzesinden oyuncağı almaya gittiğinde, Tylie onu iterek uzaklaştırmıştı.

"Bu annene ait. *Sana değıl!*"

Dklmemiş gözyaşları onu boğıdu. "O benim!" Annesinin bir oda dolusu eşyası Nykyrian'ın ona saklaması için bıraktığı şeylerle doluydu ama kardeşinden geriye kalan tek şey bu oyuncaktı. Birlikte oynadıkları tek şey oydu.

Kendisi için değıerli bir hatırayı saklamak için çaresizce ona uzanmıştı.

Tylie bu çabası için onu tokatlamıştı. "Seni bencil küçük velet! Umarım bir gün biri senden sevdiğin bir şeyi alır ve sana tam olarak hak ettiğın şey!" Ve bununla birlikte, hışımla çekip gitti.

"Ama o benim," diye fısıldamıştı Jullien, gözyaşları sonunda şiddetli bir hıçkırık patlamasına dönüşürken. Kardeşine ait *tek bir* şeyi rahatça tutabilmek istiyordu.

Sadece bir tane.

Nykyrian'a sahip olmayı tercih ederdi. Nykyrian'ı bir kalp atışı için bile olsa geri alabilmek için her şeyini, kendi hayatını, ruhunu, değıersizliğine dair her şeyi verirdi. Ama tanrılar acımasız ve umursamazdı.

Diğıer herkes gibi onu da terk etmişlerdi. Ve onlardan nefret ediyordu. Onlardan aldıkları şey için her zaman nefret edecekti. Bu yüzden daha önce hiç ağılamadığı kadar ağıladı.

"Nedir bu?"

Jullien gözlerini açtığında büyükannesinin dikildiğini gördü. Dudağını bkmüştü. "*Ağılıyor* musun? Bir kız gibi mi?"

Birdenbire hepsinden bıkmıştı. Bu yerden nefret ediyordu. Annesinden ve teyzesinden nefret ediyordu. Bu avludan. O saraydan.

En çok da, ona bir pmüş gibi bakan kaltaktan nefret ediyordu.

Burnunu çekerek, cesurca onunla yüzleşmek için ayağı kalktı. "Artık burada yaşamıyorum. Gelip beni alması için babamı arayacağım."

Jullien'in söylediğine yemin edebileceği şey buydu. Ama görünüşe göre, Eriadne'nin duyduğu Andarion sözleri daha çok elbisesinin kışını şişman gösterdiğini söylemeye benziyordu ve adamın doğum gününde büyükbabasının havuzuna işemekle aynı etkiye sahipti.

Çünkü yedikleri ağır dayak ona şunu öğretmişti.
bir daha *asla* ağlamayacaksın.

En önemlisi, babasıyla yaşamak için Andaria'dan ayrılmak gibi bir niyeti olduğunu büyükannesine söylememeyi öğrenmişti.

Ve bu acı anılarla ve şimdi onu karşısında görünce, ona olan düşmanlığının tüm ağırlığını hissetti. Onca yıllık nefret ve onun yakıcı, amansız küçümseme ve aşağılamaları.

Onun ölüp gitmesini istemesinden.

Zamanı gelmişti.

Jullien daha ne yaptığının ya da neye niyetlendiğinin farkına bile varmadan sarmal bıçağını sessizce açtı ve Eriadne'nin boğazına doğru ilerlemeye başladı.

Ama tam ona ulaşacakken, yan odanın kapısı açıldı. Hayatını kurtaran şey bu değildi.

Normalde, büyükannesini ve oradan geçen herkesi hiç tereddüt etmeden öldürürdü.

Başka *biri* olsaydı, tereddüt etmezdi.

Ancak annesinin kendi matarasına seslendiğini duyunca anında donakaldı. Eriadne ondan sadece üç adım uzakta durduğunun farkında olmadan ayağa kalktı ve kızını selamlamak için diğer odaya koştu.

"Yani... gerçekten geldin, *mu tina*."

Cairistiona yorgun bir iç geçirdi. "Sana yapacağımı söylemiştim. Benden şüphe mi ettin?"

Eriadne annesinin etrafındaki muhafızlara ters ters baktı. Muhafızlar arasında her zaman güzel olan Galene Batur ve annesini eski tadara'dan koruyan erkeklerden oluşan bir garnizon vardı. "Kız kardeşin nerede?"

"Tylie o kadar affedici değil."

Eriadne gözlerini devirdi. "Sadece kızlarımı görmek istedim. İkiniz de telefonlarıma cevap vermiyorsunuz."

Cairistiona, Galene ile acı ve eğlenceli bir gülümseme alışverişinde bulundu. "Beni affetmelisin Matarra. Bugünlerde biraz meşgulüm. Eminim görevlerimin kapsamını anlayabilir ve takdir edebilirsin."

Jullien onları dinlerken, varlığından bile haberdar olmadığı büyükbabası tarafından savaşta kullanılmış olan Savaş Kılıcı'na doğru ilerledi. Nadir görülen iki genetik kusur olmasaydı, dedesinin varlığından asla haberdar .

büyükannesinin patavatsızlığı. Bu, büyükannesinin mezara götüreceği bir sır olabilirdi.

Tüm bu tür silahlar gibi, kadim Savaş Kılıcı da mutlak güzelliğe ve zarafete sahip bir şeydi. Savaş için mükemmel bir şekilde dengelenmişti. Muhafız, özenle kesilmiş, kazınmış ve oyulmuş bıçak ve dolgunun üzerindeki merkez ejderha kafasından süslü, çivili ejderha kanatları gibi dışarı doğru yayılıyordu. Aşınmış deri kabza, *Kadorai Sojara*-"Kadora'nın Gülü" şeklindeki kabzaya kadar uzanan altın iplikle dikilmişti. Kılıç, bir ejderhanın pençeleri tarafından özenle sarılmış ve korunmuştu.

O kılıçla arasında anlık bir bağ hissettiğinde omurgasından aşağı bir ürperti indi. Sanki kanında onu hatırlayan bir şey vardı ve zihninde onu elinde tutan sarışın, savaş yorgunu bir erkeğin görüntüsü canlandı. Kötü bir şekilde yaralanmış ve kanlar içinde olmasına rağmen solgun gözleri kararlılıkla doluydu ve gökyüzünde çakan şimşeklerin görüntüsünü taşıyordu.

Jullien içgüdüsel olarak zihninde gördüğünün Edon değil, Altaris Samari olduğunu biliyordu. Edon'un babası. Annesi Eriadne'lere karşı savaşırken savaş alanında doğmuş olan Samari.

Ve Jullien kabzaya dokunduğunda, kabzayı oluşturan koyu kırmızı taş Kılıcın kabzasındaki *Kadorai Sojara* ışıldadı ve sanki kılıcın kendisi canlanmış gibi göründü. Eriadne'nin ya da Nyran'ın dokunuşuna hiç tepki vermemiş olması ne kadar garipti. Sanki kılıç artık bir Samari'nin elinde olduğunu biliyordu.

Ve onu karşıladı.

Bitişik salonda onun varlığından habersiz konuşmaya devam eden kadınların aksine. Ona her zaman yaptıkları gibi. Onu hiç düşünmediler.

Hiç .

Bu gerçek ona tokat gibi çarptığında acı verici bir ağrı onu boğdu. Soğuk, metal Savaş Kılıcını göğsüne bastırarak onları izlemek için kapıya doğru ilerledi. Sanki ailelerinde hiç kötülük olmamış gibi oturuyorlardı. Sanki Andarion İmparatorluğu'nda her şey yolundaymış gibi. Galene bile annesinin sandalyesinin arkasında, her zamanki sadık koruyucusu olarak dururken soğukkanlılığını koruyordu. Askeri güçlerinin baş komutanı olduğu için, bunun için burada olması gerekmiyordu. Rütbesi böyle alçak bir görev için çok yüksekti.

Yine de annesiyle olan dostluğu mutlaktı ve hatırlayabildiği kadar eskiye dayanıyordu.

Hafızadan bahsetmişken... hayatı boyunca annesini ayık gördüğü tek an buydu. Sesi çok ...

Normal. Zeki. Hatta esprili. Bir kez olsun, ona her yaklaştığında onu lanetleyen ve kınayan nefret dolu yarattığı değil, büyük, zarif bir tadara gördü.

Galene de öyle. İkisi de zihninde canlandığı canavarlara benzemiyordu. Kâbuslarından hatırladığı soğukkanlı sürüngenler gibi.

Kendisiyle olan geçmişleri hakkında hiçbir şey bilmeseydi ve onlarla sokakta karşılaşılsaydı, onlardan gerçekten hoşlanırdı ve kolayca arkadaş olabilirlerdi....

Bu düşünce kafasını karıştırdı. Kötü bir şekilde.

Eğer tanıştığınız herkes pislikse. Belki de pislik sensindir.

Jullien elindeki parlayan kılıca ve hâlâ diğer elinde tuttuğu bıçağa baktı. *Kendi büyükannemin boğazını kesecektim.* Orada oturmuş kıızıyla samimi bir şekilde sohbet eden bir kadın...

Hayır, canavarlar onlar değildi.

Öyleyim.

Düşüncelerini toparlayıp kendini toparlayamadan odanın ışığı yandı.

Eriadne yan kapıdan içeri girdiğinde nefesi kesildi ve doğruca ona baktı.

BÖLÜM 29

Yüzü solgunlaşan Eriadne zorlukla yutkundu. "Edon?"

Jullien tıslayarak ona doğru bir alev patlaması püskürttü. Dönerek büyükbabasının kılıcını kavradı ve pencereye doğru koştu, sonra o takviye çağıramadan dışarı çıktı. Kancasını kullanarak hızla aşağıdaki sokağa indi ve kalabalığın içinde kayboldu. Ama onları ayıran her adımda kendine lanet ediyordu. Birincisi, onu öldürmek için bir şansı daha kaçırdığı için.

İkincisi, onu suçladıkları gibi bir hayvan olduğunu.

Nyk'ın onu masanın üzerinden attığı geceden beri kendini hiç bu kadar net görmemişti. *Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun. Sen uyutulması gereken kuduz bir Lorina'dan başka bir şey değilsin.*

Hepsi iyiydi. O bir Anatole'du. Saçını ağartabilirdi. Ateş püskürtebilirdi. İsteddiği kadar yalan söyleyebilirdi. Ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, gerçeği saklayamazdı. Kökleri her zaman geri gelirdi. Kan kandı ve asla değişmezdi. Ailesinin lanetini sonsuza dek taşıyacaktı.

Ne yaptım ben?

Güzel bir kadını mahvetmişti. Ailesinde çekişmeye neden oldu. Nesiller boyu kendilerinden olanları yiyen psikopat hayvanların pis kokusuyla lekeledi.

Kromozomal olarak hasarlıyız. Genetik olarak yanlış.

Ve bunları nasıl düzelteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kalbi hızla çarpan Jullien evlilik yüzüğüne baktı.

Sana zarar vermeyeceğime söz verdim, Shara. Yine de etrafındaki herkese zarar verdi. Er ya da geç. İçinde derinlere kök salmış intihara meyilli ve nükleer bir şey vardı. Onu dizginlemek günlük bir mücadeleleydi.

Sıkı kontrolünden kaçtığı zamanlar hep felaketle sonuçlanırdı. Yanındaki herkes için. Her zaman kendine zarar veren biriydi. Tam bir pislikti.

Açıklığa ihtiyacım var.

Jullien Savaş Kılıcı'na baktı ve o anda Edon Samari'nin canlı bir görüntüsünü yakaladı. Edon'un işini bitirmek için kullanmadan önce bu kılıcın Eriadne'nin kız kardeşi tarafından ölmekte olan ellerinden çekilip alınışını.

Ailesinin mirası kan ve şiddetti. Vahşet. Nefret. Kıskançlık. Soğukkanlı ihanet. Bunu Ushara'ya götüremezdi. Belki kızları onsuz büyürse Nykyrian gibi olurlar ve Anatole lanetinden kurtulurlardı. Kardeşi tek başına bundan kurtulmuştu. İçlerinde kırılmamış ve zihinsel olarak hasar görmemiş tek kişi oydu. Belki de nedeni buydu. Nyk gelişme çağında onlardan hiçbirinin yanında bulunmamıştı.

İnsanların arasında büyümüşü.

Jullien'in kızları için istediği de buydu. Jay ve Ana gibi olmalarını istiyordu. Yakın ve sıkı. Ayrılmaz. İkizlerin olması gerektiği gibi. Birbirlerinden nefret etmelerini ve kendisi ile kardeşi gibi sonsuza dek bölünmelerini değil. Birinin diğerinin soluduğu havayı bile hor görmesini.

Onlar için ölüm emri çıkarmak için.

"Sizi terk etmek zorundayım." Kızlarının yaşamaya değer bir hayat için sahip oldukları tek umut buydu. Kendisi, kanı ya da öz ailesi onlara onarılamaz bir zarar vermeden önce. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bunu artık biliyordu. Ne pahasına olursa olsun, onları güvence altına almak zorundaydı.

Şimdi ve sonsuza dek.

Lütfen Shara, beni affet ve anla.

* * *

Jullien, gemisinin alarmı başka bir geminin çevresini işgal ettiğini bildirmek için öttüğünde irkilerek uyandı.

Hareket etmeye kalktığında, başı akşamdan kalma gibi zonkluyordu. Acıya lanet okuyarak yarı giyinik bir halde köprüye doğru tökezledi ve yeni "eğlencenin" ne olduğunu görmek istedi. Dürüst olmak gerekirse, en fazla bir kargo gemisinin geçeceğini düşünmüştü.

Değildi.

Sersemlemiş bir halde okumalara baktı. *Hâlâ işaretli miyim? Bu doğru olamaz....*

"Tophet de ne?" Arızalı olup olmadığını anlamak için ekrana vurdu.

Hiçbir şey değişmemişti. Altı tane ağır silahlı gemi ona doğru geliyordu. Hepsi onun pozisyonuna kilitlenmişti.

Onlar Lig değildi. Kuzenleri miydi? Eminim o değillerdi.
aptal ya da
intihara
meyilli. Sonra
tekrar ...

Görüşü bulanıklaştığında kaptan koltuğuna kaydı ve tam müthiş agresif manevralara başlamak üzereydi ki derin ve boğucu bir sesin ona seslendiğini duydu.

"Jules? Sen olduğunu biliyorum. Eğer o motorları çalıştırır ve benden bir daha kaçarsan, tanrılara yemin ederim ki seni bulur ve Andarion gazabımı öyle bir zehirle kışına boşaltırım ki bana yaşattığın her bir nanosaniyenin acısını fiziksel olarak hissedersin."

"Evet!" Davel dedi ki. "Ve ben de yardım edeceğim... bir sürü destekle! Kız kardeşlerimin her biri burada benimle birlikte ve hepsi sıranın sana gelmesini istiyor! Kork bizden!"

Jullien bu çılgınca tehdit karşısında gülümsedi. Eli kumandaların üzerinde oyalandı. Bir yanı kaçmak istiyordu, sonuçları ne olursa olsun. Yapılacak en iyi şey bu olurdu.

Hepsi için. Ama
yapamadı.

Son dört ay onu neredeyse öldürüyordu - ve bu, suikastçıları ve yaptığı diğer intihar girişimlerini saymıyordu. Shara'nın yanında olmamasının dayanılmaz yalnızlığıydı. Ona göz kulak olup onunla konuşamamak.

Dürüstçe mi? Onsuz bir gün daha yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ushara köprüye girdiğinde Jullien dayanamayıp hâlâ sandalyede oturuyor ve eli kumandaların üzerindeydi. Yüzündeki ifade sadece Vas çöpü atmadığında ya da Jullien kayıtları sıfırlamayı unuttuğunda takındığı bir ifadeydi.

Başım çok büyük belada....

Ushara, Jullien'i aylar sonra ilk kez gördüğünde tereddüt etti. Aynı anda hem kızgın, hem rahatlamış, hem mutlu, hem de kırgındı. Küçük sümüklü, ailesinin her bir üyesini ustalıkla atlatmıştı.

Trajen ve Thrāix bile. Sadece bir Anatole'den gelebilecek bir inatçılıkla, onların hiçbir çağrısına cevap vermeyi reddetmişti. Vas ya da Nadya bile ona ulaşamamıştı. Hâlâ hayatta olduğunu bilmesinin tek nedeni, her zil çaldığında kalp atışlarını ona gönderen bandıydı ve kurduğu sistem aracılığıyla onu izlemeye devam ettiğini gösteren bakım paketleri almaya devam etti.

Sinir bozucu canavar, kızlarının çocuk odasını bile en küçük ayrıntısına kadar istediği her şeyle tamamlamıştı,

seçtiği bebek çorapları ve ikiz cep telefonları gibi. Böylece, onları tamamen görmezden gelirken, onları son derece yakından takip ettiğini bilmesini sağladı.

Böylesine sinir bozucu bir ikilem olmaktan hiç vazgeçmeyecek miydi? "Bir kere bile aramadı mı?" diye fısıldadı.

Ona bakmayı reddetti. Bunun yerine, bakışlarını asık suratlı bir çocuk gibi inatla önündeki kontrol paneline kilitledi.

Onu vurmak isteyecek kadar öfkeli ve incinmiş olsa da, bakımsız halinin sefil görüntüsü karşısında kalbi kırıldı. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç böyle görmemişti. Evsiz ve yoksul olduğu zamanlarda bile. Saçları, bıyıkları gibi dağınık ve dağınıktı. Gömleksiz ve yalınayaktı. Pantolonu kalçalarından zorlukla bağlanmıştı ve bol olması yemek yemediğini gösteriyordu. Aşırı alkol tüketimi kokuyordu.

Sanki kötü bir korku ya da elektrik şoku geçirmiş gibi saçları bile diken diken olmuştu. Adamın bariz ıstırabını görüp kalbi kırılmasaydı bu komik olurdu.

Adam konuşmamaya devam edince kadın aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın kalkıp kaçıp kaçmayacağını merak etti.

Yavaş ve sakin bir şekilde, onun kaçmasına neden olmamak için uzanıp saçlarına dokunarak düzeltti. Kadın kafa derisine dokunduğu anda adam kesik kesik bir nefes aldı. Sonunda elini avucunun içine aldı ve parmak eklemlerini kutsalmiş gibi öptü.

Gözleri utançla doldu, onun bakışlarıyla karşılaştı. "*Zēritui.*"

"Madem üzgünsün, neden gittin?"

Bakışları şimdi kocaman olan karnına kaydı. Ellerini oraya koyarken kaşları ıstırapla çatıldı. "Biz lanetlendik." Yorgun gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Kızlarımızın benim soyumun dehşetini bilmesini istemiyorum. Senin gibi büyümelerini istiyorum. Sevgiyle ve korkusuzca. Güvende ve korunaklı, gülmek ve oynamak için özgür oldukları bir yerde. Soyumla ilgili hiçbir şey bilmesinler."

"Babalarına ihtiyaçları var."

Başını iki yana salladı. "Ben onları hak etmiyorum. Ya da seni. Ben sadece senin mutlu ve güvende olmanı istiyorum."

"Jullien-"

"Hayır, Shara," diye nefes aldı. "Anlamıyorsun. Ben *oradaydım*. Büyükannemi öldürmek için elimde kılıç vardı. Hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan. Bunu kim yapar?"

"Zalimliği ve tehditleri yüzünden deliliğin eşiğine gelmiş biri."

"Bu onu doğru yapmaz."

Onun kaşlarındaki çatıkları düzeltti. "O zaman bırak gitsin."

"Ne?"

"Yürü git. Senin öldüğünü düşünüyorlar. Listede ölü olarak geçiyorsun ve aksini kanıtlamaları mümkün değil. Eriadne'ye senin öldürüldüğünü söylediğimden beri peşimizden gelmediler. İki dünya arasında yürümeyi bırakmanın zamanı geldi.... Jullien eton Anatole öldü - onu mezara koyun ve orada bırakın. Tabutunu çivileyin."

Elini nazıkçe adamın saçlarında dolaştırdı ve burnu neredeyse onunkine değene kadar eğildi. "Sen benim kocamsın. Olman gereken tek şey bu. Jules Dagger Samari. Çocuklarımın babası. Bırak gerisi akıp gitsin ve yok olsun. Sonsuza dek."

Ushara ekranı ve onun etrafını saran gemileri işaret etti. "Onlar artık senin ailen. Seni bir kenara atanlar değil." Monitördeki görüntüleri büyüttü. "Onlara bak, Jules. Hepimiz senin için çok endişelendik. Kimseyi önemsemeye ya da kimsenin seni önemsemesine alışık olmadığını biliyorum ama *biz önemsiyoruz*. Jory ve Chayden bile seni aramakta acımasız davrandılar. Çünkü seni *seviyoruz*. Hepimiz seni önemsiyoruz, sen önemsemesen bile. Buna güvenebilirsin. Sana yemin ederim. Şimdi bana gerçeği söyle. Eve dönmeye hazır mısın yoksa seni burada, kendi etrafında inşa ettiğin bu cehennemde debelenmeye mi bırakalım?"

Jullien içinde mutluluk ve acı birbirine karışırken sertçe yutkundu. Onu ya da bir başkasını incitmek istememişti. Hamileliği sırasında onu strese sokmak da istememişti. Dürüst olmak gerekirse, sorunlarını ya da psikozunu ona yük etmemeye çalışıyordu. Onu her şeyden uzak tutmak istiyordu.

Ve bu, tüm bunlarla başa çıkmanın en mantıklı yolu gibi görünüyordu.

Geri çekilmek ve yalnız kalmak. Her zaman yaptığı şey buydu. Her zaman bildiği şey.

Ama her şeyi bir kenara bıraktığında, inkâr edemeyeceği bir şey vardı.

Artık karanlıkta yalnız kalmak istemiyordu. "Eve dönmek istiyorum."

Ushara, nefesinin onu aceleyle terk ettiği o ana kadar kocasının cevabından korktuğunu fark etmemişti. Eğer kocasının kendisine olan bağlılığından şüphesi varsa bile, bakışları onun çıplak göğsüne indiğinde ve kocasında farklı olan başka bir şey gördüğünde bu şüphe de ortadan kalktı.

Kaşlarını çatarak, büyükannesinin bir zamanlar kalbini oymaya çalıştığı göğsünün ortasına dokunmak için yaklaştı. O yara izinin üzerinde şimdi yeni, büyük bir dövme vardı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Andarionlar kendilerini işaretlemezlerdi, özellikle de prenslerini. Yine de Jullien herkesin görebileceği bir yere, kendisinin, oğlunun ve kızlarının isimlerini taşıyan siyah bir Kadoran gülünün etrafına Andarion'un sonsuz aşk sembollerini yerleştirmişti.

Ondan ilk kaçışından kısa bir süre sonra oraya koymuş olmalıydı.

Elini üzerinde gezdirerek onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sormalı mıyım?"

Elini kendi eliyle kapattı. "Soracak bir şey yok. Ben sadece kalbimde bildiğim gerçeği dünyaya görünür kıldım. Ben her zaman senin olacağım. Başka hiç kimse bana sahip olamaz."

Ushara onun kendini küçümseyen tatlılığıyla alay etti. "Bu doğru değil." Onu kollarının arasına aldı ve diğerlerini selamlamak için geri çekilmeden önce uzun bir dakika boyunca ona sarıldı. "Onu yakaladım. Unira, gemimin komutasını al. Ben Jules'la birlikte gemide kalacağım ve geri kalanınızı takip edeceğiz." Ona doğru döndü. "Motorları çalıştır ve sana yiyecek bir şeyler hazırlamama izin ver."

Kız uzaklaşırken, adam onun elini tuttu ve onu durdurdu. Yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Şey... mutfağa ya da kargo bölümüne gitmeyi gerçekten istemezsin. Soğutma ünitelerini ya da dondurucuları kesinlikle açmak istemezsin."

Ona kaşlarını çatı. "Ne? Neden?"

Jullien son birkaç aydır neler yaptığını ona anlatmanın en iyi yolunu düşünürken tereddüt etti. Ama gerçekten de ona delirdiğini söylemenin kolay bir yolu yoktu ve... "Ben... kuzenim Varan'ı ve Nyran ile büyükannemi ararken yoluma çıkan birkaç kişiyi daha buldum."

"Öyle mi?" Sonra nihayet anladığında olduğu yerde kalakaldı. "Aman Tanrım! Bana bu gemide cesetler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Utangaç bir tavırla boynunu ovuşturdu. "Şey, Varan'ın değil. Onu bir süre önce ihbar ettim. Ama diğerlerinden bazıları çok değerli. Her neyse, bugün son avımdan bir şeyler bırakmaya gidiyordum."

Ushara dehşete düşmüştü ama bunu belli etmemek için kendini zorladı. Çünkü onlara her ne yaptıysa tamamen haklı olduğunu biliyordu. Biraz dengesiz olsa, inanılmaz bir motivasyonu olmadan asla bu tür saldırılara girişmezdi. Ve asla yersiz değildi. Eğer gemide cesetleri olsaydı, önce onu öldürmeye çalışırlardı.

"Tamam, *sozibe*." Yanağından öptü, sonra Unira'yı selamlamak için geri döndü. "*İskit Geceleri* mi? Beklemede kalın ve kocamla birlikte gemiye binmem için hazırlanın."

Unira hemen devreye girdi. "Her şey mi?"

Unira'nın onu görebilmesi için kenara çekildi. "Jules, çok endişeli annene merhaba de."

Dişlerini fırçalamayı unutmuş küçük bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu. "Merhaba anne."

Unira ona hırladı. "İyi misin?" diye tekrarladı.

"Evet ve yaptığım şey için gerçekten çok üzgünüm. Seni ya da Thrāix'i incitmek ya da kızdırmak istememiştim. Beni öldürecek mi?"

Thrāix, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde mutlak bir cinayet ifadesi ile kadraja girdi. "Olabilir. Trajen'in benden önce davranıp davranmamasına bağlı.... Aslında burada senin kışını tekmelemek isteyen uzun bir liste var."

"Genellikle vardır." Jullien'in ses tonu Oksanan çölünden bile daha kuruydu. Ushara boğazını temizledi. "Ama onu yenmek için ilk hakkı ben alıyorum."

En azından ona öyle sevimli bir bakış atana kadar böyle düşünüyordu ki, bu bakış öfkesinin son zerresini de tamamen sildi. Bu da onu kendine karşı çileden çıkardı. Onu hem bu kadar sevip hem de nasıl öldürmek isteyebilirdi? Bu erkeğin ona yaşattığı karmaşık duyguları asla anlayamayacaktı.

Yine de inkar edemediği bir şey vardı... "Seni çok özledim."

Onu kollarının arasına aldı ve kollarının artık onun devasa bedenini sarmadığı gerçeğine güldü.

"Devam et," diye güldü. "Söyleyebilirsin ve ben de kızmam. Ben bir mekik gemisi büyüklüğündeyim."

Yüzüne şakacı, alaycı bir sırıtma yayıldı. "Bence sen en çok güzel *Tara* doğdu. Ve kızlarım sana gereken saygıyı gösterse iyi olur." Yanağını kızların oynadığı karnına bastırdı. Sanki onun paka olduğunu zaten biliyorlardı ve oynamak istiyorlardı.

Elini adamın karmakarışık saçlarının arasından geçirerek ona gülümsedi. "Vas'la da aynı şeyi yapıyorlar. Ne zaman onun sesini duysalar, senin fasulyelerin zıplamaya başlıyor."

Ayağa kalktı ve onu öpmeye başladı.

Ushara hızla eğildi ve uzaklaştı. "Seni çok seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bebeğim, duş almalısın."

Sert bir yüz ifadesiyle sakalını kaşıdı. "Evet, muhtemelen dondurucu depomda çürüyen bazı şeyler gibi kokuyorum."

Burnunu kırıştırarak başını salladı. "Ve biraz marine edilmiş."

"Ben iyi korunmuş terimini tercih ederim."

"Hmm..." Bakışlarını ona dikti. "Peki ne kadar içtin?"

"Bilmiyorum. Seninle konuştuğum son günden beri ayık değilim." "Oh, bu iyi. Seni ne zaman yalnız bıraksam çok rahatlıyorum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa el bombası vermek gibi."

"Evet, biliyorum." Onu hava kilidine doğru götürdü. "Ama en azından doğum gününde havuzuna işemedim."

de güldü. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Eğer akıllı olsaydın? Beni hava kilidinden dışarı atardın." Gemisine giderken yerden bir ceket kapıp çıplak gövdesinin üzerine silkti.

Dağınıklığa ve adamın buruşuk kıyafetlerine kaşlarını kaldırdı. "Ne? Hizmetçiniz de mi istifa etti?"

Yine yüzünü buruşturdu. "Şımarık bir ruh hali içindesin."

Ceketini ve yakasını düzelterek kükredi. "Sadece şımarık olduğuna ve tokat gibi olmadığına şükretsen iyi olur." Onu hava kilidinden geçirip Thrāix ve Trajen'in beklediği gemisine götürdü.

Jullien gemiye adımını atar atmaz Trajen dudağını büktü. "Vay canına. Onu öldürecektim ama birkaç yıl önce biri benden önce davranmış gibi kokuyor."

Thrāix güldü. "Evet, öyle. Kimsenin ona ateş üflemediğinden veya yakınında herhangi bir açık alev tutmadığından emin olun. Aksi takdirde yanması muhtemeldir."

Unira onlara baktı. "Kesin şunu. İkiniz de. O o değil..." Biraz daha yaklaşp Jullien'in gerçekten de *o kadar* kötü olduğunu anladığında sesi etkileyici bir soluklanmaya dönüştü. Bu yüzden argümanını değiştirdi. "Onun duygularını inciteceksin."

Trajen homurdandı. "Daha önceki iddiamın arkasındayım, bu derece pis kokan biri zaten ölmüştür ve bu yüzden söylediğim hiçbir şeyden rahatsız olamaz."

Thrāix başıyla onayladı. "Bunu ve bir cenaze töreni olması gerektiği gerçeğini kabul ediyorum çünkü gözlerimi yaşartıyor ve bu mutluluktan değil. Koku alma duyularımı kaybettiğim için kesinlikle yas tutuyorum."

Ushara onlara bakakaldı. "Ah, sevgili Eri! İkiniz de çok kötüsünüz. Durun! Onu yine kaçırtacaksınız."

Jullien onlara homurdandı. "Sorun değil, Shara. Bunu hak ediyorum ve hepiniz haklısınız. Bir duşa, tıraşa ihtiyacım var-"

"İlaçlama," diye mırıldandı Trajen.

"Detoks ve dekontaminasyon." Thrāix kaşlarını çatarak Trajen'e baktı. "Ushara'nın bu hassas durumda ona bu kadar yakın durmasının güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçekten mi? Ona bu kadar yakın durmamızın güvenli olduğundan emin değilim."

Ushara yüksek sesle inleyerek Jullien'i eleştirmenlerinin yanından çekti. "Onları ve alçaklıklarını görmezden gel."

"Kötü *davrandığımızı* mı düşünüyorsun?" Trajen arkasından seslendi. "Davel ve kız kardeşleriniz onu ele geçirene kadar bekleyin!"

Onlara gözlerini devirdi ve Jullien ile devam etti. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. Ben de onların hoşnutsuz kışlarını özledim. Gerçi şu anda nedenini bilmiyorum."

Onu kamarasındaki baş köşeye götürdükten sonra, duşu onun için başlattı. "Aileni katletmek ve iç organlarının turşusunu yapmak dışında... başka neler yaptın?"

"Çoğunlukla seni ve Vas'ı gözetliyorum. Bu arada yatak odamız için aldığın o yeni sandalyeden nefret ediyorum."

Ceketini çıkardı. "Alış buna. Rahattır."

"Nefret ediyorum. Pembenin bu kadar parlak bir tonunda kumaş satın alınabileceğini bile bilmiyordum... kusmuk."

Yüzünü ona çevirdi. "Bunu aldığımda itiraz etmek için orada değildin, bu yüzden sessizce katlanmak zorundasın. Ayrıca emzirmek için de rahat olacak."

Bu son terimden bahsettiğinde, bakışları vücudunun yukarıda bahsedilen bölgesine düştü ve ona çok tanıdık gelen bir şekilde karardı. Ona gülümsedi. "Banyo yaptıktan sonra."

Protesto için inledi. "Beni öldürüyorsun."

"Uzak duran sendin. Umarım acı çekiyorsundur."

Jullien onun zalimliği karşısında nefesinin altında homurdanarak pantolonunu çıkardı ve duşa girdi. Ushara kapıdan ona sabun ve tıraş bıçağı uzattı. Ama odadan çıkmadı. Aksine, kapıyı onun yıkanmasını izleyebileceği ve konuşmalarına devam edebileceği kadar açtı. Onu taş gibi sertleştiren bir şey.

Bu, Ger Tarra'nın ondan öç almak için tasarladığı acımasız bir işkenceydi ve işe yarıyordu.

Ona bir diş fırçası uzattı. "En azından şimdi hesaplarımızda aniden beliren o fahiş paraların nereden geldiğini biliyorum. Onların bir banka hatası olduğunu sanıyordum."

Ona cevap vermeden önce dişlerini fırçaladı. "Kas gücün olarak hareket ettim ve ailem ve onların arkadaşları için ödül talep ettiğimde kredileri sana havale etmelerini sağladım. Aksi takdirde kimliğimi ve parmak izlerimi araştırırlardı." Diş fırçasını ona uzattı. "Ve bu benim için iyi olmazdı, çünkü ölmüş olmam gerekiyordu."

Alırken ağzı açık kaldı. "Onları nasıl talep edebilirim? İz sürücü ya da suikastçı ehliyetim yok."

"Artık biliyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pardon?"

Saçlarını ıslatmak ve köpürtmek için geri çekildi. "Sakin ol. Andarion Nizari Virgyl aracılığıyla. Nasıl bildiğim tek şey, resmi evraklarımızdan Tophet'i taklit etmek." Göğsünü sabunlarken durakladı. "Yine de... bu gerçekten bir sahtecilik mi? Demek istediğim, ben tahrirdim. Teknik olarak hâlâ bir tiziran sayılabilirim... ve annem de tadara. Tylie ve Galene normalde bu lisansları imzalayan kişiler ve sürgünde olmasaydım ben de yasal olarak bunu yapabilirdim. Yani düşündüğünüzde aslında meşru olabilir. En azından yasallığı için güçlü bir argüman oluşturabiliriz."

Alay ederek, diş fırçasını sehpayaya geri koymak için uzaklaştı. "Öğrenmememize ne dersin?"

"Evet, benim şansım..." "İkimizi de asacaklar."

Jullien buna cevap verecekti ama arkasını dönüp gözlerini açtığı anda Ushara'nın kıyafetlerini çıkardığını gördü. Onunla birlikte duşa girdiğinde zar zor nefes alabiliyordu. "Senin için çok iğrenç olduğumu sanıyordum?"

"Öyleydin." Onun dudaklarını öptü. "Ama şimdi çok daha iyi kokuyorsun." Elinden bezi aldı ve dayanılmaz derecede yavaş bir titizlikle onu yıkamayı bitirdi.

Jullien'in başı, ellerinin teninin üzerinde kaydığını, vücudunun her yerine girdiğini ve dokunuşuyla onu ateşe verdiğini hissettiğinde döndü. Özellikle de kesesini okşamak ve avuçlamak için ekstra nazik bir özen ve zaman ayırdığında. Buna dayanamayan adam, onu öpmek için nazikçe duş duvarına tutturdu.

Ushara, kocasının kollarında ne kadar iyi hissettiğini ve tadının ne kadar güzel olduğunu görünce homurdandı. Ve onun çiğ açlığına. En çok özlediği şey buydu. İhtiyaç duyulma ve ait olma hissi. Onun için evrendeki en önemli şeylerden biri olduğunu bilmek. Kimse ona onun gibi sarılmamıştı.

Sanki yaşamak için soluması gereken hava oymuş gibi.

Ta ki adam aniden geri çekilip onu nefessiz ve arzulu bırakana kadar.

Nefes nefese çenesini ısırıp ve ona ziyafete bakan aç bir dilenci gibi baktı. "Bencilce davranıp sana ya da bebeklere zarar vermek istemiyorum."

Onun düşünceli hali ve gözlerinde gördüğü içten korku boğazına bir yumru oturttu. Onu bu yüzden çok seviyordu. Tüm palavralarına ve asabi tavırlarına rağmen, her zaman onu ve çocuklarını ilk sıraya koymaya çalışmıştı. Kendi ihtiyaçları ya da istekleri ne olursa olsun.

Kaçtığı zamanlarda bile bunu bencilliğinden ya da ihmalinden değil, onları korumak için yapmıştı. "Kaçmayacaksın."

Sertçe kaşlarını çattı. "Emin misin? Bekleyebilirim... bu konuda bana güven. Bundan hoşlanmasam da, bir Demurrist münzevi azizin kontrolüne sahibim."

Gülerek kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Onlara ya da sana zarar verme riskini göze alacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Yapmayacağını biliyorum." Gözleri içsel bir kargaşayla karardı. "Sadece seni incitmek istemiyorum, Shara."

"Beni sadece beni terk ettiğinde incitiyorsun."

Başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. "O zaman seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Ona gülümsedi. "Bu sözünü tutmanı sağlayacağım."

Jullien tam suyu kapatmak üzereydi ki, kadın yavaşça önünde dizlerinin üzerine çöktü. Büyülenmişti, onu ağzına alıp enfes işkencesiyle yıldızları görmesini sağladığında kıpırdıyamadı. Aldığı zevkten başı dönüyordu. Ne kadar şanslı bir piç olduğuna inanamayan adam, kızın elleri diliyle senkronize bir şekilde onu okşarken elini kızın ıslak saç tellerine daldırdı.

Kendini ona teslim ederken duyguları içini parçaladı. Bu kadar değerli bir dişinin kendisi kadar değersiz bir şeye nasıl şefkat duyabildiğini asla anlayamayacaktı. İsteddiği son şey onu terk etmek ya da incitmekti.

Senin için iyi değilim, Shara. Değersiz olduğunu biliyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki bunu göremiyordu. Ve bu düşüncenin hemen ardından, onu zayıf ve nefes nefese bırakan kör edici bir dalgayla boşaldı ve ondan son zevk parçasını da alana kadar vücudunu kızdırmaya devam ederken onun tam ve mutlak merhametine kaldı.

En tatlı gülümsemesiyle onun gözlerinin içine baktı. "Daha iyi misin?"

Onun güzelliğine ve onu hayatına sokan mucizeye hayret ederken çenesinin çizgisini takip etti. "Evet." Ayağa kalkmasına yardım etti. "Ama seninle işim bitmedi." Suyu kapattıktan sonra onu nazikçe , sonra ranzaya götürdü, ancak ikisi için biraz küçük olduğunu fark etti.

Hırlayarak, hayal kırıklığına uğramış bir sefalet içinde inledi. Hamile olmasaydı, başka bir yerde biraz daha yaratıcı ve yaratıcı olabilirdi, ama vücudunu zorlamak ya da bebeklere zarar verme riskini almak istemedi.

Adam ranzadan kayarak sert bir yüz ifadesiyle ona bakarken, kadın adamın acısına güldü. "Gemiye satın aldığım evli değildim, bu yüzden uyku düzenlemelerinin bu yönünü gerçekten düşünmedim. Özür dilerim."

"Tamam, ama eve gittiğimizde..." Kızın çıplak bedenine aç bir bakış fırlattı.

"Tamamen seninim."

Dar ranzadan inmesine yardım etmeden önce yanağına bir öpücük kondurdu ve ona temiz bir takım elbise verdi. Eski takımına doğru yöneldiğinde Ushara onu durdurdu.

"Dolapta yeni teçhizatınız var. Lütfen, tanrılar aşkına, kullan o."

Kaşlarını çatarak ona sırttı. "Başarıdan bu kadar emin miydin?" "Evet.

Öyle ya da böyle, seninle eve dönecektim."

Şaka yapmadığını görmek için dolabı açtığında güldü. Kadın onun için Tavalı onaylı bir gardırop vardı. "Seninle kavga etmediğime sevindim."

"Kaybedecektin. Acı çekerek."

Evet. O olur var Kesinlikle, yargılamak tarafından
Bu miktar kararlılık.

Giyinir giyinmez Ushara'nın bağlantısı çaldı. Cevap verdiğiğinde diğer uçta Trajen'i buldu. "Merhaba patron."

"Merhaba. Küçük yarınız yanınızda mı?"

"İşte burada." Bağlantıyı Jullien'e uzattı.

Giyinmeyi bitirirken hoparlörü açtı. "Ne oldu?"

"Elimizde doğru bir sayım olduğundan emin olmak istiyoruz - ve bu kelimeyi oldukça gevşek kullanıyorum, çünkü kabul edelim, hepsi burada değil - kafa sayımı. On altı ceset mi? Depoda bu kadar mı var?"

Jullien ona rahatsız bir şekilde bakarken tekrar utangaçlaştı, sonra mırıldandı, "Hımm... toplam on sekiz."

"Ah, *on sekiz*," dedi Trajen sahte bir mutlulukla. "Duydun mu Thray? Peki bu fazladan cesetler nerede saklanıyor olabilir? Sorabilir miyim?" Jullien dudağını ısırды. "Bir şekilde kayıp kötü bir duruma düştüler.

Dondurucudaki iki sarı kovaya bakın. Ama onları açmak istemeyebilirsiniz, özellikle de yakın zamanda yemek yediyseniz."

"Oh, tamam o zaman. Uyarı için teşekkürler. Minnettarım, küçük dostum." Trajen'in sesinde alaycılık vardı. "Ve sadece kayıt için, Jules. On sekiz bir görev değil. Bir seri katil olmaktır."

"Hey, şimdi. Bu boku ben başlatmadım. Sadece kuzenimi ve Yaya'yı arıyordum. Partiye arkadaşlarını getiren onlardı. Onları ikna etmeye çalıştım ve benimle çatışmaya devam etmeleri halinde mantıksız davranışlarının gelecekteki sonuçlarını anlattım. Benim *kokainman* olduğumu düşündüler. Ben sadece onları öyle olmadığım konusunda eğittim."

"Ah, peki, dersimi aldım. Bir dahaki sefere bana kovaya bakmamamı söylersen kesinlikle dinleyeceğim." Trajen boğuldu ve öksürdü. Sonra boğazını temizledi. "Bu arada güzel bir Savaş Kılıcı. *Ona* nasıl sahip olduğunu bilmek bile istemiyorum. Ona hak ettiği saygıyı göstereceğiz ve evinize düzgün bir şekilde götürüldüğünden emin olacağız. Şimdi kusmam gerekiyor." Yayını kesti.

Jullien bağlantıyı Ushara'ya geri verdi.

"On sekiz ceset mi?"

Omuz silkti. "Güven bana, Shara. Onlar başlarına geleni ve daha kötüsünü hak eden pisliklerdi. Ayrıca, kızların ve Vas'ın üniversite fonuna ihtiyacı var. Ailem onlara bu kadarını borçlu ve senin ve onların peşinde on sekiz psikopatın daha az olduğunu bilerek daha rahat uyuyorum."

"On sekiz mi?" diye tekrarladı, bu sayının dehşeti zihninde dönüp dururken. "Bu hepsinin toplamı mı, yoksa sadece en son çatışma mı?"

"Son zamanlarda."

Baş dönerken yüzünü kapattı. "Kaç tane-?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı? Çoğu Anatol'dü ve geri kalanlar da onların emrindeydi. İlk tanıştığımızda senin ve ailenin bana ne dediğini hatırlatmama gerek var mı? Bizim hakkımızda yanılmamışsınız."

"İyi bir noktaya değindin." Ona zayıf belinden sarılmak için hareket etti. "Haklısın... haklısın." Ona bakarken kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Onlar senin ailendi."

Jullien başını sallamadan önce kesik kesik bir nefes aldı. "Hepsi değil ama evet. Ne yazık ki hiç pişmanlık duymuyorum. Beni öldürmüş olsalardı duyacaklarından daha fazla. İşte bu yüzden kaçtım. Böyle hissetmenin normal olmadığını fark ettim. Kendi kanımdan olanı öldürmeyi bu şekilde bölümlere ayırabilmek. Çok kırıldım."

Ushara elini, inancının ve sevgisinin kalıcı bir göstergesi olarak kalbinin üzerinde onların isimlerinin yazılı olduğu dövmenin bulunduğu göğsüne koydu. "Sen onlar gibi değilsin Jules. Ve kırılmadın."

"Kesinlikle yontulmuş."

Onu öpmeden önce güldü. "Sana *çatlak* vereceğim. Ama onu tekrar yapıştırabiliriz. Ayrıca, kardeşin Nykyrian'dan daha kötü değilsin. Bir Birlik komutası suikastçısı olarak, çok daha az sebepten çok daha fazlasını öldürdüğünü söyleyebilirim."

Jullien cevap vermek için ağzını açtığında, bağlantı tekrar koptu. Hırladı. "O şeyin ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum."

İç geçirerek telefonu açtı ve diğer uçta Chayden'i buldu. "Evet, sonunda onu yakaladık. Neden?" Kaşlarını çatarak hoparlörü açtı. "Chayden'i

Jules için tekrarlar mısın?"

"Hey, Hançer, sinir bozucu bir aile dramının tam ortasındayım ve az önce Sentella'da bir arkadaşımınla çok *etkileyici* bir konuşma yaptım."

Bu işin nereye onu dehşete düşürdü. "Öyle mi?"

"Bana karınla ilgili bir sürü soru sordu ve sürgünde olan Andarion kraliyet ailesine saldıran biri hakkında bilgim olup olmadığını sordu. Görünüşe göre son zamanlarda birçoğu kaybolmuş."

Jullien bu konuşmanın gidişatından kesinlikle hoşlanmamıştı. "Ona ne söyledin?"

"Kayıp Andarion kraliyet ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben Tavali'yim. Tavili de Tavili'yi destekliyor. Tek bildiğim mücevherler, alkol ve ucuz kadınlar. İspiyoncular dikiş yer. Ama bildiklerimi bilmeni istedim, ki çok fazla bir şey değil, kabul ediyorum."

Jullien tuhaf arkadaşına homurdandı. "Sentella'da kimdi o?" "Nyran

Venik'in koşu arkadaşı, bu yüzden bilmeni istedim

Bu konuda. Salak herif Nyran'ı tanıdığını bildiğimi bilmiyordu. Ama Psycho Bunny her şeyi bilir ve görür. Sadece başkalarının bildiğimi bilmesine izin vermiyorum, anlıyor musun? Birkaç kişi hariç. Sen de o birkaç kişiden birisin."

"Teşekkürler, Chay."

"Ne zaman istersen. Ben hala burada kilitli kaldım, kız kardeşimin kocasıyla ve mirastan mahrum bırakılmanın nükleer sonuçlarıyla başa çıkmasına yardım ediyorum. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin ya da başka bir şey duyarsam size haber veririm."

Ushara kaşlarını çattı. "Kız kardeşin mi? Mack mi?"

"Hayır. Mack değil. Aslında benim de gerçek bir kız kardeşim var. Tam kanlı. Bu uzun bir hikaye. Her neyse, şu anda bana ihtiyacı var ve ne yazık ki onun için sahip olduğu tek şey benim. Bu yüzden onun için buradayım. Ama bana ihtiyacınız olursa yanınızda olacağım. Tavşanınıza seslenin."

Onun aptallığına gülümsedi. "Tamam Bunny, teşekkür ederim." "Görüşürüz, Andarions."

Jullien'in yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi soldu. "Sorun nedir?"

"Nyran. O hâlâ dokunulmaz. Büyükanнем de öyle. Tüm *bu olanlardan* sonra, hala onlara yaklaşmadım."

"Jules... ne ?" "Boş ver gitsin."

"Peki sen ne yapacaksın?"

Jullien tereddüt etti. Onunla aynı fikirde olmak istiyordu, gerçekten. Ama içten içe, bu işin henüz bitmediğini ve yaşadıkları sürece ailesinin onun ve Ushara'nın peşinden gelmeye devam edeceğini hissediyordu.

Ölmüş olsa bile.

Ne de olsa, onlar onun bırakmasının ne faydası olacaktı? Çünkü ailesinin ona çok erken yaşta öğrettiği bir şey vardı: Bazen ölü olmak yeterince ölü olmak demek değildi.

BÖLÜM 30

Sonraki birkaç hafta boyunca Jullien, kızlarının yaklaşan gelişine hazırlanırken titrek bir huzurla Gorturnum Kıbrıs Yıldız İstasyonu'na geri yerleşti. Yaklaşık yarım saat süren sert bir "terslemeden" ve bir daha gitmesi halinde bir sürü tehditten sonra, Ushara'nın kız kardeşleri onu tekrar aralarına kabul etmiş ve tıpkı anne ve babası gibi gittiği için onu affetmişlerdi.

Vasili yüzleşmesi en zor olanıydı. Gerçek bir zaman kavramı olmayan Nadya'nın aksine, Vasili'nin vardı. Ve Jullien dönüşünde onu görmek için odasına girdiğinde gözlerindeki acı yakıcıydı.

Vas ilk başta onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetmişti.

"Vas, bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Öyle hissetmedim."

Jullien yerde onun yanına oturmuş ve o oyununu oynarken onu izlemişti. "Biliyorum. Ama sana güvenebilir miyim?"

Vas oyununa ara verip yorum yapmadan ona bakmıştı. Ama o solgun gözlerdeki suçlama yakıcıydı ve Jullien'in ruhunun derinliklerine kadar işlemişti.

"Yetişkinler çoğu zaman çocuklardan daha fazla ne yaptıklarını bilmezler. Biz de korkarız ve hatalar yaparız. Bazen kötü hatalar. Bu olayda, peşimde seni ya da anneni bulmamalarını sağlamak için ince eleyip sık dokumam gereken avcılar vardı. Bu yüzden seninle iletişime geçemedim. Seni bulmak için bunu kullanmalarını ve sırt çantanda sana başka bir sürpriz bırakmalarını istemedim."

Vasili ona kaşlarını çattı. "Gerçek mi?"

Jullien gömleğini açarak Vasili'ye kalbinin üzerinde duran ve çocuğun adının kalıcı olarak bedenine işlendiği dövmeyle gösterdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu acıttı. Muhtemelen çok."

Jullien güldü. "Burada seninle olamadığım kadar değil." Çocuğa mahcup bir bakış attı. "Affedildim mi?"

Vas utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Seni özledim, Paka." "Ben de seni özledim."

Ushara, Jullien'in diğer kumandayı alıp Vasili'yle birlikte Jullien'in o yokken gönderdiği oyunun bir turunu oynamalarını izlerken gölgelere geri çekildi. İyi göründükleri için içi rahatlamıştı. Vasili kadar üzgündü ki kalıcı bir çatlak oluşmuş olabileceğinden korkmuştu. Oysa birkaç dakika içinde, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi Jullien'le birlikte gülmeye başlamıştı.

İnanamayacağı kadar rahatlamış bir halde, Jullien'in onun için hallettiği pek çok şeyden biri olan nevresim takımlarını kontrol etmek için çocuk odasına gitti. Gitmiş olmasına rağmen, evlerinin yanındaki boş odayı, hayal edebileceği hiçbir şeye benzemeyen muhteşem bir çocuk odasına dönüştürmek için tek başına müteahhitler tutmuştu. Ne kadara mal olduğunu bilmek bile istemiyordu. Yumuşak soluk pembe, mavi ve gri renkler Andarion gözleri için rahatlatıcıydı ve seçtiği malzemeler ona bir bulutun içinde yürümeyi hatırlatıyordu.

Her beşiğin üzerinde, beşiği korumak ve bebekleri başıboş bir hava akımından korumak için beşiği saran geniş bir kumaş şelale tutan özel bir taç vardı. Her nasılsa, kendi yatak odasında asılı olan antika avizenin daha küçük bir versiyonunu ve ona uygun duvar aplikleri bulmuştu. Ama antika beyaz beşiklerin yanı sıra en sevdiği parçalardan biri, alt kısımdaki yumuşak ipekten lüks bir atık halinde yayılan kumaş fırfırlardı. Bu tür ayrıntılar için seçkin gözü inanılmazdı.

Yine de, tüm kabadayılığına rağmen, Jullien bir şairin ruhuna sahip bir sanatçıydı. Yalnız bırakıldığında, en nazık varlıklardan biri olabilirdi. Ve bu çocuk odası onun bu yönüne açılan bir pencereydi.

Örnek olarak, kızlar çocuk odası üzerinde çalışırken oğullarının kendini dışlanmış hissetmemesi için Vasili'nin odasını da yeniden düzenlemeyi ihmal etmemişti. Yatak odası, tavanda kaybolan sahte bir merdivene kadar en sevdiği video oyununun içi gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı.

Jullien, Vas'ın konsoluyla senkronize olarak titreşen surround ses sistemine sahip uyumlu oyun koltukları bile almıştı. Zavallı çocuk hızla şımarmaya başlamıştı.

Ve her dakikasını sevdi.

Çarşafları kaldırırken, bağlantısı çaldı. Arayan

Trajen'di.

"Hey, patron."

"Nasıl gidiyor?"

Jullien'in süpersonik işitme duyusuna sahip olduğunu bildiğinden, cevap vermeden önce kapıyı kapattı. "İyi, sanırım. Peki ya senin taraf?"

Trajen homurdandı. "Küçük psikopat kocan gezintisi sırasında oldukça etkileyici ve güçlü oyuncularla karşı karşıya geldi. Chayden'in bizi uyarmak için aramasına şaşmamalı. Jules büyükannesinin kişisel ıslak iş ekibini tek başına yok etti. Üçü hariç hepsini hakladı."

"Ciddi misin?"

"Evet. Kendi seçtiği ve lisans verdiği evcil Nizari ekibinin tamamı." Trajen'in ses tonunda bir hayranlık vardı ve bu onu etkiledi. Daha önce hiç kimsenin ondan böyle bir ilham aldığını duymamıştı. "Thrāix, Jullien'in gemisine tamamen entegre olmayı başardığını söyledi ve biz de *bunu* kendi başına nasıl başardığını hâlâ çözemedik. Bu yüzden ona göz kulak olun. Gerçekten iyi olduğundan emin olun. Thrāix'in yaptığı şeyin kalıcı etkileri olup olmadığını bilmiyoruz."

Sesinde tuhaf bir nota vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun tehlikeli olduğunu kastetmiyorum, Shara. Sakin ol. Kendine zarar vermiş olabileceğinden endişeleniyoruz. Henüz farkında bile olmadığı bir tür iç hasar vermiş olabilir. Onu bizden daha iyi tanıyorsun. Yaralandığında kimseye haber veren biri değildir. Sadece gözünüzü dört açın ve herhangi bir hastalık belirtisi gösterirse bize haber verin."

"Büyükanne iyi olduğumu söyle."

Arkasındaki odada Jullien'in duyunca sıçradı. "Aman Tanrım! Hareket ederken biraz ses çıkar!"

"Özür dilerim. Suikastçıları avlıyordum. Gizliliği bırakmak zor bir alışkanlık."

Trajen onun kulağına güldü. "Seni ona bırakacağım. Ne dediğimi unutma. Kalan üç beyin hücrelerinden herhangi birini yakmadığından emin olun."

Bağlantısını kapattı ve cebine koydu. "Sadece senin için endişeleniyor."

"Biliyorum. Ben de kendim için endişeleniyorum." Aralarındaki mesafeyi geçti.

"Peki Savaş Kılıcın geldi?"

"Büyükanne. Onun otel odasında idi. Onu bununla öldürmeyi planlamıştım ama pek işe yaramadı."

Ushara'nın çenesi bu ima karşısında gevşedi. "Bu Anatole'un kılıcı mı?"

"Hayır." Çarşafı onun için dolabın üst kısmına koydu. "Annem o var. Sarayın altındaki bir kasada saklanıyor. Fotoğraflar ve resmi portreler dışında onu hiç görmedim bile. Sadece taç giyme törenlerinde ortaya çıkarıyorlar."

Annesi Tadara olarak ta giydiğinde sürgünde için bu trene hiç katılmamıştı. Ses tonu duygusuz olsa da, bu onu yakmış ve incitmiş olmalıydı.

"Bu Savaş Kılıcı Edon Samari'ye aitti."

Tamam, yine ağzı açık kaldı *ve bu* bomba karşısında daha da çok şaşırdı.

"Gerçekten mi?"

Emin misin?"

"Evet. Bu yüzden aldım. Tapınakta Matarra'ya iade edecektim, çünkü bu onun hakkı. Anatole'un elinde olduğu düşüncesine dayanamadım." Cmlerini bitirir bitirmez yüz hatları soldu. "Arkamda duruyor, değil mi?"

Ushara gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Az nce ."

Jullien hafifçe döndüğünde Unira'yı kapı aralığında, gözleri yaşlı bir şekilde dururken buldu.

"Ailemin savaş kılıcını mı buldun?" "ok

aldım ama evet."

Kuru ses tonu karşısında başını sallayarak ona sevgiyle baktı. "Yapamazsın Size ait olanı alın, *m'tana*."

Buna cevap vermedi. Aksine, odadan çıkmak için izin istedi.

Ushara içten bir i geçirdi. "Alakgnlllğ onun için ağlamak istememe neden oluyor."

Unira başını salladı. "Samarı *Anurikriega*'yı bulduğuna inanamıyorum. Onlarca yıldır kayıptı."

"Ne oldu ona?"

"Hikayeler, eğer onlara inanıyorsanız, Faran eton Anatole'nin Edon'a bir silah testinde meydan okuduğunu ve onu yendiğini, ardından ailemize karşı bir ceza olarak kılıcı ele geçirdiğini söylüyor. Biz de kılıcı inat uğruna yok ettiğini düşündük."

Jullien ocuk odasına dönerken homurdandı. "Bu adil bir yarışma değildi. Faran onu soğukkanlılıkla öldürdü. Edon'u adil bir dövüşte alt edebilecek yeteneklere asla sahip olamazdı. Edon bir savaş alanında yetişmişti. Faran ise hiç gerçek bir dövüşe katılmamıştı, ring maçına bile."

Unira kaşlarını çattı. "Eriadne'nin yeminini War Hauk ailesinden almak için Ring maçında Dannon Hauk'u yenmemiş miydi?"

"Yine, adil bir ma değil. Dvşten nce Dannon'a ilaç verdi. Eriadne'nin bugüne kadar War Hauk soyundan nefret etmesinin nedeni de bu. Dannon'a açıktı, en azından olabileceği kadar. Ve onu uyurtmak için rüşvet alan da ailesinden biriydi - bu eylemi tüm Hauklara karşı tutuyor. Anneme rehin olarak Ferral Hauk'u sunarak onun öfkesini yatıştırmaya çalıştılar ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun." nce Unira'ya, sonra da Ushara'ya baktı.

Ferral Hauk, Cairistiona ile resmen evlenmeden bir gece önce başka bir Anatole kuzeni tarafından baştan çıkarılmasına izin vermişti. Söylemeye gerek yok, Cairistiona bunu öğrenmiş ve onu reddetmiş, ardından Jullien'in babasıyla yatmış ve birkaç yıl sonra Jullien ve Nykyrian'a hamile kalmıştı.

Ushara yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun, Eriadne için neredeyse üzülmen gerekiyor.

Her aşık olduğunda, sevgilisinin ölümünü izlemek zorunda kalıyordu."

Jullien yüzünü acı verici bir şekilde buruşturdu. "İstersen yapabilirsin, ama onun gerçek duygulardan yoksun olduğu yargısını saklı tutuyorum. Unutmayın, bu o kadar soğuk bir kaltak ki, genç bir kadınken rakibinin yaşlanma sürecini hızlandırmış, böylece rakibi yirmili yaşlarının ortasında yaşlılıktan ölmüş."

Ushara kekeleydi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Saraylılardan birinin onun Eriadne'den daha güzel olduğu yorumunu yaptığını duymuş." Elini kaldırdı. "Yemin ederim gerçek bu. O *kadar* acımasızdır." Sonra Unira'ya döndü ve elindeki çantayı ona verdi. "Senin için, Matarra."

Unira Samari Savaş Kılıcı'nın süslü kabzasını görebilmek için onu açtı. Gözlerinde yaşlar parladı. "Olacağını bildiğim kadar güzel." Ve kabzaya dokunduğunda, Jullien dokunduğunda olduğu gibi parladı. Nefes nefese kaldı ve güldü.

Ushara ilerledi. "Bu inanılmaz. Daha önce bunu yapan birini hiç görmemiştim."

Unira bıraktı ve ışık söndü.

Ushara ona dokunduğunda, hareketsiz kaldı. Kaşlarını çatı. Unira da öyle.

Jullien onlara gülümsedi. "Görünüşe göre sadece bir Samari'nin elinde yanıyor." Ona dokundu ve kendi tutuşu altında da parladığını onlara gösterdi.

"İnanılmaz," diye nefes aldı Ushara.

"Anlaştık." Jullien onu Unira'ya bıraktı. "Her neyse, onu sana getirebildiğime sevindim Matarra."

Gözlerini silerek çantayı kapattı, sonra da ona uzattı. "Bunu sana ve Ger Tarra'ya armağan ediyorum, değerli oğlum. Samari'nin son oğlu olarak onu artık senin taşıman en doğrusu. Bunu fazlasıyla hak ettin."

"Unira-"

"Tartışmaya gerek yok," diyerek onun kesti. "Sen soyumuzun son üyesisin. Ona bile daha yakın." Ushara'nın ellerini tuttu ve

içlerindeki Savaş Kılıcı. "Değerli Fyreblood mirasımızı, soyumuzun yeni Ger Tarra'sı olarak sana emanet ediyorum kızım. Daha yaşlı olsam da, gelecek nesillerimizi taşıyacak olan ben değilim. Tanrılar izin verdiği sürece ikiniz için de burada olacağım, ancak Samari Ger Tarra olarak anaerkil statümü memnuniyetle sana devrediyorum, Ushara Samari."

Jullien ikisine de verdiği şey karşısında sertçe yutkundu. Ailenin Savaş Kılıcını taşıyan erkek olarak emanet edilmek... Toplumlarında hiçbir erkek için bundan daha büyük bir onur yoktu. Özellikle de kan bağı olan bir kız evlat değilseniz, aile reisi olmak çok daha kutsal ve imrenilen bir şeydi. Tüm aile mirasının bakımını ve korunmasını onlara emanet ediyordu.

Hayır. Samari ailesinin tüm mirası ve geçmişiyle birlikte. "Soyuna asla leke getirmeyeceğim Matarra."

Unira gülümsedi. "*Bizim* soyumuz," diye hatırlattı ona. "Ve biliyorum. Oğlum olduğun için seninle gurur duyuyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi, eğer siz ikiniz bana izin verirseniz... Aslında buraya evin genç Samari'sini görmeye geldim. Onunla bu gece bir randevumuz vardı."

Ushara ile yalnız kalan Jullien kılıç kutusunu yere bıraktı ve ona çapkınca sıırttı. "Ger Tarra Samari."

Ona gülümseyerek çenesini ısırdı ve tüm vücudunu ürpertti. "Peki, bebekler için heyecanlı mısın?"

"Çoğunlukla korkudan altıma sıçtım."

Güldü. "En azından dürüstsün."

Çocuk odasını incelemek için geri çekilmeden önce onunla burunlarını ovuşturdu. "Kızlarımız için buraya bir duvar resmi yapmama karşı çıkar mısın?"

"İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Homurdandı. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin.... ben yokken bazı notlar almıştım." Bağlantısını çıkararak yaptığı eskizleri göstermek için açtı.

Ushara, kızların odası için hazırladığı farklı planlara bakarken nefesi kesildi. Sadece çocuk odası olarak değil, büyüdükçe çeşitli aşamalar için de.

Vasili'nin odası için bile birkaç tane yapmıştı.

"Bunlar inanılmaz. Vas'a gösterdin mi?"

"Henüz değil. Önce senin için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim." "Kesinlikle. Gerçi bence bu çift katlı kale ranzası kızlar birkaç yaş daha büyüyene kadar beklemek zorunda."

"Tamam, ama duvar resmini yapmak istiyorum. Ve en iyi kısmı? Ejderhanın gözleri düğme ile aydınlanıyor."

Onun baş döndürücü heyecanına güldü. "Bu onları korkutabilir, biliyorsun. Küçük kızlar olacaklar."

"Evet, ama onlar *bizim* küçük kızlarımız. Onları korkutmak için parlayan gözlerden daha fazlası gerekecek."

Unira başını odadan içeri uzattı. "Vasili ve ben tatlı yemek için dışarı çıksak sorun olur mu? Sadece bir, belki iki saatliğine gideceğiz?"

Ushara onun nezaketine gülümsedi, ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Evet ve teşekkür ederim Matarra."

"Sorun değil. Dönmeden önce sana mesaj atarım."

Onlar ayrılırken Ushara kılıç kutusunu duvara yasladı. "Bir saatimiz var lordum... ne yapmalıyız?"

Ona sıcak ve hınzır bir sırıtış atarken gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. "Eminim onlar yokken içine girecek sıcak ve lezzetli bir şeyler bulabilirim."

* * *

Altı hafta sonra, Jullien gırtlığının derinliklerinde kötü bir hisle uyandı ve bu his tüm gün boyunca içinde kaldı. "Uzun menzilli tarayıcılarda bir şey olmadığına emin misin?"

Unira başını salladı. "Hiçbir şey."

Kaptan koltuğunda oturan Davel'e bir göz attı.

Davel ona düşmanca bir yüz ifadesi takındı. "Bir daha sorarsan Hançer, Tanrılar yardımcım olsun, seni vururum."

Gallatin güldü, sonra sesi bastırmak için öksürdü.

Jullien ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Dürüst olmak gerekirse, bu görev için Thräix veya Trajen de gelseydi kendini daha iyi hissederdı ama Davel'in ona ihtiyaç duyduğu sadece kısa bir koşuydu.

İşte buradaydı....

Tedirgin hissediyordu. Bir şeyler yanlıştı, bunu biliyordu. Ve bunun nedeni sadece bir hafta önce Nyran'ın Porturnum casuslarından ikisini öldürmüş olması değildi.

Bağlantısı vızıldadı.

Jullien'in kaşları kayınvalidesinin telefon numarasını gördüğünde daha da çatıldı. Katira onu neredeyse hiç aramazdı. "Matarra? Bir sorun mu var?"

"Ushara'nın doğum sancısı var."

Jullien zihinsel güçleriyle bilinçsizce gemilerini gıcırdayarak durma noktasına getirip motorları tersine çevirirken Davel küfretti. "Bu da ne, *Drey*?"

Jullien gözlerini kırpıştırarak düşüncelerini gemiden ayırdı ve kontrolü tekrar Davel'e bıraktı. "Özür dilerim. Eve gitmem gerekiyor. Bir savaşçıya ihtiyacım var."

Davel'in beti benzi attı.

"Ushara?" Başını salladı.

"Doğum sancısı çekiyor."

"Henüz doğumu gelmedi."

"Biliyorum. Bu yüzden savaşçıya ihtiyacım var." Jullien, Katira'nın oğluyla konuşabilmesi için bağlantısını yukarı çevirdi. "Şu anda doğum yapıyor. Onu daha yeni yatırdılar."

Davel kendi başına rotayı tersine çevirdi ve mühendisine seslendi. "Sürücülerini güçlendirin. Bizi mümkün olduğunca çabuk üsse geri götürün. Gerekirse bizi yak."

* * *

Jullien, Davel'in bir adım gerisinde, Ushara'nın ailesi ve dehşet içindeki Vasili'yle dolu olan hastane bekleme odasında Trajen'le buluştu. Trajen ve Thräix'le yüzleşmeden önce oğluna güven verici bir şekilde sarıldı. "Nerede o?"

"Arka tarafta. Geçmeme izin vermiyorlar." Vas büyükbabası ve büyük büyükbabalarıyla birlikte bekleme odasında kalırken, Trajen onu hemşire odasına götürdü. Trisani baş hemşireye ters ters baktı. "Bu Ushara'nın kocası. Onu görmesi için geri dönmesine izin verecek misiniz?"

Yüzündeki ekşi ifade, Ushara'nın kabulünden bu yana Trajen'le birkaç tur atmış olmaları gerektiğini söylüyordu. "Beni takip edin," dedi soğuk bir sesle.

Steril koridorda ilerlerken Jullien titriyordu. Hastanelerden her zaman nefret etmişti. Çocukluğuna dair çok fazla kötü anıyı geri getirirlerdi.

Yetişkinlik dönemiyle ilgili çok fazla kötü anısı vardı. Bu yerlerde başına hiç iyi bir şey gelmemişti.

Hemşire onu bir odaya götürdü ve Ushara'nın acı içinde bağırıp ağladığı doğum odasına götürmeden önce ameliyat önlüğü giydirdi. Onu gördüğünde içini bir korku kapladı ve tam bir dakika boyunca kıpırdıyamadı.

Ya da nefes al.

Ona ne yaptım ben?

Katira sonunda Jullien'i kapıda gördüğünde rahat bir nefes aldı. "Bak, Shara! Söz verdiği gibi yaptı!"

Doğum sancıları yüzünden soluk soluğaydı, şöyle bir baktı, sonra gülümsedi. "Jules!" Elini ona doğru uzattı.

Tamamen bir halde öne doğru kızın elini tuttu.

Katira kızının yanından ayrılmazken güldü. "Onları ne kadar eğitirsek eğitelim, ne yapmaları gerektiğini hep unutuyorlar."

Ushara bir kasılma nedeniyle tekrar bağırınca Jullien'in beti benzi attı. "Ağrı için bir şey alması gerekmiyor mu?"

Ushara onun elini sıkıca kavradı. "Sorun yok, Jules."

"Bu hiç iyi değil." Doktora ters ters baktı. "Bir şey yapamaz mısınız?"

Doktor ona alaycı bir bakış attı. "Kızlarınızı doğurtmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Katira, Jullien'in yüzündeki kederli ifade için gerçekten üzüldü. "Bu Her şey *yolunda*, *M'tana*. Her şey olması gerektiği gibi gidiyor. Kızlarınız ve eşiniz iyi. Bana güvenin. Bebeğime zarar gelseydi bu kadar sakin olmazdım."

Ama saatler geçtikçe, bunun onu çok zorladığını anlayabiliyordu. Ushara'dan bile daha fazla. Güçlü durup ona yardım ederken, gözlerinde Katira'nın anlamadığı derin bir iç fırtınası vardı.

Doktor ilk bebeği Jullien ve Ushara'ya gösterebilmesi için ona teslim edene kadar da bu heyecan azalmadı.

"İlk doğan kızımıza ne isim vereceğiz?" diye sordu Ushara'ya. Kasılmaları arasında nefes alan Ushara başını Jullien'e doğru eğdi.

"Vladmira en büyükleri için mi?"

Samari Fyreblood klanının ilk reisine ait olan bu ismi başıyla onayladı.

"Vladmira," diye tekrarladı Katira, bebeği muayene edilmesi, kayıt altına alınması ve yıkanması için hemşireye teslim ederken.

On dakika sonra Vladmira'nın kız kardeşi onlara katıldığında Ushara son bir çığlık attı. Sevinç gözyaşlarına boğulurken Jullien'e sarılmak için geri çekildi.

Doktor memnuniyetle gülümsedi. "Kordonu kesmek ister misiniz?" diye sordu.

Jullien başını sallarken dehşete kapılmış görünüyordu. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Minsid mind? Tıp eğitimi almış olan ben değilim. İsteyeceğim son şey beceriksizliğimin onlara zarar verme riskini almaktır."

"Pekâlâ. Buna ne isim vereceğiz?" Bebeği, kızını ilk kez kucağına aldığı anda daha da çok ağlayan Ushara'ya verdi. "Benim değerli güzelliklerim tıpkı paka'larına benziyor." Bebeği yakınında tutan Ushara, kızının gür siyah saçlarını okşadı. "Adını koyacağız

Bu küçük anremia, Viveka, Altaan Fyrebloods'un ilk anası için." İsmi onaylaması için onu annesine verdi, sonra Jullien'in elini tuttu. "İyi misin, kara yüreğim?"

Açık avucunu yanağına bastırmadan önce yavaşça başını salladı. "Sana ve bağlılığına layık değilim."

"Bu doğru değil."

Ama gözleri onun sözlerini yalanladı.

Annesi Viveka'yı Jullien'e doğru tuttu. "Kızınızı kucağınıza almak ister misiniz?"

Sanki bu düşünce bile onu dehşete düşürmüş gibi solgunlaştı. "O çok küçük ve kırılgan."

Ona zarar verebilirim."

Ushara onun elini ovuşturdu, sonra da annesine korkusunu anlattı. "Jules daha önce hiç yeni doğmuş bir bebek görmedi, Matarra."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Hiç mi?"

Kayınvalidesinin elindeki minik bebeğe huşu içinde baktı. "Sadece Davel'in oğlu."

Annesi ağzı açık kaldı. "Korkmana şaşmamalı. Maksim doğduğunda onların iki katı büyüklüğündeydi ve sen onunla ilk kez tanışmadan önce bir aylıktı. Gerçekten de gördüğün tek bebek o mu?"

Başını salladı.

Ona sevgiyle baktı. "Çok ufuk açıcı bir deneyim yaşayacaksın, *m'tana*."

"Öyle," diye kabul etti doktor. "Şimdi bebekleri kayıt altına alalım ve muayene edelim, sonra onları sizin bakımınıza bırakabiliriz. Anladığım kadarıyla dışarıda önemli bir grup var ve endişeyle onların sağ salim varış haberini bekliyorlar."

Katira güldü. "İşte orada. Gidip onlara söyleyeyim ve siz ikinize soluklanmanız için bir dakika vereyim."

Ushara tekrar konuşmadan önce Jullien ile yalnız kalana kadar bekledi. Jullien'in üzerinde anlam veremediği bir keder havası vardı. "Sorun nedir?"

Konuşmadan önce kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Yemin ederim sana bir daha dokunmayacağım."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

Kırmızı gözlerinin derinliklerinde samimiyet yanıyordu. "Seni asla bu şekilde incitmek istemedim, Shara. Çok özür dilerim. Senin için bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Annemin benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı."

Yüzünü ellerinin arasına alarak onu öpmek için kendine çekti. "Sorun değil, kıymetlim. Onlar benim anneliğe ilk adımım değil. Ne olduğumu biliyordum"

ve ben onları istedim. Ve senden daha fazlasını istiyorum."

Daha da soldu. "Neden?"

Adamın ciddi sorusuna güldü. "Çünkü kocamı ve çocuklarımı seviyorum. Onları kucağına alana kadar bekle. Ne demek istediğimi anlayacaksın. Ve sana ilk kez Paka dediklerini duyduğunda... onlar için sonsuza dek kaybolacaksın."

Yüzünü kızın boynuna gömüp ona sarılırken gözlerinde yaşlar birikti. "Seni seviyorum."

Birkaç dakika sonra hemşireler kızlarıyla birlikte döndüğünde onu hâlâ o şekilde tutuyordu.

"Onları tutmaya hazır mısınız?" Ushara sırtını ovuşturarak sordu. Saçındaki başlığı çekerek doğrulup başını salladı.

Hemşire Vladmira'yı dikkatle kollarına yatırdığında onun nazik tereddütüne gülümsedi.

Uyuyan kızını incelerken dudağını ısırdı. "O iyi mi?"

Hemşire onun hevesli sorusu karşısında onaylarcasına gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Bütün el ve ayak parmakları yerinde. İki de son derece sağlıklı. Biraz zayıflar ama ikizler için bu beklenen bir şey."

Jullien alnına bir öpücük kondurabilmek için onu kaldırdı. "Benim küçük Mira'm. Hiçbir erkek sana yaklaşmayacak. Ya da Viv'ime. İkinize de söz veriyorum." Başını eğerek Ushara'ya ve kucağındaki bebeğe baktı.

Ushara ona ters ters baktı. "Bu konuda benim de eşit söz hakkım var, biliyorsun."

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Sanki o konuda sana güvenebilirmişim gibi? Babaları için kimi seçtiğine bir bak. Açıkçası, konu iyi ahlaki karaktere sahip erkekleri seçmek olduğunda tüm muhakeme yeteneğinden yoksunsun."

Hemşire güldü. "Amiral, ziyaretçi kabul edebilmemiz için bir şeye daha ihtiyacımız var. Bebeğin soyadı. Nasıl kaydedilmesini istersiniz?"

Jullien nefesini tuttu. Bu daha önce hiç konuşmadıkları bir konuydu. Andarion kültürü kast temelli bir kültürdü ve ebeveynler çocuklarının hayatta en iyi sosyal ve politik avantajlara sahip olabilmeleri için her zaman yüksek rütbeli ebeveynin soyunu seçerlerdi.

Onu rahatsız eden şey, kızlarının Andaria ve Triosa'nın tizirahileri olmasıydı. Nyk'ın çocukları gibi onlar da Andaria' Anatol ve babasının gezegeninde Triosalı olmalıydılar. Ama kendi kötü davranışları ve ailesine söylediği nefret dolu sözler yüzünden, meşru ve asıl doğum haklarından sonsuza dek mahrum bırakılmışlardı.

Bunun için suçlayacağı başka kimse yoktu. Bencilliği ve aptallığı, kızlarına avantaj ve gelecek beklentileri açısından çok şey kaybettirmişti. Asla

kendisinden daha fazla nefret ettiğini hiç .

Yine de ona gülümseyen Ushara'nın bakışlarında herhangi bir suçlama ya da kınama yoktu. "Onlar Gerçek Fyreblood Samari'den."

Hemşire bir not aldı. "Babaları mı?" "Jules

Dagger vestewi Pavakahiri Samari."

Hemşirenin gözleri bu isimle irileşti. "Baş rahibenin oğlu mu?"

"O gerçekten de benim oğlum." Unira parlak bir gülümsemeye odaya girdi ve hemşirenin etrafından dolanırken kollarında iki dev pelüş lorina . "Ve ben de değerli torunlarımı kutsamak için buradayım. Mira ve Viv'ime bir bakayım!" Oyuncakları yatağın yanına bıraktı.

Jullien kızını ona uzatırken, "Bu Mira," dedi. "Shara'nın Viv'i var."

Unira gururla yavrusuna baktı. "Şimdiye kadar doğmuş en şımarık küçük kızlar olacaksınız! Evet, öyle olacaksınız! İkiniz de değerli özlerinize kadar çürümüş olacaksınız. Öyle ilan ediyorum. Paka'nızın sizinle ve mataranızla birlikte olmak için ne kadar hızlı geldiğini görmediniz ama ben gördüm."

Hemşire gülerek formları doldurmaya gitmek için izin istedi.

Unira devam ederken Ushara da güldü. Sonra kocasının bakışlarıyla karşılaştı ve ayıldı. "Sözümü tutmadığım için özür dilerim. Sen yokken doğum yapmayacağımı söylemiştim ama sen gittiğin saat ben ne yaptım?"

Duraklayan Unira başını kaldırdı. "O da biliyordu. Bu sabah uyandığı andan itibaren bir şeylerin yolunda gitmediğini bize söyledi."

Ushara Jullien'e bakakaldı. "Sen mi yaptın?"

Yatakta onun yanına otururken omuz silktili. "Garip bir önsezim vardı."

Ve ona bu konuda başka bir şey soramadan kapı açıldı ve Vasili ile Trajen içeri girdi.

Vas, Ushara ona elini uzatana kadar tereddüt etti. "Buraya gel, bebeğim. Kız kardeşlerinizle tanışın."

Aralarında gidip gelirken kaşlarını çatı. "Onları nasıl ayırt edebilirim?"

Jullien sırtı. "Şimdilik isim bileklikleri var. Onları bir süre daha takmamız gerekebilir."

Onlara gözlerini devirdi. "Çok yakında tıpkı teyzeleriniz gibi yeterince farklı olacaklar. Çok geçmeden onları bir daha asla karıştırmayacaksınız. Söz veriyorum."

Trajen Mira'ya bakarken durakladı. "Çok küçükler. Ben Sanırım daha önce hiç *bu kadar* küçük bir tane görmemişim."

Unira onu durduramadan Mira'yı ona uzattı.

Yüz ifadesi dehşet içinde olan adam, gözlerini açıp ona bakan bebeğe baktı. Sonra onun koluna sokuldu ve gömleğini kavrarken memnuniyetle iç çekti.

Ushara bin yıl yaşasa, Trajen'in yüzündeki ifadeyi asla unutamazdı. yüz. *Bu aşkın en saf haliydi.*

Sertçe yutkundu, sonra ona ve Jullien'e baktı. "Tebrikler." Jullien onun bakışlarını karşıladı ve sonra onunla özel olarak konuştu. *Hayır, teşekkür , Tepsi. Sen olmasaydın burada olmazdım. Aileme sahip olamayacağımından eminim. Her şeyi sana borçluyum, kardeşim.*

Trajen cevap vermedi. Bunun yerine Viv'e bakmaya ve iki kızı karşılaştırmaya başladı. "Çok harikalar." Mira'yı Unira'ya geri verdiğinde, onun yanında durakladı. Çenesini eğerek Jullien'i işaret etti. "Onu izle."

"Neden?"

"Her şeyini kaybetmek üzere."

Ushara ona kaşlarını çatı. "Sen neden ?" Trajen derin bir iç çekti. "Jules? Bana bak."

O yaptı. "Ne?"

"Bu odaya inmeye hazır dokuz yüz kişi var. Hepsi kızlarınız, karınız ve Vas için bir patlama yapacak. Bunu gerçekten inanana kadar kafanın içinde tekrarlayıp durmanı istiyorum. Tamam mı?"

Jullien gözlerini devirerek Trajen'in deliliğiyle alay etti. "Ben iyiyim."

Trajen kaşlarını kaşdı, sonra Ushara'ya sarılmak için eğildi. Bunu yaparken, düşüncelerini onun kafasına yansıttı. *Delirdiğinde beni ara.*

Beş gün sonra hepsi eve dönene kadar ne demek istediğini anlamamıştı.

Hastaneden ayrıldıkları andan itibaren Jullien uyumayı reddetti. Zar zor yemek yiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Daha da kötüsü, ikizleri reddediyordu. Kadının onları beslemesine yetecek kadar bile bırakmıyordu. İşi biter bitmez, herhangi bir nedenle kızlarının yanına yaklaşmaya cesaret edecekmiş gibi onları tekrar göğsüne bastırıyordu.

Bunun tek iyi yanı, bebek bezlerini değiştirmek zorunda kalmamasıydı. Bırakma konusunda o kadar nevrotikti ki, şikayet etmeden ya da tereddüt etmeden bu işi halletti.

Şu anda bile gecenin bir yarısıydı. Yataklarında dinlenmek yerine, kendini kreşin zeminine sıkıştırmıştı, böylece hareket edemiyor ya da

Eski filmleri izlerken ikizler göğsünde uyurken yanlışlıkla yuvarlanmalıdır.

Ushara onun yanında diz çöktü. "Tatlım? Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Başını eğerek şüpheci bir kaşını kaldırdı.

Tekrar konuşmadan önce derin bir iç çekti. "Her kaybediyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman Trajen'i arayacağım."

"Tattletale," dedi asık suratla.

Tekrar onun yanına diz çöktü. "Eğer bunu yapmamı istemiyorsan, beni içeri al ve neler olduğunu anlat."

Derin bir nefes aldı ve onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce monitörü kapattı. "Onlar savunmasız, Shara. Bana ve kardeşime yapılan tüm o pislikleri düşünüp duruyorum. Başkalarına yaptığım tüm o kötü şeyleri... Tanrıların onlara, sana ya da Vas'a zarar vererek beni cezalandıracağından korkuyorum. Onların incinmesini istemiyorum. Dışarıda neler olduğunu bile bile bu evrene girmelerine nasıl izin verebilirim? Başkalarının neler yapabileceğini bilerek?"

"Bunun korkutucu olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Benim de kabus görmediğimi mi?"

Bu şekilde tanıştık, Jullien. Hatırladın mı? Köle tacirleri tarafından kaçırıldıktan sonra bebeğimi benim için kurtarmıştın. Ve bunu asla unutmadım. Her gece Vasili'yi yatırmaya gittiğimde, yatağında güvende olduğu için sana teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Bunun seni benim gözümde nasıl bir kahraman yaptığını asla bilemeyeceksin."

Jullien, kendisine tek bir kâbus bile yaşatmamış olan vahşi evrenden habersiz, huzur içinde uyuyan göğsündeki kızlara baktı. "Başlıyorum." Ushara Viv'i omzuna yaslayabilmek için göğsünden çekerken kıpırdamadı.

"Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Yemek yemeli ve uyumalısın, yoksa büyüdüklerinde yanlarında olamayacaksın."

Minik eline dokunmadan önce elini Mira'nın siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. Uykusunda bile parmağına yapışmıştı. "Teşekkür ederim, Shara."

"Ne için?"

Kızıl bakışları onunkileri yaktı. "Kızlarımdan geri çekilmediğin ve onları emzirdiğin için."

Bu sözler onu boğdu. "Jules-"

"Annem ben bebekken beni beslemeyi reddetmiş. Merrell bana bunu ilk söylediğinde sadece yedi yaşındaydım. Doğum günündü ve pastayı biraz fazla kaçırmıştım. Merrell, her zamanki pislik ,

Bu kadar çok yememe şaşmamalı, çünkü annem beni beslemeyi reddettiği için doğduğumda neredeyse açlıktan ölüyordum, dedi. Ona inanmamıştım. Ta ki tıbbi kayıtlarımı alıp kendim görene kadar."

Ushara'nın kalbi sıkıştı. "Ne?"

Asık suratla başını salladı. "Hepsi doğruydu. Beni o kadar uzun süre tek başıma bırakmışlar ki, sonunda beşiğimde baygın yattığımı ve uyumadığımı fark eden temizlik görevlilerinden biri olmuş. O da çarşafılarımı değiştirirken uyanmadığım ya da hareket etmediğim için."

Hıçkırıklara boğuldu. "Jullien..."

Onun bakışlarıyla buluştuğunda gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Kızlara bakıp duruyorum ve eğer bana benziyorlarsa ve benden bu kadar nefret ediliyorsa... onlara ne olacak diye düşünüyorum. Onlar da Ixurian."

"Kimse onlara zarar vermeyecek. Onlara izin vermeyeceğim, sen de vermeyeceksin. Ailemi gördünüz. Onları seviyor ve tapıyorlar. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Ama bu sözleri söylerken bile Jullien ona tam olarak inanamıyordu. Ailesi şu ana kadar kabullenmiş olsa da, kızlar yürümeye ve konuşmaya başladığında da öyle kalacaklar mıydı?

Ve hala onun buradaki varlığından dolayı düşmanlıklarını sürdüren aile üyeleri meselesi vardı. Kirill ve benzerleri.

Bu yarık hiç .

Ne yaptım ben?

Kendini hiç olmadığı kadar savunmasız hale getirmişti. Sevdiği şeyi sıkılaştırmak ve korumak yerine, daha büyük bir sorumluluk yaratmıştı. Bir Porturnum gemisi üslerine her indiğinde ya da yaklaştığında, bir kumar oynamış oluyorlardı.

Ve er ya da geç, şansları tükenecek ve Nyran ona sahip olacaktı.

Daha da kötüsü, piç kızlarından birinin, Vasili'nin ya da Ushara'nın canını alabilirdi.

Birdenbire bağlantısının komut sesi duyuldu. Jullien kaşlarını çattı. Gecenin bir yarısı bu sesi duymak hiç de iyi bir şey değildi. Ama en azından kardeşlerinden hiçbirine zarar gelmediğini biliyordu. Bu gece hepsi limandaydı.

Cevap vermek için ayrılmadan önce Viv'i ona geri verdi. Tam biraz sakinleşmeye başlamıştı ki Viv'in telaşlı soluğunu duydu.

Endişeyle kalkıp kızlarını beşiklerine yerleştirdi ve onu kontrol etmeye gitti. Yatak odalarında, solgun gözlerinde parlayan yaşlarla donmuş bir halde duruyordu. "Shara?"

Yüzünü buruşturarak bağlantısını indirdi. "Gavin'in gemisiydi. Bu gece vuruldular."

"Onlar iyi mi?"

Başını sallarken yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Gittiler. . Marshal. Daryn. Letia... her üye."

Bu haberi duyunca midesi bulandı. Gavin kardeşi Kirill'in tarafını tutmuş olsa da, Jullien hâlâ erkekten hoşlanıyordu. O ve mürettebatı olmasaydı, Steradore'da ölmüş olacaktı.

Yerden geçerek onu kollarının arasına aldı. "Çok özür dilerim. Ne oldu?"

"Mavericks ya da bir Dread Reckoning ekibi tarafından vurulduğunu düşünüyorlar."

Jullien inkâr etmeye başladı ama kendini durdurdu. Ushara saçmalıkları duyduğunda anlayacak kadar zekiydi ve şu anda onu daha fazla incitmeye gerek yoktu. Tavalı gibi, Mavericks de birbirlerini korumak için bir araya gelmiş haydut yük gemileri ve korsanlardan oluşan bir Vergyl'di. DR daha düşmanca ve haydutça davransa da, Tavalı'yi bir Maverick mürettebatından daha fazla avlamıyorlardı. Bunu yapmak onlar için açık bir savaş anlamına gelirdi ve grupları arasında uzun süredir devam eden karşılıklı saygı ve ateşkes geçmişi vardı. Uçmaya devam etmek ve birbirlerini Birlik'ten ve onlara zarar vermek isteyen diğerlerinden korumak için birbirlerinin iyi niyetine güveniyorlardı.

Hayır, bu başka bir şeydi ve içindeki Trisani güçleri kaynağın eve çok daha yakın olduğunu söylüyordu. Nyran'ın kargaşa ve güvensizlik yaratmak için yapacağı bir şey gibi kokuyordu. Bir düşmanı alt etmenin en iyi yolu onu içeriden bölmektir. Onları birbirlerine düşürmek ve birbirlerinin boğazına sarılmalarını sağlamak.

Birbiriyle savaş halinde olan bir aile asla dış düşmana karşı duramazdı. Büyükannesini sonunda dize getiren ve Merrell ile Chrisen'i Baturlara teslim etmesini sağlayan şey buydu.

Daha da kötüsü, bunun Ushara ile arasını açacağını biliyordu. , bu durum ailesinin arasını daha da açacaktı.

Ve daha da derinlerde, bunun sonun sadece başlangıcı olduğunu biliyordu. Büyükannesi savaşa gitmeye hazırlanıyordu ve onları alt edene kadar rahat etmeyecekti.

İlk ve kez.

BÖLÜM 31

Ushara hayatının en mutlu olaylarından biri olması gereken bu olayın tadını çıkarmak için bir an durdu. Andarion'un en kutsal bayramlarından biri olan Kızlarımızın Günü kutlamalarında, küçük kızlarına tapınakta exordiomlarını vermişlerdi.

Jullien onun yanında, kırmızı Demurrist ceketini ve kıyafetlerini giymiş, yüzünde Samari armasıyla herkesin önünde inanılmaz gururlu ve heyecanlı bir şekilde duruyordu. Ve sonunda ona saf ailevi mutluluğun tamamen lekesiz bir anısı verilmişti.

Gerçi Unira'nın unutup, alışkanlıktan olsa gerek, babalık duası için erkek akrabalarının da kendisiyle birlikte ayağa kalkmasını istemesi neredeyse her şeyi mahvetmişti. Birdenbire sarsılan Jules endişeyle etrafına bakındı ve ona bir ailesi olmadığını hatırlatmak için ağzını açtı. Ama o bunu yapamadan Trajen ve Thrāix, Vasili, Davel, Jory, Chayden, Axl, Sparn, babası ve büyükbabaları ile birlikte onun yanında durmak için cemaatten çıktılar.

Ailesini hiç bu kadar derinden sevmemiş ve mihrapta tek başına durma utancını ondan esirgedikleri ve utangaç gözlerine gururunu geri verdikleri için hiç bu kadar duygulanmamıştı. Beklenmedik sadakatleri karşısında Jullien'in yüzündeki minnettar rahatlama ve sonunda onu soylarına tamamen kabul ettiklerini açıkça ilan etmeleri, kızlarının doğumundan bile daha çok ağlamasına neden oldu.

Demurrist olmasalar da Jullien, Mira'nın vaftiz babası olarak Trajen'i, Viv'in vaftiz babası olarak da Thrāix'i seçmişti. Kız kardeşleri Oxana ve Jay'i de kendi vaftiz anneleri olarak seçmişti.

Şimdi evlerindeydiler ve tüm ailesi birdenbire son derece küçük gelen apartman dairesine dolmuştu.

Trajen, Chayden, Jory ve Thrāix köşede kardeşleri ve babasıyla gülüşürken Jullien ve Vas kızları uyumaları için çocuk odasına götürmüşlerdi.

Bu noktada Ushara kızlar için o kadar çok hediye açmıştı ki kafası allak bullak olmuş ve süslü ambalaj kâğıtları içinde boğulmuştu. O artık

Bir başka hediye aniden yüzünde belirdiğinde hâlâ gülüyordu. Coşkulu kız kardeşlerinden biri olduğunu düşündüğü bu kişiye gözlerini devirerek, başını kaldırıp gelenin Dimitri olduğunu görene kadar ailesini suçlamaya başladı.

Kahkahası anında söndü. Ailenin en büyüğü olan Dimitri, aynı zamanda eski yöntemlere bağlı kalma konusunda en acımasız ve kararlı olanıydı. Jullien yüzünden Kirill'le araları açıldığından beri Dimitri kuzenleri ve amcasıyla birlikte ona karşı cephe almıştı. Eve gelmekten ya da onlardan herhangi birinin yanında bulunmaktan kaçınıyordu.

Gavin'in cenazesinden beri Jullien ve Jullien'in gitme arzusu hakkında acımasızca konuşuyordu.

Şimdi herkes olağanüstü iri kardeşinin ne söyleyeceğini ve ne yapacağını beklerken sessizlik tüm odada çınlıyordu.

Boğazını hırıltılı bir şekilde temizleyen Dimitri, elindeki hediye beceriksizce ona uzatırken çenesini göğsüne bastırdı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Törene zamanında yetişmek için elimden geleni yaptım ama eve dönerken yolda bazı Lig sorunlarıyla karşılaştık."

Şaşırmış bir halde hediyesini aldı. "Teşekkür , Misha."

Elini kendi eliyle kapattı ve onunla bakışlarını kilitledi. "Bil diye söylüyorum, seçiminden hâlâ memnun değilim ama kızların benim kanımdan. Onlar ve senin için ölürüm ya da öldürürüm, *kisa*.... Kocan ise tek başına kalacak."

Onun Jullien'inkine o kadar benzeyen asık suratlı ses tonuna gülmemek için kendini zor tuttu ki, ikisi en iyi arkadaş olmalıydılar ve asla anlaşmazlığa düşmemeliydiler. "Anladım."

Başını eğerek onu yanağından öptü. "Peki, Madina'nın son bir aydır övgüyle bahsettiği bu sevimli kızlar nerede? Ve lütfen karıma burada olduğumu söyle, böylece beni ev sistemimize geri koyar ve tekrar erişimime izin verir. Kendi evimden men edilmekten bıktım usandım."

Anneleri ona sarılırken yüksek sesle güldü. "Benim zavallı Misha'm. Oraya ilk sen mi gittin?"

"Denedim. Ve hala kilitliydi. Şifrelerimin hiçbiri çalışmıyor."

Sempatik bir acıyla somurtarak onun kısa beyaz saçlarını karıştırdı. "Endişelenecek bir şey yok. Madina, Adyn ve Adi bir süre buradaydılar, sonra bayram kutlamaları için Madina'nın annesine gittiler. Eğer denerseniz mesajınıza cevap vereceğinden eminim. Cevap vermezse, oğlunuz ya da kızınız, anneleri saçma sapan inatçılığınızdan dolayı sizi affedene kadar onların evinde kalmanıza izin verecektir."

İçinden kıs kıs gülen Ushara, Misha'nın yaptığı el oyması bebekleri açarken bu konuda yorum yapmadı. "Misha! Bunlar çok güzel!

Teşekkür ."

Başını bir kez daha ona doğru eğdi. "Küçük bir kızken Adyn'in en sevdiği şey olduğu için bu geleneği kızlarınızla birlikte başlatmayı düşündüm. Her yıl doğum yıldönümünde onun için bir tane yapardım. Onunki hâlâ evinde bir rafta duruyor."

Onun düşünceli el yapımı hediyesinden içtenlikle etkilenen kadın, hediyeleri bir kenara koyup ona sarıldı. Sonra onu koridordan çocuk odasına götürdü; Jullien pembe sallanan sandalyesinde oturmuş, kızlardan birini kucağına almış, Vas ise yerde okul ödevi üzerinde çalışıyordu.

Jullien, Vas'a yardım etmek için sandalyenin koluna doğru eğilirken bir eliyle uyuyan bebeği omzuna yaslamıştı. Kimyayı çözerken başları neredeyse aynı hizadaydı ve o kadar benzer oturuyorlardı ki bu açıdan bakıldığında doğal baba ve oğul gibi görünüyorlardı. O kadar tatlıydı ki, bir dakika boyunca nefes alamadı.

Ve Jullien'in sert erkekliği ve beklenmedik şefkatinin onu ne kadar sık hazırlıksız yakalayıp kalbini hızlandırdığını görmek onu hâlâ şaşırtıyordu. Ne kadar birlikte olurlarsa olsunlar, ona karşı hâlâ büyük bir açlık duyuyordu. Onda inanılmaz derecede seksi ve çekici bir şeyler vardı.

İnkâr edilemeyecek kadar değerli.

Jullien başını kaldırıp onları görene kadar tereddüt eden Dimitri'nin gözünden kaçmamıştı bu şefkatli manzara. Hemen doğruldu. "Çok mu uzun kaldım?" Ushara onun sorusu karşısında başını salladı. Jullien ailesiyle iyi geçinse de, özellikle kutlamalar için bir araya geldiklerinde, coşkulu şamataları çoğu zaman onun içe dönük doğasını bastırıyordu. Bu nedenle, yeniden toparlanana kadar küçük bir mola için sessizce geri çekilme eğilimi vardı ve yüz ve harika . Neşeli, kulak patlatan kakofoni Tekrar.

Normalde sadece on ya da on beş dakikalık aralıklarla giderdi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı sürece bu süre çok daha uzun olabilirdi.

"Sen iyisin. Kardeşim bebekleri görmek istedi." Onu odaya götürdü. "Jullien, bu Dimitri."

Vasili adının anılmasıyla birlikte arkasını döndü ve görüş alanının dışında, arkasında duran Dimitri'nin üzerine atılmak için ayağa fırladı. "Basha Misha! Ah, Paka, sonunda onunla tanışabildiğine sevindim! VR shooter oyunlarında senin skorlarına ulaşabilecek tek kişi o."

Jullien ve Dimitri sessizce birbirlerini küçümseyerek bakarken, Ushara odadaki ani gerginlik karşısında nefesini tuttu. Vas'ın coşkusu bile kucaklaşmasının ortasında söndü. Endişeli bir kaş çatmayla ona baktı.

Bunu hafifletmeye çalışarak, hangi ikizin hangisi olduğunu anlamak için dolu beşiğe baktı. "Jullien Viv'i tutuyor. Mira uyuyor. Önce Mira'yı görmek ister misin?"

Dimitri cevap veremedi annesi onu çağırdı.

Ushara tereddüt etti. Onları yalnız bırakmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ancak annesi ısrarcı davranıyordu. "Hemen döneceğim."

Jullien, Ushara giderken konuşmadı ve Vas içecek bir şeyler almak için onun peşinden gitti. Dimitri ile yalnız kalınca bakışlarını ondan ayırmayı reddetti. Bu hatayı zaten bir kez yapmıştı.

Ve bunun bedelini ağır ödedi.

"Ona söylemedin mi?" Dimitri fısıldadı.

Jullien uyuyan kızını kollarının arasında kaydırды. Şimdi, Dimitri'nin bunca zaman sonra kendisiyle görüşmekten neden kaçındığını ve Jullien'in dönüşünden beri korkağın neden ailesinin yanına gelmediğini tamamen anlıyordu.

Ladorlu köleyi mürettebatından satın almak için Kirill'in gemisine getiren Dimitri'ydi.

Dürüst olmak gerekirse, bu olay yüzünden hâlâ o piçi öldürmek istiyordu. Ama Ushara ağabeyini seviyordu, o yüzden... "Olanlar ikimizin arasında. Bu bilgi sadece kardeşine acı verir."

Dimitri en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Ona gerçekten neler olduğunu hiç anlatmadın mı?"

"İspiyoncu bir kaltak değil. Tek bildiği gördükleri. Başka bir şey söyleyerek onu incitmeyeceğim ve eğer bunu yaparsan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Beni neden koruduğunu anlamıyorum."

"Korumuyorum. Benim koruduğum Ushara ve ailen. Hiçbirinin senin ne kadar hain bir pislik olduğunu bilmesine gerek yok."

Dimitri içini çekti. "Ne olursa , özür dilerim. Ailem için doğru şeyi sanıyordum." Önce bebeklere, sonra da Vasili'nin hâlâ yere saçılmış olan ev ödevlerine baktı. "Karım seninle ilgili hatalarımı bana neşeyle anlattı." Tamamen utanarak ellerini bebeğe doğru uzattı. "Alabilir miyim?"

Jullien Viv'i dikkatle amcasına uzattı, amcası Viv'i devasa kollarının arasına alırken yüz hatları anında yumuşadı.

Dimitri battaniyeyi onun üzerine örttü. "Kızım bu boyuta gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Her dakikasının tadını çıkar, Ixurian. Göz açıp kapayınca kadar geçer."

"Annen de bana bunu söyleyip duruyor." Jullien, mutlu bir cehalet içinde uyumaya devam eden Mira'yı kontrol etmek için harekete geçti.

Dimitri durup Jullien'in çocuk odasının duvarına çizdiği peri masalı duvar resmini inceledi. "Vay canına. Bunu onlar için kim yaptı?"

"Jullien yaptı." Trajen ve Thrāix odaya girdiler, böylece Trajen ikisine de göz atabildi. Dikkatini daha çok Jullien'e odakladı. "Burada iyi misin?"

"Ben iyiyim. Şu anda duvarlarda bağırsak yok, yakında da olmayacak. Kızlarımı hayatta oldukları ilk ay yaralamak istemiyorum. Ama ikinci aylarında... tüm bahisler kapandı."

Trajen onun alaycılığını görmezden gelerek Dimitri'ye, Jullien ona hiç söylememiş olsa da aralarında ne geçtiğini bildiğini belirten bir bakış fırlattı. "Güzel. Üssü kilitlediğimi bilmeni istedim. Altaylı mürettebata bir saldırı daha oldu."

Dimitri dondu kaldı. "Kim?"

"Kirill's. Az önce bir telefon aldık. Bütün gemi alevler içinde kalmış ve Klavdii Jules'u suçluyor."

"Ne!"

Trajen, Jullien'in patlaması üzerine elini kaldırdı. "Sakin ol. Bunu senin yapmadığını biliyorum. Kızlar doğduğundan beri kızlarını ya da Ushara'yı yalnız bırakmadın. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama Klav acı içinde ve şu anda mantıklı düşünemiyor. Kimsenin anlam veremediği nedenlerden dolayı bir aydan kısa bir süre içinde iki kızını ve iki oğlunu kaybetti. Birinin taşaklarını istiyor ve sizinkilere kolayca ulaşabilir."

Dimitri yüzünü buruşturdu. "Çocuklarımı bulacağım ve onları cezalandıracağım."

Trajen sempatiyle başını salladı. "Şu andan itibaren Gort dışında hiç kimse bu üsse girip çıkamayacak. Benim açık onayım ya da davetim olmadan hiçbir yabancı mürettebat ya da diğer Tavalı Ulusu'ndan kimse bölmelerimize adım atamaz."

Dimitri kaşlarını çatı. "Neden?"

"Kız kardeşini ve yeğenlerini korumak için. Onları riske atmayacağım. Ya da ulusumuzdaki herhangi biri. Cenazelerde konuşmaktan bıktım."

Jullien donakaldı. "Ushara'ya karşı özel bir tehdit var mı?" " başlarına değil, ama sadece Altaylı mürettebatı vurmuş olmaları şüpheli- Uçtuğunuz kaydedilen iki mürettebat, daha az değil. Vatandaşlık sınavına girmen için hâlâ beş ayın var. Sınavı geçer geçmez, liyakat ve önceki hizmetlerine dayanarak seni hızlı bir şekilde kaptanlığa yükselteceğim."

Dimitri bön bön baktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Canting'i çoktan tasarlandı ve onaylandı."

Bu Dimitri'yi daha da kızdırdı. "Bu da ne böyle? İlk iş olarak kaptanı mı alacak? Canting ile mi?"

Trajen düşmanca bir ses tonuyla, "Ve *gemi*," diye ekledi. Dimitri tamamen tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Thrāix ona baktı. "Nefret etme, kıymetlim. Sen onun Canting'ini görmedin." Şeytani, kötücül bir kıs kıs güldü.

Jullien dehşet içinde kıvrandı. "Aman Tanrım, siz çakallar haysiyetimi ayaklar altına almak için ne yaptınız şimdi?"

Bağlantısını çıkaran Thrāix onu açtı ve Jullien'in görmesi için bir tanesini kaldırına kadar fotoğraflarına göz gezdirdi. "Buyurun prenses."

Dimitri kahkahalara boğulurken Jullien sinirli bir şekilde içini çekti.

"Tamam, artık kıskanmıyorum. Hamamböceği bir hamamböceği için Canting.

Tamamen uygun. Tüm kalbimle onaylıyorum."

Jullien kayınbiraderine ters ters baktı. "Evet, devam et ve gül, pislik. Hepimiz büyük ve cesuruz, ta ki hamamböceğinin kanatları olduğunu ve uçabildiğini fark edene kadar."

Thrāix ve Trajen gülerken Dimitri de aynı anda ayıldı.

Trajen sırtarak, "Bu yüzden senin Canting'ini seçtim," dedi. "Uygun olduğunu düşündüm. Ve arkasındaki ironik mizahı takdir edebilecek biri varsa onun da *sen* olacağını biliyordum, Hançer Ixur. Tüm düşmanlarının kışına böcek sok."

"Ve arkadaşlar," diye ekledi

Thrāix. Jullien homurdandı.

"Peki sınavın ne zaman?" Dimitri konuyu değiştirerek sordu.

Trajen onun yerine cevap verdi. "Tapıntaktaki düğün töreninden sonraki gün." Dimitri Viv'i beşiğine yatırırken kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ushara resmi nikah kıyılincaya kadar yaralanmamı ve morarmamı istemedi."

Jullien tam bir Tavali vatandaşı olmak istese de, kendisini ve Gorturnum Ulusunu savaşta savunabileceğini kanıtlamak için hazard yöneticileri tarafından seçilen en güçlü üç Tavali savaşçısıyla mücadele etmesini gerektiren horoz tehlikesini dört gözle beklemiyordu. Bir Andarion Yüzüğü maçı gibi, horoz tehlikesi de üç savaşçının da onu parçalara ayırmak ve uzak tutmak için ellerinden geleni yapacakları bir serbest dövüştü. İçlerinden birine karşı kaybedebilirdi. Ama ikisine yenilirse, her şey biter ve vatandaşlık başvurusu için bir yıl beklemesi gerekirdi.

Eğer geçerse ve Ulusa kabul edilirse, vatandaşlığını korumak için yıllık bir yıldönümü tehlikesinden geçmesi gerekecekti, ancak bu asla ilk tehlike kadar zor olmayacaktı. Yıldönümü müsabakaları, yine yıldönümü müsabakasına katılacak normal bir vatandaşa karşı yapılan tek maçlardı. Yarım saat süren bu yarışmalarda bir kazanan gerekmiyordu. Sadece AOH'a her ikinizin de fiziksel olarak hala el ele dövüşmeye uygun olduğunuzu göstermeniz gerekiyordu.

ve bir dövüşte kendinizi koruyabilirsiniz. Tabii ki yarım saat boyunca dayanmanız gerekiyordu, aksi takdirde vatandaşlığınız askıya alınabilir veya rütbenizi kaybedebilirdiniz.

Üyelerini korumak söz konusu olduğunda, Tavalı oynamadı. Yeminlerini ve savaşlarını çok ciddiye alırlardı.

Dimitri kaşlarını çatarak Jullien'e ikizleri gösterdi. "Siz ikiniz düğününüzü biraz fazla ertelemediniz mi?"

Jullien teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Her şeyi annen ve Yaya planladı."

"Boyut ve kapsam olarak çok büyük. Sanırsınız ki Andaria'nın Tadara'sı evleniyor." Trajen son derece sinirli bir ses çıkardı. "Aşırı planlama süresi ve üssü kilitlememin bir başka nedeni de bu. Başlıca iki askerim ve ailemle burada neler olup bittiğini kimsenin bilmesini istemiyorum. Şu anda çok fazla huzursuzluk var."

Thrāix başını sallayarak onayladı. "Önümüzde acı günler var, Tavalı'm. *Styrian* geliyor."

Jullien, Thrāix'in istasyondaki diğer Andarionlarla ne kadar az etkileşime girdiği göz önüne alındığında, bu eski Andarion deyimini bilmesinden etkilenmişti. Ve bunun son derece korkunç bir anlamı vardı, çünkü hiçbir Andarion bu deymi hafife almazdı. Bu temelde toparlanıp en kanlı savaşlara hazırlanmak anlamına geliyordu.

Cehennem ve onunla birlikte en azılı iblislerden oluşan bir ordu geliyordu.

* * *

Sonraki birkaç ay hızla geçip giderken, kızları ve Vas herkesin onu uyardığı gibi hızla büyürken, Jullien, Birlik ve Sentella arasındaki gerilim tırmanırken ve Tavalı iki tarafın arasında kalırken Thrāix ve Trajen'in tam olarak ne demek istediğini öğrendi.

Daha da kötüsü, Cairistiona Birlik'e ve onun baş komutanı Kyr Zemin'e karşı aldığı her kötü kararda Nykyrian'ın yanında yer aldığı için Andarionlar da bu karmaşanın içine sürükleniyordu. Kardeşi, Zemin ve Darling Cruel ve Kyr ile olan eski kişisel Birlik kinlerinin kendisini ve Sentella'sını her türlü yanlış duruma sokmasına izin veriyordu. Ve Jullien'in kardeşini bu korkunç aptallığından kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Beni bunun için mi devirdiler?

Yaraya tuz biber ekiyordu. Çünkü Jullien'in Andarionlar ve Triosluların, Nyk'ın arkadaşlarını desteklemek için isteyerek içine daldığı siyasi gerilim ve karmaşanın ortasına sürüklenmesine izin vermesine imkân yoktu.

Bu arada, Eriadne ve Nyran hem annesine hem de Nykyrian'a karşı saldırılar düzenlemeye devam ediyor, kendi avantajlarına kullanabilecekleri herhangi bir zayıflık arıyor ve onları devirmeye çalışıyorlardı. Ne Nyk ne de annesi onları Jullien kadar iyi tanımadıkları için onlara karşı çaresizdiler. Ve yine, birleşik güçleri tarafından dövülüyorlardı.

Bu Jullien'in oynadığı tehlikeli bir oyundu, Ushara'nın istediğini yapmaya ve bu işin dışında kalmaya çalışıyor, bir yandan da hâlâ hayatta olduğunu öğrenmelerini bekliyordu. Ya kardeşi ya da büyükannesi, çünkü her iki taraf da geçmişteki hataları yüzünden onu öldürebilirdi.

Zaman zaman hepsinin zamanının tükenmekte olduğunu hissettiğine yemin ediyordu.

Ve bu sadece kızlarının her geçen gün büyümesi ve Vasili'nin gözlerinin önünde bir yetişkine dönüşmesi değildi. Uçtukları her yerde, Birlik daha cesur hale geldikçe ve Sentella onun gücüne karşı daha meydan okur hale geldikçe sivil huzursuzluk vardı. Jullien'e göre bunun en büyük nedeni kardeşinin gerici bir aptal olmasıydı. Ama o da sakın ve mantıklı kararlarıyla tanınmıyordu.

Belki de Nyk'la birbirlerine itiraf etmek istemedikleri kadar benziyorlardı.

Galaksiler arası savaş kaçınılmazdı. Jullien bunu doğuştan sahip olduğu tüm siyasi kromozomlarıyla hissedebiliyordu. Ushara, Jullien onun komutasında Porturnum ve Sentella bölgesinin derinliklerine götüren görevlerde uçarken onu üsse hapseden pozisyonunun yükünü hissediyordu. Her ikisi de bu ayrılıktan nefret ediyordu ama başka seçenekleri yoktu.

Onlar Tavalı'ydi. Jullien'i uzaktan da olsa aklı başında tutan tek şey, görevleri onu nereye götürürse götürsün, konuşmalarına ve birlikte olmalarına izin veren teknolojiydi.

Ve Thräix'in uzun süreli bir savaşın onu erzaksız ve müttefiksiz bırakacağı izole evine dönmek yerine Gorturnum üssüne daha yakın bir yerde kaldığını biliyordu. Aslında, Lev artık onlara bu kadar yakın yaşamaya dayanamayacağına karar verdikten sonra onlarınkinin yanındaki apartman dairesine taşınmıştı.

Ve Jullien, Kirill'in ya da Gavin'in kardeşlerinden, ebeveynlerinden, dul eşlerinden ya da çocuklarından birini her gördüğünde, suçluluk duygusu ruhundan daha fazla çalışıyordu. Onların ölümünden sorumlu olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Bu onu sürekli yiyip bitiriyordu.

Bu da Ushara ve evdeki çocukları için duyduğu korkuyu, Jullien ve ekibi ne zaman bir iş için yola çıksa onlar için duyduğu korkuyu artırıyordu. Zavallı Thräix sık sık Jullien ve Ushara arasında kalıyordu çünkü Ushara ona Jullien'in ekibinin bir parçası olarak onunla birlikte uçuşmasını emrederken Jullien de ona üste kalıp ailesine göz kulak olmasını emrediyordu.

Bunun üzerine Thrāix kaçınılmaz olarak kaşlarını çatar ve onlara şunu hatırlatırdı: "Gerçekten mi Andarionlar? Benim Tavalı ve ikinize de hesap biliyorsunuz, değil mi? O yüzden biraz *lütfe*n, *Thrāix* fikrimi değiştirmede uzun bir yol kat edecektir. Tondarion Ateşi ya da Jullien'in biralı keki de öyle. Şimdi, sadakatimi ilk kim satın alacak?"

Thrāix ve Jullien birlikte Bastien'e göz kulak oluyor ve fırsat buldukça Oksana'dan ona erzak taşıyorlardı. Ancak bu seferler, düşman topraklarının derinliklerine girmesini ve kardeşinin kuvvetleriyle karşılaşma riskini göze almasını gerektirdiği için ne yazık ki çok azdı.

Keşke Jullien Bastien'in künyesini çıkarabilecek bir doktor bulabilseydi ya da kendi künyesini çıkarmayı başardığı kadar kolay bir şekilde onunkini de engelleyebilseydi. Elinde birkaç ipucu olmasına rağmen, Bastien'i öldürmeyecek ya da sakat bırakmayacak kadar yeteneklerine güvendiği bir cerrah bulamamıştı.

Ailesini mümkün olduğunca güvende tutmak için bir önlem olarak Jullien sarışın kaldı ve şeffaf lensler taktı, bu da dişlerini gördüklerinde herkesi gerçekten mahvetti. Stralen genini taşıyan tek bir Fyreblood ailesi olduğundan ve Samariler on yıllardır neredeyse yok olduğundan, Andarion olsun olmasın hiç kimse sarışın, kırmızı gözlü bir Andarion görmeye alışık değildi.

Dişlerini ilk fark eden ve onları gözleriyle bir araya getirenlerin tepkileri histerikti. Çoğu gergin ya da şaşkıındı. Birkaçı açıkça kaba ve aşağılayıcıydı. Geri kalanlar ise sanki şeytanın vücut bulmuş haliyle karşılaşmış gibi kaçıştılar. Özellikle de Jullien eski isimlerinden tamamen vazgeçtiğinden ve herhangi bir teçhizatının ya da resmi formunun üzerinde sadece Samari ya da Hançer Ixur yazdığından beri. İnsanlar ve Andarionlar sanki o gerçekten de ruhlarını almak için Tophet'in derinliklerinden çağrılan Hançer Ixur'muş gibi davranıyorlardı.

Büyükannesi ve yandaşları onun Edon Samari'nin hayaleti olduğuna ve mezardan çıkıp ona musallat olduğuna inanıyordu. Elinden geldiğince bunu kendi lehine kullanıyordu. Bir kez olsun zihnini siken değil de sikilen olmak güzeldi.

Bu nedenle, Zellen, Thrāix, Trajen ve Jüpiter ile birlikte yakın aileleri dışında, Jullien'in başka bir isim taşıdığını kimse hatırlamıyordu. Chayden bile onun gerçek doğum adını bilmiyordu. Evrenin ilgilendiği ya da bildiği kadarıyla Jullien her zaman Jules Dagger Ixur Samari, Unira Samari'nin oğlu olmuştu. Fyreblood Andarion ve Tavalı korsanı. Ushara Altaan Samari'nin kocası ve Trajen'in aktif saha amirali.

Artık her zaman Tavalı zırhından başka bir şey giymiyordu ve büyükbabasının Savaş Kılıcı'nı her zaman sırtında taşıyordu.

herhangi bir resmi sıfatla. Bir haydut havası ve yırtıcı bakışlarıyla, bir zamanlar olduğu asil Andarion tiziranından hiçbir iz yoktu.

Jullien eton Anatole resmen ölmüş ve gömülmüştü.

Bu konuda herhangi bir şüphesi varsa bile, Thrāix, Mary ve Oxana, Ryn Cruel'in emriyle Birlik ablukasını yararak Karon topraklarına bir insani yardım görevi uçurduklarında bu şüpheler yeterince ortadan kalkmıştı. Birkaç saat önce başkentin ana hangar bölümüne inmişler ve Birlik tarafından saldırıya uğrayan Darling halkına erzak götürmüşlerdi.

Görünüşe göre Darling, Birlik ve CDS'ye karşı bir tür intihar saldırısına girişmişti - Darling'den nefret eden ve amcasının mantıksız bir tiran olmasına rağmen, Darling'in tahta çıkabilmek için onu soğukkanlılıkla öldürmüş olmasına içerleyen Karon halkının temsilcileri.

Şahsen Jullien, Darling'in sonunda zalimlikte Eriadne'ye rakip olan acımasız piç kurusuna karşı koymuş olmasından memnundu. Darling henüz bir çocukken, Arturo Cruel haksız yere iktidarı ele geçirebilmek için Darling'in babasını öldürmüştü ve ardından Arturo sonraki on sekiz yılını tüm Caronese kraliyet ailesine dehşet saçarak geçirmişti, öyle ki Darling'e, Darling ve kardeşlerini mezara göndermeden önce Arturo'nun tüm acılarına son vermekten başka seçenek kalmamıştı.

Ne yazık ki Birlik aynı fikirde değildi ve Karun İmparatorluğu'nu sıkıyönetim altına almıştı. Birlik, delegelerini yargılamadan tutukladığı ve bombaladığı için Darling'in halkı kargaşa içindeydi. Birlik kruvazörlerini baypas ederek Karunlara malzeme getirebilecek herkese bu malzemeleri getirmeleri için yüksek ücretler ödeniyordu ve Ushara, Jullien'in bunu yapıyor olmasından hoşlanmasa da, bunun değerini tartışamazdı.

Kız kardeşlerinin onunla ya da onsuz kaçacakları gerçeğini de. Jullien ve Thrāix onları korurken, tek başlarına ya da Davel veya Axl'la uçarken olduklarından çok daha güvendediler.

Yine de eve dönmeye fazlasıyla hazırdı. Ushara'yı, Vas'ı ya da kızlarını neredeyse üç haftadır görmemişti. En azından bağlantı akışından başka hiçbir yerde. Ve burada bulundukları her dakika, kardeşinin Sentella üyelerinden biri ya da etraflarını saran Andarionlar tarafından tanınma riskiyle karşı karşıya kalıyordu. Yere indiklerinde kardeşinin adamlarından kaçının burada olduğunu bilmiyordu. Ama körfezin her yerinde sürünüyorlardı ve ona kurdeşen döktürüyorlardı.

Bu yüzden Tavali maskesini sıkıca yerinde tutuyordu. Ne yazık ki hangar personeliyle konuşmak için maskesini indirmesi ve yüzünü göstermesi gerekiyordu. Aksi takdirde onu sürekli erzaklarını çalan haydutlardan biri zannedip gördükleri yerde vurabilirlerdi.

"Daha ne kadar var?" diye sordu ödeme için kargosuyla ilgili notlar tutan işçiye.

"İşimiz neredeyse bitti. Sonra *Ateş Öpücüğü*'nü boşaltacağız ve siz de gitmekte özgür olacaksınız."

Jullien sinirli bir şekilde küfrederek Mary'nin gemisine doğru yönelirken, ona mesaj atarak henüz ambarını boşaltmaya başlamadıklarını bildirdi. Üç adım sonra, körfezde aceleyle ilerleyen başka biriyle çarpıştı.

Bağlantısını bırakırken "Üzgünüm," diye mırıldandı, sonra ikiz kardeşi Nykyrian'ın hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaşınca dondu kaldı.

Çok geç, yüzünün hâlâ açıkta olduğunu hatırladı.

Nykyrian onun gözlerinin içine bakarak hırıltılı bir sesle boğazını temizledi. " değil. Ben de dikkatimi veremedim. Bunun için üzgünüm." Çarpıştıklarında düşürdüğü kendi bağlantısını almak için eğildi. Jullien'inkini aldı ve ona uzattı, ama Vasili ve ikizlerin fotoğrafının bulunduğu kilit ekranına bakmadan önce değil. "Sevimli çocuklar. Sizinkiler mi?"

"Evet....

Teşekkürler."

"Hey, Nyk?"

Dancer Hauk koşarak yanlarına gelirken Jullien nefesini tuttu. Kardeşi onun etrafında fazla zaman geçirmemiş olsa da, bu Dancer için geçerli değildi.

Yine de kendisinden önceki Nyk gibi Dancer da Jullien'in gözlerinin içine baktı ve hiçbir tanıma olmadı. Başını onaylamak ve onları mazur görmek için Jullien'e doğru eğerek Nyk'ı bir adım geriye çekti. "Büyük bir sorunumuz var. Haberleri gördün mü? Darling'e ulaşmak zorundayız. Derhal."

Arkalarına bile bakmadan kaçıp gittiler.

"*Titana rael*," diye nefes aldı Jullien. İkisi de onu tanımıyordu. Biri bile Tanıma belirtisi bakışlarını karartmıştı. *İşte bu* bir şeydi.

Birdenbire körfezde hareketlilik arttı. Savaş uçakları havalanmaya başladı. Alarmlar çaldı.

Jullien Mary'nin gemisine koştu ve onu Ana ve Thrāix ile birlikte içeride bulmak için rampayı çıktı. "Hey, neler oluyor?"

"Birlik az önce Darling Cruel'in nişanlısını sorgulama sırasında öldürdüklerini bildirdi. Bu yüzden Caronese'liler çabalıyor. Onlar

Birliğin yeni saldırılarını bekliyoruz."

Jullien acı içinde yüzünü buruşturdu. "O halde buradan çıkmamız gerekiyor." Mary öfkeyle soluk soluğa kaldı. "Kargom ve ödemem ne olacak?" "Ölürsen kredi harcayamazsın. Zararımızı karşılayalım ve gidelim."

Thrāix başını salladı. "Evet, Amiral Paranoya'ya katılıyorum."

Jullien gemisini çalıştırmak için güçlerini kullandı. "Kalkış kodlarınızı alın. İkinizin de derhal çıkıp eve dönmenizi istiyorum."

"Gah, bunu yapmandan nefret ediyorum. Sinir bozucu." Mary titredi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu kendi geminden başka hiçbir gemiye yapamayacağını sanıyordum?"

Jullien, Thrāix'e eğlenen bir sırıtma geçti. Daha önce hiç kimse bu yeteneği geliştirmemişken Jullien'in bunu neden yapabildiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Bunu melez genlerine bağla.

Oxana, Jullien'in yanında duraksadı. "Peki ya sen?"

"Yol boyunca gölgenizde olacağım. Birlik tüm sektörü kilitlemeden önce buradan çıkmalıyız." Onu ileri doğru itti. "Git! Çocuklarının sana evde ihtiyacı var."

"Ah! Haksızlık." Ama Oxana onu dinledi ve Mary fırlatma öncesi kontrollerini yaparken dediklerini yaptı.

Thrāix ve Jullien gemilerine gitmek için köprüden ayrıldılar. Ancak Jullien körfezi geçerken, bazı Caronese ve diğer Tavalı'lerin Darling ve Sentella'nın planladığı bir karşı saldırı hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldu.

Yavaşladı, duraksadı.

Thrāix, Jullien'in tam olarak ne düşündüğünü bildiğini belli eden bir şekilde ona ters ters . "Deli misin sen?"

"Evet, öyleyim," dedi Jullien gülerek. "Hiç şüpheniz oldu mu?"

Thrāix başını salladı. "Yapma bunu. bile geçirme. Karın seni öldürür."

"Neden? Bu *tam* bir af. Onları duydun."

"Sadece Caronese bölgesi için."

Jullien inkâr edercesine başını salladı. "Müttefikleri de buna saygı duyacaktır. Saygı duyacaklarını biliyorsun." Müttefikleri arasında Andaria ve Triosa da vardı. Exeter ve Gouran'ın yanı sıra... ve diğerleri. Dahası, Gorturnum'un uçtuğu ve kontrol ettiği nakliye rotalarının, bölgelerin ve sektörlerin büyük bir kısmını kapsıyordu.

Jullien bir Tavalı olarak Caronese saldırı ekibiyle birlikte uçarsa, o sistemlerde ve imparatorluklarda Birlik emrinin en azından bir kısmını sırtından atabilirdi.

Tam *bir af*.

Thrāix ona küfretti. "Hançer..."

Ama Jullien onun uyarılarını dinlemiyordu. "Benimle prekog olan bir Tris olarak mı yoksa endişeli bir arkadaş olarak mı konuşuyorsun?"

"Komutanı karın olan ekürin olarak konuşuyorum. Bunu yaparsan ikimizin de altını oyar."

Jullien Thrāix'in kulağını avucunun içine aldı ve ona sıırttı. "Doğrama tahtasında sadece benim taşaklarım var. Kız kardeşlerimi eve götür. Bunu yapmak zorundayım, Thrāix. Hadi ama, affedilmemin tek yolu bu. Bunu biliyorsun. Biraz koruma hiç olmamasından iyidir."

"Peki ya biri seni eskiden olduğun kişi olarak tanırsa?" "Bu şansı değerlendirmek zorundayım."

Thrāix onu geri itti. "Sen bir aptalsın. Ama Chay ve Jory savaşta olacak. Onlara seni korumalarını söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

"Yaralanmayarak bana teşekkür et." Thrāix boğazının altından hırladı. "Unutma, taşaklarım senin elinde."

Jullien gülerek yüzünü buruşturdu. "içinde şeyler söyleme. İnsanlar bizim hakkımızda yanlış fikirlere kapılabilir."

Bu sadece Thrāix'i gemisine gitmeden önce ona hafif bir öpücük vererek durumu daha da kötüleştirmesi için cesaretlendirdi. Bunu başka biri yapsaydı, Jullien onun bağırsaklarını deşerdi.

Ama Thrāix, Thrāix'ti.

Kendine özgü. Ve Jullien tuhaf da olsa dostluklarına değer veriyordu. Arkadaşı tarafından eğlendirilen ve sinirlendirilen Jullien döndüğünde çalışanlardan birinin ona alaycı bir şekilde baktığını gördü.

Jullien kaşlarını çatarak blaster'ının kılıfını çıkardı ve ona ateş etmeye niyetlendi. Ama tam tetiği çekecekken, biri kolunu kaldırdı ve koltuk altını gıdıkladı.

Jullien saldırganı yumruklamaya başlamıştı ki Jory'nin güldüğünü gördü. yüz. "Idydrian! Ne yapıyorsun?"

"Seni kendi aptallığından kurtarıyorum, evlat. Etrafta dolaşıp Caronese'leri vuramazsın. Unutma, daha affını alamadan mahvolacaksın."

Silahını kılıfına soktu. Belki, ama buna değebilirdi. "Psycho Bunny nerede?"

"Çoktan uçmaya başladı. Precious Cargo'nun başında ve sağında kız kardeşim var. Seni ekürim olarak yanıma alacağım. Yakıtın var mı?"

"Henüz değil." Jullien ilerleyişlerini kontrol etmek için başını çevirdi. "Yine de bitmek üzere olmalılar."

"Güzel. Bizim işimiz Mack'i Ryn için savaşırken güvende tutmak." "Bebek bakıcılığı mı? Gerçekten mi?"

"Evet, yeteneklerimi boşa harcadım. Ama ne yapabilirim ki? Ayrıca, uçma ve dövüşme şekliyle, adil payımızdan daha fazlasını göreceğiz. Mack geri çekilmeyecek."

Bu doğrudu.

Bu düşünceyle Jullien *Pet Hate*'e yöneldi ve fırlatmaya hazırlandı. Savaş planına göre Darling ve Sentella onlara öncülük edecekti. Darling ve Dancer onlara bir açıklık yaratana kadar geride kalacaklardı. Sentella hapishanenin kalkanlarını indirdikten ve Birlik'in savunmasını kontrol altına aldıktan sonra, Tavali Karonezli siyasi mahkûmların mümkün olduğunca çoğunu oradan çıkarıp güvenli bir yere götürecekti.

Jullien'in özel görevi nakliye gemileri ve Sentella için hava desteği sağlamaktı.

Tavali ekibiyle gruplaşıp yerini aldığıında, bağlantısı vızıldamaya başladı. Ushara'nın ses tonunu tanıyınca midesi otomatik olarak kasıldı.

Şimdi başım ciddi belada.

Ama onun çağrısını görmezden gelemeyeceğini çok iyi biliyordu. Derin bir nefes alarak ve ilahi merhamet için dua ederek cevap verdi. "Hey, *Munatara*. Nasılım-?"

"Sakin benimle bu tonda konuşma. Kız kardeşlerim seni çoktan ispiyonladı. Aklından ne geçiyor?"

Kız kardeşlerin bir kez olsun sır tutabilsin diye. Daha iyi bilmeliydi. "Tamamen affedildim, *Mia*."

"Hançer..."

"Bunu yapmam gerektiğini biliyorsun. Güven bana."

Video yayını açarak, Mira yanlarında Vasili'yle birlikte evlerinin zemininde oynarken Viv'i kucağına aldığı görüntüyü ona gösterdi. "Sana güveniyorum."

"Paka!" Her iki ikiz de onun yüzünü gördükleri anda gülmeye ve ona selam vermek için bağlantıyı tokatlamaya başladılar.

Onların mutluluğu onu boğdu. "Hey, kızlarım. Paka sizi seviyor." Kıkırdarak kaçmadan önce onu öpücüklere boğdular.

Vasili başını ona doğru eğdi. "Hey, Paka. Kendine dikkat et. Seni özledik." Sonra kız kardeşlerinin peşinden koştu, onları korkutmak için bir canavar gibi davrandı. Onlar da ağabeylerinden kaçmaya çalışırken arka planda çığlık atıp gülüşüyorlardı.

Ushara'ya homurdandı, giydiği fazla dar bluz onu çılgına çevirmişti ve eğer evde olsaydı onu yatak odalarına sürükleyeceğini biliyordu. "Kirli oynuyorsun, *kimu*."

"Elimdekini kullanıyorum."

Sadece endişeli bir kaş çatmayla gölgelenen güzel yüzüne baktı. Onun için. "Seni ya da onları terk etmeyeceğim. Yakında evde ve senin kollarında olacağım."

"Sen daha iyisin."

Alarmları ateş altında oldukları konusunda onu uyarmak için çalmaya başladı.

Ushara'nın gözlerinden yaşlar süzülürken, savaşına odaklanabilmesi için yayını kesti.

Jullien hırıltılı bir nefes alarak kulaklığını taktı ve Mack ile Jory'yi çatışmanın en kötü yerine kadar takip ederken kafasını savaşın içine soktu. Evet, çok yoğundu. Sentella kuvvetlerinin çoğu çoktan hapishaneye girmişti.

Tavali gemileri Sentella'yı inerken korumak için geride kaldılar ve dış iyon topları ile karadan havaya silahların mümkün olduğunca çoğunu etkisiz hale getirdiler.

Jory başka bir pilota yardım etmeye gittikten sonra Jullien tek başına kaldığından, bir füze atmak için uçtu. Yan tarafa geldiğinde, iki avcı uçağı onu bekliyordu. Sert bir dönüş yaptı ve takla atarak onlardan kurtuldu.

Başka bir gemiden kopan bir parça aniden fırlayıp arka dengeleyicilerinden birine çarpıp onu sıkıştırmasaydı, bu onu güvenli bir yere götürecekti. Çarpmanın etkisiyle yana doğru kaymaya başladı.

Alarmlar onu uyarmak için çaldığında kontrol paneli aydınlandı -sanki uzayda kontrolsüz bir şekilde spiral çizdiğini anlamıyormuş gibi. Uyuyor olsaydı bile, çarpmanın etkisiyle ranzasından fırlar ve duvara çarpardı.

Sabit tutmaya çalıştı ama kontrol paneli tamamen karardı. "Jüpiter?"

"Seni görüyorum, Hançer. Sana geliyorum."

Ama artık çok geçti. Jullien onu indirmezse, gemiyi kaybedecekti.

Belki de hayatını.

Jullien'in başka seçeneği yoktu. Tek başına güçlerini kullanarak kontrolü ele aldı ve gemiyi acil iniş için hapishane alanına doğru topallatmak için elinden geleni yaptı. Tam burnu uçmaktan kanamaya başlamıştı ki, Jory onu çekici ışınıyla yakaladı ve geminin yakınına indirilmesine yardım etti.

Chayden'ın gemisi. Jullien alnındaki teri ve burnundaki kanı sildi.

Başı dönerken, panele saplanmış olan şarapneli güçleriyle hissedebiliyordu. Temizlenmesi uzun sürmezdi.

Ne yazık ki, yerde ateş altındayken bunu yapamazdı. Birlik hapishanesini kontrol altına almaları ve askerleri arkalarından çekmeleri gerekiyordu.

Sert bir giysiye geçerek hazırlandı ve mahkûmların tahliyesine yardım etmeye gitti.

Bir tüfek kaptı ve yerde şahsen tanıdığı tek Tavali'ye seslenmeden önce mikrofonunu test etti. "Psycho Bunny? Gort *drey*'ine seslen. Dagger yardım etmek için yerde. Neredesin evlat?"

Chayden kulaklıktan güldü. "Hey! Dagger, ana girişten sol koridora doğru ilerle. Senin için bir parti var. Uzmanlığını kullanabilirsin. Getir onu, Andarion. Bu pisliklerin üzerine biraz ateş yağmasını istiyorum."

Jullien bulunduğu yere doğru yöneldi, sonra onları görünce homurdandı. Kahretsin.... Tavşan'ın bahsetmeyi unuttuğu şey kendisinin, Ryn'in, üvey kardeşi Drake Cruel'in ve Sentella komutanı Jayne Erixour'un Birlik askerleri tarafından sıkıştırılmış olduğuydu.

Neyse ki Jullien Birlik güçlerinin *arkasından* geldi ve mevzilerine el bombaları attı. Onları yerinden oynattı ve ateş açtı, böylece Chayden ve diğerleri dışarı çıkıp güvenli bir yere doğru ilerleyebildiler.

Chayden onun yanında durdu ve Jullien'in çantasından fazladan cephane aldı. "Teşekkürler. Sana borçluyum. Biz kapana kısılmışken tamamen bitmişti."

"Her şey ."

Ekiplerinin büyük kısmının Karun mahkûmlarını nakil araçlarına taşıdığı yere doğru koşarak geri döndüler.

Jullien, Sentella askerlerinden birinden küçük bir çocuğu aldı ve hapishaneden daha fazlasını tahliye etmeye yardım etmek için geri dönmeden önce onu Sentella gemilerinden birine taşıdı.

Yanında daha fazla Tavali olan Chayden'e yaklaştığında, garip bir patlama sesi ve parazit duydu. Endişelenen Jullien yavaşladı.

Birden etraflarındaki duvarlar aydınlandı ve Sentella'nın tesiste yarattığı büyük yıkımın envanterini çıkaran Kyr Zemin'in öfkeli yüzü görüldü. Mahkumları hücrelerine geri götürmelerini ve hapishaneyi terk etmelerini istedi.

Derhal.

Jullien, Chayden'in grubuna katılırken güldü. "Evet, bu her zaman işe yarar. Düşmanlar çok iyi işbirliği yapıyor. Sadece cehennem için. Bilirsiniz işte. Eğer yeterince kibarca sorarsan."

Chayden gülerek blasterini yeniden şarj ederken, Darling Zemin'e çok daha kaba ifadelerle aynı şeyi söyledi.

Fain ve Ryn yanlarında durmak için hareket ettiler.

"Darling'in aptalca bir şey yapmak üzere olma ihtimali nedir?" Jullien Tavali teçhizatıyla örtünmeye özen gösterirken, Fain nefesinin altında Ryn'e söyledi, böylece hiçbiri onu gerçekte kim olduğu için tanımadı. Sesinin bile maskeli olduğunu iki kez kontrol etti.

Chayden homurdandı. "Radikal bir aptal olma ihtimalini kabul ediyorum."

Jullien alçak bir ses tonuyla, "Beni nükleer düzeyde bir aptal yerine koyun," dedi. "Cruel'in böyle bir durumda öfkesini uzun süre tutabildiğini hiç görmedim."

Bir kalp atışı sonra, sanki bir işaretmiş gibi, Darling kaskını çıkarıp yüzünü gösterdi... bu bariz bir savaş eylemiydi, çünkü o Caron'un hükümdarıydı ve az önce bir Birlik tesisine yapılan bir saldırıyı yönetmişti.

Zemin, Darling'e cüretkâr bir bakış fırlattı. "O zaman bize savaş ilan ediyorsun."

Ama Darling'in gözü hiç korkmamıştı. "İlginç bir konsept. Diyebilirim ki Ordunuzu imparatorluğumuza soktuğunuzda, mülklerimizi yok ettiğinizde ve vatandaşlarımızı kaçırdığınızda bunu bize ilan ettiniz. Ve şimdi biz buna cevap veriyoruz. Kimse benim halkıma el koyamaz. Kim olduğunuz umurumda değil."

"Sizi iktidardan uzaklaştırmak isteyen kendi konseyiniz tarafından davet edildik."

"Öyle miydin?" Darling sesinde histerik bir kahrkaha ile sordu. "Ben öyle duymadım. Aslına bakarsanız, elimde tüm CDS var ve sizden asla müdahale etmenizi istemediklerine yemin edecekler. Provokasyon olmadan bize saldırmayı kendinize görev edindiniz."

"Şu anda neyi serbest bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok, *verikon*." Jullien *bu* özel hakaret karşısında irkildi.

Darling buna daha kötü cevap verdi. "Sen de öyle, *Ciratile*. Bu boku bir daha benimle ve benimkilerle denersen, köye tecavüz eder, yağmalar ve o orospu çocuğunu yerle bir ederim...."

Jullien, Kyr'in iyi karşılamayacağını bildiği bir şey için alçak sesle ıslık çaldı.

Darling yerdeki cesetlere baktı. "Ve bugün burada gördüğünüz gibi, siz sürtüklerin beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Konuşmak ucuzdur. Acı bedavadır. Ve ben de bunun ticaretini yapıyorum. O yüzden gelin ve biraz alın."

Jullien, Chayden'e doğru döndü. "Öde bakalım, Bunny. Nükleer aptal, kazanmak için."

Chayden'in yüzünde Andarion büyüklüğünde bir ülserin filizlendiğini gösteren bir ifade vardı.

Ama şaka bir yana, Jullien görüldüğü kadar kaygısız değildi. Bu iş ciddiye. Her ne kadar affedilmiş olsa da, Sentella Birlik'e resmen savaş ilan etmişti.

Tavali'nin yardımıyla.

Artık geri dönüş yoktu. Darling'in aptalca öfkesi tüm evreni acı ve kötü bir savaşın içine çekmişti. Tüm büyük imparatorluklar bölünecek....

Hala Birlik'i destekleyenler. Sentella'yı destekleyenler.

Jullien'in kimin kazanacağı, hatta hayatta kalıp kalamayacakları konusunda hiçbir fikri yoktu ama kesin olan bir şey vardı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

BÖLÜM 32

"Savaş başladı."

Jullien, Trajen ve kızlarla birlikte öğle yemeği yediği komuta merkezine girdiğinde Ushara donakaldı.

Babalarının az önce kullandığı kelimenin ne anlama geldiğinden habersiz olan ikizler, gülerek ve avazları çıktığı kadar "Paka!" diye bağırarak ona doğru koşular.

Jullien, Caron'da olanlardan dolayı içindeki düğüme rağmen gülümseyerek onları kucakladı ve tanrılara onları sonsuza kadar kilit altında tutabilmeyi dileyerek onlara sıkıca sarıldı. Darling'in aptallığı hakkında onu en çok korkutan şey buydu. Bunun için bir bedel ödemek zorunda kalacaklardı. Verdikleri kötü kararların en ağır yükünü taşıyacak olanlar çocuklarıydı.

Trajen, Ushara ile kaşlarını çatı.

"Ne savaşı?" Trajen açıklama isteyerek sordu.

Jullien kızları da yanına alarak bir sandalyeye oturdu ve monitörü açarak bir Andarion haber kanalına yönlendirdi. "Sentella Birlik'e savaş ilan etti."

"Ne?" Ushara'nın nefesi kesildi. "Bu ne zaman oldu?"

"Biz Cruel'in nişanlısını Birlik gözetiminden kurtarmasına yardım ederken. O ve Zemin birbirlerine girdiler ve... şey, size onun tam konuşmasını verirdim ama odada genç kulaklarımız var. Darling, imparator olarak Andaria, Exeter ve Ryn Dane'e göre bizim desteğimizle Birlik'e savaş ilan etti."

"Paka?" Mira sordu. "*Savaş* ne demek?"

"Bu kötü bir kavga, *tura*." Jullien onun alnındaki saçları düzeltip öperken içini çekti. "Saf'a Zarya'yı nerede tuttuklarını söylediğimde Cruel'e Zarya'nın nerede olduğunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Bu bilgiyi kurtarma operasyonu için kardeşime vermesi gerekiyordu, onun aptal SO'suna değil."

Ushara ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Zarya'nın yeriyle ilgili bilgiyi Nyk'a iletmesini istedim. Zalim değil. Darling'in kafası hiçbir zaman düz olmadı.... Bir keresinde evden kaçarken Nyk'ın en sevdiği dövüşçüyü havaya uçurduğunu biliyor muydun? O olaydan sağ kurtulduğu için şanslı. Nyk gemisini benim kendi gemimi sevdiğim gibi seviyor."

"Nyk kim, Paka?" Mira sordu.

"İkiz kardeşim."

Nefes nefese kaldı ve kız kardeşine baktı. "Paka'nın bizim gibi bir ikizi var!" "İki tane Paka var!" Viv gözlerini kocaman açarak soluk soluğa kaldı. "İki Pakamız var!"

Jullien gülerek Viv'i kucağına aldı ve yanağından öptü. "Hayır, bebeğim. Senin sadece bir paka'n var. Lütfen kimseye iki pakan olduğunu söyleme yoksa annene tuhaf tuhaf bakarlar. Benim ikiz kardeşim senin basha'n, tıpkı Trajen gibi."

Viv onun kucağına yerleşti ve parmak ucuyla kolunun iç kısmındaki INDURARI dövmesinin çizgilerini izlemeye başladı. Nedense bu dövme onu her zaman büyülemişti. Neyse ki artık onu ısırmaya çalışmayacak kadar büyümüştü. Dişlerini ilk kestiği zamanlarda bir ya da iki kez gerçekten kan akıttığı olmuştu.

Jullien Trajen'in bakışlarıyla karşılaştı ve iç çekti. "Yani patron, büyükelçimize göre artık Birlik ile savaş halindeyiz."

"Dane'in bunu yapmaya yetkisi var mı?" Ushara sordu. "Bu büyüklükte bir açıklama yapmadan önce UTC'ye danışması gerekmiyor mu?"

Trajen ona alaycı bir bakış attı. "Elbette. Ama hepimizin hesap vereceği kişi annesi olduğu için..." Tekrar Jullien'e baktı. "Bunun bir önemi yok. Venik sadece kâr fırsatları için Sentella'nın yanında yer alacaktır. Exeter de Syn ve Caillen ne derse onu yapacaktır. Exeter bu işin içindeyse, Chayden de içindedir. Chayden işin içindeyse, Hinto ve Septurnum da işin içindedir. Ve Hermione Dane, Darling ne yaparsa yapsın onu destekleyecektir, çünkü onu kendi çocuğu gibi . Bu da bizi tek Tavalı Ulusu olarak ayakta bırakıyor."

Bu da asla iyi bir pozisyon değildi.

Ushara yüksek sesle inledi. İtiraz eden Viv'i kucağına çekti ve ona sıkıca sarıldı. "Bu kâbustan en azından affedilerek kurtulduğunu söyle bana?"

Jullien bağlantısından çıkardı ve ona uzattı. "Bunu yaptım. Hayatımın geri kalanında Sentella'nın kontrolündeki uzayda uçmak için resmen güvendeyim. Onların kargolarını ya da insanların avlamadığım sürece. Eğer bu fiyaskoyu kazanırlarsa, evimde özgürüm."

Trajen acı bir kahkaha attı. "Bu affi gerçekten kime verdiklerini bilseler hepsi altlarına sıçarlardı."

"Evet, yaparlardı. Tıpkı babam sekreterinin başında dikilirken, onu almak için sekreterinin elinden almak zorunda kaldığımda az kalsın benim yaptığım gibi."

Ushara'nın gözleri büyüdü. "Ne? Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bizi soyadlarımıza göre gruplara ayırdılar. "Şanslıyım ki S'ler Triosanlar tarafından idare ediliyordu."

Mira onun sözleri karşısında nefesini tuttu. "Oradaki kötü Andarionları gördün mü, Paka?"

Sana zarar vermeye çalıştılar mı?"

"Biraz gördüm." Gözlerini büyüttü ve kız gülene kadar onu gıdıkladı. "Ama ben daha büyük ve daha acımasızdım."

Mira ağzıyla büyük bir O harfi yaptı.

Ushara Viv'i tutmaya devam etti.

Jullien onun bakışlarındaki paniği ya da tutuşundaki gerginliği fark etmedi. Ve bununla birlikte Trajen'le yüzleşmek için döndü. "Transfer talebimi aldın mı?"

Trajen Ushara'ya baktı. "Yaptım ve bunu yapmak için benim VA'mı atladığımı fark ettim." Ona dudak büktü. "Hâlâ doğru emir komuta zincirini öğrenemedin, *Drey*."

"Ne isteği?" Panik sesine sızmıştı. "Şu anda hangi aptalca fikri düşünüyorsun?"

Trajen güldü. "Bu şekilde ifade etmenize çok sevindim.... Kocanız yeniden düzenli seferler yapmaya başlamak için rütbe indirimi almak istiyor."

"Ne!" Ona ters ters baktı. "Neden?"

Her ikisine de hırlayan Jullien, Mira'yı kucağında düzeltti ve Ushara'ya bağlantısını uzattı. "*Bunu* gördün mü?"

Dosyayı okurken dişlerini sıktı. "Elbette okudum. Arkamdan iş çevirip Vas için form doldurduğu için babamı çoktan azarladım. Dün eve geldi, bize danışmadan derslerinden çekildikten sonra, onu bir ekibe koyacağımı düşündü. Şimdi de ceza olarak Sheila için tuvaletleri temizliyor."

Bu düşünceyle eğlenen Jullien, bağlantısını cebine geri koymadan önce Trajen'e baktı ve Ushara ile konuştu. "Baban yanılmıyordu. Vas mezun olalı bir yıldan fazla oldu. Onu uçmaktan alıkoyamayız. Bu onun kanında var."

Bu onu daha da sinirlendirmişe benziyordu. "Onun üniversiteye gitmesini istedim... tıpkı paka gibi. Önce bir diploma almasının ona zararı olmaz."

"Ama o ben değil, Shar. O Tavalı olmak istiyor, profesör ya da politikacı değil. Ona hakkını vermeliyiz. İstedığımız gibi üniversitede bir yıl geçirdi ama bundan nefret ediyor. Genç ve kendini kanıtlamaya hevesli. Tıpkı annesinin onun yaşındayken olduğu gibi."

"Sakin bana mantık yürütmeye kalkma. Bu gece geminde uyuyacaksın." Viv'i daha sıkı tutarken gözlerinden yaşlar süzüldü ve kızları buna itiraz etmeye başladı. "Onu bir mürettebata atayamam. Özellikle de şimdi!" Sesinde bir histeri notası vardı.

"Biliyorum, *Mia*," dedi Jullien sakince, ama o da aynı şekilde hissediyordu. "Bu yüzden indirim talep ettim. Dediğin gibi, özellikle de şimdi savaştayken. Onu Thrāix ile birlikte mürettebatım olarak alacağım. Onu tehlikeye atmayacağımızı biliyorsun. Ona zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederiz."

Trajen ayağa kalktı. "Hey, kızlar? Basha Trajen'in hazine odasını ziyaret etmek ister misiniz?"

Bak sana ne yeni oyuncaklarım var?"

İkisi de heyecanlı bir mutlulukla çılgık atarak ebeveynlerinin kucağından ona doğru koştular.

Önce Jullien'e, sonra Ushara'ya baktı. "Siz ikiniz bu işi halledin. Rütbelere ve görevler konusunda ne isterseniz yapacağım. Şahsen ben Jules'u olduğu yerde seviyorum. Ama Vas önce gelir. Onaylamam gereken her türlü evrakı gönderin. Siz kavga edene kadar ikizlere ben göz kulak olurum."

Trajen onları kucağına aldı. Mira hemen ona sarıldı ve başını onun omzuna koyarak gülümsedi ve küçük dişlerini gösterdi. Trajen'in yüz hatları yumuşadı ve geçmişinin karanlık gölgeleri gözlerinin önünden geçerek onları kederle doldurdu. "Ve savaş hakkında endişelenme. Diğer Uluslar isterlerse savaşabilirler. Biz resmi olarak savaşın dışında kalacağız. Mürettebatımızın bundan kâr elde etmesine engel olmayacağım ama onlar için ailemizi tehlikeye atmaya da hiç niyetim yok. Hayatım boyunca yeterince savaş gördüm. Daha fazlasını istemiyorum."

Onun duruşu ve sözleri için minnettar olan Ushara, ağlamamak için yalnız kalana kadar gözlerini sıkıca kapattı. Boğazını temizleyerek Jullien ile bakışlarını kilitledi. "Trajen bana daha önce son birkaç aydır sadece onun için kurtarma operasyonlarına katıldığını söylemişti. Kargo taşıyor muydun?"

"Evet. Vasili'yle yapmaya devam edeceğim şey bu. Bu şekilde eğitimini ve çalışma saatlerini alacak ama hapse girme ya da dövüşme riski olmayacak."

Ayağa kalkarak onun kucağına oturmak için hareket etti. "Gerçekten rütbe indirimi alacak mısın?"

"Sen ve Vasili için mi? Tabii ki. Hiç tereddüt etmeden."

Başını salladı, onun beline sarılırken hayretler içinde kalmıştı. Kara kalbi hayatındaki en değerli şeydi. Her zaman onlara göz kulak olurdu. "O zaman onu mürettebatınıza atayacağım."

"Ve onu senin için koruyacağım."

Ushara onun bıyıklı yanağını avuçladı ve o güzel stralen gözlerine baktı. "Savaşmak için geride kaldığın için sana çok kızmıştım."

"Biliyorum."

Onun ağarmış saçlarını çekiştirdi, koyu renk buklelerini özlüyordu. "Her zaman komuta pozisyonunda daha mutlu olacağımı düşündüm. Ailem gibi olmak istemedim... çocuklarımı görevlere sürüklemek istemedim. Ya da kocam ve ben kendi ekibimizi yönetirken onları büyükanne ve büyükbabalarıyla geride bırakmak. Trajen beni VA yaptığında çok heyecanlandım."

"Bir *ama* geliyor gibi hissediyorum."

"Ama," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Arkanda değilmişim gibi hissediyorum. Sanki seni korumasız bırakıyormuşum gibi."

Kadının elini kendi elinin içine aldı ve yanağına götürdü - nihai Ixurian sevgi ve şefkat ifadesi. "Hayır, *mu tura*. Hayatım boyunca yalnızdım. Senin *dışında* herkes tarafından dışlandım. İster yanımda ol, ister evrenin öbür ucunda, senin korumanı hissedebiliyorum. Sen benim sevgili ışığımsın. Bana her zaman yol gösterdin ve beni doğru yolda tuttu."

Kalbi küt küt atarken, dudaklarında gezinirken ona gülümsedi. "Senden ayrı kalmaktan nefret ediyorum, bir kalp atışı için bile."

"Ben de öyle." Jullien, Shara onu okşamak için uzandığında nefesini içine çekti. "Shara-"

"Hmmm?"

Serin parmakları sertleşmiş sikine değdiği anda itirazını unuttu. Elini onun yumuşak saçlarına gömerek onu öptü.

Onun içinde olmak için yanıp tutuşan adam, onu kollarına alarak dikkatlice ayağa kalktı ve masasının üzerine koydu. Dudaklarından çekildiğinde, kız kirpiklerinin altından ona baktı. Şişmiş dudakları, kesik kesik nefes alışları ve karmakarışık saçlarıyla bu ateşli bakış onu her zaman ateşliyordu.

Jullien gülene kadar pantolonunu karıştırdı.

"Sorun mu yaşıyorsun, *Keramon*?"

Boğazından hırladı. "Yemin ederim çoğu zaman kıyafetlerini daha sonra beni ne kadar hayal kırıklığına uğratacaklarına göre seçiyorsun."

Gülerek adamın çenesini ısırdı ve uzanıp pantolonunu açtı ve adamın kendisine erişebilmesi için aşağı kaydırıldı. "Daha iyi mi?"

Kadın yavaşça üstünü çıkarırken Jullien konuşamıyordu. Başını eğerek göğsünü ağzına aldı ve vücudunun içine doğru kaydı.

Ushara zevkle haykırdı ve bacaklarını onun kalçalarına doladı. Gömleğinin altına uzandı ve tırnaklarını adamın sırtındaki ete en zarif şekilde geçirdi. Ushara ona doğru hamle yaparken tüm vücudu ürperdi.

Topuklarını adamın arkasına geçirdi ve onu daha da derine çekti.

"Kimi ti, mi ixur."

"İki, tu, hæfre."

Kollarına gelmeden bir an önce dişlerini adamın boynuna geçirdi.

Jullien kızın bitmesini beklerken vücudunun onunkine karşı her titreyişinin tadını çıkardı. Ancak kız tamamen doyduğunda ona katıldı.

Gözleri sıcaklık ve sevgiyle parlarken, evlilik yüzüğünü tutan bakımlı elini göğsünün ortasındaki dövmeyle, kalbinin üzerine koydu. Ondan önce hiç kimse ona onun baktığı gibi bakmamıştı.

Küçümseme ya da nefret

olmadan. Yargılamadan.

Tam bir kabullenişle.

Gülün yapraklarını tırnağıyla çizdi ve göğsünde tüyleri diken diken eden bir iz bıraktı. "Keşke seni sonsuza dek içimde tutabilseydim."

Göğsünü avuçlayarak ona gülümsedi. "Her zaman .

Seni kalbimde taşımadığım tek bir an bile yok."

Ushara onun şefkatli sözleri karşısında bir hıçkırığı bastırdı. "Seni rahatsız eden ne? Ve *hiçbir şey* söyleme. Seni daha iyi tanıyorum."

Hırıltılı bir nefesle ondan uzaklaştı ve pantolonunu yukarı çekerek bağladı. "Suçluluk."

Uzaktayken neler yapmış olabileceğinden korkarak üniformasını düzeltirken durakladı. Hemen bir sonuca varmamaya çalışıyordu ama zihninde her türlü dehşet dolaşıyordu. "Neyin üzerine?"

Saçının bir tutamıyla oynadı. "Her şeyi berbat ettim, Shara. Ve bununla yaşamak giderek zorlaşıyor."

"Ne yaptın sen?" ses tonundan uzak tutmak için gerçekten mücadele ediyordu. Eğer işin içinde başka bir dişi varsa, ikisini de öldürecekti.

Cevap vermeden önce keder ve acı alnını gölgeledi. "Ne yaptığımı biliyorsun. Kızlarımı nelerden mahrum bıraktığımı... seni ve Vas'ı da. Hepiniz bir sarayda yaşıyor olmalıydınız, size hizmet edecek hizmetkârlarınız olmalıydı. Caron'dayken Annalise ve Drake Cruel'i gördüm. Çocuklarımı ya da sizi mücevherlerle süsleyememek bana acı veriyor." Başparmağını küçük alyanslarının üzerinde gezdirebilmek için elini kaldırdı. "Hâlâ sana düzgün bir yüzük alacak kadar para biriktiremedim."

Hepsi bu kadar olduğu için rahatlamış bir halde elini kendi eline aldı ve sıkıca tuttu. "Daha büyük bir yüzüğe ihtiyacım yok. Ve kızlar hiçbir şey istemez. Güven bana. Sen ve Trajen onları çok şımarttınız. Daha fazlasına sahip olabileceklerini hayal bile edemiyorum. Vasili'ye gelince, o hiçbir zaman bir şeyleri umursamadı. Öyle olsaydı, okulda kalır ve daha fazla para kazanmak için çok çalışırdı. Onun yerine, seninle olmak istiyor.

Warp hızında. Seni Sterador'da bırakmamamız için ısrar ettiği günden beri tek istediği buydu."

"Hâlâ mahrum bırakmışım gibi hissediyorum."

"Neyin? Çocukluğun mu?"

"Evet, berbattı. Ama saray ve arazisi güzeldi. Mağazalarda ve restoranlarda kışımızın öpülmesi daha da güzeldi."

Onun tuhaf sırıtışına güldü. Dudaklarını öptü, yüzünü avuçlarının içine aldı. Elini. "Onları hiçbir şeyden mahrum bırakmadın. Bu kararı ailen verdi. Ve bu olayda senden çok daha fazla kaybeden onlar oldu. Görmemeyi tercih ettikleri şefkatli bir kalbe sahip harika bir oğuldan uzaklaştılar. Size sırtlarını dönerek, kızlarımızın ya da Vas'ın güzelliğini asla bilemeyecekler. Senin ne kadar inanılmaz bir baba ve koca olduğunu asla göremeyecekler. Büyük, soğuk bir sarayda yaşamıyorsak ne olmuş yani? Onun yerine, her gün yığılan ve günün ve gecenin her saatinde rahatsız eden çılgın ailem var. Kız ve erkek kardeşlerimle gülmeyi ve çocuklarımızın kuzenleriyle şamatalı oyunlarını dinlemeyi tercih ederim."

"Haklısınız. Burada hepinizle birlikte olmayı tercih ederdim. Ailemizin tek bir anısı için bile yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ve hâlâ gözlerinin ardında, kalbini sızlatan o hüznü vardı. Onları sevdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda öz ailesi tarafından bu kadar reddedilmenin acı verici olduğunu da biliyordu. Onlara bu kadar yakın durmak, onları görmek ve onların dünyasının bir parçası olmamak.

Üstünü bağlarken onu monitördeki haberlere bakarken yakaladı. Ofisinde oturmuş, etrafı Andarion kraliyet ailesinin resmi portreleriyle çevrili olan annesiyle yapılan bir röportajdı bu - Jullien'in yer almadığı. Ağabeyinin fotoğrafı da oradaydı, halası, eşi ve Jullien'in yengesi ile yeğenlerinin fotoğrafları da. Eriadne ve ona büyük kötülükler yapmış olan kötü kuzenleri bile duvardaydı.

Ama tek bir fotoğrafı bile .

Evet, yanması gerekiyordu.

Onun elini tutarak omzuna yaslandı.

Yere baktı ve ona nazik bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Boş ver gitsin." "O senin annen, Jules. Bu biraz farklı."

Jullien bu konuda yorum yapmadı. Yapamazdı, çünkü Ushara haklıydı. Büyükannesinin zalimliğinin aksine, annesinin onu terk etmesi her zaman içinde bir ateş gibi yanmıştı. Hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği bir delik bırakmıştı.

*Ailemden hiçbirinin beni sevemeyeceği kadar yanlış olan şey nedir?
Benimle aynı odada kalmaya bile tahammül edebilir mi?*

Onu en çok tiksindiren şey, şu anki yaşında bile hala onların dikkatini çekmek için çocukça bir şeyler yapma dürtüsüne sahip olmasıydı. Rol yapmak ve onları kendisiyle uğraşmaya zorlamak... Ne yazık ki onu hayatında bu noktaya getiren de buydu. Onları çok fazla zorlamıştı.

Ama artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu çok eski bir tarihi.

Kendini bunu düşünmemeye zorlayarak zihinsel olarak silkindi. "Eve gitmeli ve Vasili'ye artık benim sikim olduğunu söylemeliyim. Bu onun gününü mahveder ve beni daha iyi hissettirir."

Güldü. "Yanıldığınızı söyleyebilirim ama içimden bir ses biraz bağımsızlık istediğini söylüyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden onun acı içinde çılgılık atarken çıkardığı sesleri duymak için sabırsızlanıyorum." Ona göz kırptı. "Kızları alacağım ve akşam yemeğinde görüşürüz."

"Tamam. Seni seviyorum." "Seni de."

Ushara, adamın o seksi çalımına gidişini izledi, bu da onun biçimli kışından bir ısırtık alma isteği uyandırmakta asla başarısız olmadı. Onu daha iyi hissettirmenin bir yolunu bilmeyi dileyerek sesi açtı ve kayınvalidesini dinledi.

"Andaria Karunların yanında duracaktır. Davet ya da provokasyon olmaksızın ulusumuzu işgal eden ve vatandaşlarımızı yasal süreç olmaksızın esir tutan hiçbir askeri örgüte göz yummayız. Dünyalarımızı korumak için Birlik'i ilk kuran bir Andarion'du. Bir tadara olarak şimdi de masumları korumaya yardım etmezsem ihmalkâr davranmış olurum."

Ushara dişlerini sıktı ve telefonu kapattı. "Masumları korumak mı?" diye hırladı.

Evet, oğlunu önce çocukken kendi başının çaresine bakması için hayvanların eline terk eden aynı kraliçeden güzel bir konuşma. Ve sonra bir yetişkin olarak.

Hayır... Hayvanlardan bile daha kötü. Cairistiona hayatı hakkında ölüm emri çıkarılmasına izin verdi.

Yüzünü buruşturan Ushara bunu düşünmeye bile dayanamadı. "Umarım seninle hiç karşılaşmam, Tadara." Karşılaşırsa, büyük ihtimalle onu gördüğü yerde vururdu.

* * *

Jullien Vasili'nin odasının kapısını iterek açtı ve ikizlerin, Vasili internette kuzenlerine karşı oyun oynarken kardeşlerinin üzerine atılıp onu ezmelerine izin verdi. Vasili on yedi yaşında, o meydan okuyan küçük kardeşinden çok farklıydı.

Jullien'in kurtardığı çocuk. Şimdi kalbini kazanan çocuktan yetişkin bir Andarion'a benziyordu.

Daha mı kötüydü? Vas bugünlerde neredeyse onunla göz hizasındaydı ve her geçen gün daha uzun ve kaslı oluyordu. Yine de, ona her baktığında, Jullien hâlâ tıraş olmayı öğrettiği o utangaç çocuğu görüyordu. Bir kadına ilk kez çıkma teklif ettiğinde çok çekingen davranan çocuğu. Yaya'sının yanından gizlice geçip okuldan sonra hangarda onunla birlikte çalışan aynı çocuk.

Ama bazen onların korumasından kurtulmak ve Jullien'in kendisine merhamet etmeyeceğini bildiği son derece tehlikeli bir evrende kendi yerini almak için çok çabalayan yetişkinin içindeki o çocuğu bulmak zor oluyordu. Özellikle de bu yetişkin huysuz ve geveze olduğunda ve annesinin daha hassas duygularına Jullien'in olması gerektiğini düşündüğü kadar dikkat etmediğinde.

"Hey!" İkiizler üzerine atlarken Vas gerçek bir kızgınlıkla bağırdı. "Burada meşgulüm!"

"Yardım edebilir miyim?" Mira onun elinden kumandayı almaya çalıştı.

"Ben de oynamak istiyorum!" Viv kardeşinin bacağına tırmanmaya çalışıyordu. "Anne!" Vas bağırdı. "Örümceklerini tırmanmaya çalışmaktan vazgeçirebilir misin?"

Vücudumu mu? Ben bir ağaç değilim!" Hırslayarak Mira'yı kaldırdı ve yavaşça yatağa yatırdı. Sonra aynısını Viv'e yaptı.

Bunun bir oyun olduğunu düşünerek güldüler ve tekrar peşinden gitmek için aşağı indiler.

"Anne!" Vas kendini onların iğrenç pençelerinden kurtarmaya çalışırken tekrarladı.

"Senin matarra değil." Jullien odaya tamamen girdi.

Vasili, okuldan çekildiği için başının derde girebileceğini anlayınca oyunu hemen unuttu. "Um..." Vücudunun önünde tutmak ve kalkan olarak kullanmak için Mira'yı almadan önce endişeyle etrafına bakındı. Onu Jullien'e doğru uzattı. "Son bir ayda çok büyüdüler, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Jullien soruyu duymazdan geldi. "Bana okul hakkında açıklama yapmak ister misin?"

Vas kıkırdayan kız kardeşini yere bıraktı ve oyunu kapatırken iç çekti. "Oraya sığamadım."

"Neden geri çekilmeden önce beni aramadın?"

"Benim tarafımı tutacağını düşünmedim."

Jullien ona ters ters baktı. "Bu taraf tutmakla ilgili değil Vas. Annen ve ben sadece senin için en iyisini istiyoruz."

"Biliyorum." Vas iç çekti. "Peki beni derslere geri aldınız mı?"

"Hayır. Sen bir yetişkinsin. Andaria'da olsaydık şimdiye kadar birleşmenizi planlıyor olurduk. Annenin seni hâlâ bebek beziyle büyötmek istemesine saygı duymakla birlikte, aynı fikirde olmasak bile geleceğine karar verme hakkını sana vermemiz gerektiğini biliyorum." Jullien koridorda bıraktığı çantayı aldı ve Vas'ın ayaklarının yanına koydu. "Eşyalarınızın geri kalanı yarın teslim edilecek."

Vas bunun bir Tavalı yumuşak savaş giysisi ve botları olduğunu fark edince ağzı açık kaldı. "Bu gerçek mi? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Seninle dalga geçmiyorum."

Vas yerden bir ikiz kaparak kız kardeşini sıkıca kavradı ve yanağından öptü. "Bak, Mira!" Gorturnum horoz rozetini taşıyan kolunu çıkardı. "Ben eğitimde bir Tavalı'yım!"

"Bu iyi mi?"

"Harika!"

"Evet!" Kollarını açtı ve ona doğru salladı.

Vas, Viv'le birlikte Vas'ın kontrolörlerini çiğneyebilmeleri için onu yere bırakırken Jullien güldü.

"Peki ben hangi gemiye ? Kaptanım kim?"

"*Evcil Hayvan Nefreti.*" Jullien, Vas yüzünü buruşturup yüksek sesle inlemeden önce bunun içine işlemesi için birkaç dakika verdi.

"Ciddi misin?"

Jullien kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de başka bir Tavalinin omurgasını kırığın için cezalandırılmak ve ailenin hapse atıldığını görmek istiyor musun?"

Hafifçe yeşile dönen Vas kolunu bıraktı. "Oh, bunu hiç düşünmemiştim."

"Yaptık. Güven bana. Bu çok daha kolay. Hepimiz için. Ve eğer gerçekten bezdirmek istiyorsanız, Thräix ve ben size dış fırçanızla tuvaletleri yıkatabiliriz. Sizin için birkaç zararlı iş bulmaya fazlasıyla istekliyim." Kızlara anlamlı bir bakış fırlattı.

Vas güldü. "Mmm, sanırım bunu pas geçeceğim."

Jullien ona sıırttı. "Sen de öyle düşünmüştün." Vas'ın bu fikre alışmasına sevinerek ikizleri kapıya doğru yönlendirdi.

"Paka?"

Oğluna bakmak için durakladı. "Evet?" "Bana kızgın mısın?"

"Büyüyüp Tavalı olmak istediğini mi? Hayır. Okuldan ayrılmadan önce bizimle konuşamayacağını düşündüğün için kırıldım. Bize güvenmemen için sana hiçbir zaman bir sebep vermedik. Ve senin korkak olmadığını biliyorum."

Vas başını öne eğdi. "Haklısın. Ben korkak değilim. Beni kalmaya ikna edeceğinden korkuyordum. Sonra da mutsuz olmaya devam edecektim."

"Gerçekten *o kadar* kötü müydü?"

Kızlar Jullien'in arkasındaki koridorda çığlıklar atarak ve gülerek koştururken Vas odasında yere oturdu. Onları görünce homurdandı. Sakinleşerek Jullien'in bakışlarıyla karşılaştı. "Hiç gerçekten bir yere ait olmadığınızı hissettiniz mi? Yapman gerekeni yapıyormuşsun gibi, ama içinde bir şeyler her gün biraz daha ölüyormuş gibi, çünkü olman gereken yer orası değilmiş ve sen bunu biliyormuşsun gibi?" Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Muhtemelen ne demek istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır, *Tana*, anlıyorum. Hayal bile edemeyeceğin bir şekilde. Üniversite kendimi ait hissettiğim ve kabul gördüğüm birkaç yerden biriydi. En azından bazen. Güvenlik görevlisi olmamdan ya da Tahrs olduğum gerçeğinden ne anlam çıkaracaklarını bilmeyen diğer öğrencilerden hala izole edilmiş olsam da, başlıca profesörlerim konularına ilgi duymamdan memnundu. Gerçi birkaçı mezun olduktan sonra onlara bağışta bulunacağımı düşünerek sadece yalakalık yapmaya çalışıyordu ama bir kısmı da çalışmalarımı ilerletmeme yardımcı olmak için gerçek bir ilgi duyuyordu. Benimle normal biriymişim gibi konuştukları ve sınıflarında hoş karşılandığımı hissettirdikleri için onlara değer veriyordum. Aynı deneyimi yaşayamadığınız için üzgünüm."

"Evet. Çok garipti. Ayak uydurmakta sorun yaşamamam da, sanki onlardan biri olmadığımı biliyorlardı. Ne denersem deneyeyim, beni dışlıyorlar ve aralarına almıyorlardı."

"Onların kaybı."

"Anlayışınız için teşekkürler."

Jullien başını ona doğru eğdi. "Biliyorsun Vas, senin kararlarını desteklemek için onlarla aynı fikirde olmamız gerekmiyor. Tanrılar biliyor ki annen dişlerini gıcırdatırken benim aptalca fikirlerimi her zaman destekliyor."

Vas güldü. "Onu bunu yaparken görmüştüm."

"Evet. Aile olmak böyle bir şey. Ne yaparsan yap, doğru ya da yanlış, biz her zaman yanında olacağız.... Yine de her zaman doğru olanı yapmanı umuyoruz. Ve tökezleyip düştüğünde seni her zaman yakalayacağız."

Vas ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Seni seviyorum, Paka."

"Sen de öyle. Şimdi gidip kızların ne bakayım. Sessiz olmalarından hoşlanmıyorum. Bu genellikle kötüye işarettir."

Vas başıyla onayladı. "Evet. En son böyle bir şey olduğunda onları annemin makyaj malzemelerini tuvalete atarken bulmuştum."

"Aman Tanrım..."

Neyse ki bu sefer Jullien onları odalarının zemininde birbirlerine sarılmış halde uyurken buldu. Onları görünce gülümsedi, sonra dikkatlice yatağa taşıdı ve dinlenmeleri için yatırdı. Onun için çok değerliydi. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da ne kadar sorun çıkarırlarsa çıkarsınlar, onlara zarar vermeyi kendine yediremiyordu. Sadece bir kez canları yanmak üzereyken onlara bağırması ve gözyaşlarına boğulduklarında bu onu o kadar üzmüştü ki o zamandan beri onlara sesini yükseltmemişti. Bir kez bile onlara zarar vermek için elini kaldırmayı düşünmemişti.

Bu da kendi ailesinin ondan nasıl bu kadar şiddetle nefret edebildiğini merak etmesine neden oldu. Onda bu kadar yanlış olan, bu kadar kusurlu olan neydi ki, ona baktıklarında bunu kalplerinde hissetmelerini sağlayamamıştı? Bir melez olduğu için miydi? Bu, onu kendilerinin olarak görmelerini engellemiş miydi?

Yoksa bir şey miydi? "İyi misin?"

Ushara'nın sesiyle döndü ve ona bir gülümseme sundu. "Sadece annelerini ne kadar sevdiklerine hayranım. Ve ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben de bir şeyler düşünüyordum." "Bu ses tonu neden sfinkterlerimi sıkıyor?" Kadın ona güldü. "Önsezi mi?"

"Evet, sanırım o elması senin için yapmak üzereyim."

Daha da sert gülerek başını salladı. "O kadar da kötü değil. Seninle ailemize katılma konusunda konuşmak istedim."

"Mira'nın istediği yavru köpeği mi alıyoruz?" "Ciddiyim, Jules."

"Ben de öyleydim."

Onun esprisine homurdanarak kollarını beline doladı ve ona sarıldı. "İstersen bir köpek yavrusu alabiliriz ama ben doğum kontrolünü bırakmayı düşünüyordum."

Gözlerindeki mizah kayboldu. "Shara-"

İtirazını susturmak için parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum ama daha fazla küçük Jules'un serbestçe dolaşmasını istiyorum."

"Neden? Zaten sayıca bizden üstünler. Sevgili tanrılar, ya biz daha fazla ikiz mi? Sadece bunun dehşeti bile kısırlaştırılmak istemem için yeterli. Üstelik hamilelik ve doğum sürecini yaşamak zorunda kalacak olan ben değilim."

Tekrar güldü. "Çok aptalsın. Ayrıca, ben daha iyi biliyorum. Eve geldiğin anda gözlerinin nasıl parladığını ve onların peşinden nasıl koştuğunu görüyorum. Her dakikasını seviyorsun."

Yatağa, Mira ve Viv'in izlerini bıraktığı duvardaki karalamalara baktı. Ushara üzerini boyamak istemişti ama o korunmasını istemişti. Kızlar "sanatlarıyla" o kadar gurur duymuşlardı ki, Ushara onu güvende tutmak için etrafına bir çerçeve koymuştu.

Başını eğerek adamın bıyıklarını çekiştirdi. "Hamilelik ya da doğum umurumda değil Jules. Ama hazır değilsen seni daha fazla zorlamak istemiyorum."

"İsteklerine saygı duyacağım, *mu turu*. Ama uyarayım, doğum sırasında kocanı öldürebilirim, çünkü seni tekrar doğurmana sebep olabilir."

BÖLÜM 33

Ushara ofisinde haberleri kapattı ve kumandayı monitöre fırlatmamak için kendini zor tuttu. O kadar öfkeliydi ki titriyordu. Öfkeyle eve gitmek için eşyalarını topladı.

Thrāix anons edilmeden kapıyı açtı ve onun ruh halini fark edince dondu kaldı. "Kötü bir gün mü?"

Ona ters ters bakmak için durakladı. "Hayır. Harika. Daha da iyi yapmak için mi buradasın?"

"Duruma göre değişir. Blaster'ın tamamen dolu mu?"

"Size doğru boşaltmamı ister misiniz?"

"Oooh," dedi Thrāix gülerek, "kötü bir ruh hali içindesin. Bu gece Jules olmadığımı çok sevindim." Sanki onun düşüncelerini dinliyormuş gibi başını eğdi. Bu da onu daha çok kızdırdı. "Ah... Öfkenizi şimdi anlıyorum. Ve haklısın... bunu duyduğunda onun ödünü koparacak."

Ushara, öfkesini bir acı dalgasının altında boğan gözyaşlarını geri kırttı. Birkaç dakika önce Cairistiona'nın yüzünün olduğu boş monitörü işaret etti. "Eve dönüp kabul etmesi için *her şeyini* verebilecek bir oğlu varken o kaltak nasıl olur da başka birini evlat edinebilir? Onu korumak ve güvende tutmak için yaptığı onca şeyden sonra, o yıllarca uyuşturulmuş bir sersemlik içinde yatarken, onu kendi başının çaresine bakmaya mı bıraktı? Ona zarar vermelerine izin vererek! Jules'a sırtını döndü ve sonra da bir yabancıyı mı evlat edindi? Ne be? Bu doğru değil!"

Thrāix derin bir iç çekti. "Hayat asla öyle değildir, Shara. Tüm yaratıklar arasında bunu sen de biliyorsun. Dagger da öyle. Annesinin ne düşündüğünü ya da neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. O zaman ya da şimdi. Belki de savaşla ilgili son gelişmelerle bir ilgisi vardı."

Bu, kaşlarını çatarak ona bakarken öfkesini bir kademe azalttı. "Hangi yeni gelişme?"

"Phrixian'ları duymadın mı?" Kadın doğruldu. "Hayır. Ne olmuş onlara?"

"Bugün İttifak'a katıldılar."

Bu afallama karşısında çenesi düştü. Birlik baş komutanı Kyr Zemin, Phrixian imparatorunun en büyük oğluydu. Onların saflarına katılmak için kraliyet ailesini terk etmemiş olsaydı, imparatorluklarının varisi olacaktı. Ancak aileleri dışında kimsenin bilmediği nedenlerden ötürü, Kyr yıllar önce bir suikastçı olmak için makamını küçük kardeşine bırakmıştı. Bildiği kadarıyla imparator Kyr'ın bu kararından memnundu. Aslında, Phrixianlar'ın Andarionlar'a kıyasla pasifist gibi görünen delicesine savaştı bir ırk olduğu düşünülüyordu, gurur duyuyordu.

İmparator oğluyla her zaman iyi geçinmiş ve Kyr'ı her konuda desteklemişti.

Şimdiye kadar.

"Ne oldu?"

Thrāix omuz silkti. "Görünüşe göre, en genç Phrixian prensi Safır Jari yüzünden bir anlaşmazlık çıkmış. Zemin onun Birlik suikastçısı rütbesini işlem yapmadan sökmüş ve onu bir Birlik hapishanesinde tutup işkence ediyormuş. Haber imparatora ulaştığında, Phrixianlar Jari'yi kaçırmış, Zemin'i bunun için kınamış ve şimdi Birlik'e karşı İttifak'a katılmışlar."

Ağzı açık kaldı. "Peki ya Maris Sulle?" O da imparator tarafından mirastan mahrum bırakılan Phrixian prenslerinden biriydi - tıpkı Jullien'in annesine yaptığı gibi. Sulle için öldürme emri bile çıkarmışlardı.

"Her şey affedildi ve tüm izinler iptal edildi. Zemin'in Jari'ye yaptığı şey, Sulle'nin mirastan mahrum bırakılmasına neden olan günahından çok daha korkunçtu."

Ushara alçak bir ıslık çaldı. "Politika. Nasıl da kokuyorlar."

"Bir de bana sor. Bana her şeye mal oldular. Ana gezegenime bile."

Adamın zar zor duyulabilen sözleri karşısında irkildi ve o anki yorumuyla ne kadar duyarsız davrandığını fark etti. Politika onu kızdırsa da, Thrāix'i evsiz bir yetim bırakmışlardı. Kendi türüne yaptıkları için Eriadne ve Andarionlardan nefret ediyor olabilirdi ama Trisani'ye yapılanların yanında bu hiçbir şeydi. "Özür dilerim."

"değil."

Hayır, değildi. Bunu ikisi de biliyordu. Hiç kimse onun ve Trajen'in kaybettiği her şeyi kaybedemez ve bunu sorun edemezdi. Bir ırk ya da herhangi bir ulusal kimlik olmadan nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyordu. Bir zamanlar gururlu olan halklarından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Jullien gibi. Bildikleri her şeyden ve herkesten soyutlanmış ve yalnız olmak. hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmaması.

Kendileri ve kendi acı, ham kararlılıkları ve yere yatmama ve evrenin onları yenmesine izin vermeme azimleri.

Hayatını onların zorlandığı şekilde yeniden kurmaya çalışmayı hayal bile edemezdi. Bu yüzden onlara bu kadar saygı ve hürmet duyuyordu. Onlar kelimenin tam anlamıyla birer savaşçıydı ve bu yüzden onlara hayranlık duyuyordu.

Ushara koridorda ona katılırken gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Thrāix tereddüt etti.

Adam dışarı çıkıp ofisini kapatıp kilitleyerek ayrılırken, onun ani beceriksizliği karşısında kaşlarını kaldırdı. Hiç ona benzemiyordu. Her zaman kendinden çok emin ve sorumluluk sahibiydi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır... ve sayılır." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Yardıma ihtiyacım var Amiral."

Amiral mi? Evrak çantasını düzeltirken şimdi dehşete kapılmıştı. "Pekâlâ. Neler oluyor?"

Uzun bir nefes verdi ama daha konuşmadan bağlantısı, ağırbaşlı ve yakışıklı Trisani'nin karakterine hiç uymayan tuhaf, neşeli ve eğlenceli bir tonda çalmaya başladı. Tuhaf bir şekilde, kız kardeşi Mary'nin en sevdiği şarkıya çok benziyordu. Yüzü kızarıp kontrol etmek için cebinden çıkardı. "Lütfen bana bir saniye izin verir misiniz? Bu çok önemli."

"Elbette."

Adamın özel olarak konuşmak üzere Zellen'in boş masasına doğru yaklaşmasını izledi.

"Evet, buradayım." Arayan kişiyi dinlerken ona tekrar baktı. Uzun boylu ve zayıftı, bir şey yüzünden başının derde girmesinden korktuğu zaman Vasili'yi hatırlatan tuhaf bir havası vardı.

Ya da Jullien'in ilişkilerinin ilk günlerinde onu üzecek ya da kızdıracak bir şey yaptığından çekindiği zamanlar. Gariptir, Jullien artık onun yanında o kadar rahat davranmaya başlamıştı ki, Jullien onun kişiliğinin bu yönünü çok nadiren görüyordu. Onun yanında bunu sergileyen başka bir erkek görmek çok tuhaftı, özellikle de Thrāix'in bu kadar zahmetsizce hükmettiği aşırı güçlere sahip olan, akraba olmadığı bir erkek.

Ushara şimdi daha da meraklıydı. Adamın yontulmuş yakışıklı yüz hatlarında yavaş yavaş bir kızarıklık belirince merakı üçe katlandı.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Sonunda bıkkın bir homurtu çıkarmadan önce birkaç saniye kekeleydi. "Peki... Tamam. Bekle." Utangaç bir tavırla Ushara'ya döndü ve bağlantıyı ona doğru uzattı. "Bu senin için."

Evet, bu daha da tuhaftı. Telefonu aldı ve kulağına götürdü. "Amiral Samari. Yardımcı olabilir miyim-?"

"Sanki kim olduğunu bilmiyorum. Gerçekten mi?" Tanıdık ses karşısında gözleri büyüdü.

"Mary?"

"Evet, benim. Tabii ki benim. Sanki kız kardeşini duyduğunda tanıyıyormuşsun gibi... Ve evet, kafan karıştı ve şu anda bal şekerim muhtemelen karanlıkta parlıyordur, bu yüzden ona benim uyuşuk ikramım olmasında bir sakınca olmadığını söyle ki utancından ölmesin, tamam mı?"

Şimdi Ushara, Thrāix'in biraz önce Mary ile konuşurken yaptığı gibi kötü bir şekilde kekeliyordu.

Bunu doğru mu duyuyordu? Yoksa halüsinasyon mu görüyordu? "Pardon?"

Mary, Ushara'yla boğmamaya çalıştığı bir çocuğa sahip bir ebeveyn gibi konuşmadan önce sinirli bir iç çekti. "Thrāix'e birlikte olmamızla ilgili bir sorunun olmadığını söyle, birleşik bir çift gibi. Ailelerimizin o bir Fyreblood olmadığı için çıldırmayacağını ve bu gece onlara hamile olduğumu ve birkaç hafta içinde bir birleşme töreni planladığımızı söylediğimizde orada olacağını söyle."

Çenesi ardına kadar açıldı ve orada asılı kaldı.

Hayır. Orada kilitlendi. Ağzını hiçbir şey için kapatamıyordu. Düşünemiyordu. Hareket edemedi. Katatonik bir şekilde sersemlemişti.

Ushara'nın tek yapabildiği, yüzü artık kan içinde olan Thrāix'e şok içinde bakmaktı.

Bunu *gerçekten* duymuş muydu?

Hamile misin? Mary mi? Onun flibbertigibbet bebek kardeşi?

Thrāix ile mi?

Yan daireyi almasına şaşmamalı. Lev taşındığında orayı almak için bu kadar acele etmesinin nedeni buydu. Birdenbire pek çok tuhaf şey mantıklı gelmeye başladı. Fark ettiği ama önemsemediği şeyler. Tavalı olmadığı halde Mary ne zaman dışarı çıksa onun yerine geçmeye gönüllü olması gibi...

Sertçe yutkundu. "Amiral? İyi misiniz?"

Hayır. Biraz bile değil. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu akıl almaz senaryoyu anlamaya çalışırken kafasında bir conta sıyrılmıştı.

Mary, Thrāix ile yatıyordu.

Jullien'le beni öğrendiklerinde herkes böyle hissetmiş olmalı. Sonunda onların yaşadığı şoku anlamıştı. Thrāix'e itiraz ettiğinden değil. Tam tersine.

O harikaydı. Taptığı gerçekten harika bir adamdı. Sadece Mary'yle birlikte olduklarından haberi yoktu.

Herhangi bir şey. *Bunu* çıplakken birlikte yapmayı boş verin. İkisi *çok* farklıydı. *Her* yönden. Bırakın gerçek bir ilişkiyi, ikisinin sohbet ettiğini bile hayal edemiyordu.

Mary tamamen aptal ve kabarıktı. Thrāix ise hiç de öyle değildi. "Shara?"

Mary'nin sesini duyunca gözlerini kırıştırdı. "Evet, buradayım. Ben... Ben... Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Thrāix'i akşam yemeği için eve götürebilir misin? Bunu yapmak istiyordum ama geç kalacağım. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Onu benim için sakınleştir. Bu konuda çok gergin. Benden ve ondan başka bilen tek kişi sensin. Ailenin bu konuda iyi olacağını görmesini istedim. Paka'nın onu bıçakla hadım edeceğini sanıyor. Gülümse ve kimsenin onu bu yüzden öldürmeyeceğini söyle. Seni seviyorum!" Mary hiçbir uyarıda bulunmadan ya da önsöz yazmadan yayını kesti.

Şaşkına dönen Ushara, bağlantıyı yeşil ve hasta görünen Thrāix'e geri verdi.

Ona solgun bir gülümseme verdi.

"Şey," dedi, kelimeyi uzatarak. "Sana karşı Jullien'e olduklarından çok daha misafirperver olacaklar."

"Pek rahatlatıcı değil. Hatırladığım kadarıyla onu neredeyse öldürüyorlardı... iki kez ve köle olarak sattılar."

"Gördün mü? bir şey yok."

İç geçirerek bağlantıyı cebine attı ve daha da yeşile döndü. "Ne kadar kötü olacak? Gerçekten mi?"

"Duruma göre değişir. Din değiştirmeye istekli misin?"

"Çoktan başladım." Herhangi bir Andarion dininde geçmiş olmaya verilen bir İnisiye bileziği taktığını göstermek için kolunu geri çekti. Jullien onların temel inancının başka bir kolunda yetiştiği için din değiştirmesi biraz farklı ve çok daha hızlı olmuştu, çünkü Jullien onların ritüelleri, ayinleri, bayramları ve tanrıları hakkında samimi bilgilere sahipti.

Thrāix ise her şeyi en baştan öğrenmek zorunda kalacaktı. "Tapınağın ve dinin Mary ve aileniz için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, Mary bana hamile olduğunu söyler söylemez gönüllü oldum ve o da benimle evlenmeyi kabul etti." Kolunu aşağı doğru silkti. "Tanrılarımın olan inancımı uzun zaman önce kaybettim. Belki seninkiler bana karşı daha nazik olur."

"Ah." Elini salladı ve umursamazca havayı üfledi. "Gördün mü, endişelenecek bir şey yok," diye tekrarladı. "Evliliğinizle ilgili en büyük endişeleri bu olurdu ve siz bunu zaten hallediyorsunuz. Hayır, çemberin içinden atlamayacaklar. Ama söz konusu olan Mary. Hiçbir şeyi geleneksel yollarla yapmadığını biliyoruz."

Onu ofisinden sokağa doğru yönlendirdi. "Onu seviyor musun?" "Ben Trisani," dedi adam kapıyı tutarken.

Onun cevabı karşısında tereddüt etti. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Onun peşinden gitti. "Biz sıradan seks yapmayız, Ushara. Asla. Birinin yanında dururken içsel düşüncelerini ne kadar çok duyarsak duyalım, ona bu kadar yakından bağlı olduğumuzda onun hakkında ne kadar çok şey bildiğimizi bilmek istemezsin. Trajen ve benim yalnız yaratıklar olmamızın bir sebebi var. Ve kesinlikle gönüllü olarak biriyle evimizi paylaşmayız. Bu ancak bizden biriyseniz takdir edebileceğiniz özel bir bağlılık ve işkence seviyesi gerektirir." Sevimli bir sırıtış attı. "Özellikle de Mary gibi ruhlu ve açık biriyle birlikteyseniz. Kız kardeşiniz hiçbir şeyi saklamıyor ve oldukça bunaltıcı olabiliyor."

Ushara onun incelikli tanımına güldü. Mary kesinlikle sonradan edinilmiş bir zevkti. "Çok doğru. Peki siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Oğlumuz sizinkinden yaklaşık iki ay sonra doğacak."

Tökezledi. Thrāix onu yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı. "Daha iki gün önce erkek olduğunu öğrendik."

"Biliyorum."

Bir Trisani ile birlikte olmanın ürkütücü yanı da buydu. Ushara hamileliğini zar zor gösteriyordu ve bebeğinin cinsiyetini tıbbi olarak ancak şimdi belirleyebiliyorlardı, ancak Thrāix çocuğunun cinsiyetini ve büyük olasılıkla oğullarının doğacağı günü zaten biliyordu.

Bu da onu bir şeyi merak etmeye itti. "Mary ile ilk tanıştığınızda onunla bir ilişki yaşayacağınızı biliyor muydunuz?"

"İşler pek yürümüyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Kaderimiz üzerinde bir dereceye kadar kontrolümüz var. Bu yüzden bunun mümkün olduğunu bildiğim halde uslu durmaya çalıştım."

"Anlamı?"

"Kız kardeşiniz inkar edilmesi zor bir kadın, özellikle de kafasına bir şey koyduğunda. Savaş patlak verdiğinde üssüme dönmek yerine burada kalmamın asıl sebebi o. Bana ihtiyacı olursa yakınında olmak istedim. Ve beni etmek için üssüme uçmasını istemedim." İşte

Mary'den bahsederken sesinin nasıl yumuşadığı gözden kaçmıyordu. Ya da gözlerinin parlamışını.

Onu seviyordu.

Mary sonunda kendine özgü cazibesini takdir edebilecek birini bulduğu için minnettar olan Ushara dairesinin kapısını açtı. İkizler kulak zarlarını delip geçen heyecanlı bir çığlıkla ona ve Thrāix'e doğru koştular.

Jullien onlara güldü. "Ayakkabılarını giydirmeye çalışmak buraya kadarmış." Thrāix Mira'yı omzunun üzerinde salladı ve gülüp tekmelerken onu baş aşağı tuttu. "Sanırım bu sefer bir kaç ayakkabı bulabiliriz. Eğer biz Acele et."

Ushara bakışlarını Jullien'in yakaladı. *Biliyor mu?* diye mırıldandı.

"Neyi biliyor muyum?" Jullien ona bakmadan sordu. Ushara onun gizli yeteneklerine bakakaldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Düşmanlarımın bana karşı komplo kurduğu bir sarayda yaşadım. Kelimenin tam anlamıyla duvarların arkasını görebiliyorum." Ona kaşlarını çattı. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Thrāix güçlerini kullanarak Mira'nın ayakkabılarını ayağına geçirmeden önce gıdıkladı. "Sadece bir kez bizi bastığı için biliyor."

Jullien yüzünü buruşturdu. "Oh, . Kız kardeşini mi öğrendi?"

Ushara kocasına ters ters bakarken nefesi kesildi. "Biliyordun ve bana hiç söylemedin mi?"

"Mary bana gizlilik yemini ettirdi."

Tekrar nefes nefese kalarak onu altından vurdu.

Mira kız kardeşine bakarken nefesini sertçe içine çekti. "Annem Paka'ya şaplak attı!"

"Evet, söyledim. Benden büyük bir sır sakladı."

Jullien ovuşturdu. "Bu kadar ne var?" "Önemli olan kız kardeşimin hamile olması."

Jullien donup kalarak Thrāix'e kaşlarını kaldırdı. "Ne öpücüktü ama, ha?"

Thrāix gözlerini devirdi. "Evet, güçlerim *o kadar* aşırı. Sadece dudaklarımla bile hamile bırakabilirim. Korkun benden."

Mira babasının kolunu çekti. "Gebe bırakmak ne demek, Paka?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Lyra Mary de annem gibi bir bebek doğuracak."

Viv ellerini birbirine vurdu. "İki bebeğimiz mi olacak?"

",," diye açıkladı Ushara. "Mary ve ben çocuklarımızı birbirine yakın doğuracağız. Sen ve Mira gibi neredeyse ikiz olacaklar."

Mira ellerini birbirine vurdu. "Yani Basha Thrāix bizim gerçek basha'mız mı olacak?"

Jullien başını salladı. "Evet."

Her iki ikiz de koşup ona sarıldı.

"Graspa'n onu lyra'na dönüştürene kadar."

Ushara, Jullien'in kafalarını karıştıran homurdandı. "Durun!"

Thrāix kızlara sarılırken, "Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen hedeften çok uzakta değil."

Kızları ailesinin yanına gitmek üzere kapıdan çıkardıktan sonra Ushara, Jullien'in monitörü kapatıp odayı kilitlerken haberleri izlediğini gördü.... Bu da büyük olasılıkla annesi ve Andarion kraliyet ailesine yeni katılanlar hakkındaki haberi gördüğü anlamına geliyordu.

Sakinleşerek Thrāix'in kızlarla birlikte ailesinin evine doğru yürümesine izin verdi. "Sen iyi misin?"

Ceketini omuz silkerek giydi. "İyi."

"Jules..."

Her zaman yaptığı gibi yanlamasına yerleştirdi ama Shara onlar yürürken düzeltti. "Gerçekten, Shara. Ben iyiyim. Evet, ilk duyduğumda canım acıdı. Ama kuzenlerim ve ben Fain Hauk'un soyundan ana sebebiydik. Bu yüzden annemin onu yanına almasından memnunum. Doğru hissettiriyor. Aslında bunu yapmasına sevindim. Yeniden bir aileye sahip olmayı hak ediyor."

"Tamam. Eğer eminsen?"

"Gerçekten. Yemin ederim." Eşarbını boynundaki yara izlerinin etrafına doladı ve kırmızı gözlüklerini taktı.

Ona inanmaya karar verdiğinde, ailesinin evine girdiklerinde ve bağlantısı çaldığında bunu aklından henüz çıkarmıştı. Arayan üs komiseriydi.

Tuhaf. Onu neredeyse hiç aramadılar.

Jullien ve Thrāix kızları oynamaları ve Oxana'ya merhaba demeleri için Nadya ve kız kardeşine götürürken o da telefonu açtı.

İlk başta ona ne söylediklerini anlamadı. Ailesinin gürültüsünden duymak zordu. "Ne? Tekrar edebilir misiniz?"

Bunu yaptığında Ushara odanın eğildiğini hissetti.

"Amiral, serseri bir grubun konvoyu vurduğunu söyledim. Şu anda hayatta kalan kimseyi göremiyoruz. Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Ushara midesinin sert bir şekilde inmesiyle bağlantıyı bıraktı ve duvara doğru tökezledi.

Jullien ona doğru döndü, aynı anda Thrāix'in de beti benzi attı. Şüphesiz onun düşüncelerini duymuştu.

Uyuşmuş bir halde, ailesine ve kendisine az önce söylenenleri anlatmadan önce yutkundu. "Mary ve Ryna'nın konvoyu vuruldu...."

BÖLÜM 34

Jullien ve Ushara *Pet Hate* ile uçarken, Thrāix Zellen ve Unira ile birlikte *Vengeance*'a yöneldi. Trajen ve Davel kendi gemileriyle onların arkasından koşular. Bu durumda duygusal olarak aşırı gergin ve değersiz oldukları için, Vasili de dahil olmak üzere Altaylıların geri kalanı geride bırakılmıştı.

"Orada nasılsın Thrāix?" Konvoyu ne olduğunu araştırmaya gittiklerinde Jullien sordu.

"Başka bir eş ve çocuğu gömmeyeceğim." Sesi ölü gibiydi.

"Karım mı? Ne?" Davel'in sesi paraziti kırdı. "Çocuk mu? Doğru mu duydum? Thrāix kiminle evlendi?"

Trajen, "Bunu sonra konuşuruz," diyerek Davel'in sinir krizinin ortasında sözünü kesti.

Mary'nin bilinen son koordinatlarına yaklaştıklarında Jullien Ushara'nın elini kendi elinin içine aldı. Kendi kederi ve öfkesi onu boğarken, gördüğü şey onun için midesini bulandırdı. O da Mary ve Ryna'yı seviyordu. Evliliklerinin ilk günlerinden beri kız kardeşleri, özellikle de Mary ona karşı sıcak ve misafirperver davranmışlardı.

Lanet olsun!

Bu nasıl olabilir?

Bu sektörün her yerinde çarpık bir enkaz vardı. Kız kardeşlerinin gemilerinin kalıntıları ve acımasız, kötü bir savaşın kalıntıları görünce Ushara'nın gözlerinde yaşlar parladı. Ailesi zorlu bir savaş vermişti.

Sadece yeterli olmamıştı.

Jullien, Ushara için duygularını kontrol altında tutmaya çabaladı. Ve onun da aynı şeyi yaptığını biliyordu. Bunu nasıl bir arada tutabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onu parçalıyor olmalıydı. Yine de bir şampiyon gibi soğukkanlılığını koruyordu.

Hayır, kendini askeri bir komutan gibi .

Ona hiç bu kadar saygı duymamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu koşullar altında kendini kaybettiği için onu suçlamazdı.

Boğazını temizleyerek okumaları gözden geçirdi, sorumlu her kimse onun canını istiyordu.

"Bu bir Birlik saldırısı değildi." Birlik böyle kömürleşmiş bir karmaşa bırakmazdı. Klinik ve kusursuzlardı. Konvoyun peşinden gitmiş olsalardı, enkazı kaldıracak bir süpürme ekibi bırakırlardı, böylece başka birilerinin bu enkazla karşılaşmasını ya da bunu bu bölgede devriye gezdiklerine dair bir uyarı olarak görmelerini engellerlerdi. Ayrıca, suç ortaklarının ortaya çıkıp onları tutuklamalarını bekleyen ekipler de hâlâ civarda olacaktı.

Jullien ve diğerleri savaşmaya ve kaçmaya hazırды. Ama burada hiç Birlik gemisi yoktu. Ne devriye ne de gözcü.

Ushara meydana gelen hasara ters ters baktı. "Bu Mavericks'e benziyor. Burada olduklarına dair bir gurur göstergesi olarak arkalarında bu tür bir yıkım bırakabilecek tek tanıdığım onlar. Ama daha önce bize saldırdıklarını hiç görmemiştim."

Jullien de bilmiyordu. Mavericks de Tavali gibi başka bir korsan grubu olduğu için, birbirlerinin gemilerini ve mürettebatını rahat bırakacaklarına dair bir anlayışları vardı. Aksi takdirde bu, hızla açık savaşa dönüşebilecek kötü bir misillemeye davetiye çıkarırdı.

Sadece yapılmamıştı. Dünyalarının tarihinde hiç yapılmamıştı. Mavericks, Birlik'i ya da diğer hükümetleri avlamak için Tavali ile birleşebilirdi. Ama *asla* birbirlerinin peşine düşmediler.

Jullien kanalı açtı. "Bir şey yakalayabildiniz mi?" "Hayır."

Trajen'in sesi soğuktu. Boştu.

Thrāix cevap vermeyince Jullien kaşlarını çatarak Ushara'ya baktı. "Sparda? Orada mısınız?"

"Kan istiyorum, Andarion. Kimse buradan canlı çıkamayacak." Thrāix'in gemisi onların menzilinden çıkarken tarayıcılarından çıktı.

"Ah kahretsin," diye nefes aldı Jullien. "Tray, onun izini sürebilir misin?" "Hayır. Sen?"

"Hayır, ama içimde nereye gittiğini bildiğime dair kötü bir his var. Beni takip edin." Jullien güçlerini kullanarak girmek istediği son sektöre doğru uçtu.

Ushara yeni başlıklarını görünce dönüp ona baktı. "Solaras? Neden oraya gidiyoruz?"

"Sanırım intihara meyilli hissediyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Onun için daha kötü olan tek yerler Arcadian ve Tryga Sistemleriydi - ailesinin yönettiği ve kendisinin sürgün edildiği iki sistem. Solaras'ı onun için daha tehlikeli yapan şey, Sentella ve Porturnum tarafından kontrol ediliyor olmasıydı.

Daha doğrusu, Nyran ve Eriadne'nin, Jullien'in ölmesini en çok isteyenlerin çoğuyla birlikte şu anda kümелendiği yerdı. Eğer onu öldürmek için yaşayan bir düşmanı varsa, o da bu bölgeye çekilmiş gibi görünüyordu.

Doğal olarak Thrāix'in sinir krizi geçirmeye karar verdiği yer de burasıydı.

Lanet rakamlar. Affım buraya kadarmış.

Korku ve kederden midesi düğümlenen Jullien onları Barataria'ya götürdü.
-Maverick kontrolündeki bölgenin kalbi.

Porturnum sektörün bir kısmına hükmederken, Maverickler sektörün büyük bir kısmına hükmediyordu. Aslında tüm sistem kanunsuzluğu ile tanınıyordu. Bunun yanı sıra Birlik ne kadar uğraşırsa uğraşsın, burayı tam olarak kontrol altına alamıyordu. Bu bölgeyi evi olarak gören varlıklarda evcilleştirilemeyecek bir şeyler vardı. Ne kadar yoğun devriye gezilirse gezilsin ya da kaç yüzyıl geçerse geçsin, Solaras Sistemi Dokuz Dünya'nın en vahşi ve ölümcül yerlerinden biri olmaya devam etti.

Ve Maverickler kötünün de kötüsüydü. Tavalı'nın yemin ettiği sıkı bir Davranış Kuralları ve onları denetleyen bir dizi katı yasası varken, Mavericks bazen daha keyfi bir dizi belirsiz yönergeye göre hareket ediyordu. Temel yasaları şuydu: *Ne olursa olsun*

ve eğer onu koruyacak kadar güçlü değilseniz, ona sahip olmayı hak etmiyorsunuz demektir.

Eriadne mükemmel bir Maverick kraliçesi olurdu.

Bu nedenle, bazıları Maverick liderleri Cyprian ve Wynne Proux'un aslında yarı Andarion olduğunu iddia etti. Onlarla tanışan hiç kimse yetkililere ya da herhangi birine onlar hakkında herhangi bir şey bildirecek kadar uzun yaşamadığından, bu tamamen spekülasyondan ibaretti.

Sürgünün ilk günlerinde Jullien bir keresinde onların evine girmeye cesaret etmişti.

Büyükannesinin gazabından kaçmak için *pravin* ya da bölge denilen yere sığındı. Ana karargâhlarına bile girmeyi başarmıştı.

İyi gitmemişti.

Gah, umarım uzun bir hafızaları yoktur.

Elbette o zamandan beri fiziksel olarak çok değişmişti. Umarım kimse bu olayı hatırlamaz.

Ve bahsetmişken...

Barataria olarak bilinen megastasyondaki o eski karargâha vardıklarında, Thrāix çoktan sıcak bir şekilde inmiş ve

Trisani güçlerinin duyurusu. Ana Maverick iniş pistinin yarısı alevler içinde kalmıştı. Ekipler hâlâ söndürmeye çalışıyordu.

Ama en endişe verici kısım bu değildi. Jullien'i gemisinde hareketsiz tutan şey Thrāix'in ve Maverick kuvvetlerinin yaklaşık yarısının hararetle bir çatışma içinde olduğunu görmektir. Her iki taraf da istasyonun geri kalanını patlatmadan hareket edemezdi.

Jullien kaptan koltuğunda oturmuş, Thrāix'e hayret, eğlence ve korku karışımı bir bakışla bakıyordu. "Eh," diye yavaşça Ushara'ya seslendi. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl ?"

"Chayden ya da Jory'yi de bu karışıma dahil edebiliriz. Ya da daha iyisi, Caillen Dagan."

"Elbette... iyimser olalım. Bunu nasıl düzelteceğimize dair bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Ama felaket derecede aptalca bir şey denememe izin verin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ondan hiç de memnun görünmüyordu. "*Felaket* mi? Bebeklerimin babasının ağzından çıkan bu kelimeyi seviyorum. Çocuklarınıza iletmemi istediğiniz son bir söz var mı?"

"Umarım annelerinin zekasını miras alırlar." Gülerken derin bir iç çekti. "Tamam o zaman."

Jullien diğerlerine bağlantı üzerinden yerlerinde kalmalarını söyledikten sonra uçuş güvertesinden ayrılmak için ayağa kalktığı anda, Ushara onun yolunu kesmek için hareket etti. Kadının solgun gözlerindeki endişe adamın midesini bulandırdı.

"Lütfen dikkatli olun. Unutmayın, eğer size bir şey olursa, Davel oğlunuz için en yaygın erkek rol modeli ."

Yüzünü buruşturdu. "Bu belden aşağı vuruyor." Kılıfını çıkararak onu nazikçe öptü ve ellerine bıraktı. " giden bir şey olursa, buradan fırlar gidersin. Benim için endişelenme."

"Hiçbir şey ters gitmese iyi olur, Jules. Çünkü buradan sensiz ayrılmıyorum. Seni doğruca Tophet'e kadar takip edeceğim ve geri döneceğim. Güvenliğinden ödün vermek yok. Topları onlara doğrultacağım. Tek kelime edersen ateş açarım."

İnatçılığı için ona derin bir hırıltı çıkararak ve onun için tanrılara şükrederek rampayı indirdi ve gemiden çıkıp çatışmanın içine doğru ilerledi.

Rampadan iner inmez, patlayıcıların ve tüfeklerin yarısı kafasına nişan aldı.

Evet, *bu* hiç rahatlatıcı değildi.

Bahse girerim bir sonraki hayatında bir prens olarak geri dönmeyi dört gözle bekleyen ve benim olarak reenkarne olan o adam ciddi bir şekilde kandırılmış hissediyordur.

Şu anda.

Jullien ellerini kaldırıp uzattı. "Hey şimdi, blasterlerimi gemimde bıraktım. Düşmanca davranmayalım, millet. Kimse hapşırmasın ya da ani hareketler yapmasın, tamam mı? Daha sonra ihtiyacım olabilecek bir vücut parçasını kaybetmek istemiyorum."

"Kendini ilan et!"

"Burada silahsız olduğum için alışılmadık derecede aptalım. Yine de arkadaşına son derece sadıksınız. Peki.. bir dakikalığına konuşmaya ne dersiniz, olur mu?"

Birisi çekicini geri çekmiş.

"Hayır, bunu yapmak istemezsin." Jullien ses tonunu sakın ve alçak tuttu. "Ateş açtığınız anda hepimiz Tophet'e bedava yolculuk yapacağız. Arkadaşım ve ben bu gece tanrılarımızla parti yapacağımızdan oldukça emin olsak da, hepiniz bu son yolculuğa hazır mısınız? Bazılarınızın ateist olması gerektiğini biliyorum, değil mi? Hepiniz her şeyin bitmesini istemiyorsunuz."

Thrāix ona ters ters baktı. "Bu işe karışma. Karavana'ya saldıranların *Ateş Öpücüğü*. Onlar olmadan gitmiyorum. Geri kalanınız gidebilirsiniz. Aksi takdirde hep birlikte cehenneme gideriz."

"Bu senin için harika kardeşim ama benim uğruna yaşamak istediğim şeyler var." Jullien diğerlerine göz gezdirdi ve sorumlu gibi görünen kişiyi bulmak için onları taradı.

Tavali gibi, Mavericks de savaş için ağır bir şekilde boyanmış ve vücut zırhı giymişti. Çoğunun yüzlerini koruyan patlayıcı kaskları vardı.

Jullien onları ölçüp biçerek yavaşça aralarından geçti. Silahsız olduğu ve grubun önünde yürüdüğü için onu durdurmadılar. "Peki ya geri kalanınız? Dostuma istediğini vermek ister misiniz? Maverickler arasında bu tür şeyler için gerçek bir kural olmadığını biliyorum. İkimizi de öldürebilirsiniz ama bu intikam için gelen başka Tavali'leri durdurmaz. Bu gece Altaylıların iki kızını aldın. Tavali Snitch'in kendisini de sıkmış olabilirsin. Bunu hafife almayacaklardır."

Bu onları tedirgin etmiş görünüyordu.

Saflarında gergin bir dalgalanma oldu. Ama bu istenen sonucu vermedi. Birbirlerine düşman olmamışlardı. Kimseden suçlu bir hava da almıyordu.

Jullien aniden daha zayıf bir Maverick'in önünde durdu. Evet, aradığı şey buydu. Hamile olduğu belli olmasına rağmen biraz daha kendinden emin duruyordu. Tüfeğini güvenle kavramıştı ve aynı zamanda dikkatini başka şeylere de vermiş görünüyordu.

Diğerleri ona daha fazla yer verdi. Saygılı bir mesafe.

O onların lideriydi. O da bunu biliyordu. "Yetkili" aurası gözeneklerinden akıyordu.

Kimsenin tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde telekinezi yeteneğini kullanarak tüfeği kaptı ve kafasına doğrulttu. "Bu bir savaş. Ya bunu çözeriz ya da nükleer savaşa gideriz. Seçim sizin."

Diğerleri onu korumak için çabalarken nefesi kesildi. Ama beklendiği gibi, ona ateş etmeye cesaret edemediler ve refleks olarak tetiği çekip onu öldürme riskini göze alamadılar.

"Pozisyonunuzu koruyun!" Bu sert, derinden endişeli bir erkek sesiydi.

Jullien bakışlarını kadına dikti. "Wynne Proux, sanırım?"

Cevap vermedi.

Tüfeğin ucunu parlak siyah patlama kaskının altına sapladı. "Kaskını çıkarabilirsin ya da ben senin için çıkarırım."

Şiddetli bir lanetle miğferini çıkardı ve kaba, dalgalı siyah saçları, soluk gözleri ve karamel teniyle gerçekten de Andarion olduğunu gösterdi. Genç ve güzel. Dolgun kırmızı dudaklarını kıvrarak ona ters ters baktı. "Seni piç kurusu! Nereden bildin?"

Jullien ona gülümsedi. "Yetkili bir kadını gözden kaçırmanın imkânı yok. Kalabalığın içinde göze çarpıyordun."

"Ve sen de Andarion'sun. Bunun için kocamın sana ne yapacağını biliyorsun."

"Ben Stralen. Hamile karımın sevgili küçük kız kardeşini öldürdün. Hâlâ nefes aldığın için şanslısın."

Bu onun gözlerindeki ateşi anında söndürdü. "Biz ."

"Yalancı!" Thrāix onlara doğru bir adım attı ama Jullien onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Yalan söylemiyor, Thrāix. Sakin ol ve güçlerini kullan." Jullien'inki bunu çoktan fark etmişti.

Burada başka bir şeyler oluyordu. Bir terslik vardı. Sadece ne olduğundan emin değildi.

Tüfeğini indirerek, ne olduğunu anlamaya çalışırken başını öne eğdi. "Tam olarak ne oldu?"

Wynne çenesini kaldırarak onu ve Thrāix'i küçümseyen bir bakış attı. "Daha önce yoksa siz *bize* saldırdıktan sonra mı?"

"Biz size saldırmadık."

Kolundaki yama yüzünden dudağını büktü. "Gorturnum Tavali? Haftalardır bize saldırıyorsun. Hiç durmadan."

"Hayır. Yapmadık. Saha amiralleri olarak size bu konuda söz veriyorum. Adamlarımızdan hiçbiri *pravinlerinizin* yakınında bulunmadı."

Çok daha büyük bir Maverick grubun arasında ilerledi. Bu şüphesiz kocası olmalıydı. Jullien'den birkaç santim daha kısa olan adam onun yanında durdu ve kaskını çıkardı. "Söylediklerinize güvенеbileceğimizi nereden bileceğiz?"

Karısının aksine, adam Andarion değildi. İnsan ırkından biriydi. Siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü. Kaslıydı ve boyu karısıyla eşitti, tanıdık geliyordu ama Jullien onu tanıyamadı. Uzun saçları tüylerle kaplıydı ve yüzünde, gözlerinin altında ve burnunun üstünde yatay olarak siyah bir şerit vardı.

Jullien omuz silkti. "Bilmiyorsun. Ama sana söz veriyorum."

"Bir Tavalı'nın sözü." Cyprian Proux, Jullien'in ayaklarının dibindeki yere tükürdü. Buna tepki vermemek için kendini zorladı. "Hakaret edebilir ve , Eğer istersem. Ya da yetişkinler gibi davranıp biraz inanç gösterebiliriz. Geçmişte size saldırıyor olsaydık, neden buraya sadece dört gemi getirirdik? Bugün yaptığınız şey için size karşı bir cehennem dalgası salacağımı düşünmüyor musunuz? Bunu bir düşünün. Tavalı tarafından kazıklanma üçlüsünün içindesin. Limanlar, iki saatten daha az bir mesafede olan devasa bir istasyonla arkanızda. En iyi arkadaşlarım Seps, onları hemen buraya toplayabiliriz. Ve Wasturnum'lara seslenebiliriz, birçoğu rutin olarak bu sektörde seyahat ediyor. Ve misilleme için filolar getirebilirdik. Ama yapmadık. Bir savaşa neden olmamak için tek başımıza araştırmaya geldik."

"Haklı Cy."

"Evet ve bu sadece kafamın üstündeki değil."

Cyprian gözlerini önce Thräix'e, sonra da Jullien'e dikti. "Bizi vuranın senin Tavalı'n olduğunu biliyorum."

"O zaman bize bilgi verin, ben de size kellelerini vereyim. Eğer Tavalı ise, onları kendim durdurup size teslim edeceğim. Şahsen. Kıç yanaklarına baş harflerim kazınmış olarak."

Cyprian Jullien'in yüz hatlarını incelemek için başını eğdi. "Seni tanıyor muyum?"

Jullien bu üsse yaptığı son ziyaretteki felaketi hatırlamamaya çalışarak yüzünü buruşturdu. "Hayır. Sadece o suratlardan birine sahibim."

Buna pek inanmadı ama neyse ki konuyu kapattı. Bakışları tekrar Thräix'e döndü. "Biz senin kadınına saldırmadık. Etrafına bir bak. Bir hafta önce kör bir saldırıyla ağır darbe aldık. Şu anda saldırı yapabilecek bir savaş gemimiz yok. Dördünüzün bugün buraya gelmesinin tek nedeni bu. Bir hafta önce, kışınıza tekmeyi basmıştık."

Bunu açıkladığında ve Cyprian'ın gerçekte kim ve ne olduğunu tam olarak anladığında, Jullien'in içinden *gerçekten* berbat bir his geçti.

Kahretsin, bu kötü, kötü, kötü....

Kulak bağlantısına dokundu. "Trajen? Davel? Motorlarınızı çalıştırın ve kalkışa hazır olun. Rampalarınızı açın ve tutabildiğiniz kadar Maverick'i alın."

Jullien Thrāix'e baktı. "Bu lanet olası bir tuzak ve biz de tam içine düştük."

Wynne ve Cyprian ona kaşlarını çatı.

Küfrederek Cyprian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sen Abenbi'nin , değil mi?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Titana rael." Jullien geri adım attı. "Nyran bunu Probekein'lerin bizi yok etmesini sağlamak için ayarladı. Şimdi harekete geçmeliyiz!"

Alarmlar ötmeye başladı.

Cyprian küfretti. "Tahliye alarmı verin!"

"Benimle gel. Sen ve karın. Başka çocuğunuz var mı?" "Hayır, bu ilk çocuğumuz."

Jullien Thrāix'e döndü. "Bana güveniyor musun?" O da başını salladı.

"O zaman buradan gidelim ve bu işin aslını öğrenelim. Şimdilik, yakalayabildiğiniz kadarını yakalayın."

Thrāix başını ona doğru eğdi ve sonra gemisine doğru koştu. Jullien, Wynne ve Cyprian'ı Ushara'nın kemerli bir bakışla beklediği gemisine götürdü, ancak motorları ateşleyip kalkışa hazır hale getirirken hızlı bir selamlama dışında bir şey söylemedi.

Cyprian'ın adamlarından daha fazlasını olabildiğince hızlı bir şekilde gemiye bindirdiler. Ama yaklaşmakta olan geminin mürettebatı tarafından selamlanmadan önce değil.

Jullien güçlerini kullanarak frekanslarını maskeleydi, böylece gelen çağrıya cevap veren istasyon gibi göründü. Başını Cyprian'a doğru eğdi.

Cevap verdi. "Burası Barataria. Gidin."

"Barataria, ben Dagger Ixur, Gortunum Ulusu'nun vekil amirali. Otoritemize teslim olmanızı talep etmek için buradayım. Bunu yapmamanız tamamen yok edilmenizle sonuçlanacaktır."

"Kimin yetkisiyle?"

"Trajen Thaumarturgus."

Jullien sandalyesinde dönerek Cyprian'a baktı. "Kendimi savunmam gerekirse, ben

Minsid bir şey yapamaz. Ben saha amiraliyim."

Ushara homurdandı. "Aslında, hatırlarsanız rütbe indirimi almıştınız. Şu anda teknik olarak bir amiral değilsin. Sen sadece bir

Komutan, *Keramon*."

"Amiral yardımcısı haklı olabilir," dedi Trajen hattan. "Ve Gorturnum Ulusunun HAP'ı olarak, FA'm olarak poz veren bu lanet olası kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum, çünkü Hançerimin sesini tanıyorum ve sen, pislik, benim aktif sağ kolum değilsin. Öyle , Ixur'un onun soyadı değil, çağrı işareti olduğunu ve annesinin de benimle birlikte gemimde olduğunu bilirdin. Şimdi, sen de kimsin?"

Onlar da yayılım ateşiyle karşılık verdiler.

"Ah şimdi, bu çok kaba," dedi Trajen. "Tavali? Şu sürtüklere biraz terbiye öğretilim."

Thrāix sola yattı ve gitti.

Jullien tereddüt etti. "Hey, patron? Gemide iki parça çok değerli yük taşıyorum. Biraz geri çekilebilir miyim?"

"Kabul edildi. Eğil."

"*Pakti*."

Ushara ona alaycı bir bakış attı. Bu bakış Wynne tarafından da tekrarlandı.

Jullien tamamen utanmazdı. "Benden nefret etme, *mu tarir*."

Ve sana hatırlatmama gerek var mı Shara, çocuklarımızın iki ebeveyni de şu anda bu gemide. Aşağı inersek kızlarımızı kimin büyüteceğini bir düşün. *Bunu* gerçekten istiyor musun?"

Çok haklı bir noktaya değindi. "gerek, kıymetlim. Hayır. Gereksiz riskler almaya gerek yok. *Hem de hiç*."

"Evet. Bunun düşünce tarzını değiştireceğini biliyordum."

Cyprian Jullien'in arkasında durmak için hareket etti. "Teşekkür ederim, Tavalian. Sana borçluyum ve karımı ve kızımı kurtardığını unutmayacağım."

"Sorun değil. Bebek ne zaman ?"

"Edrinus'un sonu. Seninki?"

"Samonius'un ilk haftası."

"Arada sadece birkaç hafta var o zaman."

Jullien başını salladı. "Thrāix'inki de öyleydi. Oğlu yıl sonunda doğacaktı."

Cyprian sempati içinde yüzünü buruşturdu. "Doğmamış kızımın hayatı üzerine yemin ederim ki, onun kadını alan o saldırıyla hiçbir ilgimiz yok." Ushara'ya baktı. "Bizim hiçbir kuralımız olmadığını düşündüğünüzü biliyorum ama biz çocuklarımıza ve başkalarının çocuklarına değer veririz. Biz masumları avlamayız."

"Sana inanıyorum." Ushara dikkatini tekrar monitörlere çevirdi. "Jules?"

"Görüyorum." Bir grup savaşçı peşlerinden gelirken sola doğru yattı. "Herkes yere yatsın. Gelen var."

Cyprian silahlara doğru yöneldi ama Ushara onu durdurdu. "Jullien'de. İnanın bana. Sen sadece engel olursun." Karısının yanına oturmak için hareket etti.

Jullien gemisine kilitlendi ve zihninin onunla mükemmel bir şekilde senkronize olmasına izin verdi. Hem uzayın sessizliğini hem de motorlarının gürültüsünü duydu.

En çok da karısının ve çocuğunun kalp atışlarını duydu. Ve bunun dikkatini dağıtmasına izin vermemek için elinden geleni yaptı.

İşte o zaman Trisani kısmı çok can sıkıcıydı. Kendisine yapılanların çoğuyla barışmıştı. Gemisiyle birleşmesini sağlayan ve zihnini çok daha büyük bir evrene, başkalarının zihinlerine ve bedenlerine açan süreçle. Ve ölüm ihtimaliyle. Bir zamanlar Sonsuz Gece'ye metresi ve en yakın yoldaşı olarak kur yaptığı zamanlar olmuştu.

Aslında onu arzulamıştı. Ushara hayatına girene kadar.

Artık karısıyla daha yüksek bir bağlantıyı paylaştığından, odaklanması gerektiğinde zihninde emen canlı bir kabloydu. Bu, bir fil çiftliği boyunca uzanan açıkta bir sinir ucuna sahip olmak gibiydi... banyo zamanında sulama deliklerinin yakınında.

Daha fazla gemi üzerlerine düştü. Sadece avcı uçakları değil. Kruvazörler ve saldırı mangaları.

"Bu da ne böyle?" Jullien kontrol panelinin yanına savruldu ve Thrāix'in bir gruba doğru sertçe ilerleyişini izlerken iki büklüm oldu. "Hey, *Coracinus Anima*? Ne yapıyorsun? Üzerimize *Psycho Bunny* gibi gelmene hiç gerek yok. Benimle kal."

Thrāix cevap vermedi.

Jullien daha fazla geminin yaklaştığını görünce sessizce küfretti ve Thrāix'in ne demek istediğini anladı. "Dostum, beni dinle. Acı çektiğini biliyorum ve içinde ölmek ve onları da yanında götürmek için duyduğun açlığı da biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Hepimiz yaşadık. Ama sen benim kardeşimsin Thrāix ve aile benim pek sahip olmadığım bir şey. Bana ölümünü izletme. Beni duyuyor musun? Bunu atlatacağız. Ve Mary'ye zarar verenleri bulup onlara bunu en kötü şekilde ödeteceğiz. Birlikte. Hadi ama. Yapma bunu. Bu savaşta sana ihtiyacım var. Ve unutma, o gemide yalnız değilsin."

Thrāix ruhunun derinliklerinden gelen gırtlaktan bir çığlık attı. Parçalanarak ve ruhu sızlayarak yuvarlandı ve Trajen'in arkasına düştü.

Ushara, Jullien'in en kötü koşullarda sakin bir şekilde kendini idare etmesini ve saldırganlarla yüzleşmesini izlerken gözyaşlarını ısırdı.

Thrāix ile uğraşmak ve onu kontrol altında tutmak. İnsanları idare etme ve zorlama yeteneği onu etkilemekte asla başarısız olmamıştı.

Tabii ki, normalde onları cinayet noktasına kadar iterdi. Ama diplomatik ve şefkatli olmayı seçtiğinde ...

Bu işte daha iyi olan çok az kişi vardı. Ölümle yüzleşirken bile. Aklını her zaman sağlam tutmuş ve duygularını onu hayrete düşüren demir bir kısıtlama altında tutmuştu. Bu yüzden Vasili'yi uçurması ve vatandaşlığı için eğitmesi konusunda güvendiği tek kişi oydu.

Jullien olağanüstü bir komutandı. Ve ailesinin onun ne kadar inanılmaz bir lider olabileceğini görememiş olması çok yazıktı. Tarihteki yerini alması için ona hiç şans vermemiş olmaları. Nykyrian'ın tüm yeteneklerine rağmen, Jullien kardeşi ve ırkları için değerli bir varlık olabilirdi. Ailesinin, kardeşlerini ve imparatorluklarını Jullien'in olağanüstü yeteneklerinden mahrum bırakmış olması utanç vericiydi.

Bu onun için kalbini kırdı. Ama onun Uluslarının bir parçası olmasından da memnundu. Hepsinden önemlisi, beş yıl önce Trajen'in Jullien'de başka kimsede olmayan potansiyeli görmüş olmasına minnettardı. Bu patronu için çok şey ifade ediyordu.

Beş yıl ...

Bazı açılardan dün gibi, bazı açılardan ise bir an gibi geliyordu. Çok şey değişmişti.

Eğer savaşta olmasalardı, seksi canavarına sarılırdı. Aslında bundan biraz daha fazlasını yapmak . Onun manevralarını izlerken aklından çok yaramaz bir düşünce geçerken dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı.

Kızlarına hamile kalmaktansa bir erkek çocuk taşımanın ...

Libidosu yükselmişti. "Shara?"

"Evet?"

Jullien omzunun üzerinden ona baktı. "Şu anda ne düşündüğünü düşünmeyi gerçekten bırakmalısın. Çünkü yaptığım iş odaklanmam gereken bir zamanda gerçekten dikkatimi dağıtıyorsun."

Özellikle diğerleri ona için döndüğünde yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu. "Özür dilerim."

Cyprian meraklı bir kaşını kaldırdı. Ushara hızla başka tarafa baktı.

Ancak Jullien saldırganları savuştururken sessiz kaldılar. Çatışma yeniden başladığında, Ushara onun yerine iletişimi devralmak için harekete geçti. Bunu o kadar kusursuz bir şekilde yapmıştı ki, Jullien kavgaya bitene ve onunla çarpışana kadar fark etmemişti. Kaşlarını çatarak çenesini kavrıyordu. Avucunun içinde.

Sen benim bir parçamsın. Bu düşünceyi ona gönderdi.

Kız onu öpmeden önce kızardı.

Güvenli olur olmaz yeniden toplanmak üzere üsse döndüler. Cyprian, Wynne, Trajen ve Jullien konferans odasına giderken, Ushara Thrāix ve Davel'i ailesinin yanına götürdü. Unira ve Zellen, Sheila ve diğer birkaç Tavalinin yardımıyla Mavericks'in geri kalanı için geçici yardım görevini üstlendi.

Trajen güvende olur olmaz başını salladı. "Yani biri bizi birbirimize düşürmek için bizim kılığımıza giriyor...."

Cyprian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seninle birlikte olmasaydım, Tavalian, buna inanmazdım."

"Bunun Birlik olduğunu mu düşünüyorsun?" Wynne sordu. "Bir süredir peşimizdeler."

Jullien bunu düşünürken iç çekti. Cyprian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Babanın orada pek fazla arkadaşı yok, bu kesin. Ancak, Birlik'in şu anda bir müttefikini yabancılaştırma riskini alacağını sanmıyorum. Özellikle de Gouranların İttifak'ın bir parçası olduğu düşünülürse, Probekeinler kadar güçlü bir müttefiki. Bu siyasi intihar olur. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Sondalar Arhana Sistemi'nin ta kendisi. Onları kaybederseniz Cennet Şehri'ni, Starken'ı ve Birlik'in şu anda takımı için ihtiyaç duyduğu pek çok kaynağı da kaybedersiniz. Kyr'in babanı delicesine mutlu etmek ve kalçasına sıkıca bağlı tutmak için sana yalakalık yapacağını düşünürdüm."

Cyprian iç çekti. "O zaman kim?"

"Şüphelerim var ama söylemeden önce teyit etmek istiyorum. Bunu araştırmam için bana zaman verebilir misiniz?"

Başını salladı. "Şu anda sadece halkımdan geriye kalanları görmek istiyorum."

Gözleri sempatik olan Trajen ayağa kalktı. "Seni babanın topraklarına ya da nereye gitmek istiyorsan oraya götürecek nakliye araçlarım var. Ayağa kalkana kadar seni koruyacak gönüllüler de var."

"Bunu unutmayacağım. Daha önce hiç müttefik olmamış olsak da, bundan sonra bu durum değişecek." Cyprian elini Trajen'e uzattı. "Bize ihtiyacın olursa, söyle. Biz oradayız. Ben barınak ve yiyeceğe sahip olduğum sürece, sen de barınak ve yiyeceğe sahip olacaksın." Bir Maverick için bu, dostluğun en büyük göstergesiydi.

"Teşekkür ." Trajen onun elini sıktı.

Cyprian Jullien'e döndü. "Ve sen... sen bizi kurtardın." Bakışları karısına yöneldi. "Bugünden itibaren siz ailedensiniz. Canting'inden sıkılırsan beni ara. Senden iyi bir Maverick olur."

"Hey Şimdi," diye homurdandı Trajen. "Ben burada dururken en iyilerimden birini mi avlıyorsun? Gerçekten mi?"

"Arkandan onu avlamamı mı tercih edersin?" "Onu hiç avlamamanı tercih ederim."

Jullien güldü. "Endişelenme. Yeniler beni çok çabuk yıpratıyor. Bu yüzden Tray'le kalmak zorundayım. O benim nasıl bir pislik olduğumu biliyor."

Trajen kapıyı açıp Ushara'nın resepsiyon görevlisinin onlara geri kalanlarının nakledilmeyi beklediğı körfeze kadar eşlik etmesini sağlarken Cyprian homurdandı.

Jullien çıkmaya başladığında Trajen onu durdurdu ve kapıyı kapattı. "Gerçekten Nyran olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha kötüsü. Sanırım Braxen Venik." "Açıkla."

"Nyran ve Varan'ın tüm bunlar başladığında söylediğı bir şey." Jullien duvar monitörünü açtı ve Venik'in bölgesinin yıldız haritasını çıkardı. Limanlar Andarionlar ile aynı sistemde bulunuyordu. "Venik ve büyükannemin annemi ve kardeşimi devirmek ve *senin* peşine düşmek için birlikte çalıştıklarını düşünüyorum."

"Jules..."

"Evet, biliyorum. Bir HAP'ı ihanetle suçluyorum. Bu yüzden bir şey söylemedim. Kanıta ihtiyacım var."

"Evet, var. *Sağlam* kanıt, yoksa kışına tekme yi yersin. Ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak."

"Güven bana, biliyorum. Ama bir düşün. Başka kim seni ve beni taklit eder ki? Neden uğraşsın ki? Ve ne amaçla?" Jullien haritalara doğru yürüdü. "Bizi ve Mavericks'i kırmadıkları sürece." Monitörde işaretledi. "O zaman tüm Dokuz Dünya'daki en büyük nakliye yollarını kontrol ederlerdi. Herkes onlara inek gibi davranırdı. Yenilmez olurlar. Justicale Cruel'i unutun. Bok gibi olurlar."

Trajen gözlerini Jullien'in notlarına dikti. "Benim Trisani olduğumu bilmiyorlar."

"Hayır. Thrāix'i de bilmiyorlar." "Ve senin öldüğünü düşünüyorlar."

Jullien yavaşça başını salladı. "Evet, ama bazı şüpheleri var."

"Çünkü lanet olası aptal kafanı aşağıda tutmayacaksın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yüzünü yukarı kaldırdı. "Ben biraz inatçıyım. Ama her neyse, sanırım Nyran'ın bu kadar cesur davranmasının nedeni bu. Eğer babası buna öncülük ediyorsa..."

"Mantıklı." Trajen tekrar monitöre baktı. "Aslında çok fazla. Ven her zaman kâr ve kendisi için çalışmıştır." "Evet.

Hak sahibi bir piç."

"Nedenini , değil mi?" Jullien başını salladı.

"Hadi ama Jules. Sen bundan daha sezgiselsin. Pisliklerin nasıl düşündüğünü bilirsin. Özellikle de hak sahibi olanların. Onları ne motive eder. Sence neden böyle sorunları var?"

Kaşlarını çatarak korsan piç hakkında bildiklerini zihninde gözden geçirdi. "O bir melez. Bu da başlı başına bir sorun."

"Ve..."

Jullien hiçbir şey bulamayınca kendini aptal gibi hissetti. "Hiçbir şey bulamadım."

"İşte, bunu senin için kolaylaştırayım. Babası Savaşan Kan Klanı Venik'ten Serus'tu."

Jullien ağzı açık bir şekilde Trajen'e bakarken sonunda ne demek istediğini bütün açıklığıyla anladı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Trajen başını salladı.

Evet, bu iyi bildiği bir isimdi. Serus, Andarion nişanlısından ayrılıp bir insanla evlendiğinde annesi tarafından evlatlıktan reddedilmişti. Ama en şok edici kısım bu değildi. Asıl şok edici olan Jullien'in onların isimlerini neden bildiği idi.

Serus onun uzaktan kuzeniydi.

Daha da önemlisi, Serus'un annesi *Hauk*'un Savaşan Kan Klanı'ndan Alya olarak doğmuştu.

Bu da Braxen Venik'i Fain Hauk'un ikinci kuzeni yaptı. Ve onu tüm Andaria'daki en prestijli askeri ailenin saflarına yerleştirdi ve ona kraliyet kanı verdi.

Shkyte ykel.

"Yüzündeki o sevimli ifadeye , ilişki tombalasını tutturduğunu varsayıyorum." Trajen onunla göz hizasına gelene kadar eğildi. "Ve şimdi seni daha iyi becereceğim. Karısı Malys, Chayden Aniwaya'nın annesinin kuzeni."

"Ne?"

"Evet. Chayden'in annesi Qill kraliçesi Sarra Denarii. Malys'in annesi ise teyzesi Shea Denarii. Bu yüzden Brax'ın yetki sorunları var ve kendini kraliyet ailesinden sanıyor."

Çünkü teknik olarak öyleydi.

"Titana ræl."

Trajen başını salladı. "Evet. Ciddi hak sorunları olan dört egomanyağı bir araya getirirseniz ne elde edersiniz?"

"Geri için eğlenceli zamanlar."

Trajen yavaşça başını salladı. "Ama bunların hepsi spekülasyon."

Jullien duyguları çalkalanırken ve öfkesi yükselirken dişlerini sıktı. "Bu savaşın dışında kalamayacağımızı biliyorsun."

Bakışları kırılğanlaştı. "Oğlunuz on yedi yaşında. Bunu ilan ettiğim gün, kalçalarına bir blaster bağlayıp imza atan ilk kişilerden biri olacak. Beni o çite sürüklemeyen önce uzun uzun düşün. Senin aksine, ben cepheye bulundum. Bastien ya da Thrāix'e hayatının sonuna kadar taşıyacağın kâbusları sor. Bir prens olarak hapishanede eğlendiğini mi sanıyorsun? Savaş esiri olarak geçirdiğin zamanla kıyaslandığında bu bir doğum günü partisi gibi kalır, çünkü ailen düşmanın komutanıdır ve elinde kullanabilecekleri bilgiler olduğunu düşünürler. Ya da onlara ulaşmak için sizi kullanabilirler. Ve hükümetiniz sizinle akraba olmayan birinin eline geçtiğinde neler olacağını bilmek istemezsiniz."

"Biliyorum. Suçluluk duygusuyla baş edemeyecek kadar gençken can almanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Ve eğer onları durdurmazsak bize ne yapacaklarını da biliyorum."

Gözlerini kapatan Trajen dişlerini sıktı. "Savaştan nefret ediyorum, Jules. Onunla ilgili her şeyden."

"Ve barış yapmak için iki kişi gerekir. Bir taraf savaşa kararlıysa, karşılık vermekten başka seçeneğiniz yoktur. Eğer şimdi savaşmazsak, Vasili'yi nasıl olsa alacaklar. Dizlerinin üzerinde yalvararak ölmesinden hayatta kalma şansı olmasını tercih ederim." Gözyaşları ve keder onu boğarken Jullien sırtını sıvazladı. "Şimdi izin verirsiniz, karım ve ailesinin kızlarını gömmelerine yardım etmem gerekiyor."

Trajen irkildi. "Bunun için seni suçlayacaklar."

"Bunu ben de biliyorum. Ama ben bir korkak değilim. Ve belki de bu benim hatam. Petran en başta söyledi ve bu doğru; ailemin tarihi kanla yazılmıştır. Belki de gerçek Anatole laneti budur. Genetik bir kusur taşımaktan ziyade, bizimkisi ruhlarımız kadar bedenlerimizin de hastalıklı olması." Trajen, Jullien'in onu beyninden silip atmak istediği anılar ve önsezilerle odada yalnız bırakmasını izledi. Bilmiyordu ki Hangisinin daha kötü olduğunu.

Zaten olmuş olan şeyleri değiştiremezdi. Ya da gelecek olanları durduramazdı.

BÖLÜM 35

Jullien, Ushara kız kardeşlerinin anma kapsüllerine küçük veda buketlerini yerleştirirken onun yanında durdu. Onun büyüdüğü cenaze törenlerinin aksine, Demurristler ölenlerin hayatlarını kutlamaya inanırlardı - sadece onlarla ilgili iyi şeyleri hatırlarlardı. Ölümü, acı ya da endişenin olmadığı yeni bir başlangıç olarak görüyorlardı; ölen ruhun daha iyi bir hayata temiz bir sayfa açarak yeniden doğabileceği bir yer.

Geride kalanlar için üzücü olan tek şey, onlar olmadan yaşamaya devam etmek zorunda kalmalarıydı.

Dürüst olmak gerekirse, kendini bok gibi hissediyordu.

Bunların hepsi Eriadne ve Nyran yüzünden oldu. Ama o ve ailesi olmasaydı, Mary ve Ryna hâlâ burada, kız ve erkek kardeşlerinin arasında gülüyor ve dans ediyor olacaktı.

"Yapma." Ushara annesine sarılmaya giderken Trajen elini Jullien'in omzuna koydu.

"Ne?"

"Bunun için kendini suçla."

Jullien karşılarında oturan ve kucağında uyuyan Mira'yı tutan Thrāix'e baktı. "Nasıl yapamam?"

"Eğer sen burada olmasaydın Jules, Vasili de olmazdı. O ikiz kızlar ya da Thrāix de olmazdı. Ve en büyük oğluna ne olacağını bilmek istemezsin. Ama sanırım köle tacirlerinin onu ne için kullanacakları konusunda iyi bir fikrin var."

İstemsizce yüzünü buruşturdu. "Neden bu bir değiş tokuş olmak zorunda?"

"Bilmiyorum ama iki gün önce pek çok hayat kurtardınız. Cyprian, babasıyla geçici olarak anlaştıklarını söyleyen bir mesaj gönderdi. Hâlâ kendi soruşturmalarını yürütüyorlar ve soruşturmamızda bize yardımcı olması için birkaç gün içinde ikinci komutanlarını gönderecekler. Ayrıca Wynne ile birlikte kızlarına, onları kurtardığınız için sizin ve Thrāix'in onuruna Julia Thrāixia adını vermeyi planladıklarını da size söylememi istedi."

"Bu hiç de ürkütücü değil."

Viv koşarak yanına geldi ve kolunu çekiştirdi. "Paka," diye fısıldadı. "Vivie'nin tuvalete gitmesi lazım!"

Ona gülümseyerek kucağına aldı. "Tamam, *nyba*." Başını Trajen'e doğru eğdi. "Küçük mesaneler kimseyi beklemez."

Jullien onu olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yan kapıdan tapınağın tuvaletlerine götürdü, böylece ihtiyaçlarını karşılayabilecekti.

İşini bitirdiğinde, lavaboda ellerini yıkamasına yardım etti.

Şakak kıyafetleri içinde Viv çelik tezgâhın kenarında durdu ve aynadaki yansımalarına baktı. Yüzünü ileri geri hareket ettirdi.

Jullien onun yüz boyasına baktığını ve kendi yüz boyasıyla karşılaştırdığını düşündü, özellikle de yüz hatlarını daha net görebilmek için gözlüklerini çıkardığından beri.

Ta ki o konuşana kadar. "Sana Paka, değil mi?" "Ama siz çok daha güzelsiniz."

Kaşlarını çattı. "Neden bizim gözlerimiz yeşil? Diğer herkesinki beyaz. Ama seninkiler. Seninkiler kırmızı. Neden öyle?"

Güçlerini kullanarak kendi rengini astralen olmayan renge döndürdü. "Matarra'nla tanışana kadar benimkiler seninkilerin rengindeydi."

Aynadan onun yüzüne bakarken nefesi kesildi. Viv dönerek gözlerini daha yakından incelemek için yanağına dokundu. "Gözlerinin rengi değişiyor mu, Paka?"

"Buna stralen deniyor. Bazı Andarion erkekleri bunu yapabilir." "Neden?"

"Bu, ailelerimizi gerçekten sevdiğimiz anlamına geliyor. Onları korumak için öleceğimiz anlamına geliyor."

Gözyaşlarına boğulmadan önce gözlerinden yaşlar süzüldü. "Lyra Mary ve Lyra Ryna gibi ölmeni istemiyoruz, Paka!"

"Shh, *nyba*." kollarının arasına aldı ve sarıldı. "Sakın üzülme.

Hiçbir yere gitmiyorum. Tam buradayım. Uzun, çok uzun bir süre burada olacağım." "Tamam." Burnunu çekti ve tumbul elinin tersiyle burnunu sildi. elini. Sonra yine somurttu ve aynaya bakmak için döndü. "Peki neden başka kimsede yokken bizde siyah saç var?"

"Benimki de çok koyu. Uyum sağlasın diye sarı yapıyorum. Ama ağartmadığım zaman tıpkı seninki gibi görünüyor."

Kollarını onun boynuna doladı ve yanağını onunkine bastırarak aynadaki yansımalarına baktı. "Yani Vivie ve Mirie tıpkı paka'larına mı benziyorlar?"

"Evet. Ama daha güzel, mataraları gibi." "Yeni bebek de bize benzeyecek mi?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Ama Vasili'ye de benzeyebilir. Her iki durumda da onu seveceğiz."

Kaşlarını çatarak yüzünü ona döndü ve saçlarını uzatmaya çalışır gibi çekti.

Onun hayal kırıklığına sırıttı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sesinde hafif bir kahkaha ile.

"Bize benzemek için saçlarını tekrar koyu renk yapacak mısın?" "Bu seni mutlu eder mi?"

Şiddetle başını salladı. "O zaman siyah saçlı ve sivri dişli olan sadece biz olmayacağız."

"Tamam ama gözlerime yaptığım gibi yapamam. Bu gece daha sonra evde karartmam gerekecek." Gözlüklerini tekrar takarak onu dışarı taşıdı ve üslerine ait olmayan bir grup Wasturnum'u görünce durdu. Trajen yıllardır başka hiçbir Tavalı Ulusunun buraya yaşamasına izin vermemişti, bu yüzden onlara nasıl iniş izni verildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu olay yüzünden birilerinin kıcı yanacaktı.

Jullien, öpücüklerinden yanağında lekeli dudak izleri bırakan sevimli bir bebeği tutarken korkutucu görünmenin zor olduğu gerçeğinden nefret ederek, en sert kaşlarını çatarak onlara yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"VA'yı görmemiz gerek."

"Şu anda bir cenazede saygı duruşunda bulunuyor. Onu rahatsız etmek gibi bir niyetim olmadığını anlayacaksınız. Ancak, ben FA'yım. Ya siz?"

"Büyükelçi Ryn Dane. Resmi bir iş için buradayım. Bunlar benim yardımcılarım. Utran Belakane ve Zosia Viga."

Jullien hiçbir duygu göstermemek için kendini zor tuttu. Özellikle de Utran Belakane ile aynı okula gittiği ve o küçük piçi yakından tanıdığı için.

Ve bu kesinlikle o değildi.

Ryn gibi davranan kısa siyah saçlı bok kafalının, bu sahtekârın boğazını rahatça parçalayacak ve bunu yaparken gülümseyecek olan düzgün konuşan, debonaire Caronese prensi olmadığından bahsetmiyorum bile. Kadına gelince, Zosia Viga olabilirdi -kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama diğerlerinin yalan söylediğini düşünürsek, onun da yalan söylediğine bahse girerdi.

Asıl soru, neden burada Tavalı Büyükelçisi ve çalışma arkadaşları kılığında bulunduklarıydı.

Ve Jullien'in ailesine bu kadar yaklaşmak için Trajen'in güvenliğini nasıl aşmışlardı?

Öğrenene kadar, onlara kendisi ya da başka herhangi bir şey hakkında kişisel bilgi vermeyecekti. Aslında, onları kendisinden olabildiğince uzağa götürmeyi planlıyordu.

Ailesini . Olabildiğince
hızlı.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Bana bir saniye izin verirsiniz..." Viv'i tapınağın kapısı. "Mia?" dedi kızını telaşlandırmamak için nazikçe. "Annemi bul, tamam mı? Ben bu iyi insanlarla konuşurken onunla kalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Tamam, Paka."

Jullien onu ayağa kaldırdı ve koridordan aşağı, doğruca Ushara'ya koşmasını izledi. Kızın annesinin kollarında olduğundan emin olana ve Mira'nın hâlâ Thrāix'in yanında uyuduğunu gözleriyle kontrol edene kadar yerinden kıpırdamadı. Vasili büyükanne ve büyükbabasıyla oturuyordu. Unira sunaktaydı ve konuşmasını yapıyordu. Trajen, Davel, Dimitri, Jay, Ana ve Axl'la birlikte oturuyordu ve etrafları çocuklarıyla çevriliydi.

Onların güvenliğinden emin olduktan sonra diğerlerinin yanına döndü ve güçlerini kullanarak tapınağın kapılarını arkasından mühürledi, böylece kimse onlara zarar vermek için içeri giremeyecekti. Aynı şekilde, başka kimsenin izinsiz iniş yapmadığından emin olmak için güçleriyle bir kontrol yaptı. "Nerede kalmıştık?"

"Resmi Tavalı işi." Ryn sahtekârı yaklaştı. "HAP ile konuşma şansımız var mı?"

"Hem de hiç." Jullien ana ofislere doğru işaret etti ve sıradan saha amirali rolüne büründü.

Büyükannesinin ona hayatının erken dönemlerinde öğrettiği pek çok şeyden biriydi bu: en korkunç durumla koridorda sıradan bir yürüyüşmüş gibi başa çıkabilmek. Kimsenin onun paniklediğini ya da terlediğini görmesine izin vermemek. Kalp atışlarını ve yüz ifadelerini herhangi bir ajan ya da aktörden daha iyi kontrol edebiliyordu. "Beni takip etmek isterseniz, size daha rahat edebileceğimiz bir konferans odası gösterebilirim ve bana bunun ne hakkında olduğunu anlatabilirsiniz."

"Ah, evet. Nykyrian Quiakides'in bir araya getirdiği özel bir koalisyonun parçasıyım. Adamla hiç tanıştınız mı?"

"Hayır." Jullien ellerini arkasında kavuşturdu ve sahtekârın kendisine daha fazla bilgi vermesine izin verdi, böylece erkeğin gerçekte ne bilip ne bilmediğini görebilecekti. "Sen mi?"

"Birçok kez. Oldukça nazik bir politikacıdır. Babasının tam bir kopyası." Evet, biraz bile değil. Fiziksel genetik benzerlikleri dışında, ağabeyi ve babası her yönden uç kutuplardı. Babası dişlerini sıkar ve en büyük düşmanına bitmek bilmeyen bir çay için acı çektirir, sonra onu akşam yemeğine davet eder ve karısını ve kızını yatağında becermesine izin verirdi-hepsi krallığında barışı korumak için.

Eski bir üst düzey Lig suikastçısı olarak Nyk'ın felsefesi şuydu: *Hepsini öldür ve tanrıların onları izin ver.* Ve bu sadece onun hava sahasını soluduğu içindi.

günün yanlış saatinde.

Babası, kafasındaki düşünce ne olursa olsun herkesin sesini duyurmaya hakkı olduğuna inanıyordu - tabii Jullien adındaki oğlu değilseniz. O zaman aklınızdaki her düşünce önemsiz, kötü tasarlanmış ve uyuşturucuya bağlıydı.

Nyk, bilgenin söyleyecek bir şeyi olduğunda konuştuğuna, aptalın ise bir şey söylemek zorunda kaldığında konuştuğuna inanırdı. Ve eğer bir aptalsanız, fikrinizi kendinize saklarsanız iyi edersiniz.

Özellikle de Jullien adındaki kardeşiyse.

Hmmm, Jullien'in hatırladığından daha fazla ortak noktaları vardı.

Bu düşünceyi bir kenara iterek, onlar geçerken körfezi taradı ve izinsiz yanaşmış başka bir gemi olmadığından emin oldu. Anlayabildiği kadarıyla, istasyonda buraya ait olmayan tek kişiler bu üçüydü.

Körfezde tanıdık olmayan sadece bir gemi vardı. Normal sınıf. Dikkat çekici değil.

Jullien yukarıdaki ofislere açılan kapıları açtı ve onlara göz kulak olabilmek için önce onların girmesine izin verdi. "İmparatorla tanıştınız, değil mi?"

"Evet. Triosan çok sert ama adil biri. Bildiğiniz gibi hepimiz Birlik'e karşı bir ittifak oluşturmak için bir araya geliyoruz."

"Bazı söylentiler duyduk." Sol tarafındaki merdivenleri işaret etti.

"Söylentiden fazlası var. Annem bu konuda herkesten tam bir işbirliği bekliyor."

Uluslar. Nykyrian ve Sentella kuvvetleri için erişim kodları almaya geldim."

Jullien bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Söylemiyor musun?"

"Evet. Onları iletmeye çalışmaktan daha güvenli olacağı için şahsen gelmemin daha iyi olacağını düşündük."

Jullien ofis kapısı için kartını okuttu, sonra onların kendisinden önce içeri girmeleri için geride durdu. "Çok doğru. Peki hangi kodlara ihtiyacınız var?"

"İhtiyacımız olduğunda Hadean Kolordunuza komuta edebilmemiz için geçersiz bekleyeceğiz. Ayrıca sahip olduğunuz tüm Dikişler'i de. Ayrıca gemilerinizin, insanların ve üslerinizin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor ki yanlışlıkla birbirimize çelme takmayalım ya da insanların ateş hattına sokmayalım. Tüm Tavalı kaynaklarını korumak istiyoruz."

Daha çok onlara baskın yapmaya niyetlenmişler gibi geldi.

Jullien oturmaları için eliyle işaret etti. Ryn sahtekârı konuşmaya devam ederken, diğer ikisi istasyonun ayrıntılarına çok daha fazla dikkat ediyordu.

Özellikle de ve Kadın. O oldu dikkatlice yapmak Zihinsel Notlar geçtikleri her şeyin.

"Sanırım bunu tüm uluslarla birlikte yapıyorsunuz?" diye sordu liderlerine. "Elbette."

"Venik bile mi?"

Sahtekâr başını salladı. "O ilkti."

Jullien bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Karşı çıkmadı mı?" "Hayır. Hiç de değil."

"Büyüleyici."

Ryn sahtekârı etrafta dolaştı ve Viv ile Mira'nın çizdiği, Jullien'in ofis duvarlarını süsleyen sanat eserlerini yavaşça inceledi. "Sadece iki kızınız mı var?"

Ellerini kırmızı ceketinin ceplerine sokarak omuz silkti. "Şey... asla gerçekten bilemeyiz, değil mi?"

"Pardon?"

Jullien iğrenç bir umursamazlığı sonuna kadar oynamaya karar verdi. Kendisine karşı kullanabilecekleri hiçbir şeyi onlara gönüllü olarak vermeyecekti. Evde öğrendiği ikinci kural, *neye önem verdiğini* asla kimseye söyleme ve bu sana karşı kullanılamazdı, özellikle de hissedebilen ve kanayabilen bir şeyse. "Ne derler bilirsin, annenin bebeği. Babasının belki."

Planlandığı gibi, bu piçi tamamen hazırlıksız yakaladı. "Karının sadakatinden şüphe mi ediyorsun?"

"Herkesin sadakatinden şüpheliyim." Jullien telekinezi yeteneğini kullanarak Ushara ve çocukların fotoğrafını onlar görmeden sessizce masasındaki kâğıtların altına sıkıştırdı. Eğer karısının VA olduğunu bilmiyorlarsa, onlara kesinlikle söylemeyecekti. Kapıyı da kilitledi. "Bugün burada sadece üçünüz mü varsınız?"

"Öyle."

"Körfezdeki sizin geminiz miydi?"

"Evet. Ayrılmadan önce yakıt ikmali yapmamız gerekecek. Eminim bunun için UTC'den ücret almakta bir sorun yaşamazsınız."

Jullien bıyıklarını sıvazladı. "Hayır, sorun yok ama bir sorum var Büyükelçi."

"Yani?"

"Zalim Zafer'e ne oldu?"

Sahtekâr kaşlarını çattı. "Zalim Zafer mi?"

"Evet, biliyorsun... kaptan olduğunda annenin sana verdiği gemi. Ryn Cruel'in uçtuğu tek gemi bu. Ve hiçbir zaman tam mürettebatı olmadan uçmadı, yani sadece stryper'ı ve baş HC'sinden daha fazlası."

Jullien de onlarla aynı anda blasterlarını çekti. "Evet," dedi yavaşça iki elinde bir blaster tutarken. Biri kadına ve suç ortağına, diğeri de *Ryn*'e doğrultulmuştu. "Ben *o kadar* hızlıyım. Şimdi, sen kimsin? Gerçekten mi?"

"Sana kim olduğumuzu söyledim. Ve bunun için kışını tekmeleyeceğim."

"Evet, hiç sanmıyorum. *Ryn*'i daha bebekken *Caron*'daki taç giyme törenine katıldığım günden beri tanıyorum."

Sonra Jullien o ince sesi duydu. Bir tuzak teli.

Onların Tavalı olmadığını çok geç fark etti. Onlar tiradorlardı, intihar bombacıları. Ve hepsini yok etmek için buradaydılar.

BÖLÜM 36

Ushara bir patlamanın gürültüsünün istasyonu sarstığını hissetti. Herkes ayağa kalktı ve kaynağı bulmak için etrafına bakındı.

Trajen onun yanından geçerken yüzünün rengi soldu. "Ne oldu?" diye sordu ona.

Cevap vermedi.

Sadece bu yüzden bile kötü olduğunu biliyordu. Ushara, Trajen'i takip etmeden önce Viv'i annesine teslim etti. Vasili, Thrāix ve Davel ile birlikte onun hemen arkasındaydı. "Jules nerede?"

Trajen gibi Thrāix de cevap vermedi.

Vas omuz silkti. "Bilmiyorum. Son gördüğümde Viv'i tuvalete götürmüştü."

Trajen tapınağın kapısında durdu ve yüzünü ona döndü. "Burada ailenle birlikte kalmalısın. İhtiyacın olan son şey bu durumdayken tehlikeli dumanları solumak."

Ama onun yüzündeki ifadeyi biliyordu. "Ne oldu?"

"Vas... anneni ve kız kardeşlerini burada tut. Sana güveniyorum."

Gerçek panik görüşünü kararttı. Trajen ondan *asla bir şey saklamazdı*. Onu korumaya çalışmadığı sürece ve böyle bir zamanda onu koruyacağını düşünebileceği tek bir şey vardı.

Jullien'in ölümü.

Nefes alış verişi kesilmişti, adamın kolunu tuttu. "Trajen, bana böyle davranma. Bana neler olduğunu anlat!"

Thrāix onun bakışlarını omzunun üzerinden karşıladı. "Jullien az önce hayatlarımızı kurtardı. Şimdi biz de onunkini kurtarmaya çalışacağız." Ve bununla birlikte ortadan kayboldu.

Koyu renk gözleri dehşete kapılan Trajen zorlukla yutkundu. "Evet. Burada kal ve bizi bekle."

Oh, lanet olsun! Jullien'in başı dertteyse, o da yardım edecekti.

Ushara ailesine doğru döndü. "Matarra! Çocukları al. Benim giyinmem gerek." Kimseyi beklemeden ya da hiçbir şey için durmadan, bölmede baretlerini sakladığı dolaplara yöneldi.

Hangara girer girmez ofislerinin bulunduğu üst kattaki hasarı görünce tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Kömürleşmiş ve kararmış, sanki Korılon peşlerine düşmesi için Tophet'ten bir *kybyk* salmış gibi görünüyordu. Beyaz çizgiler karanlığı, ona pençe izlerini hatırlatan desenlerle kesiyordu. Gerçekten de Tophet'in kapıları açılmış gibi görünüyordu.

Ne olmuştu?

Jullien için duyduğu korkuyla gözlerini kırıştırarak dolaplara koştu ve eşyalarını çıkardı. Onu bulmak zorundaydı.

Giyinirken üzerine bir gölge düştü.

Jay ve Oxana'ydı. Kız kardeşleri başlarını sallayarak kendi takım elbiselerini aldılar ve hızla onunla birlikte giyindiler. İçeri girdikten sonra, cesetleri ve hayatta kalanları aradıktan sonra itfaiye ve kurtarma ekiplerinin bölgeyi yeniden mühürlediği yere doğru ilerlediler.

Söylediklerine kulak misafiri olduğu kadarıyla, birileri patlamadan önce üst koridoru kapatmış, istasyonun değerli çevre kontrol ve yaşam destek sistemini korumuş ve patlama yarıçapını hafifleterek bombanın verebileceği zararı azaltmış görünüyordu.

Onun, Trajen'in ve Jullien'in ofisleri kapalı alanın diğer tarafındaydı. Görünüşe göre onlardan geriye pek bir şey kalmamıştı.

HC kaptanının mürettebatını geri çektiğini gördü.

Ushara ona doğru yöneldi. "Son hasar nedir?"

Cevap vermeden önce kaskını çıkardı. "Kız kardeşlerinizin anma töreni için komuta bugün izinli olduğundan, görünüşe göre burada kimse yoktu. Bu yüzden kayıp olmadığını düşünüyoruz. En azından biz bulamadık. Patlamaya neyin sebep olduğundan ya da bu bölümün nasıl kapatıldığından emin değiliz. Ama bunu kim yaptıysa kığımızı kurtardı. Mühürlenmemiş olsaydı, ana CES'i devre dışı bırakacak ve tüm istasyon için sıcaklık ve basınçta kademeli bir arızaya neden olacaktı."

Jullien olmalı. Bu da bir soruyu akla getirdi... "Yüksek Amiral Thaumarturgus'u gördünüz mü?"

"Hayır, hanımefendi."

Aniden bir ceset kaptanın arkasındaki mühürlü kapıya çarptı ve kapının o tarafında atmosfer olmadığı için patladı.

Jay çığlık attı.

Etraflarındaki HC kalıntıları geri almak için çabalarken Ushara gözlerini kocaman açarak dehşet içinde baktı.

Burada olmaman konusunda sana ne demiştim! Trajen'in kafasının içindeki öfkeli sesiyle irkildi.

"Sanki kocam tehlikedeyken seni dinliyorum! Nerede o?"

Shara... Jullien'in sesi kadar zayıf, acı dolu ve kararsızdı ki, içinden bir hıçkırık koptu. *Kızlarla birlikte olmalısın.*

"Jules-"

Kalbini kırmayacağım.... Ana, onu al ve git.

Ushara etrafına bakınıp onları aradı. Tek gördüğü HC ve kız kardeşleriydi. Bu hiç mantıklı değildi. "Neredesiniz? Neyi görmemi istemiyorsun?"

Jay keskin bir nefes verdi. Ushara onu neyin telaşlandırdığını görmek için arkasını döndüğünde kız kardeşi onu yakaladı ve başını sertçe salladı. "Gitmemiz gerek."

Oxana'nın gözleri büyüdü. "Evet, var. Şimdi!"

Ushara midesinin bulandığını hissetti. "Bu da ne!" diye sordu histeri onu ele geçirmekle tehdit ederken.

Kız kardeşleri onu çevreledi ve her biri bir koluna girdi. "O doğmamış bebeği düşün ve bizimle yürü. Şimdi!"

Ushara'nın histerisi arttı. Böyle davranmaları için kötü bir şey olması gerekiyordu. "Ona ne oldu? Neden bana söylemiyorsunuz?"

Oxana yavaşça, "Yaralanmış,"

dedi. "Ne kadar kötü?"

"Kötü. Ama Trajen ve Thräix onu yakaladı," dedi Jay alışılmadık bir sakinlikle. "Şu anda onu getiriyorlar. O yüzden nefes alın ve bırakın işlerini yapsınlar."

"Jullien?" diye hıçkırdı arkasını dönmeye başlarken.

Jay buna izin vermedi. "Shara, bana bak ve odaklan. Yoluma çıkmaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Hiçbirimiz tıpçı değiliz. Acil bakıma ihtiyacı var, tamam mı?"

Jay'in haklı olduğunu bilerek başını salladı. "Seninle hastanede buluşuruz, Jules.

Lütfen iyi ol. Seni
seviyorum."

Kimi asyado, mu sojara.

Ushara onun sesinde duyduğu acı ve gerginlik karşısında ürperdi. Sanki kendi acısıymış gibi hissetti. İyi olması için dua ederek kız kardeşlerini takip etti.

Hastaneye vardıklarında tüm ailesi orada onları bekliyordu.

Vasili solgun ve sarsılmıştı ve kimseyle tek kelime konuşmuyordu. Sadece Mira'ya sarıldı ve bir kez olsun ona milyonlarca soru sorup üzerine tırmanırken sabrını kaybetmedi.

Viv koşarak Ushara'nın yanına geldi. "O yabancılar Paka'ya zarar verdi mi anne?" "Ne yabancı?"

"Ben tuvalete gittikten sonra Paka'yı götüren yabancılar. Paka sana gitmemi söyledi. Onlarla konuşması gerektiğini söyledi. İyi insanlarmış. İyi insanlar Paka'mı incitti mi anne? Onlar Paka'mı ya da bizi sevmeyen kötü Andarionlar mıydı? Paka bu yüzden mi burada değil?"

"Bilmiyorum, kıymetlim. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Paka'ya zarar verirlerse ben ve Mira onları döveriz anne. Döveceğiz. Kimse Paka'mıza zarar veremez."

Babası geldi. "Viv? Seni tutabilir miyim?" "Tamam." Onu kucağına alması için kollarını kaldırdı.

Desteği için minnettar olan Ushara, babası yanağındaki gözyaşlarını silerken kesik kesik bir nefes aldı.

"O iyi olacak, bebeğim. Sen iyi bir erkekle evlendin. Seni ya da çocuklarını terk edecek değil."

Babasının elini sıktı. Jullien'in kellesini bir tepside istemekten çok yol kat etmişti. Yıllar geçtikçe nihayet kocasını sevmeyi ve kendilerinden biri olarak kabul etmeyi öğrenmişti. Elbette kızların doğumu çok yardımcı olmuştu, özellikle de Jullien'in onlara karşı ne kadar şefkatli ve koruyucu olduğunu görünce. Jules'un kızlarla ve Vas'la ne kadar çok vakit geçirdiğini.

Kişisel olarak ona vermekten asla geri durmadığı sevgi ve destek.

Kuzenlerinin ve şimdi de kız kardeşlerinin ölümü babasının duygularının bir kısmını oluştuyordu. Her iki ebeveyni de son zamanlarda kocasına karşı oldukça çekingen ve soğuk davranıyordu, öyle ki son iki gündür onunla konuşmuyor ya da ona bakmıyorlardı bile. Bu yüzden kocasından tekrar nefret etmeye başlamadıklarını görmek kalbini ısıttı.

"Shara?"

Trajen'in çağrısı üzerine başını kaldırdığında onu bir odaya doğru yönlendirdiğini gördü. Annesi ve kız kardeşleri ona katılırken arkasında durdular.

"O ?"

"Jules seni görmek istiyor ama tamamen sakın olman gerekiyor. Unutma, şu anda gerçekten çok zayıf. Ofisleri mühürlemek ve istasyonu korumak için tüm güçlerini kullandı. Eğer hızlı davranıp davetsiz misafirlerimizi ayırmasaydı, bunun nasıl sonuçlanacağını bilemeyiz. Patlamayı hafifletmek için en ağır darbeyi aldı. Thräix ve ben güçlerimizle elimizden geleni yaptık ama ameliyata ve implantlara ihtiyacı olacak."

Son kelimeyi ve ne anlama geldiğini duyunca midesi bulandı. "İmplant mı?" "Bir kolunu kaybetti."

Oxana onu yakalamasaydı Ushara yere yığılacaktı.

Trajen onu kız kardeşinin elinden aldı ve kendi tarafına doğru tuttu. "İyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Hepinizin benim görmemi engellemeye çalıştığınız şey bu muydu?"

"Çoğunlukla. Ayrıca yanmıştı ve onu içeri aldığımızda oldukça çığ görünüyordu. Jules dahil hiçbirimiz onu o halde görmeyi istemedik. Bu kâbusa ihtiyacın yoktu."

"Onu şimdi görebilir miyim?"

Trajen onu neredeyse odanın içine, Jullien'in hareketsiz yattığı yatağa kadar taşıdı.

Onun durumu karşısında dehşete düşen Ushara hıçkırıklara boğuldu. Sargılar başını ve gövdesini kaplıyordu ama ona en çok acı verenler sağ kolunun gereken yerdeydi. Yüzünün sağ tarafının tamamı ve sol tarafının büyük bir kısmı kaplıydı. Acı içinde kabardı.

Bunu ona nasıl yapabildiler?

"İyileştirebildiğimiz kadarını iyileştirdik. Ama henüz dokunamadığımız bir kısmı var. Thräix ve ben biraz dinlenmek zorundayız ve bu gece daha fazlasını yapacağız."

"İkinize de teşekkür ederim." Ushara bir adım öne çıkarak Jullien'in sol eline dokundu.

Bunu yaptığı anda, adam parmaklarını onunkilere doladı.

Merhaba, Munatara.

Hıçkırarak onun elini öpmek için eğildi. "Ne oldu?"

Tiradors. Ryn Dane gibi davranarak geldiler ve şifrelerimizi istediler. Onları kimin kiraladığından emin değilim. Gemilerinde de bir bomba vardı ama onu patlamadan önce yakaladım. Keşke onların üzerindeki de ben yakalaysaydım.

"Oh, Jules... neden bize burada olduklarını söylemedin?"

Hepiniz istediğim . Güvende.

"Seni boğabilirim."

Neden? Alyansımı sakladım.

Onun tuhaf, alakasız yorumuna kaşlarını çattı. "Ne?"

Onun elini sıktı. *Bombayı aldıktan sonra sol elimde tuttuğumu fark ettim. Neyse ki patlamadan önce değiştirmek için zamanım vardı.*

Onun mizahı karşısında inledi. "Gerçekten mi? Asıl endişen *bu mu?*"

Hey şimdi, alay etme. Patlamadan önce el değiştirmemiş olsaydım, hem yüzüğü hem de dövmemi kaybedecektim. Bu bir trajedi olurdu.

Onun alaycı mizahı karşısında gözlerini devirerek, bunu hafife almaya çalıştığına inanamadı. "Hayatını kaybedebilirdin!"

Hayır, hayatım şu anda elimi tutuyor. Ayrıca, ölmek için çok çekişmeliyim. Tanıştığımızda sana söylemiştim, Eton Anatolleri öldürmek zordur.

Bunda nasıl bir mizah bulabilir ki?

Ama sonra birden anladı. Bunu onun için yapıyordu. Bunun onun için ne kadar kötü olduğunu aklından çıkarmak için. Ne kadar acı çekiyor olması gerektiğini. Onu bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

"İyileştiğinde, seni öldüreceğim."

Dört gözle bekliyorum. Özellikle de tapınak korosu kıyafetinizle yaparsanız.

Yine de nazik alaylarına rağmen, onun zayıf olduğunu ve ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu.

dinlenmek için. Ona doğru eğilerek yanağından öptü. "Seni seviyorum
Keramon.

Kalbimi kırmadığın için teşekkür ederim."

*Ben her zaman senin kabusun oldum,
mu tura.*

Onun kolunu okşadı. "Burada, yanında kalacağım ve dinlenmene izin vereceğim."

Shara mı?

"Evet?"

Kızların beni böyle görmesini istemiyorum. Ama Mira'nın ben ona kitap okumadan uyuyamayacağını biliyorum. Bu gece bunu nasıl başaracağımızı bilmiyorum.

Trajen başparmağını şakağına bastırdı. "Bırak ben ve Thrāix dinlenelim, akşam yemeğine kadar bandajı kafandan çıkarırız. Böylece yatmadan önce Mira için tekrar konuşabilirsin. Yara izi bile kalmayacak. Onu korkutmamak için vücudunun sağ tarafını kalın bir battaniyeyle örtebiliriz."

Teşekkürler,

Tray. Her şey için.

Jullien'in koluna dokundu. "Hayır, sorun değil küçük kardeşim. Sana borçlu olan benim. Mary ve Ryna yüzünden üzgündüm ve bugün gardımı düşürdüm. Neredeyse istasyonu kaybediyorduk. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

Ushara boğazını yakan gözyaşlarını geri çekerken sertçe yutkundu. "Bana bir söz ver, Tray."

"Elbette."

"Bunun arkasında kimin olduğunu bulduğunuzda, onları istiyorum." Trajen kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Pardon?"

Ushara onun bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Beni duydun patron. Onları istiyorum. Sağlam. Ayaklarımın dibinde olsunlar ki çıplak ellerimle bağırsaklarını deşebileyim. Kimse kocama bunu yapamaz ve yanına kâr

kalmaz."

* * *

"Nasıl bir his?" Trajen sordu.

Jullien siberetik kolunu esnetti ve yüzünü buruşturdu. "Biraz zamanlama gecikmesi var ama fena değil." Omzuna keskin bir şey saplandı. "Ah!" Elinde küçük bir iğne tutarken Thrāix'in ona sırttığını görmek için sarsıldı.

"Sinir uçları çalışıyor."

"Gerçekten mi?" Jullien tersledi. "O pisliği kıçına sokmama ne dersin?"

"Az önce neyle karşılaştığımı bilmek bile istemiyorum."

Yaralı omzunu ovuşturan Jullien, Ushara'nın şok olmuş ses tonuna homurdandı. "Thrāix iki yaşında bir çocuk gibi davranıyor."

Thrāix sanki masummuş gibi ellerini havaya kaldırmaya cüret etti. "Saldırı tehdidinde bulunan ben değilim. Sadece implantlarınızı test etmek istedim. Düzgün çalıştıklarından emin olmak istedim."

Evet, doğru. Buna bir an bile inanmadı. Jullien onun yalanıyla alay ederken Ushara yeni kolunu incelemek için ellerine aldı.

Ellerini adamın omzundan geçirip bileğine, avucuna ve parmaklarına doğru götürdü ve kasıklarına doğru elektrik yükü gönderen bir ürperti izi bıraktı. İşte implantını test etmenin yolu buydu. Ve onu test etmek için aklına çok daha şehvetli başka fikirler de getirdi.

Ushara ona tatlı tatlı gülümsedi. "Çok doğal görünüyor ve hissettiriyor."

"Öyle olması gerekiyordu." Trajen tezgahın üzerine bıraktıkları yedek parçalara bakarak çenesini salladı. "Yine de doğru bir şekilde bir araya getirdiğimizden emin değiliz."

Jullien, Trajen'in şakası karşısında yüzünde beliren ifadeye güldü.

Dehşet içinde dondu kaldı. "Rahatlatıcı değil, çocuklar." Jullien'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onlara yardım ettin mi?"

"Birazcık." Bir yumruk yaptı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek el becerisini test etti. "Bu kadar çabuk aşılması ve iyileşmesi gerçekten şaşırtıcı."

Thrāix başını salladı. "Bir implantı bu kadar çabuk benimseyen birini hiç görmemiştim.

Sen bir ucubesin, Andarion."

Ushara kollarını onun beline doladı ve ona sarıldı. "Hayır, değilsin. Sen harikasin."

Jullien onun pek çok hatasını görmediği için minnettar, dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarıyordu ama Thrāix'in gözlerinden geçen acıyı da kaçırmadı. Mary'nin anma töreninden bu yana sadece altı hafta geçmişti.

Bunun için intikam ve ödeşme konusunda Thrāix kadar istekliydi.

Ancak hâlâ önlerinde duran dev bir engel vardı ve şu anda sanki kafasının içindeymiş ve düşüncelerini okuyormuş gibi ona bakıyordu.

Jullien, Trajen'in araştıran bakışlarının ağırlığı altında irkilmedi. "Birbirimizle karşı karşıya getiriliyoruz. Bu klasik Eriadne."

"Hâlâ elimizde kanıt yok." Trajen içini çekti. "O geminin her üzerinden geçtik. Temizlenmişti. Tek bildiğiniz birinin Mavericks'e sizin gibi davrandığı ve sonra da Ryn kılığında buraya geldiği."

Sadece biri değil. Tiradorlar. Hükümetleri devirmek ve savaş başlatmak konusunda uzmanlaşmış kiralık profesyoneller. Sokaktan geçen herhangi biri değillerdi.

Ancak Jullien bu düşünceyi engelledi ve yüksek sesle söylemedi, çünkü bu sadece Trajen ile haftalardır tartıştıkları kavgayı başlatacaktı. "Biliyorum ve düşünüyordum...."

Ushara kaşlarını kaldırdı. "Bu ses tonunu her kullandığında beni korkutuyorsun."

"Gerçekten mi?" Trajen kuru bir sesle şöyle dedi. "Genelde kızdıran bir şeyden önce gelir *beni uzaklaştır.*"

Jullien, Trajen'i görmezden gelerek onun elini kendi elinin içine aldı ve parmak eklemlerini güven verici bir şekilde öptü. Thrāix ve Trajen onu kurtardığından beri, Ushara onu Vasili'den daha fazla gölgelemişti. Sanki onu kaybetme korkusuyla gözünün önünden ayırmaya korkuyordu.

Gurur verici olsa da, bu noktada tuvalete tek başına zor gidiyordu. Çoğu zaman dışarı çıktığında onu kapının hemen dışında beklerken buluyordu. Kadın onu normalden daha da paranoyak yapmaya başlamıştı.

"Bu beni de korkutuyor, Shara. Ama... ayrı kaldığımız için bizi birbirimize düşürebiliyorlar. Sentella ve diğer Tavalı Uluslarıyla birleşirsek, bizi birbirimize karşı bu kadar kolay kullanamazlar. Hepimiz ne yaptığımızı bileceğiz."

Trajen sinirli bir şekilde alay etti. "Birleşeceğiz ve *senin* hayatta ve bizimle *olduğunu* bilecekler. Buna hazır mısın?"

"Onlar ya da ben umurunda değil. Ben bu istasyonu ve hepinizi önemsiyorum." Jullien çenesini Thrāix ve Ushara'ya doğru salladı. "Ailemi daha fazla kaybetmek istemiyorum."

Trajen tiksintiyle iç geçirdi. "Bunu düşüneneğim. Ama bunun son derece kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Thrāix de öyle."

"Ve ben," diye araya Ushara.

Thrāix, Trajen'in kendi rızası olmadan adını anmasına homurdandı. "Affedersiniz? Thrāix bu konuda konuşmadı."

"Evet, biliyordun. Sadece bunu bilmiyordun." "Oh, tamam. Nasıl bu kadar aptal olabilirim?"

"Aynen öyle. Orada dur. Şirin görün ve benim evet adamım ol. Senin işin bu.

Jullien'e karşı benim bir bütünüm ol."

"Belki bir evet-adam olacağım. Ama hiçbir şekilde senin deliğin olmayacağım."

Ushara içini çekti. "Bazen üçünüzün yanındayken kendimi evde çocuklarıma hakemlik yapıyormuşum hissediyorum." Jullien'e gömleğini uzattı. "Bu işte bu kadar iyi olmana şaşmamalı."

"Evet. Çok pratik, özellikle de kardeşlerini de işin içine katarsan. Sakın Chay ve Jory'den bahsetmeyeyim."

Ushara'nın bakışları patlamadan sonra açılan yeni yara izlerine takılınca midesi bulandı. Jullien'in kalbinin üzerindeki dövmeyi parçalayanlara. Daha iyi düşünemediği parmaklarını gülün sivri kenarlarında gezdirdi.

Jullien elini onun etine bastırdı ve avucunu öyle tuttu ki kalbinin derin ve sabit atışını hissedebiliyordu. "*Hæfre tygara ixur, mu sojara.*"

Sonsuza dek senin karanlık kalbin, gülüm.

Bu şefkatli sözler onu boğdu. "Lütfen bir dahaki sefere bir IED'ye sarılmaya karar verdiğinde bunu yapmamamı tercih edeceğimi unutma."

"Evet," diye kabul etti Trajen. "Seni tekrar bir araya getirmek biraz zor. Sanırım dokuz canının yaklaşık on dördünü daha önce tüketmiştin."

"Gah," diye homurdandı Jullien, "sen ve Thrāix'in inleme ve sızlanma şeklinize bakılırsa, kolu kaybedenler sizsiniz sanırsın. Isırın şunu artık."

Birden Ushara'nın bağlantısı koptu. Kaşlarını çatarak bağlantıyı çıkardı. Sonra onu kimin aradığını görünce kaşlarını daha da çattı. "Bu bir Porturnum frekansı."

Trajen dudağını büktü. "Ne istiyor olabilirler ki?" Jullien, o cevap verirken gömleğini bağladı.

"Yalnız mısın?" Ushara birkaç saniye dinledi. "Pekâlâ. Kuzey Körfezi. Seni içeri çekeceğiz. Silahsız çık." Telefonu kapattı.

"Oluyor?" Thrāix sordu.

"Kaptan bizim için kargosu olduğunu iddia ediyor. Kurtardıkları son derece değerli bir şey. Ama detay vermedi ya da kendini tanıtmadı. Sadece kalamayacağını söyledi. Onu bırakıp gitmek zorunda."

Jullien bu sözlerin belirsizliği karşısında kaşlarını çattı. "Bundan ülser olan başka var mı?"

Trajen elini kaldırdı.

Thrāix homurdandı. "Benimki altı hafta önce alevler içinde kaldı. Artık içimde ham öfke ve kayıtsızlıktan başka bir şey kalmadı."

Onu rahatlatmak için sırtını sıvazlayan Ushara, onları klinikten çıkarıp *Kara Dul* inene kadar bekleyecekleri körfeze götürdü. Eğlenceli bir sırıtışla Jullien'e döndü. "Artık kaptanın kim olduğunu biliyorum."

Evet, o ve oradaki her erkek de öyle.

Gemiye bu ismin verilmesinin nedeni Braxen Venik'in delicesine çekici kızları tarafından işletilmesiydi ve *işlerine* karışmaya çalışan her erkek ortadan kayboluyordu. Gemiye binmesine izin verilen tek erkekler Venik'in en büyük iki oğlu Stanis ve Payne'di; bunlar daha çok Stain ve Pain çağrı işaretleriyle tanınıyorlardı çünkü kız kardeşleriyle konuşmaya çalışacak kadar aptal olan erkeklerden geriye kalan tek şey buydu.

Ancak rampa alçaldığında, oğlanlardan hiçbirinin gemide olmadığı anlaşıldı, çünkü normalde gemiden ilk inen onlar olur ve çok yaklaşabilecek başıboş penislere karşı gözcülük yaparlardı.

Daha ziyade Circe Venik, yani kaptanın kendisi dışarı çıktı.

Uzun ve kıvrak, Qill annesi Malys ile aynı inanılmaz yapıya sahipti. Ancak babasının gümüşü beyaz Andarion gözlerine sahipti ve söylentilere göre onun "daha sakın" bir tavrı vardı. Yanında bir erkek vardı ama Pain ya da Stain'den daha gençti.

Kareem Venik, eğer Ushara tahminini kaçırmadıysa. Circe'in küçük kardeşi. İkisinin arasında üçüncü bir kişi daha vardı ve cinsiyeti ya da türü anlaşılmayacak şekilde gizlenmişti. Yine de bu figürde ona tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Circe rampanın dibinde durdu ve kendisine katılmalarını bekledi. Konuşurken kimsenin duymaması için sesini alçak tuttu. "Biz gidene kadar bize ihanet etmeyin ya da ne yaptığımıza dair herhangi bir işaret göstermeyin. Anlaşıldı mı?"

"Tamam." Ushara şaşkınlıkla Thrāix, Trajen ve Jullien'e baktı.

"Kareem ve ben bunun bir parçası olmak istemedik. Babamı suçlamayın. Çok zor durumda ve onu fena kazıklıyorlar. Bir şeyler yapmalısın."

Ushara ona kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Circe Jullien'in bakışlarıyla karşılaştı. "Teslimatımızla birlikte sana bir mesaj bıraktım. Ne istersen onu yap. Gitmek zorundayız."

Kareem kapüşonlu figürü Thrāix'e verdi, sonra ikisi birlikte hızla rampayı çıkıp kapadılar.

Sersemlemiş ve kafası karışmış olan Ushara'nın bu konuda ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bembeyaz kesilmiş ve tamamen sessizleşmiş olan Thrāix'e bir şeyler oluyordu.

Kızın iyi olup olmadığını sormasına fırsat vermeden, kapüşonlu figürle birlikte dolaplara doğru koşmaya başladı.

Tamamen şaşkına dönen Ushara, Jullien ve Trajen ile birlikte onu takip etti.

Oraya Thrāix'i o kadar ateşli ve yoğun bir kucaklaşmaya kilitlenmiş buldular ki, her iki bedenden de kıyafetlerin fırlamamasına şaşırdı.

Ama çınlayan soluksuz kahkaha diken diken etti. "Mary?"

Kolları Trisani'ye sıkıca sarılmış olan kız kardeşi, Thrāix'in kaslı omzunun üzerinden ona baktı. "Hey!"

Büyük bir şaşkınlıkla bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Hayır... "Yaşıyor musun?"

Mary başını salladı ve ona doğru uzandı.

Ushara onu kucaklamak için koştu ama Thrāix Mary'yi tuttuğu yerden bırakmadı. Hiçbir şey için. Tatlı olduğu kadar sinir bozucu bir kıskançlıkla ona yapışmıştı. "Anlamıyorum."

"Konvoyumuza saldırdıklarında yakalandım ve esir alındım." "Ryna?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını iki yana salladı. "Hiçbir uyarı olmadan doğrudan isabet aldılar. Gemisinde hiç kurtulan olmadı. Kaçış kapsülleriyle kurtulduk. Zar zor. Mürettebatımın nerede olduğunu bilmiyorum. Umarım bazı ileri karakollara ya da kolonilere ulaşmışlardır. Hangi kapsülün benim olduğunu nasıl bildiklerini bilmiyorum. Ama tam üzerime geldiler ve beni yakaladılar."

"Onlar mı?"

"Nyran ve Eriadne."

Jullien küfretti. "Biliyordum." Trajen'e ters ters baktı.

"Yine de senin öldüğünü düşünüyorlar," dedi Mary Jullien'e. "Ve Ushara'nın Samari ailesini gemilerini ve malzemelerini avlamak ve planlarına müdahale etmek için göndererek onlardan intikam almaya çalıştığını."

Ushara bön bön baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Mary başını salladı. "Tavali Uluslarını bölmek istiyorlar ve bizi bölüp birbirimize düşürmek için çalışıyorlar, böylece bizi alt edip yok etmeleri kolay olacak."

"Peki ya senin mesajın?" Trajen sordu.

"Jullien'in annesine karşı bir şeyler planlıyorlar. Ama ne olduğunu ya da ne zaman olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim büyük ve yakında olacağı."

Thrāix onu kollarına aldı ve sevgili bir çocuk gibi göğsüne yasladı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, kızımı eve götürüyorum ve bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

"Gitmeden önce..." Ushara yere baktı. "Bebek mi?"

Thrāix gülümsedi. "Sfenks iyi. Onu hissedebiliyorum." "Tanrılara şükürler olsun."

Kolunu çekiştiren Mary, Thrāix'in arkasını dönmesini ve kız kardeşine sarılmasına izin vermesini sağladı.

Ushara gözyaşları ve sevgi onu boğarken kollarını ona doladı. "Seni çok özledim!"

"Ben de öyle. Evi bir daha görebileceğimden emin değildim."

Thrāix tereddüt etti. "Ailenin geri kalanına döndüğünü söylemeden önce bize bir saat verebilir misin?"

Ushara gülümseyerek başını salladı. "Elbette." Jullien'e baktı. "İnanın bana, sizi çok iyi anlıyorum." Kapüşonu Mary'nin başına geçirdi ve ikisinin de yanaklarından öpüp yollarına devam etmeden önce yüz hatlarını gizlediğinden emin oldu.

Jullien kollarını onun omuzlarına dolamak için hareket etti ve yanağını onunkine yasladı. Bu, sadece onu ya da çocukları kaybetme korkusuyla panik atak geçirdiğinde ve onun iyi olduğu güvencesiyle kendini rahatlatmaya ihtiyaç duyduğunda kullandığı sahiplenici bir tutuştu. Evliliklerinin başlangıcında son derece olağan olan bu durum, yıllar geçtikçe neredeyse unutulacak kadar azalmıştı.

Ama kulağında hırıltılı nefes alışını duydu ve vücudundaki gerginliği hissetti. Kolunu okşayarak elini bıyıklı yanağına koydu ve parmaklarının yeniden siyah olan saçlarının kenarlarında oynamasına izin verdi. İstasyondaki tek Ixurianir olmak istemeyen kızları için, onun aşık olduğu gece yarısı buklelerine geri dönmüştü.

Birden Jullien'in bağlantısı çaldı.

Ushara sesle irkildi. Onunkinin aksine, onunki nadiren çalardı. Ona sadece o, Trajen, Vas ya da Thrāix diye seslenenler vardı. Ve onlardan biri olamayacağını bildiği için ...

Jullien bağlantıyı çıkardı ve kimliği kontrol etti, sonra kaşlarını çattı. "Bas? Başın belada mı?"

Bas mı? Bu isme aşına değildi, Jullien arayanı dinlemek için ondan uzaklaşırken döndü.

"Bir saniye bekleyin." Jullien Trajen'le konuşmak için bağlantısını indirdi.

"İzin

Kuzey Körfezi'ne bir savaş uçağı *indirmek* için?"

Gadelyng, Tavalı argosunda genellikle bir tür askeri eğitim almış, dost canlısı, vatandaş olmayan kişiler için kullanılırdı.

"Ona güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına." Ushara'ya anlamlı bir bakış atarak onun içini ısıttı ve Trajen'e pilotun inmesine izin vermenin sonuçlarını düşündüğünü gösterdi.

"O zaman sana güveniyorum. Devam et."

"Teşekkürler." Jullien bağlantıya geri döndü. "Şimdi izni gönderiyorum. Silah sistemlerinizi devre dışı bırakın ve blasterlerinizi gemide bırakın." Güldü. "Hayır, sana güveniyorum, *Drey*. Ayrıca, çıplak elle ne kadar ölümcül bir piç olduğunu biliyorum. Bu, başka birinin sinirlenip sana ateş etmesini engellemek için, ki bu sadece seni kızdırır ve Ulusumuzu yok eder. Birazdan görüşürüz." Bağlantıyı cebine soktu.

Ushara kaşlarını kaldırdı. "Bas?"

"Bastien Cabarro. Kirovalı kuzenim."

Trajen ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Onun Ravin olduğunu sanıyordum?" "Öyle. Oksana'dan nasıl kurtulduğunu bilmiyorum. Ya da neler olduğunu. Ama ben ona güvenin. Eğer buradaysa, bunun için iyi bir nedeni olmalı. Bizi hiçbir şey için tehlikeye atmaz."

Trajen homurdandı. "İşte bu yüzden, senin zavallı paranoyak kışına güven telkin edecek bir adamla tanışmam gerekiyor."

Jullien homurdanarak onları Bastien'in çoktan inişe geçtiği hangara götürürken sustu.

Hem de bir Sentella Alliance savaşçısında.

Bu beklenmedik bir şeydi. Kokpitten Sentella uçuş kıyafeti ve hafif Armstitch ceketiyle çıkması daha da beklenmedik bir görüntüydü. Bu da neydi böyle? Bu Jullien'in son birkaç yıldır erzak götürdüğü dağınık mülteci değildi.

Bu, bir gün amcasının yerine başkomutan olmak için rütbelerini hızla yükselten, iyi eğitilmiş, kendini beğenmiş Gyron Kuvvetleri subayıydı. Tıp merkezine bedava bir gezi istemedikçe kimsenin bulaşmadığı biriydi.

En azından Bas o tanıdık, büyüleyici sırtışını kırıp Jullien'i kardeşçe kucaklamak için kendine çekene kadar. Sonra o sadece büyük kardeşlerini cinayete teşebbüs etmeye ve ailesini en küçük, en saygısız ve korkusuz çocuklarını ele geçiren şeytanı kovmak için rahipler aramaya iten çocukluk kuzeniydi.

Jullien, Bastien'in uzun kahverengi saçlarını koruduğunu ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya topladığını görünce güldü. "Bu ne böyle?" Şakacı bir şekilde çekıştirdi.

Bastien omuz silkti. "Artık medeni olmadığımı ve bir daha asla kimsenin kural kitabına göre oynamaya niyetim olmadığını hatırlatan bir hatırlatma."

"Anlıyorum. Ve buradaki varlığınızdaki artık etiketlenmediğinizi anlıyorum?"

"Hayır. Syn Wade onu içimden çıkardı. Sonunda."

Ve bu onu en çok şok eden şeydi. Kuzeni, kardeşine ve Sentella'ya ne kadar yakındı? "Gerçekten mi?"

Bastien onu kolundan alkışladı. "Uzun lafın kısıyası, Birlik peşlerindeyken Oksana'ya saldırdılar ve ben de çapraz ateşe yakalandım. Bir sürü yara bere, hasar ve ölümle burun buruna geldiğim birkaç felaketten sonra, benim için iyi sonuçlandı." Bakışları Ushara'ya kaydı.

Jullien onları tanıştırmak için geri çekildi. "Benim çok daha iyi olan eşim, Ushara.

Shara, kuzenim Bastien."

"Imprä turu, Ger Tarra Samari."

Bastien'in resmi Andarion selamını ve baş eğişini şaşkınlıkla karşıladı.

"Andarionca mı konuşuyorsun?"

Bastien doğrulurken Jullien'e göz kırptı. "Pek sayılmaz. Çocukken Julie'nin bana öğrettiği birkaç kelime işte."

"Yine de etkileyici." Ushara Trajen'i işaret etti. "Ve bu da Trajen."

Bastien elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk." "Ve siz... Ekselansları."

Bastien titredi. "Lütfen, yapma. Zaten hiçbir zaman şatafat ve törenden hoşlanmadım. Sadece Bastien ya da Bas. Eğer gerçekten istiyorsan, göt herif."

Trajen, Bastien'in elini sıkarken Jullien'e bakarak, "Ah Tanrım, bu evrende sizden iki tane var," diye mırıldandı. "Peki sizi buraya getiren nedir?"

"En sevdiğim kuzenimden bir iyilik dilenmek için, ki bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama..." Jullien'e bir kez daha sırtıttı. "Dancer Hauk uyarı yapmadan üssümü havaya uçurdu."

Jullien bu beklenmedik açıklama karşısında ağzı açık kaldı. "Pardon?"

Başını sallayarak homurdandı. "Lanet olası her şey. Hiçbir şeyim kalmadı. Porno koleksiyonum bile. Ve seninle paylaştığım veri tabanına ihtiyacım var, eğer sakıncası yoksa."

"Barnabas'ın peşinden mi gidiyorsun?"

"Aynen öyle. O benim ailemi öldürdü. Babamın tahtında huzur içinde oturmasına izin vereceksem ne olayım. Kimin yönettiği umurumda değil, yeter ki o ya da onun doğurduğu herhangi bir piç olmasın."

Jullien bakışlarını Bastien'in kolundaki İttifak yamalarına çevirdi. "Sentella sana yardım mı ediyor?"

"Bana kendilerinde bir pozisyon teklif ettiler. Bununla ilgilenmiyorum. Tek aldığım kıyafetler ve gemiydi, onları da geri ödemeyi düşünüyorum. Metresim

İntikam ve şimdilik sarıldığım tek kişi o."

Jullien bu duyguyu kesinlikle anlıyordu. "Size veri tabanının bir kopyasını getireyim. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece aileyle ilgili dosyalar. O dosyaları aldıktan sonra seni rahat bırakacağım. Habersiz geldiğim için özür dilerim." Bakışları Ushara'nın karnına gitti. "Bu arada tebrikler. Bir çocuğunun daha yolda olduğunu fark etmemiştim. Vasili heyecanlı mı yoksa eşyalarını saklamak zorunda kalacağı daha fazla örümcek olmasından mı korkuyor?"

Ushara ağzı açık kaldı. "Vas'ı tanıyor musun?"

"Babasıyla birlikte yiyecek ve cephane bırakmak için benim kayalığıma birkaç kez uğradı."

Jullien'e baktı. "Birileri benden gizli görevler saklıyormuş."

"Sadece Bastien'i korumak için. O iniş durağıyla ilgili herhangi bir kayıt tutulmasını ya da kimsenin ortada hiçbir neden yokken neden çöle gitmeye devam ettiğimizi merak etmesini istemedim. Her ihtimale karşı."

"Mantıklı." Bastien'e gülümsedi. "O zaman neden akşam yemeğine kalmıyorsun? Kızlarla tanışır ve Vasili'ye merhaba dersin? Eminim seni görmeyi çok ister."

Jullien'e baktı. "Rahatsız etmek istemem."

"Sadece kafamı tuvalete atma, sonra yok."

Bastien bir kahkaha patlattı. "Gah! Kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Onunla yaşayan bendim. *Ve* Quin. Artı, o benim ekürim oldu. Çocukluğumu boğulmadan nasıl atlattım, bilmiyorum. Çocukken şiddetli oksijen yoksunluğu ve beyin travması yaşamamış olsaydım ne kadar iyi bir insan olurum hayal edebiliyor musun?"

Trajen güldü. "Ondan neden hoşlandığını şimdi anlıyorum." Bastien'e elini uzattı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Bas. Halletmem gereken bir sürü iş var, o yüzden gidiyorum, ama ileride buraya yapmak isteyeceğin ziyaretler için sana yer açacağımdan emin olabilirsin. İstedğin zaman gelebilirsin. Jules'un etrafında onu asmak ya da mahvetmek istemeyen bir aile olmasından memnun olacağını biliyorum."

Bastien'in teşekkür ederken yüzünde beliren minnettar ifadeye bakılırsa, Ushara Jullien'in tek olmadığından ve Trajen'in de bunu bildiğinden emindi.

Bastien ve Jullien daireye doğru ilerlerken, o da Trajen'le birlikte derme çatma ofislerine doğru yürüdü.

Trajen ona doğru bilmiş bir bakış fırlattı. "Evet, o iyi, Shara. Jules'a karşı hiçbir kötü niyet taşımıyor. Öyle olsaydı, buraya güvenli geçişine izin vermezdim."

Trajen'in Bastien'in elini neden sıkıldığını anladığında homurdandı - onu test ediyordu. "Tamam patron. Korkularımı yatıştırdığın için teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi. "Sorun değil. Ve söylediklerimde ciddiydim. Jules'un yanında kan bağı olan bir aile olması onun için iyi olacak. Bastien için de öyle. Şimdi içini rahat tut. Sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Ama ikisi hakkında ona söylemediği bir şey vardı ve o da bunu biliyordu. Trajen ne zaman bilgi saklasa bunu anlayabiliyordu. Neyse ki ona güveniyordu ve onu ne zaman zorlamaması gerektiğini biliyordu. O da Jullien gibi son derece inatçıydı ve hazır olana kadar cevap vermezdi.

Çok rahatsız ediciydi.

Böylece akşam yemeğine başlamak ve Jules'un sadece laf arasında bahsettiği bu adamı tanımak için eve gitti.

Saatler geçtikçe Trajen'in haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bastien son derece sevimli ve çekiciydi. İlişkilerinin ilk günlerindeki Jullien gibi onun da koyu ela gözlerine sinmiş derin bir hüznü vardı. Ve hepsini eğlendiren ve güldüren acı bir alaycılığı vardı.

Kızlar onu hemen benimsedi. Yine de, ilk başta şaşkınlılar.

Mira kabaca dudaklarını çekmişti. "Ama madem Paka'nın ailesindensiniz, neden sizin de dişleriniz yok?"

"Ve siyah saç?" Viv araya girdi. "Bütün Ixurianir'lerin saçları siyah değil mi?" Ellerini yüzüne vurmuştu. "Kafam çok karıştı."

Jules gülerek onu kucağına aldı ve yanağından öptü. "Benim paka'm insan ve Bastien'in annesinin ağabeyi, o da insan. Bu yüzden Andaria'daki ve diğer bazı yerlerdeki pek çok kişi beni Andarion olarak görmüyor."

Bastien başını salladı. "Evet, ben de tamamen insanım. Ne yazık ki damarlarımda hiç Andarion kanı yok."

Mira derin bir iç çektikten sonra Bastien'in yanağını şefkatle okşadı. "İ Senin için çok üzgünüm. Ama biz seni yine de seviyoruz, *Kyzi*. Dişlerin olmasa bile."

"Teşekkür ederim, Mira. Çok minnettarım." Saçlarını karıştırdı ve Ushara'ya yakışıklı bir sırıtış fırlattı. "Çok kıymetliler. Julie'nin asık suratlı, sinirli halinden bu kadar tatlı bir şey çıktığına inanamıyorum."

Jullien homurdandı. "Çok teşekkürler."

"Kabul etmelisin ki hiç *bu kadar* sevimli olmamıştın." Mira ciyaklayıp kollarından atlayarak kardeşinin yanına koşana kadar onu gıdıkladı.

koruma.

"Sen de değildin."

"Doğru. Bebek veledi olmakla çok meşguldüm. Oldukça ciddi bir şekilde zevk aldığım bir iş." Birayı Jullien'in elinden aldı ve bir yudum içmek için kaldırdı. "Barnabas'ın bizi engelli koşu parkurunda koşturmaya çalıştığı o iğrenç yaz kampını hatırlıyor musun?"

"Hatırladın mı? Haysiyetim hâlâ o duvarda, sol testisimin yanına iliştirilmiş durumda."

Bastien, Jullien'in anlattıkları karşısında afallayan Ushara'ya dönerek güldü. "Amcam tam bir hıyar. Babamı severdim, ama tuhaf ebeveynlik teknikleri vardı, ara sıra hafta sonu manevraları ve her yıl yazları altı haftalık tam bir hayatta kalma eğitimi programı için Hernia Kampı'nda geçirmeyi içeriyordu. Ve zavallı Julie bir yıl sen kaç yaşındayken bu kampa katıldı? On üç mü?"

"On dört. Andarion Endurance'ımda olmam gerekiyordu."

"Dayanıklılık mı?" Bastien kaşlarını çatı.

Birasından bir yudum aldı, sonra Bastien'e terimi açıkladı. "Bu bir Andarion reşit olma töreni, ailenin büyüğü küçüğünü kendi başına hayatta kalmayı öğretmek için bir göreve götürüyor. Genç bir çocuk olarak gider ve sözde Andarion toplumundaki yerini almaya hazır, yetenekli bir yetişkin olarak geri döner."

"Peki Kirovar'a bunun için nasıl geldin?"

"Yarı insan ve şişman olduğum için Andarionlu akrabalarımın hiçbiri aile görevinde başarısız olduğumda benimle birlikte görünerek utanç duymak istemedi. Bu yüzden teyzem beni babama, o da hemen sizinkine, o da amcanıza gönderdi. Eğlenceli zamanlardı."

Bastien başını salladı. "Gerçekten."

Ushara sebzeleri doğrarken dişlerini sıkıyor, bıçağın altında kayınvalidesinin boğazının olmasını diliyordu. Jullien'in çocukken duyarsız ailesi tarafından bu şekilde oradan oraya savrulurken ne kadar kötü hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ama Jullien ona ve hikâyeyle birdenbire ilgilenmeye başlayan Vas'a göz kırparken bunu umursamıyor gibiydi. "İşte oradaydık. Kirovarian tarihinin en sıcak yazında, Barnabas'ın ısı emici kayalarla doldurduğu bu devasa sırt çantalarıyla, gölgede sekiz yüz derece sıcaklıkta manevralar yapıyorduk. Gerçi o parkurda hiç gölge yoktu ama olsun."

"Abartmıyor. O kadar sıcaktı ki granola barımı eritti." Vas kaşlarını çatı. "Bir granola bar nasıl eritilir?"

"Kesinlikle!" Bastien gülerek şöyle dedi. "Yemin ederim botlarımın topukları eridi."

"Evet, Bas ve kardeşlerinin aksine ben aşırı kiloluydum, bir dönem kaslarım zayıflamıştı-" Vasili'ye bakarken durakladı. "- Hapsedildim ve onların atmosferine alışkın değildim. Hem de hiç. Andaria'dakinden çok daha ince, farklı yerçekimi ve alerjenleri var. Bu yüzden kafam karıştı, boğuluyorum, hırıltılı nefes alıyorum ve iki büklüm olup kusuyorum."

Bastien yüzünü buruşturarak başını salladı. "Pek hoş bir manzara değil. Ağabeyim ve kız kardeşim zavallı Julie'ye bağırıyolar çünkü amcam eğer tekrar parkura çıkıp bitirmezse bizi fazladan tur attırmakla tehdit ediyor. Hakkını vermeliyim, elleri ve dizleri üzerinde, kendini ayağa kaldırmak için elinden geleni yapıyor. Hatta sonuna ulaşmak için sürünüyordu. Hayatımda ayağa kalkmaya bu kadar kararlı birini görmemiştim ama olmuyor işte. Boğuluyor ve o kadar kötü terliyor ki Julie'nin her an ölmesini bekliyorum."

"Yani," diyor Jullien, onun sözünü keserek. "Gerçek Bastien formunda - ve o sırada sadece yedi yaşında olduğunu aklımızda tutarak - kaskını çıkardı, sırt çantasını yere attı ve kaskı yastık olarak kullanarak yere uzandı ve onlara dedi ki, kelimesi kelimesine alıntı yapıyorum, *Sonra, sürtükler. Bugünlük işim bitti. Beni eve taşıyabilir ya da bir araç çağırabilirsiniz. Her iki durumda da buradan gitmeyeceğim. Kızım bu istismar için çok değerli.*"

Ushara, Bastien'in bunu yaptığını düşününce nefesi kesildi. "Nasıl geçti?"

Bastien homurdandı. "Yüksek bir bayramda pofuduk bir kedi yavrusunu kurban etmek gibi. Amcam kıymetli kızıma ateşe verdi. Ama bu zavallı Julie'nin dikkatini dağıttı."

"Evet, ama o gün kendine bir dünya acı kazandırdın."

Bastien kayıtsızca omuz silkti. "Eve döndükten sonra annem kızımdaki morlukları gördüğünde sen orada değildin. Sana söz veriyorum, bana yaptıkları annemin onları gördüğünde verdiği tepkinin yanında sönük kalır. Ama babamın yıldırım hızındaki refleksi olmasaydı, birkaç kuzenimden utanıyor olurdum. Aslında *sana* borçluyum. Bu eğlenceli macera yüzünden, ergenlik çağıma kadar yaz kampına geri dönmek zorunda kalmadım. Ve annemin, amcam ya da başka biri bana kaşını kaldırırsa onu vurmalarını emrettiği korumalarla gittim." Ushara'ya sırtıttı. "Dediğim gibi, kızım oldukça değerliydi."

Jullien güldü. "Annen bambaşka biriydi. Shara'ya kadar, gençlerini bu kadar koruyan birini hiç görmemiştim. Senin orduya katılmana izin vermesine şaşırdım."

"Yine havai fişekleri kaçırdın. Kutsal Jacob... beni bundan kurtarmak için beni vurmaya çalıştı."

"Saçmalık derdim ama anneni tanıyorsam... kulağa doğru geliyor."

Ushara bön bön baktı. "Ciddi misin?"

Başını sallayan Bastien, keder gözlerine geri dönerken ayıldı. "Evet, annem bizi çok severdi. Ebeveynler konusunda kesinlikle şanslıydık. Barnabas'ın onlara yaptıklarını hak etmediler ve bunu düzeltene kadar rahat etmeyeceğim."

Jullien küp küp havuçlardan bir avuç aldı. "Tahtın peşinden mi gidiyorsun?"

Bastien ikizlerin yerde oynadıkları yere doğru baktı. "İ Bilmiyorum. Asla yönetici olmamam gerekiyordu.... Üçüncü doğuşum. Bu bana *hiç* gelmemeliydi. Ailenin eğlence düşkünü playboy'u olmam gerekiyordu, işleri batıran ve diğerlerine kokteyl partilerinde konuşacak skandal bir şeyler veren." Yutkunarak Jullien ile bakışlarını kilitledi. "Herkes Nyk'ın öldüğünü düşündüğünde suçluluk duygusuyla nasıl başa çıktın?"

"İstemedim. Dediğin gibi, tahtı hiç istemedim. Ama birkaç yıl sonra, annemin ayılıp daha fazla çocuk sahibi olmayacağını ve babamın yeniden evlenmeye ya da başka bir varise babalık etmeye niyeti olmadığını anladığımda, siyaset, tarih ve diploması hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek için kendimi okula attım. Önemseydiğim için değil. Sadece ağabeyimin anısına, onun olabileceğini düşündüğüm gibi bir hükümdar olmayı borçlu olduğumu hissettim."

Bastien içini çekti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Çünkü senin playboy olman gerekiyordu. Ben yedektim."

Güldü ve yemeği masaya taşımadan önce Jullien'in sırtını sıvazladı. Ushara onların şakalaşmalarını ve hikâyelerini dinlerken çoğunlukla sessiz kaldı. Kocasını çocukluğundan beri tanıdığı, yanında rahat olduğu biriyle görmek tuhaftı.

Ve dinledikçe Bastien'i daha çok seviyordu. Biraz tuhaftı ama cömert bir kalbi vardı. Jullien'in gençken Bastien'in evinde daha fazla zaman geçirmesine izin verilmemiş olması utanç vericiydi. Anladığı kadarıyla, ziyaretleri son derece az olmuştu.

Yemekten sonra Jullien kızları yatırırken Bas temizlik işlerinde ona yardım etti ve Vasili kuzenleriyle internette oynamaya gitti. "Ushara?"

Bastien'in sesindeki ciddi ton karşısında durakladı. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Bana ne için teşekkür ettiğinizi tam olarak bilmiyorum ama rica ederim."

Kadına sert bir bakış fırlatmadan önce gözlüğünü kaldırdı. "Bana umut veriyorsun ve bu uzun zamandır sahip olmadığım bir şey."

Kalan son yemeklerini de bir küvete doldurup . "Ne demek istiyorsun?"

"Jullien'in aksine ben harika bir çocukluk geçirdim. Her çocuğun sahip olması gereken türden. Bu yüzden Aros'un bize karşı bu kadar iyi davranırken kendi oğluna karşı nasıl bu kadar hıyar olduğunu hiç anlamadım. Kışına neyin girip orada büyüdüğünü hâlâ anlamış değilim. Julie kötü bir çocuk değildi. Sadece benim farkında olmadığım, başkalarının hain yanlarını yakından tanıyarak büyümüş yalnız bir çocuktü. Öyle bir dünyada büyüdüm ki, eğer biri, amcam bile bana zarar verdiyse, bunun tek nedeni beni önemsemesi ve bana değerli bir hayat dersi vermeye çalışmasıydı ve bu benim iyiliğim içindi."

"Safmıışsın."

"Ne mutlu ki öyle. Bilmesem de korunuyordum. Her şey başıma yıkıldığında, ailem ve dostlarım sandığım kişiler gıybet eden düşmanlar çıktıklarında... Tüm inancımı kaybettim. Her şeye olan inancımı. Ama bu-" Duvardaki aile resimlerini işaret etti. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardımcı oluyor. Kaybettiğim inancımın bir kısmını geri kazandırıyor. Julie'de benim her zaman bildiğim şeyi görmene sevindim."

Ona gülümsedi. "Hayatımı başka türlü hayal edemiyorum." Kolunu okşayarak, koridorda kızların odasına kadar kendisini takip etmesini işaret etti ve yatma ritüellerini görebilmesi için kapıyı araladı.

Jullien, kızların paylaştığı orta boy yatağın üzerinde, ayak bileklerini çaprazlama bağlayarak, bir yığın doldurulmuş hayvana yaslanmış halde yatıyordu. İkizler her iki kolunun altına, yorganın altına ve göğsüne sokulmuş, o da onlara kitap okuyordu.

Derin sesi dudaklarına bir gülümseme getirdi ve kızların kıkırdamasına neden oldu.

"Ve sonra Lorina kız kardeşini yakaladı ve *rawr!*" Gırtlaktan gelen bir ses efektiyle Mira'yı yakaladı ve ciyaklayana kadar gıdıkladı, sonra döndü ve aynısını Viv'e yaptı.

"Jules," dedi azarlarcasına, "onları yere sermen gerekiyordu, onları gaza getirmen değil."

Gözlerini kocaman açarak kızlara baktı. "Annemle başımı yine belaya soktunuz."

O hikâyeyi okumaya devam ederken kıkırdadılar ve onun yanına daha da sokuldular.

Ushara oturma odasına doğru geri döndü.

Bastien ona tekrar katılmadan önce bir süre daha oyalandı. "Demek istediğim de bu, Ushara. Keşke *bunun* nasıl bir mucize olduğunu görebilseydiniz." Eliyle işaret etti

başparmağıyla salona doğru ilerledi. "Julie bunu ailesinden öğrenmedi. Seni bulduğundan beri hiç bu kadar açık ve mutlu olduğunu görmemiştim."

Utanarak boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Yani buraya gelmeden önce onun kardeşiyle birlikteydin?"

"Evet."

"biri?"

Bastien omuz silkti. "Nykyrian'ı pek tanımıyorum aslında. Bütün çocukluğum boyunca öldüğü sanıldı. Geri döndüğünde ve yeniden varis olarak atandığında yirmi altı yaşındaydım."

Öfke görüşünü kararttı. "Ve Jullien'i dışarı attıklarında ona yardım etmedin mi?"

"Denedim. İnanın bana. Ama Jullien'in mirastan mahrum edilmesinden sadece üç ay sonra tüm ailemin katledildiğini ve bunun için mahkum edilip Ravin olmaya mahkum edildiğimi hatırlamalısınız. Geriye dönüp baktığımda, babam ona bir iyilik yaptı. Julie Kirovar'da olsaydı, o da öldürülmüş olacaktı."

Nefesini sertçe içine çekti. "Bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

Bastien başını salladı. "Yani hayır, Nyk'i tanıma fırsatım hiç olmadı. Hem de hiç. Birkaç hafta önce Oksana'da ortaya çıkana kadar. Yeterince iyi birine benziyor. Ama Julie'yle paylaştığım savaş hikâyelerini onunla paylaşmıyorum. Nyk hiçbir zaman büyükbabamızın bitmek bilmeyen partilerinden birine katılmak zorunda kalmadı."

Güldü. "Ben de öyle duydum."

"Eminim öyledir. Öldüğü güne kadar kardeşim Quin, Julie'yi bunu yapacak cesarete sahip olduğu için kahramanları arasında saydı."

"Havuza işemeye geri mi dönüyoruz?"

Bastien, Jullien'in sorusu üzerine döndü. "İşleri ilginç hale getirmek için sana her zaman güvenebilirim."

Jullien gözlerini devirdi. "Oraya hiç girmeyelim." Dolaptan ceketini çıkardı. "İhtiyacın olan dosyalar gemimde saklı. Burada mı kalmak istersin yoksa benimle mi gelirsin?"

"Karınızın arkadaşlığından ne kadar hoşlansam da, sizinle geleceğim ve onu benim kabalığımdan kurtaracağım."

"Sen katlanılması zor bir angarya değilsin. Ve istediğin zaman buraya gelebilirsin."

"Teşekkür , Ger Tarra." Bastien, kendisine gerçekten sarılan Vasili'ye veda etmek için bir dakika ayırdı. Bastien'in ona sarılma şeklinden anlaşılıyordu ki

Kirovaryan prensi için çok şey ifade ediyordu. "Kendine iyi bak, delikanlı." "Sana da."

Ushara onların gidişini izledi, Bastien'in korunması için dua ederken kalbi hafifledi. Jullien'in ailesinde ona saygı gösteren birinin olması onun için çok şey ifade ediyordu. Başarıyı hak eden biri varsa, o da kesinlikle Bas'tı. Ona evrendeki tüm şansları diledi ve her şeyin onun için yolunda gitmesini umdu.

Mışıl mışıl uyuyan kızları kontrol ettikten sonra uzun bir banyo yapmaya ve rahatlamaya gitti.

İki saat sonra, Jullien hâlâ dönmemişti. Endişelenerek onun bağlantısını denedi.

Cevap vermedi.

Bu da onu daha çok endişelendiriyordu. Kalbi hızla çarparak Trajen'i aradı. Evde olmasını bekliyordu ama onun yerine, sesi tezahürat yapan bir kalabalığa benzeyen bir şeyin ortasında idi. "Trajen?"

"Uh ... hey. Evet?"

"Jules'u arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Mmmm... LASI'yi savunabilir miyim?"

Kendini Suçlamaya Karşı Kanun mu? Kulağa pek umut verici gelmiyordu. "Neler oluyor?"

"Buna cevap vermem gerektiğinden emin değilim. Bundan hoşlanmayacaksınız."

Evet, hiç de umut verici değil. Hatta bu sözler üzerine öfkesi daha da arttı. "Trajen!"

"Doğu salonundayız. Tek söylediğim bu.... Ow! Kahretsin! Bu iz bırakacak!"

Yayını keserek Vas'ın odasına koştu; Vas'ın dikkatini oyundan çekip kendisine vermesi bir saniye sürdü. "Birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum. Ben dönene kadar kız kardeşlerine göz kulak olur musun?"

Vas oyun konsolundan başını kaldırdı. "Uyuyorlar, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Kapıları açık bırak ki kalkarlarsa onları duyabileyim." Kulaklığını omuzlarından tamamen çekip yere bıraktı, ardından ikizleri dinleyebilmek için sesi hoparlörlere verdi.

Oğlu her zaman sorumluluk sahibiydi.

Ushara aralarındaki mesafeyi kapatarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ,

M'tana. Sen harika bir kardeşsin. Ve beni gururlandırıyorsun." Sanki ateşi varmış gibi kaşlarını çatı.

"İyi misin?"

"Henüz emin değilim." Ve böylece neler olup bittiğini görmek için spor salonuna doğru yola çıktı.

Oraya varıp da iki manyak dövüşçünün etrafında toplanmış tezahürat yapan dev kalabalığı gördüğü anda çenesi düştü. Hem Jullien hem de Bastien bellerine kadar soyunmuşlardı ve şimdi bir antrenman ringinin içinde birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. En azından ilk başta öyle görünüyordu, ta ki ikisinin de güldüğünü ve diğerini daha sert vurmaya teşvik ettiğini fark edene kadar.

Ağzını daha da açarak Trajen'in yanına gitti. "Bu da ne böyle?"

"Jules'un böyle dövüşebildiğini biliyor muydun?"

Pek sayılmaz. Adamın Bastien'e doğru koşuşunu, onu etkileyici bir şekilde sarışını ve devrilmiş bir ağaç gibi aşağı indirişini izledi. Bastien dönüp takla atarak ustalıkla tutuştan kurtuldu. Jullien'i sıkıştırmaya gittiğinde, Jullien onu boynundan yakalamak için bacaklarını kaldırdı ve Jullien'in onun elinden kurtulup dönebileceği ve sonra ayağa kalkabileceği kadar dengesini bozdu.

Evet, etkileyiciydi.

"Onu içinde bulduğumuz Ladorian cehenneminden kurtulmak için iyi olması gerektiğini biliyordum. Ama hayır... Onu daha önce hiç bu kadar yetenekli biriyle dövüşürken görmemiştim. *Bu şekilde.*" Ve Bastien yetenekliydi. Daha iyi , onun bir Andarion Ringi dövüşçüsü olduğuna yemin edebilirdi. Kendi sporları dışında hiçbir yerde görmediği hareketleri vardı.

Tanrılar biliyordu ki Jullien onunla ya da Vasili ile antrenman yaparken *hiç* bu kadar sert olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar onun

maçlarında ne kadar kendini tuttuğunu fark etmemişti. Kuzenlerini bu kadar

kolay parçalamasına şaşmamalıydı. Trajen onu izlerken başını salladı ve

kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yaptı. "Senin gibi ben de Jullien'le dövüşürken onun geri çekildiğini bilmiyordum." Jullien Bastien'e sersemletici bir yumruk atıp Bastien de ona aynı güçle karşılık verince nefesini içine çekti.

"O piçle bir daha *asla* antrenman yapmayacağım, yoksa bir tür psikotik ve bana bu şekilde vurmaya karar

verdiler." "Onları durdurabilir

misiniz lütfen?"

Trajen ona ters ters baktı. "*Bu işe* karışmak istemiyorum. Aklını mı kaçırdın sen?"

İki dövüşçüye doğru yönelmeden önce ona ters ters baktı. Ringin kenarında, elleri kalçalarının üzerinde duruyordu.

Jullien Bastien'e doğru ilerledi, sonra ona baktı. Bakışları buluştuğu anda, durmak için kaymaya başladı. Bastien başka bir saldırıyla yaklaşına kadar. Bastien'i nasıl gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Ama Bastien dönüp onu yakaladı ve mindere yapıştırdı, sonra da yanağından öptü. "Artık durmalıyız." Çenesini ona doğru salladı.

Bastien baktı ve güldü. "Ah, kahretsin. Şimdi de dışınla başını belaya sokan ben oldum."

Jullien çapkınca sırtarak ayağa kalktı ve Bastien'e ayağa kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı. Her ikisi de yara bere içindeydi, terliyor ve kanıyordu. Yine de ikisi de umursamıyor gibiydi. Aslında sevinmiş görünüyorlardı. Nasıl sevinmişlerdi? *Hiçbir* fikri yoktu.

Erkekler... Onları asla anlayamazdı.

Ushara başını salladı. "Gerçekten mi? Birbirinize böyle mi veda etmek istediniz?"

Jullien utanarak boynunu ovuştururken Bastien havlu almaya gitti. "Sadece biraz pratik yapacaktık. Sonra biraz kendimizi kaptırdık."

"*Biraz* mı?" Hasırın üzerindeki kana baktı; sanki orada biri öldürülmüş ve cesedi saklanmak üzere sürüklenmiş gibiydi.

Trajen de onlara katıldı. "İkinizden de çok etkilendim."

Bastien, Jullien'e bir havlu uzattı ve karnındaki ter ve kanı sildi; karnında hâlâ Lig Ravin izi vardı. "Evet, Julie'nin tüm bunları yapabildiğini bilmiyordum. Onu ve Fain Hauk'u kapışırken görmeyi çok isterdim. Julie, şimdiye kadar dövüştüğüm ve kıcımlı Fain kadar minderde sürükleyebilen tek kişi."

"Savaş Hauk Fain?" Jullien kaşlarını çatı.

"Evet. Kirovar'da yaşarken onunla antrenman yapardım."

Jullien yüzünü sildi. "Onu tanıdığından haberim yoktu."

"Evren küçük, değil mi? Siz çocukken o ve kardeşi sizin okulunuza gittiği için birbirinizi tanıyor olabileceğinizi düşündüm ama Anatolilerin Savaş Hauklarına, Savaş Hauklarının da Anatolilere karşı hisleri ve soylarınız arasında uzun süredir devam eden kan davası göz önüne alındığında, ona veya kardeşine akraba olduğumuzdan veya birbirimizi *herhangi bir* şekilde tanıdığımızdan asla ama *asla* bahsetmemem gerektiğini biliyordum. Andarionlar *son derece* bölgesel ve değişken bir türdür."

"İyi karar. Seni öldürebilirlerdi."

"Aynen öyle." Bastien yüzünü ve omuzlarını sildi. "Bunun için üzgünüm, Ushara. Lütfen kuzenime zarar verme. Hepsi benim hatamdı."

"Pek sayılmaz. Bunu başlatan benim."

Suçlama konusunda tartışmaya başladıklarında Ushara onları durdurdu. "Sorun yok." Jullien'in dudağındaki kanı nazikçe sildi. "Kolunun bu kadar iyi çalışmasına sevindim. Ama bu kadar erken stres yapmamalısın."

"Çok fazla kullanmıyordum. Henüz tam olarak kontrol edemiyorum ve onu öldürmek istemedim."

Ushara acı bir eğlenceyle içini çekti. "Ee Bas, saat bu kadar geç olduğuna göre sabaha kadar kalacak mısın?"

"Hayır, yola devam edecektim, özellikle de Julie'nin başını belaya soktuktan sonra.

Daha fazla yıpranma riskini almak istemiyorum." Jullien saçlarını kuruladı. "Nereye gidiyorsun?" "Starken'a. O zaman Barnabas'ın peşindeyim."

Ushara bu düşünce karşısında ürperdi. "Yalnız mı?"

Başını salladı. "Gerçekten güvendiğim başka kimse yok. Arkamda bir yabancı istemiyorum. Julie'yi ya da Fain'i bu işe bulaştırmayacağım. Yani eğer düşersem, bu sadece benim kışımaya olur. Ve bunun için gerçekten üzülecek kimse yok."

Ushara ona burnunu kırıştırdı. "Neden gitmeden önce duşa girmiyorsun?"

"Ne? Koktuğumu mu söylüyorsun?"

Trajen homurdandı. "Az önce iki saat boyunca amiralimi eşek sudan gelinceye kadar dövdünüz. İkiniz de çürümüş ve ölmüş bir şey gibi kokuyorsunuz. Ushara hamileyken ikinize de bu kadar yakın olmaya nasıl dayanabiliyor, hiçbir fikrim yok."

"Tamam. Bir ipucu alabilirim." Bastien soyunma odasına yöneldi. O gider gitmez Ushara bağlantısını çıkardı.

Jullien ona kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Birini arıyorum. Belli ki."

Jullien Trajen'in bakışlarıyla karşılaştı. Beklenmedik belirsiz cevabı karşısında içinde soğuk bir his belirdi. Genelde kaçamak cevap veren o olurdu, o değil. "Kim?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Merhaba, ben Amiral Samari. Dün yeniden atanma talebinde bulunduğunuzu ve yarın bu konuda görüşeceğimizi biliyorum. İster inanın ister inanmayın, bu gece ilginç bir şey ortaya çıktı. Bu bir dış görev. Kirovar için ama düşündüğüm bir şey." Dinlemek için durakladı. "Evet. Bizimle birkaç dakika içinde Kuzey Körfezi'nde buluşmak ister misin?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Harika. O zaman görüşürüz."

Trajen boğazının altından hırladı. "Ne yaptığını biliyor musun?" "Evet."

Jullien, güçleri tükenirken tamamen şaşkın bir halde ona doğru döndü Trajen. "Biri *bana* ipucu verebilir mi?"

Ushara linkini sakladı. "Jay birkaç aylığına kendini cezalandırdı. Çocuklarıyla daha fazla vakit geçirmek ve işleri kocasına istiyor. Bu yüzden ekibi geçici olarak yeniden görevlendirme talep etti."

"Tamam..."

"İçlerinden birinin Bastien için mükemmel bir nokta olacağını düşünüyorum."

Jullien bu düşünceyi takdir etse de, bunun kuzeninin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Bas ondan bile daha paranoyaktı. Ve iyi bir nedeni vardı. Onların yaşadığı türden bir ihanete uğradığınızda, bu sizinle kalma eğilimindeydi.

"Shara... Bas tanımadığı birini arkasına almaz." "Evet, ama Gyron Gücü eğitimi var. Buna saygı duymak zorunda."

Fark etmezdi. Aslında, bu daha kötü olabilirdi. Birbirlerini tanıyorlarsa, bu Bas'ı kızdırabilir bile.

Jullien gömleğini çekti ve yüksek sesle inledi. "Trajen, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyle ona. Bildiğimiz kadarıyla düşman olabilirler."

"Hiç sanmıyorum," diye ısrar etti Ushara. "Devrilme yüzünden Kirovar'ı terk etti ve Tavalı'ye katıldı."

"Rütbesi neydi?"

"Binbaşı."

Trajen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bırakın tanışsınlar. Bakalım anlaşabilecekler mi?"

Kulağa kolaymış gibi geliyordu ama Jullien daha iyisini biliyordu. İkisiiyle tartışmaması gerektiğini de iyi biliyordu. Her zaman onlar kazanırdı. Trajen çünkü pes etmedi. Ushara çünkü kirli dövüşürdü.

Jullien havluyu bir çöp kutusuna attı. "Peki. Zaten bunu tek başına yapmasını istemiyorum."

Bastien'in işi bitip de körfeze vardıklarında Jullien vedalaşma konusunda şüpheler duymaya başlamıştı. Bastien'in başına bir felaket geleceğine dair içinde kötü bir his vardı. Birbirlerini bir daha göremeyeceklerdi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? İstersen kalabileceğini biliyorsun."

Bastien onun sırtını sıvazladı. "Ve bunu cazip hale getiriyorsun. Ama bunu yapmak zorundayım. Bunu aileme borçluyum."

"Anlıyorum. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa..."

Bastien Ushara'ya şakacı bir sırıtış attı. "Gerçekten minnettarım ama seni aileden ayırmayacağım. Onların sana benden daha çok ihtiyacı var." Elini Jullien'e uzattı. "Kendine iyi bak, *Drey*."

"Ve sen."

Başını Ushara'ya doğru eğdi, ardından Trajen'in elini sıktı.

Birdenbire tiz bir ses körfezi yararak içeri girdi. "Bastien Cabarro... seni alçak, değersiz insan müsveddesi!"

Trajen'den uzaklaşırken Bastien'in yanaklarının rengi kaçtı ve Jay'in mürettebatından Hadean Kolordusu subayını görmek için döndüler. Ortalama olarak

Bir insan kadınına göre boyu ancak Jullien'in beline ve Bastien'in göğsünün ortasına kadar geliyordu.

Siyah üzerine siyah giyinmişti ve her Gyron Kuvvetleri subayında bulunan o tanıdık askeri havaya sahipti. Ve Bastien'i tamamen sindirmeye niyetliymiş gibi takip ediyordu.

Paslanmış bir konserve açacağıyla.

Bastien hareket etmedi ya da konuşmadı. Orada öylece durmuş, ince kumral saçlı Tavalı'ye bakıyordu.

Elleri kalçalarında, onun önünde durdu. "Bana söyleyecek bir *şeyin* yok mu?"

"Öldüğünü sanıyordum?"

Jullien'in cevabıyla alay ederek ceketini kaptı ve onu öne doğru itti. Jullien'in beklediği gibi ona vurmak yerine, aslında yatak odasında olması gereken bir öpücük verdi.

Ushara önce Trajen'e, sonra da Jullien'e baktı. "Sanırım birbirlerini tanıyorlar."

Jullien bastırılmış bir gülümsemeyle başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Evet, ben de buna bahse girerim. Ya öyle ya da Kirovar'daki selamlaşma son ziyaretimden bu yana çok gelişti."

Bastien sonunda havalandı ama yüzündeki sırıtsı istasyonda beklediğinden biraz daha uzun kalabileceğini gösteriyordu.

Ta ki kasıklarına diz atana kadar. Sertçe. "Bu kız kardeşimle evlendiğin içindi, seni beceriksiz piç."

Acı içinde tıslayan Bastien, kasıklarını tutarak ondan topallayarak uzaklaştı. Ona ters ters baktı ve küfretti. "*Benden* ayrılmıştın! Hatırladın mı?"

Pişmanlık duymadan dudağını büktü. "Nereye gittiğimizi düşünmek için biraz zaman istedim. Bu, beş dakika sonra gidip kız kardeşimi becermen için bir davet değildi."

Onunla alay etti. "*Kız kardeşini becermeye* gitmedim. Ve beş dakikadan daha uzun bir süre geçtiğine de eminim." Doğruldu, nefes alışını dengelemeye çalıştı. "*Bana* çıkma teklif etti. Sonra ben *sana* sordum ve *sen* de ne yaptığının ya da *kiminle* yaptığının umurunda olmadığını söyledin."

"*Yalan* söyledim," diye tersledi sıkılmış dişlerinin arasından. "Kutsal Jake! Sen benim ekürimdin. Yüz ifadelerimi okuyabilmen ve beni bundan daha iyi tanıyor olman gerekirdi!"

Bastien ellerini kaldırdı. "Trisani değil, Ember. Akıl okuma. Bana arkadaş olmamızı istediğini söylemiştin ve kız kardeşin de benimle çıkmanın tek sebebinin beni reddetmek ve duygularımı incitmek istememen olduğunu söyledi, çünkü biz ortaklık ve ben de bir prenstim. Nereden bilebilirdim ki?"

Ona ters ters bakarak, büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Gah! Her zaman çok kalın kafalıydın!" Ushara'ya doğru döndü. "O benim görevim mi?"

"Uh..." Endişeyle etrafına bakındı. "Evet? Ama bunu pas geçmek istediğinizi varsayıyorum."

Ember bakışlarını Bastien'e dikti. "Amcanın peşinden mi gidiyorsun?"

"Elbette."

"O zaman ben de ."

Bastien homurdandı. "Evet, hayır. Hiç sanmıyorum. Özellikle *de bundan* sonra." İstismara uğramış kasıklarını işaret etti. "Soğuk algınlığına ihtiyacım yok. Güven bana. Hayat bunu yeterince yaptı."

"Sakin Cabarro. Bu dövüşte biz olmadan on saniye bile dayanamazsın. İntikam istiyorsun. Biz de öyle."

"Biz mi?"

"Riot Squad. Hepimiz ölüme terk edildik."

Ushara baktı. "İsyan Timi mi?"

Bastien, "Gyron Gücü'nün özel taktik birimi," diye açıkladı. "Annesi tarafından komuta ediliyor." Dikkatini Ember'a geri verdi. "Hepiniz kurtulmayı başardınız mı?"

Başını iki yana salladı. "O gün kaybeden tek kişi sen değilsin."

"Özür dilerim."

"Evet, hepimizin yalaması gereken yaraları var. Ben de var mıyım? Yoksa intihara mı koşuyorsun?"

Bastien onun ayaklarının dibine bıraktığı çantayı aldı ve sırtına astı. "Kıçını sürüklemeye Wildstar. Gevşekliğe tahammülüm yok."

"Bunu duymak istemiyorum, GG. Senden üstünüm." "GG?" Jullien Ember'a sordu.

"Hayalet Gadget. Savaşta bir şeyi havaya uçurmamız gerektiğinde her zaman doğru aleti bulduğu için bu adı aldı. Ya da bozulan mekanik veya elektrikli her şeyi tamir edebilirdi."

Ushara, Jullien'e eğlenen bir gülümseme gönderdi.

"Senin gibi." Jullien yorum yapmadı. "Peki ya Wildstar?"

"yola çıkarak. Wyldestarrin."

"Evet. Bile değil," diye alay etti Bastien. "Huysuzluğu ve eğitim sırasında bir sınıf arkadaşının kendisini aldattığını yakaladığında onun airbee'sini ateşe vermesi nedeniyle böyle adlandırıldı."

"Aklınızda tutmanız gereken bir şey var. Ha?"

"Ben seni aldatmadım. *Sen* benden ayrıldın. Bunu daha kaç kere tekrarlamam gerekiyor?"

"Pislik herif!" Başını sallayarak gözlerini devirdi. "Sanırım seninki Sentella savaşçısı?"

"Evet. Bütün yol boyunca savaşacak mıyız?"

"Muhtemelen."

"Aman Tanrım..."

Jullien onların gidişini izlerken kolunu Ushara'ya doladı. "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Tray?"

Trajen derin bir iç çekti. "Birbirlerini öldürmezlerse, bu işi çözebilirler."

"Bu cümledeki kudret sfinkterimi sıkıyor." Trajen gülerek Jullien'in sırtını sıvazladı. "İyi geceler çocuklar."

Bastien'in fırlatılmasıyla koy sakinleşirken Ushara dudağını ısırdı. "Çok özür dilerim. Ember'ın yardım edeceğini düşünmüştüm."

"değil. Geçmişleri olduğunu bilmene imkân yoktu."

"Biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Düğünündeydim ama karısını ya da olayın tamamını çok az hatırlıyorum. O zamanlar kafam oldukça iyiydi."

"Bilmek istiyor muyum?"

Jullien yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen hayır. En iyi günlerimden biri değildi."

Birden Ushara'nın bağlantısı kesildi. Çıkarıp kontrol ettiğinde ailesinden gelen bir mesaj gördü. Onları Mary'nin evinde görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Thrāix sonunda kız kardeşimin hava almasına izin verdi." Jullien'in kutlama yaparken çekilmiş bir fotoğrafını görmesi için elindeki kâğıdı tuttu. "Onlara katılalım mı?"

"Kesinlikle. Ama önce..." Kollarını onun etrafına, göğüslerinin altına ve şişmiş karnının üstüne doladı ve birkaç dakika boyunca onu tuttu.

Adamın ereksiyonunu kalçasında hissedebiliyordu ama sıcak nefesi boynunu okşarken onunla birlikte sallanmaktan başka bir şey yapmadı. "İyi misin?"

"Peki." Elini, oğullarının şu anda taklalar attığı karnına götürdü. "Gerçekten çok hareketli."

"Biliyorum. Son yarım saattir mesanemi trampolin olarak kullanıyor."

Kulağının dibinde, kadının tüylerini diken diken eden alçak bir kahkaha attı. "Yeniden doğum yapmak istediğine hâlâ inanamıyorum. Sen aklını kaçırmışsın." Elini yapay kolunda gezdirdi. Son birkaç hafta içinde geçirdiği ameliyatlar ya da onu kaybetmenin acısı hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Başarısız olan ve başarılı olan greftler ya da en basit görevleri yeniden öğrenirken katlanmak zorunda kaldığı terapiler hakkında hiçbir şey .

kıyafetlerini bağlamak veya bir kaşık almak gibi. Bir bardak tutmak. Ya da kızları tek koluyla tutmayı öğrenmek, çünkü yapay uzvun basıncını ve tutuşunu yeterince nasıl kontrol edeceğinden emin olmadığında ve onlara güvenmediğinde onlara zarar vermekten korkuyordu.

Hiç şikâyet etmedi. Sadece dişlerini sıkmış ve onu hâlâ şaşırtan bir cesaretle meydan okumaya devam etmişti.

Doğumla karşılaştırıldığında...

Bu sadece birkaç saat içinde sona erdi. Hâlâ ağrıları vardı ve yaralarından dolayı fizik tedavi görüyordu.

"Peki biri içimizden birine el yapımı patlayıcı atsa, yine üzerine atlar mıydınız?"

"Tabii ki."

"Ne fark eder ki? En azından birkaç saatlik sonsuz acımın sonunda sarılıp kucağıma alabileceğim sevimli bir bebeğim var."

Onun gülümsemesini yanağında hissetti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." "Şimdi, doğum konusunda rahatlayabilir misin?"

Güldü. "Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum."

"Seni paramparça görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Kelimenin tam anlamıyla?" Onun gözlerinin içine bakabilmek için başını yana eğdi. "Patlamadan sonra o odaya girip seni yatakta görmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Bir yapmayacağın için üzgün değilim."

Ağır bir iç geçirdi. "Düşüncesiz, kavgacı bir pislikle evlendin. Bunu biliyordun. Bu evliliğe bir feragatname ile geldim." Burnunu kırıstırarak geri çekildi ve kollarını iki yana . "Ne bekliyordun ki?"

Ona hırslayarak arkasından şakacı bir şekilde vurmak için hamle yaptı.

Adam gülerek onu atlattı ve kız peşinden koşarken ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. "Bir mekik gemisi için oldukça çeviksin."

"Ne?" diye soludu ve onu Davel'in gemisinin demirlediği körfezin kenarına doğru kovaladı. "Oraya gitmedin!"

"Evet, öyle. Bu sabah yataktan kalkarken inlediğimde yaşımla ilgili söylediğin o laftan sonra mı?" Adam kadının elini savuşturdu ve başını çevirdi. "Sana söz veriyorum, bu yıllardan çok şasimdeki kilometreden kaynaklanıyor."

"Tabii ki öyle. Kendine söylediğin yalanlara inanmaya devam et." Gömleğini yakaladı ve onu gıdıkladı.

Jullien gülerek teslim oldu. Yüzünü kavrayarak onu öptü ve içine çekti, hayatının bir parçası olduğu için tanrılara minnettardı.

"Yine mi siz ikiniz? Yemin ederim..."

Sheila homurdanarak yanlarından geçerken güldü. Geri çekilerek Ushara'nın yanağını ısırdı ve Sheila'nın ofisine doğru gidişini izledi. Ta ki bakışları Davel'in en son satın aldığı şeye gidene kadar. Ve aklına bir fikir geldi. "Hey... hiç bir Gondarion lüks kruvazörünün içinde bulundun mu?"

Ushara ona şüpheli bir bakış attı. "O bakışları biliyorum gözler. Düşündüğün şey bu *değil*."

Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Hiç lüks bir Gondarion kruvazöründe seks yaptın mı?"

Ona gözlerini devirdi. "İki sorunun da cevabı hayır, yapmadım."

Parmak uçlarını şakacı bir şekilde ısırmak için elini kaldırdı. "Sen de ister misin?"

"Ailem bekliyor." "On beş dakika."

"*Hiç* on beş dakikanı ayırmıyorsun." Adam homurdandı. "Doğru değil."

Bunu tekrar düşünürken güldü. "Nadiren on beş dakikanı ayırıyorsun ve aylardır koşuya çıkmadın. Ayrıca ter içindesin."

Avucunu öptü ve yaladı. "Zaten bitirene kadar ter içinde kalırdım. Daha önce bu konuda hiç şikâyet etmemiştin. Ayrıca, her zaman terlediğimde kokumun hoşuna gittiğini söylersin." Onun boynunu okşadı.

Ushara vücuduna yayılan ürpertiyle nefesini içine çekti. İyi olmak ve ona direnmek için çok çabalıyordu. Ama o bunu son derece zorlaştırıyordu. Ve haklıydı da. Onun kokusunu çok seviyordu. Onun teninin kokusunda karşı konulmaz bir şey vardı, özellikle de hamileyken. Yüzünü onun boynunun gömmek ve bütün gece onun kokusunu içine çekmek istiyordu. En sevdiği şey onun kollarına uzanmak ve onu içine çekmekti. Adam sarhoş ediciydi.

Ve ne yaptığını anlamadan önce, giriş paneline girip, bunun için gerçek kodlara sahip olan pek çok kişiden daha hızlı bir şekilde gemiye binerken onu takip etti. "Bir prensin bunu yapmayı nasıl öğrendiğini sormalı mıyım?"

"Tutuklama kayıtlarımı gördünüz. Çocukken ne zaman yanlarına yaklaşısam Gözetmen'in kişisel mekiklerine keyif için binerdim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Bir süredir evden uzak kalmaya çalışıyordum. Bunu yeterince yaparsam Gondarionların beni hapishanelerinde tutacağını umuyordum. Ya da büyükannem yerine babamı aramayı."

"Hiç işe yaradı mı?"

"Maalesef hayır. Babam benim yasal vasım olmadığı için, sekreteri tutuklanmamla ilgili telefonları bağlamayı reddetti. Telefonları Andaria'ya yönlendirdiler. Ve eğer mucizevi bir şekilde babama ulaşabilirsem, o da beni kefaletle serbest bırakmayı reddetti."

Ushara, ne zaman geçmiş hakkında konuşmalar gözlerini karartan hüznü özlemiyor değildi. Geçmiş unutmak ve her şeyi bırakmak için uzun bir yol kat etmiş olsa da, kalbinin bir kısmı hâlâ onların . Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onların zalim pençesinden tam olarak kurtaramadığı bir parça. Ve bunun onun ruhunda yarattığı kalıcı hasarı görmek için acıtıyordu.

Elini tutarak onu kruvazörün içine götürdü. *Lüks* kesinlikle bunun için uygun kelimeydi.

İnanılmaz zenginlikteki iç mekânı görünce kısık bir ıslık çaldı. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. "Tavandaki altın mı?"

Jullien gülümsedi. "Evet. Döşemede ve boyada da var. Bu yüzden böyle parlıyor."

"Bunun maliyetini bilmek istiyor muyum?" "Muhtemelen hayır."

Elini titanyum duvarlardaki altın damarların üzerinde gezdirmek için durdu. "Bunu hafife mi aldın?"

"Ne sorduğunuzu anladığımdan emin değilim."

"Zenginlik. Hayal edebileceğiniz tüm kredilere sahip olmak ve bunları harcamak için iki kez düşünmek zorunda kalmamak nasıl bir şeydi?"

"Gerçek mi?" Başını salladı.

"Birinin sırtıma hançer saplamasından, yemeğimi zehirlemesinden ya da beni havaya uçurmasından o kadar endişeliydim ki hiçbirinden gerçekten zevk almadım. Ölümünden çok borç için endişelenmeyi tercih ederdim." Bir barı ortaya çıkarmak için bir panel açtı. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Beni eve götürdüğün ilk geceyi hatırlıyor musun? Külotunu yerde bırakacağından bahsettiğim alkolü?" Kaşlarını sallayarak raftan bir şişe çekti.

Onun hevesli şakacılığına güldü. "Kardeşim bunun için ödeme bekleyecek, biliyorsun."

"Kardeşinin bunun ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikri yok... *sen* ona söylemedikçe.

Ayrıca, bana borcu var." "Ne için?"

"O ve çocukları için lanet bir bombanın üzerine düştüm. Bir kolumu kaybettim." Adam bir bardak doldururken kadın daha da sert güldü. "Çok kötüsün."

"Evet, ama sen benim bu yönümü seviyorsun." "Deed I do."

Bardağı ona uzattı.

Başını iki yana salladı. "Hamileyken bunu içemeyeceğimi biliyorsun."

"Küçük bir yudum ona zarar vermez. İnanın bana. Turşu olarak doğmalıymışım. Tadına bakmalısın."

"Bir yudum." Parmağını içine daldırdı ve dudaklarına götürdü, sonra ne kadar iyi olduğunu neredeyse yüksek sesle inledi. "Aman Tanrım..."

Jullien bilerek gülümsedi. "Sana söylemiştim." "Hiç bu kadar yüce bir şey tatmamıştım." "Ben tattım. Hatta daha iyisini."

"Daha iyisini hayal edemiyorum." Küçük bir örnek daha almak için parmağını tekrar daldırdı. "Evrende bundan daha iyi ne olabilir?"

Jullien eğilip onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. "*Senin* tadın."

Bu sözler onun kalbini eritti. "Yanıldın, benim en karanlık kalbim. Başımı bulutlarda bırakan şarap değil. Her zaman sensin."

Jullien elindeki bardağı Ushara'nın arkasındaki rafa koyduktan sonra eteğinin ucunu yukarı çekti. Adamın hırıltılı nefesi boğazını yakarken Ushara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Savaş giysisini karıştırdı, açmanın bu kadar zor olmasından nefret ediyordu. Aralarına giren her şeyden nefret ediyordu.

Ellerini adamın gür saçlarına daldırıp dudaklarına yapışırken, adam ellerini göğüslerinin üzerinde gezdiriyor ve dili, onu nefessiz ve ateşli bırakan şehvetli bir ritimle kulağına işkence ediyordu.

Kız onu kavradığı anda nefesini sertçe içine çekti. Ona bu şekilde sarıldığında çıkardığı seslere bayılıyordu. Ve özellikle de ona şefkatle, tatlı bakmasına. Sanki hayatta olmasının sebebi oymuş gibi.

Gülümseyerek onun dudaklarına dokundu. "Seni seviyorum."

Kadının elini tuttu ve yanağına götürdü. Gözlerini kapatarak elini orada tuttu. "Seni çok daha fazla seviyorum." Sonra onu, kendisini çok narin hissettiren o zahmetsiz şekilde kaldırdı ve içine girdi.

Adam onu tamamen doldururken Ushara yüksek sesle inledi. Kollarını adamın omuzlarına doladı ve adam yavaşça kalçalarına doğru iterken onu yakınında tuttu. Daha önceki sözlerine rağmen, onunla zaman geçiriyordu. Her bir darbenin tadını çıkarırken hiç acelesi yoktu.

Jullien Ushara'nın çenesini kemirirken onun yüzündeki zevk oyununu izledi. Onun içindeyken onu izlemekten daha çok zevk aldığı bir şey yoktu. Onu tamamen kabul eden tek kişi oydu. Yara izlerinden bir kez bile geri adım atmamıştı. Kolunu yeniden takmadan önce bile.

Hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde onun yanında durmuştu. Mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde. Onun kendisine verdiği dostluğu, sadakati ve sevgiyi hiç bilmemişti. Onun gibi bir sevgilisi olduğunu hiç hayal etmemişti. Onunla dalga geçip gülebileceği ama asla ruhunu kanatan ve kalbini yaralayan kötü niyetli iğnelemelerde bulunmayan biri.

Ona verdiği bu hayata hakkı yoktu ve bunu biliyordu. Bu yüzden kendisini ondan uzaklaştıracak bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordu.

Kötü bir şey.

Mutlu sonlar Eton Anatoles'e gelmezdi. Ve kesinlikle onunki gibi bir hayat yaşamış yaratıklara da gelmezdi.

Ushara'nın kahkahası, kollarına gelmeden bir an önce kulaklarını doldurdu. Yüzünü kavrayarak, yüz hatlarındaki coşku oyununu izlerken ona gülümsedi. Sabırla, onun bitirmesini bekledi ve sonra son bir şiddetli vuruşla ona katıldı, kendini vücudunun derinliklerine gömdü ve serbest bırakılmasının vahşetinden hırladı.

Sadece bundan değil, ona karşı hissettiklerinin yoğunluğundan da. Aşkın derinliği ve onu ve çocuklarını koruma ihtiyacı. Evrenin geri kalanı nasıl bir cehenneme dönerse dönsün, güvende olduklarından emin olmak için.

Kollarını onun etrafında sıktı. "Söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar gördüğüm tüm rüyalarından çok daha iyiydi."

Başını eğerek kaşlarını çattı. "Bana bunu daha önce hiç yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Asla. Sadece her zaman sahip olduğum bir fantezi. Beni şımarttığınız için teşekkür ederim." Şarabı aldı ve bir yudumda içti.

"Hey!"

Ona pişmanlık duymayan bir gülümseme verdi. "Bu durumda hiç içmemen gerekirdi."

Suratını astı.

Kadının mutsuzluğuna gülerek dolabı açtı. "Orada üç şişe var. Bir tanesine daha el koyacağım ve ikisi için Davel'e ödeme yapacağım. saklayacağım ve sen onu süttten kestikten sonra oğlumuzun doğumunu kutlamak için kullanacağız."

Onun bu cömert düşünceliliği karşısında gülümsedi. "Davel seni affedecek o zaman... ben de affedeceğim."

Jullien sevimli bir sırıtışla giysilerini düzeltti, sonra da eğilip kızın külotunu yerden aldı. Onun önünde saygıyla diz çöktü ve

Giyinmesine yardım etti, ama eteğini kaldırıp karnına uzun bir öpücük kondurmadan değil. Bıyıkları tenini gıdıklarken ona gülümsedi.

Elini Vidarr'ın dinlendiği göbeğinin yanında gezdirdi. "Uyuyor mu?"

Bebek sanki onu duymuş gibi .

Elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi olmaz."

Karnını tekrar öpen Jullien, eteğini yerine indirdi ve ayağa kalktı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," diye alay etti.

Kendisine bir kadeh daha şarap doldururken gözlerindeki parıltı ona hak verdi ve şişeyi daha sonra içmek üzere yeniden mantarladı.

Ushara gemiyi biraz daha keşfetmeden duramadı. "Bu oldukça çökmüş, değil mi?"

"Hem çok."

"Sence sahibi kim?"

"Bir göz atalım." Bir panelin yanında durdu ve paneli .

Adamın anlamsız bir dille yazılmış gibi görünen uzaylı sisteminde hızla ilerleyişini sessiz bir şaşkınlıkla izledi. "Bu hangi dil? Okuyabiliyor musun?"

"Evet. Bu Gondarion. Darish alfabesiyle Vertan sözdizimi."

Onun neden bahsettiğini bile anlamamıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir ucubeyle evlenmişsin." Kaşlarını çatı ve homurdandı. "Ama görünüşe göre, buranın sahibi olan Gondarion senatörü kadar büyük bir ucube değil. Oldukça iyi bir porno koleksiyonu var." Geri adım attı ve eliyle ekranı kapattı. "Aman Tanrım... Az önce kör oldum. Hatırlat da bu gece annemi arayayım. Kesinlikle günahlarımı itiraf etmem gerekiyor."

Güldü.

Ta ki ekranı açıp ondan uzaklaşana ve yüzündeki mizah ifadesi kaybolana kadar.

"Ne oldu?"

Jullien, dikkatini çeken şeyi okurken kaşları daha da çatılırken yorum yapmadı.

"Jules?" "Bu

çok kötü."

"Ne?"

"Bu bir saldırı planı, Shara. Kyr'dan senatöre gönderilen gizli bir e-posta, Andaria'yı hizaya getirmek için Birlik'in yaptığı eylemler ve onları ezmek için Sentella hakkında onu bilgilendiriyor."

Nefesi kesildi. "Neyin üzerine?"

"Bir Sentella üssü ve yoğun nüfuslu iki Andarion karakolu."

"Onları uyarmak için zamanımız var mı?"

Jullien kodu tıkladı. "Şifrelenmiş. Bu biraz zamanımı alacak. Sen kız kardeşinin yanına git, ben üzerinde çalışacağım."

"Emin misin?"

"Evet, iyi
olacağım."

"Tamam. Ama Sheila'yı sana göz kulak olması için buraya gönderiyorum."

Ona gülümsedi. "Hâlâ bana yalnızken güvenmiyor musun? İyi o zaman. Şikâyet ederdim ama endişende haklısın." Ona hızlı bir öpücük verdi ve beyni daha da hızlı dönerken çalışmaya devam etti. İsteddiği son şey birini panikletmekti.

Yine de eğer bunu doğru okuyorsa.

Kyr, tüm Ichidian evrenine kutsal cehennemi salmak üzereydi ve hepsi o psikopatın öfkesini hissedecekti.

Özellikle de geleneksel ulusların dışında uçanlar. Ve hepsi Tavalı'ydi.

Kahretsin.

BÖLÜM 37

Jullien Trajen'in çalışma odasının kapısını iterek açtı ve arkadaşını eski bir Trisani sunağının önünde otururken buldu. Onu orada görmek onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. "Demek iddia ettiğin kadar din karşıtı değilsin."

Trajen içini çekti. "Bu utanç verici küçük sır kalsın." "Utanmana gerek yok."

Trajen dua mumunu üfledi. "Gizli dini alışkanlıklarım hakkında konuşmak için burada değiliz."

"Geri gelebilirim. Akşam duasını bölmek istememiştim."

Trajen aşırı sinirli bir ses çıkardı. "Benim kültürümün ne kadarını öğrendin evlat? Kahretsin... Yemin ederim Thräix'ten daha çok şey biliyorsun ve o da bu kültürün içinde büyüdü."

"Gerçekten etkilenmek mi istiyorsunuz? Bana Caronese'leri, Phrixian'ları ya da Gourish'leri.... hatta Hyshians'ları . Depolarda çok fazla zaman geçirdim."

Trajen homurdandı. "Meraktan soruyorum, kaç dil biliyorsun?"

"Saçma sapan konuşmaları ve kızlarımın ikiz

konuşmalarını mı sayıyorsun?" "Elbette. Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Yaklaşık altmış yedi, kabaca... farklı lehçelerle." "H-o-l-y kahretsin. Ve ailenizden hiçbirinin bir fikri yok muydu?"

Jullien kayıtsızca omuz silkti. "Benimle hiçbir zaman bilinen bir dilde konuşmadılar."

Trajen, antika mobilyalarının geri kalanıyla kusursuz bir uyum içinde olan süslü cilalı kutuya sunak parçalarını yerleştirmeye devam ederken başını salladı. Ne olduğunu bilmeseniz, evinde bir sunak olduğunu asla tahmin edemezsiniz. "Her neyse, neden evimdesin ve beni rahatsız ediyorsun?"

"Az önce kuzenim Bastien ile konuştum. Buraya da hassas bir konuyu yeniden ele almak için geldim." Trajen, muhtemelen akşam dualarının her bir parçasını geri alan kötü bir küfür savurdu. "son üç-dört düzineyi bir gözden geçirelim,

Yapalım mı? Nedenini soracağım. Herkesin iyiliği için olduğunu düşündüğünü söyleyeceksin. Ben de homurdanacağım. Ukalaca bir şey söyleyip beni kızdıracaksın. Kabaca bu kadar mı?"

"Temel olarak. Ufak bir değişiklik." "Peki bu ne?"

"Onları son saldırı konusunda uyarmaya çalıştım ama diğer Uluslardan çok izole olduğumuz ve Chayden ya da Jory'ye kulak veremediğim için" -ve Ryn ve Darling'le olan geçmişi nedeniyle Ryn ya da Mack'le iletişime geçmeye cesaret edememişti- "kimse ciddiye almadı. Üç yüzden fazla insan kaybettiler ve neredeyse bin yaralıları vardı. İttifak güçlerini harekete geçirmek için ne kadar uğraştığımızı biliyorsun. Bu kez Birlik Hermione Dane'in peşine düşüyor ve onu devirip Ryn'in kemiklerini mezarının üstüne dikmeyi planlıyor. Dahası, Ryn'in evli olduğunu biliyor muydunuz?"

Trajen ayağa kalktı. "Ne? Ne zaman?"

"Mack Hinto." Jullien kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dün gece Jory arayıp Mack'in bir gün Tavalı'nın dört kolundan üçünü birleştirecek olan sihirli Dane varisini taşıdığını günler önce öğrendiğini söyledi. Çünkü *herkes* senin Hermione'nin kanından doğan diğer oğlu olabileceğini biliyor. Sence Venik bu haber ona ulaştığında nasıl tepki verecek? Daha da önemlisi, sence Nyran ve Malys, Portnumların Tavalı iktidar koltuğunu devralan Fetchyn'in kaprislerine boyun eğen bağımsız bir Ulus olmak üzere olduklarını öğrendiklerinde ne yapacaklar? Çünkü Tavalı HAP'larının bir sonraki nesli büyük olasılıkla kan bağına sahip olacak."

Trajen ağzı açık kaldı. "Jory *seni* neden aradı?"

"Mack'in hamileliği nedeniyle saklanmak zorunda kalması durumunda, onu buraya getirip getiremeyeceklerini öğrenmek istedi. Ona sorun olmayacağını söyledim. Evinizde onun için bolca yer olduğunu söyledi."

"? Ne dediniz?"

Jullien güldü. "Rahatla, Yaya. Ona satın aldığımız yeni yerdeki boş odayı teklif ettim. Ama şu anda aynı yeri paylaşmak zorunda kalacağınızı düşününce gözlerinde beliren panik hoşuma gitti. Güzel." Trajen'in üzerinde Armoni Kitabı'nın son derece eski ve yırtık pırtık bir kopyasını tuttuğu sunağa yaklaştı. Belli ki ana gezegeninin yıkımından kurtarılmış bir aile yadigârıydı - Trajen'in ne kadar duygusuz olduğu düşünülürse bu çok şey ifade ediyordu.

Bakışları, küçük bir avuç dolusu fotoğrafın sıralandığı şömineye gitti. Trajen'in kız kardeşi Thrāix ile birlikte. Ryn Dane çocukken annesiyle birlikte. Hermione'nin yıllar önce öldürülen kardeşi Varys Dane, ergenlik çağındaki Hermione'yle birlikte duruyor. Ushara, Vasili adındaki bebeği kucağında tutuyor. Ve

En nadide olanı, ikizlerin ilk doğum günü partisinde Trajen'in her iki yanında durup yanaklarını öpmeleriydi.

Asık suratlı piç bu sefer gerçekten de gülümsüyordu. Her ne sebeple olursa olsun, Trajen Jullien'in kızlarını ve Ushara kadar seviyordu. Onlar ve Vas, Jullien için bu kararı bu kadar zorlaştıran şeydi. Bu karara kolaylıkla varmamıştı. Ama neden yapılması gerektiğini hissetmişti.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin Tray, savaşmak için bir taraf seçmek zorundayız, özellikle de Birlik baş komutanının Tavalı'ye duyduğu nefreti gördükten sonra. Sanırım Danları ve şimdi de onlarla evli oldukları için Hintoları korumak istiyorsunuz."

"Peki ya sen?"

"Benim sadakatim burada. Sana ve aileme."

"Hayır, değil. Sen bölünmüşsün."

"Hiç de bölünmüş değilim. Benim önceliğim Ushara'dır ve her zaman da öyle kalacaktır. Sonra da sen."

"Peki ya kardeşin?"

Jullien kaçırdı. "Bu suçluluk duygusu. Sade ve basit. Sadakat değil." "Bunu fark etmenizden gurur duyuyorum."

"Öz ailem söz konusu olduğunda hiçbir kuruntum yok. Kim ve ne olduğum ya da ne hissettiğim konusunda kendime hiç yalan söylemedim."

Trajen fotoğraflara baktı. "Aile karmaşık bir şeydir, Jules. Sizi nereye götüreceğine dikkat edin."

"Biliyorum. Ama kimse beni karımdan ya da çocuklarımdan ayıramaz."

Başını sallayan Trajen, isteği düşünürken birkaç dakika sessiz kaldı.

Sonunda konuştu. "Sen kazandın. Bunu senin için yapacağım. Ama sadece sen istediğin için. Politik bir savaşta savaşmak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Ve bizi yönetme konusunda sadece sana güveniyorum. Onlardan bıktığında ve onlarla işin bittiğinde, biz yokuz."

"Jory'ye geldiğimizi haber vereyim." Jullien başını ona doğru eğdi ve geri çekilmeye başladı.

"Hey, Jules?"

Arkasına bakmak için durakladı. "Teşekkür ederim."

Bu içten minnettarlık onun kafasını karıştırdı. "Ne için?"

"Burada kalmana ve rütbe kazanmana izin vererek seni kurtardığımı düşünüyorsun. Ama gerçek şu ki, ikimize de karanlık bir yerden çıkma şansı verildi. Ve Thrāix'e de. O ve ben ölmüştük, sadece henüz mezarlarımızı bulamamıştık. Ya da belki de .

Her halükarda, bize borçlu olduğunuzu düşündüğünüz kadarını biz de size borçluyuz... belki daha fazlasını. Bilesiniz diye söylüyorum."

Jullien yüzünü buruşturdu. "Ne olmuş yani? Şimdi öpüşecek miyiz? Bir daha beni evlilik yatağında okşama. Hâlâ Ushara'nın bunu öğrenip ikimizi de iğdiş edeceğine dair kâbuslar görüyorum."

Trajen güldü. "Huysuz Andarion kışını buradan çıkar." Jullien kendi kahrkahasını atarak, "Ben gidiyorum," dedi.

Hâlâ gülümseyerek Trajen'in evinden ayrıldı ve artık resmi olarak Birlik'e karşı İttifak'ın bir parçası olduklarını bildirmek üzere Ushara'nın ofisine doğru yola çıktı.

Tam o tarafa doğru yönelmişti ki bağlantısı çaldı. Bebek bakıcısının eve gelip muhtemelen yine duvarlara tırmanan ikizlere yardım etmesini söylediğini varsayarak kulağına dokundu. "Amiral Samari."

"Hey, Dagger, ben Kareem Venik. Rahatça konuşabileceğin bir yerde misin?"

"Evet. oluyor?"

Kareem sesini iki oktav düşürmeden önce bir dakika boyunca statik cevap verdi. "Bakın, elimde bazı bilgiler var ve bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duymamam gereken bir şeye kulak misafiri oldum ve bunun önemli olduğundan emin değilim, ancak nasıl söylendiği ve kimin söylediği göz önüne alındığında, önemli olduğundan eminim. Bununla birlikte, eğer biri bunu bildiğimi ya da bir başkasına bir kelime söylediğimi öğrenirse... diyelim ki gerçekten sağduyuya ihtiyacım var."

"Tamam."

"Her neyse. *Lyfera*'nın küllerinden yeniden doğması için *skyva*'nın sürülüp yeniden ekilmesiyle ilgili bir şeydi."

Kareem'in söyledikleri aklından çıkmıyordu. *Lyfera*, Anatole ailesinin savaş kılıcını ve armasını süsleyen mitolojik yaratıktı. Kanatlı bir ejderha olan *lyfera*'nın ebeveyninin rahmini patlatarak açtığına ve annesinden geriye külden başka bir şey kalmayana dek onu tükettiğine inanılırdı. Böylece çocuk *lyfera* ilk besinini ve yaşamını annesinin özünden ve bilgisinden alırdı. Elbette aile geleneğine göre bu, yeni bir tadar ya da tadara'nın, mirasını almak için cenaze ateşinin üzerinde durduktan sonra ebeveynlerinin ölümüne kadar tahta çıkamayacağı gerçeğini sembolize ediyordu.

Skyva, Andarion dilinde bir savaş kılıcının kını ya da Eris'te kraliyet ailesini "barındıran" ana saray için kullanılan bir kelimeydi.

Jullien'in içinden kötü bir his geçti....

"Özür dilerim Kareem. Tekrar edebilir misiniz?"

"*Lyfera*'nın küllerden dönmesi için *skyva* sürölüp yeniden ekilecek.... Bu size mantıklı geliyor mu?"

Bağlantısındaki tarihi kontrol ederken kalbi hızla çarpıyordu. Altı gün.

Lanet olsun.

"Evet, Kareem. Mantıklı. Söylediğin için teşekkürler. Gitmem gerek." Yayını kesti.

Altı gün..

Nefes nefese Ushara'nın ofisine doğru koşabildiği kadar hızlı koştu. Zellen'in masasının yanından geçer geçmez Zellen'in nefesi kesildi ama bir şey söylemedi.

Jullien Ushara'nın kapısının açma düğmesine bastı ve kapı arkasından kapanana kadar konuşmadı.

Yutkundu ve içkisini bir kenara bıraktı, sonra adamın hevesine kaşlarını çattı. "Senin için nadir bir görünüm. Kutsal dehşet mi? Mira'nın düşüp dizinin derisini yüzdüğünü sandığından beri yüzünde bu ifadeyi görmemiştim. Neyin var?"

"Büyükannem altı gün içinde Andarion sarayını bombalayacak." Bu sözler asılı kalırken Ushara dondu kaldı. "Bunu sana Trajen mi söyledi?" "Kareem Venik kulak misafiri oldu."

"Nereden?"

"Nyran olduğunu varsayıyorum."

"Ama bilmiyorsunuz... yani bu bir tuzak olabilir."

"Öyle değil. Shara, bunun olacağını biliyorum. Altı gün sonra. Eriadne'nin doğum günü. Sadece o da değil. Mesajın kodlanma şekli.... *Mia*, bu konuda bana güvenmelisin. Sağlam olduğunu biliyorum."

"Tamam, onlara söyleyelim."

"Bize inanmayacaklarını biliyorsun."

İnatla başını salladı. "Kendilerini güçlendirebilirler. Bir orduları var."

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Geçen sefer işe yaramadı. Shara, bunun o kadar basit olmadığını biliyorsun. İşin içindeki oyuncular ve bu işleri nasıl yaptıklarını biliyorum.... O uzaktayken ve onları koruyamazken kardeşimin ailesini öldürecek. Bize inansa ve şu anda geri dönse bile, filo onlara ulaşmadan geri dönemez."

Jullien, büyükannesinin kendi kanından olan akrabalarına yapmak istediği şeyin acımasızlığı karşısında dişlerini sıktı. "Bu ona asla bir darbe olacak. Ve o da bunu biliyor. Bu onun hayatını ve ruhunu yok edecek. Anlıyor musunuz? Dün gece Jory'den duyduğuma göre Nyk Limanlara doğru yola çıkmış ve Birlik'in yayınlarını almaması için karanlıkta uçmak zorunda kalmış. Karısının ve çocuklarının benim aptal annemle güvende olduğunu sanıyor.

En küçük kızı kaç yaşında? Yedi, sekiz aylık mı? Diğerleri çok büyük değil. Kiara *minsid* bir moron. O sen değilsin. O çocukları korumayı bırak, nasıl savaşılaacağı ya da hayatta kalınacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bunun geldiğini görmeyecekler. Ararsak, geçen seferki gibi yüzümüze kapatırlar ve hiçbir şey yapmazlar. Bir haftadan kısa sürede hepsi ölmüş olacak."

"Peki ne öneriyorsun?"

Jullien'in beyni bununla nasıl başa çıkacağını düşünürken dönmeye başladı. "Eriadne'yi öldürmek zorundayım."

"Harika bir plan. Detaylar konusunda biraz utangaçsınız. Hatırladığım kadarıyla bunu yıllardır yapmaya çalışıyordunuz. Pek işe yaramadı."

Ona sinirli bir bakış attı. "Peki. Çocukları al ve dün gece Trajen'i İttifak'la işbirliği yapmaya ikna etmeden önce planladığımız şeyi yap. Sen Jory ve Danimarkalılarla buluşmak için Liman'a git. Ben de Nyk'ın karısını ve çocuklarını alıp seninle orada buluşacağım."

"Peki ya annen?"

"Ona ne olacağı *umurumda* bile değil. O tek başına. Dediğin gibi, bir ordusu var. Benim tek endişem kardeşimi korumak - ona şahsen yaptıklarımın sonra, ona bu kadarını borçluyum. Ona yeterince zarar verdim. O kaltağın onu bu şekilde sindirmesine izin vermeyeceğim. Durdurabilecekken olmaz."

"Sadece Kiara ve çocukları mı alacaksınız?"

"Yemin et. Gir ve çık. Küçük vurucu güç. Parkta yürüyün. Sonra doğruca sana ve herkes mutlu olur."

"Tamam. Ama sadece işin içinde bebekler olduğu için. Garip bir şey olması ihtimaline karşı Thrāix'i de yanında götürmeni istiyorum."

"Evet, böyle bir şey. Onu Mary'den koparamazsın. Döndüğünden beri hava almaya çıkmadı."

"O da seninle gelecek. Mary ona bakacak."

Güldü. "Bu durumda, sana inanıyorum. Onu ikna edebilecek tek kişi o. Ama lanet olsun, Shara, bütün yolculuk boyunca sinirli, kontrol edilemez bir eşek olacak. Bunu bana neden yapıyorsun?"

Ona ters ters baktı. "Çünkü seni seviyorum ve incinmeyeceksin. Beni duyuyor musun?"

"Evet, İşkenceci Hanım. Bana zarar gelmeyecek." Akılsız bir androidin ses tonuyla konuştu.

"Ciddiyim, Jules."

Ona göz kırptı. "Ben de öyle. Ben de hepinizin güvende ve korunmuş olmanızı istiyorum. Şansınız yok."

Onun saçmaladığını söyleyen bir ses çıkardı. "Beni daha iyi tanıyorsun. Ayrıca, karşılaştığım her gölgede bela bulan ben değilim. Yemin ederim kızların nereden bulduğunu biliyorum." Karnını ovuşturdu. "Eğer bu zavallı çocuk senin tehlikeye olan eğiliminin onda birine sahipse tanrılar hepimize merhamet etsin."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. ". "

"Yapmasan iyi olur. Aksi takdirde, yalnız bırakması gereken bir şeye her karıştığında seni döveceğim."

"Ben mi?"

"*Sen*, belli ki genetik olarak yanlış bir şey olduğu için kan bağı."

"Evet," dedi Jullien alaycı bir tonla, "çünkü kardeşleriniz *asla* yanlış bir şey yapmaz. Gen havuzunuz *çok* mükemmel." Boğazı düğümlendi ve alay etti. "Hatırladığım kadarıyla, beni hapishaneden aldığınızda, kardeşlerinizden birine kelepçelenmişim."

"Köpek kulübesinden çıkmaya yardım etmiyorsun," arkasından seslendi.

Her zamanki gibi, adam ona aldırış etmedi.

Ushara, Jullien'in ofisini terk edişini şeytani bir sırıtışla izledi ve Jullien'e olan kızgınlığı göz önüne alındığında bu sırıtış onu olması gerekenden çok daha fazla ateşlendirdi. Başka biri olsa bu kibirli havası ve onu kızdırıp ruh halini bozduğu için cezalandırılırdı.

Onun küstahlığını neden sevimli ve çekici bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne zaman kişiliğinin bu yönünü ortaya çıkarmayı seçse, onda doğuştan gelen bir sevecenlik vardı.

Ne yazık ki, bunu çoğu zaman aşılmaz bir şüphe duvarının ardında saklıyordu. Bu gerçekten utanç vericiydi. Bu tür bir karizma çok nadirdi. Ve onunla tarihteki en etkili hükümdarlardan biri olabilirdi.

Bunun yerine, Trajen'in filolarındaki gözü kulağı olmaktan memnundu. İhtiyacı olduğunda onun ağır eli ve uygulayıcısıydı. Tanrıların onu kendisine ait olması için vermesine minnettar olsa da, boşa harcanan potansiyeli onu zaman zaman rahatsız ediyordu. Bu adaletsizlik.

Ama onu asıl acıtan, gözlerinin arkasında hiç gitmeyen gölgeydi. En mutlu olduğu anlarda bile bu gölge hep oradaydı ve hiçbir şey onu tamamen yok edemiyordu. Mitolojilerindeki gerçek Hançer Ixur gibi, sanki ailesi onun kalbini parçalamış ve bir parçasını kendileriyle birlikte saklamıştı. Huzur içinde yaşamasına izin vermeyen bir parçasını.

Yıllar boyunca, ona bunları unutturmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onu eve, kendisine ve çocuklarına getirmek için.

Yine de diğerk kayıp parça onu sonsuza dek Andaria'ya geri çağırđı. Onu doğuran zalimliğe.

Bunu hep inkar etti. Ve yine de, tüm izleri gizlemek için elinden geleni yaptığında bile bunu açıkça gördü.

En büyük umudu bir gün uyanması ve artık onları düşünmemesiydi. Işığın tekrar tam olarak parlaması ve kayıp parçanın geri dönmesi, böylece gözlerinin yenilenmiş bir ruhla parlamasıydı.

Sen bir hayalperestsin.

Kalbinin onarılmasını sadece Jullien'e borçluydu. Chaz ruhunun o parçasını ezmişti. Onu pragmatik bir askeri komutan yapmıştı. Jullien ona büyüü tekrar öğretmişti. Onun kapris duygusunu geri getirmişti.

Yani evet, artık rüyalara bir kez daha inanıyordu.

Ve bir gün, o şeytanları kocasının kalbinden kovacaktı.

* * *

Jullien endişeli bir şekilde ve başına geleceklerden korkarak ikizleri annelerinin gemisine taşıdı, Vasili de arkasından geliyordu. Çocuk yolun her adımında şikâyet ediyordu, ta ki sesi kulaklarında kakofonik bir senfoni gibi çınlayana kadar.

"Neden annemle uçmak zorunda olduğumu anlamıyorum. Neden ben de Sen mi? *Pet Hate*'e atandım. Ben senin mürettebatınım, Paka."

Jullien içini çekti. "Biliyorum Vas. Ama anneni ve kız kardeşlerini benim için korumana ihtiyacım var. Aynı anda iki yerde birden olamam. Bu yüzden sana güvenmek zorundayım."

Vasili tipik bir ergen öfkesiyle gözlerini devirdi. Muhtemelen Jullien'in yalan söylediğini ve bunun Ushara ve kızları güvende tutmak kadar Vasili'yi tehlikeden uzak tutmakla da ilgili olduğunu biliyordu.

Mira homurdandı. "Vasi bu cevaptan hoşlanmadı, Paka."

"Evet, biliyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İkinizin de Matarra ve Vasili için en iyi şekilde davranmanızı istiyorum. Kardeşinizi delirtmek yok. Tamam mı?"

"Tamam."

Kız kardeşine döndü. "Viv?"

"Tamam, Paka. Delilik yok." Dilini dışarı çıkarıp ağzının içinde yuvarladı, sonra bir içeri bir dışarı, gözlerini de adamın kahkahadan boğulmasına neden olacak şekilde bir o yana bir bu yana çevirdi.

Sesini gizlemek için boğazını temizleyerek kendini sert görünmeye zorladı. "Aferin kızlar. Şimdi bana bir öpücük verin." Onları sıktı ve isteksizce bırakmadan önce bir an için kucaklaşmalarının tadını çıkardı.

Sinirli genç oğluyla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Evet, berbat. Ama..." Vas teslimiyetle iç çekti. "Seni özleyeceğim. Kendine iyi bak."

"Sen de." Ona sarıldı. "Kız kardeşlerini öldürme."

"Öldürmeyeceğim."

"Ve onları bir dolaba kilitlemek yok."

"Bu çok fazla kısıtlama. Şimdi de kabalık ediyorsun."

Jullien Vas'ın şeytani sırıtışına güldü. Saçlarını karıştırarak onu terk etti ve Ushara'ya veda etmeye gitti. Zellen ve Unira ile birlikteydi. "Güvende kalın. Takiplerinin dışında uçun."

"Ve sen."

Jullien onun elini tuttu ve dudaklarını nazikçe öpmeden önce parmak eklemlerini öptü. Vidar'ın oynadığını hissedebilmek için ellerini karnının etrafına koydu. "Yardım etmeye hazır gibi hissediyor."

"Aynen öyle. Dışarı çıkıp itebilir."

Başını sallayarak onun şakasına homurdandı. "Sakin bensiz ona sahip olmaya kalkma."

"Güven bana, yapmayacağım. Sana işkence edemeyecek kadar çok yaşıyorum."

Jullien Unira'ya sarılmadan önce onu bir kez daha öptü ve başını Zellen'e doğru eğdi. "Kendine iyi bak."

"Ve sen, *m'tana*." Unira onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Jullien, onlardan ayrı kalmanın verdiği acıyla kalbi sıkışmış ve midesi düğümlenmiş bir halde, *Pet Hate*'e gitmeden önce yola çıkmalarını bekledi. Bektan şansına karşı bir önlem olarak, bu görevi iki gemiyle uçacaklardı... herhangi bir mekanik sorun yaşamaları ihtimaline karşı. Onun ve Davel'in.

Bağlantısına dokundu. "Dagger'dan Krunch'a. Kalkışa hazır mısınız?"

"Seninleyim, *Drey*. Tophet'e kadar ve geri dönene kadar."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin. Şansımız yaver giderse, birkaç gün içinde geri döneriz. Terlemeden. Drama yok."

Jullien rampayı kapatırken Thräix motorları çalıştırdı. Ama bakışlarını körfezde gezdirirken Sheila'nın gülümseyerek kendisine dostça el salladığını gördü ve onun bu hareketine karşılık verirken içinden garip bir önsezi geçti.

Omuz silkmeye çalışarak, koltuğuna oturmak ve Andaria'ya gitmek üzere uçuş güvertesine yöneldi.

* * *

Davel, "Ana hangar bölümüne inmek için neden geçiş kartını kullanmadığımızı hâlâ anlamıyorum," diye homurdandı. "Bu çok uzun bir yürüyüş."

Sinirli bir iç geçiren Jullien, Thrāix'e alaycı bir bakış attı. "Onu getirmek kimin parlak fikriydi?"

Thrāix boğazının altından hırladı. Jullien'in tahmin ettiği gibi, karısından istemeden ayrıldığı için tüm zaman boyunca huysuz bir pislik gibi davranmıştı. "Onun."

"O zaman neden şikâyet ediyor?"

"Görünüşe göre, ölmek istiyor."

"Sadece kontrol ediyordum." Jullien omzunun üzerinden kayınbiraderine ters ters baktı. "Ama eğer durmazsa, ona bir havlama tasmacı takacağım."

Gallatin gülüşünü bir öksürükle örttü. Axl o kadar nazik değildi; Davel onu itene kadar güldü.

Jullien'in yanına sıçrayan Axl onun kolunu tuttu. "Koru beni, ağabey!"

Jullien bir homurtu ile şakacı bir şekilde onu hafifçe boğdu. "Seni güvende tutacağım, ufaklık. Zaten sen her zaman benim favorim oldun."

"Och," diye alay etti Davel. "Bu çok kaba. Tatiller yaklaşıyor. Siz iki çakalın çılgılık atan aile sürüsünden saklanma zamanı geldiğinde bunu hatırlayacağım. Size erkek mağarası ayrıcalığı yok. Ben ve Thrāix, biz *Dreys*. Siz ikinize ve ortak sefaletinize kığımızla güleceğiz."

"Evet, evet," dedi Jullien gülerek. "Eğer bir tatil haftasında beni seven bir aile tarafından kuşatılmak işkenceyse, o zaman beni duvara zincirleyin." Saray arazisine yaklaştıklarında ayıldı.

Bu ilginç olacaktı....

Tavali maskesini ve miğferini yüzüne çekerek Thrāix'in önden gitmesine izin verdi. Buradaki herhangi birinin onu herhangi bir şekilde tanınması göze alabilecekleri son şeydi. Eğer , otomatik olarak onun büyükannesi için çalıştığını düşünecekler ve hepsi tutuklanacaktı.

Oyun planı daha ziyade Kiara'ya Sentella'dan onu ve çocuklarını Nyk'ın galaksinin dış kısımlarında bulunan Arcadian üssüne tahliye etme emri aldıklarını söylemekti. Onu gezegenden çıkardıktan sonra Porturnum Yıldız İstasyonu'na götürecekler ve onu ve çocukları kardeşine teslim edeceklerdi.

Çok basit.

Nyk'ı kontrol edemezdi çünkü o şu anda Birlik'in kontrolündeki uzayda yüksek komuta kademesiyle birlikte uçuyordu. Nyk'ın ailesini taşıma emri hakkında başka kimsenin bilgisi olamazdı; paranoyak piç böyle bir şeyi asla kamuya açık bir kayıt olarak bırakmazdı.

Eğer Tavalı'yle konuşmak isteseydi, hikâyelerini destekleyecek adamlarıyla bunu halledebilirlerdi.

Sadece birkaç dakika daha, buradan gitmiş olacaktı. Kiara, Jullien'in Jullien olduğunu asla bilmeyecek ve bu gece hepsi huzur içinde uyuyacaktı.

Thrāix nöbetçi kulübesine yaklaştı ve yüzünü gösterdi. Jullien gibi o da asaletin ve askeri komutanın duruşuna sahipti. Her hareketinden ve gözeneklerinden akıyordu ve muhafızlar bunu biliyordu. Hemen hazır ola geçtiler.

"Komutan?" Baş muhafız onlara hitap etmek için öne doğru ilerledi. "Bu da ne demek oluyor?"

Thrāix emirlerini çıkardı. "Seni bu kadar geç rahatsız ettiğim için üzgünüm *Dryht*. Gördüğünüz gibi, Ekselansları'ndan ailesinin güvenliğini sağlamamız için emir aldık. Bir tehdidin yakın olduğuna inanmak için sebeplerimiz var."

"Neden Sentella'yı göndermedi?"

Thrāix kınayan bir kaşını kaldırdı. "Ben bir komutanım. Benim görevim bana verilen emirleri sorgulamak değil. Onları yerine getirmektir. Sanırım Andarion askeri rütbeleri farklı bir protokol izliyor."

"Bağışlayın beni." Geri çekildi ve onları içeri aldı, ardından bir muhafız birliğine onlara sarayın girişine kadar eşlik etmelerini işaret etti.

Eski evine girdiklerinde, ön kapıdan geçip zarif mermer koridordan aşağı indiklerinde Jullien onların önden gitmesine izin verdi ve çekti. Yanlarından geçtikleri her gölgeyi büyükannesinin saldırısına dair herhangi bir işaret var mı diye taradı. Şimdiye kadar şansları yaver gitmiş ve onun güçlerini burada yenmiş gibi görünüyorlardı.

Ama aile kanadına dönüp eski odasının kapısının önünden geçerken, kapının hafif aralık olması ve Nykyrian'ın en büyük kızı için tamamen yeniden dekore edildiğini görmesine izin vermesi nedeniyle, ona verdiği beklenmedik darbeye pek hazırlıklı değildi. Thia'nın kendi odasına sahip olmasını yadırgadığından değil. Bunu daha az önemseyemezdi.

Annesinin, kardeşinin yokluğunda Nyk'ın odasına nasıl davrandığını hatırlamak canını yakmıştı. Hiç kimsenin oraya girmesine izin verilmemişti. Nyk'a ait tek bir eşyaya dokunmasına bile. Temizlemesine bile. Kutsal bir mabet olarak mühürlenmişti. Eğer biri kapı koluna dokunursa, annesi bunun için dayak yemesini isterdi.

Oraya girme hatasını yaptığı ilk ve tek seferden, cenazeden bir ay sonra teselli aramak için gittiği bir geceden kalma yara izleri hâlâ duruyordu. Tek yaptığı yatağa uzanıp kardeşinin pelüş hayvanına sarılmak olmuştu çünkü Nykyrian'ı özlemiş ve onun varlığını tekrar hissetmek istemişti.

Annesi sanki canlı bir bebeği yutmuş gibi tepki vermişti.

Belli ki odası ve kişisel eşyaları için o kadar da önemli değildi.

Tylie onu blasterpoint'te kovduktan sonra muhtemelen bir şenlik ateşi yakmıştı.

Bunu düşünme.

Muhafızlar Kiara'nın kapısını çaldı.

Sekreteri birkaç saniye sonra kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama Ekselansları ile konuşmamız gerekiyor. Tahrirlerden acil bir mesajımız var."

"Onu getireyim." Kapıyı açarak onları özel devlet görevlileri, ziyarete gelen dostlar ve aileler için ayrılmış olan kabul odasına aldı. Burası eskiden Tylie'nin odasıydı....

Diğerleri ayakta beklerken, Jullien nefes nefese kapı aralığında durdu.

Koyu kumral saçlarını örmüş olan Kiara, üzerinde kalın mavi bir bornozla dışarı çıktı. Eski bir dansçı olan Kiara'nın mükemmel bir duruşu ve narin yüz hatları vardı. Kahretsin, onun ne kadar küçük ve çelimsiz olduğunu unutmuştu. Bir rüzgâr onu ikiye .

Kafası karışmış bir halde küçük gruplarına baktı. "Bir sorun mu var?"

Thrāix sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hayır, Majesteleri. Biz Tavalı'yız ve sizi ve çocuklarınızı Komutan Quiakides için güvenli bir Sentella üssüne götürmek üzere gönderildik. Sadece bir önlem. Ama acele etmemiz gerekiyor. Zaman çok önemli."

"Peki ya diğerleri?" Thrāix

kaşlarını çattı. "Hangi diğerleri?"

"Shahara, Zarya, Ture, Desideria ve onların çocukları. Ve Darling ve Aros. Kasen'den bahsetmiyorum bile. Hepsi de burada."

Jullien pis bir küfür savurdu. "yüzden vuruyorlar. Minsid cehennemi!

Bu gece tek bir darbeye tüm yüksek komutayı ortadan kaldıracaklar."

Thrāix başıyla onayladı. "Onları buradan çıkarmalıyız. Hemen!"

Muhafızlar onlara döndü.

Thrāix ve Jullien onları etkisiz hale getirmek için güçlerini kullandılar.

"Yapma," diye hırladı Jullien en yakınındaki muhafızı tokatlamaya başlarken. "Biz senin düşmanın değiliz." Kiara'ya bir adım daha yaklaştı. "Majesteleri, bizi tanımadığınızı ve doğrulamak için kocanıza ulaşmadığınızı biliyorum.

Ama bize güvenmek zorundasınız. Sizi korumak için buradayız. Hile yok. Yalan yok. Bizim için önemli olan tek şey sizin ve çocuklarınızın güvenliği. Sentella ailesinin tüm üyelerini bu çatı altında toplamanızı istiyoruz, böylece hepinizi derhal Sentella'nın elindeki güvenli bölgeye tahliye edebiliriz. Birlik yolda ve hepiniz için geliyorlar."

"Size inanıyorum." Sekreterine döndü. "Çocuklarımı Tadara'nın odasının dışındaki koridora toplayın. Acele edin! Onları giydirmeyin. Sadece bir palto alın ve gidin." Jullien'in koluna girdi ve onu peşinden sürükledi. "Beni takip et, diğerlerini de uyandırırım."

Darling Cruel'e gelene kadar çok da zor olmayan bir şeydi bu. İlk olarak, karısıyla çok özel bir anının ortasında sözünü kestiler, bu da onu çok kızdırdı ve Gallatin hariç hiçbir adamın çıplak kıcının o kadarını görmek istemediği için neredeyse tüm grubun gözlerini kör etti.

Ya da diğer çıplak vücut parçaları.

İkincisi, Sentella yüksek komutanı ve Karon imparatoru Jullien'in kardeşi dışında kimseden emir almaya alışık değildi.

Belki Ryn.

İkisi de şu anda burada değildi. Darling beline bir çarşaf sararak onlara öfkeyle baktı ve işbirliği yapmayı reddetti. "Bunların hiçbirini duymadım. Ne saldırısı? Kaynağınız kim?"

Doğası gereği Darling'den bile daha sinirli olan Thrāix, şu emirleri verdi "*Hey, yetkili benim.*" dedi. *Siktir* git! "İstihbaratımız var. Bu yasal. Gitmemiz gerekiyor. Hemen. Sen bir aptalsın diye bu pisliğe bulaşmayacağım." Darling'in kasıklarını işaret etti. "*Onu* ört ve bize katıl, yoksa seni kendi başının çaresine bakman için bırakırız. Prensesi ve çocuklarını Komutan Quiakides için korumaya geldik. Verdiğim emirler bunlar. Geri kalanınız... bana kalırsa ikincil hasar. İster gelin, ister gidin. Umurumda bile değil."

Jullien yorgun bir iç çekti. "Evet, sen hiç elçilikte çalışmadın."

Öfkeli bakışlarını Jullien'e çevirdi. "*Tırpan* yok, *Drey*. Başkan yardımcısının oğlu. Draconarion decurion. Gayri resmi sloganımız, Uslu dur. Çek git. Yoksa öldürülürsün. Otoriteme meydan okunmasından hoşlanmam. *Senin* tarafından bile."

Jullien ellerini kaldırdı. "Ben daha iyi biliyorum, *frater meus. Pax tecum*. Hançeri vurmak yok. Düşmanlığınızı azaltın." Darling'e doğru döndü. "Majesteleri... en kötü ihtimalle boşu boşuna uykunuzdan oldunuz. Sentella üssünüzde uyanırsınız. Herkes huysuz ama sağlıklı. Ama eğer istihbaratımız doğruysa, siz, oğlunuz ve eşiniz bir savaş bölgesinin ve hava saldırısının ortasında kalmak üzeresiniz. Savaş başladığında onları gerçekten burada mı istiyorsunuz?"

Blaster'ını çıkardı ve kabzasını Darling'e uzatarak tam olduğunu gösterdi. "Biz sizin tarafınızdayız Majesteleri. Tavalı babam Trajen Dane Thaumarturgus'tur. Hermione'nin hiçbir oğlunun zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ve eğer bir damla Dane kanı dökersem Trajen boğazımı kendisi keser."

Darling başını eğdi ve tabancayı tekrar Jullien'e doğru itti. "*Buna* inanıyorum. Özellikle de adını doğru ve takılmadan söylediğin için. Bunu ancak onu yakından tanıyan biri yapabilir. Nerede buluşuyoruz?"

"Koridor."

"İki dakika içinde orada ol."

Kapıdan çıktıklarında Thrāix durdu ve dinledi.

Jullien bu bakışı biliyordu. Bir kalp atışı sonra o da bunu hissetti. "."

Thrāix onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sarayı temizlemek için zamanımız yok. O daha kapıya varamadan bizi vururlar. Eğer kaçarsak açıkta kalırız."

"Herkesi kraliçenin yatak odasına götürün. Hemen! Dolabında bir yeraltı hapishanesine açılan bir kapı var. Yeterince güçlendirilmiş, darbeye dayanacaktır." Yerin zihinsel bir görüntüsünü Thrāix'e gönderdi. "Git!"

O önden giderken, Jullien henüz odasından çıkmamış olan Kiara'yı kontrol etmek için geri koştu.

"Majesteleri?" diye seslendi kapı aralığından. "Gitmemiz gerekiyor."

Çılgına dönmüş bir halde odayı şiddetle aradı. "Zarina'nın kukusunu bulamıyorum. Onsuz uyuyamıyor. Onu onunla yatırdım ama şimdi yok!"

Lanet olsun. İki inatçı küçük çocuğun ebeveyni olarak bunu çok iyi anlıyordu. Evrende yatma vaktinde huysuzlanan bir çocuktan daha mantıksız bir şey yoktu.

Jullien daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, babası kucağında uyuyan Zarina ile içeri girdi. "Çocuk odasının her yerine baktım. Orada da göremedim."

Babasının beklenmedik varlığı, taşlarına inen bir balyoz gibi yüzüne çarptı.

Tam bir dakika boyunca Jullien nefes alamadı. Hareket edemedi. Nykyrian'ın onu Camry'de duvara dayayıp beynini dağıtmakla tehdit ettiği gecedan beri babasını görmemişti. Babası orada öylece durmuş, hiçbir şey söylememiştir. Nyk tetiği çekmiş olsaydı, babası bunu durdurmak için hiçbir şey yapmazdı.

Aros muhtemelen alkışlayacak, sonra da Jullien'in cesedini, personelin temizlemesi gereken bir pisliği düşüncesizce yapmaya cüret ettiği için lanetleyecekti.

Daha da kötüsü, Jullien babasının onu boğarak öldürdükten sonra arkasını dönüp gittiğini ve onu yabancıların bakımına bıraktığını hatırlıyordu.

Jullien'in hayatı boyunca bir kez bile onu, şimdi Kiara'nın kızını kucağına alırken gösterdiği özenle kucaklamamıştı.

Uzaktan düşen bir füzenin ıslık sesi sonunda onu sersemliğinden uyandırdı.

"Battaniyesi neye ?" diye sordu Kiara'ya. "Bu bir tilki battaniyesi."

Dışarıda, sarayın bahçesinde silah sesleri duyuldu. Patlayıcıların ışıkları pencereleri aydınlattı. Zarina uyanıp dehşet dolu bir çığlık attığında babası bembeyaz kesildi ve neredeyse bebeği düşürüyordu.

Jullien onu lanetleyerek Zarina'yı aldı ve annesine teslim etti, ardından babasını kraliçenin yatak odasına doğru itti. "Tadara'nın odasına!"

Zırh kaplı ceketini çıkarıp Kiara'nın omuzlarına sardıktan sonra siber koluyla yeğenini nazikçe ve dikkatlice göğsüne bastırdı. Bu daha güçlüydü ve onu bir patlamadan koruyabilirdi.

Kapıya yöneldiklerinde, yerde, Zarina'nın leğeninin altında, pencerenin yanında, onu aldıklarında düşmüş olması gereken kurdu gördü.

Jullien telekinezi yeteneğini kullanarak elini uzattı ve League suikastçılarının yan pencerelerden içeri girdiği sırada onu yerden kaptı.

Kiara yine çığlık attı.

"Kaçın!" diye bağırdı, battaniyeyi Zarina'nın üzerine örttü ve vücudunu kullanarak onu ve annesini suikastçılardan korudu. Annesinin yatak odasına doğru koşarlarken, onu takip edenlerin üzerine ateş açtı.

Zarina hâlâ kendi gözetimindeyken Kiara'yı önden gönderdi, sonra da Birlik askerlerini ondan uzaklaştırmak için koşarak Zarina'ya güvenli bir yere ulaşması için yeterli zamanı kazandırdı. Döndü ve bebek omzuna yaslanmış halde dizlerinin üzerinde koridorda patinaj yaptı. Şu anda Ushara'yı içtenlikle özlüyordu. Onunla birlikte savaşıyor ve yeniden dolduruyor olmalıydı. Parçalanıp işe yaramaz histerisinin tiz sesinden kulakları kanayana kadar çığlık atmıyordu.

Ya da nerede olduklarını kontrol etmek için sürekli duruyordu. Kiara neden durup durup duruyordu?

Kemerinden bir el bombası çıkardı ve fırlattı, ardından Kiara'ya yetişirken dirseğinden tuttu ve onu Thräix'in bulunduğu yatak odasına çekti.

sonunda biraz koruma ateşi sağlamak için kapıda bekledi.

"Herkes içeride mi?" Jullien bebeği kayınbiraderine uzattı.

"Seni bekliyorum," dedi Thrāix sinirli bir şekilde. Kiara'yı ve bebeği dolaba götürdü. "Hadi!"

Onlar gittikten sonra, Jullien kapıyı düşmanlarına karşı kilitlemek ve bloke etmek için bir an geri çekildi.

Kapıdan uzaklaştığı sırada kapı patladı ve her tarafına şarapnel parçaları saçıldı. Ceketini Kiara'ya verdiği için onu koruyacak hiçbir şeyi yoktu. Acı tüm vücudunu sararken, aynı anda saraya daha fazla füze düşerken dolaba doğru tökezledi. Camlar kırıldı ve pencerelerden aşağı yağdı. Yer sarsıldı ve onu ayaklarından düşürdü.

Jullien yere sertçe çarptı ve sonra yer ve tüm saray kelimenin tam anlamıyla etrafında parçalanmaya başladı. Kulakları uğuldadı.

Dövüş, lanet olası, seni değersiz bok parçası! Ayağa kalk ve kaç!

Hemen önünde, birkaç adım ötede, büyükannesinin muhafızlarının onu zorla bodrum cehenneminin kapısını görebiliyordu. Orada kalmasını hak edecek her ne yaptıysa pişman olacağına dair ona söz verirken yankılanan zalim kahkahalarını duyabiliyordu.

Ancak düşen molozların ve yanan enkazın üzerinden güvenli bir yere doğru sürünürken vücudu onu dinlemiyordu.

Sonra duydu.

Bir Birlik filosu donanmalarını yarıp geçerken ve annesinin ırkına büyük bir bombardıman başlatırken tam bir yıkım. Tüm bina onun etrafında ve üzerinde havaya uçtu.

Her şey siyaha döndü.

BÖLÜM 38

Herkesi yere seren ve metal tavanın parçalarının etraflarına düşmesine neden olan son patlamadan dolayı kulakları çınlayan Thrāix, ciyaklayan bebeği dehşete düşmüş annesine teslim etti, ardından geri çekilip az önce koşarak indiği kısmen çökmüş tünelin dağılan enkazında kimsenin mahsur kalmadığından emin olmak için sayım yaptı.

Eskimiş, küf kokan odaya tikiş tikiş doluşan insanların sayısı onu şaşkına çevirdi. Kahretsin, burada planladıklarından çok daha fazlası vardı. Bunlar sadece Kiara ve çocukları değildi. Dokuz Dünya'nın kraliyet ailelerinin yarısı gibi görünüyordu.

Bizi neyin içine soktun, Jules?

Tadara, Triosan imparatoru ve tanımadığı diğer iki soylu Andarion kadınıyla birlikte bir köşedeydi. Dördü de burada olmaktan biraz sıkılmış görünüyordu ama pek bir şey söylemiyorlardı. Huzursuz yatıştırmak için elinden geleni yapan Kiara, hepsi de ağlayan ya da şikâyet eden altı çocuğuyla, özellikle de en büyük iki erkek çocuğuyla oturan en büyük kızıyla birlikte yerde oturuyordu. Geri kalan erkekler, kadınlar ve çocuklar da benzer bir durumdaydı ve cevaplamak istemediği bir sürü soru soruyorlardı.

Tek kayıpları Shahara'nın meka korumasıydı ve bir süre önce tünel çöktüğünde onu ve oğlunu yoldan iterek kurtarmıştı. Onlar yara almadan kurtulurken, duvarlar mekanın üzerine düşerek android bedenini ezmiş ve onu değersiz bir hurdaya dönüştürmüştü.

Onlar durumları hakkında sızlanmaya devam ederken, Thrāix onların düşüncelerini, sert seslerini ve çığlıklarını engelledi.

Görevi Jullien'in baldızını ve çocuklarını korumaktı.

Şimdi onları buradan canlı ve sağlam bir şekilde çıkarmak gerekiyordu.

Tavandan daha fazla enkaz düşerken Davel öksürdü ve hırıldadı. Ama şu ana kadar, Jullien'in tahminine uygun olarak, içinde bulundukları oda dayanıyor ve çökmüyordu. Az önce sarayı vuran şey göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede sağlamdı.

"Planladığımızdan çok daha kalabalıkmışız, ha?" Davel Tavalı uçuş giysisinin üzerindeki tozu fırçaladı.

"Evet."

Davel çenesindeki lekeyi sildi. "Tahliye için en az bir gemiye daha el koymamız gerekecek. Hepimizin getirdiklerimize sığmasının imkânı yok."

"Evet Dav," dedi Thrāix, alaycı bir tonla. "Farkındayım Bu. Sayabilirim. Trisa'da bize temel matematik öğretili."

Dimitri kalabalık gruba bakarak alay etti. "Bu cesetler de kim böyle? İtiş kakış, onları kurtarmak zorunda mıyız?"

Davel kardeşinin sorusu karşısında omuz silkti. "Hançer nerede? Tüm bunlar onun zekice planlamasıydı... bu yüzden Tophet'e gittiğine şüphe yok."

Thrāix'in omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi.

Kayıplar *onların* grubundandı.

Jullien, Axl ve Gallatin.

Kulak bağlantısına dokundu. "Hançer? Yaşam kontrolü. ?"

Statik ona cevap verdi.

Kendi midesi ani bir korkuyla kasılırken Davel'in korkmuş bakışlarıyla karşılaştı. "Hançer?" diye tekrar denedi. "Beni kızdırıyorsun, Andarion. Hadi dostum. Bana cevap versen iyi edersin. Ciddiyim! Koca kıcımlı karımdan ayırırsan, ölmezsen iyi edersin yoksa seni öldürürüm."

Davel mantıksız paniği üstlendi. "Konuşun benimle, kardeşlerim. Neredesiniz siz? Ailemizdeki az sayıdaki erkeği hiç mi düşünmüyorsunuz? Tapınak gününde her birimize masada ihtiyacım var. Bizi dullarınızla ve kız kardeşlerimizle yalnız bırakmaya cüret etmeyin!"

Acı dolu bir gecikmenin ardından Axl sonunda, imkansız bir ağırlık taşıyormuş gibi gelen ağır nefes alış verişiyle cevap verdi. "Hançer vuruldu. Çok kötü."

Davel dondu kaldı. "Hançer'in vurulduğunu mu söyledi?" Thrāix başını salladı.

"Kötü," diye ekledi Dimitri, yardım edip edemeyeceğini görmek için çöken tünele doğru ilerlerken. Yolu açmak için daha büyük parçaları kenara taşımaya başladı.

"Hayır!" Davel, Dimitri'ye yardım etmeye giden Thrāix'e ters ters baktı. "Hançer vurulmadı." Davel çılgınca enkazı kenara itti. "Hançer vurulamaz. Hançer, sakın üzerimize düşme."

Thrāix, Jullien'in duyacak kadar uyanık olsaydı kesinlikle yüksek sesle inleyeceği bu sözleri görmezden gelmeye karar verdi.

Axl ve Gallatin aniden Jullien'in kanlar içindeki hareketsiz bedenini sürükleyerek kalıntıların arasından geçtiler. Onlar da Jullien'in cesediyle sırlıklam olmuşlardı.

Kan.

"Hayır, hayır, hayır!" Davel, Dimitri'yle birlikte Jullien'i omuzlarından tutup yere yatırmak için ilerlerken nefes aldı. Dimitri, Thrāix'in onunla ilgilenmesine izin vermek için hemen geri çekildi.

Davel onun yanında durmuş, söyleniyordu. "Lanet olsun, Jules! Sakın ölmeye kalkma! Bana o aramayı yaptırma! Annem ve Paka beni öldürür! Seni daha çok seviyorlar oğlum."

Thrāix onu görmezden gelerek kanayan yaraları incelemek için elinden geleni yaptı. "Ne oldu böyle? Uçaksavar ceketi nerede?"

"Onu bana o verdi."

Thrāix Kiara'nın yumuşak sesine küfretti. "Elbette etti. Lanet olsun, Jullien! Tam bir pisliksin!" Sırtındaki blaster yaralarını, birinin onu vurduğu yeri ve oradaki deriyi parçalayan patlamadan aldığı korkunç hasarı görmek için onu yan tarafına yuvarladı.

Acı içinde şiddetli bir inilti çıkardı. "Benim adım *Damn-It- Jullien* değil, biliyor musun? Herkesin bana böyle seslenmesinden gerçekten bıktım."

Tanrılara minnettar olan Thrāix, Jullien'in acı dolu, asık suratlı sesini duyunca sinirli bir kahkaha attı. "Hayır, ama öyle olmalıydı. Ve senin soyadın da Pislik olmalıydı. Anatole'un Andarion'da bu anlama gelmediğine emin misin? Kulağa neredeyse aynı geliyor."

"Ha. Ha." Jullien patlama kaskını kafasından çıkardı.

Thrāix çıkarmasına yardım etti. Kulağından ve burnundan kan sızıyordu. "Sanırım kafanı kırdın, Andarion. Muhtemelen beyninde hasar var."

"Sanki kimse farkı anlayabilirmiş gibi." Jullien kanı sildi.

Thrāix elini Jullien'in tutması için uzattı, böylece güçlerini onu iyileştirmek için kullanabilecekti.

Ama Jullien tereddüt etti. "Çok fazla değil. Senin devasa kıcını taşımak için çok zayıfım. Düşersen seni arkamda bırakırım. Sadece acıdan kurtul, ben de üsse varana kadar idare ederim."

"Emin misin?"

Başını salladı. "İkimizin de bayılmasını göze alamayız. Birimizin bir şekilde beyin aktivitesine sahip olması gerekiyor. Ve şu anda tanrılar bunun kesinlikle ben *olmadığımı* biliyor."

". . ."

Jullien derin bir nefes aldı ve Thrāix'in patlama yaralarından bazılarını iyileştirdiği o uğursuz cehennem için kendini hazırladı.

Başlar başlamaz tısladı. *Orospu çocuğu, acıttı!* Ama birkaç saniye sonra, en azından nefes alabileceği kadar gevşedi.

ölmek

istiyorum.

Tamamen.

Thrāix oturmasına yardım ederken biraz daha solgundu. Ancak, ayağa kalktığı anda, iki patlama kurşunu yüzüne o kadar yakın uçtu ki, yanıklarını teninde hissetti.

"Ne oluyor be?"

Axl, Davel, Dimitri ve Gallatin blasterlerini çekip silahlarını çekmiş ve Jullien'in kafasına nişan almış olan Shahara, Darling, Kelsei ve Tylie'ye doğrulttular. Yanlarındaki altı Andarion muhafızı da silahlarını çekti.

"Bana kim ateş etti?" Jullien talep etti.

"Kızıl saçlı." Davel başparmağıyla blaster'ını sersemletme modundan öldürme moduna geçirdi. "Onun işini bitirmemizi ister misin?"

"Hayır!" Jullien yanağında Shahara'nın çizdiği kanı sildi. Sinirlenerek ona ters ters baktı. Sonra da on kişi onu öldürmek için silahlarını doğrultmuşken orada öylece duran anne babasına baktı.

Tek bir protesto kelimesi bile yok.

Az önce hepsini yok olmaktan kurtaran oğulları. Neden şaşırdı ki?

Thrāix üzgün bir iç çekişle başını salladı. "Senin için çok üzgünüm, küçük kardeşim."

Evet, o da öyleydi. Tüm hayatını ailesini ve neden onu umursamadıklarını açıklamak zorunda kalarak geçirmişti. Dürüst olmak gerekirse, bundan bıkmıştı.

Darling, Jullien'e ters ters baktı. "Seni sinsi piç! Ne yapmayı planlıyorsun? Bizi Eriadne'ye mi teslim edeceksin?"

"Elbette," dedi Jullien, sesi tiksinti ve alaycılığının tüm ağırlığını taşıyordu. "Çünkü bana duyduğu nefret ve Thrill-Kill emri ve kin göz önüne alındığında, *hepiniz* için çok endişeleniyor." Thrāix'e alaycı bir bakış fırlattı. "Onları tapınağa mı götüreceksin?"

"Sat onu, küçük kardeşim. Samari Anne'yi gururlandıralım."

Ellerini uzatıp güçlerini kullanarak onunu birden etkisiz hale getirdiler ve kışlarının üstüne oturttular.

Jullien gerçek ailesine, yani onu gerçekten seven ve destekleyen ailesine döndü. "Onu bir kenara bırak. Endişelenmemiz gereken gerçek düşmanlarımız var ve şu anda hâlâ eve dönüş yolumuz olup olmadığını anlamamız gerekiyor." Davel'i omzundan alkışladı, ardından Axl, Dimitri ve Gallatin'e sarıldı. "Beni çıkardığınız ve geride bırakmadığınız için teşekkür ederim."

Axl ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Ve sensiz kız kardeşimin yüzüne mi bakayım? Beni ne tür bir aptal sanıyorsun?"

Gallatin homurdandı. "Beni tehdit ettiğini duydun. Hem de defalarca. Shara ödümü koparıyor. Son sözleri sensiz dönmesem iyi olur oldu. Bunu kastettiğine eminim."

İmparator kendini ayağa kaldırırken Thrāix bakışlarını Darling'e dikti. "Trajen'in burada olmadığına dua etsen iyi olur. Hermione'nin oğlu olsun ya da olmasın, kardeşine doğru nişan aldığın anda beynin parçalanırdı. Saygılı bir mesafeyi korumanı ve bunu hatırlamanı öneririm. Bu odada *onun* hayatına ve sadakatine değer veriyoruz. Seninkine değil."

Darling dudağını büktü. "O zaman sen bir aptalsın. Sırtına ne tür bir yılan yüklediğinin farkında mısın?"

"Kardeşimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. O yüzden sakıncası yoksa oturun, çenenizi kapatın ve yeniden toplanmamıza izin verin." Thrāix, Jullien'in yanında durmak için hareket etti. "Buradan çıkmanın bir yolu var mı?"

"Evet, ama başarabilir miyiz bilmiyorum. Bütün sarayın üzerime çöktüğünden oldukça eminim. Ailemize hayatta olduğumuzu haber verebilmek için yüzeyde birkaç göze ve bir çıkış hattına ihtiyacımız var." Acı tüm vücudunu yeniden keserken yüzünü buruşturan Jullien derin bir nefes aldı. Çürümüş odalarına göz gezdirdi. "Eskiden müdürün burada bir ofisi vardı, orada iletişim araçları ve bir monitör vardı. Onu kullanabiliriz."

"Nerede?"

"Bu ." Jullien oraya doğru yöneldiğinde, annesi ve babası nihayet ona hitap etmek için öne çıktılar.

Cairistiona dudağını ısırarak, sanki ilk kez karşılaştığı bir yabancıymış gibi ona baktı.

Sonra tekrar, o tam olarak .

"Bunca yıldan sonra gerçekten sensin, değil mi?" Bunu sormak zorunda kalması...

Ona düz, duygusuz bir bakış attı, sonra da babasının onu hâlâ yetersiz ve eksik olarak değerlendiren küçümseyici bakışlarıyla karşılaşmak için bakışlarını kaldırdı.

Bir zamanlar, bütünden daha az olduğu konusunda babasıyla hemfikirdi. Onu seven bir aileden yoksundu. Terbiye ve zekadan yoksundu. Sadece kin ve nefretle dolu kararmış bir ruha sahip olan kalpsiz bir piç.

Ama o farklı bir yaratıktı, bir ömür önceydi. Farklı bir zaman ve yer.

Ve Jullien konuştuğunda, nihayet, kesin olarak inandığı ve kabul ettiği basit bir gerçektir. "Jullien eton Anatole öldü."

Omzunun üzerinden Davel'e baktı ve çok daha önemli olan tartışmalarına geri döndü. "Muhafızlar ayrıca arkadaki kafeteryanın yanında yedek silah ve mühimmat bulunduruyor. Biraz yedek cephane bulabiliriz. Belki son kullanma tarihi geçmemiş erzak bile bulabiliriz. Ve tıbbi malzeme."

Kelsei sonunda konuştu. "Burası neresi?"

Tylie başını salladı. "Evet. Bunun burada olduğunu nereden biliyordun? Daha önce hiç görmemiştin. Cairie? Sen gördün mü?"

"Hayır ve dolabımda gizlenmişti. Herhangi bir yere açılan gizli bir kapı olduğundan haberim yoktu. Aslında birinin odama girmiş olabileceğini ve benim bunu asla bilemeyeceğimi düşünmek çok korkutucu." Tekrar Jullien'e baktı. "Annem bunu sana gösterdi mi?"

Ani bir öfke dalgası Jullien'in sorusu karşısında gözlerini kör etti ve ikisinin de bilmesi gereken bir şeyden habersizdi. İkisi de bencil ve işe yaramaz günlerinden beş dakika ayırıp kafalarını kışkırtarak kaldırsalar, annelerinin burnunun dibinde başkalarına neler yaptığını göreceklerdi.

Sadece ona değil, düzinelerce başka masuma da.

Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. "Bunun ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman." Yılların ihmali, örümcek ağları ve pasla kaplı hücre kapısına doğru geri geri yürüdü. Hem zihinsel hem de fiziksel acısına karşı yüzünü buruşturarak, kanlı kolunu ve yumruğunu kullanarak isim levhasındaki pisliği ve oda numarasını okunabilecek şekilde sildi: TAHRIS JUNKIE ASSWIPE.

Silahını çıkardı ve çelik kapının menteşelerine ateş etti, sonra *Sorgu ve eğitim* odası olarak kullanılan küçük hücreyi gösterecek şekilde tekmeledi. Kanı hâlâ duvarı ve paslı, dar çelik yatağın üzerindeki kirli ince şilteyi boyuyordu. "Sen yukarıda Galene'nin şefkatli bakımı altında uyuşturulmuş bir halde yatarken, Matarra, muhafızların *seni* zengin lüksün içinde gözetleyip zarar görmekten korunurken, ben gençliğim boyunca burada vahşice dövüldüm. Ne zaman annen Tylie'ye koşsan ve ona bir Androkyn olarak ne kadar üzgün olduğumu ya da seni ve Andaria'yı nasıl utandırdığımı anlatsan, yeniden eğitilmek ve cezalandırılmak üzere gönderildiğim yer burasıydı. Baba, *sen* beni almaya gelmeyi reddettiğinde ya da ailemin isteğim dışında bana enjekte ettiği ilaçlar yüzünden rehabilitasyona gitmemi talep ettiğinde, genellikle soluğu burada alırdım. Mutlu çocukluk anılarım için hepinize teşekkür ederim. *Gerçekten*. Beni sürgüne gönderdikten ve hayatım hakkındaki Thrill-Kill emrinin tartışmasız kalmasına izin verdikten sonra, son birkaç yıldır bana gösterdiğiniz özenli sevgi ve özenle aşıldılar.

Dokuz Dünya'daki tüm suikastçılar beni evrenin en ücra köşelerine kadar avladılar ve burada hiçbir şekilde af ya da sığınak bulamadım."

Jullien odanın içine bakmaya zahmet etmedi. Bir zamanlar pençeli tırnaklarıyla adını duvarlara defalarca kazıdığı hücrenin her santimini biliyordu. Bir süre sonra bundan sıkılmış ve kendine dayanmasını, o hücredeki günlerinin sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatmak için INDURARI'yi oymaya başlamıştı. Er ya da geç, onu esaret altında tutan kaltaktan daha uzun yaşayacaktı.

Bu cehennemdeki çocukluğundan sağ çıkmasını sağlayan tek şey buydu.

Bunu aklından çıkararak, bombalamada ölmediklerini bildirmek için Ushara ve diğerleriyle irtibata geçmenin bir yolunu aramak üzere koridordan müdürün ofisine gitti.

Neyse ki paslanmış kapı kilitli değildi ve hâlâ açılabilirdi. Thrāix onu sade ofisin içinde takip etti. "İyi misin?"

"Cevabı biliyorsun. Aklımı okuyamıyormuşsun gibi değil." Kullanabilecekleri bir şey ararken nesneleri iki yaşında bir çocuk gibi sağa sola çarpması göz önüne alındığında, aslında çok da açık değildi.

Çok incinmiş ve sinirlenmişti.

En çok da öz ailesinin onu incitmeye devam etmesine izin verdiği için kızgındı. O insanların kafasının içine geri dönmesini istemiyordu. Onları temizlemek için çok uzun yıllar harcamıştı ve burada olup bu pisliği tekrar deşmeleri hiç adil değildi. Tek yapmak istediği, Nyk'in çocuklarını ve karısını kurtararak ihtiyacı olduğunu hissettiği bir skoru eşitlemek ve eski zihinsel hasarı yeniden açacak bir şey olmadan buradan çıkmaktı.

Artık çok geç.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Tanrıların ona bir şekilde kazık atacağını bilmeliydi. Her zaman yaparlardı.

Jullien pis masaya buruşturarak baktı ve boynundaki atkayı çıkarıp onlarca yıllık toz ve çürümeyi temizlemek için kullandı. Sandalyeye oturarak, iletişim ekipmanı üzerinde çalışmaya başlamadan önce sinirli bir nefes verdi. Kaç yıldır kullanılmadan öylece durduğu düşünüldüğünde, aslında o kadar da kötü görünmüyordu. "Sanırım bunu tekrar çevrimiçi yapabiliriz. Boktan daha eski ama-"

"Sen bir *minsid* dahisisin. Sana inancım tam."

"Herkesi bu işe bulaştırdığım için şu anda kendimi oldukça aptal hissediyorum. Sen haklıydın. Gelmemeliydim. Sizleri ailelerinizden koparıp getirmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Kardeşini düşünüyordun... her zaman yaptığın gibi."

"Evet, ama beni umursamayan birini değil, arkamda duran kardeşlerimi düşünmeliydim. Kan bağı her zaman aile yapmaz."

"Doğru, ama bu bağı koparmak zor. Beğenin ya da beğenmeyin, onlar hayatta olduğu sürece, her zaman bir parçanız o genlerle onlara bağlı olacaktır. Bunu bırakmak zordur."

"Evet, ama belki de sonunda yapmamın zamanı gelmiştir."

* * *

Darling, Jullien için ayrıldığı belli olan hapisane hücrelerine bakarken sertçe yutkundu. Hangi kısmının onu daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi. Ayaklanıp amcasını öldürme cesaretini bulmadan önce Caron'da da benzer bir durumda tutulduğu için, Jullien'e karşı tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey hissediyordu.

Bu arada, hepsi Jullien'i şımarık, şımartılmış Andarion varisi sanıyordu. Darling, bir insanın hayatında ya da evinde gerçekte neler olup bittiğini sadece ona bakarak anlayamayacağınızı bilmeliydi. Yıllarını karmaşık yalanlarla yaşayarak ve en yakın arkadaşlarından bile sessiz sırlar saklayarak geçirmişti.

Ve kesinlikle birinin kalbinde ya da kafasında ne olduğunu söyleyemezsiniz.

Jullien'i nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilmişlerdi? bok gibi hissediyordu.

Jullien'e uyguladıkları barbarca işkence aletlerinin ve kelepçelerin kırılmış çekmecelerini gören Shahara'nın hüznü bakışlarıyla karşılaştı. "Bunlardan haberin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç kez tutuklama emri çıkarttırdım. Şimdi düşünüyorum da, bir şeyler döndüğünden şüphelenmeliydim. Evinden uzakta sürekli başını belaya sokuyor, sonra da onu Gondara'da hapiste tutmam ve Andaria'ya geri göndermemem için bana rüşvet vermeye çalışıyordu. Aptalca bir şekilde bunun sebebinin medyaları tarafından utandırılmak istememesi olduğunu düşündüm."

Cairistiona, çocuğunun sessiz kâbuslarını anlatan kan lekeli yastığı eline aldı. Kısıtlamalara bakmadı bile. "Burada battaniye yok mu?"

Darling başını salladı.

Elini Jullien'in kalmaya çalışarak adını ve günlerini kaydettiği duvardaki oyuk izlerin üzerinde gezdirirken Aros'un yanağından bir damla yaş süzüldü. İzlerin derinliği çocuğun ne kadar sinirli ve öfkeli olduğunu gösteriyordu.

oldu. "Burada olmak istemediği için gelip benimle kalmak için yalvardığı her seferinde onu soğuk bir şekilde geri çevirdim.... Ona sineye çekmesini bir erkek gibi davranmasını söyledim."

Tylie acı ve öfkeli bir kahkaha attı. "Sen mi? Ona ne kadar zalimce şeyler söylediğimi bilmek istemezsin. Nykyrian'ın ölümü ve Cairie'nin durumu için kaç kez onu suçladım. Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. Hiç bir şey söylemedi."

"Dinlemedik," diye fısıldadı Cairie. "Rol yapıyordu, dikkatimizi çekmeye çalışıyordu. Biz de onu tamamen görmezden geldik." Kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştığında sertçe yutkundu. "Ve içimde, Kiara ikizlere hamileyken bizi o suikastçılardan kurtaran gizemli *Savaş Hawk*'un o olduğuna dair kötü bir his var."

Tylie yüzünü buruşturdu. "O gün aşağıdan geliyor olsaydı... bu mantıklı. Yüce Tanrım, Cairie. Ona ne yaptık biz?"

Midesi bulanana Darling hücreden çıktığında Jullien'in dönmüş olduğunu gördü. Dışarıda, Kiara ve uyandırıldıklarından beri iki ağabeyleriyle birlikte durmadan ağlayan ve hemşireleri ve ablalarıyla birlikte kaçmaya çalışan ikiz oğullarıyla birlikte daha geniş bir alandaydı.

Jullien, aynı pijamaları giymiş olan siyah saçlı ikizlere sabırla gülümsedi. "Kaç yaşındasınız? Dört mü?"

Kıvrık saçları başının etrafına dağılmış olan Taryn başını salladı ve burnunu çekti.

"Neredeyse seninle aynı yaşta ikiz kızlarım var. Onları görmek ister misin?"

Tiernan da burnunu çekerek ve gözlerini ovuşturarak öne doğru oturdu.

"Öyle mi?"

"Var." Jullien linkini çıkardı ve açtı. "Adları Mira ve Viv."

Tiernan'ın nefesi kesildi. "Bize

benziyorlar!" "Biliyorum, değil mi?

Senin adın ne?"

"Ben Tiernan, bu da kardeşim Taryn."

"Taryn? Bu benim Mira'nın en sevdiği bebeğin adı." Taryn sonunda ağlamayı bıraktı. "Öyle mi?"

"Evet, fotoğrafında onu tutuyor. Gördün mü?"

Taryn resme bakarak gülümsedi.

"Ve başka ne var biliyor musunuz? Kızlarım ve oğlum biz Tavalıların Fetchyns dediği türden. Bu terimi hiç duydunuz mu?"

Onlar ve dinlemek için yaklaşan kardeşleri Adron ve Jayce başlarını salladılar.

"Fetchyn'ler genç fahri Tavalı'lardır. Ve ben bir amiralim, yani ulusumun en yüksek rütbeli üçüncü üyesiyim. Ve senin

Ushara teyze ve Trajen amca Gorturnum Ulusu'nun amiral yardımcısı ve yüksek amiralidir. Bu da demek oluyor ki onlar benim patronlarım. Ve bu da bana sizi Fetchyn Tavalians olarak yemin ettirme yetkisi veriyor, böylece *sizi* de korsan yapabilirim. İster misiniz?"

Heyecanla nefeslerini içlerine çektiler.

"Gerçekten mi?" Taryn ellerini birbirine vurdu. "*Korsan* olabilir miyim?"

"Evet, yapabilirsin. Ama bir şey var. Korsanlar ağlamaz. Annene, kardeşlerine ve kız kardeşlerine göz kulak olmak için güçlü kalman . Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Taryn, üzerine duvar yıkıldığında mekanik ünitesinin parçalanmasına hâlâ üzülen Shahara'nın oğlu Devyn'e ve ardından kardeşlerine baktı. "Evet! Dev? Sen de bir Tavalı Fetchyn olmak istiyor musun?"

Devyn başını salladı. "Hayır, ben bir Dagan kaçakçısıyım. Tavalı ile oynamayız."

Jullien güldü. "Şey... bazen yaparsınız. Birkaç kez Dagan'larla uçtuğumuz biliniyor, değil mi Kasen?"

"Haklı," diye onayladı teyzesi. "Bazen onlara güveniyoruz. Görevlerimizde bizim için gerçekten önemli olabiliyorlar. Ve bu gece olduğu gibi birkaç kez canımızı kurtardılar."

Jullien yeğenlerine döndü. "Var mısınız?" "Varız!"

diye hep bir ağızdan bağırdılar.

"Tamam." Jullien elini uzattı. "Ellerini benimkilerin üzerine koy. Ve benden sonra tekrar et.... Tavalı yükümlülükle gelen bir onurdur. Beni asla."

Çocuklar tekrarladı.

"Amaçta birleştik. Bağ ile birleştik. Sonsuza dek Tavalı." Jullien onlar bu sözlerle karşılık verene kadar bekledi. "Çok güzel, Fetchyn'lerim. Sizleri resmi Tavalı genç vatandaşları olarak karşılamak benim için büyük bir onurdur." Kollarındaki yamaları çıkardı ve önce birini Taryn'in gömleğine ilaştirdi. "Bu benim sadece bende olan kişisel nişanımdır, böylece tüm Tavaliler bunu gördüklerinde kim olduğumu ve hangi Ulusa ait olduğumu bilirler. Bunu taktığında, hepsi senin benim Fetchyn'im olduğunu ve sana dokunmaya ya da herhangi bir şekilde zarar vermeye cüret ederlerse bana hesap vermek zorunda kalacaklarını bilecekler."

Davel homurdandı. "Evet ve kimse Dagger'ın öfkesinin kötü tarafında olmak istemez. Asla. İnan bana. Amcan kötülerin en kötüsünü bile ürkütür."

Taryn, Jullien'in bayrağına kaşlarını çatı. "Böceğe benziyor."

Jullien sırtıttı. "Evet, biraz öyle. Patronumun çoğu gün benim hakkımda ne düşündüğünü size anlatayım." Yeğenine göz kırptı. "Ben sadece onun kızıdır onu rahatsız eden koca bir böceğim."

Bir kahkaha patlattılar.

Jullien Taryn'in saçlarını karıştırdı. "Benim çağrı işaretim Dagger Ixur. Ama sana Demonax diyorum."

"Demonax?"

Jullien başını salladı. "Nemesis'in oğluydu ve Kadurr'un en azılılarından biriydi. Savaşta korkusuzdu." Sonra, Canting'ini Tiernan'a tutturdu. "Ve sana Daktyloi diyeceğim."

Yüzünü buruşturdu. "Daktyloi? Neden? Kulağa havalı gelen bir ismin ikizi mi?"

"Hayır. Daktyloi, tanrılar tarafından bebek oğullarını onu yemek isteyen düşmanlarından korumak için yaratılan ilk silahlı savaşçıydı. Görevi, bebek ağladığında kalkanı ve kılıcıyla çılgınca bir dans yaratarak sesleri bastırmak ve onu saklamaktı. Ve eğer bulunursa bebeği korumak için ölümüne savaşmaktı."

Jullien yamayı geceliğine illeştirirken Tiernan'ın tüm yüzü aydınlandı. "Bana kendiminkini verdiğin için teşekkür ederim! Bunu hiç kimse yapmaz. Bazen sadece Taryn'in yedek parçası olduğumu düşünüyorum."

"Rica ederim. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben de çocukken senin paka'nla aynı şeyleri hissettim. Küçük ikiz olmak zordur. Benim Viv'im de ablasına karşı bu durumdan şikayetçi. Bu yüzden her zaman öyle olmadığını bilmesini sağlıyoruz." Altı yaşlarında görünen Jayce'e döndü.

"Sadece havalı olduğu için yamayı alabilir miyim? Büyüyünce babam gibi bir suikastçi olacağım."

"Büyüyüp bir suikastçi olmayacaksın," dedi Kiara sertçe. "I Neden bunu söyleyip duruyorsun bilmiyorum. Böyle bir şey *asla* olmayacak."

Jullien gülerek Davel'e çocuklar için yamalarını bırakmasını işaret etti. "Elbette."

İki yaş kadar büyük olan Adron'a bir tane vermeye gittiğinde, çocuk eğilip fısıldadı: "Ben de öyle. Ben de bir suikastçi olacağım."

"Yakaladım seni." Jullien onu koluna tutturdu.

Ama yamasına en çok aşık olan Taryn'di. Ture ve küçük oğlunun yanına koştı. "Bak, Ture Amca! Terek büyüdüğünde mürettebatıma katılmasına izin verecek misin?"

"Bilemiyorum Terry. Mutfağımda benimle kalmasını ve şef olmasını tercih ederim. Ama eğer istediği buysa... elbette."

Elbette şimdilik Terek'in yapabileceği tek şey yama üzerinde dişlerini sıkmaktı.

Kiara Jullien'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onları sakinleştirdiğin ve odaklanacakları başka bir şey verdiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Çenesini onun bağlantısına doğru salladı. "Kızlarınızı görebilir miyim?"

Jullien tereddüt etti. Nedeninden emin değildi, Kiara'nın aralarına mümkün olduğunca çabuk, olabildiğince çok mesafe koymaktan başka bir şeyle özellikle ilgilenmemiş olması dışında. Ve bu onun için birine vücudunun ya da ruhunun en çıplak kısmını göstermek kadar kişiseldi. Çünkü ailesi onu savunmasız ve zayıf bırakan parçasıydı. Onlar onun mutlak yıkımının anahtarıydı.

Ama onlar aynı zamanda onun en büyük gücü ve hayatta gurur duyduğu tek şeydi. Yanlış kararlar ve hatalarla dolu bir yaşamda, doğru yaptığı tek şey onlardı.

Bu yüzden fotoğrafa baktı ve ona uzatmadan önce güzel yüzlerine bakıp gülümsedi. Birkaç hafta önce Ushara ve Vasili ile çektiydikleri bir fotoğraftı.

Kiara yere baktı ve sanki onun bir ailesi olduğu konusunda yalan söylediğini tahmin ediyormuş gibi soluk soluğa kaldı. "Karınız şu anda hamile mi?"

Başını salladı.

"Peki ya fotoğraftaki çocuk?"

"Oğlumuz Vasili."

"Çok güzeller, Jullien."

"Teşekkür ederim." Bağlantıyı cebine yerleştirdi ve ayağa kalktı. "Bazı haberleşmelerimiz var. İyi haber şu ki... hayattayız."

"Ama sarayınız çakıllı."

En iyi arkadaşına bakarak yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim, Thrāix. Manzaraya güneş ışığı yaymanın yolu."

Thrāix hiç utanmadan omuz silkti. "Burada olmayı ben istemedim. Bu gerçeği gözden kaçırmayalım. Sağduyuma ve mantığıma aykırı bir şekilde bu işe sürüklendim."

Jullien boğazını temizledi. "Bu odadaki herkesin öldüğü resmen ilan edilmiştir."

Hep birlikte soluk soluğa kaldılar.

Jullien hemen rahatlatmaya çalıştı. "Bu aslında iyi bir haber. Çünkü sen ölmedin."

"Henüz."

"Thrāix!" Jullien tersledi. "Bir Tris gibi davran. Ölmeyecekler." "Ben onları vurmadıkça."

"Sen, ben bitirene kadar git bir köşede dur." Thrāix'in içine ne girdiğinden emin olamayarak ona alaycı bir bakış attı. Thrāix hiçbir zaman etrafındaki en iyimser kişi olmasa da, normalde bu kadar huysuz değildi.

"Her neyse... Nyk ve İttifak'la temasa geçmeli ve Nyk ile Sentella üzüntülerinden dolayı misilleme yapmak için son derece aptalca bir şey yapmadan önce durumumuzu onlara bildirmeliyiz. Ve evet Desideria, bu öncelikle kocana yönelikti."

Kasen boğazını temizledi. "Hey! Buna itirazım var. Caillen benim de kardeşim."

"Ve benimki," diye ekledi Shahara.

"Ben olsam o morona sahip çıkmazdım," dedi Davel nefesinin altından.

Jullien de aynı fikirdeydi ancak bu konuda yorum yapmadı. Bunun yerine Tavali grubuyla konuşarak odada kendileriyle birlikte bulunan kişilerin dinamiklerini ve önemini anlamalarını sağladı. "Desideria'nın kardeşi aynı zamanda *bizim* aile üyemiz ve dostumuz, Psycho Bunny. Ve Chayden'in intihara kalkışmasına ihtiyacımız yok. Akli başındayken onunla yeterince sorun yaşıyoruz. Ture'nin kocası ve bebeğinin babası Phrixian prensi Maris Xans-Sulle."

Dimitri alçak bir ıslık çaldı. "Bu, Birlik'in neden bu saldırıyı yaptığını açıklıyor. Siz aptallar aynı yerde bir araya gelerek ne halt etmeyi düşünüyordunuz?"

Darling kuru bir sesle, "Bir orduyla birlikte bir sarayda olduğumuzu," dedi.

"Peki bu senin işine nasıl yaradı, punk?" Thrāix aynı derecede alaycı bir tonda cevap verdi. "*Bu* aptallığın tarihi hakkında eğitim almak istiyorsan, adamım Dr. Dagger ile konuş." Çenesini Jullien'e doğru salladı. "Trisani İmparatorluğu'nun çöküşü ve kendi atanız Justicale Cruel'in yükselişi ve düşüşü hakkındaki tezlerini okumalısınız. Siz yetiştirdikleriniz hakkında pek bir şey düşünmeseniz de, Jules gelmiş geçmiş en keskin politik zekâlardan birine sahip."

"Her neyse," dedi Jullien tekrar, onları eldeki konu üzerinde tutmaya çalışarak. "Eriadne ya da Birlik tarafından fark edilmeden önce bir mesaj göndermek için dar bir zamanımız var. Thrāix? Shara'ya göndermek üzere bir video çekebilmem için gömleğini bana fırlatmanı istiyorum, böylece beni kanlar içinde görüp paniğe kapılmayacak. Onu doğuma sürüklemek istemiyorum. Hayatta olduğumuzu bilmelerini sağlayacağız ve sonra buradan çıkmaya çalışacağız."

Thrāix gömleğini çıkardı.

Ushara'yla uzun süredir evli olduğu ve Ushara onun vücuduna hiç tepki vermediği, annesi ve Trajen de son birkaç yıldır onun yaralarını tedavi ettiği için Jullien ne kadar kötü yara izleri olduğunu unutmuştu.

Ta ki gövdesini ortaya çıkarana kadar.

"Tanrıların kutsal annesi." Annesi eliyle ağzını kapattı. Babası dehşet içinde ona bakarken Tylie ögürdü. Acı ve utançtan iç çeken Jullien, Thrāix ile gömleklerini değiştirdi. Annesi ona yaklaştı, gözleri dehşete kapıldığını yansıtıyordu, ama Jullien bunu görmek istemedi. Gömleğini içine sokmak için ondan uzaklaştı.

"Tüm ne sebep oldu?"

Ona şöyle bir baktı. "Sen benim annemsin. Tüm varlıklar arasında bunu bilmen gerekirdi." "Seni Serseri olarak işaretlemedim."

"Elbette yaptın Matarra," dedi düz, duygusuz bir ses tonuyla. "Rahiplerinizin benim exordiom'umu reddetmesine izin verdiğiniz gün ve sonra beni kraliyet ailesinden çıkardığınızda ve ismimi Anatole soyundan sildirdiğinizde ve hayatım için bir ölüm emri çıkardığınızda. Serseriliğin tam tanımı bu değil mi?"

Bu sözleri söyledikten sonra kaskını taktı ve bağlantısını kaydetmesi için Thrāix'e verdi.

Thrāix ona ters bir bakış attı. "Kask mı? Gerçekten mi?"

"Isır ve plağa bas." Jullien ceplerini yokladı. "Hayır, bekle!" Sonra Thrāix'in aslında Tavalı olmadığını ve kıyafetlerinde yama olmadığını hatırladı, yani sorun yoktu. Ushara başka birinin kıyafetlerini giydiğini fark etmeyecekti. "Boş ver. Biz iyiyiz."

"Emin misin?"

"Evet. Hadi yapalım şunu."

Ama konuşmaya başladığı anda Thrāix'in haklı olduğunu anladı. Miğfer aptalca bir fikirdi. Gerçi bunu Tris'e asla itiraf etmeyecekti.

Kimliğini Nyk'tan saklamayı düşünüyordu. Ama bu işe yaramayacaktı. Shara ve Trajen'le işbirliği yapabilmesi için kardeşinin Jullien'in kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, kendini öldürtecekti.

Kahretsin.

İyi. Her neyse. Kafatası süslemeli miğferini kafasından çekerek gür siyah saçlarını ve bıyıklı yüzünü ortaya çıkardı. *Tanrım, umarım derimde hiç kan yoktur.* Shara onun herhangi bir şekilde yaralandığını düşünürse ölürdü.

Kontrol etmeliydi. Ama artık çok geçti.

Boğazını temizleyerek gözlerini yeşil tutmaya dikkat etti ki İttifak'tan kimse sırrını öğrenmesin. Ya da daha kötüsü, düşmanları bunu keşfedebilirdi

ve onlara karşı kullanmak.

"Selamlar, kardeşim. Şu anda görmek isteyeceğin son yaratık olduğumu biliyorum ama herkesin güvende olduğunu ve Birlik'in saraya saldırısı konusunda seni önceden uyaramadığım için üzgün olduğumu bilmeni istedim. Nyran ve Eriadne'nin ne planladığını öğrendiğimde, seni ya da Matarra'yı aramak için yeterli zaman yoktu ve ikinizin de bana inanacağından emin değildim. Başka kime güveneceğimi bilmiyordum. Ben de yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yaptım. Onları korumak için kendim geldim."

Jullien Thrāix'ten bağlantıyı aldı ve kardeşine ve Sentella'nın geri kalanına ailelerinin iyi ve zarar görmemiş olduğunu ve hiçbir tehlike altında olmadıklarını göstermek için etrafı taradı. Umarım bu Tavalı ya da Birlik'in peşinden gitmemeleri ya da radikal bir şekilde aptalca bir şey yapmamaları için yeterli olur.

Çok şey istiyorlardı ama bunun için bir mucizeye inanmaları gerekiyordu.

Jullien önce Tylie ve partneri Kelsei'nin yanında duran anne ve babasının yanına gitti.

Annesi kameraya gülümsedi. "*Mi tana*, rahat nefes al. Jullien her şey alevler içinde kalmadan dakikalar önce bizi dışarı çıkardı. Hayatımızı ona borçluyuz. Seni seviyorum. Bizim için korkma."

Aros başını eğdi. "O haklı. Hepimiz iyiyiz." Babaları geri çekilerek Nyk'ın geride bıraktığı oyuncaklardan şikâyet eden çocuklarını ve kırılan tırnağı ve saç fırçası olmadığı için homurdanan Thia'yı gösterdi. Thia, babasının kendisini bu halde görüntülemeye cüret etmesinden son derece rahatsızdı.

Jullien, Ushara'nın yeğenlerinin de yapabileceği bir şeye gülümsedi. Nadya'nın buna vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu.

Her şeyden yorulmuş olan Shahara ve Zarya şimdi yerde uyukluyorlardı, çocukları da yanlarındaydı ve Ture, bebek yumruğunu kemirirken Terek'in bezini değiştiriyordu.

Kafasını kaldıran Ture gülümsedi ve el salladı. "Ben iyiyim, Kısrak-Ayı. T de öyle. Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz." Yeni giyinmiş Terek'i el sallaması için havaya kaldırdı. "Seni seviyoruz."

Darling üzerinde çalıştığı şeyin ortasında durakladı. "Evet, Nyk, ben de kardeşine güvenmiyorum. O lanet olası, hain bir piç. Bunu biliyoruz. Ama.. bize çok büyük bir taktik avantaj sağladı. Birlik bizim öldüğümüzü, sizin de sarsıldığınızı ve gerici olduğunuzu düşünüyor. Öldüğümüzü düşündükleri sürece peşimizden gelmeyecekler ve sen de temiz bir kafa ve tek bir hedefle kışkırlarını tekmelemeye odaklanabilirsin. Bunu mümkün olan en iyi şekilde kullanın ve kardeşlerimden hiçbirinin bir şey yapmasına izin vermeyin.

ben yokken aptal. Çok şey istediğimin farkındayım ama buradan çıktığımda hâlâ bir imparatorluğum olsun istiyorum." Bakışlarını tekrar Jullien'e çevirdi. "Ve eğer kardeşin oynaklaşırsa, endişelenme. Onun işini bitireceğim. Shahara yardım edecek. Ona iki el ateş etti bile."

Onlara daha da sinirlenen Jullien, kardeşine hitap ederken tutabilmesi için bağlantısını Thrāix'e geri verdi. "Her neyse Nykyrian, bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Ve hiç beklemediğin bir anda sana ihanet edip etmeyeceğimden endişe ettiğin sürece bir elin arkanda bağlı olarak savaştığını da biliyorum. Bu yüzden iyi niyetimin bir göstergesi olarak, bu evrende değer verdiğin her şeyi elimde tuttuğumu anladığını bilmeni sağlamak için, kalbimi ve ruhumu senin ellerine bıraktım. Beni yok etmek için kullanacağın araçları. Ve eski bir Birlik suikastçısı olduğun için, bunu becerirsem bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğini biliyorum.... Karın ve ailen benim . Bu yüzden sana karımı, kızlarımı ve oğullarımı gönderdim. Lütfen onları koru.... onlarsız yaşayamam kardeşim. Bu dünyada sahip olduğum tek şey onlar. Benim için anlamı olan her şey. Onlara güvenebileceğim tek kişi sensin."

Jullien sonunda korkunun onu ele geçirmesiyle durakladı ve ne kadar çok şeyi tehlikeye attığını fark etti.

Her şeyi.

Gözyaşları onu boğdu. "Shara, seni seviyorum, *munatara a la frah*. Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim. Vidarri'yi bensiz almaya cüret etme. Vasili'nin de ağabeyimin kanatları olmadan dövüşmesine izin verme. Yemin ederim yakında ilmeği gevşeteceğim ama sandığı kadar yetenekli bir dövüşçü değil ve oğlumuzu gömmek istemiyorum. Bu savaşta savaşılmaya hazır değil. Kızları benim için öp ve Mira'ya paka için cesur olmasını söyle." Bağlantıyı kapatıp ona uzatan Thrāix'e başıyla onay verdi.

Nefes nefese kalan Jullien, kaydı hızlıca Ushara'ya gönderdi ve ona güvende olduğunu ve kalbini kırmayacağını bildiren bir not ekledi. Hayatının geri kalanında onunla birlikte olacaktı.

Evet, o kadar acımasızdı.

Boğazında biriken ve onu boğmak üzere olan gözyaşlarına karşı yutkundu.

Thrāix onu nazıkçe sırtından alkışladı. "Sadece nefes al, küçük kardeşim. Daha kötü durumlara da düştün. İkimiz de yaşadık."

Homurdandı. "Yardımcı olmuyor." Derin bir nefes alarak kendini onların acil ihtiyaçlarına odaklanmaya zorladı. Zarina telaşlanıp ağlamaya devam ettiği için bunu yapmak zordu.

Kiara onu susturamıyor gibiydi. Tanrılar, annesinin torununa yardım etmek için devreye girmesini yasaklamıştı.

Birkaç dakika boyunca bu konuyu tartışmaya çalışıp dikkatlerinin dağılması nedeniyle başarısız olduktan sonra Jullien Kiara'nın yanına gitti.

"Özür dilerim. Onu besledim ama korkunç sancısı var. Bana yaşından dolayı olduğu söylendi."

"Onun yaşı değil. Androkynler insanlardan biraz farklıdır." Ellerini bebeğe doğru uzattı. "Alabilir miyim?"

Başını sallayarak kızını ona uzattı.

Jullien yeğenine dudak büktü ve ne zaman kullansa Mira'yı güldüren o bebek sesiyle konuştu. "Ne yapıyorsun, *bytazifm*? Matarra'nın akıl sağlığını kaybetmesine mi çalışıyorsun?"

Kiara ona kaşlarını çatı. "*Bytazifm*?"

"Andarion *dilinde yumuşak bir parça* ya da *lokma* anlamına gelir." Jullien onu ön koluna yaslanacak şekilde yerleştirdi. Kıpırdanıp düşmesini engellemek için onu göğsüne bastırdı ve iki parmağıyla sol tarafına hafifçe masaj yaptı, ta ki sonunda geçirip parmaklarını çiğnemeye başlayana kadar. Anında ağlamayı bıraktı.

Kiara ağzı açık bir şekilde, sanki az önce bir mucize yaratmış gibi ona baktı. "Ne yaptın sen?"

"Midelerimiz bir insanınkiyle aynı yerde değil. Bu yüzden bir Andarion bebeğinin gazını bir insan gibi çıkarmaya çalıştığınızda, bu pek işe yaramıyor. Karnımızın üzerinde daha iyiyiz."

"Hey, Hançer!"

Kiara kızına doğru uzandı ama o çoktan Zarina'yla birlikte odanın diğer ucundaydı. Arkasına yaslanıp başını eğerek birkaç dakika boyunca Jullien'i izledi.

Desideria onun yanına kaydı. "Jullien ve Nykyrian arasında kötü bir geçmiş olduğunu biliyorum ama bana o kadar da korkunç görünmüyor."

Kiara başını salladı. "Evet... Onunla hiç o kadar çok birlikte olmadım. Gençken beni korkuturdu." "Neden?"

"Bir kere dev gibiydi. Demek istediğim, o hala kocaman - beni yanlış anlamayın. Ama muhtemelen yüz yetmiş kilo daha ağırdı, bu yüzden çok fazla yer kaplıyordu ve son derece korkutucuydu. Ayrıca, bana aşık olmuş gibiydi. Ne zaman yanıma gelse bana çıkma teklif ediyor ya da imparatorluklarında sahne almam için beni davet ediyordu, öyle ki kendimi böyle bir yerde, kimsenin beni bir daha göremeyeceği bir yerde kilitli bulacağımdan korkuyordum. Bir de etrafının her zaman zulüm saçan bir çevreyle çevrili olması gibi küçük bir mesele vardı. Onlara baktığınızda, yanınızdan sürünerek geçen bir yılan sürüsünü izliyor gibiydiniz. Hayır.

Ayrıca tuhaf kırmızı gözlükler takıyordu ve konuştuğu herkese karşı çok küçümseyici ve kibirliydi."

"Küçümseyici değildi. Başkaları ona pislik yaptığında bu onun savunma mekanizmasıdır. Önceden tahrik edilmeden o tetiği çektiğini hiç görmedim."

Jullien'in yanlarında Thrāix dediği kişinin kalın sesiyle irkildi. Vay canına, suikastçı kocası kadar sessiz hareket ediyordu.

Onlar için iki küçük şişe su tuttu. "Gözlüklere gelince, görebilmek için onları takmak zorundaydı. Hâlâ belirli ışık koşullarında takmak zorunda, yoksa şiddetli baş ağrıları çekiyor."

"Bilmiyorsun. Orada değildin."

"Ben Trisani. İnan bana, anılarını senden daha net görebiliyorum çünkü görüşüm senin duygusal referans noktan tarafından gölgelenmiyor. Ve haklısın. Etrafında bir yılan sürüsü vardı ve o piçlerden kurtulmak için ruhunu bile satabilirdi. Ne yazık ki, her denediğinde onlara geri atıldı çünkü hiçbiriniz ona kaçma şansı vermediniz."

Desideria kaşlarını çatarak Jullien'e baktı. "Ne yapıyor bu? Aman Tanrım! Caillen'in bunu şikayet etmeden yapması için adam öldürürdüm!"

Jullien, Davel ve Darling'le konuşmasına ara vermeden Zarina'nın bezini değiştirirken Thrāix onun neden bahsettiğini anlamak için başını çevirerek güldü. "Kendi kızlarını o kadar çok taşıyor ki, bunun hakkında hiçbir şey düşünmüyor. Mira neredeyse simbiyotik bir yaşam formu gibi sürekli babasının kalçasına bağlı. Onlardan önce de yeğenleri onu kendi özel orman jimnastiği olarak kullandılar. Nadya, tanıştıkları ilk gün babasının omuzlarını ve kucağını sahiplenmiş ve kızları doğduğunda sadece isteksizce onlardan vazgeçmiş. Hâlâ geçit törenlerinde tünemek için onun omuzlarını kullanıyor." Jullien'e doğru geri döndü.

Kiara afallamış bir halde orada oturuyordu. Birkaç dakika sonra Adron, Jayce ve Taryn planlama grubuna doğru ilerlediğinde daha da şaşırdı.

Aros onları göndermeye başladı ama Jullien Taryn'i dizine oturttu, Davel Adron'un dizine oturmasına izin verdi ve Thrāix de Jayce'i aldı. Tavaliler politik ve savaş stratejisi hakkında konuşurken yanlarında çocuk bulundurmaya hiç düşünmedikleri belliydi. Hatta çocukların sorularını sabırla yanıtlamak ve onlara bir şeyler açıklamak için zaman ayırdılar.

Zarina uyuyup Jullien'in göğsüne sokulduğunda, o da garip bir şekilde planlarını çizmeye çalışırken Kiara en küçük çocuğunu almak için yanına gitti. "Alabilir miyim?" diye takıldı.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne?" O zaman kızının hâlâ kendisinde olduğunu anlamış olmalıydı. "Ah!" Yüzü kızarak Zarina'yı nazikçe ona doğru uzattı. "Özür dilerim."

"Daha önce elini ısırduğında ciyaklamamana şaşırdım. Aslında, neredeyse hiç tepki vermedin ve dişleriyle biraz et yakaladığını biliyorum."

Umursamazca omuz silkti. "Kızlarım bunu her zaman yapar. Viv'in kullandığı tek diş çıkarma halkasının parmaklarım, eklemlerim ve başparmağım olduğuna eminim. Ayrıca, bu benim siber kolum. Sinir uçları o kadar keskin değil."

Kiara'nın çenesi gevşedi. "Bir kolunu mu kaybettin?"

Sorusu karşısında hepsi sustu, özellikle de anne ve babası. Sanki bu soru onu utandırmış gibi yüzünü buruşturan Jullien içini çekti. "Ne yapabilirim Ben mi diyorum? Ben sinir bozucu bir pisliğim. Kimse beni sevmiyor. Bazıları benden gerçekten hoşlanmıyor ve beni öldürmeye çalışıyor."

"Görebilir miyim?" Taryn sordu.

"Taryn," diye hırladı Kiara oğluna. "Bu çok kaba. Biz böyle şeyler sormayız."

"Sorun yok." Jullien kolunu geriye sardı ve yeğeninin incelemesine izin verdi.

Taryn oohed ve ahhed. "Söyleyemezsin."

Jullien omzunu ovuşturdu. "Yapabilirsin, nereye bağladılarsa. Çok fazla yara izi var. Ama haklısın. Kolun kendisi doğal görünüyor. Sadece normal tenimden biraz daha koyu."

Annesi ona bakarken sertçe yutkundu. "Nasıl kaybettin?" "Çok az kişinin bir şeyi yaparak," dedi Dimitri basitçe.

"Sevdiklerinin patlamada ve artçı şokta havaya uçtuğunu görmektense intihar etmeyi tercih etmeseydi, kendisini tüm istasyonumuzu yok edecek ve muhtemelen tüm ailelerimizi öldürecek bir EYP'nin üzerine attı."

Jullien alay etti. "Evet, doğru. Sen de aynısını yapardın."

Davel sertçe güldü. "Ah, hayır. Kendimi bilerek bir bombanın üzerine fırlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Gal?"

Başını iki yana salladı.

Dimitri de onlarla aynı fikirdeydi. "O haklı, Ixurian. Bu eğilimin başkalarına doğal geldiğini düşünüyorsan aptalsın. Biz kaçmaya meyilliyiz, patlamalara doğru değil. Sadece *sen* bu kadar büyük bir aptalsın."

"Ah. Herkesin benim kadar aptal olduğunu varsayıyorum. Her neyse-" Jullien tekrar haritayı işaret etti. "Eğer o tünel hâlâ duruyorsa, gemilere ulaşabilmemiz gerekir."

Annesi kaşlarını çattı. "Kaçmamız gerekiyormuş gibi davranmaya devam ediyorsunuz. Benim kuvvetlerim

."

"Tacı takan ve Anatole Savaş Kılıcı'nı tutan kişiyi takip edecek." Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Bu sen değilsin. Şimdiye kadar, büyük olasılıkla hayatta kalanları aramadan önce Savaş Kılıcı'nı çıkaran Eriadne olacak. Kendini eski haline getirmekte ve seni ölü ilan etmekte tereddüt etmeyecektir."

"Ama eğer yaşıyorsam-"

"Daha konuşmadan katledileceksiniz ve bunun olmasını engelleyecek yeterli sayıda insanımız yok. Yüce tanrılar, Matarra! bir bak. Şu yere bir bak. Annenin nasıl düşündüğünü ya da çalıştığını hiç öğrenmediğimi mi sanıyorsun? İnan bana, onun zalimliği ruhumun derinliklerine işledi. O kaltağı avucumun içi gibi bilirim."

Jullien ayağa kalkarak Taryn'i annesiyle yüzleşebilmesi için ayağa kaldırdı. "Çocukluğum boyunca seni korumak için kendimi tehlikeye attım da şimdi öldürüldüğünü mü göreceğim sanıyorsun? Bir kez olsun aklını kullan!"

Ona kaşlarını çattı. "Sen neden ? Ne tehlikesi?" Thrāix öne doğru ilerledi. "Söyle ona, Jules."

Acı acı güldü. "Bana inanmayacak. Ve bunun bir önemi yok." Etrafındaki çocuklara baktı. "Zamanımız giderek azalıyor. Harekete geçmek zorundayız. Şimdiye kadar Eriadne ve diğerleri gücünü yeniden tesis etmek için bir basın toplantısı düzenlemek üzere burada toplanmış olacaktı. Başlatmak için sahte belgeler hazırlayabileceğimiz kadar kaos olmalı. Ama daha fazla gecikirsek, SAVAŞ yeniden birleşecek ve herkes gardını alacak."

Tylie onunla alay etti. "Savaş hakkında ne biliyorsun ki?"

Thrāix ona doğru yürümeye başladı ama Jullien onu yakaladı. "Bırak . Eve dönmen gereken bir karın ve bir bebeğin var. Mary ve Sphinx'i düşün. Oğlunun babasına ihtiyacı olacak. Trajen'in ona güçlerini öğretmesini istemezsin, değil mi?"

"Bu alçakça bir darbe, Andarion."

"Ama etkili bir tane." Jullien ona göz kırptı. "Uyuyan üyelerimizi uyandıralım ve bakalım bu planı harekete geçirebilecek miyiz?"

"Jullien Amca?"

Taryn'in ısrarla kolunu çekiştirmesi üzerine döndü. "Ne oldu *Luden*?"

"Fetchyn'in olarak, senin amacın olabilir miyim?"

Yanağını avuçlayarak ona gülümsedi. "Ekürim olman beni onurlandırır. Benimle Thrāix Amca arasında yürüyebilirsin."

Taryn kaşlarını çattı. "O gerçekten benim amcam mı?" Thrāix'e döndü. "Sen gerçekten benim amcam mısın? Yoksa Darling Amca gibi misin?"

"Dagger'ın karısının kız kardeşiyle evliyim... yani bir Andarion'la, evet, bu bizi *calduracyn* yapar, ben senin basha'nım ve çocuklarım da senin *kyzir*'in." Jullien'e baktı. "Doğru anlamış mıyım?"

Başını salladı. "Sana öğretilir. Kim bilebilirdi ki?"

Yetişkinler toplandığında Jullien Thia'nın yanına gitti. "Kaç ? *sozibe*?"

"On dokuz."

"Bir blasterle başa çıkabilir misin?"

Yüzü aydınlandı. "Evet! Babam beni eğitti ama nadiren yanlarına yaklaşmama izin veriyor."

"Ben senin baban değilim." Jullien ona içinde bir dizi blaster bulunan yedek kılıflarından birini uzattı. "Tanımadığın biri sana yaklaşırsa, onu yere sereceksin. Anladın mı?"

"Affedersiniz?" Kiara ayağa fırladı. "Kızıma bir şeyleri öldürmeyi öğretmiyoruz! O-"

"Ölmek ve tecavüze uğramak için yeterince yaşlı. Ya da daha kötüsü, köle olarak satılacak kadar." Jullien Thia'nın elini kabzanın üzerine koydu. "Öldürmek için ateş et. Yaralamayın. Bunlar oğluma ne zaman Canting'imın altından uça verdiğim emirlerin aynısı."

Thia ağzı açık kaldı. "Uçarken oğlunu da yanında mı götürüyorsun?" "Elbette. O benim mürettebatımın bir üyesi."

"Vas'ın burada olmamasının tek nedeni Jules'un onu çapraz ateşte istememesi.

bir şeyler ters giderse." Davel Axl'a baktı ve güldü. "Bu korkuya kulak vermeliydik, değil mi?"

"Kendi adına konuş, Krunch. *Mi cépandrey*."

Davel küçük kardeşini itti. "Değersiz yalaka. Bu yüzden annemin gözdesi hep sen ."

"Hayır, çünkü ben en şiriniyim." Axl, gözleri parlayan Davel'e şakacı bir tokat attı.

Bu savaş işaretini fark eden Jullien aralarına girdi. "Siz ikiniz durup yaşınıza uygun davranmazsanız aileyi itlaf etmek üzereyim. Axl, arkaya. Davel, git stryper'ını ziyaret et."

Jullien zırlı ceketini Kiara ve Zarina'nın etrafına tekrar sarmak için biraz zaman ayırdı.

Ona kaşlarını çatı. "Neden bizim için hayatını riske atıyorsun?"

"Çünkü Aksel'le sana yaptıklarım için gerçekten çok üzgünüm. Ve bunun telafi etmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey telafi edemez. Eğer geri dönemezsem, Nyk'a okuldayken söylediğim ve yaptığım her şeye rağmen onu sevdiğimi söyle. Sadece zihinsel olarak ne yapacağımı bilemeyecek kadar berbat durumdaydım.

bizi içinde bulunduğumuz durumdan kurtarmak için. Her taşındığımda kendimi bu bok çukurunda buldum."

Duraklayarak dişlerini sıktı. "Keşke her şeyi farklı yapsaydım, özellikle de seninle ilgili olanları." Samimiyetini görebilmesi için onunla bakışlarını kilitledi. "Çocuklarımın üzerine yemin ederim ki Aksel'in sana zarar vereceğini bilmiyordum. Bana zarar vermeyeceğine söz vermişti. Bir yanım yalan söylüyor olabileceğini düşündü ama açıkçası babandan çok korktuğu için sana zarar veremeyeceğini düşündüm. Nyk'i aldıktan sonra seni babana bırakacağını söyledi ve ben de sözüne inandım. O gece çok kızmış ve incinmişim ve bu Nyk için bile değildi. Sana da değildi. Öfkemi asla sizden çıkarmamalıydım. Tek umudum seni eve, babana götürebilmek ve belki de bu sayede aramızdaki skoru eşitleyebilmek."

"Neden bize ihanet ettin?" diye sordu annesi.

Bu sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarpınca Jullien geri adım attı. "*Sana* ihanet mi ettim?"

"Evet, yaptın. Kiara'yı kardeşinin en büyük düşmanına teslim ettin ve sonra da büyükannenin adaletimizden kaçmasına yardım ettin. Ne yaptığını öğreneceğimizi düşünmedin mi? *Haevoc Ichi*?"

Sersemlemiş ve sinirlenmiş bir halde acı bir kahkaha atarak geri çekildi. "*Haevoc Ichi* mi? Gerçekten *bunun* benim kod adım olduğunu mu düşünüyorsun?" Önce babasına, sonra annesine baktı. "Zekamın nereden geldiğini bilmiyorum ama tanrılara şükürler olsun ki sizinkiler bana miras kalmamış."

Ve bununla birlikte, onları vörgäte'den çıkarmak için öne doğru fırladı.

Thrāix, Aros ve Cairistiona'nın yanında durmak için hareket etti. "Jullien'in takma ,

Dagger Ixur. Yerine getirilmesine yardım ettiği siyasi devrilme sırasında sizi ve kız kardeşinizi güvende tutmak için babasına götürmek için WAR ile birlikte çalıştı. Eriadne'yi adalete teslim etmek ve Porturnum baz istasyonunda yakalamak için onun istihbaratı ve kodları kullanıldı. Bu da onu bugüne kadar Tavalı için tehlikeye sokan bir şeydi. Oğlunuz hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsunuz."

Onları geçmeye başladı, sonra geri döndü. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *Haevoc Ichi* Chrisen Anatole'du. Kendi askeri veri tabanınızı kontrol etme zahmetine katlanırsanız, bu aynı zamanda onun çağrı işaretiydi. *Ichi* uçtuğu birimdi. Talyn Batur'un *Viper Ichi* olması gibi."

Ayrılmak için harekete geçtiğinde, Cairistiona onu durdurdu. "Kiara'yı neden kaçırdığını biliyor musun?"

Thrāix, Jullien'in çoktan gözden kaybolduğu yere baktı. Ağzını kapalı tutması gerektiğini biliyordu ama buna hiç gerek yoktu. Gerçeği söyleme zamanı gelmişti. Cevap vermeden önce Darling Cruel'in meraklı kaşlarını çatmasıyla karşılaştı.

"Hayatını riske attıktan sonra-" İçinde bulundukları yeraltı hapishanesini işaret etti. "Ve annenin ellerinde gerçek işkencenin onun için ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini görebilirsin ve *seni* korumak için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, seni hayatta tutmak için annene karşı kendini tehlikeye atmak da dahil, elçilikte kız kardeşinle yaptığın o çok hoş sohbete kulak misafiri oldu."

"Ne konuşması?"

Thrāix acı acı homurdandı. "Kendi oğlunu mirastan mahrum ettikten sonra hapse atmakla ilgili gülüp şakalaşmayı nasıl unutursun?" Tylie'ye döndü. "Peki ne demiştin? Mahkûmlar onun şımarık kıcıyla uğraşırken ring kenarında izlemek mi istiyordun? Sadece çok iğrenç olduğu için hiçbirinin ona dokunacağından şüpheleniyordun?"

Hem annesi hem de teyzesi bembeyaz kesilirken Darling nefesini sertçe içine çekti.

"Bizi duydu mu?" Cairistiona

"Evet. Seni duydu. Andarion hapishanesiyle ilgili kapsamlı deneyimini gördüğünüze göre, öz annesinin onu kalıcı olarak bir hapishaneye koymaya niyetlenmesinin neden biraz çıldırdığını anlayabilirsiniz. Ve daha da psikopat, öfkeli suçlularla birlikte. Ayrıca kişisel deneyimlerinden senin teorinin onun için ne kadar yanlış olduğunu da biliyordu Tylie. Ona saldırmak için mahkumlara af rüşveti vermene gerek yoktu. Elleri kelepçeli bir kraliyet etonu Anatole'u vahşice öldürmek için yaşıyorlardı."

Thrāix Aros'un bakışlarıyla karşılaştı. "Ve bil diye söylüyorum, oğlun en son Triosan karakoluna geçici sığınma talebinde bulunmak için aradığında ve Jullien'e iniş ayrıcalıkları talebini şahsen reddettiğini söyleyemeyecek kadar korkak olduğun için sekreterine cevap verdirdiğinde? Neredeyse ölümcül bir bıçak yarasından kan kaybediyordu; büyükannesi annesini iktidara getiren kişinin kendisi olduğunu öğrendiği için neredeyse kalbini göğsünden söküp çıkaracaktı. Bu yüzden Eriadne onun hayatı için Thrill-Öldürme emri çıkardı. Bilirsiniz, Nykyrian'ın değerli duygularını çiğnemek istemediğiniz için hiçbirinizin savaşıma zahmet edemediği aynı emir. Ve hayır, Jules bu küçük kirli sırrı bilmiyor. Ona gerçeği söyleyerek kardeşimi asla incitmem. Sizin gerçekte ne kadar pislik olduğunuzu bilmesine gerek yok."

Darling, Thrāix'in peşinden giderek onları kendi başlarının çaresine bakmaları için geride bıraktı. kendileri. "Hey, Thrāix, değil mi?"

Ona kaşlarını çatmak için yavaşladı. Ve Darling konuşmadan, dile getirilmemiş soruyu cevapladı. "Jules Sentella veya Nykyrian'dan hiçbir şey istemiyor Majesteleri. Ne de Nykyrian'a geri dönmek istiyor."

Onu kovan kraliyet aileleri. Sizi kardeşine iade ettiğimizde, kolektif hafızalarınızda unutulmuş bir hayalet olmaya geri dönecek."

Thrāix, Darling'in omzunun üzerinden bakarak Jullien'in ailesine ters ters baktı. "Doğduğunda sahip olduğu isimlerin herhangi bir benzerini kullanmayı çoktan bıraktı. Ona kalırsa, tek gerçek annesi Unira Samari ve o Altaylı aileye ait. Samari Savaş Kılıcı'nı bile taşıyor. O ne Andarion ne de Triosan. O Tavalı. Ve senin aksine, biz onu seviyor ve saygı duyuyoruz."

Yeraltı shaftının sonuna geldiklerinde Jullien onlara sessiz olmalarını işaret etti. Her tarafta sirenler ve medya vardı. Askerler kalabalık bir şekilde devriye geziyordu.

Annesi ilerlemeye başladığında Jullien onun kolundan tuttu ve sarayın bulunduğu yeri işaret . Kalıntılarının üzerinde bir Birlik bayrağı dalgalanıyordu.

Gözlerini öfkeyle kocaman açarak başını *hayır* anlamında salladı.

Ve ilerlerken, Eriadne'nin kendini tadara ilan edip tahtı geri aldığına dair haberlere kulak misafiri oldular. Ona karşı duran herkesi kınadığını.

Tıpkı Jullien'in tahmin ettiği gibi, kimse onu indirmek için ayağa kalkmamıştı. Andarionlar itaatkâr bir boyun eğişle onu takip etmişlerdi. Andarion kast düzeni her şeye hükmediyordu. Eriadne, Anatole ailesinin Savaş Kılıcı'na sahip olduğu için yasal varis olarak görülüyordu.

Şimdilik.

Eğer onu durdurmaya çalışırlarsa, bu onlar için iyi olmaz.

Sonunda gemilerini bıraktıkları koya vardıklarında, Jullien onları durdurdu ve düşüncelerini adamlarına yansıttı. *Thrāix, benimle gel. Dimitri, diğer herkesi sakla.*

Kalbi, kimsenin onu tanımayacağı umuduyla çarpıyordu ve Jullien planlarını atarak *Pet Hate*'e geçti.

"Dur!"

Kaşlarını asil bir kızgınlıkla çatarak teknisyene kibirli bir yüz ifadesiyle baktı. "Bir sorun mu var?"

"Bu sizin geminiz mi?"

"Evet. Kaptan Samari. Bazı kargoları almam gerekiyordu ama olanlardan sonra bunu unutmam söylendi. Kimse eski ... şey, bilirsiniz işte, mührü taşıyan evrakları göstermek istemez."

Teknisyen başını salladı. "Bana bundan bahset." Thrāix'e baktı. "Peki ya sen?"

"Yanındaki diğ er bok parçası da bana ait. Bu sevkiyata gerçekten ihtiya ımız vardı."

"Eski izin kodlarınız yanınızda mı?"

Jullien onları uzattı.

Onları çalıştırdı, sonra başını salladı. "Pek    . Size izin vermesi için müfettişe haber vereceğim."

"Minnettarım kardeşim." Ama *Pet Hate*'in rampasını indirdiklerinde Jullien donakaldı. *Thr   x, sağında. Bu Kyr Zemin'in gemisi. Eğer bu bölmeyi tarıyorsa ...*

" ıkış yolumuzu patlatmak zorunda kalacağız."

Jullien başını salladı. Her şey gerçekten kanlı olmak üzereydi.

BÖLÜM 39

Kargo bölmesinin kapılarını açıp hazır hale getirdiklerinde, Jullien ve Thrāix gruba geri döndü. "Pekâlâ, plana sadık kalacağız. Bir gemimiz eksik, bu yüzden en önemli olanları elimizdeki iki gemiyle çıkaracağız. Siz ayrıldıktan sonra ben geride kalıp bir gemiye el koyacağım ve muhafızlar ve hemşirelerle birlikte yola çıkacağım."

Thrāix, Jullien'le aynı geleceği gördüğünde kederinden boğuldu. "Bir kişiye daha yer açabiliriz."

"Benim ek ağırlığımla kaçış hızına ulaşamazsın, bunu sen de biliyorsun. Her iki gemide de. Andarionlar çok ağır. Ve benim kocaman, şişko kığım her zaman bir sorun olmuştur."

"Jules-"

"Yapmayın. Hepinizi bu işe ben bulaştırdım. Geride kalan ben olmalıyım. Ayrıca, öyle olmak zorunda. Tavalı kontrolündeki uzaydan geçebilmeleri için benim izin kodlarıma ihtiyaçları olacak." Thrāix'e sarıldı. "Kızlarıma ve Vas'a onları sevdiğimi söyle. Ushara'ya da onun kalbini kırmayacağımı söyle. Benim için endişelenmemeli."

Thrāix elini Jullien'in saçlarında dolaştırdı. *"Unus ex meis intimis. Animae plusquam dimidium meae."* Çok sevdiğim arkadaşım. İkinci benliğim.

"Et tu-" Ve sen. "Peşinden gelenlerin dikkatini dağıtacağım ve sağ salım çıkmanı sağlayacağım."

Darling Jullien'in önünde durdu ve ona kılıfını uzattı. Jullien kılıfı alırken, Darling'in bakışları Jullien'in daha önceki yaralarından tekrar damlamaya başlayan ve kıyafetlerini ıslatan kana kaydı. İmparator hediyesini açıklarken bu konuda yorum yapmadı. "Patlayıcılar özel, beklenenden daha geniş bir patlama menzili ve daha uzun şarjları var. El bombaları da daha iyi bir menzile sahip. Onları maksimum hasar için tasarladım."

"Teşekkürler."

Darling ciddiyle, "Hayır," dedi. "Teşekkür . Yaptığın şeyi unutmayacağım. Daha önce eşeklik ettiğim için özür dilerim."

" değil. Pislik benim doğal ."

Gülümseyerek onu omzundan alkışlayan Darling, eşi ve küçük oğluyla birlikte rampaya yöneldi.

Kiara çocuklarıyla birlikte gitmeye başladığında, Taryn koşarak Jullien'in yanına gitti ve bacağını yakaladı. "Basha Dagger ile kalmak istiyorum! Kötü adamlarla savaşmaya yardım edebilirim!"

Jullien uzandı ve onu kucaklamak için kaldırdı. "Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez Terry. Ama onları korumak için matarra ve küçük kız kardeşinle birlikte gitmelisin. Tavalianlar böyle yapar. Ne pahasına olursa olsun ailelerimizi koruruz. Bizi kızdırsalar bile." Başını öperek onu yere bıraktı ve ona Tavalı selamını öğretti.

Thrāix Taryn'i kucağına alıp *Pet Hate*'in içine taşırken, Jullien onları korumak için Andarion muhafızlarıyla birlikte dışarıda kaldı. "Bu amcanın annesine ait olan değerli gemisi."

"Yaya'm mı?"

"Hayır. Farklı bir anne. Ama gemiyi seveceksin. O bir antika." Thrāix içeri girdikten sonra Taryn'i ikizinin yanındaki sandalyeye oturttu ve kemerini bağladı.

"Bu gemi nasıl çalışıyor?" Thrāix uçuş güvertesinde ona katılırken Darling sordu. "Henüz hiçbir şeye dokunmadım ama uçuş öncesi kontrolleri yapmaya başladı bile."

Thrāix gemiyle konuşmak için soruyu duymazdan geldi. "Jules, bebeğini bırak. Onu aldık."

"Başlangıç sekansında biraz hantaldır. Onu yere indirmeyin ve önce mataramla temasa geçmeden yeniden başlatmaya çalışmayın. Onu çalıştırabilecek tek pilot o. Sizi götürebildiğim kadar uzağa götüreceğim."

Darling ağzı açık kaldı. "Bu Jullien mi?"

Thrāix kemerini bağlayıp kaptan koltuğuna otururken başıyla onayladı. "Onu kullanmak için bilmem gereken başka bir şey var mı, Yaya?"

"Boyamı çizme yoksa beni . Unutma, bu bir gün küçük oğluma gidecek."

"Vidar'ın bu eski parçadan daha iyi bir şeyi hak ettiğini düşünmüyor musun?"

scytel?"

"Ah, Sfenks seni dinlemeyecek diye kıskanıyorsun." "İşte şimdi kabalaşmaya başladın."

"Sonuna kadar çekişmeli."

Thrāix, Jullien'in ailesinin gemiye gelmeden önce onunla konuştuklarını duyunca sessizliğe gömüldü ve arkadaşının kırık kalbindeki acıyı hissetti.

* * *

Jullien annesi, babası ve teyzesiyle yüzleşirken kendini çelikleştirdi. "Gemiye binmeniz gerekiyor. Kalkış için bekliyorlar. Gecikerek herkesi tehlikeye atıyorsunuz."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Annesi yüzüne dokunmak için hareket etti.

Onları affetmek istemeyen ve şimdi onun dokunuşunu hissetmek istemeyen Jullien geri adım atarak onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Dimitri ve Davel'in Davel'in gemisindeki rampayı emniyete izledi.

Bu arada babası da onun önünde dikilmiş duruyordu. "Buraya bizi uyarmaya gelenin sen olduğunu bilmemizi hiç planlamamıştın, değil mi?"

"Hayır. Şimdi *lütfe*n gemiye binebilir misiniz?" Rampalarını henüz kilitlemediklerini fark eden olup olmadığını görmek için yanlarından geçip gitti. Bu gecikme sinir bozucuydu. Özellikle de Davel kalkışa geçtiği için.

"Jullien..."

Annesine ters ters baktı. "Söyleyecek ne kaldı ki? Gerçekten mi? Birlikte onlarca yıl geçirdik ve tek yaptığımız birbirimizin üstüne sıçmak oldu. Aramızda hiçbir şey kalmadı. Sana iyi dileklerimi ama kaderimiz asla tek bir yol olmadı."

"Jules!"

Thrāix'in keskin uyarısını duyunca irkildi ve güvenlik görevlilerinin kendilerine doğru geldiğini görmek için yanlarından geçti. "var. Gemiye binin. Hemen!" Onları neredeyse rampadan yukarı itti ve güçlerini kullanarak onları içeri kapattı.

Sirenler .

"Körfezi kilitliyorlar." Thrāix lanetledi. "Ben konuşurken bile patlama kalkanlarını kapatıyorlar."

Jullien homurdandı. "Hayır, değiller." Güçlerini kullanarak hangarın güvenlik kodlarını atlattı ve blasterını çıkardı. Takipçilerine ateş açtı ve muhafızları gemilerinden uzaklaştırarak peşinden sürükledi.

Jullien derin bir nefes alarak koştu ve gemiyi fırlatmaya ve ailesini Birlik devriyelerinin arasından geçirip Andarion hava sahasından mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya odaklandı.

İşe yaradı.

Aynı zamanda zonklayıcı bir migrene neden oldu ve bu migren, burun kanaması ve çift görme ile tamamlanan bir beyin tümörü cehennem seviyesi olarak ikiye katlandı. Ağrıdan midesi bulanıyordu. Sadece kararlılığı onu ayakta ve hareket halinde tutuyordu.

Takdire şayan bir şekilde bir arada tuttu ve Birlik ile Andarionları fazla sorun çıkarmadan onlardan uzak tuttu.

Gemi atmosfere girip de *Pet Hate*'in kontrolünü eve dönmesi için Thrāix'e teslim ettiğinde, annesinin muhafızları ve Kiara'nın hemşiresiyle yüzleşmek için döndü; hepsi de bir şekilde onun hangardaki çılgınca koşuşturmasına ayak uydurmayı başarmış, takipçilerinden saklanmak için gittiği güney körfezinin kenarındaki sokaklara ve ara sokaklara çıkmışlardı.

Dışarıda onları arayan bir grup Birlik askerini atlattı ve bir havalandırma borusuna saklandı. "Tamam, buraya yanaşmış iki Tavalı gemisi daha var. Yapabiliriz-"

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi annesinin baş muhafızı hafif bir gülümsemeyle. "Diğerleri buradan sağ salim çıktı, değil mi?"

"Evet. Hiperuzaya çıktılar ve takip edilemiyorlar."

"Güzel." Bir blaster çıkardı ve Jullien'i yakın mesafeden vurdu, sonra iki el daha ateş etti. Biri Jullien'in uyluğuna, diğeri de kalçasına. "Seni teslim edeceğiz. Ödülü al. Sonra *Yara Maràstràda* ile buluş ve ona kurtulamadığını söyle."

Öldürmekten sersemletmeye geçerek, Jullien'in vücuduna tam şarjını boşalttı.

* * *

Thrāix, Jullien'e karşı ihaneti hissettiğinde öfke dolu bir savaş çılgılığı attı. Trisani olmanın en kötü yanı neydi? Değiştiremeyeceğin bir gelecek görmek. Bazı kişilerin ne kadar üzgün olduğunu bilmek ve onları durduramamak. Her anından nefret ediyordu. Her zaman nefret etmişti.

"Ne oluyor be?" Dimitri dahili telefondan bağırdı. "Orada neler oluyor?"

Thrāix'in makul bir tonda cevap verebilmek için öfkesini bastırması bir anını aldı. Onlara söylemek hiçbir şeyi durdurmuyacaktı. Hasar çoktan verilmişti. Eğer geri dönerlerse, hepsi yakalanacak ve Jullien diğerlerini yakalattığı için onu öldürecekti. "Hiçbir şey."

Yalan diline acı geliyordu. Ama kardeşinin fedakârlığına bok atmayı reddetti. Yakında gerçeği öğreneceklerdi.

Ayağa kalkıp Jullien'in anne ve babasını tokatlamamak için kendini zor tuttu. Ushara'yla tekrar nasıl yüzleşecekti, hiçbir fikri yoktu.

"Affedersiniz?"

Nykyrian'ın uzun boylu, sarışın, en büyük kızına baktı. Kiara gibi o da son derece zayıf ve kesinlikle güzeldi. Zarif hatlara sahipti. "Öyle mi?"

"Seni rahatsız etmek istemem ama..." Yüzünü buruşturdu. "Beni rahatsız eden bir şey var ve bunu birine söylemem gerektiğini hissediyorum çünkü önemli olabileceğini düşünüyorum."

"Tamam..."

Uzun bir nefes verdi. "Amcam ayrılmadan hemen önce bana bir şey verdi."

Bu onun tüm dikkatini çekti. Thrāix Thia'ya doğru döndü. "Sana *ne* verdi?"

Thia cebinden antika bir yakut mühür yüzük çıkardı ve görmesi için ona doğru kaldırdı. "İktidardaki Andarion ailesinin her neslinin en büyük çocuğuna ait olduğunu ve benim almamı istediğini söyledi." Omzunun üzerinden büyükannesine baktı. "Ama bunu senden uzak tutmamı söyledi, Yaya."

Cairistiona'nın rengi soldu. "Bu kraliyet mühür yüzüğü mü? Onda olduğunu bile bilmiyordum."

Tylie yeşile döndü. "Matarra'nın onu Eadvard'la birlikte gömdüğünü sanıyordum."

Thrāix nefesinin altından küfretti. "Bu da neden sürekli elden çıkardığını açıklıyor."

Tadara kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Siz ikiniz tüm hayatını onu Eadvard'ın yeniden doğuşu ya da Korılon'un vücut bulmuş hali olmakla suçlayarak geçirdiniz - sanki görünüşü konusunda herhangi bir seçeneği varmış gibi. Bunu onda gördüğünüzde çılgına döneceğinizi ve annenizin bunu onun vücudunda bulursa geri almak için parmağını keseceğini biliyordu."

Thrāix başını ovuşturdu. "Bana bir iyilik yap, Thia. Karısının görmesine izin verme. Jules onu kız kardeşinin gemisine parça almak için sattı. Onu nasıl geri aldığını ya da neden aldığını söylememi istemezsin. Şu anda Ushara'ya hatırlatılması gereken bir şey olmadığını ve bu anının hiçbirinize faydası olmayacağını söylemek yeterli. Yemin ederim, o lanet yüzük lanetli. Jules da öyle."

Cairistiona ona kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

Thrāix Darling'e döndü. "Gemiyi bir dakikalığına sana devrediyorum." Ayağa kalktı ve Jullien'in öz ailesinin yanına gitti. "Görevimiz kesinlikle Nykyrian'ın masum karısını ve çocuklarını korumaktı. O *minsid* sarayında başka kimsenin olacağını bilmiyorduk. Sen, Tadara ve kız kardeşin dışında. Ama öncelik sen değildin. Jules bir ordunuz olduğunu ve kendi başınızın çaresine bakabileceğinizi düşündü. Daha çocukken ona bıraktığın gibi annenle savaşabilirdin. Oraya vardığımızda ve hepinizi tahliye etmek için yeterli alanımız olmadığını fark ettiğimizdeki şaşkınlığımızı hayal edin."

En azından koltuğuna çökme nezaketini gösterdi.

Babası o kadar akıllı değildi. "Haberlerden haberdar olsaydı, bilirdi. Bu bir sır değildi."

"Her ne olursa olsun, ne lanet haberlerin ne de tüm istihbarat teşkilatlarınızın bir araya gelerek keşfedemediği bir şeyi biliyordu, değil mi? Bu nedenle, aylar önce sizi Bromese üssü konusunda uyarmaya çalıştığında onu dinlemiş *olsaydınız*, bin üç yüzden fazla aile o eğlence dolu kabustan kurtulmuş olacaktı. Ve biz de buraya gelmek yerine bu gecenin yaklaşmakta olan kıyameti hakkında sizi arayabilirdik. Sizi seven ailelerinizi terk ettiğiniz ve hayatlarınızı riske attığınız için *teşekkür* etmek yerine, ona ateş ettiniz ve kaçıışımızı her adımda yavaşlatan çapalar gibi kışkırlarınızı sürüklediniz. Hepiniz işbirliği yapsaydınız, saray yıkılmadan önce hepimizin dışarı çıkabileceği hiç aklınıza geldi mi?" Thrāix tiksintiyle yerine oturdu ve ayarlarını kontrol etti.

Darling boğazını temizledi. "Bu gerçekten Jullien'in gemisi mi?"

"Evet. Yıllardır onun sahibiydi."

"O zaman anladığım kadarıyla film müzikleri onun çocukları için?" Paneldeki bir bağlantıya bastı ve çocuksu bir ses saçma bir Andarion alfabesi şarkısı söylemeye başladı.

Öfkesine rağmen Thrāix bir kahkaha patlattı. "Evet, Mira ona bunu ekletti, böylece Vas'la birlikte görevdeyken onu özlemeyeceklerdi. Ne zaman arasa, bağlantı üzerinden onlara bu şarkıyı söylüyor. Kardeşini deli ediyor."

Darling homurdandı. "Ve Jullien gerçekten onunla birlikte mi söylüyor?"

"Ah evet." Thrāix, Jullien'in bunu yaparkenki günlük akışını göstermek için bir bağlantı açtı.

Hatta senkronize bir şekilde alkışlıyor ve kuklalarla dans ediyordu.

Darling bön bön baktı, sonra öyle bir güldü ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Hey şimdi," diye azarladı Thrāix. "Çocuk kızlarını seviyor.

Onun için hiçbir şey

onları mutlu etmek için yapmayacaktır."

Kiara, yayını izleyebilmek için onun yanında durmak üzere hareket etti.

"Yanındaki oğlu mu?"

"Evet."

Darling çalma listelerini gözden geçirirken kaşlarını çatmaya devam etti.

"Peki buradaki aşırı dindar şeyler?"

"Unira'nın. O bir baş rahibe." "Ve

onun mürettebatının bir parçası

mi?" "Evet."

"Bunların hiçbirini duymadım." Darling şarkılardan birini çaldı. Şarkı çalar çalmaz Cairistiona sinirlendi. "O bir Demurrist mi?"

Thrāix omzunun üzerinden ona baktı. "Bu kibirli ses tonunu bir kademe aşağı çekmek isteyebilirsin. Hepimiz Demurrist'iz ve sen de bir

ağırlıklı olarak onlarla dolu bir üs. Jules'un da onlardan biri olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ne zamandan beri?"

"Ushara ile evlendiğinden beri."

Cairistiona kaşlarını çattı. "Peki bu ne zamandı?"

Başını sallayan Thrāix, Darling'e şaşkın şaşkın baktı. "Çocuğa hayat veren kadının onun hakkında en temel bilgileri bilmemesinin acınası olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?"

Cairistiona ona hırladı. "Bizi dışarıda bırakması benim suçum değil."

"*Sizin* hatanız değil mi? Ah, anlıyorum. Sanırım sizi görmeye ve özür dilemeye geldiğinde onu kovan ve bir daha asla evinize kabul edilmeyeceğini söyleyen kendi kız kardeşinizden başkası değildi. Ve kendi kıyafetleri ve bağlantıları da dahil olmak üzere hiçbir şeye hakkı olmadığını, hatta hiçbirinizi arayamaması için ona el koyduğunu?"

Cairistiona rengi solan Tylie'ye döndü. "*Ne* yaptın?"

"Özür dilerim. Nyk ve Kiara'ya yaptıklarından sonra ona çok kızmıştım. Ve daha kötü yaralanmanı istemedim. Sadece *seni* korumaya çalışıyordum." "Oğlumu dışarı attın ve bana söylemedin mi?"

Tylie yutkundu. "Üzgündün ve Nykyrian'la kalıyordun. Onu daha yeni eve getirmiştik ve sen de tadara olarak kendini yeni yeni buluyordun. Seni üzecek bir şey yapmak istemedim."

Thrāix onu kendi suçluluğundan kurtaramadı. "Tylie'yi suçlama. Oğlunun hiç çanta hazırlama zahmetine girmemesini hiç tuhaf bulmadın mı? Para çekmek? Diş fırçasını almasını?"

"Jullien her zaman huysuzdu. Bunun bana saldırmanın ve onun için endişelenmemi sağlamanın başka bir yolu olduğunu düşündüm."

Jullien'in anne ve babasına bakmak için döndüğünde bakışları öfkeyle karardı. Jullien'in bencilce aptallığını anlayamayan adam, tekrar konuşmadan önce tam bir dakika boyunca ağzı açık kaldı. "Oh, tamam. *Seni* cezalandırıyordu. Çünkü her şey sizinle ilgili Majesteleri, anlıyorum. Bak ne diyeceğim... Jules, Ushara'yla tanıştığında böyle görünüyordu." Thrāix ana monitörü açarak Jullien'in Steradore'da Vasili'yi kurtardığı görüntüleri gösterdi. "Evet. *Kesinlikle seni* cezalandırıyordu. Keşke düşmanlarım da bu kadar düşünceli olsaydı.... Sana küçük bir tavsiye vereyim. Karısının yanında dikkatli ol. O Kiara değil. Ushara öldürmek için eğitilmiştir. Hamileyken daha da fazla öfkeleniyor ve senin aksine Jules'a karşı son derece korumacı. Onu canından çok seviyor. Jules'un yakalandığını öğrendiğinde

Senin yüzünden ne yapacağını kimse bilemez. Aslında, Nyk o tahtı düşündüğünden çok daha erken devralabilir."

* * *

Jullien kafatasında şiddetli bir ağrıya uyandı, bacağına ve göğsünde daha da kötüsü vardı. Bulanık görüşünü netleştirmek için gözlerini yavaşça kırpıştırırken, kendini pis ve aşırı kalabalık bir hücrenin zemininde yüzüstü yatarken buldu.

"Bakın sonunda kim kendine geliyor. Tophet'e tekrar hoş geldin, asil pislik." Biri kaburgalarına sert bir tekme attı.

Jullien kan ve safra tadarken lanet okudu.

Bir başkası koluna ve sırtına vururken, bir diğeri de kafasını tekmeledi.

"Kesin şunu! Çocuğu rahat bırakın!"

"Onu yalnız mı bırakalım? O ve onun gibiler yüzünden buradayız." Konuşmacı ona tükürdü. "Anatole pislği!"

"Bence o kraliyet piçini asalım!"

Acıdan sersemlemiş olan Jullien, onlar kendisini yumruklamadan ya da yerde öldüresiye ezmeden önce ayağa kalkmak için kendini zorladı. Ama bu çok zordu. Kalabalığın ortasında titrek bacakları üzerinde durdu, özellikle de vurulduğu bacak. Bu gerçekten de ağırlığına karşı koyuyordu.

Bir erkek onu arkadan ve bir diğeri önden yakaladığında bilincini kaybetmemek için mücadele etti. Önce öndekine bir tekme atarak onu bir diğerrinin kollarına düşürdü, sonra döndü ve diğerrine ters bir yumruk attı. Erkek sendeleyerek uzaklaştı.

Her yönden daha fazlası ona saldırdı.

Saf hayvan içgüdüleriyle tepki veren Jullien bir sonraki darbeyi savuşturdu, erkeğin kolunu yakaladı ve boğazına yumruk attı, ardından kafa tökezlemesine neden oldu. Bir sonraki saldırganı boğazından yakaladı ve boynunu kırdı.

Sonra vahşi bir köpek sürüsü gibi üzerine çullandılar. Yumruklar, pençeler, dişler. Onu olabildiğince çabuk ve acı verici bir şekilde yere sermek için ellerinden geleni yaptılar.

Saldırganları elinden geldiğince uzaklaştırdı ama sayıları çok fazlaydı. Onlardan kaçmaya çalışırken yanlara doğru tökezledi. Bu da tişörtünün yırtılmasına ve kendini onların iğrenç pençelerinden kurtarmaya çalışırken kollarının geçici olarak bağlanmasına neden oldu. Dönerek kollarını dışarı çıkardı ve savunmaya geçti.

Toplu, duyulabilir bir solukla, ona bakmak için uzaklaştılar.

Zayıf ve kanlar içindeki Jullien tek dizinin üzerine çöktü. Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı, dişlerini sıktı ve yaralı bedenini tekrar ayağa kalkmaya zorladı. Tanrılar adına, yerde ölmeyecekti. Bir Samari gibi ölecekti.

Ayağa kalktı. Dövüşüyor.

Arkadan bir gölge yaklaştı.

Jullien döndü, sahip olduğu her şeyle saldırmaya hazırды. Ama bu başka bir saldırgan değildi. Yaşlı bir asilzadeydi.

Saren ezul Terronova. Büyükannesinin eski danışmanlarından biri.

Ve WAR-Kraliyete Karşı Savaşçılar'ın lideri. Büyükannesi Tadara'yken, onu devirmeye çalışan bir direniş grubuydu.

Jullien'in yardımıyla sonunda başarmışlardı.

Jullien bir zamanlar bu erkeğe haftalık raporlar vermişti. Şimdi kolundaki dövme tam bir şok ve dehşet içinde bakan bir erkek.

"Hayır," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldı Saren. "O kişi sen olamazsın. Bu mümkün değil. Değil mi?" Jullien'in kolunu tuttu ve elini War Hauk sembolünün üzerinde gezdirdi. "Sen Hançer Ixur musun?"

Jullien zayıfça başını salladı. "Teknik olarak idarecim Kerell eton Zeki olsa da, ana irtibat noktam sizsiniz."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu diğerlerinden biri.

Saren erkeklere baktı. "Bu, bu çocuğa pençe atan ya da pis bir bakış atan bir sonraki kişinin bağırsaklarını bizzat deşeceğim anlamına geliyor." Ceketini çıkardı ve Jullien'in omuzlarına sardı. "Bana yaralarını saracak bir şey bulun."

Jullien onun teklifiyle alay etti. "Değerli malzemeleri benim için harcamaya gerek yok. Eriadne bunun bir önemi olacak kadar uzun yaşamama izin vermeyecek."

Sanki bir işaretmiş gibi, hücrelerinin kapıları bir muhafız çemberini içeri almak için kayarak açıldı.

Trilassos ile Jullien'i yakaladılar ve hücreden sürükleyerek çıkardılar.

Jullien gülerken uzun sopayı kaptı ve ilk muhafızı duvara çarpmak için kullandı. Sonra ikincisine çelme takmak için sopayı savurdu, ama daha fazlasını yapamadan servis blasterleriyle ona ateş açtılar.

Yine de Jullien sinir sistemi iflas etmeden önce onlara ulaşmaya çalıştı.

Acımasız piçler onu sersemleterek yere düşürdü. Nefes almakta zorlanıyor, öksürüyor ve her iki ciğerine de hava girmesi için hırıltılar çıkarıyordu. Ne yazık ki, güçlerini sıfıra indirdiği için bu ona pahalıya mal oldu. Acı o kadar büyüktü ki, artık gözlerini gizlemek için bile yeterli gücü yoktu.

Saren kırmızı renk karşısında irkildi ve geri adım attı. "Sen stralen misin? Nasıl?" "Mutant olmak berbat bir şey," diye yutkundu Jullien. "Genler her türlü

beklenmedik şeyler." İçinde güç kalmamıştı.

"Küçük Julie... seni işbirlikçi piç. Hepimiz senin öldüğünü sanıyorduk. Çok uygunsuz bir zamanlaman var."

Hâlâ boğulmak üzereyken Nyran'a baktı ve güldü. "Böcek olmak için çabalıyorum

kıçında, Kyzi. Kendi kişisel hemoroidin."

"Başardın. Şimdi ya benimle sessizce gelersin ya da kardeşlerime tüm ailene ateş açtırırım." Nyran elindeki pedi Jullien'in Liman Yıldız İstasyonu'ndaki canlı yayını görebileceği şekilde çevirdi.

Jullien, Venik'lerin istasyon kameralarından onları izlediğinden habersiz, mutluluk içinde oynayan Ushara ve kızlarını görünce donakaldı. "Onlara zarar verdin-"

"Tehdidi umursayan birine sakla." Çenesini muhafızlarına doğru salladı. "Kelepçeleyin ve getirin."

Saren onun bakışlarını karşıladı. "Yalnız değilsin."

Jullien, büyükannesinin ellerinde korkunç bir şekilde ölmek üzere olmasaydı bu duyguyu daha çok takdir ederdi. Ne yazık ki hayattaki kapıların çoğu tek başına geçilmek üzere tasarlanmıştı.

Ölüm hepsinden daha büyüktü. Herkesin tek başına çıktığı bir yolculuktu. Ve o bir korkak değildi.

Muhafızlar onu emniyete aldıktan sonra koridordan aşağı, büyükannesinin derme çatma taht odasına sürüklediler. Oh evet, eğlenceli zamanlar. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Hatırlamak için bir ömür boyu bekleyebileceği heyecan verici çocukluk travmalarını anımsadı.

Jullien onun önünde diz çökmeyi reddedince, yaralı bacağını tekmelediler. Yine de, onu öldürüyor olsa da ayakta kalmaya devam etti.

Evet, *o kadar* inatçıydı.

Eriadne ona ters ters bakarken burun delikleri alevlendi. "Her zaman meydan , değil mi?" Ona hoş bir gülümseme verdi. "Merhaba, Yaya."

Ona elinin tersiyle vurdu.

Kahretsin, yaşlı bir kaltağa göre gücü hiç azalmamıştı. Dudaklarındaki kanı umursamazca yalayarak yavaşça ayağa kalktı ve sanki kadın onu öpmüş gibi davrandı. Hatta saçlarını bile geriye doğru savurdu. Kadının zalimliği onu korkutmuyormuş gibi davranması kadar onu kızdıran başka bir şey yoktu.

Onun nasıl basacağını *çok* iyi biliyordu.

Ve bu yüzden tamamen sıkılmış görünüyordu. Hatta esnedi bile.

Bu da onun öfkeyle çılgılık atmasına neden oldu. "Seni değersiz, boktan piç! Sana her şeyimi verdim ve sen bana borcunu nasıl ödedin?"

"Senin soğuk, köhne ellerinde öğrendiğim ihanetin aynısıyla. Tüm kötülüklerin kadim fahişesinin solmuş memesinden zehir emerken nazik olmak zordu."

Tekrar ığlık atarak onu bıçaklamak için hamle yaptı.

Ama Jullien'in sürprizleri henüz bitmemişti. Derin bir nefes aldı ve Ushara'nın ona öğrettiği her şeyi kullanarak Samari kanını içinde topladı.

Yeterince yakınlaştıklarında, daha önce hiç pskrtmediği kadar sıcak bir ateş saldı.

Nyran acı içinde çığlık atarak geri çekildi ve yere düşerek alevleri söndürmek için yuvarlanmaya başladı.

Eriadne'yi etmek daha zordu.

Telekinezi ve siber kolunun bir kombinasyonuyla Jullien kelepçeleri kıldı ve odadan kaçarken onu kovaladı. Korumaları onun için geldi ama Jullien onları savuşturdu. Tek amacı bu işi sonsuza dek bitirmektir.

Onu canlı bırakamazdı. Bu sefer olmazdı.

Biri lmek zorundaydı.

Ona ateş açtıklarında, yere çarptı ve dizlerinin üzerinde kayarak fyrebreath'ıyla yayılım ateşlerine karşılık verebilmek için döndü. Koridorun sonunda siper almak için yuvarlanarak yakındaki başka bir koridora girdi.

Nyran ığlık atmaya devam ederek piçin henüz ölmediğini belli etti.

"Haydi, Eriadne," diye seslendi ona. "Etimden bir parça istedin. Gel de al biraz."

"Seni doğduğunda ldrmeliydim!" "Muhtemelen. İkimizi de bir sürü dertten kurtarırdı."

"Seni Andaria'nın geçmiş en büyük tadarı yapardım!"

Jullien homurdandı. "Beni yalnız bırakmanı tercih ederdim, sürtük. Ama bir hediye için sana teşekkür etmeliyim." Köşeyi döndüğünde onu orada saklanırken buldu. "Dayanılmaz bir acı içindeyken hareket edebilme ve işlev görebilme yeteneği."

zerine ateş kusmak üzere olduğunu fark edince gözleri büyüdü.

Tam serbest bırakmak için ağzını , biri boynuna bir tel tasma doladı ve onu ayağından çekti. Hırılıtlı bir şekilde ve elinden geldiğince sert bir şekilde tekmeleyerek, umutsuzca onu çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Onu ldrmemi mi istiyorsun, *Maràstràda*?" diye sordu muhafızı, ayağını Jullien'in göğsünün ortasına koyarken.

"Evet! Hayatını başımızı ağrıtmaya değecek kadar önemli olan kimse kalmadı. O piçi öldürün ve kanlı kalbini fahişesine geri gönderin."

BÖLÜM 40

Thrāix, Jullien olmadan Unira ve Altaylılarla buluşmak üzere gemiden indiğinde kendini hasta hissetti. Kendisini biraz olsun iyi hissetmesini sağlayan tek şey Mary'nin ona doğru koşarkenki mutlu yüzünü görmektir. Ona şiddetle sarıldı ve onun sıcaklığının parçalanmış ruhundaki suçluluk ve korkuyu yatıştırmasına izin verdi.

Onu sadece o teselli etti.

Petran yanlarındaki kraliyet mensubuna kaşlarını çattı ama varlıkları hakkında yorum yapmadı. "Hançer Ushara ile buluşmak için mi ayrıldı?"

Midesi bulan Thrāix, Mary'ye daha sıkı sarıldı. Kahretsin, bu yapmak istediği son şeydi ve tahmin ettiğinden çok daha zordu. Huysuzluklarına rağmen Petran ve Vidarri Jullien'i seviyor ve ona saygı duyuyorlardı. Bu savaşta ailelerinden çok fazla kişiyi kaybetmişlerdi.

Onlara daha fazla kötü haber vermekten nefret ediyordu. Ama geciktirmek durumu daha da kötüleştirecekti.

Bu yüzden derin bir nefes aldı ve ortaya çıkacak sonuçlara karşı kendini hazırladı. "Jules kaçışımız sırasında yakalandı."

Katira nefesini tuttu ve elleriyle kalbini kapattı. "Ne?"

"Oğlumu almalarına izin mi verdiniz?" Unira sırayla Jullien'in ebeveynlerinin her birine utanç dolu bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Oğlunuz mu?" Cairistiona kibirli bir kaş kaldırdı. "?"

Unira, Andaria'nın tadara'sı tarafından bile korkutulmayı reddetti. "İstediğin kadar af dile, Ixurian. Bunu *asla* vermeyeceğim tek Andarion sensin. Çocuğuma yaptıklarından sonra olmaz. Onu bir kez daha terk etmeye nasıl cüret edersin! Nasıl bir anne kendi güvenliği için çocuğunu geride bırakır? Sen anneliğe layık değilsin. Nasıl bu kadar soğuk olabilirsin?"

"Basha Dagger nerede?" Nadya kız kardeşleriyle birlikte koşarak Thrāix, Axl, Dimitri ve Davel'in yanına geldi. "Onun yaralanmasına izin veremezsiniz! Gidip onu geri getirin! Hemen!"

Jay ve Oxana öne çıktı. "Hemen bir saldırı ekibi oluşturabiliriz."

Thrāix irkildi. "Nerede olduğunu bilmiyoruz. Ya da aramaya nereden başlayacağımızı."

"Bilmiyorum da ne demek?" Katira onlara doğru yürüdü. "Onu takip edin."

Thrāix, Jullien'in linkini ceketinden çıkardı. "Küçük piç vedalaşırken cebime düşürdü. Biz yola çıktuktan sonra fark ettim. Bunu Andarionların ailesinin yerini bulmak için kullanmasını engellemek için yapmış olmalı."

Katira hıçkırıklara boğuldu. "Başka bir çocuğu daha gömemem. Ve Ushara'nın kalbini kaybetmenin acısını yaşamasını izlemeyi reddediyorum. Bu onu öldürecek!"

Yaşlı gözleri kararlılıkla çelikleşmiş olan Vidarri çenesini kaşıdı. "Bu Ulusun tüm üyelerini, Jüpiter'i ve Chayden'i topla. Burada Hançer'den . O lanet gezegeni ve lanet Ixurian ırkını bombalayıp yok etmemiz gerekse bile onu bulacağız! Kimse Hançerimizi bizden alamayacak! Hiç kimse! Hepsinin Tophet'e kadar canı cehenneme!"

Darling bir adım öne çıktı. "Ordumun tam desteğine sahipsiniz. Bizim için yaptıklarından sonra onu ortada bırakmaya hiç niyetim yok. Sentella'yı da. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de hemen toplayayım."

Vidarri koluna öyle sert vurdu ki Darling gerçekten de sendeleyerek yana doğru kaydı. "Sen iyi bir adamsın. Gelin, Majesteleri. Hançerimizi geri almak için yapmamız gereken çok şey var."

* * *

Ushara, Kıbrıs'taki üs istasyonuna indiği anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Körfez çok hareketliydi ve herkes üzgün ve keyifsiz görünüyordu. Asabi. Sheila bile normalden daha sinirliydi.

Bundan da öte, havada garip bir hava vardı. Derin bir önsezi duygusu. Port StarStation'dan yanında getirdiği Sentella ve Andarionların gemilerinden inişlerini izledi. Onlar da en az kendisi kadar ürkek görünüyorlardı.

Ta ki tanımadıkları bir çocuk sürüsü mutlu çığlıklarla öne çıkana kadar.

"Baba!"

"Anne!"

"Dada!"

Birdenbire, ve bütün yer patlatıldı ile aktivite olarak
Nykyrian'ın, Caillen'ın, Darling'in, Syn'in ve Maris'in aileleri
hangar bölmesine koşarak

Onları selamla.

Ushara, özellikle de zaten çok sayıda olan ve kendisine eşlik eden Sentella ailesiyle birleştiklerinde, sayılarının çokluğu karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

Gerçekten etkileyiciydi.

Dancer Hauk'un kızı Kalea babasının kollarından koşarak Jayce adındaki küçük sarışın bir çocuğu kucaklarken, Dancer'ın diğer oğlu Darice de Nykyrian'ın büyük kızını selamladı.

Karışında kendi ailesini gören Ushara kaşlarını çatı. Darice, Fain Hauk'un oğlu ve kızı War ve Vega birlikte yanından geçerek onları Sentella'nın diğer çocuklarıyla tanıştırdı. Görünüşe göre, Fain Hauk'un çocukları kuzenleriyle daha önce hiç tanışmamıştı.

Çok geçmeden eski dostlar gibi kaynaşmaya başladılar.

Ushara onların mutluluğunu paylaşmıyordu. Aslında, her geçen saniye daha da endişeleniyor ve Jullien ya da ekibinden hiçbir şey göremiyordu.

Bu gereksiz stres için onun kışını tekmelemeye kararlı bir şekilde Darling Cruel'e yöneldi. Şu anda burada onlarla birlikte olduğunu bildiği tek kişi oydu. "Jullien nerede?"

Bu, mutlu grubunu anında ayılttı.

Trajen Mira'yı kucağına alıp Viv'in elini tutarken Vasili onun arkasında durmaya geldi. Sadece bu bile ona bunun duymak istediği bir şey olmayacağını söylüyordu.

Kadın adama baktı ama adam bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Birden Cairistiona ona yaklaştı.

Kötü zamanlama, sürtük. Çünkü şu anda tek istediği Jullien'e yaptıkları için tadara'yı yumruklamaktı. Ve eğer onu kurtarıırken yaralandıysa ...

"Seninle tanışmak bir onur kızım. Jullien'in söylediği kadar güzelsin."

Sanki bunun bir önemi varmış gibi? Onun nesi var?

Ushara sertçe yutkundu. "Nerede o?" diye hırladı, çocuklarının önünde yaşlı Andarion'un üzerine atlamamak ve bir Ring dövüşçüsü gibi onu dövmeye başlamamak için varlığının her parçasıyla savaştı.

Tadara gözlerinden yaşlar süzülürken dudağını ısırdı.

"O burada... değil mi?" Ushara onların arkasından baktı. "Jullien! Bu hiç komik değil!" diye hırladı. "Göster kendini! Ciddiyim!" Yavaşça ona yaklaşan Aros boğazını temizledi. Konuşmaya çalıştı ama yapamadı.

Ushara'nın elini tutan Nykyrian'ın karısı Kiara'ydı. "Peşimizdekilerin dikkatini dağıttı, böylece güvenli bir şekilde kaçabildik. Sana söylemememi istedi.

endişelendim. Kalbini kırmasın ."

Onu öldüreceğim! Kanayana kadar dövün onu!

Aros sonunda sesini buldu. Ama onunla konuşmadı. Sadece oğluyla konuştu. Bir kez daha köpeklerle attığı Jullien'in yerine seçtiği oğluyla.

Ölüme terk ettiği kişi.

"Kiara ve Zarina'nın hayatını kurtardı, Nykyrian. Ve benimkini de. O olmasaydı hiçbirimiz burada olmazdık."

Peki sen ona borcunu nasıl ödedin? Onu terk ettin! Yine terk ettin! Bu sözler boğazına düğümlenirken Ushara'nın görüşü bulanıklaştı. Oğluna ve kızlarına baktı. Dışarıda onu sakın tutan tek şey onlardı. Aksi takdirde çoktan önündeki herkesi havaya uçurmuş olurdu.

Sefil kayınvalidesinden başlayarak.

Gözlerinden öfke Nykyrian geri çekilirken Kiara'nın elini öptü. "Savaş uçağımı hazırlayın!" diye en yakındaki yer ekibine anons etti.

Kiara bu sözler karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi ama onu durdurmaya çalışmadı.

Dancer'ın sarışın, insan karısı Sumi, neredeyse Ushara kadar ilerlemiş olan hamileliğinde, Andarion kocasına döndü. "Biliyorum..." Onu öptü. "Sakın incinme. Eğer yaralanırsan, senin yokluğunda oğluna korkunç bir isim vereceğim."

Güldü.

Shahara uyuyan oğlunu Ture'ye teslim etti ve yanağından öptü. "Geri döneceğiz."

Syn, Shahara'nın elini tutup Nykyrian ve Dancer'ın peşinden gitmeden önce oğlunun başını öptü.

Maris Xans-Sulle, Ture'nin yüzündeki acı dolu ifade karşısında duraksadı. "Özür dilerim bebeğim. Gitmek zorundayım."

Ture başını salladı. "Biliyorum. Ne dikkat et. Ben bir asker istiyordum. Bir sanatçı olmak istediğimi söylemeliydim. Unutma, üniformandan kanı çıkarmak gerçekten zordur."

Maris onu, ardından Shahara'nın küçük oğlu Devyn'i ve kendi oğlu Terek'i öptü. "Yakında evde olacağım. Söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum. Aksi takdirde Zarya'yı peşinden gönderirim ve bu hiç hoşuna gitmez."

Karun imparatoriçesi Zarya, ayrılmadan önce Maris'in yanağına bir öpücük kondurdu. Ayrılmaya başladığında Darling'in elini tuttu ve onu bir süre daha yanında tuttu. "Bensiz savaşımandan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Sen daha iyi nişancısın, ama henüz savaş için izin almadın. Ve hala emziriyorsun. Cezar'ı senin yerine

Git, ama sanırım onu emzirmeye çalışırsam oğlumuz ikimize de çok kızar."

"Hiç komik değilsin."

Darling son bir öpücükle kardeşlerine katılmak üzere onları terk etti. Desideria önce kardeşine sonra da kocasına aynı hüsrarla homurdandı. "Bu hiç adil değil!"

Caillen Dagan önce onu, sonra da kızını ve küçük oğlunu öptü. "Merak etme. Shahara başımın etini yiyene kadar başımın etini yer. Hâlâ beş yaşında olduğumu sanıyor."

Chayden kız kardeşi Desideria'ya hafifçe sarıldı. "Biliyorum kardeşim. Erkek etini zarar görmekten korusun. Merak etme. Eğer biri Caillen'ı öldürürse, bu onuru ben istiyorum."

Ushara, Jullien'in erkeğin kendisi hakkında söyleyeceği bir şeye neredeyse gülecekti.

O gitmeden önce Chayden yanına geldi ve ona hafif bir öpücük verdi. "Merak etme, Hançeri eve getireceğiz."

Dağ gibi bir Qill erkeği ona Ushara'nın tercüme edemediği bir şey işaret etti. Sonra diğerlerinin peşinden koştu.

"seviyorum!" Desideria seslendi. "Yakında geri gelin!"

Başka bir insan erkek olan Hadrian itiraz etmeye başladı ama Jayne Erixour onu çocuklarıyla kalmaya zorladı, böylece diğerleriyle birlikte Jullien'i bulmak için yola çıkabilecekti.

Ona Trajen'in daha soluk bir versiyonunu hatırlatan uzun boylu sarışın bir erkek Hadrian'a sarılmak için öne çıktı. "Merak etme küçük kardeşim, onu senin için geri getirdim. Hiçbir şey beni geçemez."

Hadrian ancak o zaman merhamet etti. Oğlunu kucağına aldı ve Nero ile Jayne'in kendisini kızları ve oğluyla baş başa bırakarak uzaklaşmalarını izledi.

Fain peşlerinden gitti ama Galene onu durdurdu. "Bensiz olmaz, Hauk."

Etraflarında duran diğerlerine baktı. "Kurmanız gereken bir üs var Komutan. Burada size ihtiyaç var."

Galene, aynı zamanda İttifak güçlerinin ikinci komutanı olan oğulları Talyn'e döndü. "Komutan Batur? Kampı al ve herkesin güvende olduğundan emin ol. Ben dönene kadar komuta sende."

Stralen gözlerinde meydan okuma parlıyordu ama Talyn itiraz etmedi. "Evet efendim."

Safir Jari onu omzundan alkışladı. "Merak etme Talyn. Onu güvende tutacağım. Ayrıca, baban kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez." Ona sarıldı

Ture ve yeğeni Terek'i öptükten sonra Fain ve Galene'i Jullien'i kurtarmaları için diğerlerine doğru yönlendirdi.

Talyn onların fırlatılışını izlerken midesinin bulandığını hissetti. Vega, Savaş ve diğer çocuklar etraflarında olup bitenlerden habersiz, mutlu bir şekilde oynarken karısı Felicia onun elini tuttu. Ushara onların bu masumiyetine nasıl da imreniyordu.

Talyn emir vermek için döndü, sonra durdu. "Amiral?"

Ushara onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce gözlerini kırptırdı. "Evet?"

"Evinizde misafiriz. Ve-"

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti. Sertçe yutkunarak geride kalanlara baktı. Özellikle de dünyanın ne kadar acımasız olabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan masum çocuklara. Nykyrian'ın tüm oğullarının Tavalı rozetleri taktığını fark ettiğinde boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Jullien ve Davel'in kişisel silahları.

Onları Fetchyn olarak talep etme ve bu Canting ile sabitleme yetkisine sahip tek bir erkek vardı. Kendisine bunu yaptığı için onu lanetlerken bile isteklerini yerine getireceği bir erkek. Çünkü o minik kollardaki rozetlerle Jullien'in sadece kendisine değil, tüm kardeşlerine ne söylediğini biliyordu.

Talyn'in yakışıklı bakışlarıyla karşılaştı. "Siz misafir değilsiniz. Siz bizim ailemizsiniz."

Ve çocuklarının, babalarının kanından gelen ailesinin bu felaketten sorumlu olmayan kısmıyla tanışma zamanı gelmişti. Korumak için hayatını riske attığı kısımla.

Kızlarının ellerini Trajen'den aldı ve onları Nykyrian'ın ikiz oğullarıyla tanıştırmak için yanlarına götürdü.

Aralarında sadece birkaç ay olan ikizler birbirlerine hayran kaldılar. İlk başta, neden bu kadar güçlü bir şekilde birbirlerini tercih ettiklerini anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıp birbirlerine baktılar, ancak birkaç saniye içinde eski arkadaşlar oldular. Adron ve Jayce bile onları kucakladı.

İyi anlaştıkları için minnettar olan Ushara, yeni gelenlere burada uzun süre kalmaları için nerede yatacaklarını gösterebilmek için komutayı ele aldı. Önceden aramış ve tesis müdürünün onlara apartman daireleri hazırlamasını sağlamıştı.

Onları körfezden çıkarırken, Jayne'in oğlu Sway Talyn'in taşınması için koşarak geldi. Andarion savaş üniformasını kusursuz bir şekilde giymiş olmasına rağmen, Talyn tıpkı Jullien'in Nadya'ya ya da diğer yeğenlerinden birine yapacağı gibi çocuğu omuzlarına aldı. "Sizin üssünüz Limanlar'inkinden çok farklı. Çok daha aile odaklı."

"Öyle. Tavalı aile, onur ve kurallar üzerine kurulmuştur. Ve biz Milletler arasında birinciydik. Duvarlarımızın çeliğinde, İspiyoncuların hala bizi izlediğini ve hepimize iyi dileklerde bulunduğunu hissedebileceğiniz söylenir."

Ana konut bölgesine girdiklerinde Ushara, kendisine bir görev tableti uzatan Zellen ile karşılaştı. "Elimizdeki konaklama yerleri bunlar. Ekibinizi ve gereksinimlerini bildiğiniz için son konut atamalarını size bırakıyorum Komutan Batur. Bu benim emir subayım, Zellen. Sizin için kimin nereye atandığını not edecek ve herkesin yeni konutlarına giriş izni ve erişimi olduğundan emin olacak."

"Amiral?" Talyn uzaklaşmaya başlarken seslendi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sorduğu için çok duygulanmıştı. Fain ve Galene'in harika bir oğulları vardı. "Hayır, teşekkür ederim. Lütfen yerleştiğinize emin olun ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana ya da personelime haber verin, hemen hallederiz."

Ve böylece bebeklerini büyükanne ve büyükbabalarının evine götürdü. Ya da en azından denedi.

Kızlar tiz bir senfonisine başladılar. "Kuzenlerimiz bizimle gelemiz mi? Gerçek bir Taryn bebeğiyle oynamak istiyorum!"

Ushara güldü, sonra Kiara'ya döndü. "Oğullarının bir süreliğine annelere gitmesinin bir sakıncası var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, ara vermekten gerçekten memnun olurum. Bunu itiraf etmek yanlış mı?"

Ushara kucağındaki bebeğe baktı. "Kaç aylık? Yaklaşık yedi aylık mı?"

"Çok iyi. Öyle."

"O zaman muhtemelen dokuz saattir uyumuyorsun." Ushara kavga eden çocuklara baktı. "Ya da daha fazla. Sorun değil. Annemlerde olacaklar. Adreslerini ve numaralarını sana mesaj atarım, böylece onları kontrol edebilirsin."

"Tanrı seni korusun!"

Vasili bir adım öne çıkarak altı küçük çocuğu büyükanne ve büyükbabalarına doğru götürmesine yardım etti.

"Sen de bizim kuzenimiz misin?" diye sordu en büyük oğlan Vasili'ye. "Öyleyim. Benim adım Vas. Ya senin?"

"Adron! Bu kardeşim Jayce. Bize babandan daha çok benziyorsun." Kızlara kaşlarını çatı. "Yani sadece kız kardeşleriniz mi var?"

Ushara'ya sırtı. "Artık her an bir kardeşim olabilir."

"Zavallı sen!"

Vasili güldü. "O kadar da kötü değil. Bir mobilya parçasıymışım gibi üzerime tırmanmadıkları sürece kız kardeşlerimi seviyorum."

"Demek Basha Jullien ile uçan kişi sensin?"

Çok çekici genç sarışın bir kadın yaklaşıncı durakladı. "Um, evet."

Ona elini uzattı. "Ben senin kuzenim, Thia. Babanın bana ilmiği nasıl gevşeteğime dair ders vermesi ne kadar ?"

Vas onunla alay etti. "Sen neden bahsediyorsun? Benim ilmiğim boğazımda çift düğümlüdür. Hayatında bir kez kaçırılırsın ve ailen bunu asla ama asla unutmaz."

"Aman Tanrım! Sen de mi? Bu korkunç!"

İkisi, onları seven ebeveynlere sahip olmanın dehşeti hakkındaki tartışmalarına devam etmek üzere uzaklaşırken Ushara başını salladı.

Midesi yanarken, içinde taklalar atan oğluna sürtündü. Sanki babasına bir şey olduğunu biliyor gibiydi.

Buna dayanamayarak çocukları dışarıda bekleyen ailesine teslim etti ve ardından oturup iletişimi izleyebileceği komuta merkezine doğru ilerledi.

Öyle ya da böyle, Jullien ona haber ulaştıracaktı. Bunu biliyordu. Bandı hâlâ kalp atışlarını iletliyordu. Bunu hissedebildiği sürece paniğe kapılmayacaktı. Evet, kalbi çoğu zaman hızlı atıyordu ama kaçıyor ya da saklanıyor olabilirdi.

Hançeri Ixur hayatta kalma konusunda iyiydi. Herkesten daha iyi. Atlatması için bir yol varsa, onu bulurdu.

Buna inanmaya kararlı bir şekilde bağlantısını açtı ve ona gönderdiği son mesaja gitti. Videoyla birlikte gelen mesaja.

Panik yapmayın. Bir şeylerin ters gideceğini biliyordun. Ne de olsa benim. Corela'nın başının belasıyım, lütfen bunu paylaştığım için beni matarama ispiyonlamayın. Eğer böyle şeyler söylemeyi bırakmazsam ağzımı yıkayacağımı ve mesaj yazan parmaklarımı kıracağımı söyledim. Seni seviyorum, Shara. Kalbini kırmayacağımı biliyorsun.

Her zaman senin Jules'un.

Hıçkırıklara boğuldu.

"Matarra?"

Döndüğünde, o kitap okurken odaya girmiş olması gereken Vasili'yi gördü. Elini dudaklarına bastırdı ve gözyaşlarını zorla susturdu. "Evet, bebeğim?"

Çocukken yaptığı gibi onun sandalyesinin yanına diz çöktü. "Paka bizi bırakmaz. O Dokuz Dünya'daki en güçlü savaşçıdır. Demir Çekiç'ten bile daha iyi."

Onun şampiyon seçimine güldü. "Komutan Batur'un Demir Çekiç olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bunu ona sorabilirsin. Ya da yeğenlerine."

"Yeğenlerine mi?"

"Kalçasına bağlı olan iki Andarion subayı mı? Gavarian ve Brach ezul Terronova."

"Bunu bilmiyordum. Yani Felicia'nın ailesinden mi?"

"Ağabeyi onların paka'sı."

"Ah. Paka onları tanıyor mu?"

"Öyle. Ama Talyn'le araları pek iyi değil." Bu sözleri söyler söylemez Talyn odaya girdi.

Kapının hemen içinde durdu ve tesislerinden etkilenmiş gibi etrafına bakındı.

Ushara'nın emir subayı Talyn'in karanlık ve yakışıklı yüz hatlarını gördüğünde hemen kaskatı kesildi. Çoğu gibi emir subayı da kendileriyle birlikte geçici olarak ikamet eden Ixurianir'den çekiniyordu.

Fyreblood dışisine gülümsedi. "Rahat olun Kaptan. Komutan Batur ve buradaki diğerleri bizimle barış içinde."

Ancak o zaman sandalyesine oturmak için geri döndü.

Vas'ın elini bırakan Ushara izlemeye geri döndü. "Sizi buraya getiren nedir Komutan?"

"Aynı senin gibi. Onları dinlemek ve yalnız kalmadığınızdan emin olmak istedim. Ne de olsa, dediğin gibi, sen benim ailemsin."

Bu sözler ona en az Vasili'ninki kadar dokunmuştu. Vasili haklıydı. Talyn'in Jullien'le sorunları olsa da, o hâlâ başkalarına karşı merhamet duyan iyi bir Andarion erkeği idi.

Minnettar bir gülümsemeyle sandalyeyi işaret etti. "Şu anda gerçekten duyacak bir şey yok. Lig uzayında karanlıkta uçuyorlar."

Üniformasının içinde rahat ve bir o kadar da otoriter olan Talyn yanına oturdu. "O halde uzun bir gece olacak." Onun elini tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Ama bunu birlikte atlatacağız."

Bu sözleri söyler söylemez Tadara, Sumi, Felicia ve Aros kapıdan içeri girerek onlarla birlikte nöbet tutmaya başladı.

Bir saat içinde oda kadar dolmuştu. Trajen bile gelip bir köşeye oturdu ve haber beklerken sözsüz bir şekilde hepsini gözlemledi.

Yüzündeki ifade ona anlattığından daha fazlasını bildiğini gösteriyordu. Ushara bunu neden kendine sakladığından emin değildi. Aslında bu onu korkutuyordu. Özellikle de Thräix ve Dimitri'nin uzun süredir burada olmadıklarını öğrendikten sonra.

Jullien'in nerede olduğunu araştırmak için günlerce uğraştı ve henüz bulunduğu yere dair tek bir ipucu bile bulamadı.

Buna dayanamayarak biraz yürümek ve kızları kontrol etmek için ayağa kalktı. Uyuyor olmalıydılar ama emin olmak istedi. Jullien'le irtibatı kaybettiklerinden beri Mira'nın aklı başından gitmişti. Jullien onun . Babası onu kucağına alıp kollarına yığılana kadar kitap okumadıkça iyi uyuyamıyordu.

Jullien hiç şikayet etmedi ya da umursamadı.  kizlerin uykuya dalması ne kadar uzun sürerse sürsün. Ne zaman görev nedeniyle dışarıda olmak zorunda kalsa, Ushara onun yerine ikizleri tutarken o da onları arar ve bağlantılarını okurdu.

Boğulurcasına evlilik yüzüğünü çevirdi ve kalp atışlarını göndermesini bekledi.

"Ushara?"

Tadara ona seslenirken istemeden de olsa büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. Sabır için derin bir nefes alarak döndü. "Evet, *Mar str da*?"

Cairistiona ona kaşlarını çattı. "Ben senin mataranım. Bu tür formaliteleri bir kenara bırakabilir misiniz?"

Gerçekten söylemek istediği şeyi ısırmak zorunda kaldı. "Benim kocam Senin tarafından reddedildi, *Mar str da*. Hayatını kurtardıktan sonra sokaklarda işkence gördüğü ve parçalandığı ortaya  ıktı. Seninle ilgili olarak iyi niyetli bir ruh hali içinde değilsem beni affet."

"Bunların hiçbirinden haberim yoktu."

Ushara ona b n b n baktı. "Ne? Kendi annenin onun hayatı üzerine yemin ettiği tutuklama emrini okuma zahmetine hiç girmedin mi?"

"Hayır. Danışmanlarım bana bunun kraliyete ihanet olduğunu söyledi. Beni kastettiklerini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, kendim okumak için çok  zg nd m. Kendi  ocuğumun bana ihanet ettiğine dair kamuya açık bir kayıt görmek istemedim."

"Yani siz ve babası ona sırt  evirdiğinizi kamuoyuna duyurmaya mı karar verdiniz? Haklısınız. Bu çok daha iyi."

"Bilmiyorduk," diye ısrar etti.

"Umurumda değil. Senin tek bir işin vardı... bu dünyaya getirdiğin çocuğu korumak."

Cairistiona ona ters ters baktı. "O kadar basit değil."

"Bu kadar basit. Çocukluğunun fotoğraflarını gördüm, *Mar str da*. Jules ona şahsen yaptığınız zulümden hiç bahsetmiyor. Aslında bugüne kadar sizi savundu. Babasını o kadar değil, ama seni... seni, hala savunuyor. Bana dürüstçe söyleyin, bir kez olsun ağladığında ona *sarıldınız* mı? Hastalandığında ona hemşirelik yaptın mı?"

"O değildi..." Sesi sanki bir yalan arıyormuş gibi kesildi.

"Ne? Sevimli mi? Seni savunurken öyle diyor. O senin saygına layık olmayan bir pislikti. Kızlarımız doğduktan sonra bana söylediği ilk sözün, senin ondan neden bu kadar nefret ettiğini nihayet anladığı olduğunu biliyor musun? Ondan sonra onu tekrar yatağıma almak çok uzun sürdü. Doğumum onu öylesine sarsmıştı ki, kendi annesi bile ona verdiği acılar yüzünden onu hiç sevmemişken, benim çocuklarımı hâlâ nasıl sevebildiğimi anlayamıyordu."

"Ona asla zarar vermek istemedim. Sizi öldürmeye çalışan kardeşinizin yüzünü taşıyan birinin gözlerinin içine bakmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Hayır, haklısın. Öyle bir şeyim yok. Ama hepimizi öldürmeye çalışan bir babaya tıpatıp benzeyen bir oğlum var."

Cairistiona nefesini sertçe içine çekti. "Ne?"

"Vasili. Babası bu ulusa ihanet etti. Benim bildiğimi kimse bilmiyor. Bunu çocuğumdan ve diğer herkesten sakladım, çünkü Vasili'nin babasının yaptığı bir şey yüzünden incindiğini *asla* görmek istemem. Bence oğlum babasıyla ilgili gerçeği biliyor olabilir. Jules'un onu kurtarıp bana geri verdiği güne kadar konuşmamasının nedeni de bu. Vas'ın babasının adını bırakıp Jules'un adını tercih etmesinin nedeni de bu."

"Kim bir Eton Anatole'un oğlu olmak istemez ki?"

Ushara soğuk bir ifadeyle, "Jules, birincisi," dedi. "Kayıtlarını kontrol et, *Maràstràda*. Uzun zaman önce Jules Dagger Samari için senin soyadını bırakmış." Aros onlara katılırken omzunun arkasından baktı. "İkinizden de hiçbir şey istemiyor. Doğduğunda ona verdiğiniz isimleri bile."

"Anne?"

İkizlerin kendisine seslenmesiyle arkasını döndüğünde anne ve babasının onlarla birlikte kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"İyi misin Shara?" diye sordu annesi.

"Ben iyiyim." Yanaklarını silerek bebeklerine sarılmak için diz çöktü.

"Kızlarım nasıl?"

"Paka'yı istiyorum!" Mira sızlandı. "Neden çağırma cevap vermiyor anne?"

"Yapamaz, *Mia*. Biliyorsun, eğer , cevap verirdi."

Dudağı titreyen Viv başını kaldırıp Cairistiona'ya baktı. "Siz paka'mı inciten kötü Andarionlar mısınız? Her zaman onun için geleceğinizi ve bize de zarar vermemeniz için size göz kulak olmamız gerektiğini söyledirdi."

"Hayır," dedi Cairistiona, sesi kırılarak. "Ben senin yaya'nım."

Mira elini alnına vurdu. "Üç yayamız mı var? Kafam çok karıştı."

Ushara onun dramına güldü. "Senin için Paka'nın videosunu oynatabilirim."

"Aynı şey değil." Viv'in dudakları titrerken gözlerinden yaşlar süzüldü.
"Videoda bizimle konuşmuyor. Ben Paka ile konuşmak istiyorum."

"Biliyorum, *sozibu*. Ben de biliyorum." Bağlantısı vızıldamaya başladı. Bir an için Jullien olduğunu umdu.

Ama telefonu çıkardığında Thrāix olduğunu gördü. Bir mucize olmasını umarak telefonu açtı. "Hey? Onu buldun mu?"

"Hayır. Üzgünüm. Hâlâ kalp atışlarını alıyor
musun?" "Evet. Neden?"

"Panik yapmayın. Andaria'da anlayamadığımız pek çok tuhaf hareketlilik tespit ediyoruz."

"*Tuhaf aktiviteyi*
tanımlayın." "İşte bu .
Yapamayız."

Dehşete kapılan Ushara yüzüğüne
bastı. Bu kez kalp atışı geri
gelmedi. "Hayır... hayır."
"Shara?"

Başını hafifçe kaldırıp önce anne babasına ve Jullien'e, sonra da kızlara
baktı. Kalp atışına bastı ve bekledi.

Yine yanıt gelmedi.

Kızlarına babalarının öldüğünü söyleyemedi yere yığıldı.

BÖLÜM 41

"Yanlış anlama ama umarım Jules ölmüştür." Ushara, Thrāix'in sert ve soğukkanlı sözleri karşısında nefesini tuttu. "Pardon?"

Kadın silahlanmaya devam ederken yüzünü buruşturarak onun son derece hamile vücudunu inceledi. "Çünkü eğer öyle değilse, bunu yapmana izin verdiğimiz için her birimizi öldürecek."

Alay ederek, bu kurtarma operasyonunda Sentella'ya yardım etmek için gelen Morra Deathblade adındaki küçük yeşil uzaylının yardımıyla blaster kayışını omuzlarına bağladı. Ne yazık ki, şişmiş karnı yüzünden Ushara geleneksel bir kılıf taşıyamıyordu. Hatta omuz kılıfını bile rahatça takamıyordu. Ama kararlılığı ve Morra'nın yaratıcılığı olmasaydı, silahsız olacaktı. Küçük yeşil Phrixian silahlarını tanıma konusunda inanılmazdı.

Ushara şarj seviyelerini kontrol ettikten sonra blasterleri yerlerine yerleştirdi. Morra Saf'a tısladı, sonra da gemisini hazırlamak için odadan çıktı.

Saf'ın gelişinden beri durmak bilmeyen düşmanlığını görmezden gelen Saf Jari başını Ushara'ya doğru eğerek onu onayladı. Uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan koyu renkli, zeki gözleriyle ona Jullien'i hatırlatıyordu. Hatta fiziksel olarak neredeyse akraba sayılabilecek kadar . "Bir Andarion dişisiyle savaşa girmeyi seviyorum."

Eski Birlik suikastçısına kaşlarını kaldırarak baktı. Bir Phrixian savaşçısının ağzından çıkan çok tuhaf bir yorumdu bu. Son derece kadın düşmanı bir ırk olarak, dişilerini sıkı bir kilit altında tutarlardı - Morra'nın ona bu kadar düşmanca davranmasının nedeni de buydu. O bir Schvardan'dı ve görünüşe göre türünü Saf'ın Naglfari Phrixian ırkından ayıran yeşil deriden çok daha fazlasıydı.

Sadece Saf'ın kardeşi Maris, Morra'nın Naglfari erkeklerine duyduğu nefretten muaftı. O da Morra onu sevip saydığı ve Maris'i fahri Schvardan ilan ettiği için.

Sözde, onları tüm tehditlerden korumak için Naglfari kadınları askerlik hizmeti de dahil olmak üzere her türlü tehlikeli faaliyetten men edilmişti. Ushara'ya söylendiğine göre, yanlarında bir erkek refakatçi olmadan bir arkadaşlarını ya da aile üyelerini ziyaret etmek için evlerinden çıkmalarına bile izin verilmiyordu. Bu erkek de kadının kocası, babası, erkek kardeşi, oğlu ya da *çok* yakın bir akrabası *olmalıydı*. Refakatçisi olmadan bulunan her kadın tutuklanabilirdi.

Dolayısıyla Saf'ın yorumu onun yetiştirilme tarzına göre oldukça sıra dışıydı. "Nedenmiş o?" diye sordu ona.

"Birlikte hizmet etme onuruna eriştiğim en iyi eğitilmiş askerler olmanız bir yana, dışileriniz takımlarına ve özellikle de erkeklerine karşı son derece korumacı. Hiçbir şeyin sizi geçmesine izin vermeyeceğinizi biliyorum. Ve iş o noktaya gelirse, her şeyinizle savaşırsınız. Savaşçı kurallarına saygı duyuyorum." Ona tüfeğini uzattı. "Üzerindeki tekmeye dikkat et. Bu bir Phrixian silahı, daha önce ateş ettiği her şeyden daha güçlü. Elde taşınan bir iyon topu gibi düşün."

Saf ona silahı nasıl düzgün tutacağını ve ateşleyeceğini göstermek için bir saniyesini ayırdı. "Ateş ederken omzunuza sabitlediğinizden emin olun, yoksa köprücük kemiğinizi kırar."

"Teşekkür ."

"*Lützu.*"

Kaşlarını kaldırdı, onun zekâsına hayret etti. "Andarionca mı konuşuyorsun?"

"Birkaç temel kelime ve cümle. Çok etkileyici şeyler değil." Ona göz kırptı.

Saf dolabından silahını alırken Ushara onu izledi. Onunla birlikte bir çatışmaya giriyor olmak tuhaftı. Liman Yıldız İstasyonu'nda bulundukları sırada, Naglfari erkeğinin sessiz ve yıkıcı tavırlarını fark ettiğinde ondan oldukça şüphelenmişti.

Jullien gibi o da sır saklıyordu ve son derece dikkatli ve tetikteydi. Herkesin yanında ölümcül derecede çekingen.

Ama buraya diğerleriyle birlikte geldiği ve Jullien'in Hançer Ixur olduğunu anladığı an, tüm tavrı büyük ölçüde değişmişti. Ondan Darling'e baktı ve alaycı bir kahkaha attı. "Hançer Ixur'un kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Darling başını salladı. "Yapmalı mıyım?"

"Zarya Kyr tarafından alıkonulduğu sırada yerini tespit etmek için kullandığımız Birlik istihbaratını bana veren oydu."

Darling ağzı açık bir şekilde bir süre ona baktı ve bu sözler kafasına dank etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Benim erişemediğim bilgilere nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok ama o olmasaydı onu asla bulamazdık. Kimse Kyr'ın güvenliğini atlatamaz. Bunu sen de biliyorsun. Yine de bir şekilde Hançer onu aştı ve bana verdi. Dahası, hapishanenin planını, kodlarını ve gardiyanların rotasyon çizelgelerini bilen de oydu."

Darling Ushara'ya kaşlarını çatı. "Geçmişte ona söylediğim onca şeyden sonra neden bana yardım etsin ki?"

"Sana söylemiştim. Jules okuldayken kardeşine ve Dancer'a yaptıkları yüzünden büyük bir suçluluk duygusu taşıyor. Kuzenlerinin Talyn Batur'a yaptıklarına izin verdiği için. Ve senin onlar için ve Trajen için önemli olan Hermione için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Onun hakkında bildiğinizi sandığınız şeylere rağmen, çok hassas bir kalbi ve cömert bir ruhu var. Büyükannesi ne zaman ailelerinizden birinin ya da sizin değer verdiğiniz herhangi birinin peşine düşse, onu durdurmak ve sizin için onları korumak için kendini onurlu hissediyor."

Kocasıyla ilgili başka bir gerçeği söylemeden önce ikisine de baktı. "Sizin için o istihbaratı aldıktan sonra, Tavalı savaşçılarından biri olarak hepinizle birlikte o kurtarma savaşına katıldığını biliyor musunuz?"

"Saçmalık!" Darling'in bu kesin çelişkisi onu rahatsız etti.

Ona kocaman bir parça mütevazı pasta sunmaya kararlı bir şekilde, Jullien'in affını çıkardı ve bağlantıyı yüzüne itti. "Bu, o güne katılan tüm Tavalı'lar için onayladığınız af, değil mi?"

Kimin çenesinin daha hızlı düştüğü konusunda bir yarış vardı - Darling'in mi, Aros'un mu, yoksa Nykyrian'ın mı?

Saf kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Kyr daha sonra bana o dövüşün görüntülerini izlettirdiğinde onu gördüğümü hatırlıyorum. Dagger Ixur'un kendine özgü böcek Canting'i var ve savaşta birkaç Gorturnum'dan biriydi. Gözden kaçıramazsınız. Bu yüzden Zarya ve Ture'yi kurtarmak için kullandığımız istihbaratı almak için Sentella ile birlikte çalıştığını düşündüm."

Darling onu daha yakından incelemek için bağlantısını aldı. "Yanımızda savaştı ve tek kelime bile etmedi." Onu Nykyrian'a uzattı. "O savaşta pek çok Tavalı vardı. Ama onu özellikle hatırlamıyorum. Tabii o gün başka şeyler yüzünden dikkatim biraz dağınıktı."

Nykyrian bağlantısını babasına iletirken hasta görünüyordu. "Neden bir şey söylemedi?"

Ushara basitçe, "Onu tereddüt etmeden ya da sorgulamadan vururdun," demişti.

Babaları onun bağlantısına karşılık verirken yüzünü buruşturmuştu. "Ona affını verdiklerinde karakoldaydım. Tam orada, gözlerinin önünde

ve ben onu tanıyamadım bile. Kendi oğlumu tanıyamamam için herhalde sürekli örtülü olması gerekirdi ama ben örtülü bir Tavali gördüğümü hatırlamıyorum."

"O zamanlar beyaz-sarı saçları vardı. Sakallı ve stralen gözlü. Sol kulağı delikti."

"Stralen?" Nykyrian sordu.

Kız başını salladı.

"Kahretsin." Darling'e baktı. "Onu grubumuzdan hatırlıyorum. Birbirimize rastlamıştık.... hatta o zaman bunun hakkında yorum bile yapmıştım çünkü çok sıra dışıydı. Soyunu sorduğumda bana Samari demişti, o yüzden bağlantıyı kuramamıştım. Onu bir Fyreblood olarak kabul ettim ve Ixurian Andarion'larının dikkatini çekmemek için buna izin verdim." Nefesinin altından küfretti. "Onun kendi ikizim olduğuna ve onunla konuştuğuma ve bunu bilmediğime inanamıyorum."

Düşünceleri günümüze dönen Ushara, bir sonraki savaşa hazırlanırken, Jullien'in onlar için yaptığı ve asla bilmedikleri şeylerin sayısını anladıklarında yüzlerindeki ifadeyi hatırlayınca durakladı. Ushara'nın Jullien'in Andaria'dan kurtardığı çipleri ona teslim etmesinin ardından annesinin yüzünde beliren ifade bu yüz ifadesinin en tepesinde yer alıyordu. Dagger Ixur'un gerçekte kim ve ne olduğunu ve Eriadne ile kuzenlerinin onun ölmesini neden bu kadar çok istediklerini herkese kanıtlamıştı.

Haftalardır onu bulmak için kaynaklarını olabildiğince sıkı bir şekilde bir araya getiriyorlardı.

Ama Saf ve Fain birlikte çalışarak sonunda onun yardımına koşmuşlardı. Venik'in Porturnum üssünü tahliye ettiklerinde ilk kez şüphelendiği gibi, Saf hâlâ kardeşi Kyr ile konuşuyordu. Ama korktuğu sebeplerden dolayı değil.

Aralarında yaşanan her şeye rağmen Saf kardeşini hâlâ seviyordu ve Kyr'ın teslim olmasını istiyordu. Diğer Sentella üyelerinin istediği gibi Kyr'ı katletmek yerine onu yakalamaya çalışmak için çifte ajanlık yapıyordu.

Tıpkı ailesinin kaprisleri yüzünden Maris'e sırt çeviremediği gibi Saf da Kyr'a sırt çevirip onu idam etmeyi kendine yediremiyordu. Birlik baş komutanının görevden alınmasını ama hayatta kalmasını istiyordu.

Kendi zararına olacak şekilde sadıktı.

Ve bu saygı duyabileceği bir şeydi. Saf'ın en çok sevdiği erkekle ortak bir noktası vardı.

Aklındaki en önemli düşünceyle Jullien'in Samari Savaş Kılıcı'na uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Nykyrian onu elinde gördüğü anda sordu. "Jules bana iki yemin etti. Birincisi kalbimi asla kırmayacağına dair,

İkincisi ise, büyükbabasının kılıcını hepinize ihanet eden kaltağın kalbine saplamadan ve kafasını Andarion sarayının bayrak direğine dikmeden bu işin bitmeyeceği ve huzur içinde yatamayacağıydı. Bu mücadele Eriadne'nin Pavakahir'e savaş ilan ettiği ve bizi kendi topraklarımızdan sürdüğü gün başladı. Bir Samari oğlu *velirinin* intikamını alana kadar da bitmeyecek."

"*Velir*?" Chayden sordu.

Nykyrian onun yerine cevap verdi. "*İnsanlar* için kullanılan Andarion kelimesi. Ancak Andarionlar insan olmadıkları için, kendi grupları için insani bir terim kullanmayı reddediyorlar."

Chayden ona sırtıttı. "Buna saygı duyabilirim. "Peki, sen hangi kelimeyi kullanıyorsun?

ulus?"

"*İmparatorlukla* aynı. *Insara*."

"*Insara*," diye tekrarladı Chayden. "Ah, bu mantıklı."

Jory silahlanmayı bitirdiğinde homurdandı. "Nasıl? Ve bu ne şekilde mantıklı olabilir ki?"

"*İmparatoriçe* ve *imparator* için *Tadara* ve *Tadar*? *İmparatorluk* için *Insara*. Bu *da ara'yı bölge* kökü yapar, doğru mu?"

Nykyrian Chayden'a bakakaldı. "Gerçekten de. Çok etkilendim. Çoğu bunu yakalayamaz."

"*Pakti*. Yine de..." Chayden Ushara'ya kaşlarını çatı. "Tara, Ger Tarra ve Matarra'nın kökeni hakkında bir soru sormak gerekiyor. Ayrıca *bölge* mi?" Bunu sanki onu gücendirmekten korkuyormuş gibi sordu.

Nykyrian güldü. "Andarion *Hygitir evest* Marvikriegir'den, tarihimizdeki barbar *bir* dönemden. Evet, öyle. Dışilerimizi kendi bölgemiz ya da mülkümüz olarak gördüğümüz zamanlar." Ushara'ya eğlenen bir bakış attı. "O zamandan beri bize daha iyisini öğretiler."

"Evet, öyle." Gülümsedi. "Şimdi Saf'in verdiği bilginin doğru olması ve Jules'un hâlâ hayatta olup bugün ilerleyen saatlerde taşınması için dua edelim." Yüzüğünün söylediklerine inanmayı reddetti. Jules ölmemişti. Ölmüş olamazdı. Tanrılar bunu ona bir daha yapmazdı. "Kocamı eve getirme vakti geldi. Ve ona verdiğim sözü tutmanın."

Ryn Dane ona kaşlarını çatı. "Ne sözü?"

"Ailesinin aksine, ona *asla* sırtımı dönmeyecek ve acı çekmesi için onu düşmanlarının eline bırakmayacaktım. Nerede ya da nasıl olursa olsun

Görev zor olsa da onu bulacak ve eve getirecektim."

Fain kılıfını kalçasına geçirdi. "Eğer biri bana Jullien eton Anatole'un yararına , onun boğazını yumruklardım. Nerede olduğuna dair bilgi almak için Tavalı Ulusumun yarısını dövmek zorunda kaldığım gerçeğini boş verin. Daha önce bir sırrı bu kadar sıkı saklayan bu kadar çok kişi tanımamıştım. Ben de *benden* nefret eden bir sürü insanım olduğunu *sanıyordum*.... Kahretsin.

Kimse bir Anatole'un serbest kalmasını istemezdi."

Ryn iç çekti. "Keşke Fain ceset sayısı konusunda şaka yapıyor olsaydı. Venik'lerden hâlâ seninle konuşan var mı?"

"Kareem. Belki Circe. Verdiğim zarar yüzünden Brax'ın Canting'immin peşine düşmesini bekliyorum."

İfadesi son derece ciddiydi, Ryn onu sırtından alkışladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Hayır, yapmayacağız," diye söz verdi Ushara ona. "Senin ve Saf'ın bir şeye ihtiyacınız olursa, söylemeniz yeterli." Ve böylece onları gemilerine götürdü.

Jullien'i eve getirme zamanı gelmişti.

* * *

Zayıf ve daha önce hiç olmadığı kadar acı içinde olan Jullien, titreyen kollarından tutarak kendini masadaki çürük sandalyeye çekti. Arkasında bıraktığı ezilmiş ve kanlar içindeki bedenlere baktı.

Eriadne son anlaşmasını bozmuştu. Onu tutup eğlenmek için işkence etmek yerine, fırsatı varken öldürmeliydi.

Tıpkı çocukken o gece yatak odasında onu öldürmesi gerektiği gibi.

Kaçırılan fırsatlar.

Ama daha fazlası değil. Gözlerini kırıştırtarak, önündeki iletişim ekipmanını kullanabilmek için onları temizlemeye çalıştı. Tavalı ve Sentella'yı buradan uzak durmaları için uyarmak zorundaydı.

Bu bir tuzaktı.

Ve tam açtığı sırada, biri onu arkasından yakaladı ve uykusundan uyandırıp gerçekliğe geri döndürdü.

Lanet olsun!

Başka bir rüyaydı.

Gerçek değildi.

Jullien uyandığında kendini hâlâ pis hücresinde, sert beyaz fayans zeminde yüzüstü yatarken buldu. Hâlâ zincirlerle bağlıydı ve elleri arkasındaydı,

ve ağzı kapatılmış, üzerinde sadece yırtık pırtık pantolonu var.

Eriadne onun başında dikilmiş, huysuz bir sırıtişla ona bakıyordu. "Kabus mu görüyorsun, küçük Julie? Sen hep böyle korkak biriydin."

Ona dudak büktü, ama taktığı ağızlık yüzünden bunu göremiyordu. Kâbuslar ona uykusu sırasında gelmiyordu. Bunlar sadece uyanık olduğu saatlere mahsustu.

Ona ters ters bakarken, ona küfredebilmeyi ve ne düşündüğünü söyleyebilmeyi diledi. Ama boğazındaki ağızlık ve nöroinhibitör ateş püskürtmesini ya da tek bir ses çıkarmasını engelliyordu. Düşüncelerini ona iletme için telepatisini bile kullanamıyordu. Yıllar önce *vörgäte*'de onun şefkatli, sevgi dolu bakımı altında bir çocukken olduğu kadar çaresiz olduğundan emin olmuştu.

Yorgun bir iç geçirdi. "Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı. Kimse seni umursamıyor bile. Burada, o piçlerden birinin gelip seni kurtaracağını düşünmüştüm. Ama ne yazık ki, bunca zamandır bir tanesi bile gelmedi. Ne kadar zavallısın. Kızımın seni kovduğu ve memesini emmeyi reddettiği andan beri olduğun kadar değersiz ve istenmeyen birisin. Seni beşiğinde solmaya ve ölmeye terk etmeliydik."

Eriadne geri çekildi ve muhafızlara işaret etti. "Götürün onu. İnfazını bir dakika daha geciktirmeye gerek yok."

En üzücü kısmı mı?

Jullien onun haklı olduğunu biliyordu. Rüyasının kaynağı bu olmalıydı. Akli, neden kimsenin onun için gelmediğine dair sağlam bir neden bulmaya çalışıyordu. Bunun kendi hatası olmasını istiyordu.

Onların değil.

Onlara uzak durmalarını söylediği için suçlanması durumunda bunu kabullenmek, ebeveynleri gibi onların da o önemsizmiş gibi günlük rutinlerine devam etmelerinin yarattığı travmayla başa çıkmaktan daha kolaydı. Odasını temizlemiş, tüm eşyalarını dağıtmış ve hayatlarının bir parçası olduğunu unutmuşlardı.

Tıpkı Nykyrian döndüğünde ailesinin yaptığı gibi. Hayatlarından çıkarıldığını ona söyleme nezaketini bile göstermemişlerdi.

Evinden kilitlendi.

Sürgün edildi ve unutuldu.

Ushara'nın onu her zaman bulacağına dair verdiği sözler buraya kadarmış. Ne olursa olsun onu bulup eve getireceklerdi.

Onu bir daha görme umudunu yitirdiğinde acı gerçek kalbini paramparça etti. Kızlarının ya da oğlunun sesini duyma umudunu.

*Sadece biri için önemli olmak
istedim. Duyarlı bir varlık.*

Ama bu sadece fantezilerde olur. Ve layık doğanlar için.

Kimsenin umurunda olmayan, hayatlarının içine etmiş, kavgacı pislikler için değil. Başından sonuna kadar.

Kabul et, Jules. Tüm şansını kullandın. Boşa giden bir çabaydı. Senin için hiçbir zaman gerçek bir umut olmadı.

Gözlerini kapatan Jullien, kendisini saran umutsuzluğa karşı savaştı. Dürüst olmak gerekirse, Ushara'ya bu savaşın dışında kalmasını söylemişti. Onu Eriadne'nin pençelerinden korumak için evlilik yüzüğünü bile yok etmişti, böylece düşmanları onu bulmak için yüzüğü kullanamayacaktı.

İstediğin buydu.

Yine de acıttı.

Eriadne onu SAVAŞ'ın ulaşamayacağı bir yere, kimsenin ona yardım edemeyeceği ya da işkence etmesini engelleyemeyeceği yeni saklanma deliğinin derinliklerine sürükledikten sonra, kurtarılmayacağı -büyükannesinin eğlenceye doyana kadar onu ininde saklamaya niyetli olduğu- ortaya çıkmıştı ve Jullien en nazik hareketin, işi sürüncemede bırakmaktansa karısının her şeyin bittiğini düşünmesine izin vermek olacağını düşünmüştü. En kötüsü her zaman bilmemektir.

Umut acımasız, gaddar bir kaltaktı. Kaçınılmaz olanı ertelemektense bunu durdurmak ve Ushara'nın yoluna devam etmesine izin vermek daha iyiydi.

Şimdi...

Onu son bir kez daha görebilmeyi diledi. Beyaz-sarı saçlarına dokunabilmeyi ve taze elma kokusunu alabilmeyi. Ona sarılırken kulağında onun kahkahalarını duymak.

Onu hücrelerinden çıkarıp dar koridorda sürükleyerek bekleyen bir araca götürdüklerinde yüzünü buruşturarak ayakta durmaya ve yürümeye çalıştı. Onu kabaca içeri ittiler ve yeni bir yere götürmek üzere yola çıkmadan önce kapıları çarptılar.

Taktikleri onu şaşırtmıştı. Onu hücrelerinde kimsenin tanık olmayacağı bir şekilde öldüreceklerini ve cesedini isimsiz bir mezara gömeceklerini düşünmüştü.

Görünüşe göre, Eriadne'nin aklında başka bir şey varmış.

Tuhaf... işlediği suçlar için nadiren seyirci isterdi. Ama varacakları yere ulaştıklarında, kapıları açıp onu dışarı çıkardılar ve böylece tüm medyanın da katıldığı halka açık gösteriyi ve bekleyen kalabalığı gördü

Dokuz Dünya'nın tamamını kapsadığından, büyükannesinin son zalimlik eylemini tamamen anlamıştı.

Eriadne onun nefret ettiği siyasi düşmanlarından ya da rakiplerinden biri, bir savaşçı ya da hatta bir tiziran olarak ölmesine izin vermiyordu.

Annesini öldürdüğünü düşündüğü aynı yerde ona bir hainin ölümünü yaşıyordu.

Boğazı bir leğenin üzerinde kesilecek ve herkesin son nefeslerine şahit olması için herkesin içinde kan kaybından ölmeye bırakılacaktı. Cesedinin başında dua edecek bir rahip olmayacaktı. Ruhunun huzur bulması için hiçbir şans yok.

Göğsünde bir Demurrist amblemi taşıdığı için hiçbir Yllam rahibi ona son ya da defin hakkı vermezdi zaten. Eriadne onu hücresinde tutarken ona tespih getirmeyi bile reddetmişlerdi.

Nadya'nın doğum günü için yaptığı dua bandı bile bileğinden kindarca kesilmiş ve yakılmıştı.

Sadece nefes al. Birkaç dakika daha ve bu lanet olası sefil hayat sonunda bitecek.

Sertçe yutkunan Jullien, Ushara'yı kızları ve oğluyla birlikte hayal etti. İsteddiği tek teselli buydu ve ondan alamayacakları tek şey de buydu.

Muhafızları onu saray kalıntılarının üzerine yerleştirilmiş derme çatma bir platformun merdivenlerinden yukarı çıkardılar ve önünde dizlerinin üzerine çöktürdüler. Jullien dövüşmeye başlayınca, kollarını leğenin ayaklarına bağlamak için hemen zincirleri kullandılar ve onu öne doğru çekerek garip bir açıyla leğenin üzerine eğilmeye zorladılar.

Lanet olası inhibitörü takmamış olsaydı, kendini serbest bırakabilir ve hepsini alt edebilirdi....

Kalabalık onun yavaş ve acılı ölümü için tezahürat ve tezahürat yaparken, devasa cellat başını saçlarından aşağı tutmak için öne çıktı.

Büyükannesinin kıdemli danışmanı boğazını temizledikten sonra gazeteciler ve kalabalık için ona yöneltilen suçlamaları okudu. "Jullien eton Anatole, Andaria'ya, tadara ve rādix'e, kendi soyuna ve ailene karşı işlediğin suçlar ve ihanet nedeniyle, kutsal görevlerine ve onuruna ihanet ettiğin ve bildiğin her şeye sırt çevirdiğin için unvanların elinden alındı ve ölüme mahkûm edildin. Tanrılar sana ve çürümüş ruhuna merhamet etmesin."

Başını, Jullien'in ağzı kapalı çenesini eldivenli eliyle kavrayan cellada doğru eğdi.

Vahşi ölümüyle barışık olan Jullien, bıçağın ısırığını boğazında hissetmeyi bekledi. Hiç kıpırdamadan durdu, kimseye bir şey söylemeyi reddetti.

Onu sinmiş ya da yalvarırken görmenin hazzını.

Celladın sert olmasını bekliyordu. Bu yüzden erkek yanağını sevgi dolu bir dokunuşla okşadıktan sonra onu doğradığında afallamıştı.

Bir dakika geçmesine rağmen hâlâ hayatta ve aklı başında olduğunu görünce iki kat şaşırdı.

Ne be?

Kaşlarını çatarak kapüşonlu figüre baktı ve bir çift güzel, tanıdık gümüşü beyaz gözle karşılaştı. Omzunda hissettiği şeyin kilolu bir göbek olmadığından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Oldukça hamile bir kadın.

Ushara!

Gözleri sıcaklık ve sevgiyle doldu, ona gülümsedi. "Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağımı söylemişim. Sözünü tutan tek kişi sen değilsin, Jules Samari."

Kadının etini değil de ağzını kestiğini anlaması bir dakika sürdü. Ve burada yalnız olmadığını. Trajen ve Thrāix güçlerini kullanarak onun ellerini serbest bıraktı ve nöroinhibitörü boynundan kopardı.

Hiç bilmediği bir güçle ayağa kalktı ve onu kendine çekti.
ona karşı. *"Urtui æbre gevyly frag, mu sojara."*

Elini kalbinin üzerine koydu ve ona gülümsedi. *"Hæfre m'ixuri."* Sonsuza dek benim karanlık kalbim.

Kadın avucuna soğuk ve metalik bir şey bastırana kadar gözlerinde yaşlar birikti.

Büyükbabasının Savaş Kılıcı.

"Bunu bitirmenin zamanı geldi." Ushara blasterlarını çıkardı ve onu korumak için düşmanlarına ateş açtı. "Büyükannen sağımda. Trajen ve Thrāix sana onun koltuğuna giden yolu açtılar. O tamamen senin bebeğim. Yakalayın onu!"

Yalnız olmadığını görene kadar onun yanından ayrılmakta tereddüt etti. Nyk, Dancer, Chayden, Fain, Ryn, Darling, Syn, Jayne, Saf, Maris, Galene, Shahara, Nero, Talyn, Caillen, Davel ve Jory onu korumak için oradaydı.

Nykyrian başını eğdi. "Senin için Ushara var, küçük kardeşim.
Hiçbir şey bizi geçemiyor."

Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla minnettar olan Jullien, dönüp yolunu kesmek için öne çıkan muhafızları yarmadan önce onu selamladı. Durdurulamaz bir fırtına gibi.... tek bir golle onları darmadağın etti.

Bu kez, Hançer Ixur'un karanlık görevini yerine getirmesini ve Andarion kakistokrasisini sonsuza dek sona erdirmesini kimse engelleyemeyecekti.

Öfkeyle ıgık atan Eriadne, onun niyetini anlar anlamaz ateş açtı. Siper almak için koştı.

Kılıcını vücudunun etrafında döndüren Jullien, güçlerini onun patlamalarını saptırmak için kullandı. Fyre nefesini püskürttü ve üzerine gelen herkesi parçaladı. Çoğu hemen geri çekildi, fyre ve telekineziye sahip öfkeli bir Samari meleziyle boy ölçüşemeyeceklerini anladılar.

Birkaç cesur ruh tadara için onu görevlendirdi ve bu çaba uğruna yiğitçe öldüler.

Sonunda Eriadne'ye yetiştiğinde, senato binasının mermer koridorundaydı ve sarayın olduğu yerin hemen yanında duruyordu. Bileziği fuayede asılı olan dev goblene takılmıştı. Gerçi *bunu* nasıl başardığını Jullien hayal bile edemiyordu.

Çaresizce kendini kurtarmaya çalışıyordu. "Bir anlaşma yapabiliriz, Jullien. Tahrirlerim olarak yerinize dönmeniz için çok geç değil."

Acı acı güldü. "Deli misin diye sorardım ama cevabı zaten biliyorum. Bir daha mataramı almaya kalkarsan sana ne yapacağımı daha çocukken söylemiştim. İki kez, yaşamana izin verdim. Şimdi-"

Elini serbest bıraktı. Çok geç fark etti ki eli goblene sıkışmamıştı. Bilekliğindeki bileziği çözmek için kullanıyordu.

Ve bu bir bilezik değildi. Zehirli bir sapan yayıydı.

Bir tanesini doğrudan adamın çıplak göğsüne sapladı. "Edon Samari'yi gerçekten Faran'ın ya da kız kardeşimin öldürdüğünü düşünmedin, değil mi?" diye alay etti adam acı içinde sendeleyerek geri çekilirken. "Adam cesur bir piç ve kız kardeşim de iğrenç bir kaltak olsa da, onlar bile benim iznim olmadan sevgililerimden birini öldürecek cesarete sahip değillerdi."

Nefes nefese kalan Jullien oku kalbinden çıkardı ve yere bıraktı.

Acısına güldü ve onu bir adım daha geriye itti. Sonra da kaçmak yerine konuşmaya devam etme aptallığını gösterdi. "Anneni de onu doğurduğum anda öldürmeliydim. İçinizden birinin hayal kırıklığı yaratmayacağını umuyordum. Önemli değil. I-"

Jullien, Edon Samari'nin Savaş Kılıcı'nın son bir darbesiyle onun sözlerini kesti. "Siktir git, kaltak," diye hırladı başsız cesedinin üzerinden. "Ben Edon Samari'nin ve bir eton Anatole'un kanıyım. Hiçbir lanet fahişe beni öldürüp yaşayamaz. Senin değersiz kıcını Tophet'te göreceğim. Bana yanında bir yer ayırdığından emin ol ki sana sonsuza dek işkence edebileyim."

Tüyler ürpertici savaş ganimetini büyükannesinin gurur saçlarından tutarak yerden kaldıran Jullien'in yerine getirmesi gereken son bir sözü vardı

Korılan onun çürümüş ruhunu son Rekkynyng'e için tanrılara götürmeye gelmeden önce.

* * *

Nykyrian sonunda kalabalığı bastırıp kontrol altına alırken Ushara çatışmadan çekildi. Jullien'den nefret ediyor olsalar da Andarionlar *onu* seviyordu. Ve hiç kimse büyükannesinin tekrar iktidara gelmesini istemiyordu.

Hiç kimse.

Nykyrian'ın onları oraya atanan yabancı Birlik askerlerine karşı kışkırtması uzun sürmedi. Eğitimli ordunun silahlarını bırakıp kaçma hızı aslında komikti.

Andarion donanmasının, Anatole ailesinin Savaş Kılıcı elinde olmadığı halde Nykyrian'a bağlılık yeminini bu kadar çabuk etmesi daha da hızlıydı.

Ushara kalabalığı taradı. "Jullien nerede?"

Thräix yüzünü buruşturdu. "Bu cevabı istediğinden emin değilim."

Trajen nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Evet... yüzünüzü başka bir yöne çevirmek isteyebiliriz."

"Ne?" Onların görüş alanını takip etmek için yukarı baktı, sonra da yapmamıştı. "Aman Tanrım. Bu ... bir *kafa* mı?"

Nykyrian bunu görünce güldü. "Vay be. Bu *çok* soğuk." Jullien'in bayrak direğine bıraktığı diğer nesneleri not ederken kahkahası azaldı. "Kardeşimin bu bayrak emriyle tam olarak ne söylemeye çalıştığından emin değilim. Üzülmeli miyim... yoksa endişelenmeli miyim?"

"Ne demek istiyorsun?" Ushara sordu.

Yüzünü . "Kendi bayrağını benimkinin üstüne koydu."

Trajen, Nykyrian'a şeytani bir gülümseme gönderdi. "Teknik olarak, *benim* bayrağımı seninkinin üzerine koydu. Bu Gorturnum Ulusal bayrağı. Jules'un kişisel Canting'i değil, ki kendi bayrağı olduğu için bunu yapabiliirdi. Hatta UTC bayrağı bile değil."

Ushara başını salladı. "Evet, ben olsam bunu kişisel olarak algılamazdım *Alteske*. Bence bunun tek anlamı bizim Tavalı kolumuza Sentella ve Andaria'dan daha fazla değer veriyor olması."

Ancak yırtık pırtık bir İttifak bayrağı şimdi hepsinin üzerinde bir kez daha dalgalanıyordu.

Jullien'in o yönden geleceğini bildiği için olabildiğince hızlı bir şekilde bayrak direğine yöneldi.

Jullien onu kalabalığın ortasında karşıladı. Onu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Yüz hatlarında öyle bir solgunluk vardı ki

normal değildi. Yanında iki kılıç taşırken derisi grimsi bir renk .

"Jules?"

Titriyor ve terliyordu. "Beni zehirledi." "Hayır!"

"Her şey . Artık güvendesin. Sana dokunamazlar."

"Hayır, bu iyi değil! Jullien, bana bunu yapma. Sen dövüş. Duydun mu beni!"

Zayıfça başını salladı, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Ushara onun yanına çöktü.

Thrāix ve Trajen onlara doğru koştu.

Trajen, Jullien'in neredeyse bayılmak üzere olduğunu görünce dişlerini sıkarak, "Evlat," dedi. "Kendini daha fazla boka bulaştırıyorsun."

Thrāix homurdanarak onayladı. "Bizden nefret edecek."

"Bunu atlatacaktır." Trajen onu nazikçe kenara çekti, böylece kendisi Jullien'in bir yanında diz çökerken Thrāix de diğer yanında diz çökebildi.

Birlikte, güçlerini kullanarak zehri sisteminden çekip onu iyileştirdiler. Ama Jullien'in kıvrınma ve inleme şekline bakılırsa, bu çok acı verici olmalıydı. Jullien onlara, doğum sancısı çekerken ona ettiğinden daha kötü beddualar etti.

Sonunda iyileştiğinde, Jullien Thrāix'e tısladı ve aslında onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Thrāix kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. "Çok asabi bir pisliksin."

Jullien sırtıttı. "İlk nefesimden son nefesime kadar kavgacıyım."

Trajen ceketini silkip Jullien'e giymesi için verirken, Thrāix gülerek ayağa kalkmasına yardım etti. Ardından Thrāix, Jullien'in sırtına geçirebilmesi için Samari Savaş Kılıcı'nın kınını ona uzattı.

Jullien giyinir giyinmez Ushara'yı yakaladı ve öptü. Ta ki kardeşinin onlara baktığını fark edene kadar.

Geri çekildi. "Şimdi neyi batırdım?"

Nykyrian önce Darling'in, sonra da Dancer ve Fain'in bakışlarıyla karşılaşınca homurdandı. "O gerçekten de aykırı bir pislik." Elini Jullien'e uzattı. "Teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum, küçük kardeşim."

Jullien başını salladı. "Hayır, *Drey*." Ushara'nın bakışlarıyla karşılaştı ve ona gülümsedi. "Benimkini sana borçluyum." Ancak o zaman Nyk'ın elini tuttu ve kısa bir sarılma için onu kendine çekmesine izin verdi.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Nykyrian kaşlarını çatarak sordu.

Jullien Sentella'ya ve özellikle de War Hauk ailesine baktı. Utanç gözlerini kararttı, özellikle de Talyn'in kırmızı bakışlarıyla karşılaştığında.

"Tanıdık yabancılar. Yaptıklarımın telafisi olmadığını biliyorum. Herhangi birinize karşı. Ya da aldıklarım için. *Özür dilemek* ruhlarınızda açtığım yaraları asla kapatamaz. İnanın bana, kazandığım nefreti biliyorum ve anlıyorum. Biz her zaman neyseki oyuz... işlevsiziz."

"Belki zamanla..."

Kardeşinin nezaketiyle alay etti. "Biz aziz değiliz, Nyk. Bizler savaşçıyız. Yani senin için ölümüne savaşmam için senden hoşlanmam gerekmiyor. Eğer fazladan ateş gücüne ihtiyacın olursa, her zaman cevapsız bir çağrı uzağındayım."

Nyk güldü. "Aynen."

Jullien utangaç bir sırıtışla başparmağıyla çenesini kaşıdı. "Ah, kim bilir? Belki bir gün çocuklarımız büyüünce arkadaş olurlar. Sanırım hepimizin umabileceği en iyi şey bu. Bu arada, o gece restoranda öldüğümü farz et. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Zaten beni duvara yapıştırdın ve kıcıımı tekmeledin. Hak ettiğim ve kazandığım tek şey bu."

Nykyrian utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Gerçekten mutlu musun?" "Olmaya hakkım olandan çok daha fazla." Jullien Ushara'nın elini kendi eliyle kavradı. "Biraz zamanımı aldı ve hak ettiğim bir sürü dayak yedim ama sonunda öğrenmem gereken şey, mutluluğun birinin size verdiği bir şey olmadığı, bulduğunuz ya da satın aldığınız bir şey olmadığı. Bu senin yaptığın bir şey. Senin yaptığın bir şey. Bazen bunun için çok çalışmak gerekir. Bu içten gelir, dıştan değil."

Ushara'nın avucunu öptü. "Ve tanrılar adına, şimdi bunu kazandım ve sonunda hayatımda buna sahip olacak kadar şanslıyım, bir daha kimsenin bunu benden almasına izin verirsem lanetleneyeceğim."

Nyk başını onlara doğru eğdi. "Pekâlâ, sizi yalnız bırakayım. Ama Jullien eton Anatole'un öldüğüne dair raporu yeniden teyit edeceğim ve Ölüm Emri'nin iptal edildiğinden emin olacağım. Bu sefer temelli olarak. Ve ne olur ne olmaz diye isim için bir ölüm belgesi düzenleyeceğim. Sentella parmak izlerinizi ve DNA'nızı tüm kayıtlardan ve veri tabanlarından temizleyecek ve hesaplarınızın ve varlıklarınızın miras yoluyla Jullien'in anne tarafından kuzeni Dagger Samari'ye aktarılmasını bizzat sağlayacağım."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü onlar doğuştan sizin hakkınız. Sen, çocukların ve karın hakkınız olanı almalısınız. Sen ve çocukların hazır olduğunuzda, Andarion toplumuna katılmak isterlerse, tam bir tizirani ve tizirahie olarak girmelerini sağlayacağım. Aynı şey Triosa için de geçerli. Adil olan bu. Anatoller ikimize de cehennemini yaşattı. Ayrıca, terapi için el atabileceğiniz her krediye ihtiyacınız var. Güven bana, biliyorum."

Homurdanan Jullien güçlerini kullanarak ikinci Savaş Kılıcını düşürdüğü yerden aldı. Onu kardeşine uzattı.

Nyk kaşlarını çattı.

"O senin. Onu Eriadne'nin cesedinden aldım. Sarayı yeniden inşa ettikten sonra annenin onu Anatole ailesinin kasasına geri götürdüğünden emin ol. Merak etme, kafasını aldığım kılıç bu değil." Şimdi Trajen'in ceketinin üzerinden sırtına bağlanmış olan Samari Savaş Kılıcını işaret etti. "Bu onur için benimkini kullandım."

İlk kez Cairistiona'nın kendi annesi olduğunu iddia etmediğini fark ettiğinde Ushara'nın nefesi kesildi.

Kardeşi bunun Anatole ailesinin Savaş Kılıcı olduğunu fark edince tereddüt etti. "Bununla Andaria tahtını ele geçirebilirdin."

"Senin tahtını hiç istemedim, *Drey*. Onunla birlikte gelen dramı ya da kâbusu da istemediğime eminim." Kolunu Ushara'ya doladı ve onu kendine yakın tuttu. "İhtiyacım olan her şey burada var."

Nykyrian ikisine de sarıldı. "İkinize de esenlikler ve tanrıların tüm lütuflarını diliyorum."

"Sen de kardeşim. Sen de."

Nyk uzaklaşırken, Dancer Jullien'in yanına geldi. Birkaç uzun saniye boyunca hiç konuşmadan durdular.

"O gün okulda kapsül düştüğünde beni gerçekten kurtarmaya mı çalıştın?"

"Hastane kayıtlarını kontrol et, Dancer. Senden bir saat sonra kabul edildim.

vardı. Chrisen ve Merrell onları ele vereceğimden korktukları için bana aşırı doz verdiler. Büyükanmem ailenize bunun kazada aldığım yaralardan kaynaklandığını söylemiş ama hastane kayıtları gerçeği gösteriyor. Ayrıca beni tuttukları yerde yara izleri var. Sana zarar gelmesini istemedim. Fain'in cezalandırılıp kontrol altına alınmasını istediler. Sen o gün sadece onların talihsiz kurbanıydın. Ve bunun için sonsuza kadar üzgünüm."

"Neden bana söylemedin?"

"Sen bir çocuktun. Tıpkı benim gibi. Sen olsan ne yapardın? Annen büyükanmeme karşı gelemezdi. Endine, kraliyetin gözüne girmek için Fain'in ve senin boğazını kendisi keserdi. O zamanlar bana inanmazdın zaten. İkimiz de kindar bir tadara ve senin orospu annene karşı çocuktuk. Yapılacak bir şey yoktu."

Fain onlara katılırken yorgun bir nefes verdi. "Senden o kadar uzun zamandır nefret ediyorum ki, ne kadar haklı olduğunu kabul etmek bana acı veriyor."

Jullien onun yanından oğlu Talyn'e baktı. "Benden nefret etmek için çok daha iyi nedenlerin var, Hauk."

Talyn ve annesi yaklaşırken kaskatı kesildi ve ünlü Ring dövüşçüsünün kafasına vurmasını bekledi. Çocuğa yaptıklarından dolayı bunu tamamen hak etmişti.

Talyn bunun yerine önce Ushara'ya, sonra da Jullien'e baktı. "Şanslısın, pislik. Eski bir Eksik-Vest olarak, hiçbir zaman kin tutmayı göze alabilecek bir konumda olmadım. Ayrıca, Ushara ve Trajen'i Liman Yıldız İstasyonu'na göndermemiş olsaydın şu anda ölmüş olurdu. Hapishanede geçirdiğim o kısa süre için senden ne kadar nefret etmek istesem de, Trajen'in o duvarı benim ve paka'mın üzerinden çekip almasını düşünüp duruyorum." Elini Jullien'e uzattı. "Bunun için teşekkür ederim."

Yine de Jullien tereddüt etti. "Şimdi bana yumruk atmayacaksın, değil mi?"

"Seni öldürmek isteseydim, vururdum. Sert kafanda bir el yaralanması riskini almaktan daha kolay olurdu."

Jullien gülerek onun elini tuttu.

"Ama... bunu söylemek zorundayım. Senden başka bir nedenden ötürü nefret ediyorum."

Jullien zihnini yoklarken kaşlarını kaldırdı. Hayatı boyunca, Talyn'in ona karşı tutabileceği başka bir şey düşünemedi. "Yani?"

"Kaltağın kafasını . O öldürmeyi ben istedim. Bunun için sana lanet olsun."

Güldü. "Sorun değil. Ben Merrell ve Chrisen'i istedim, sen de o onurları aldın. *Bunun* için senden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

Talyn homurdandı. "Pek bir şey kaçırmadın. Biri üzerime işedi. Diğeri kustu."

Jullien gözlerini devirdi. "Evet, bu benim çok iyi tanıdığım ve nefret ettiğim kuzenlerime benziyor."

Galene öne çıkınca Ushara kaskatı kesildi ve dışının ne yapacağını görmek için bekledi. Bir Andarion annesi olarak, Galene'in Jullien'e olan düşmanlığını çok iyi anlıyordu. Ancak, Galene'in kocasına zarar vermesine izin verecek değildi.

Herhangi bir sebepten dolayı değil.

Eğer kız ona kaşlarını çatarsa, kavga etmek üzereydiler.

Jullien'in elini tutuşu sıkılaştı ama bunun dışında çekincesine dair hiçbir belirti vermedi.

Sonunda Galene konuştu. "Biz seni annenin yanından uzaklaştırırken Talyn'in annen tarafından bu kadar sık kucaklanıp sevilmesinin senin için ne kadar zalimce olduğunu bir kez bile düşünmedim. Seni kaç kez gece gündüz onun kapısının önündeki gölgelerde gizlenirken bulduğumu düşünüp duruyorum. Ve bunun için sana bağıırdım. Tek düşündüğüm, Cairie'nin seni orada bulduğunda ne kadar üzüleceği ve senin ona zarar vermeye gelen Eadvard olduğunu düşünerek ne kadar zor sakinleşeceğiydi. Senin de sadece birinin kucağına ihtiyacı olan bir çocuk olduğun gerçeğini bir kez bile düşünmedim. Ve senin sadece orada olduğunu.

bulabildiğiniz herkesten bir nebze şefkat aramak. Ve nezaket yerine bulduğunuz tek şey daha fazla hakaret ve zalimlik oldu. Üzgünüm, Jullien."

Jullien Talyn'e baktı. "Bu, daha iyisini bildiğim halde Talyn'e olmasına izin verdiğim şeyi mazur göstermez. Daha da kötüsü, onun yerini sizden sakladım ve yaptıklarını gizledim. Sadece bu hareket yüzünden bile lanetlendim ve bunu biliyorum. Bu yüzden Jayne onu Onoria'dan kurtardıktan sonra WAR'ın onu gruplarına kabul etmesini sağladım ve Eriadne ile Chrisen'in onun boğazını sıkmaya devam etme niyetlerini gördüm. WAR'ın onu onların ihanetinden koruyacağını biliyordum. Ama merak etmeyin. Bir daha kapınızı çalıp size yaptıklarımı hatırlatmayacağım."

Galene ona gülümsedi. "Bilmiyorum, Jullien. Eğer sen bizim içimizi karartmasaydın

Fain ve Talyn şu anda ölmüş olacaktı. Hayatlarını kurtardığınız için teşekkür ederim." Bir adım öne çıktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ah!" Chayden Jullien'in yanına sokulurken şöyle dedi. "Ben de senin yanağını öpebilir miyim?"

Jullien alay etti ve onu geri itti. "Sende çok derin bir sorun var." Etrafına bakındı. "Sen ve Jory neredeydiniz?"

"Cevaplanmasını istemediğin soruları sorma kardeşim. Unutma, bu hayatta hayatta kalmanın yüzde doksani makul inkar edilebilirliktir. Özellikle de komuta besin zincirinde *senin* kadar yüksek rütbeliysen."

"Şimdi beni korkutuyorsun."

"Güzel." Chayden şeytani bir sırıtışla parladı.

Nykyrian herkesin toparlanması ve Kıbrıs üssüne geri dönmesi için emir verdi.

Ushara Jullien'in elini tuttu. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Samari Savaş Kılıcı'nı ona uzatırken bu soru boğazında bir yumru oluşturdu. "Senin bilebileceğinden çok daha fazlası."

* * *

"Thrāix Sparda?"

Geri dönmek için gemilerine yöneldiklerinde, Thrāix tüm bu macera boyunca ikisinin de kaçtığı kişiye ait olan tanıdık sesi duyunca Trajen'e sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Duygularını ve özellikle de öfkesini dizginleyerek, Nykyrian'ın en iyi arkadaşlarından biri ve Sentella'nın bir üyesi olan Nero Scalera-Trajen'in ağabeyiyle yüzleşmek için döndü.

Piç, peşlerindeki Chiller'lardan kaçtıkları günden beri pek değişmemişti. Sadece annelerine daha çok benziyorlardı.

Daha çok Julia gibi.

Çok daha yaşlı ve perili.

Aynı koyu sarı saçlar. Bir ruhu acı çekirdeğine kadar yakabilecek aynı çelik mavisi gözler. Şekli ve rengi Darling Cruel'inkilerle aynı olan gözler.

-Darling'in ilk kuzenleri olduğunu gösteren tek şey buydu.

Thrāix'in Nero'ya bakmasını en çok zorlaştıran da bu gözlerdi, çünkü bu gözler ona kendisinden vahşice koparılan her şeyi hatırlatıyordu.

Nero'nun nefes alış veriş i düzensizleşti. "Öldüğünü sanmıştım."

Thrāix omuz silkti. "Katlandık."

"Biz mi?"

Trajen kuru bir sesle, "Julia'yla evlendi,"

dedi. Nero bön bön baktı. "Ne zaman?"

"Öldürülmeden önce." Thrāix'in sesi soğuktu.

Trajen tek kelime etmeden gemilere doğru ilerledi ve Thrāix'i Nero'yla baş başa bıraktı. *Teşekkürler, pislik.*

Nero yorgun bir iç geçirdi. "Benden kardeşim kadar nefret mi ediyorsun?"

"Bunu kişisel algılama. Bütün nefret ediyorum. Sen gerçekten özel."

Nero onun asık güldü. "Hayatta kalan başka biri var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

Nero yüzünü buruşturdu. "Kardeşim kaçtıktan sonra neden bana gelmedi?"

"Onlarca yıl yalnız yaşamamla aynı sebepten. Cehennemimizde hayatta kalabilmek için

Thaumarturgus'a gitmek zorunda kaldık. Bunun bize neye mal olduğunu *asla* bilmek istemezsiniz. Bunun için ödemeye devam ettiğimiz bedeli. Güçlerimizin sizinkiler gibi tükenmemesinin bir sebebi var. Neden senin ve Hadrian'ın hayal bile edemeyeceği şeyler yapabiliyoruz? Buna başkalarına güç vermek de dahil. Tray sürekli ıstırap içinde yaşıyor, Nero. Zihinsel ve fiziksel. Bunu anlamaya bile başlayamazsın."

Nero bu sözler üzerine içinde kabaran acıyla boğuldu. Adamın ailesini bir bütün olarak ne kadar çok istediğini anladığında bu acı Thrāix'e kadar ulaştı.

Lanet olsun.

Nero bir düşman değildi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o aileden biriydi ve bu Scaleralar'da korkunç derecede eksik olan bir şeydi. Trajen her ne kadar onlardan biri olduğunu inkâr etmek istese de, onların kanıyla olan bağı, istemediği zamanlarda bile Darling'i korumasına neden oluyordu. Darling'in babasıyla değil de annesiyle akraba olduğu için Trajen'in kan bağı olmayabilirdi.

ama yine de onları korudu çünkü Darling için çok değerliydim.

"Kardeşlerimi seviyorum, Thrāix, ve Julia'yı sevdim. Onun için hayatımı verirdim. Ve Trajen için hâlâ canımı veririm. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Geminizi burada bırakabilir misiniz?"

"Evet."

"Beni takip edin."

Nero kaşlarını çattı. "Ne biz?"

"Trajen'in gününü ciddi şekilde mahvedecek bir şey. Muhtemelen kıcıma tekme yiyeceğim. Ama Jules'u kurtardığımızdan beri şanslıyız. Gemisinde Trajen'e destek olabilecek tek Andarion var. O yüzden gidip biraz eğlenelim derim."

* * *

Birlik'in baş komutanı Kyr Zemin, Andaria'dan gelen son raporu izlerken soğukkanlılığını yitirdi. Ve gelen görüntüleri gördü.

Özellikle de Eriadne'nin kafasının, altında Tavali, Sentella ve Andarion bayrakları bulunan bir İttifak bayrağının asılı olduğu bayrak direğine asılı olduğu.

Ve üzerinde, avlayıp şişlemeyi planladığı eski bir Andarion prensinin adıyla birlikte müstehcen bir ifade taşıyan bir Birlik bayrağı.

Nefes alıp verirken kırmızıyı gördü. Ve bu sadece giydiği üniforma değildi. Bağlantısını kaldırarak ikinci komutanını aradı.

"Andaria'yı nasıl kaybettik?" diye homurdandı önsöz söylemeden.

"Sentella, efendim. Uyarı yapmadan geldiler. Başlarında eski tahrirlerin kendisi."

"Ve kimse bir şey yakalayamadı mı? Mesela bütün bir Sentella saldırı filosunun hava sahamızdan uçması gibi mi?"

"Hayır, efendim."

"İşe yaramaz!" Kyr, öfkesi varlığının her parçasına yayılırken iletiyi kesti.

Boğulurcasına, karısının ve kızının tek fotoğrafını çıkardı. Onlarla olan tek bağı.

Çok eski ve dövmeliydi, tıpkı solmuş kalbi ve ruhu gibi.

Şu anda bile, Nisa'nın öldürülürken attığı çığlıkların sesini kulağında duyabiliyor, ona yardım etmesi için bağlantısından sesleniyordu.

Ama galaksinin öbür ucunda saçma sapan bir görevdeydi. Ona ulaşamayacak ya da onu mahvederken içinde ölmekten başka bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı. O günü yeniden yaşarken ıstırap onu parçaladı.

Güzel kızı şimdi büyümüş olacaktı. Yaşasaydı onun yaşında olacak, ona ya da annesine benzeyen herhangi bir özelliği olan bir kızın yanından her geçişinde, onu kendi kızı olarak hayal ediyordu. Ona *baba* demesinin ve onu mutlu, sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılamasının nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Hayatında istediği tek şey buydu. Nisa'yla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmişti. Kraliyet unvanlarından. Tahtından.

Babasının sevgisi.

Bunların hiçbirinin önemi
yoktu. Sadece onun.

Ve o gittikten sonra, tek istediği değerli Nisa'sını ve Risald'ı ondan alan piçlerin boğazını kesmekti.

Nykyrian Quiakides onu bu adaletten mahrum etmişti.

"Nemesis, benim *minsid* kığım!" diye hırladı. O kokuşmuş piç kurbanlar için adalete inanmıyordu. Eğer inansaydı, geri çekilir ve Kyr'e geceleri uyuması için gereken şeyi verirdi. Nykyrian onun içini boşaltan kişinin kalbini söküp çıkarma zevkini tatmasına izin verirdi. Bunun yerine, Nykyrian kendi bencil sebepleri için öldürdü.

Ve Nykyrian, Kyr'ı öldürebilecekken öldürmek ve onun lanet olası sefaletini sonsuza dek sona erdirmek yerine, gözünü almış ve onu burada, bu sonsuz cehennemde bırakmıştı.

Bu günahlar için Nykyrian'ın mezarı başında durana kadar rahat etmeyecekti.

Sentella bugün muharebeyi kazanmış olabilir ama savaş henüz bitmemişti.

Ve Kyr'ın emrinde hâlâ kendilerinden biri vardı. Saf'ın bile bilmediği biri. Küçük kardeşinin neyle oynadığına dair hiçbir fikri yoktu. Saf kendini zeki sanıyordu ama Kyr'ın manipüle ettiği yufka yürekli bir araçtan başka bir şey değildi.

Her şey söylenip bitmeden önce, onlara Birlik'e karşı gelmenin bedelini öğretecekti. Ailesine ve özellikle de basit bir Birlik suikastçısı olarak yerini umursamadığı gün bunu başlatan o melez piç kurusuna.

* * *

"Vay canına," dedi Nykyrian yavaşça rampadan inerken, gelişini görünce dudak büken büyük bir grup tarafından üzücü bir şekilde cansız bir şekilde karşılandı. "İyi ki egom sağlam, yoksa bu durum duygularımı incitebilirdi."

Kiara kucağında Zarina ile ona yaklaşırken güldü ve dudaklarından öptü. "Kendini kötü hissetme. Karaya çıkan her gemiye bunu yapıyorlar. Kardeşinin gelmesini bekliyorlar."

Dancer, ellerinde pankartlar, balonlar ve çiçekler olan büyük grubu görünce sinirli bir şekilde homurdandı. "Lanet olsun. Daha iyi bir basın temsilcisine ihtiyacım var."

Yanında duraklayan Fain, kolunu kardeşinin omuzlarına doladı. "Kaltağın kafasını bir bayrak direğine as, bir dahaki sefere sana bir hoş geldin partisi düzenleyelim."

Kiara yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Yani, fotoğrafları gördüm ama sahte olduklarını umuyordum."

Nykyrian da benzer bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Evet... hayır, sahte değillerdi. Oldukça gerçektiler. Jullien'in sisteminden atması gereken bazı çocukluk travmaları olduğu kesin." Ona abartılı bir gülümseme fırlattı. "Ben de yaşadım."

Syn ve Shahara gülererek birinden inerken onlara katıldılar. diğ er gemilerden. "*Drey*, hepimizin var, özellikle de büyükannenin."

Herkesin dönmesini beklerken, Nykyrian'ın anne babası, teyzesi ve Gorturnum ve Fyreblood'lardan biraz ayrı duran kendi ailelerinin yanına gittiler. Sentella'nın onlarla bir sorunu olduğu için değil. Sadece Gortlar son derece güvensiz bir gruptu.

Nykyrian'ın ailesi ve teyzesiyle de pek çok sorunları varmış gibi görünüyordu ve bu da Nykyrian'ı oldukça tedirgin ediyordu.

Nykyrian Tiernan'ı kucağına almış, Jullien'in kızlarının ağabeyleri, Taryn, Thia ve diğ er kuzenleriyle koşuşturmalarını izliyordu. "Onlarla oynamak istemedin mi?"

Tiernan suratını astı. "Yaptım ama annem incineceğ imden korktu ve beni durdurdu."

Kiara'ya baktı. "Kalp atış hızı çok yüksekti."

Nykyrian onları her zaman endişelendiren ve en küçük oğullarına karşı diğ erlerinden daha korumacı olmalarına neden olan bir şey karş ısında yüzünü buruşturdu.

Tiernan'ın doğ uştan gelen kalp rahatsızlığı.

"Üzgünüm, böcek." "Ben de, baba."

Sonunda Trajen'in gemisi yanaşmaya başladı. Yetişkin Tavali çocukları hızlıca yanaşma ekipmanlarından, geminin motorlarından ve rampalarından güvenli bir mesafeye topladı. Nykyrian onları ustalıkla içeri almalarına gülümsemek zorunda kaldı. Bunu yaparken çok pratik yaptıkları belliydi.

Jullien rampadan , sanki bir rock yıldızı körfeze gelmiş gibiydi. Nykyrian hayatında hiç bu kadar kakofonik bir sevinç çılgılığı duymamış ya da selamlamak için bu kadar çok kişinin öne atıldığını görmemişti.

Ailesi kalabalığa katılmaya başladığında onları durdurdu. Annesi ona kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Biz onun ailesi değiliz,

Matarra." "Ben onun annesiyim."

Nykyrian çenesini, Jullien'i gözyaşları içinde kucaklayan Unira'ya doğru salladı. Unira onun omuzlarına yapışmış ve kendi annesinin Jullien'e asla yapmadığını bildiği bir şekilde ona sarılmıştı. Bu, çocuğu için sadece en iyisini isteyen ve onu kollarından asla bırakmak istemeyen biriydi.

"Artık değil. Güven bana. Eğer ona karşı biraz olsun sevgi besliyorsan, yapabileceğin en nazik şey onu kutsayarak gitmesine izin vermektir. Kalbini kırık geçmişimize bağlamaya çalışma. O haklı. Hepimiz birbirimizi çok incittik. Belki zamanla arkadaş olarak yeniden bir araya gelebiliriz. Ama şimdilik, o ait olduğu yerde. Onu ne kadar sevdiklerine ve kabul ettiklerine bir bak. İyileşmek için *buna* ihtiyacı var. Bu anı onun için lekelemeyin."

Babası sertçe yutkundu. "Seni bu kadar bilge yapan ne?"

"Bu bilgelik değil. Bir kısmı kendini korumak için. Yeni Jullien'i sevsen de eskisini unutmuş ya da affetmiş değilim. Bir gün, onun kanlı ölümüyle sonuçlanan kötü bir flashback ya da psikotik atak yaşayabilirim. Benden ne kadar uzak durursa, böyle bir durumda benim vuruş mesafemde olma olasılığı o kadar azalır.... Ne de olsa ben tam eğitilmiş bir Birlik suikastçısıyım."

* * *

Jullien küçük kızlarını göğsüne bastırırken gözleri doldu ve onlar da baş döndürücü kahkahalarla zıpladılar. Onları bir daha asla bırakmak istemiyordu. Sevgi ve rahatlama onu öylesine sarmıştı ki konuşamıyordu. Böyle bir eve dönüşü hiç beklemiyordu. Görünüşe göre üssün yarısı onu karşılamak için buradaydı.

Nadya onun arkasında durmuş, kız kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte ona sarılmıştı. Küçük Taryn bile Hançeri Ixur Canting'i hâlâ koluna takılı halde buradaydı.

Jullien oradaki her çocuğa teker teker sarıldı ve öptü.

Adam ayağa kalkarken Sheila ona başını salladı. "Sen her zaman başımızın belasısın, Bokkafa. Seninle ne yapacağız?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sanki bir işaretmiş gibi, Jullien ve Davel'i buradaki ilk günlerinde karşı koydukları için tutuklayan Hadean Kolordusu'nun ikinci kaptanı Anders kayıtsızca yaklaştı ve Jullien'in pazılarına vurdu. "Geri döndüğünüze sevindim Amiral," dedi kuru bir sesle. "Geri dönmenize sevindim."

O gider gitmez Ushara bir kahkaha patlattı. Jullien ona kaşlarını çatı. "Ne?"

Kolunu işaret ederek gülmeye devam ederken kendini yelpazeledi.

Thrāix ona şöyle bir baktı ve Mary ile birlikte güldü. "Artık resmen işaretlendin, evlat. IRIS."

Jullien yere baktı ve en ölümcül sektörlerdeki en tehlikeli seferlere gönderdikleri çılgın tugayları için ayrılmış olan kırmızı, siyah ve altın renkli Tavali Özel Kuvvetleri armasını görünce inledi. Bunlar, Psycho Bunny ve Jüpiter'in yanında ürkek kalan türden pilotlardı. İki ters piramit, bölünmüş bir kafatası ile bölünmüş ve şimşek ve kanatlarla çevrelenmiş ve yükselen bir güneş ve *Yoğun Gözetim Gerektiriyorum* anlamına gelen IRIS kısaltması üzerinde bir patlama ile tepesinde.

Trajen'in elinde de HAP'sız günlerinden kalma böyle bir yama vardı. Evet. Eğer doğru olmasaydı Jullien gücenirdi.

Ushara içini çekti. "Sanırım bu, seni yalnız bırakabileceğim ve bela bulmayacağın günün asla gelmeyeceği anlamına geliyor?"

"Hayır. Kabul et, aşkım. Bana mahkumsun."

Ushara başka türlüünü istemezdi.

Evlerine ve ailesinin onun gelişi için hazırladığı partiye gitmek üzere sevgi dolu ailesiyle birlikte koydan ayrıldıklarında ve Jullien kardeşini ya da öz ailesini sormadığında.... bir şey fark etti

Bunca yıl ve bunca zaman sonra, stralen gözlerinin arkasında kalan hayalet acı artık orada değildi.

Büyükannesinin kardeşini öldürmeye kalkıştığı günden beri Jullien, Nykyrian'ın hayatını ondan çaldığını ve kardeşine onarılamaz bir zarar verdiğini düşünüyordu. Nykyrian'ın mutlu olmak için en çok ihtiyaç duyduğu karısını ve çocuklarını kurtarıp kardeşinin yanına getirdiğine göre, Jullien sonunda skoru eşitlediğini hissetti.

Artık huzur içinde, onu sefaletle sürükleyen ailesinden uzakta yaşayabilirdi. Onu acımasızca kırbaçlayan suçluluk duygusundan kurtulmuştu.

Hayaletleri artık ona musallat olmuyordu.

EPILOG

Unira, Jullien'e küçük oğlunu verirken gülümsedi. Vasili ve Trajen her zamanki gibi rollerine sadık kalarak yemin töreni için Jullien'in yanında durdular.

"Hangi ismi taşıyacak?" Unira sordu.

Jullien tereddüt etti. Bu onun için zor bir karardı. Andarion geleneklerine göre kız *çocuklarının* isimlerini anneler ve büyükanneler, oğullarının isimlerini ise babaları ve hayran oldukları kişileri onurlandırmak için babalar seçerdi. Tophet'te oğluna öz babasının adını vermesine imkân yoktu.

Hem Gavin hem de Dimitri zaten Petran'ın adını taşıyordu. Ancak uzun uzun düşündükten sonra.... belki de adını koyacak kadar kutsanacağı tek oğlu için istediği tek bir isim vardı

"Trajen Vidarri."

Ushara'nın büyükbabası gururla gülümsedi. Trajen'in gözleri sanki bu seçim karşısında şok olmuş gibi açıldı.

"Peki kullanacağı isim?"

"Vidarri."

Unira, onu endişelendiren sözlerini bitirmeden önce duraksadı. Cehaletinden dolayı bir tür Demurrist geleneğini mi çiğnemişti?

Ushara bile bebeği onun elinden alıp omzuna koyarken ona tuhaf tuhaf bakıyordu. İsim konusunda anlaşmış olsalar da, aralarında Vidar diye çağırıyor olsalar da, Trajen'in onun günlük ismi olmasına karar vermişlerdi. Ama artık bunu kalıcı hale getirmenin zamanı geldiğinden, Jullien Trajen yerine kullandıkları Vidarri'yi tercih etti. Ayrıca, daha az kafa karıştırıcı olacaktı.

Bu neden sorun olsun ki?

Cevabı tapınak bitene kadar öğrenemedi.

Ushara yorgun bir nefes verdi. "Vidarri Samari? Gerçekten mi? Amacın onu okulda dövdürmek miydi?"

Jullien zavallı çocuğuna istemeden de olsa ne yaptığını fark edince alnını tokatladı. "*Shkyte!* Bunu düşünmemiştim bile. Zihnimde ona hep Vidar diye hitap ettim."

"Her şey . Seni affediyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ancak, oğlun

Muhtemelen olmayacak.... *Asla*," diye alaycı bir şekilde nefes aldı.

Ancak ziyafet salonuna girdiklerinde Jullien, Nykyrian ve ailesinin yanı sıra ebeveynlerini ve tüm Sentella Yüksek Komutanlığı'nı orada bulunca hemen geri çekildi.

Nykyrian ona bir bira uzattı. "Oğlunuzun exordiom'unu kaçıracağımızı gerçekten düşünmediniz, değil mi?"

"Bunu bildiğinizi bilmiyordum."

Ushara sırtıttı. "Onları ben davet ettim. Umarım sakıncası yoktur." "Hiç de değil. Teşekkür ederim."

Fain ve Dancer birlikte duran Nykyrian ve Jullien'e bakarak güldüler.

"Biliyor musun," dedi Dancer kardeşine. "Bu göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi... ikinizi bir odada kan dökülmeden görmek. Lanet olsun, yaşıyoruz."

Nykyrian homurdandı. "Seni yaşlandıran şey ben değilim." Başını Nyk'ın oğlu Jayce ile dans eden Hauk'un kızına doğru eğdi.

"Lea-lea!" Dancer onları ayırmaya gitmeden önce tersledi.

Fain daha da sert güldü. "Bu ikisi bir gün evlenecek." "Umarım öyledir. O oğlanı "The World "den uzak tutacak tek şey .

Ligi."

Jullien kardeşine kaşlarını çatı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Tek bu. O ve Adron. Beni bununla korkutuyorlar."

Jullien, *Uyum Kitabı*'ndaki bir ayeti hatırlayınca gözlerini kıstı. "*Hangi tohumları ektiğine dikkat et. Çünkü en acı hasat, önleyebileceğin hasattır.*"

Nykyrian kaşlarını kaldırdı. "O da ne?"

"Eski bir Trisani sözü.... Lafi açılmışken, son zamanlarda Bastien'den haber alan oldu mu?"

Nyk başını salladı. "Ailesinin peşinden gittiğinden beri değil."

Jullien şimdiye kadar *bir şeyler* duymayı bekliyordu. Ama her geçen gün bir haber alamayınca en kötüsünden korkmaya başladı.

"Bugün nasıl üzgün olabilirsin ki?" Ushara Vidarri'yi Jullien'in ellerine bıraktı.

Hemen gülümsedi. "Hiç de üzgün değilim. Sadece Bastien için endişeleniyorum." "Shara!" Mary ve Ana hep bir ağızdan ağladılar. "Hediyeler!"

Derin bir iç çekti. "Lütfen onu benim için uyutur musun?" "Kesinlikle."
Yanağına bir öpücük kondurdu, sonra Vidarri'yi göğsüne bastırdı.
uyumak için.

Nykyrian kaşlarını çattı. "Aşağı mı?"

Trajen onlara katılırken homurdandı. "Onun için öyle. Sanırım kızlar ... kaç yaşındaydı? Gözetim olmadan kendi yataklarında uyumalarına izin vermeden önce üç yaşında mıydılar?"

"O yaşlarda."

Bir an sonra, bir alarm çaldı.

Herkes Birlik'in Gorturnum üslerinden birine saldırdığını fark ettiğinde Vidarri uyandı.

Ushara, Vidarri'yi Jullien'den almak için acele etti. "Beladan uzak dur." "Elimden geleni yapacağım."

Yüzünü buruşturdu, sonra Thräix'e baktı. "Onu beladan uzak tut."

"Nasıl oldu da *onun* bakıcısı oldum?"

Ushara bakışlarını Mary'ye çevirdi, o da kocasına baktı. Mary onu öptü.

"Jules'u beladan uzak tut, Thräix."

"Evet, hanımefendi," dedi itaatkâr bir tavırla. Sonra Jullien'e ters ters baktı.

"Senden nefret ediyorum."

Vasili, Jullien'le kapının yanında karşılaştığında üzgün bir yüz ifadesiyle içini çekti. "Biliyorum, Paka. Kal ve kız kardeşlerime göz kulak ol."

Jullien elini oğlunun beyaz-sarı saçlarında dolaştırdı ve onu kucaklamak için kendine çekti. Sonra hayatının en zor kararını verdi.

"Eşyalarını topla."

Vasili'nin nefesi kesildi.

"Ne?"

"Sen benim ekibimden değil

misin?" "Evet... Yani, evet,

efendim!"

"O zaman teçhizatınızı alın ve kıyınızı kaldırın. Bizi bekleyen bir savaş var." Bir tavşan gibi havalandı.

Korku kalbini sıkıştırırken Ushara'nın gözleri yaşlarla doldu. Ama Jullien'in haklı olduğunu biliyordu. Vasili'yi sonsuza dek evde tutamazlardı. Yeterince büyümüşü ve onu korumak için hayatını ortaya koymayacak duygusuz bir kaptan yerine onu seven birinin yanında eğitim alması daha iyiydi.

Hayatın böyle olması gerekiyordu. Zaman zaman korkutucuydu ama sevdiklerinizin sizi bu çılgınlığın içinden geçireceğine güvenmeniz gerekiyordu.

Jullien ona göz kırptı. "Merak etme, Shara. Senin kalbini kırmayacağım. Sen benim sevgili yıldırımsın ve gece ne kadar karanlık ya da yolculuğum ne kadar tehlikeli olursa olsun, sadece senin ilahi ışığın bana her zaman eve dönmem için rehberlik edecek."

AYRICA SHERRILYN KENYON THE

LEAGUE TARAFINDAN

Gecenin Doğuşu

Ateşin

Doğuşu

Buzun

Doğuşu

Öfkenin

Doğuşu

Meydan

Okumanın

Doğuşu İhanetin

Doğuşu

KARANLIK AVCILAR

Fantezi Aşığı

Gece Zevkleri

Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Geceyi Gecenin

Yakalayın

Günahları Geceyi

Serbest Bırakın

Ayın Karanlık Yüzü

Rüya Avcısı Devil May

Cry

Gece Yarısı Açıkken Rüya

Kovalayıcı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Rüya Savaşçısı

*Kötü Ay
Yükseliyor
Merhamets
iz İntikam*

Muhafız Kara
Avcısı Yoldaşı
Zamansız Zaman
Styxx
Karanlık Isırır
Hiç Kimsenin
Oğlu
Dragonbane

YAZAR HAKKINDA

Sheri Reno/Nashville

New York Times çoksatan yazarı **SHERRILYN KENYON** 1 numaranın müdavimlerinden. Bu olağanüstü çok satan yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor. Kitaplarının 60 milyondan fazla kopyası yüzden fazla ülkede basılmaktadır. Güncel serileri arasında The Dark- Hunters, The League ve Chronicles of Nick yer almaktadır. Chronicles of Nick ve Dark-Hunter serileri yakında sinema filmi olarak gösterime girecek. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

EFSANEDEN DOĞDU. Telif hakkı © 2016 Sherrilyn Kenyon'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-08274-9 (ciltli)
ISBN 978-1-250-08282-4 (e-kitap)

Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen yerel kitapçınızla veya Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: Haziran

2016 eISBN:

9781250082824

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Epigraf

Kadim Bir Andarion Efsanesi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Bölüm 38	
Bölüm 39	
Bölüm 40	
Bölüm 41 Epilog	

Ayrıca Sherrilyn Kenyon
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.